

SOCIALISM STRATEGIES OF ACTION AND INTERNAL DEMOCRACY • CRISIS
STUDY DEBATE DISCUSSION SUMMING-UP • STUDY DEBATE DISCUSSION
ITALIZATION • PROFOUND RE-EXAMINATION AND REVITALIZATION • PRO
SIS NG SOSYALISMO ISTRATEHIYA NG PAGKILOS AT INTERNAL NA DEMOKRA
AGOM • PAG-AARAL DEBATE DISKUSYON PAGLALAGOM • PAG-AARAL DE
PAGSUSURI AT PAGPAPANIBAGONG-SIGLA • MALALIMANG MULING PAGS
SOCIALISM STRATEGIES OF ACTION AND INTERNAL DEMOCRACY • CRISIS
STUDY DEBATE DISCUSSION SUMMING-UP • STUDY DEBATE DISCUSSION
ITALIZATION • PROFOUND RE-EXAMINATION AND REVITALIZATION • PRO
SIS NG SOSYALISMO ISTRATEHIYA NG PAGKILOS AT INTERNAL NA DEMOKRA
AGOM • PAG-AARAL DEBATE DISKUSYON PAGLALAGOM • PAG-AARAL DE
PAGSUSURI AT PAGPAPANIBAGONG-SIGLA • MALALIMANG MULING PAGS
SOCIALISM STRATEGIES OF ACTION AND INTERNAL DEMOCRACY • CRISIS
STUDY DEBATE DISCUSSION SUMMING-UP • STUDY DEBATE DISCUSSION
ITALIZATION • PROFOUND RE-EXAMINATION AND REVITALIZATION • PRO

PAUNANG SALITA

Sinindihan ng "dokumento ng pagwawasto" na tinaguriang "REAFFIRM..." ang isang naglalagablab na debate sa loob ng Partido. Napaypayan at higit na napagalab pa ito nang "aprubahan" ang nasabing dokumento ng isang pulutong ng mga kadre na nagproklama sa sarili bilang "Ika-10 Plenum ng Komite Sentral."

Nasa sentro ng debate ang mga usapin na may kaugnayan sa kasaysayan, teorya, estratehiya't taktika, organisasyon at pamumuno ng Partido sa rebolusyon. Nakasalang dito ang mga kongklusyon at pusisyon ng may-akda ng "REAFFIRM..." at ng "Ika-10 Plenum ng KS" na naging tampulan ng pagpuna hanggang tahasang pagtakwil ng dumarami ngayong mga kadre at kasapi ng Partido.

Napakamayor at napakaselan ng mga usaping pinagtatalunan. Ang paghahanay at hanayan batay dito ay sumaklaw na di lang sa isang malaking bilang ng mga pambansa't panrehiyong kadre kundi pati na sa buu-buong mga organo at yunit ng Partido. Mapagpasya ang resolusyon nito sa pagpapahigpit at pagpapataas ng antas ng pagkakaisa ng Partido, sa higit na pagpapaunlad ng pamumuno nito, at sa paglutas ng mga suliranin sa iba't ibang larangan ng bumabara't nagpapabagal sa pagsulong ng rebolusyon.

Esensyal na salik sa prinsipyadong pagsasaayos ng kasalukuyang panloob na tunggalian sa Partido ang pagpapalahok sa mga kadre't kasapiang ng Partido para makapagpahayag ng kanilang pagtingin at pusisyon sa mga pinagtatalunang usapin at ang kaukulang pagsasaalang-alang dito ng kinauukulang mga namumunong organo.

Kaugnay ng pangangailangang makapagpahayag at makapulisyon ang mga kadre't kasapiang ng Partido, isang rekisito dito ang katugmang paglulunsad ng isang malaya, maayos, at masaklaw na pag-aaral, diskusyon at debate sa buong Partido. Sa ganito'y higit na mabibigyang buhay at dinamismo ang demokrasyang pam-Partido na may mahalaga't di matatawarang papel sa pagpapataas ng kakayahan ng Partidong makapagpasya nang wasto at alinsunod, makamit ang mas mataas na kalidad ng pagkakaisa nito.

Kung gayon, ang paglulunsad ng masaklaw na pag-aaral, diskusyon, at debate sa hanay ng buong kasapiang, pati na sa loob at pagitan ng iba't ibang yunit at organo ng Partido ay dapat maging tungkulin at pananagutan ng bawa't kasapi, yunit at organo ng Partido. Sa ganito mapakakawalan ang kinakailangang inisyatiba't lakas para magtuluy-tuloy, higit na sumaklaw, at maging matagumpay ang ganitong pagsisikap.

Para sa pagsusulong ng nabanggit na masaklaw na pag-aaral, diskusyon, at debateng pam-Partido kaya't napagkasunduang ilabas ang kit na ito. Makapagbibigay ang kit ng obhetibong presentasyon ng pusisyon ng magkabilang panig sa debate sapagka't pinagsikapan nang hustong ipaloob dito ang lahat at pinakahuling mga nakasulat na pusisyon ng dalawang panig sa debate. Sa ganitong paraan, makatutulong at makaaaambag ito sa mga mag-aaral at pag-aaral ng mga pinagdidebateh nang usapin sa Partido ngayon.

Nagmamalasakit na mga Kagawad ng KP at KS,
mga Komisyong Teritoryal, mga Pambansang Istap,
mga Komiteng Pangrehiyon,
at iba pang mga Organo't Yunit ng Partido

NILALAMAN

1. Magpunyagi sa Wastong Paglalagom Punahin ang Makaisang-Panig na "Reaffirm"	1
2. Party Unity and Leadership Processes	41
3. Igiit ang Batalyon at mga Kumpanya	56
4. Letter to VISC'OM KT-KR from SG-VISC'OM	60
5. Outline of Major Points In SGV Critique of "Reaffirm"	62
6. Absolutismo ng Isang Sirkulo Laban sa Demokratikong Sentralismo ng Isang Leninistang Partido	66
7. Tumindig sa Tama at Totoo Pawalang Bisa ang Bogus na Plenum	79
8. Ang Konsepto ng KT-KS ng "Insureksiyonismo"	99
9. KR-MR Letter to KT-KS	107
10. Ilantad ang Pambabaluktot Magpunyagi sa Pakikibaka	118
11. Mga Kasama sa KT, KP at KS	143
12. Letter of Concern To CC/EC-CC	151
13. Comments on the Current Polemics Within the Party	153
14. Other Comments on "Reaffirm Our Basic Principles and Rectify the Errors"	163
15. Additional Clarifications on the Mindanao Experience	170
16. Initial Comments on Armando Liwanag's Paper "Our Stand on Modern Revisionism"	174
17. Tos Letter to the CC.	198
18. Kabuuang Ulat ng Pampulitikang Kumperensiya ng NANDAU	202

A P E N D I K S

19. Muling Pagtibayin ang Ating mga Saligang Prinsipyo at Iwasto ang mga Pagkakamali	218
20. Reaffirm Our Basic Principles and Rectify the Errors Ammended and Approved by the EC/CC'	282
Para sa mga Kagawad ng KS	282-A
Mga Resolusyon ng KP-KS, Marso 27, 1992	282-B
21. Desisyon sa Kilusang Pagwawasto	335
22. The CPP's Marxist Leninist Stand Against Modern Revisionism	338
23. Annotations on the Article by "T" Entitled "Comments on the Current Polemics Within the Party"	379
24. Mga Pangunahing Kóngklusyon sa Pangalahatang Kalagayan	404
25. Ilang Paglilinaw sa mga Tungkulin Natin	411

NILALAMAN

1. Magpunyagi sa Wastong Paglalagom Punahin ang Makaisang-Panig na "Reaffirm"	1
2. Party Unity and Leadership Processes	41
3. Igiit ang Batalyon at mga Kumpanya.	50
4. Letter to VISCOM KT-KR from SG-VISCOM	60
5. Outline of Major Points In SGV Critique of "Reaffirm"	62
6. Absolutismo ng Isang Sirkulo Laban sa Demokratikong Sentralismo ng Isang Leninistang Partido	66
7. Tumindig sa Tamá at Totoo Pawalang Bisa ang Bogus na Plenum	79
8. Ang Konsepto ng KT-KS ng "Insureksiyonismo"	99
9. KR-MR Letter to KT-KS	107
10. Ilantad ang Pambabaluktot Magpunyagi sa Pakikibaka	118
11. Mga Kasama sa KT, KP at KS	143
12. Letter of Concern To CC/EC-CC	151
13. Comments on the Current Polemics Within the Party	153
14. Other Comments on "Reaffirm Our Basic Principles and Rectify the Errors"	163
15. Additional Clarifications on the Mindanao Experience	170
16. Initial Comments on Armando Liwanag's Paper "Our Stand on Modern Revisionism"	174
17. Tos Letter to the CC.	198
18. Kabuuang Ulat ng Pampulitikang Kumperensiya ng NANDAU	202

19. Muling Pagtibayin ang Ating mga Saligang Prinsipyo at Iwasto ang mga Pagkakamali	218
20. Reaffirm Our Basic Principles and Rectify the Errors Ammended and Approved by the EC/CC	282
Para sa mga Kagawad ng KS	282-A
Mga Resolusyon ng KP-KS, Marso 27, 1992	282-B
21. Desisyon sa Kilusang Pagwawasto	335
22. The CPP's Marxist Leninist Stand Against Modern Revisionism	338
23. Annotations on the Article by "T" Entitled "Comments on the Current Polemics Within the Party"	379
24. Mga Pangunahing Kongklusyon sa Pangalahatang Kalagayan	404
25. Ilang Paglilinaw sa mga Tungkulin Natin	411

MAGPUNYAGI SA WASTONG PAGLALAGOM PUNAHIN ANG MAKAISANG-PANIG NA "REAFFIRM.."

(Ikalawang Edisyon)

"I think it would be presumptuous for anyone to claim God-like omniscience and omnipotence. So what attitude should we adopt towards a comrade who has made mistakes? We should be analytical and adopt a dialectical, rather than a metaphysical approach."

"All past experience has demonstrated one point: ideological struggle must hit the mark. There must be confrontation of ideas, to use a current expression. As in fighting, you thrust your sword at me and I thrust mine back, and the two swords must cross— this is confrontation. Without a confrontation of ideas no clarity and thoroughness can be attained."

—MTT, Vol V

PAMBUNGAD:

Ang mga siniping pangungusap sa itaas ang pinakamahusay na nagbubuod sa Marxistang diwa na tumatanglaw sa dokumentong ito. Ang sumusunod ay isang pagpapahayag ng kolektibong pagpuna ng SG-Viscom sa dokumentong "Reaffirm." Isinulat ito para sa mapanuring pag-aaral ng Viscom at mga namumunong kadre sa ilalim ng mga Komiteng Rehiyonal at iba pang mga organo sa pamumuno ng Viscom, sa "Reaffirm" at sa ipinananawagan nitong "kilusang pagwawasto". Isinasahapag namin ang dokumentong ito sa Komite Sentral para punahin ang makaisang-panig na "Reaffirm..". Inihaharap rin namin ito kay Armando Liwanag at sa KTKS bilang malayang pagpapahayag ng aming pagpuna.

I. ANG TUNAY NA KATANGIAN NG DOKUMENTONG "REAFFIRM.."

Isinulat ang dokumentong "Reaffirm.." para sa paglulunsad ng kilusang pagwawasto sa loob ng Partido sa kasalukuyan. Kaya ang pangunahing nilalaman nito ay ang pagpuna sa mga tinatayang "maling tunguhin" at "malalang paglihis" sa mga saligang prinsipyo mula sa huling bahagi ng dekada '70 hanggang sa ngayon. Inakda ito ni Armando Liwanag mula sa Europa at inendorso ng KTKS nitong unang kwarto ng 1992.

Mahalagang isaalang-alang na ang "Reaffirm.." ay isinulat bago pa man ang isang komprehensibong paglalagom ng Komite Sentral sa ating rebolusyonaryong karanasan at sa mga inilabas nitong mga pangunahing dokumento sa dekada '80. Kung gayo'y isinulat ito ni AL batay sa kanyang sariling paglalagom ng ating isang dekada ng rebolusyonaryong praktika. At mula roo'y ipinirmo niya ang mga inaakala niyang mga pangunahing "kamalian" at "paglihis" sa ating mga saligang prinsipyo nang hindi man lang kinonsulta ang kanyang kolektibo— ang Komite Sentral.

Kapag naglalagom ang mga kasama sa Partido, ginagabayan sila ng prinsipyo ng "seeking truth from facts", at "concrete analysis of concrete conditions." Kaya nagsisimula sila sa kolektibong pagtitipon at pagkakaisa sa mga datos at sa masusing

pagsusuri ng mga ito. Linulubos rin ang pagsisikap na suriin ang bawat anggulo ng isang usapin o pangyayari bago magpirmo ng anumang kongklusyon. Isinusulat muna ang borador at kolektibong tinatalakay bago ipirmeng pinal na dokumento. Ang pangunahing layunin ng mga kasama ay ang obhetibidad sa pamamagitan ng kongkreto't lahatang-panig na pagsusuri. Laluna kapag ang nakasalang ay mga seryosong usapin na may malaking implikasyon sa ating gawain. Ibinatay natin ito sa ating pagkabatid sa "Marxistang Teorya ng Kaalaman".

Sa kasong ito, ang hinahatulan ni AL ay ang isang dekada ng pagkilos ng buong Partido at Hukbo. Subalit, napakadali niyang nilampasan o binale-wala ang ganitong proseso, na dapat sana'y matibay na tuntungan ng isang makalahatang-panig na paglalagom ng napakaseryosong paksa. At sapagkat ito'y isang dokumentong pagwawasto, hindi lang isang paglalagom, lalong kailangan itong ipailalim sa kolektibong pagsusuri bago magpirmo ng kongklusyon sa mga "kamalian" at "paglihis".

Ang "Reaffirm.." ay pagtatangkang suriin ang rebolusyonaryong praktika ng buong Partido, gayundin ang mga patakaran at programang pinagtibay ng pambansang sentro sa nakaraang dekada. Ang Komite Sentral, ang may katungkulan at karapatan na magsagawa nito. Walang masamang isaborador ito ng isang kasama o grupo ng mga kasama na inatasan ng Komite Sentral. Subalit kahit ganoon dapat pa rin isumite ang borador sa kolektibong pag-aaral ng Komite Sentral bago ito pagtibayin. Hindi ito sinunod ni AL at ng KTKS.

Ano ang nangyari. Lumabas ang dokumento bilang akda ni Armando Liwanag at may tatak na "Komite Sentral, Disyembre 26, 1991" (ni walang nakatatak na 'borador'). Ang sumunod ay ang kopya ng sinusugang dokumento na tinatakdang "Pinagtibay ng KTKS" na lumabas ng unang kuwarto ng 1992. Mula rito'y kumalat ang dokumento sa mga nakabababang organo ng Partido nang hindi pa man lang dumaan sa pinal na paglalagom ng Komite Sentral. Sadyang depektibo kung gayon ang prosesong dinaanan ng pagbubuo ng dokumentong "Reaffirm..". Hindi lang ito simpleng pinaigsi, o "short-cut", na proseso ng pagbubuo ng dokumentong pagwawasto, kundi isang paglundag at seryosong pagwalang-bahala sa napakahalagang bahagi ng masusi't kolektibong paglalagom ng nararapat na organo.

Kapag nilaktawan ng isang dokumentong pagwawasto ang proseso ng kolektibong paglalagom, sadyang nakakaduda at nakakatakot ang nilalaman nito.

Nakakaduda sapagkat ang mga pagsusuri't kongklusyon nito'y walang benepisyo ng kolektibong pag-aaral, at may panganib na makulong lang sa indibidwal na pananaw ng may-akda. Laluna kung ang gumawa ay matagal nang nagliliwaliw sa labas ng bansa at malaon nang napahiwalay sa direktang rebolusyonaryong praktika mula pa noong huling bahagi ng 1977.

Nakakatakot sapagkat ang dokumentong pagwawasto'y tumutuligsa sa mga kamalian't maling tunguhin sa loob ng Partido, pati na sa mga taong responsable sa pagdadala't pagpapalaganap nito. Kung ito'y maging makaisang-panig sa pagtukoy ng kamalian, hindi lang sa hindi natin mapupuruhan ang mga tunay na kamalian, kundi maari ring makapagdiin tayo ng di-makatarungang paratang sa mga kasamang inaakala nating nagkamali. Maari ding makapagtakda ng maling hakbang sa "pagwawasto" at makapagbigay ng maling gabay sa ating hinaharap na pagkilos.

Hindi pa nakuntento sa naunang pang-aabuso, ikinalat ang mga kopya ng dokumentong "Reaffirm.." sa mga opisina ng legal na institusyon at sa mga

nakabababang organo ng Partido nitong unang kuwarter ng 1992, sa kabila ng hindi pa ito natatalakay ng Komite Sentral. Para itong bombang pinasabog ng isang “mad bomber” sa nakabababang antas ng organisasyon ng Partido! Malamang ngang mas naunang nabasa pa ito ng mga nakabababang organo kaysa sa ilang kasama sa Komite Sentral.

Una’y ang borador na sinulat ni AL (na di tinatakdang borador) at kasunod ay ang pinal na kopya na pinagtibay na ng KTKS. Dahil limitado ang kaalaman ng mga kasama sa nakabababang organo sa lahat ng anggulo ng mga usaping inihaharap ng “Reaffirm..” (laluna sa mga usaping internal sa Komite Sentral) naroroon ang kalagayang matangay sila sa mga pagsusuri’t akusasyon ni AL. Higit sa lahat, dahil ang mga ipinamudmod ay walang kategoriyang “borador”, at ang ikalawang kopya’y tinatakdang, “Pinagtibay ng KTKS”, nabasbasan ng “opisyalidad” ang buong dokumento, kahit noo’y binabasa pa lang ito ng mga kagawad ng Komite Sentral.

Sinadya man o sa hindi, ang pagpapasabog na ito ng dokumento ay may epektong pangunahan ang pagdedesisyon ng Komite Sentral at mangabig ng suporta sa ibaba sa pamamagitan ng nakapanlilinlang na “opisyalidad”. Kung sinadya ito (na siyang malamang), sumasalamin lang ito sa sukdulang arogansya ng may-akda sa “kawastuan” ng kanyang paglalagom, at nangangahulugan rin ng kanyang tusong balak na pilipitin ang braso ng pinakamataas na namumunong organo ng Partido para aprubahan ito.

Ang kolektibong pamumuno ng mga komite ng Partido ay kongkretong ekspresyon ng demokratiko sentralismo sa pamumunong pampartido. Ang pagsawalang-bahala nito ay maaring magbigay-puwang sa imposisyon ng pagsusuri’t desisyon ng indibidwal sa organisasyon o ng minority sa majority. At bunga nito’y mauk-ok ang solidong pagkakaisa ng Partido. Higit pa, bukas na bukas ito sa panganib ng suhetibismo sa pagsagasa sa kolektibong kaalaman. Ang pagsawalang-bahala sa kolektibong pamumuno ay mapanira sa Partido. Nannamin mo AL ang pananalita ni Kas. Mao!

“Opinions are welcome, but to undermine Party unity would be a most shameful thing. It is reliance on the political experience and wisdom of the collective that can guarantee the correct leadership of the Party...and the unshakable unity of the ranks of the Party”

“Many comrades pay lip-service to collective leadership, but actually they are inordinately fond of personal dictatorship, as if they would not look like leaders unless they were dictatorial... When a problem comes up, it is always advisable to consult with others, have it solved by the collective and pool the wisdom of the many; that’s the better way.”

—MTT, Vol. V

Para sa isang dokumento ng paglalagom, makaisang-panig ang “Reaffirm..”. Nagpokus lang nito sa mga inaakalang “kamalian” at mga negatibong karanasan, at dito isinisi ang lahat ng mga suliranin at partikular na kahinaan. Para bang yun na ang buong praktika ng Partido sa buong dekada. Hindi na ito nagbigay diin sa pagtitimbang ng mga kongkretong tagumpay sa iba’t ibang larangan ng gawain at maging sa pagtukoy ng iba pang mga mayor na pagkakamali para sa mas makalahatang-

panig na presentasyon ng mga tagumpay at kamalian, at ng mga pangunahin at pumapangalawang kamalian.

Makitid rin ang mga karanasan at patakarang pinagbatayan ng mga pagsusuri't kongklusyon ng dokumentong "Reaffirm..". Malinaw na sumentro ito sa pagsusuri't pag-atake sa ilang mga matitingkad na dokumento ng Komite Sentral, Politburo, Komisyon sa Mindanao, NPA-GC, KR-Maynila-Rizal, at ilang Pambansang Komisyon; at mula rito'y inilatag na ang mga akusasyon ng "seryosong kamalian" at "paglihis". Di kataka-takang selektibo ang ginawa nitong pagtukoy sa mga "kamalian" at mga taong "nagkamali". Palaging nawawala ang mga kamalian ni AL at ng KTKS. Ito ba ang tapat at lahatang-panig na pag-aaral ng karanasan? Ito ba ang "ginintuang" aral sa atin ni "tagapangulong" Armando Liwanag?

Hindi sinaklaw ng pagsusuri ng "Reaffirm.." o sadyang kinalimutan nito ang iba pang mahahalagang patakarang at desisyon ng pambansang sentro at mga makabuluhang bahagi ng ating karanasan, tulad ng sumusunod:

- (a) Mabungang kampanyang edukasyon ng 1980-82
- (b) Komprehensibong pag-abante ng mga rebolusyonaryong puwersa sa panahong 1981-85
- (k) Pag-iral ng empirismo sa panahong matapos bumagsak ang pasistang diktadura (1986-87)
- (d) Ang "PB Resolutions" ng 1987
- (e) Tuwirang responsibilidad ng KTKS sa KAHOS at sa Kampanyang Anti-Impil ng 1988 (kung saan isang lang ang OPML-ST)
- (g) Ang maka-kanang esensya ng mga kampanyang anti-impil batay sa paglalagom nito ng Politburo ng 1989
- (h) Ang dokumentong "Ilang Paglilinaw.." ng Politburo ng 1990
- (i) Ang pagsusuring "revolutionary flow" at mga ipinanawagang opensiba ng KTKS sa "Lead the Masses, Launch Offensives" noong Disyembre 1990
- (l) Ang kawalan ng masusing pag-aaral sa Grad-con at ng pambansang kontra-iskema para labanan ito mula 1988 hanggang ngayon
- (m) Ang pagkahiwalay ng tagapangulo ng Partido mula sa mga pang-organisasyong proseso sa loob ng Partido at ang pagbale-wala sa desisyon ng PB na umuwi mula 1987

Kapansin-pansing hindi rin napag-aralan ng may-akda ng "Reaffirm.." ang mga komprehensibong ulat at paglalagom, mga saligang dokumento at mga taktikal na programa ng Viscom at mga Komiteng Rehiyonal sa Kabisayaan. Hindi gagap ni AL ang naging kasaysayan ng pag-unlad ng pakikidigmang gerilya sa mga isla ng Kabisayaan at ang kontekstong kinapalooban nito sa pagbabago-bago ng mga operasyon at taktika ng mga reaksyonaryong tropa sa nakaraang dekada. Ngunit sa kabila nito'y buong aroganteng ibinabandila ng "Reaffirm.." ang mga seryosong akusasyon ng "adventurismong militar", "insureksyonismo", "di-napapanahong regularisasyon", atbp., pati na ang pang-iinsulto't paninira sa ating mga pulang mandirigma, at nagpapanukala ng malalaking pagbabago sa pormasyon ng hukbo at kondukta ng gerilyang digma na maaaring maglagay sa panganib sa ating puwersa at mga prenteng gerilya.

Makaisang-panig ang "Reaffirm.." dahil hindi nito sinaklaw at wastong tinimbang ang buo nating karanasan sa nakaraang dekada. Makaisang-panig ang "Reaffirm.." sa kabiguan nitong suriin mula sa lahat ng anggulo ang ating mga

karanasan at patakaran. Makaisang-panig ang “Reaffirm..” sa ginawa nitong isisi sa mga di-mapatunayang “paglihis” ang lahat-lahat na ng ating mga suliranin at mga inakala nitong “kahinaan”. Makaisang-panig at di-makatarungan ang “Reaffirm..” sa selektibo’t walang batayang pag-aakusa at pamamaratang sa mga kasama. Ito ang apat na tipo ng pagkamakaisang-panig ni Armando Liwanag sa dokumentong “Reaffirm”.

May ilang paglilinaw si Kas. Mao sa kahulugan ng pagiging makaisang-panig at ang mga mapanganib na implikasyon nito sa Partido:

“One-sidedness means thinking in terms of absolutes, that is, taking a metaphysical approach to problems. In the appraisal of our work, it is one-sided to affirm everything or to negate everything...It is not true that everything is good; there are shortcomings and mistakes. But neither is it true that everything is bad; that too is at variance with the facts...”

“..We would be stagnating and we would be approving one-sidedness and contradicting the whole purpose of rectification if we did not make the demand that from day to day and from year to year more and more people should view problems in a relatively all-sided way. One-sidedness violates dialectics.”

“In our revolution and construction, the achievements are primary, though there are shortcomings and mistakes. Our achievements, however many, must not be exaggerated, but to underestimate them will lead to mistakes, perhaps even to big mistakes...”

—MTT, Vol. V

Ang makaisang-panig na pagpokus ni AL sa ilang bahagi ng ating karanasa’t mga patakaran, at sa sobrang pagdidiin niya sa mga “kamalia’t paglihis” nang walang sapat na batayan ay mapanganib para sa ating lahat. Ipinagkakait nito sa Partido ang obhetibong pagsusuri ng ating mga tagumpay at kamalian, at ang paghalaw ng mga makabuluhang aral mula sa ating isang dekada ng pagrerebolusyon. Ang mga ipinapanukala nitong mga patakaran ay pumipigil sa ating patuloy na pagsulong at bukas sa pagkakamit ng mas malalang pagkakamali’t kahirapan sa hinaharap. Ang di-makatarungang pamamaratang nito sa mga “lumihis” na mga kasama’t organo ay nagbabanta ng panghahati sa ating organisasyon.

Sa huling bahagi ng dokumento’y iniladlad ni AL at ng KTKS ang sentral na layunin ng “Reaffirm..”. Nananawagan sila sa buong kasapiang ng Partido para sa isang “kilusang pagwawasto”. Sa tono ng isang propeta ng delubyo na nananawagan ng pagsisisi, ipinahayag nito na:

“It is a matter of life and death for the entire Party now to reaffirm its basic principles, assert its correct line and criticize, repudiate and rectify those major errors which have run for so long ...and have brought about unprecedented setbacks to the Party, the New People’s Army and the entire revolutionary movement”.

Walang sinuman sa malaking karamihan ng mga kadre at kasapi ng Partido ang maglalayon, ni mag-isip, na bumitiw sa mga saligang prinsipyo na malaon nang gumagabay sa ating rebolusyonaryong praktika. Kaya natitiyak nina AL at KTKS na

walang kasamang tatanggi sa paghawak sa mga saligang prinsipyo. Ngunit sadyang ipinuslit ni AL at ng KTKS ang makaisang-panig na paglalagom ng "Reaffirm.." at ang mga paratang nito, sa mga prinsipyong dapat panghawakan sa paglulunsad ng "kilusang pagwawasto". Kundi ba naman ito katusuhan at panlilinlang! Ni walang iniatas ito na mapanuring pag-aaral sa "Reaffirm.." upang patunayan ang "kawastuan" nito sa konteksto ng kongkretong karanasan. Sa halip nais itong ipalunok sa kasapian at mekanikal na pasunurin ang mga kasama ayon sa mga mapanganib na kongklusyon ng dokumento.

Sa target ng "kilusang pagwawasto" itinuro ni AL at KTKS ang mga "kamalian" at "paglihis" na tinukoy ng "Reaffirm.." pati na ang mga ipinapahiwatig nitong responsable sa mga iyon:

"In the light of our basic principles, we have identified, and evaluated the major deviations and errors and the serious damage to the Party and the revolutionary movement. We must criticize, repudiate and rectify these.

..At every level of the Party, in any organ, the central leadership must not hesitate to remove from the Party any element who is responsible for any major deviation or error but who instead of accepting responsibility continues to systematically attack the Party line or is incorrigible and resorts to any of the aforesaid tactics to deflect or defeat the purpose of the rectification process."

Kung gagamiting panukat ang mga pamantayan ng "Reaffirm.." maraming kasama ang makakabig na responsable ng "kamalian". Kabilang dito ang MindaCom, NPA-GC, KRMR, UFC, NOC, VisCom, NLCom, SLCom, maraming kagawad ng KS, mga Komiteng Rehiyonal, mga kasama sa iba't ibang kumand ng Hukbo, ang buong kasapian ng Partido (na inatasan nitong "magtika't magsisi"). Pero nasaan sila? May ipinahiwatig ba sa dokumentong kamalian ni AL at ng KTKS? Pinasimulan ba nila ang pagpuna-sa-sarili upang magsilbing huwaran, upang linawin na walang eksemasyon? Wala. Kahit pagbalibaliktarin ang dokumento. Wala.

Ang target kung ganoon ay ang buong Partido, puwera si AL at KTKS!

Mas malala pa rito, inilantad na nina AL at ng KTKS ang kamay na bakal para pukpukin ang sinumang hindi sumunod sa "Reaffirm.." at sa kanilang "kilusang pagwawasto". Ayon sa dokumento:

"Only those who oppose this movement and who are incorrigible should come under disciplinary action, up to removal from the Party."

Malinaw na ayaw nina AL at KTKS na pairalin ang maka-prinsipyong tunggalan at pagkakaisa sa loob ng Partido. Paano kung hindi ka kumbinsido sa "Reaffirm.." at sa "kilusang pagwawasto"? Paano nga ba mangangahas ang mga kasama sa isang demokratikong debate at malayang pagpuna kung nakaumang sa kanilang ulo ang "espada ni Liwanag"? Ang sadyang gusto ni AL at KTKS ay isang "kilusang pagwawasto" na nakakahon sa balangkas at sa mga mapanganib na kongklusyon ng "Reaffirm". Isang "kilusang pagwawasto" na hindi maaring pumuna sa KTKS at sa paglalagom ni AL. Isang "kilusang pagwawasto" na kaya nilang kaladkarin, na parang "lynch mob" upang atakehin ang mga tatata kang "deviationists".

Ang isang tunay na kilusang pagwawasto ay hindi mapanupil. Esensyal sa isang kilusang pagwawasto ang malayang pagpapahayag ng opinyon, demokratikong debate, at maka-prinsipyong pagpuna. Sa ganitong pamamaraan lang mapapairal ang aktibo't malusog na pang-ideolohiyang tunggalian sa pagitan ng wasto't mali, madadalisa ang wastong linya't ideya, at matatamo ang mas mataas na antas ng pagkakaisa. Sa prosesong ito maibubunga ang mas maunlad na teoretikal na kaalaman at praktikal na pagkilos; at isang Partidong mas mahigpit ang pagkakaisa, mas masigla at mayaman sa rebolusyonaryong aral.

May malinaw na paglagom dito ang Partido Komunista ng Tsina at si Kas. Mao sa panahon ng kanilang kilusang pagwawasto ng 1942:

"In advocating freedom with leadership and democracy under centralized guidance, we in no way mean that coercive measures should be taken to settle ideological questions or questions involving the distinction between right and wrong among the people.

..The only way to settle questions of an ideological nature or controversial issues among the people is by the democratic method, the method of discussion, criticism, persuasion and education and not by the method of coercion or repression.

..This democratic method of resolving contradictions among the people was epitomized in 1942 in the formula 'unity-criticism-unity'.

..In 1942, we used it to resolve contradictions inside the Communist Party, namely, the contradictions between the dogmatists and the great majority of the membership, and between dogmatism and Marxism. The 'Left' dogmatists had resorted to the method of 'ruthless struggle and merciless blows' in inner-Party struggle. It was the wrong method.

..In criticizing 'Left' dogmatism, we did not use this old method but adopted a new one, that is, one of starting from the desire for unity, distinguishing between right and wrong through criticism or struggle, and arriving at a new unity on a new basis. This was the method used in the rectification movement of 1942."

—MTT, Vol. V

Kasabay ng pagwaksi sa koersyon bilang pamamaraan sa paggapi sa mga maling ideya, tinukoy rin niya ang demokratikong debate bilang wastong pamamaraan sa pagtutuwid ng maling ideya at sa ibayong pagpapaunlad ng Marxismo:

"We must learn to conquer erroneous ideas through debate and reasoning.... There are many things we don't understand and are therefore unable to tackle, but through debate and struggle we shall come to understand them and learn how to tackle them. Truth develops through debate between different views. The same method can be adopted in dealing with whatever is poisonous and anti-Marxist, because in the struggle against it Marxism will develop."

—MTT, Vol V

Sa Kilusang Pagwawasto ng Partido Komunista ng Tsina noong 1957 sa pamumuno ni Kas. Mao Zedong, itinakda nila ang apat na yugto upang masaklaw ang iba't ibang uri't sektor at teritoryo, mabigyan ng pagkakataong maresolba ang mga susing usapin, at makabig ng Partido ang pinakamalawak na mamamayan at panggitnang puwersa. Inilunsad ang isang malaking pambansang debate sa usapin ng Sosyalismo at pamumuno ng Partido Komunista, na nilahukan ng buong mamamayang Tsino. Sa kabila ng patuloy na pagbabanta't pagsalungat ng mga burgis na maka-Kanan sa labas at sa loob ng Partido, kapansin-pansin ang ibinigay na pagpapaunlak sa malayang pagpapahayag at maka-prinsipyong pagpuna sa buong proseso ng kilusang pagwawasto:

"The stage of freely airing views (carrying out reform at the same time), the stage of counter-attack on the Rightists (carrying out reform at the same time), the stage of putting the emphasis on reform (with a further free airing of views) and the stage in which everyone studies relevant documents and makes criticism and self-criticism to raise his own political consciousness — these are the four indispensable stages of the rectification movement."

—MTT, Vol. V, p.284

Kung ang PKT at si Kas. Mao ay buhos ang pansin sa pagtitiyak ng demokrasya sa proseso ng kilusang pagwawasto, ito namang si AL ay walang binanggit ni isang pangungusap hinggil sa mga demokratikong pamamaraan sa kanyang "kilusang pagwawasto". Sa halip, ay nagbilang lang ito ng lahat ng mga posibleng porma ng oposisyon sa kanyang pakana at nagbanta ng panunupil. Minsa'y hindi mo na malaman kung sino ba talaga ang idolo ni AL— si Kas. Mao nga ba o ang kababayan niyang si Marcos ?

Sumagi man lang kaya sa isip ni AL at ng KTKS na baka ang kanilang sariling bersyon ng "kilusang pagwawasto" ay yumuyurak sa karapatan ng kasapiang? Binalik-aralan ba nila ang Saligang Batas ng Partido? Nagdudumilat sa mga pahina nito, sa Artikulo III, Seksyon 2, ang mga karapatan ng isang kasapi ng Partido. Mga karapatan na di kailanman maaaring yurakan at ipagkait sa isang kasama hangga't nananatili siyang kasapi ng Partido. Basahin natin:

- "a. to participate freely in discussions during Party meetings concerning theoretical and practical problems regarding the Party line, policies and decisions;"
- "c. to submit proposals, statements or complaints to any Party organization or organ at any level; "
- "d. to criticize any Party organization, organ or member in Party meetings;"
- "f. to appeal any decision to a higher Party organ up to the Central Committee and National Congress;"

Sa "kilusang pagwawasto" nina AL at KTKS, ang simpleng pagtutol sa konsepto nito o di-pagtanggap sa mga akusasyon ng "Reaffirm.." kahit sa makatarungang batayan ay maituturing na "heresy" at sapat na para patawan ng aksyong pandisiplina o patalsikin sa Partido ang kasamang "erehe". Ito'y tahasang pag- labag sa karapatan ng ating mga myembro ! Mayroon pa bang nalalabing pagpapahalaga si AL at ang KTKS sa istatus ng mga kasama bilang kasapi ng Partido? Kung wala na'y kakaiba ito sa umiiral sa kamalayan ng mayorya ng kasapiang.

Para sa mga kasama, ang kanilang pagsapi sa Partido ay ekspresyon ng kanilang buong-pusong pagyakap sa ideolohiya, pakikibaka at disiplina ng uring

proletaryado. Ekspresyon ito ng kanilang di-makasari! 't habang-buhay na dedikasyon sa simulain ng pagpapalaya sa uring proletaryado at sa buong lipunan. Maraming buhay na ang inialay sa sagradong altar ng simulaing ito, mula pa kina Kas. Crisanto Evangelista hanggang sa ngayon. Mas maraming patuloy na nagpapakasakit para ipagwagi ito. Ganito kalalim ang kahulugan at kabuluhan kapag sinabing ikaw ay isang kasapi ng Partido. Kaya nga napaka-ingat ng Saligang Batas, at ng Kongreso ng Partido na nagpatibay nito, sa pagpapataw ng aksyong pandisiplina na gumagalaw sa istatus ng isang kasapi.

At ngayo'y walang pakundangang lalapastanganin ito ng tatlong tao na naturingang mga pinakamatataas na opisyal ng ating Partido. Nasaan ang kanilang "sense of duty" para itaguyod ang Saligang Batas ng Partido? Nasaan ang kanilang "sense of responsibility" para pangalagaan ang kapakanan ng buong kasapian?

Kung itutuloy ang lohika ng "kilusang pagwawasto", hahantong ito sa delubyo ni "Propeta" Liwanag: ang malaking purgahan sa loob ng Partido. Magaganap ito hindi dahil sa ang karamihan ng mga kasama ay mga bulok at rebisyonista. Kundi dahil pa sa ang mayorya, kung hindi man lahat, ng ating kasapian ay marunong magsuri at tapat sa katotohanan, may mga solidong karanasan at taglay ang mayamang aral sa pakikibaka. Hindi nila kayang tanggapin ang makitid na pagsusuma ni AL at laluna ang mga mapanirang akusasyon nito. Hinding-hindi sila makakaayon sa isang "kilusang pagwawasto" na walang konsiderasyon sa kamulatan at karapatan ng kasapian. Sa ganitong paninindiga'y kandidato tayong lahat sa purgahan!

Ito ang hindi natanto ni AL at ng KTKS. Akala nila'y sunud-sunuran lang ang ating miyembro— na kung ano man ang ibando mula sa Utrecht ay yuyuko na lang ng yuyuko. Ang mulat nating kasapian ay hindi nalililang at di nagpapaapi. Hindi rin magpapagapi. Ang pakanang purgahan ng barkadahan ng tatlo ay nakatutok kung gayon sa malaking bahagi ng organisasyon. Kung hihiram ng pananalita sa GPCR (ipagpaumanhin lang), "malaking dibisyon... malaking reorganisasyon" ito ang senaryong pinipinta ng mangongopyang "red guard" sa Utrecht. Nagpapakana sila ng paghahati sa Partido sukdang ang matira sa kanila'y silang tatlo at ilang kakarampot na matatandang taga-sunod, laban sa solidong mayorya ng kasapian na tumitindig sa wasto't makatarungan. Panghahati at panunupil! Ito ang esensya ng "kilusang pagwawasto" ni AL at KTKS.

Sa huling pagsusuri, ang dokumentong "Reaffirm" ni AL at KTKS ay batbat ng iregularidad. Tahasang nilabag ni AL, at ng dueto ng dalawang taga-KTKS, ang pang-organisasyong proseso sa pagwalang-bahala sa kolektibong pamumuno ng Komite Sentral, at sa panlalansi sa mga nakabababang organo upang ilako ang kanilang dokumento sa kasapian. Itinangkas sa dokumento ang samu't-saring kongklusyon, akusasyon at mapapanganib na panukala nang kulang naman sa lubusang pagsisiyasat at tapat na paglalagom. Higit sa lahat, ang dokumento'y gagamiting tuntungan ng isang "kilusang pagwawasto" na mapanghati at mapanupil sa karapatan ng kasapian ng Partido.

Ito'y dokumentong nagpapakana laban sa buong Partido !

Ngayo'y inihahain sa atin ng KTKS ang dokumentong puno ng lason ni Armando Liwanag. Ang sagot nati'y mapanuring pag-aaral at makaprinsipyong pagpuna! Tastasin natin ang nilalaman ng dokumento't suriin sa konteksto ng ating mga konkretong karanasan. Gamitin natin ang mga saligang prinsipyo na hindi natin kailanman binitiwang, upang patunayang mali ang mga makamandang na haka-haka ni Armando Liwanag. Hindi natin lulunukin ang kanyang lason !

II. "ADVENTURISMONG MILITAR" AT "PREMATYUR NA REGULARISASYON"

Ayon sa "maningning" na dokumento ni Armando Liwanag, ang "adventurismong militar" at "insureksyonismo" sa ngayon ang diumano'y "pinakamalalang porma ng kaliwang oportunismo, na naganap sa buong kasaysayan ng Partido mula 1968".

Ito raw "adventurismong militar" ay ang paghahabol ng "mabilisang tagumpay militar" sa pamamagitan ng "prematyur na pagtatayo ng mga kumpanya at batalyon ng Hukbo sa mga limitadong lugar, pati ng mabibigat na istap militar" na nagkait ng maraming kadre sa gawaing masa. At ang kakambal raw nito'y "insureksyonismo" na nagbabalak ng armadong pag-aalsa upang umagaw ng kapangyarihan sa lunsod nang wala sa panahon, at nagtali ng mga kadre sa mga lunsod imbes na ipadala sa kanayunan. Ang magkakambal na kasalanang ito ay paglihis aniya sa pangkalahatang estratehiya ng matagalang digmaang bayan. Ito ang "mortal sin".

Inuugat naman ito ni AL sa "pinakamalubhang porma ng dogmatismo" ng pagpapataw raw ng "modelong Sandinista" sa ating praktika ng digmang bayan, kasabay ng ayaw raw natin amining muling pagbuhay sa malaon nang nalibing na konsepto ni Jose Lava ng "mabilisang tagumpay militar". Ito ang "original sin"! Pinasimulan daw ito sa Mindanao noong maagang-'80 at mula roo'y ikinalat sa pambansang saklaw ng gitnang-'80.

Unahin natin sa bahaging ito ang pagtalakay sa akusasyong "adventurismong militar" at "di-napapanahong regularisasyon".

A. Hinggil sa "*Quick Military Victory*"

Balik-aralan muna natin ang takbo ng digmang bayan sa Kabisayaan at baka nga may nakakapuslit na teoryang "Sandinista" at "Lavaista" sa ating hanay nang di natin napapansin.

Mula ng maagang bahagi ng dekada '70, ang Partido at Hukbong Bayan sa mga kanayunan ng Kabisayaan ay nagpapatupad ng integradong pagsusulong ng tatlong sangkap ng digmang bayan—armadong pakikibaka, pagbubuo ng base at rebolusyong agraryo. Mula't sapul, magkakasabay at balansyadong binibigyan ito ng pansin nang may konsiderasyon sa aktwal at partikular na kalagayan sa mga isla, kongkretong kapabilidad ng ating puwersa, kongkretong balanse ng puwersa, at mga problemang lumilitaw sa proseso ng pagpapatupad.

Bumatay tayo sa mga saligang dokumento ng Unang Kongreso ng Partido at Patnubay sa Kadre, sa SCPW at OUT ni Amado Guerrero noong gitnang-'70. Pinartikularisa pa ito sa mga saligang dokumento ng mga kumperensyang rehiyonal—Panimulang Ulat, Estratehiya at Taktika sa Rehiyon, mga Dokumentong Oryentasyon, at Programa. Buong kumpanyang masasabi natin na ang gumabay sa ating pagsisimula ay ang mga saligang prinsipyo ng digmang bayan na inilapat sa kongkretong kalagayan ng Visayas.

Noong maagang-'80, ang Kampanyang Edukasyon sa BKP, na iniismiran at minamaliit ni Armando Liwanag, ang siyang muling nagpatibay at nagpalalim sa gagap ng mga kadre sa estratehiya't taktika ng digmang bayan at sa mga saligang prinsipyo ng MLKMZ. Kasabay nito ang pagpatnubay ng mga tungkulin sa Abanteng Subyugto na inilabas ng ika-8 Plenum ng KS. Ito kasabay ng panibagong antas ng

kakayahang naabot natin ang nagtulak sa biglang lundag ng rebolusyonaryong kakayahan sa Visayas.

Sa pagsapit ng bisperas ng pagbagsak ng diktadura, lumabas ang mga rekisito ng SCO. Oo, pinanghawakan natin ito. Nanawagan ito ng mas malaganap at mataas na antas ng digmang gerilya (malinaw na gerilya, ha) at mas matitindi't malawak na pakikibakang masa sa lunsod hanggang sa popular na pag-aalsa. Tugma ito sa kalagayan ng napakatinding krisis noon sa buong lipunan— na wala nang ibang mas malinaw na nagpatunay kaysa sa penomenon ng Pag-aalsang EDSA. Ano ang layunin ng SCO? Estratehikong pagpapatas sa balanse ng puwersa ng rebolusyon at reaksiyon— hindi kagyat na tagumpay! Kung mayroon mang naglaro sa ideya ng “kagyat na mapagpasyang tagumpay” hindi ito ang pinagtibay ng Komite Sentral. At hindi rin ito ang tinalakay ng mga kadre ng Politburo sa Kumperensyang Kadre ng Visayas noong Enero 1986.

Gayunpaman, matapos bumagsak ang diktadura ang naganap ay ang ating mga pagsisikap na umangkop sa bagong kalagayan at pagrerenda sa mga taktikal na opensiba. Hindi na nasunod ang buong programa ng SCO.

Nasaan ngayon ang mga teoryang “Sandinista” at “Lavaista” na ipinangnganakngak ni Liwanag? Wala sa ating karanasan. Nasaan? Nasa madilim na guni-guni ni Liwanag? Ang hirap kay AL hindi siya nagsisiyasat bago magsulat. Alam namin na matapos siyang lumaya noong 1986, inanyayahan siya sa “briefing” ng mga kadre ng Politburo. Anong ginawa niya—tinulugan niya! Paano nga ba siya makasusubaybay sa mga pag-unlad kung ganito ang kanyang aktitud sa pag-alam ng kalagayan? Kung ang prinsipyo ni Kas. Mao ang masusunod, wala siyang “karapatan magsalita”!

Kung mali man ang SCO, ito'y programang binuo ng KS hindi ng MindaCom. Ang nagbaba sa amin nito ay KS at Politburo hindi mga kadre ng Mindanao. Bakit MindaCom ngayon ang sisihin at hindi ang KS at Politburo? May personal ba siyang galit sa mga kasama sa Mindanao, at dito niya idinadaan sa mga proseso ng Partido? O baka talagang malabo na lang ang kanyang salamin at iba ang kanyang pagbasa sa mga kongkretong pangyayari.

Noong gitnang-80 nakaabot sa amin ang mga karanasan sa Mindanao. Nakaabot sa amin ang kanilang konsepto ng “political struggles and military struggles” at “pol-mil struggles”. Wala namang kontrobersyal sa mga terminong ito, at ginamit ito ng mga matagumpay na Komunistang Biyetnames (na kabilang sa ineendorso ni Liwanag sa “Reaffirm..”). Hindi naman ito naiiba sa karaniwang tinatawag nating koordinasyon ng urban at CS, kombinasyon ng “armed and unarmed”, “legal and illegal”. Wala rin namang malaking pagtalilis sa digmang gerilya na naganap sa Mindanao bunga nito. Naging saksi rin kami sa mga breyktru ng Mindanao sa mga malalaki't militanteng Welgang bayan ng 1983-85 (na sinisiraan ni Armando Liwanag). Mga Welgang Bayan na mas malaganap at mas organisado kaysa sa FQS. Kahit mga simpleng kaalyado ay makapagpapatunay nito. Hindi absolutong wasto ang MindaCom (tulad ni AL at ng sinumang kasama), subalit hindi rin naman tamang tatakan ng “paglihis” ang mga partikular na kahinaan.

Sa huli'y ang mga pag-unlad sa mga pakikibakang rebolusyonaryo sa Mindanao ng unang-hati ng '80 ay nag-ambag ng malaking kontribusyon sa kabuuang paglaban noon sa papet-pasistang rehimen. Sa totoo lang, isa sila sa nangunang humawi ng daan sa mas mataas na antas ng paglaban. Ito ang katotohanang “mapait”

para kay Armando Liwanag. Hindi namin basta itatakwil ang mga kasama doon at ang kanilang mga makabuluhang karanasan.

B. Hinggil sa "prematyur na regularisasyon"

Tunghayan naman natin ang ating karanasan sa "prematyur na regularisasyon" ayon kay AL.

Gerilyang Pakikidigma— ito ang katangian ng rebolusyonaryong digma na ating pinasimulan at patuloy na isinusulong sa mga kanayunan ng Visayas. Ang mga prinsipyo nito na hinalaw sa Teorya ng Digmang Bayan at Matagalang Digma ni Kas. Mao at sa mga matatagumpay na karanasan ng Rebolusyong Tsino at Byetnames, ang siyang tanglaw natin. Ngunit higit sa lahat, ang ating integrasyon nito sa mga kongkretong kalagayan sa Visayas at ang rebolusyonaryong kabayaniha't pagkamapanlikha ng ating mga puwersa ang siyang tumiyak sa patuloy nitong pagsulong mula sa isang antas tungo sa kagyat na mas mataas na antas.

Mababakas ang mga saligang katangian ng gerilyang pakikidigma sa ating praktika.

Ang ating pakikidigma ay pleksible't makilos. Patuloy nating ipinatutupad ang Apat na Puntong Prinsipyo ni Kas. Mao sa operasyong gerilya: "The enemy advances, we retreat; the enemy camps we harass; the enemy tires we attack; the enemy retreats we pursue."

Ang prinsipyo ng sentralisadong estratehikong kumand at desentralisadong kumand sa mga kampanya at taktikal na labanan, ay umiiral sa pagitan ng iba't ibang antas mula sa NPA-GC, hanggang sa VMAC, sa ROC, sa FOC at mga kumand sa yunit gerilya.

Parehong ginagamit bagamat may pag-iiba sa prinsipalidad ang layunin ng anihilasyon at atrisyon sa mga operasyong gerilya. Prinsipal pa rin ang anihilasyon upang kumabig ng riple't amunisyon. Sekondaryo ang atrisyon upang mangsabotahe, puminsala sa kaaway at mang-harass.

Sa mga taktikal na opensiba, pamalagiang gabay ang prinsipyo ng pagtiyak ng taktikal na superyoridad sa relatibong konsentrasyon, pagtitiyak ng inisyatiba't pleksibilidad, at paggamit ng elemento ng sorpresa.

Sa pagpili ng target, ginagamit nating gabay ang mga kondisyon sa anihilasyon: (a) popular na suporta (b) paborableng kalupaan (k) bulnerabilidad ng kaaway (d) bentahe ng sorpresa at taktikal na superyoridad

Umiiwas tayo ng labanan kung: (a) ang kaaway ay higit na malaki sa atin (b) hindi gaanong malaki subalit may malapit na iba pang tropang kaaway (k) hindi "isolated" at may matigas na portipikasyon (d) walang prospek ng tagumpay.

Dagdag dito, saligang gabay rin ang wastong pagbabalanse ng mga aksyong militar at pampulitikang lakas sa isang lugar sa isang takdang panahon, sa kabuuang katangian ng lugar at ng mga partikularidad nito. Ginamit rin natin ang patakarang, tumira habang mahina pa ang kaaway sa lugar, o di pa "well-entrenched" at tiyak ang bentahe ng rebolusyonaryong puwersa.

Patuloy nating pinag-aaralan at sinasamantala ang mga isplit sa hanay ng kaaway para sa bentahe ng mga rebolusyonaryong puwersa.

Ang pagpupunyagi natin sa gerilyang pakikidigma nang mahigit dalawampung taon, ay matingkad na patunay ng ating lubos na pagkilala sa tatlong estratehikong yugto ng digmang bayan: mula sa estratehikong depensiba, pagkapatas, at hanggang sa estratehikong opensiba. Ngayon, Armando Liwanag, nabuyo ba kami ng “mabilisang tagumpay militar”? Hinukay ba naming muli sa libingan ang mga teorya ni Jose Lava? Kung tutuusin, ikaw ang bumuhay nito ngayon upang gamiting “baseless” na akusasyon sa mga kadre natin dito sa Pilipinas.

Ang pagtataas ng antas ng mga pormasyong gerilya ay isinagawa natin nang pahakbang-hakbang at mahigpit na nakakawing sa pangkalahatang antas ng kakayahan ng mga rebolusyonaryong puwersa sa isang rehiyon na kongkretong makikita sa: (a) mga natipong tagumpay sa labanan (b) antas ng pagbubuo ng base (k) kapasidad sa pagsustine (d) kapasidad sa pamumuno at kumand (e) “availability” ng mga opisyal at pulang mandirigma.

Napakalayo nito sa inakala ni AL na, “rapidly building companies and battalions within limited areas” para sa “quick military victory”. Para bang napaka-iresponsable ng mga kadre natin na basta na lang nagtatayo ng mga pormasyon ng hukbo nang hiwalay sa kabuuang antas na naabot ng ating digmang bayan at sa mga rekisitos ng panibagong antas ng digma. Para bang simpleng binabalik-aralan at “ginamit” natin ang mga “turo” ni “Kas. Jose Lava”! Ano ba, AL. Ganoon na ba kababa ang pagtingin mo sa mga kasama dito?

Ituloy natin ang pagbaybay sa maikli nating kasaysayan...

Mula sa mga dating iskwal-SYPs, nabuo ang mga platon hanggang sa napaunlad ito sa antas ng mga kumpanya at batalyon. Itinaas natin ang pormasyon nang pahakbang-hakbang upang pangibabawan ang ilang dating atrasadong katangiang gerilya at paunlarin ang ilang katangiang regular para masangkapan ng kakayahan sa pagpapatindi ng digmang gerilya.

Noon pa mang 1980-81, malinaw na ang mga batayan para sa prosesong ito. May sapat na bilang at lawak ng mga prenteng gerilya (7) sa Kabisayaan ng panahong iyon. May mga konsolidadong purok, mga aktibo’t ganap na mga samahang masa sa masasaklaw na lugar at epektibo’t malawak na lokal na mga organisasyon ng Partido (distrito’t seksyon hanggang sangay) sa loob ng mga prenteng gerilyang ito. May sapat rin na bilang ng mataas na kalibreng riple, mandirigma at mga opisyal ng hukbo para sa pagpapasimula ng pinalaking pormasyong gerilya. Nakapagdaos na noon ng Kumperensyang Rehiyonal ng Partido at Kumperensyang Pulitiko-Militar na antas rehiyon sa EV. Sa mga kumperensyang ito, nailinaw na ang absolutong pamumuno ng Partido sa Hukbo, wastong balanse ng gawaing masa at gawaing pulitiko-militar. Naisagawa na rin ang 10-Taon na Paglalagom sa WV. Handang-handa ang Partido, Hukbo at Organisadong masa sa mas mataas na pagsusulong ng digmang bayan. Isang katotohanang hindi nasaksihan ni Armando Liwanag.

Ano ang mga katangiang gerilya na kinakailangang iwan na noon para mapaunlad ang kakayahan sa digma? Kaluwagan sa disiplina. Mababang kakayahan sa teknika at taktika. Maliliit na pormasyon. Di-maunlad na sistema ng kumand at pangangasiwa. Di pa sistematikong paniniktik, pagpapalano, pagrekluta at pagsasanay.

Kaya nga binigyan natin ng pansin ang pagpapaunlad sa sistema ng disiplina; sa kalidad ng komand at kontrol sa tropa sa panahon ng labanan at gawaing pampulitika; sa pagsasandata ng matataas na kalibreng riple at ilang mabigat na sandata(MG); mas maunlad na sistema ng komunikasyon; pagpapaunlad ng pangangasiwa't mga linya ng serbisyo; at iba't ibang antas ng treyning-militar para sa pagpapaunlad ng taktika't tenika. Habang patuloy na pinaunald ang pang-ideolohiya't pampulitikang kalidad ng mga mandirigma't pinuno.

Kahit pinasimulang buuin ang mga pinalaking pormasyong gerilya hindi natin pinabayaan ang gawaing masa. Ang malaking bilang ng mga SYPs, POTs at SLTs ay patuloy sa pagpapalawak at konsolidasyon. Hindi nabago ang katangian ng SYPs na hating-panahong gerilya. Ang mga kadre at kasapiang ng Partido ay pangunahing nakatutok sa teritoryal na organisasyon ng Partido at kilusang masa sa kanayunan. Ang mga nireklutang opisyal ng hukbo ay dati nang mga kadre sa gawaing militar. Hindi naging pasanin ng mga prente ang mga bagong pormasyon.

Pinanatili pa rin natin ang gerilyang katangian ng mga operasyon at pakikidigma ng malalaking pormasyon. Maluwag man na nabansagan ang mga ito bilang "regular", ang esensya at kalakhang katangian pa rin ng mga ito'y pormasyong gerilya. Inuulit namin AL ...pormasyong gerilya.

Sa karanasan ng Pulang Hukbo sa Tsina, inilahad ni Kas. Mao ang kinakailangang pag-iwan sa ilang gerilyang katangian upang mapataas ang kakayahang panlipol ng rebolusyonaryong hukbo. Nilinaw niya rin ang di-maiiwasang pangangailangang tuloy-tuloy na mapaunlad ang digmang gerilya tungo sa regular na digmang makilos sa wastong panahon:

"Guerilla-ism has two aspects. One is irregularity, that is, decentralization, lack of uniformity, absence of strict discipline, and simple methods of work. These features stemmed from the Red Army's infancy, and some of them were just what was needed at the time. As the Red Army reaches a higher stage, we must gradually and consciously eliminate them so as to make the Red Army more centralized, more unified, more disciplined and more thorough in work— in short, more regular in character. In the directing of operations we should also gradually and consciously reduce such guerilla characteristics as are no longer required at a higher stage. Refusal to make progress in this respect and obstinate adherence to the old stage are impermissible and harmful, and are detrimental to large-scale operations.

The other aspect of guerilla-ism consists of the principle of mobile warfare, the guerilla character of both strategic and tactical operations which is still necessary at present, the inevitable fluidity of our base areas, flexibility in planning the development of the base areas, and the rejection of premature regularization in building the Red Army. In this connection, it is equally impermissible, disadvantageous and harmful to our present operations to deny the facts of history, oppose the retention of what is useful, and rashly leave the present stage in order to rush blindly towards a 'new stage', which as yet is beyond reach and has no real significance."

—MTT, Selected Military Writings

Makitid sumipat si Armando Liwanag. Nabasa niya nga ang mga prinsipyong ito subalit hindi napahalagahan ang buong esensya. Iisang termino lang ang kanyang nahagip—prematyur na regularisasyon— hinugot pa sa konteksto. At kagyat nang ginamit na panukat sa ating praktika. Bawat makitang malaki-laking pormasyon, “prematyur” na kaagad. Nakita niya nga ang mga kumpanya, ngunit ni di niya nabanaag ang nasa likod nitong komprehensibong pag-abante ng digmang bayan. Nakita niya ang dami ng kinokonsentrang mandirigma ngunit di niya napahalagahan ang pagtaas ng kalidad nito. Nakita niya ang ilang katangiang regular, kinalimutan na niya ang kabuuang moda ng operasyon nitong gerilya. Nakita niya ang porma hindi ang esensya!

Ang pagtaas ng pormasyon ng hukbo ay naging mahalagang salik sa ibayong pagpasigla, pagpatindi at pagpapalaganap pa ng digmang bayan sa Kabisayaan mula noong huling bahagi ng dekada '70, at sa pagpapalitaw ng mas maraming sandata para sa iba pang pormasyon at yunit gerilya. Malaking tulong rin ang mga ito sa pagtatanggol at konsolidasyon ng mga base't prenteng gerilya, at sa malakas na pagsuporta sa rebolusyong agraryo.

Unang napaunlad sa Kabisayaan ang mga buong-panahong yunit gerilya sa isla ng Samar noong huling bahagi ng dekada '70. Batay sa bumilis na pagsulong ng kilusang masa't organisasyon ng Partido sa kanayunan, ng kilusang pangunahing anti-pasista't anti-pyudal, ng paglawak ng mga prenteng gerilya at natipong kakayaha't tagumpay sa pakikidigmang gerilya sa isla noon, nabuo ang mga unang platon ng hukbong bayan. Sa proseso ng mga taktikal na opensiba, umunlad ang pormasyon at kakayahan nito hanggang mabuo ang mga kumpanya at maliit na batalyon noong 1980.

Nabuo ang mga malalaking pormasyong gerilya batay sa mahigpit na paghawak sa tatlong tungkulin ng armadong pakikibaka, pagbubuo ng base at rebolusyong agraryo. Kinonsentrahan natin ang pagsusulong nito sa Samar noon batay sa paghawak ng KR-EV sa patakarang, “mga mayor na isla muna, bago isunod ang mga sekondaryong isla”. Relatibo sa ibang mayor na isla sa rehiyon, mahina ang kaaway sa Samar at nasamantala natin ang sitwasyong ito noong maagang bahagi sa pamamagitan ng sunod-sunod na mga taktikal na opensiba laban sa mga target na makilos at nakahimpil. Mahusay at mahigpit din ang naging pamumuno ng Partido sa hukbo at sa kondukta ng armadong pakikibaka.

Mali ang pag-aakala ni Liwanag na, platon lang at di umabot sa antas batalyon ang pormasyon ng Hukbo sa Samar noong 1980 nang tinambakan ito ng halos sampung batalyon ng kaaway. (Saan ba napupulot ni AL ang kanyang datos?) Noon pa mai naabot na ang antas kumpanya at maliit na batalyon sa Samar. Naging matagumpay pa rin ang mga taktikal na opensiba kahit sa ganoong konsentrasyon ng kaaway dahil may kakayahan tayong magkonsentra ng malaking puwersa (90 hanggang 200) sa pag-atake sa mga mahihinang detatsment, di-guwardyadong mga munisipyo; at sa pamamagitan pa rin ng paggamit ng sorpresa at panlalansi. Sa ganitong kalagayan, nakayanan natin na manlipol o di kaya'y magkontrol ng malalakas na kaaway kahit walang putok.

Sinungaling si Liwanag sa pagsasabing kahit walang batalyon ang NPA sa Samar noong 1980 ay kinaya nito ang “sampu hanggang dalawampung batalyon” ng kaaway. Samantalang ngayon daw na may batalyon ang Hukbo'y dumanas ang rehiyon ng “di-napantayang pagkatalo”. Gustong lang mangantyaw ni Armando

Liwanag. Gustong kutyain ang mga kasamang nagtitiis ng kamote't lugaw sa larangan habang siya'y nagliwaliw sa Amsterdam! Pero AL, bago ka mandusta ng kasama, tiyakin mo muna ang datos mo. O mabuti pa'y ibasura mo na ang computer mo dahil puro kasinungalingan ang lumalabas!

Ang gusto ni AL noon pa mang 1988 ay lusawin ang batalyon sa Samar. May kahawig na pangyayari ito noong 1980. Tingnan natin ang nangyari...

Noong 1980, pinagpasyahan ng ika-8 Plenum ng KS ang paglusaw ng batalyon at mga kumpanya sa Samar, at ang pagrerenda sa mga taktikal na opensiba dito sa mga batayang: (a) bulnerable pa ito sa kalagayang hindi pa ganoon ang antas sa ibang isla; (b) baka matulad sa Isabela ng panahong 1971-74; at, (k) baka mag-imbiba ng direktang agresyon ng US. Labag man sa paniniwala ng VisCom at ng Komiteng Rehiyonal sa Samar, pinatupad ang desisyon. Ang pagbaba ng pormasyon at pagrerenda sa Samar noon ay naglimita sa kakayahan ng hukbong mag-TO sa harap ng malaking konsentrasyon ng kaaway, at nagresulta sa isang panahon ng pagkalma ng mga armadong opensiba hanggang 1983. Ibinunga rin nito ang isang antas ng demoralisasyon sa Partido, hukbo at masa. Dahil naman sa pangyayaring ito, pinuna ng pambansang sentro ang mga kasama sa Samar, "kung bakit walang TO's?"

Napanumbalik lang ang dating sigla ng mga taktikal na opensiba sa Samar matapos ibalik sa antas kumpanya ang mga pormasyon ng hukbo dito noong 1983. Mula noon nakasabay ito sa buong sigla at tindi ng rebolusyonaryong pakikibaka sa buong bansa ng panahong iyon. Maaring maulit ang ganitong di-akmang paglusaw ng malalaking pormasyon ng hukbo at pagkalma ng mga taktikal na opensiba kung bulag nating panghahawakan ang mga "matatalinong panukala" ni Armando Liwanag.

Sa Kanlurang Kabisayaan, nabuo ang mga unang buong-panahong yunit gerilya na antas platun mula noong 1981 bunga ng pagsusumikap ng mga kasama rito at sa tulong ng mga kadreng militar ng Samar. Ibinatay rin ito sa relatibong lawak at konsolidasyon ng mga malaon nang nabuo na prenteng gerilya sa Panay at Negros. Ang pagsigla at pananagumpay ng mga taktikal na opensiba ng mga yunit na iyon ay sumabay at tumulong sa patuloy na paglaki ng baseng masa, paglaganap ng pakikibakang anti-pasista't anti-pyudal sa kanayunan, at sa pagpapaunlad pa ng ibang buong-panahong yunit gerilya na antas prente.

Ang mga pormasyong kumpanya ng hukbo sa mga lugar na ito ay binuo mula noong 1984, kung saan may sapat na batayan na ito sa mga natipong tagumpay ng armadong pakikibaka at kilusang masa sa kanayunan. Mas ibayong kakayahan sa pagpapatindi ng gerilyang digma ang ibinunga nito sa Panay at Negros, at marahil maaalala pa natin ang mga solidong dagok na ibinigwas nito sa mga pasistang tropa ni Marcos.

Sa Bohol at Cebu, nabuo ang mga platung gerilya noong 1986 batay sa naabot na relatibong laki't lawak ng prenteng gerilya sa mga islang iyon, at sa aktuwal na kapasidad ng baseng masa't lokal na puwersa sa pagsusulong ng gerilyang pakikidigma. Sadyang antas platun ang itinakda sa mga lugar na ito dahil sa makitid na kalupaan bagamat mabundok. Isang patunay na hindi tayo mekanikal sa pagtatayo ng mga kumpanya't batalyon na tulad ng nilalarawan ni AL.

May sadyang dahilan kung bakit paulit-ulit nating binabanggit ang mga katagang "gerilyang digma" at "pormasyong gerilya". Ito ang mga matinkad na palatandaan ng kabuuang moda ng rebolusyonaryong digma sa estratehikong depensiba—ang kalagayang ang kaaway ay malaki't malakas at ang puwersa ng

rebolusyon ay maliit at mahina pa. Ito ang ating pinanghawakan at pinatupad.

Sa proseso lang ng gerilyang digma maaaring patuloy na magtipon ng lakas ang mga armadong rebolusyonaryong puwersa habang nililipol ang kaaway nang paunti-unti. Sa pagkokombina ng anihilasyon at atrisyon. Sa pagmementena ng mataas na pleksibilidad, pagiging makilos at handa sa shifting. Sa pagtiyak ng superyoridad, relatibong konsentrasyon at elemento ng sorpresa sa taktikal na opensiba. Sa paglaban ng mga sagupaang kayang ipagwagi at pag-iwas sa mapagpasyang labanan. Sa patuloy na pag-integra ng armadong pakikibaka sa rebolusyong agraryo at sa pagpapalawak at pagpapalakas ng sona't baseng gerilya. Subalit, habang dinamiko at tuloy-tuloy na umuunlad ang digmang gerilya unti-unting nawawala sa hukbo ang gerilya-ismo at pahakbang-hakbang na inaangkin nito ang mga katangian ng regular na hukbo.

Ang paglaki't pagunlad ng pormasyon ng hukbo ay nakaasa, sumasabay at naglilingkod sa iba't ibang antas ng prosesong ito ng akumulasyon ng rebolusyonaryong lakas sa estratehikong depensiba. Kaya sa maagang subyugto kung saan maliit pa ang ating puwersa sa kanayunan at ang pangunahing tungkulin ay ang pagpapalaganap ng digmang gerilya, ang pangkalahatang antas ng pormasyon ay mga iskwad-SYP. Tinawag itong hating-panahong gerilya dahil hinahati nito ang panahon sa gawaing masa at gawaing militar.

Subalit matapos ang isang dekada ng pagtitipon ng tagumpay at organisadong lakas, nahinog ang kalagayan para sa pagpapatindi ng digmang gerilya nang ipinagpapatuloy ang pagpapalawak. Dito nama'y pahakbang-hakbang na binuo ang mga platun hanggang kumpanya na gumagampan ng pagpapatindi ng mga taktikal na opensiba, habang masaklaw na kumakalat pa rin ang mga SYPs para sa pagpapalawak. Ito ang kalagayang kinailangan nang pangibabawan ang mga atrasadong aspekto ng gerilya-ismo upang epektibong makatugon ang mga pormasyon ng hukbo sa tungkulin ng panahon: matindi't malawakang gerilyang digma.

Ang mga aspektong ito ay nakapatungkol lang sa pulitika, organisasyon, disiplina, teknika, at pagpapalaki ng pormasyon. Hindi pa sa pagbabago ng gerilyang moda ng digma at pagbaling sa regular na digmang makilos. Ang estratehikong balanse ng puwersa at ang mapagpasyang pagbabago nito ang nagtatakda hindi ang simpleng kagustuhan natin. Ang "regularisasyon" na ito ay nasa panimulang antas pa lang at napakalayo pa ng tunay na regularisasyon. Hindi nito sinaklaw ang buong hukbo, mas marami pa rin ang lokal na gerilya. Samantalang, pinanatili natin ang mga aspektong kailangan pa ngayon at marahil sa mahaba-habang panahon. Tulad ng konsentrasyon, dispersal at shifting. At pagpaparami ng mga maliliit na yunit gerilya para sa mas malawak na pag-abot sa masa at pagkakalat ng digmang gerilya.

Iniwasan natin ang absolutong konsentrasyon, tiniyak ang pagbaka sa "purely military approach", hindi isinubo ang puwersa sa mapagpasyang labanan, at tiniyak na masuportahan ang ibayong pagpapalakas ng rebolusyonaryong armadong puwersa sa lokalidad.

Ang akusasyong "prematyur na regularisasyon" ni Armando Liwanag ay nakatuntong sa pag-aakalang "mabilisang" binuo ang mga malalaking pormasyon, "pinabayaan" natin ang gawaing masa't pinaliit ang mga lokal na armadong puwersa, at simpleng pagkakuntento na lang sa kasalukuyang dami't laki ng mga prenteng gerilya. Lahat ito'y pinasinungalingan ng ating malaong karanasan!

K. *"Matakaw ngunit Tamad, Malaki ngunit Duwag"?*

Ang kasalukuyang batalyon ng hukbo at RECOM sa Samar ay binuo noong Pebrero 1988. Bago ito itinayo, masusing pinag-aralan ang batayan nito kaugnay ng sitwasyong pulitiko-militar sa isla, kalagayan ng kalupaan, kapasidad nating isustine at pagkakaroon ng sapat na bilang ng tauha't opisyal. Sa simula't simula pa lang malinaw sa mga kasama na ito'y pangunahing isang gerilyang pormasyon. (Tingnan sa hiwalay na artikulo hinggil sa Batalyon ng Samar).

Ang RECOM ay binubuo ng 5 kasapi at may istap na 40 para sa pitong linya ng serbisyo. Samantalang ang batalyon ay binubuo ng 278 na mandirigma at opisyal. Maling-mali ang datos ng "Reaffirm.." na unabot daw sa 500 ang tauhan ng batalyon at ang mga istap ay umabot sa isangkatlo ng kabuuang bilang ng mga pulang mandirigma. Walang ring naging malaking pagbawas sa kasapian ng batalyon at istap nito tulad ng nais palabasin ng "Reaffirm..".

Gerilya pa rin ang katangian ng operasyon at pagkilos ng batalyon. Sinusunod nito ang sentralisadong estratehikong komand at desentralisadong komand sa kampanya't labanan. Sinisiguro nito ang pleksibilidad at paghawak sa inisyatiba sa pamamagitan ng tamang paggamit ng relatibong konsentrasyon at dispersal, at paglipat ng pagkilos ayon sa kanyang paggampan ng mga gawain at responsibilidad. Sa mga partikular na labanan tinitiyak pa rin nito ang taktikal na superyoridad, elemento ng sorpresa, sekretong pagkilos, pag-atake sa bulnerableng target, paglulunsad ng anihilasyon (sa pangunahin) at atrisyon (bilang sekondaryo), at paglulunsad ng labanan na madaling tinatapos (battles of quick decision).

Taliwas sa mga kasinungalingan ng "Reaffirm..", ang batalyon ng hukbo sa Samar ay patuloy na nakapaglunsad ng mga taktikal na opensiba sa pagitan ng paggampan nito sa internal na konsolidasyon at gawaing masa. Tumampok ang mga TOs nito noong Mayo 1988, noong huling kuwarto-'88 hanggang Enero '89, noong huling kuwarto ng '89, noong kampanyang pol-mil sa Samar ng 1990, liban pa sa mga nailunsad nito ng 1991-92 (balik-aralan ang artikulo ng "Ang Bayan" tungkol dito). Naging pangunahing puwersa rin ito sa gawaing rekoberi sa Central Front ng Samar noong '91.

Sa kabila ng malalaking konsentrasyon ng kaaway sa ating mga prenteng gerilya sa Visayas, patuloy at aktibo ang paglulunsad natin ng armadong pakikibaka pangunahing sa pamamagitan ng mga malalaking pormasyong gerilya. Mula 1988 hanggang 1991, nakapaglunsad tayo ng di kukulangin sa 620 na aksyong militar sa buong Kabisayaan. Bagamat mas maliliit kaysa sa nakaraan, umani pa rin ito ng 344 HPRs, at nakalipol ng 741 tropang regular/CAFGUs, nakawasak ng ilang helikopter at V150's, at mga detatsment ng kaaway. Ano ngayon ang pinagsasasabi ni AL na "kakatiting" ang mga nailunsad na taktikal na opensiba ng mga malalaking pormasyon!

Malinaw pa sa sikat ng araw ang mga datos na ito. Ang sarili nating karanasan ang humahatol sa mga hungkag na akusasyon at kabalbalang pinagsasasatsat ni Liwanag. Ano pa kaya ang mga mahahabi niyang kasinungalingan para lang lusawin ang mga kumpanya't batalyon?

Ang mga malalaking pormasyong gerilya sa Kabisayaan (batalyon at mga kumpanya) ay hindi lang natin minaksimisa sa armadong pakikibaka, kundi maging

sa gawaing rekoberi at pagbubuo ng base, sa gawaing propaganda at pag-ooorganisa sa masa, sa gawain sa produksyon at suporta sa rebolusyong agraryo, at maging sa gawaing seguridad. Ang mga pampulitikang gawain nito ay mahigpit na nakabatay sa pinatutupad na programa sa mga prente't baseng gerilya ng mga Komiteng Rehiyonal at Komite sa Prente.

Sobra nang pang-iinsulto't pandurusta kung gayon ang ipinahayag ni Liwanag na ang mga pormasyong ito ay "Tamad ngunit matakaw, malaki ngunit duwag!". Sa kabila ng kanilang pagsusumigasig sa lahat ng trabaho'y mura pa mula sa "tagapangulo" ang kanilang inaabot. Pamilyar sa atin ang mga pananalitang ito. Panghahamak ng matapobreng asendero sa mahirap na magsasaka!

Nagsikap rin tayo na patuloy na konsolidahin ang mga malalaking pormasyong gerilya sa usaping pang-ideolohiya, pampulitika at pangmilitar. Tiniyak nating may yunit ng Partido sa iba't ibang antas ng bawat pormasyon. Patuloy nating inilulunsad sa loob nito ang pampulitikang edukasyon, mga pagtatasa't paglalagom, Tatlong Tsek-ap, Pagpalabas ng Hinaing (Pouring Out Grievances), Pamumuna at Pagpuna sa Sarili. Pamalagian nating idinidiin ang pagsunod sa Tatlong Pangunahing Alituntunin at Walong Punto ng Atensyon. Kaya sa kabuuan, mulat, disiplinado, matibay at matapang ang Hukbo sa Kabisayaan tulad ng iba pang pulang mandirigma sa ibang bahagi ng bansa.

Makailang ulit nating sasabihin na hindi "prematyur" ang ating pagtataas ng antas ng pormasyon sa Visayas. Malinaw ang mga batayan nito sa naabot na antas ng kakayahan ng mga rebolusyongaryong puwersa sa ating mga prenteng gerilya. Malinaw rin ang ating mga pangunahing layunin sa kasalukuyan— ang pagpapalaganap pa at pagpapatindi ng digmang gerilya. Kathang isip lang ng isang matandang wala nang maisulat ang pag-aakusang naghahabol tayo ng "mabilisang tagumpay militar" matapos ang mahigit dalawampung taon ng gerilyang digma!

Ang klasikal na ehemplo sa ating kasaysayan ng "prematyur" na regularisasyon ay ang Isabela ng 1971 — nang nagtayo ang Partido ng tatlong kumpanya ng Hukbo at ilang yunit ng REMO (Regular Mobile), nagtayo ng istap ng Pambansang Kumand, sa panahong Isabela pa lang ang matatag-tatag na prenteng gerilya at nagsisimula pa lang tayong kumahig sa ibang lugar. Ang Karagatan at Andrea ay pagtatangkang magpasok ng maraming malalaking armas na sobra pa sa kapasidad ng ating hukbo na panghawakan noon.

Maraning kasamang namartir sa adbenturismong iyon sa Isabela. Sinasaluduhan natin ang kanilang kagitingan at mananatili silang inspirasyon sa ating pakikidigma ngayon. Subalit si Armando Liwanag na nagdirihe sa kanila mula sa Palasyo ng Gobernador sa Isabela ay hindi pa umaamin sa kaniyang sariling mga kamalian sa panahong iyon. Sa halip patuloy niyang inaalipusta ang mga nagpapakasakit na pulang mandirigma sa larangan para lang pigilan ang dinamikong pagsulong ng ating digmang gerilya!

D. Balanse ng Malalaking Pormasyong Gerilya at mga Lokal na Armadong Puwersa't Baseng Masa

Ang mga malalaking pormasyong gerilya ay isang bahagi lang ng mga armadong rebolusyongaryong puwersa sa mga rehiyon. Karaniwan, ito ang nagsisilbing mga pangunahing puwersa kalimitan sa antas prente (FGU) at ilan sa antas rehiyon

(MRGU). Kasabay na umiiral at komplementaryong kumikilos ang mga lokal na puwersang gerilya (LPG) at mas makapal-na yunit milisya. May relatibong laki't lawak pa rin ang baseng masa sa bawat rehiyon na patuloy na aktibo sa pagsuporta't paglahok sa armadong pakikibaka kasabay ng rebolusyong agraryo.

BALANSE NG LAKAS TAUHAN NG BHB (VISAYAS) AT BASENG MASA

REHIYON	MRGU/FGU	L P G	MILISYA	PARTISANO	ORGANISADONG M A S A
E. V.	0.98%	0.25%	7.95%	0.05%	90.77%
C. V.	1.27%	1.21%	4.89%	0.55%	92.08%
PANAY	0.85%	1.46%	4.58%	0.11%	93.00%
NEGROS	1.02%	0.33%	4.93%	0.07%	93.65%

Ipinamamalas ng mga datos sa itaas na ang mga malalaking pormasyong gerilya ay umaabot lang sa mahigit isa (1%) o mababa pang porsyento ng kabuuang organisadong reboluyonaryong puwersa sa kanayuan sa bawat rehiyon. Hindi pa rito isinama sa bilang ang mga elemento ng Partido na pangunahing nakatuon sa gawaing pangmasa sa kanayunan. Dapat pa ring ikonsidera na ang mas nakararaming mga kumpanya ng BHB ay pangunahing mga puwersa sa prente at nakatutok sa pagmementena't pagtatanggol sa kanilang kinatatagalang larangang gerilya. Kaya mas matigkang ang katangian nitong teritoryal.

Mula sa maaagang bahagi ng dekada '70, ang mga kasama sa Kabisayaan ay mulat sa kahalagahan ng pagpupunyagi sa pagbubuo ng baseng masa at baseng lugar sa kanayunan. Kung wala ito, hindi makaiiral nang matagal na panahon ang ating armadong pakikibaka at walang tatayong estableng likuran ang Partido at Hukbo sa paglulunsad ng Matagalang Digmang Bayan.

Mula sa iilang sonang gerilya sa ilang mayor na isla ng Kabisayaan noong unang hati ng 1970, naitayo natin ang 9 na prenteng gerilya sa apat na mayor na isla noong maagang bahagi ng dekada '80, hanggang sa mapaunlad pa ito sa 15 prenteng gerilya mula 1985 hanggang sa kasalukuyan. Sumasaklaw pa ito ngayon sa 13 probinsya, 209 bayan, 3,997 bos., at organisadong masa na di kukulangin sa 120,000. Kombinasyon pa rin ito ng mga bulubundukin at magubat, intermedyang lugar at kapatagan, at ilang baybay dagat. Ang lahat ng ito'y bunga ng ating masikhang pagpupunyagi sa gawaing masa sa kanayunan kasabay ng ating armadong pakikibaka, sa pagkokombina ng konsolidasyon at ekspansyon/rekoberi, sa pagtatayo at pagpapaunlad ng organisasyon ng Partido sa mga lokalidad at mga samahang masa, at sa mahigpit na paghawak sa pakikibakang anti-pyudal bilang susing kawing.

Patuloy ang pagsisikap nating itaas ang antas ng organisasyong masa sa kanayunan, at kasabay nito ang pagpapaunlad ng maraming masang aktibista't pangmasang lider. Naitayo natin ang 996 na ganap-na-samahang masa (GSM) sa 332 bos. at di-kukulangin sa 20 na antas munisipyo. Ang malaking karamihan ay nasa antas pa rin ng KP/GP subalit may masaklaw at establisadong pamumuno sa pangmasang pagpapakilos sa mga baryo. Tuvirang pinamumunuan ito ng 617 na sangay ng Partido na antas baryo. Naitayo rin natin ang OKPs sa ilang mga

konsolidadong lugar na sumasaklaw sa mahigit 70 bos. at dalawang OKP na antas distrito sa isla ng Samar.

Patuloy rin ang mga hakbang para pangibabawan at lutasin ang mga problema sa konsolidasyon ng baseng masa na tumingkad noon pa mang 1985. Kaugnay nito, naglunsad tayo ng mga pagtatasa't paglalagom at kumperensya sa gawaing masa sa antas ng mga rehiyon, at nagpalitaw ng mga resolusyon at gabay para sa pagharap sa mga ito. Tiniyak rin natin na palaging may sapat na makinarya para sa gawaing masa at sa pagpapalakas ng organisasyon ng Partido sa kanayunan.

Samantalang itinatayo't kinokonsolida ang mga organisasyong masa, OKPs at lokal na organisasyon ng Partido, pinukaw natin at itinaguyod ang tuwirang paglahok at suporta ng masa sa armadong pakikibaka upang lalong tumibay ang kanilang paninindigan sa rebolusyon at paunlarin ang kanilang kapasidad sa pagtatanggol sa mga kongkretong tagumpay ng mamamayan. Binuo natin sa kanilang hanay ang mga yunit-milisya at mga komiteng taga-koordina ng milisya na naging aktibo sa gawaing pagtatanggol at paniniktik, aktuwal na lumahok sa mga taktikal na opensiba, at naging bukal ng mga pulang mandirigma't opisyal ng hukbo.

Di totoo kung gayon ang akusasyon ng "Reaffirm.." na ang mga malalaking pormasyong gerilya ay nagkakait diumano ng maraming kadre mula sa gawaing masa. Kung pagbabatayan ang datos, umaabot lang sa 1,282 ang lakas-tauhan ng mga kumpanya at batalyon; samantalang, may 695 sa mga lokal na puwersang gerilya at 3,402 sa mga SYPs at SLTs at ang mas malaking bulto ng kasapian at kadre ng Partido sa kanayunan na humigit kumulang sa 7,800. Di hamak na mas malaki pa rin ang puwersang nakatutok sa gawaing masa at sa lokal na organisasyon ng Partido sa kanayunan. Pamalagian ang ating pagsisikap na ideploy ang mas malaking bilang ng kadre sa gawaing masa.

Paano ito Armando Liwanag? Palpak na naman ang akusasyon mo! Ano ba talaga ang gusto mo? Alam namin. Sinabi mo na iyon noong 1988. Gusto mong ilatag muna ng pantay-pantay sa 1,000 munisipyo sa Pilipinas ang mga platun ng Hukbo na tag-25 tauhan. Bago ito pasimulang itaas ang antas. Magaling! Tingnan natin.

Ibinatay mo Kay Kas. Mao ang "ideya" mo: "Pit one against ten, pit ten to a hundred". Ang iniisip mong 25,000 NPA ay itatapat sa 250,000 ngayon ng AFP. Ika mo, "mararating ng NPA ang estratehikong pagkapatas matapos maabot ito". At mula rito'y saka magsisimula ang regularisasyon. Ngunit hindi simpleng matematikal na problema ang mga suliranin ng pagsulong sa gerilyang digma, AL.

Unang tanong: Paano natin mabilis na maiipon ang 25,000 riple kung lulusawin ang malalaking pormasyon? Kasaysayan na ang nagpatunay na ang malalaking hakot ng riple ay inihandog nila sa atin. Nagawa ba ng isang platun ang raid sa VMA at sa Isabela Scout Rangers sa Negros noong 1984? Ang mga TO na ito ay humakot ng daan-daang riple, AL.

Ikalawang Tanong: Ano ang batayan ng pantay-pantay na pagkakalat? Parepareho ba ang laki't lawak, kahalagaha't kabuluhan ng mga lugar sa atin at sa kaaway? Pantay-pantay din ba ang latag ng mga batalyon ng kaaway? Madali lang yun sa lugar na wala sila. Pero sa lugar na konsentrado sila, ipapalamon ba lang natin ang ating platun sa kanilang batalyon nang hindi man lang natin aayudahan? Kaya mo yung sikmurain, AL?

Ikatlong tanong: Ano ang dahilan at ipoposte natin ang mga platun sa kani-kanilang dependong teritoryo, nang hindi bukas sa shifting? Naikonsidera mo ba ang “fluidity” ng sitwasyon sa ating mga prenteng gerilya, laluna sa estratehikong dependisiba?

Ikaapat na tanong: Paano natin sasanayin at pauunlarin sa mas mataas na taktika’t operasyon ang platun kung mananatli siyang platun sa mahabang panahon? Sa pamamagitan ba ng pagpigil sa kanyang dinamikong pag-unlad sa digmaan? Na tulad ng “bonsai” na palaging ginugupit-gupitan para hindi lumago’t lumaki? At sa pagdating ng panahon, mekanikal lang ba silang mabubuo bilang kumpanya?

Marami pa kaming itatanong sa usaping ito AL. Subalit napapansin naming sa libro mo lang dinudukot (mali pa) ang iyong “matatalas” na ideya—hindi sa larangan, hindi sa mga pulang mandirigma, hindi sa masa. Kung sa Bisaya pa, “Pataka ka lang!”

Ang konsepto ng “Estratehiyang Liwanag” ng pantay-pantay na pagkakalat ng 25,000 tauhan ng hukbo sa 1,000 munisipyo sa Pilipinas nang walang malinaw na direksyon, diin at sentro de grabidad ay walang klarong patutunguhan at naglalagay sa ating rebolusyonaryong hukbo sa bulnerableng posisyon. Wala ang pleksibilidad ng gerilya sa pagtatali ng puwersa. Wala ang prinsipyo ng konsentrasyon sa mahinang kawing ng kaaway. Mababa ang kakayahang panlipol sa harap ng konsentradong batalyon at operasyong laking brigada ng “gradcon”. Ang pangunahing layunin ay makahawak ng malaki’t malawak na teritoryo. Ngunit sa kalaunan, maaring mangahulugan ng mas malaking kawalan sa teritoryo at hukbo.

Saang teorya ng digmang bayan sa daigdig hinalaw ito? Sa Utrecht na naman? Marahil kay Kas. Mao. Subalit sa mga sinulat ni Kas. Mao hindi ito ang kanyang sinusuportahang taktika. Isa ito sa mariing pinupuna niya at tinawag niyang “Military Equalitarianism”. Tunghayan natin:

“In 1933, the exponents of military equalitarianism put forward the theory of “striking with two fists” and splitting the main force of the Red Army in two strategic directions. As a result, one fist remained idle while the other was tired out in fighting, and we failed to win the greatest victory possible at the time. In my opinion, when we face a powerful enemy, we should employ our army whatever its size, in only one main direction at a time, not two.

...Military equalitarianism reached its extreme point in our fifth counter-campaign against ‘encirclement and suppression’ in 1934. It was thought that we could beat the enemy by ‘dividing the forces into six routes’ and ‘resisting on all fronts’, but instead we were beaten by the enemy, and the reason was fear of losing territory. Naturally one can scarcely avoid loss of territory when concentrating the main forces in one direction while leaving only containing forces in others. But this loss is temporary and partial and is compensated for by victory in the place where the assault is made. After such a victory is won, territory lost in the area of the containing forces can be recovered.”

—MTT, Selected Military Writings

Isa pang konsepto ng “Estratehiyang Liwanag” ay ang paggamit nito ng “horisontal” at “bertikal” na puwersa mula pa noong 1987.

Ayon kay AL, ang “bertikal” na puwersa ay ang mga malalaking pormasyong gerilya na laking kumpanya paitaas. Karaniwan din niyang isinasama sa mga puwersang “bertikal” pati ang mga istap militar na nakakabit sa kumand. May presumpshon na ang mga “bertikal” na puwersa ay pangunahing gumagampan ng gawaing militar at madalang ang gawaing masa. Sa isang rehiyon ang kalimitan na tinatawag niyang “bertikal” ay ang MRGU (Main Regional Guerilla Unit) na hindi nakatali sa iisang lugar kundi mas makilos sa malawak-lawak na teritoryo upang gumampan ng pangunahing tungkulin nito ng paglipol sa mga tropang kaaway na kakayanin nito.

Ang mga puwersang “horisontal” naman ay yung mga puwersang gerilya na mas maliliit, laking platon pababa, at karaniwang ginagamit niya sa mga puwersang pangunahing nakatuon sa gawaing masa at pana-panahon sa gawaing militar. Ang terminong ito ay inilalapat rin ni AL sa pagtukoy sa mga puwersang nagnementena ng mga prente at lokal na teritoryo, gayundin ang mga puwersang may atas sa pagpapalawak ng mga prente’t sonang gerilya.

Ang ating pagsisikap sa pagwawaksi sa gerilya-ismo at pagpapa-angkin ng ilang katangiang regular sa hukbo, tulad ng pagtatayo ng mga kumpanya at pagsisinop ng kumand, disiplina’t pangangasiwa sa gawaing militar, ay tinatawag niyang “bertikalisasyon”. May pahiwatig rin siya dito ng “absolute concentration” na labag sa kondukta ng digmang gerilya at hindi natin ginagawa.

Ang kasalukuyang panukala ni AL na paglusaw sa mga malalaking pormasyong gerilya para ikalat ang mga puwersa nang laking-platon at iskwad sa malalawak na teritoryo para sa pangunahing atas ng gawaing masa at pagpapalawak, ay tinatawag niyang “horisontalisasyon”. May malinaw na indikasyon ito ng “absolute dispersion” na magpapahamak sa mga prenteng gerilya.

Magulo, nakapanlilito at di-eksakto ang mga terminong ito ng “horisontal” at “bertikal” ni AL. Walang ganitong klase ng termino sa Teorya ng Digmang Bayan at mga prinsipyo ng digmang gerilya sa kasaysayan ng mga rebolusyonaryong digma na pinamunuan ng proletaryado. Kahit sa alituntunin ng Bagong Hukbong Bayan, di hamak na mas eksakto dito ang mga terminong ginagamit sa pagtukoy sa mga pormasyon ng hukbo.

Ang mga kategorisasyon sa mga pormasyon ng hukbo ay mahigpit na nakakabit sa moda ng digma na kinakatawan at inilulunsad ng mga pormasyong iyon, gayundin ang laki ng pormasyon at kalidad ng tropa. Kung babatay tayo kay Mao, ang mga pormasyon ng Pulang Hukbo ay : Regular na Puwersang Makilos (o Regular na puwersa), Mga yunit Gerilya, Mga lokal na armadong puwersa (kasama na ang mga Self Defense Corps).

Kung sa Alituntunin ng Bagong Hukbong Bayan ang mga tinukoy na pormasyon ay: Regular na Puwersang Makilos, Puwersang Gerilya, Yunit Partisano at Yunit Milisya/Self-Defense Corps.

Paano nakapanlilito ang termino ni AL? Halimbawa, kapag nagbanggit siya ng puwersang bertikal wala itong eksaktong kahulugan. Ang pagtawag niya sa kumpanya

ng bertikal ay maari o di maaring tumugma. Hindi lahat ng kumpanya ay MRGUs at karamihan ay mga antas prente. At kung ganoon ay may katangiang puwersang teritoryal. Sa katotohanan, maraming kumpanya ang gumagampan ng gawaing pampulitika sa prente kasabay ng gawaing militar sa pagmentena ng prente. May mga kumpanya na tumutulon sa rekoberi, at sa kaso ng Samar pati batalyon.

Gayundin, ang kategoryang puwersang "horisontal" ay di rin eksakto. May mga kumpanya na puwedeng gumampan ng gawain ng puwersang "horisontal" sa prente depende sa kabuuang pagdiin ng mga pampulitikang tungkulin sa isang takdang panahon. Samantalang ang isang platun ay puwedeng magsilbing bertikal na puwersa sa kalagayang ito ang pangunahing yunit gerilya sa makikitid na lugar tulad ng Cebu at Bohol.

Mas eksakto pang sabihing, "Bigyang diin ang gawaing masa at mga lokal na puwersang gerilya" kaysa "horisontalisasyon". O, "Pagwawaksi sa gerilya-ismo" kaysa sa "bertikalisasyon". Pero hindi lang simpleng termino ang "horisontalisasyon" ni Liwanag. Ang implikasyon ng kanyang pagdiidin sa gawaing masa at pagpapaunlad ng lokal na puwersang gerilya, ay kagyat na nangangahulugan ng paglusaw sa mga malalaking pormasyong gerilya upang magbigay daan sa maraming DGUs at SYPs. Isang bagay na di-kinakailangang gawin upang makamit ang malawak na gawaing masa at malapad na teritoryo. Magpapa-atras sa atin ito mula sa kasalukuyang antas na naabot ng digmang bayan. Isang panukalang mapanganib para sa mga prenteng gerilya.

Kaya sadyang hindi namin ginagamit ang mga terminong "bertikal" at "horisontal" mula pa noong 1987 sa una nitong paglabas. Higit pa, dahil sa ganitong kaguluhan sa konsepto hindi lang sa mapurol na termino ni Armando Liwanag.

E. Hinggil sa Rebolusyong Agraryo

Pinanghawakan natin ang pakikibakang anti-pyudal bilang susing kawing sa pag-oorganisa't mobilisasyon ng masa sa kanayunan. Naging gabay natin ang OUT at RGLR laluna mula 1976 hanggang sa kasalukuyan. Binigyan natin ng pangunahing diin ang minimum na programa ng reporma sa lupa. Inilunsad natin ang mga pakikibaka para sa pagpababa ng upa, pagpataas ng sahod at pagpawi sa usura. Nagsikap tayo sa pagpapaunlad ng kooperatibismo't produksyon. Ito pa rin ang antas ng rebolusyong agraryo sa kalakhan ng ating mga prenteng gerilya.

Kinilala natin na para higit na makonsolida't mapalawak ang baseng masa at mapasigla ang kanilang paglahok sa rebolusyonaryong pakikibaka, dapat nating asikasuhin ang kanilang kahilingan para sa lupa at sa pagpapaunlad ng kanilang kabuhayan. Ang ating hukbong bayan at mga kadre ng Partido ay naging mahigpit na kaugnay ng mga pagsisikap na ito sa pakikibakang anti-pyudal, kaya patuloy nitong tinatamasa ang pampulitika't materyal na suporta ng masa sa kanayunan.

Noong 1988, nang simulang pinag-aralan ng Viscom ang estratehiyang "gradcon" ng kaaway, binigyan nito ng diin ang pagpapatingkad ng pakikibakang anti-pyudal at pagpapatupad ng tunay na reporma sa lupa. Ito'y upang mahigpit na ikawing ang ating armadong pakikibaka sa rebolusyong agraryo at pagtatayo ng base. Bagamat pangunahing minimum na programa pa rin ang tinukoy na ilunsad, may ilang selektibong lugar na pinahintulutan natin ang maksimum na programa (kompiskasyon, pamamahagi ng lupang sakahan) kaugnay ng matinding kahilingan ng masa.

Ibinatay natin ito sa sumusunod na mga kondisyon at konsiderasyon: (a) ang lugar ay nasa loob ng ating mga malaon nang konsolidadong purok, (b) may umiiral na matibay na organisasyong masa at organisasyon ng Partido sa lokalidad, (k) matagal nang naabot ang antas na walang upa sa lupa at matindi ang kahilingan ng masa para sa pamamahagi, (d) may sapat na lakas ng hukbo at lokal na mga armadong puwersa ng rebolusyon sa lugar, (e) ang target ay malaki't despotikong panginoong maylupa o landgrabber, subalit napanghina nang husto ang kapangyarihan sa lokalidad. Sa kabuuan, hindi tayo naglunsad ng maksimum na programa nang hindi nakatuntong sa naunang tagumpay sa minimum na programa ng rebolusyong agraryo, lakas ng rebolusyonaryong kilusang masa at armadong puwersa.

Noon pang 1988, tutol na si Liwanag nang malaman niyang nagsagawa tayo ng selektibong pagpapatupad ng maksimum na reporma sa lupa. Tinutulan niya ito nang wala man lang malalim na pagsisiyasat sa ating mga konsiderasyon. Akala niya siguro'y padaskul-daskul lang tayo sa pagpapasya. Akala niya siguro'y kinuha lang natin ito sa Red Book at mekanikal na ipinatupad. Ano ba AL, sadya bang hindi mo na sinusubaybayan ang pagtubo ng mga kasama at pag-inog ng pakikibaka?

G. Hinggil sa Puspasang Paglaban sa GradCon

Totoong naganap ang penomenon nang pagbawas sa ating organisadong baseng masa sa kanayunan. Mula sa bilang na 258,000 noong 1985, bumaba ito sa 179,000 noong 1988 at sa bilang na 120,622 nitong 1991. Ito'y pangunahing ibinunga ng malalaking operasyong militar mula noong huling bahagi ng 1986 at higit na pinatindi noong 1988-89, alinsunod sa estratehiya ng kaaway na "gradcon", at kagyat na naglalayong wasakin ang ating baseng masa sa pamamagitan ng walang-habas na terorismo at depopulasyon kasabay ng operasyong "psy-war". Dahil sa laki, lakas at dalas ng mga atake ng kaaway, may mga lugar na nawala sa atin tulad ng malalawak na kapatagan, mga baybaying lugar, at relatibong makitid na mga area.

Malinaw, AL. Ang sinisisi namin sa pagbawas ng baseng masa ay ang kaaway. Isang hindi natin maitatangging katotohanan sa estratehikong depensiba ay ang mas matimbang na lakas ng kaaway. Kaya dapat handa tayo na mangyari ito. Dapat nating kilalanin ang elemento ng "fluidity" sa ating mga prenteng gerilya. Pero hindi naman estatiko ang sitwasyon. Pursigido ang mga kasama't masa na igiit ang ating pag-iral sa kanayunan. Sa katotohana'y maraming mga pamamaraa't taktika ang napaunlad ng mga kasama't masa sa prosesong ito.

Ang matagal na kawalan ng isang kontra-iskema sa "gradcon" sa antas pambansa ay nagbimbin sa kagyat at mapagpasyang paglutas sa problemang ito, at naiwan ang Tercom at mga rehiyon sa sari-sariling pag-angkop sa pagbabago ng estratehiya ng kaaway. Mauugat ito sa iyo AL. Noong isampa namin noong huling bahagi ng 1988 sa pambansang sentro ang pag-aaral ng KR-Negros at VisCom sa bagong estratehiya ng kaaway, simpleng minaliit mo ito na "modified blockhouse warfare". Hindi tatak sa estratehiya ng kaaway ang kailangan namin noon. Ang hinihiling namin noon ay isang pambansang kontra-iskema, sapagkat tantyado namin na ang pinaka-epektibong pagharap dito ay ang mas koordinado at sistematikong pagkilos ng buong Partido, Hukbo at organisadong masa't kaalyado sa mga serye ng pakikibakang anti-Total War, at nagmamaksimisa ng ating mga kakayahan at resources sa loob at labas ng bansa. Hindi namin "pinalaki" o na-"mystify" ang

kaaway dahil may tiwala kaming kaya nating ipagwagi ito. Minaliit mo ang mga kasama sa pagwalang-bahala nito.

Sobra nang pangongopya sa Tsina ang ginagawa nitong si Armando Liwanag! Para lang pagtakpan ang kanyang katamaran o kamangmangan sa pag-aaral ng taktika, pati ang taktikang "blockhouse warfare" nina Chiang Kai Shek ay mekanikal na inililipat sa ating kalagayan ngayon! Hindi niya sapul na ang taktika ng kaaway ay nagbabago rin upang angkupan ang ating pleksibilidad at naabot na lakas sa isang takdang panahon. Tungkulin nating kagyat na pag-aralan ang mga sirkunstansya, konsepto at ang aktuwal na pagpapatupad nito upang epektibong kontrahin at muling biguin. Ang kasalukuyang estratehiyang gradcon ng kaaway (na binuo ng Oplan Lambat-Bitag I at II) ay pagtatangka sa pagpapaunlad ng kontra-insureksyon mula sa dating "search and destroy" ng dekada '70 at Oplan Mamamayan ng maagang-'80. Malay sa "blockhouse warfare" ni Chiang Kai Shek.

Kung kay Kas. Mao ito sinabi ni AL, ito ang kanyang isasagot:

"Thus the different laws for directing different wars are determined by the different circumstances of those wars—differences in their time, place and nature. As regards the time factor, both war and the laws for directing wars develop; each historical stage has its special characteristics, and hence the laws of war in each historical stage have their special characteristics and cannot be mechanically applied in another stage..."

—MTT, Selected Military Writings

Ibinuhos natin ang lahat ng mga pagsisikap at sakripisyo para sa rekoberi ng mga naagaw o napahiwalay na mga areya, pagtatanggol ng mga nanatili pa, habang nagsasagawa ng ekspansyon sa ilang bagong lugar at konsolidasyon sa mga datihan. Nakipaggitgitan tayo para mapanatili ang kalakhan ng ating mga purok, laluna ang mga estratehikong lugar. Nagpursige tayo at nagkamit ng mga breyktru sa gawaing rekoberi sa pamamagitan ng pagmaksimisa sa lahat ng taktika at makinarya — Partido, Hukbo, aktibista at mga legal na makinarya. Napanatili natin ang sapat na lawak ng suportang masa at lugar ng maniobra para sa pagpapatuloy ng ating digmang bayan.

Patuloy ang gradcon ng kaaway sa kasalukuyan. Taun-taon rin ang pagtatakda nila ng deadline sa pagwasak sa atin. Determinado tayo sa pag-angkop at patuloy na paggiit. Subalit ang mga batalyon at brigada ng kaaway ay patuloy na nakasaklang sa ating mga prente. Sa ganitong kalagayan, ang pagbaba ng pormasyon na ipinapanukala ni Liwanag ay tiyak na maglalagay sa atin sa mas depensibong posisyon. Sino ngayon ang tunay na makikinabang sa panukala ni Liwanag: Tayo nga ba, o Kaaway?

H. Hinggil sa mga "bulnerableng" Pormasyon

Sa gitna ng mga matitinding atake ng kaaway, ang ating mga malalaking pormasyong gerilya ay naging makilos, maingat at lumalaban sa paraang atrisyon at anihilasyon—sa paraang gerilya. Malaki at mahalaga ang naging papel nito sa pagtatanggol ng ating mga prenteng gerilya at baseng masa, at nakatulong rin sa gawaing rekoberi (na ipinamalas ng karanasan sa Samar at Negros). Sa panahong 1987-90, marami pa ring mga taktikal na opensibang nailunsad, na umani ng HPR's at puninsala sa kaaway, pangunahing sa pamamagitan ng mga malalaking pormasyong gerilya. Nagdulot ito ng takot sa mga reaksyong tropa at nakapigil sa basta-

bastang pagsuong ng mga ito sa mga larangang may malaking pormasyon. Kapansin-pansin rin na mas aktibo't makilos ang mga kaaway, laluna ang mga SOTs, sa mga lugar na tantyado nilang antas iskwad o platon lang ang kumikilos.

Noon hanggang sa kasalukuyan, hindi nadurog ng kaaway ang batalyon sa Samar at mga kumpanya sa mga rehiyon. Isang patunay ito na kaya nitong umiral kahit sa harap ng kasalukuyang presyur ng "gradcon" basta't may sapat na lawak at lalim ng baseng masa at sapat na lugar para sa maniobra, basta't gerilya pa rin ang katangian ng pagkilos at operasyon nito. Kaya walang batayan ang mga pangamba ni Armando Liwanag na "bulnerable" na ito sa pagtugis at atake ng kaaway.

Sa kasalukuyang antas ng estratchikong dependensiba, ang lahat ng pormasyon natin, maging malaki man o maliit ay may relatibong bulnerabilidad dahil mas malakas pa rin ang reaksyong armadong puwersa. Subalit hindi solusyon ang paglusaw sa mga malalaking pormasyon ng batalyon at kumpanya at ibaba sa mga platon para lang mawala ang bulnerabilidad, sa konteksto ng naabot nating kakayahan sa kasalukuyan. Maari pa ngang mas lumaki ang panganib ng bulnerabilidad kung ito ang ating gagawin. Ang mas mahalaga'y ang pleksibilidad sa deployment ng puwersa, ang pagmaksimisa sa lahat ng pormasyon para maabot ang mas malawak na masa at teritoryo at mapalaganap ang gerilyang digma; samantalang napapanatili ang kakayahan sa pagpapatindi ng digma at paglipol sa kaaway.

Sa katunayan, batay sa karanasan mula noong 1988, mas naging bulnerable at napinsala ng mga atake ng kaaway ang mga mas maliliit na yunit at pormasyon—SYPs, POTs, Komiteng Seksyon, at platon. Mas malaki ang ating mga kaswalti at bilang ng mga HPRs na nabawi ng kaaway mula sa mga mas maliliit na yunit natin. Laluna noong hindi pa tayo gaanong nakakaangkop sa Gradcon at nasa rurok ng kampanya ang kaaway. Ang paggugumiit ng "Reaffirm..." para sa paglusaw ng mga malalaking pormasyon upang magbigay daan sa mas maraming maliliit na pormasyon ay lalong maglalagay sa panganib sa ating mga puwersa at prenteng gerilya sa kanayunan.

Solido ang aral natin dito. Bunga ito ng mapanlikhang pag-angkop ng ating puwersa sa kongkretong kalagayan. Nasubok na ito sa ilang taon ng pakikipagtitigan sa kaaway. Hindi tayo makapapayag na lusawin ang mga kumpanya't batalyon dahil ito'y "bulnerable". Patuloy natin itong imaksimisa sa armadong labanan samantalang pinapatulong sa rekoberi at konsolidasyon ng baseng masa. Hindi ito madudurog ng kaaway hangga't pinaghahawakan ang pleksibilidad ng gerilya.

Sino ba ang tunay na bulnerable? Ang mga kasamang nakalubog sa masa't mapanlikhang umaangkop sa mga pagbabago ng kalagayan? O ang isang taong nakaluklok sa Utrecht at nakahiwalay sa agos ng rebolusyon! Bulnerable siya sa mga maling haka-haka at guni-guni!

I. Mga Suliranin sa Pagsustine ng Malalaking Pormasyon

Ang pag-iral ng batalyon at mga kumpanya sa nakaraang ilang taon ay nagpatunay rin sa kakayahan nating tustusan ang mga pangangailangan at operasyon nito. Kinalap natin ito mula sa suporta ng masa at mga kaalyado, at mula rin sa mga nakuha natin sa larangan ng digma at sa kumpiskasyon sa mga kaaway sa uri.

Hindi batayan ang pinahayag ng "Reaffirm..." na nabawasan ang tauhan ng batalyon mula sa 500 dahil sa suliranin ng pangtustos. Sa katunayan, hindi naman

umabot sa 500 ang tauhan ng batalyon bagamat ito ang unang tinarget na komposisyon. Umabot lang sa 278 ang kabuuang tauha't opisyal nito. May ilang nabawas sa kasapian nito, subalit bunga pa ito ng "fluctuations" na dinadanas rin sa anumang pormasyon dahil sa ilang obhetibo at suhetibong salik.

Totoong may problema tayo sa lohistika kaugnay ng panustos sa mga malalaking pormasyon, dahil sadyang limitado ang kakayahan ng mga rehiyon. Kaya nga ang naunang kasunduan ay susuportahan ito ng pambansang sentro. Ngunit ayon sa GC, ang panustos para sa mga pormasyong ito ay isinentralisa nina AL sa Europa. (AL, sa halip na mangalap ka para sa hukbo, ikaw pa ang nangangalap sa hukbo?) Kaya maliban sa naibigay na suporta noong 1988 para sa kampanyang pol-mil, walang natanggap na iba pang tulong pinansyal mula sa pambansang sentro. Natustusan ang mga malalaking pormasyong gerilya mula sa sariling-sikap at sa tulong ng kani-kanyang rehiyon.

Hindi paglusaw sa malalaking pormasyon ang solusyon sa problema ng lohistika. Kahit paghiwahiwalayin ang batalyon at mga kumpanya, parehong bilang pa rin ng mga tauha't opisyal ang kinakailangang tustusan. Pesimismo at pagsuko sa problema ang katangian ng solusyong paglusaw. Ang wastong aktitud ay ang tuwirang pagharap sa suliranin upang lutasin ito sa halip na talikuran.

Ang solusyon sa lohistika ay nakasalalay sa ating patakaran sa pagpapalitaw ng suporta para sa hukbo at pangangailangan ng digma. Totoong dapat nating pukawin at pasiglahin ang pagsuporta ng masa, kaalyado at sarili nating puwersa sa mga pangaangailangan ng hukbo. Subalit mas pangunahing dapat nating kunin sa mga kaaway sa uri at sa larangan ng digma ang panustos sa ating armadong puwersa at pakikidigma. Malaking kalabisan nang ipabalikat natin sa masa ang lahat ng pangangailangan sa digma. Ibinigay na nga nila ang kanilang serbisyo't kaning isusubo sa mga kasamang kumakanlong sa kanilang kubo. Ibinigay na rin nila ang kanilang mga malulusog na anak para sumapi sa hukbo. Ngayoy ipasasagot pa natin sa kanila ang mga bota't bala, knapsack at katsusera, atbp?

Ayon mismo kay Kas. Mao, "Let the enemy shoulder the burdens of war". Magmumula ito sa mga nakukumpiska natin sa mga kampo ng kaaway at sa larangan ng labanan; mula sa mga ekspropriasyon ng mga pag-aari ng mga malalaki, despotiko't nasa poder na mga panginoong maylupa, komprador at mga imperyalistang korporasyon. Bahagi ito ng makatarungang paniningil sa kanila. Kung mamaksimisa natin ito, kasabay ng pagpupunyagi natin sa produksyon at pangangalap ng suporta mula sa masa, kaya nating panatilihin at isustine ang mga kumpanya at batalyon.

Liban sa ating mga pagsisikap sa larangan ng digma, wasto lang na pagsikapan rin ang pangangalap ng suportang lohistika mula sa ibang bansa at kapatid na Partido. Isa itong maaaring pagkunan ng malaking tulong para sa pagsustine ng mga pangangailangan ng ating lumalaking hukbo at patuloy na pakikidigma. Maraming matatagumpay na rebolusyon at kilusang mapagpalaya ang umani ng malawak na suportang pulitikal at materyal mula sa labas ng kanilang bansa. Ilan dito ang Tsina, Byetnam, North Korea, PLO, atbp. Ngunit hindi tayo lubos na nakaasa rito para patuloy na tustusan ang ating pakikidigma. Noon pa ma'y nagsimula na tayong umaasa sa sarili.

Ngayoy pangunahin pa ring umaasa tayo sa sarili. Lubhang napaka-negatibo ng pagtingin ni AL sa ating pangangalap ng suporta sa ibang bansa sa pag-aakusang tuwing kinakapos ang malalaking pormasyo'y "nakatingala na lang sa itaas" o "nakatingin sa labas".

Pinupuna ni Armando Liwanag ang “sustainability” ng mga malalaking pormasyon, dahil gusto niyang ipalusaw. Samantalang pinupulaan ang pangungumpiska natin ng lohistika’t panustos mula sa kaaway. At ngayo’y pinagdidinaan na ikarga natin ang ating pangangailangan sa limitadong kakayahan ng masa. Hindi pa rin niya naipapaliwanag kung bakit ang malaking pondong nakalap ng NPA-GC para sa hukbo ay isinentralisa nila sa Europa samantalang nandito ang matiinding pangangailangan. Bahagi siya ng ating problema sa lohistika, hindi ng soluyon nito!

L. Hinggil sa Pamumuno ng Partido sa Hukbo

Mula’t sapul sa Kabisayaan, isinapraktika natin ang lubos na pamumuno ng Partido sa Hukbo. Ang mga namumunong teritoryal na komite ng Partido ang siyang may pamumuno sa hukbo at sa paglulunsad ng armadong pakikibaka sa rehiyon, sa kabuuan. Itinayo rin natin ang mga yunit ng Partido sa iba’t ibang antas ng pormasyon ng hukbo, at lahat ng mga pulang kumander ay kadre ng Partido. Ang komposisyon ng mga yunit ng Partido sa loob ng hukbo at ang mga kumander ay itinatagala ng namumunong komite ng Partido. Ang komposisyon ng mga komand sa teritoryo at yunit ng hukbo ay pawang mga kadre ng Partido. Patuloy rin ang pagpapalawak at konsolidasyon ng Partido sa loob ng hukbo at paggaman nito ng pampulitikang gawain sa hanay ng mga pulang mandirigma.

Ang programa ng Partido sa rehiyon ay tumatagos at gumagabay sa pagbubuo ng mga programa sa pagkilos at pampulitikang gawain ng hukbo. Wala pang sitwasyon na ang isang komand o yunit ng hukbo ay di nagpailalim sa pamumuno ng Partido, o kumilos nang hiwalay mula dito. Wala pang sitwasyon na ang hukbo at kumand nito’y gumagawa ng sariling programa’t patakaran nang labas sa umiiral na programa’t patakaran ng mga Komiteng Rehiyonal.

Sa isang bahagi ng “Reaffirm..”, isinulat ni Armando Liwanag ang “sub-heading” na “Reasserting the Absolute Leadership of the Party Over the Army”. At isinulat niya:

“..The Party leadership in the Army command must not be allowed to pay lip service to the comprehensive Party leadership and yet proceed to take all initiative in building a “separate” structure grabbing all Party cadres within its reach for staffing..”

Malinaw sa ating mga datos at karanasan na hindi ito nangyayari sa atin. Ang kalakhan pa rin ng ating mga kumand ay dominado ng mga mahuhusay na kadre ng Partido. Napakanipis rin ng mga istap militar na naitatayo natin mula sa VMAC hanggang sa mga rehiyon. Kahit sa NPA-GC, kulang ang mga tauhan na pampuno sa kanilang mga kinakailangang istap upang makapagbigay serbisyo sa mga rekisito ng mga rehiyon at ng armadong pakikibaka sa buong bansa. Sa katunayan may ilang kadreng militar ang iniambag ng Visayas sa mga istap nito.

Dapat linawin ni AL kung saan nangyayari ito ngayon. Dahil isinulat niya ito bilang mayor na bahagi ng kanyang dokumentong “Reaffirm..”, ibig sabihin “laganap” ang ganitong praktika sa ating hanay. Ngunit matapos ang isang parapo’y iba na ang kanyang tinatalakay hindi na sa pamumuno ng Partido sa hukbo. Imposible namang hindi marunong magsulat si AL, isa sa matingkad na kalakasan niya ito.

Masamang ugali sa pagsusulat ang ganitong estilo AL. Linawin mo kung saan at kung sino ang hinahagupit mo ng ganito. Nakapanlilito sa kasama ang makapag-isip na "mayor" na sakit ng hukbo ito ngayon. Sa katunaya'y wala ito sa kabuuan ng aning karanasan. At wala rin namang ganitong paglalagom ang PB at KS sa nakaraan. Kung wala itong batayan, ito'y simpleng pang-iintriga't pananabotahe. Bakit AL, dahil ba sa hindi makapasa ang mga ideya mo sa paglusaw ng malalaking pormasyon? Dahil ba sa pinupuna ka ng NPA-GC sa mga isinesentralisa ninyong pinansya sa Europa na nakalaan para sa hukbo? Patunayan mo naman kung may nalalabi ka pang katapatan sa wasto't katotohanan.

III. HINGGIL SA "INSUREKSYONISMO"

Noon pa man kinilala na natin ang armadong insureksyon bilang bahagi ng linya ng Matagalang Digmang Bayan. Ilulunsad natin ito sa kalunsuran sa kalagayang lubos na napanghina ang reaksyonaryong pampulitikang paghahari, disintegrado na ang reaksyonaryong armadong lakas, at ang mga rebolusyonaryong puwersa ay nasa estratehikong opensiba—may malaki't malakas na hukbo, may rebolusyonaryong gobyernong sumasaklaw sa malawak na bahagdan ng populasyon, at may matibay na pamumuno ng Partido sa buong kilusang rebolusyonaryo. Pipiliin natin ang paglulunsad nito sa mapagpasyang sandali—sa panahong nasa matinding krisis ang buong reaksyon at ang malawak na mamamayan ay determinado sa pagbabagsak sa reaksyonaryong sistema't paghahari, sa pamumuno ng uring proletaryado at ng Partido nito. Lahat ito'y nasa balangkas ng linya ng digmang bayan ng pagkubkob sa kalunsuran mula sa kanayunan.

Ito ang mga saligang katangian at rekisito ng pinal na insureksyon para sa kagyat na pag-agaw ng kapangyarihang pampolitika ng mamamayan sa pamumuno ng proletaryado. At nasa pinal na bahagi ito ng Matagalang Digmang Bayan.

Hindi kami humiwalay sa ganitong linya't konsepto, na kinikilala naming wasto. Samantalang pinanghahawakan rin namin ang mga inihanay ng PB '90 sa dokumentong "Ilang paglilinaw..." na naglangkap ng popular na pag-aalsa (na naiiba sa layunin at konteksto ng pinal na insureksyon) bilang bahagi ng digmang bayan. Basahin natin:

"Sa ikatlong subyugto ng estratehikong dependsiba, na tinawag na subyugto ng estratehikong kontra-opensiba, lilitaw ang mga regular na puwersang makilos, pauunlarin ang regular na pakikidigmang makilos hanggang maging mapagpasya sa buong digma, isusulong ang mga koordinadong kampanyang pulitikal at militar, at sa bandang huli, lilitaw ang mga baseng purok na sasaklaw sa malalawak na bahagi ng kanayunan. Ito ang subyugto ng pag-igpaw mula sa estratehikong dependsiba patungo sa estratehikong pagkakapatas.

Binabago natin ang nasabing konsepto ng pagsulong sa estratehikong dependsiba upang bigyang-diin ang pagpapaunlad ng malawakan at masinsing pakikidigmang gerilya na nagtatamasa ng patuloy na lumalawak at lumalalim na suportang masa. Ang kabuuang diin sa pagsusulong ng digmang bayan sa hinog na antas ng estratehikong dependsiba ay nasa malawak at masinsing pakikidigmang gerilya at sa pagpapaunlad ng

baseng masa at rebolusyonaryong kilusang masa habang ginagamit na kakumbinasyon ng mga ito ang ilang elemento ng regular na pakikidigmang makilos.

"Dito binibigyang-diin ng KP-KS ang mahalagang papel ng kilusang masa at mga pag-aalsang bayan sa pagpapahina at pagbiuwag sa mga pwersa ng kaaway at ang mapagpasyang papel ng mga ito sa pagtugon sa mga rekisitonang pulitikal, kultural at ekonomiko ng pagsulong ng digmang bayan sa mas mataas pang mga estratehikong antas hanggang sa estratehikong opensiba at ganap na tagumpay."

Malinaw na ang konteksto ng popular na pag-aalsa sa PB '90 ay nasa loob pa rin ng estratehikong depensiba at para eksakto ... "nasa hinog na antas ng estratehikong depensiba". Malinaw rin ang layunin,,, pagbabago sa balanse ng puwersa tungo sa susunod na estratehikong yugto ng pagkapatas. Hindi tuwirang pag-agaw na ng kapangyarihang pampulitika. Hindi rin biglang paglundag sa estratehikong opensiba. Malinaw rin ang katangian...popular, at walang binanggit na armado.

Ang pagtalakay ng SCO noong Enero 1986 sa Kumperensyang Kadre ng Visayas (na dinaluhan ng mga kagawad ng komisyon at mga namumunong kadre sa mga KT- KR at sa mga pangunahing linya ng gawain sa antas-Visayas) na pinamunuan at pinanguluhan ng mga kadre ng KS/PB, ay naganay ng mga tungkullin sa ibayong pagpapatindi ng armadong pakikibaka, at kilusang masa sa kalunsuran na bukas sa popular na pag-aalsa. Estratehikong pagbabago sa balanse ng puwersa ang layunin noon at di pag-agaw ng kapangyarihang pampulitika.

Ang pagkakaganap ng penomenon ng Pag-aalsang EDSA noong 1986 ay nagpatunay sa pagiging balido ng mga talakayan sa popular na pag-aalsa ng panahong iyon. Sapagkat naganap nang hindi natin napamunuan ang mala-higanteng pag-aalsang iyon na kung tutuusi'y kumulatibong resulta ng mahigit isang dekada ng pagpukaw, pag-organisa at pagmobilisa natin sa masa laban sa papet na diktadura.

Gayunpaman, tulad ng nabanggit na sa una, hindi na rin naipatupad nang lubos ang programa ng SCO dahil sa malaking pagbabago ng kalagayan matapos bumagsak ang rehimeng diktador ni Marcos. At ang sumunod ay isang panahon ng empirisistang pagbabago-bago natin ng pagsusuri sa katangian ng pumalit na reaksyonaryong paghahari sa panahong 1986- Gitnang '87.

Totoong may ilang "Sandinistang" naligaw sa ating hanay— mga kasamang naglalaro ng ideya ng "modelong Sandinista". Kabilang na rito si Marty Villalobos at marahil ilang kasama pang hindi naman gaanong kasing-ingay ni Marty. Subalit hindi naman ito ang ginamit na pangkalahatang gabay tulad ng sinasabi ni Liwanag na, "superimposition of the Sandinista Paradigm on our successful practice of people's war". At hindi rin naging impluwensyal ito sa anumang antas ng mga namumunong komite ng Partido sa mga rehiyon sa Visayas at sa VisCom.

Kahit sa pambansang antas, wala namang ibinabang gabay ang Komite Sentral o Politburo o KTKS na nananawagang sambahin nating lahat ang "modelong Sandinista". Kaya labis-labis sa katotohanan ang iginigiit ni Liwanag na "superimposition of the Sandinista paradigm". Kung si Marty naman ang kanyang tinutukoy, parang ginawa nating elepante ang isang kuto.

Nakapanghihilakbot na isiping nalukuban na tayong lahat ng isang “insureksyonistang paglihis” dahil baka nga dinadala tayo ng pamunuan ng Partido sa bangin ng pagpapatiwakal. Kung panghahawakan natin ang mga akusasyong ito ng “Reaffirm...” pupurgahin natin ang pamunuan ng Partido at ang mga sarili natin ng mga “kasalanang” wala naman doon... na hindi naman tunay na naganap.

Kung ang nais ni Armando Liwanag ay purgahin natin ang mga ideyang nagdadala ng proposisyon sa “pag-aalsang wala sa panahon” dapat sakupin nito ang dokumentong “Lead the Masses, Launch Offensives” na tulad ng “Reaffirm ay inakda ni AL at inendorso ng KTKS. Taglay ng dokumentong iyon ang maling akalang umagos na sa Pilipinas ang “revolutionary flow” at nananawagan ng matitinding taktikal na opensiba, at popular na pag-aalsang “tipong-EDSA” para itulak sa pagbibitiw ang rehimeng US-Aquino o sagasaan ito ng dumadagundong na kilusang masa.

Ang lahat ng mga taktikal na programa nati’y nilukuban ng ganitong layunin at kagyat na direksyon. Inubos natin ang lahat ng ating kakayahan para likhain ang unos na iyon. Subalit hindi nangyari ang inasam na malawakang pagbabangon. Dahil wala sa panahon.

Ang dokumentong iyo’y tinutulan ng maraming namumunong kadre. Mula sa Politburo hanggang sa mga teritoryal na komisyon ng Partido. Subalit hindi ito binawi ni Armando Liwanag at ng KTKS. Ipinatupad pa rin sa kabila ng ganoong pagtutol ng mga namumunong kadre ng Partido. Hanggang sa ang mga proposiyong iyon ni Armando Liwanag ay humantong sa di-maiiwasang paghatol ng kasaysayan.

Hindi totoo ang mga akusasyon ng “insureksyonismo” sa atin ni Armando Liwanag. Kung ang nais niyang hagupitin ay ang ilang ligaw na “Sandinista”, doon niya itutok nang matulis na matulis ang kanyang atake. Subalit huwag na huwag niyang hahagupitin ang ating mga namumunong kadre at kasapiang ng dimakatotohanang “kasalanang”. Baka sa loob ng Partido maganap ang “rev flow”.

IV. ANG MGA KAMPANYANG ANTI-“IMPIL”

Masakit para sa ating lahat tuwing nauungkat ang mga kampanyang anti-“impil” na naganap sa kasaysayan ng ating Partido— mula sa naganap sa ST noong maagang-’80 hanggang sa KAHOS sa Mindanao ng ’85 at sa histeryang anti-“impil” sa Luzon (sakop na ang OPML-ST) ng 1988.

Maraming mga inosenteng kasama, pulang mandirigma, at masa ang nagbuwis ng buhay sa mga kahibangan na naganap. Malalaking kabiguan sa pulitika at organisasyon ang ibinunga nito sa atin. Ang ilan sa mga naging implikasyon nito’y hindi pa natin lubos na nababawi sa kabila ng ating mga pagsisikap. Patuloy na ginagamit rin ito ng kaaway upang sirain ang prestihiyo’t kredibilidad ng Partido at Hukbo.

Naniniwala kami na wasto lang ang naging hakbang noong 1989 ng Politburo at KTKS (pwera si AL). Kagyat na inugat ang mga pang-ideolohiyang kamalian na siyang nagbunga ng ganitong kahibangan at nagbaluktot sa kakayahang magsuri ng mga kasamang nagkamali. Tinukoy ang suhetibistang kamalian ng matinding “paranoia” at sobrang pagmamalaki sa kakayahan ng kaaway. At ang pagsasa-isantabi at pagbitiw sa saligang tiwala sa kasama at sa masa, kasabay ng pagbale-wala sa

kanilang pampulitikang rekord at pagbibigay ng timbang sa di-kongkreto ng mga “evidensya”. Tinukoy rin ang mga abuso sa pamamaraan ng imbestigasyon at kamangmangan sa wastong proseso ng paglilitis. Samantalang, kinilala na ang mga nagawang kamalian at paglabag sa mga karapatan ay nagawa ng mga tagapagpatupad sa konteksto ng kanilang pagtatanggol sa seguridad ng Partido at Hukbo.

Pang-ideolohiyang pagtutuwid ang pangunahing lunas upang maiwaksi ang mga pagkakamaling ito at maiwasang maulit sa hinaharap. Gayundin ang pagpapalaganap ng edukasyon at gabay hinggil sa wastong proseso (due process), mga saligang karapatan ng mga kasapi sa ilalim ng imbestigasyon, at mga wastong pamamaraan ng imbestigasyon. Binibigyan namin ng halaga ang mga wastong hakbang ng pamunuan ng Partido hinggil dito na ipinababa noong 1989.

Sinang-ayunan din namin ang iba’t ibang antas ng aksyong pandisiplina sa mga nagkamali depende sa bigat ng kanilang responsibilidad sa mga nagawang kamalian. Hindi kami makikipagtalo kay Armando Liwanag sa mga bagay na ito.

Subalit makaisang-panig ang presentasyon ni AL hinggil dito sa “Reaffirm...” at hindi kumpleto.

Una, hindi kami maniniwalang ang ugat ng KAHOS sa Mindanao ay ang “adventurismo” at “insureksyonismo”. Kuwestyonable ang kongklusyong ang dinalang linya ng MindaCom— ay ang “kagyat na tagumpay militar” at “wala sa panahong pag-aalsa upang umagaw ng kapangyarihan sa lunsod”. Pilit na pilit ang ginawang pag-uugnay ni AL sa KAHOS at sa inakala niyang “paglihis” sa Mindanao noong maagang-’80. Ang esensyal na kamalian sa KAHOS ay walang malaking pagkakaiba sa maka-kanang kamalian ng “paranoia” at kawalang tiwala sa kasama’t masa, tulad ng naganap sa Luzon ng 1988.

Ikalawa, sa hanay ng ilang serye ng mga kampanyang anti-“impil”, bakit ang KAHOS lang ang pinatitingkad ni AL? Sa dokumento ni AL, naghuhumiyaw ang kanyang galit sa KAHOS at sa mga kasamang ayon sa kanya’y dapat pang managot. Pero ang anti-impil ng ’88, pinagkatago-tago at pinagkasiksik-siksik niya sa tsapter hinggil sa “Peace Negotiations”. Bakit? Dahil ba sa may mga nakakatunggali siya sa mga dating kasama sa MindaCom? Dahil ba sa pagtutol ng dating kalihim ng MindaCom sa kanyang kagyat na pagluklok bilang tagapangulo noong 1987?

Sang-ayon kami sa wastong pagsusuma ng mga anti-impil na kampanya. At sa pagdidisiplina ng sinumang nakalimutang idisiplina. Pero sumahin natin nang buo at tapat. At huwag na huwag nating gagamitin bilang kasangkapan sa pang-ideolohiyang tunggalian. Dobleng inhustisya ang ginagawa mo niyan AL. Nanunumbat ka sa mga kasamang ni hindi mo pa nga napapatunayan ang kanilang responsibilidad sa pangyayari at kinakasangkapan mo pa ang mga kasamang nabiktima para sa iyong sariling pakikitunggali. Self-serving!

Ikatlo, hindi pa kumpleto ang mga kasamang dapat mo sumbatan AL. Ang KAHOS ay ipinailalim ng PB noong 1985 sa isang investigating body na pinamunuan mismo ng isang kagawad ng KTKS na hindi taga-MindaCom. Ibig sabihin, sa ganoon pa lang kaagang panahon, may responsibilidad na ang KTKS sa KAHOS. Ikinonsidera mo ba ito sa iyong listahan ng susumbatan?

Ikaapat, sa pagbanggit ni AL sa "Reaffirm..." ng kampanyang anti-impil noong 1988, binanggit niya ang mga lugar na Metro-Manila at Southern Tagalog. Na di man sinabi'y may kagyat na implikasyong KR-MR at KR-ST lang ang nasasangkot. Linawin natin AL. Sangkot dito ang iba pang pambansang komisyon at huwag mong kakaligtaan...KTKS. Buuin mo ang pagtatasa AL. Ang KTKS ang siyang nanawagan ng anti-impil ng 1988. Kaya kung may mga dapat mang i-reevaluate kaugnay nito, kasama sila sa dapat ipailalim sa reevaluation.

Bakit kami naghahabol? Dahil may mga kasamang nadisiplina o nalublob ang reputasyon sa Partido, umiiyak at hindi mapagkatulog sa gabi hanggang ngayon, sapagkat sila ang mga inatasan ng KTKS sa pagpapatupad nito. Isa pang inhustisya ito AL. Ang mga kasamang ito na nagpatupad ng mga order ay sumunod bilang "good soldiers" at lubos silang nagsisi nang sumahin ang kamalian. Pero ang siyang pinanggalingan ng order ay di kasama sa punahan, di kasama sa singilan dahil hindi sila ang aktuwal na pumopronta sa mga biktima. Bakit AL ? Sinong diyos ang nagbigay sa kanila ng ganitong "immunity". Yun bang nasa Utrecht?

Alam namin na may isang nasa KTKS noon na nagresign—courtesy resignation— dahil sa responsibilidad ng KTKS sa pangyayaring ito. Hindi naman siya principally involved sa kampanya, sa totoo lang biktima rin siya ng kampanya. Tinanggap ang resignation niya. Pero ang ibang kakolektibo niya'y ni hindi man lang pumuna sa sarili.

Ikalima, tatalahat nang responsable sa anti-impil ay dapat managot.... dapat ka ring pumuna sa sarili AL. Hindi ka malinis. Dahil may mga pinaimbestigahan at pinasubaybayan ka na mga pambansang kadre noong 1988 na pinaghinalaan mo ring mga DPA. Ang karamihan sa kanila'y kakolektibo mo! Matindi ang epekto nito sa mga kasamang iyon na matagal nang nasa rebolusyon at napatunayan na sa praktika ang katapatan sa Partido at sa masa. Nang makaabot nga sa amin iyon ay hindi kami makapaniwala dahil unquestionable ang rekord ng mga kasamang iyon. Naging bahagi ka ng histerya noon, Armando Liwanag. Aminin mo.

Ikaanim, hindi kami maghuhugas ng kamay sa mga pangyayaring ito. Naapektuhan rin kami ng histeryang anti-impil noong 1988. Batay ito sa sarili naming suhetibismo na hindi namin itatanggi. Subalit may papel din ang KTKS dahil sa kanila at sa Coordinating Body na itinayo nila sa kampanya nanggaling ang mga "impormasyon" na nagtulak sa amin na mag-imbestiga ng kasama.

Pero linawin natin ang datos AL, hindi kami naglunsad ng aming kampanyang anti-impil. Mabibilang sa daliri ng isang kamay ang bilang ng inimestigahan namin. Nang mapansin naming walang batayan ay hindi na kami nagpursige. Wala kaming nilapatan ng capital punishment. At pangunahing pagsubaybay at harapang pag-imbestiga ang naging pamamaraan.

Pinuna namin ang sarili namin noong 1989. At ngayong mas nailalahad na ito sa mas maraming namumunong kasama, muli naming pinupuna ang sarili at bukas kaming pumailalim sa reevaluation.

Kahit ganito, hindi kami nagpa-"bog down" sa histeryang anti-impil, AL. Noong huling kuwarto ng 1988 hanggang unang kuwarto ng 1989, naglunsad kami ng pol-mil campaign na anti-Total War. Ito ang pol-mil campaign noon na nagbigay

diin sa ating rebolusyong agraryo sa kanayunan at sa koordinadong paglaban sa pakanang Total War. Pinakilos natin dito ang "paborito mong" batalyon sa Samar at ang mga kumpanya sa mga rehiyon na nakapaglunsad ng may katamtamang bilang ng TOs.

Ang mga kampanyang anti-"impil" ay totoong nagdulot ng napakalaking pinsala sa Partido, Hukbo at masa. Hindi natin nanaising maulit ito sa ating hinaharap. Matibay ang ating resolbang iwaksi ang mga suhetibistang ugat nito. Panghawakan nating lahat ang mga makabuluhang aral at gabay na nailatag ng pambansang sentro kaugnay nito. Samantalang patuloy na pinangangalagaan ang seguridad ng buong kilusang rebolusyonaryo.

Mariin naming pinupuna ang "Reaffirm.." at si AL sa pahapyaw na pagsuma at maling pag-ugat sa kampanyang anti-"impil". Sa pagkasangkapan nito sa panloob na tunggalian sa Partido. Sa sadyang pagkukubli ng mga partikular na responsibilidad niya at ng KTKS sa anti-"impil" ng '88.

V. HINGGIL SA "URBAN BASING " AT "BUREAUCRATISM"

May hibla ng katotohanan ang tinukoy ni Armando Liwanag na "sakit" ng "urban-basing " at "bureacratism".

Ang ating tagapangulo ay nakabase sa kosmopolitan na Utrecht. Sa bayan ng Netherlands. Sa kontinente ng Europa. Mula doon niya ipinadadala sa atin ang mga "makabuluhang gabay" ng "Lead the Masses, Launch Offensives" at ngayon ang "Reaffirm Our Basic Principles, and Rectify the Errors".

Matapos lumaya sa pampulitikang detensyon ang ating tagapangulo noong 1986, inanyayahan siya ng Politburo upang umupo sa pulong at makapagbigay gabay sa harap ng mga malalaking pagbabago noon sa pampulitikang kalagayan (post-Marcos Downfall). Hindi siya dumalo. Pana-panahong naglalabas siya ng kanyang mga ginintuang pagsusuri sa kalagayan sa mga legal na medya at pahayagan.

Noong huling bahagi ng 1986, linisan niya ang tinubuang lupa at tumungo sa ibang bansa hanggang humantong sa Utrecht. Nang hindi man lang nagpaalam muna sa kanyang mga mahal na kakolektibo, na tulad ng wastong kalakaran sa ating mga SYPs at sa mga yunit ng Partido. Kung may huramentadong mag-isip sa atin... agad itong tatatakang "AWOL" o "flightism". Hindi natin ito ginawa.

Anong dahilan niya noon: matapos ang asasinasyon kay Olalia ay hindi na siya nakatitiyak sa kanyang kaligtasan. Nakalimutan niyang may mga baseng gerilya na ang Partido sa kanayunan na protektado ng mga kumpanya ng NPA.

Sinsero't mahinahong nagpatibay ang Politburo ng '87 ng desisyong umuwi siya upang tumulong sa mga napakalaking mga suliranin. Hindi pa rin siya tumalima. Sa bandang huli'y ang kanyang kasagutan ay: hindi siya makikisali sa "rat race" dito. Sa madaling salita, ayaw niyang makihalubilo sa mga pipitsuging punong-puno ng mga ideya mula sa larangan.

Makailang ulit na hiwalay at wala ang ating tagapangulo sa pang-organisasyong proseso. Absent sa pulong ng Pulitburo. Absent sa mga pulong ng KTKS. Absent sa plenum ng Komite Sentral. Mauunawaan pa natin kung hindi siya ang ating

tagapangulo. Mauunawaan pa natin kung hindi siya naglalabas ng mga dokumentong idinidirekto mula sa malayong kontinente tungo sa mga opisina ng mga legal na institusyon dito. Mga dokumentong naglalaman ng mga mayor na pagsusuri at kongklusyon sa kalagayan. Mga dokumentong naghahanay ng mga pangunahin at kagyat na tungkulin ng buong Partido. Mga dokumentong nakikialam sa mga gawain ng mga namumunong organo ng Partido. At nitong huli'y isang dokumentong naghahatol sa isang dekadang praktika nating lahat. Nang hindi man lang isinusumite muna sa kolektibong pagrapsaya ng KS, o Politburo, o KTKS.

Malungkot para sa ating lahat. Ngunit totoo.

Sana'y binanggit muna ni Armando Liwananag sa atin ang katotohanang ito, nagpuna sa sarili, bago kuhitin ang "muta sa ating mata".

Totoo, may mga problema tayo sa ating istruktura at mga pamamaraan sa paggawa na umaapekto sa ating estilo ng pamumuno. Hindi pa ito nakapatungkol sa mga Komiteng Rehiyonal at mga panteritoryong organo na dikit sa kanilang kasapian at sa masa. Nakapatungkol pa ito sa mga organong itinayo natin para sa mas malawak na pangangasiwa. Mga organong pinababagtas natin ng lunsod at dagat para saklawin ang kanilang gawain. Mga organong may problema rin sa pagtugis ng kaaway, na hirap na hirap sa pagbabase.

Hindi nanin masasabing ang Komisyon sa Kabisayaan ay lutang sa pinamunuan. Ang malaking mayorya ng kagawad nito'y madikit na nakapatsi sa mga Komiteng Rehiyonal. Hindi rin natin mapatutungkulan ang mga istap ng VisCom dahil ang gawain nila'y sadyang nasa lunsod at nangangasiwa sa mga linya ng gawain sa isla isla.

Mula 1989, nagkaroon na ng malaking problema sa pagbabase ng SG-Viscom. Madalas kabigin ng mga pulong ng nakatataas na organo ang kalihim nito. Samantalang ang malaking karamihan ng kasapian nito ay wanted ng kaaway, hindi kayang basta tumagos-tagos na sa makikitid na puting lugar.

Totoo, noon pa mang 1990, hinog na para sa pagbabago ng komposisyon ang SGViscom. Ngunit kahit sinong pumalit ay dadanas rin ng ganitong kahirapan at sa takdang panahon ay aabutin ang kumplikasyopn ng kasalukuyang pang-organisasyong suliranin ng SG. Wala rin naman tayong karapatang baguhin nang napakalaki ang ating istruktura nang hindi isinasangguni sa PB/KS na siyang lumikha sa organong ito.

Mahirap tatakan kaagad ang sitwasyong ito ng "burokratismo" o "urban-basing" nang dahil sa kagiliwan at ginhawa ng buhay-syudad. Laluna tatakan itong "payng lip service to people's war". Malinaw na ang mga demand ng gawain ang siyang nagtutulak ng ganitong sitwasyon. At ang mga partikular na suliranin at limitasyon bunga ng seguridad.

Bukas tayo sa malalimang pagsusuri at pagwawasto ng ating istruktura sa organisasyon. Pero idaan natin sa masusing pag-aaral hindi sa padalos-dalos na panghahagupit ng kung ano-anong akusasyon. At gawin natin ito sa pambansang antas sapagkat ang suliranin ng pangangasiwa sa pulo-pulong Kabisayaan ay hindi lang pangunahing problema ng Komisyon kundi pangunahing problema rin ng pambansang sentro.

VI. KABUUAN PAGTINGIN SA "REAFFIRM.."

Mga kasama, hindi natin maitatangging ang ating Partido ay maraming suliranin at may mga kahinaan at posibleng mga kamalian sa nakaraang dekada. Walang bagay na absoluto, walang taong perpekto. Tulad ng Partido, ng Komite Sentral, ng Politburo, ng VisCom, ng mga Komiteng Rehiyonal, ng tagapangulo, atbp. Kahit ang ating karanasan.

Ang mahalaga'y mailugar natin ito sa kabuuan ng ating karanasan. Tukuyin ang mga kongkretong pag-abante at pagsulong. Tukuyin ang mga kongkretong tagumpay sa gawain at mahahalagang aral. Dahil hindi lang naman mga kamalian ang hinahanap natin sa ating karanasan. Samantalang, wasto nating timbangin ang mga kahinaan, kakulangan at kamalian. Saka tayo magpirmo kung mayroon ngang mga "paglihis" at malalalang "kamalian". Doon na rin natintukuyin kung mangangailangan na ito ng isang kilusan para sa lubusang pagwawasto at kung paano natin ikokondukta ang ganitong klase ng kilusan sa loob ng Partido.

Makakanit natin ito sa masusing paglalagom ng karanasan at paghalaw ng mga kongkretong aral. Makakanit rin ito sa wastong pag-oberba ng pang-organisasyong proseso. Sa pagbibigay ng karapatan sa Komite Sentral na lagumin ang kabuuan ng ating rebolusyonaryong praktika sa nakaraang dekada.

Lahat ng ito'y nilabag ng dokumentong "Reaffirm.." at ng sumulat nito na si Armando Liwanag. Sa pag-endorso sa "Reaffirm.." nilabag rin ito ng KTKS.

Marami pang dapat talakayin sa mga nilalaman ng "Reaffirm..", inuna pa lang namin ang tinataya naming mga kagyat at may malaking kaugnayan sa ating paggampan ng mga tungkulin sa Visayas. Marami ring dapat pang talakayin sa labas ng "Reaffirm.." na may malaking kahalagahan sa ating Partido at sa kasaysayan nito. Pumoposisyon kami na dapat nang isagawa ang komprehensibong paglalagom ng 24-taong karanasan ng Partido mula sa Unang Kongreso ng Muling Pagtatatag. Isinusumite na lang namin sa Komite Sentral at Pambansang Konggreso ang mga iyon at hindi sa dokumentong ito.

Ang inilahad namin sa dokumentong ito ay ang tapat naming pagtingin sa "Reaffirm.." at sa mga maling gawi ni Armando Liwanag. Malaon nang kinimkim ng mga kasama ang mga puntong ito sa matiising paghihintay sa wastong proseso at benyu ng pagtalakay. Subalit parang palakol na bumagsak sa ating mga ulo ang "Reaffirm". At ngayo'y ibinababa nang walang sinsero't matibay na pagkakaisa ng Komite Sentral.

Tinututulan namin ang dokumentong ito. Tumitindig kami sa aming sariling karapatan bilang kasapi ng Partido. Nag-aalala kami sa mga maling pagsusuma na tiyak na makakaapekto sa ating pagsulong. Nag-aalala kami sa mga panganib na maaring likhain nito sa ating mga prenteng gerilya. Nag-aalala kami sa kaarapatan ng mga kasamang mayuyurakan sa isang mapanupil na "kilusang pagwawasto".

Hindi namin kayang manahimik. Hindi namin kayang pumikit na lang sa mga pangyayari. Ang pangunahing nakataya'y hindi ang sarili naming interes. Ang nakataya'y interes nating lahat at ng rebolusyong mahigit dalawampung taon nating pinagbuwisan ng pawis at dugo.

Alam namin ang mga posibleng implikasyon ng ginagawa naming ito. Ang mahalaga'y magtalo't magtunggalian tayo sa prinsipyo. Upang palitawin ang katotohanan at ang wastong ideya. At kung mapatunayang nagkamali kami ng pagsusuri, bukas kaming tanggapin ang aming kamalian. Inaasahan naming ganito rin ang maging aktitud ng mga tagapamandila ng "Reaffirm..."

Sa huli'y pagkakaisa ang aming layon. Pagkakaisang pinanday ng pang-deolohiyang tunggalian. Pagkakaisang nakabatay sa prinsipyo. Dito natin ibatay ang ating pagtuloy na pagsulong.

VII. MENSAHE SA KASAPIAN

MAGPAKATATAG, HUWAG MASIPHAYO! AKTIBONG LUMAHOK SA PANG-IDEOLOHIYANG TUNGALIAN!

Mga Kasama, nahaharap tayo ngayon sa malaking tunggaliang pang-ideolohiya sa loob ng Partido.

Pinasimulan ito ni Arnando Liwanag at ng KTKS sa paglalalabas ng isang makaisang-panig na dokumentong punong-puno ng maling pamamaratang. Binastos nila ang kolektibong pamumuno ng Komite Sentral. At ngayo'y nananawagan ng isang "kilusang pagwawasto" na mapanghati at mapanupil.

Maraming namumunong kadre ang hindi na nakatiis sa ganitong kalakaran. Mayorya ng Komite Sentral, ilang Pambansang Komisyon, NPA-GC at malalaking Komiteng Rehiyonal ang tumindig na't nagpahayag ng kanilang pagtutol. Bawat namumunong kolektibo ay masusing nagsusuri at naglalabas ng posisyon. Naninindigan sa karapatan at kapakanan ng kanilang pinamumunuang kasapi.

Hindi ito ang panahon para mawalan ng loob at manlumo. Hindi ito ang panahon para tumahimik na lang at magpa-anod. Hindi rin ito ang panahon para lumabas sa Partido at lisanin ang rebolusyon. Ang kalutasan ng pang-ideolohiyang tunggalian ay nasa aktibo't maka-prinsipyong pakikitunggali. Ito'y nasa balik at nating lahat!

Ito ang panahon para sa mapanuring pag-aaral at paglalahad ng posisyon sa "Reaffirm..." at sa mga nagbabagang isyu sa loob ng Partido. Ito ang panahon para magpunyagi sa wastong paglalagom ng ating karanasan at dito halawin ang mayayamang aral ng ating pakikibaka. Ito ang panahon para tumindig sa karapatan nang taglay ang paggalang sa karapatan ng iba.

Nananawagan kami sa mga Kagawad ng VisCom, mga Komiteng Rehiyonal at sa mga namumunong kadre sa mga istap ng VisCom para kolektibong pag-aralan ang "Reaffirm..." at ang posisyon ng SG-VisCom, upang gumawa ng kolektibong posisyon at malinaw na irehistro ang bawat tindig ng bawat kasapi. Inaasahan din namin na pamumunuan ng mga namumunong organong ito ang kasunod na mga pag-aaral ng mga dokumentong nabanggit sa mga kagayat na pinamumunuang organo upang doon din ay kunin ang tindig ng bawat kasapi.

Hindi tayo nagtutulak ng pang-organisasyong dibisyon. Tinitindigan natin ang makaprinsepang pagkakaisa at tunggalian sa loob ng Partido. Malusog ang ating

aktitud at gumagalang sa bawat kasama. Itinataguyod natin ang Saligang Batas ng Partido at susundin ang wastong pang-organisasyong proseso sa paglutas ng tunggaliang ito. Pinaunlakan natin ang demokratikong talakayan sa loob ng mga kolektibo ng Partido. Dapat nating iwasan ang di-malusog na aktitud sa pagitan ng mga kasamang may pagkakaiba ng opinyon. Dapat pa ring umiral ang mahusay na pagsasamahan at pagtutulungan sa gawain at bigyan ng sapat na panahon na malutas sa antas ng wastong mga namumunong organo ang usapin.

Bagamat seryoso nating haharapin ang prosesong ito ng pang-ideolohiyang tunggalian, hindi tayo magpapatali na lang dito. Bibigyan natin ng kasunod at masusing pansin ang paglalagom ng ating karanasan sa antas ng Visayas. Samantalang ang mga organo at yunit na hindi nakatali sa paglalagom ay inaasahang patuloy na magpatupad ng kanilang nakatakhang programa ng mga tungkulin.

Nakikiisa ang SGVC sa tindig ng iba pang pambansang organo at kagawad ng KS, na ipursige ang sumusunod:

1. Tipunin ang pulong ng Politburo ng 9th Plenum ng KS
2. Ipatawag ang panibagong Plenum ng Komite Sentral upang pagpasyahan ang kolektibong desisyon sa "Reaffirm" at ihanda ang proseso ng pagpapatawag ng Ikalawang Konggreso ng Partido (na nakatakda na ring ipatawag)
3. Ipinapailalim natin sa Pambansang Konggreso ang pinal na resolusyon ng mga kasalukuyang pangunahing usapin sa Partido.

Ang mga hakbang na ito ang siyang magtitiyak sa maayos ngunit prinsipyadong paglutas ng mga usapin.

Hindi natin ikinagagalak ang pangyayaring ito. Ngunit hindi rin tayo makapapayag na magpati-anod at magpalunod sa di-makaprinsipyong "kapayapaan". Buo ang ating tiwala sa Marxismo-Leninismo. Buo ang ating tiwala sa pang-ideolohiyang pakikitunggali. Buo ang ating tiwala sa Komite Sentral. Buo ang ating tiwala sa kasapian ng Partido.

MABUHAY ANG MARXISMO-LENINISMO !

MABUHAY ANG PARTIDO KOMUNISTA NG PILIPINAS (M-L) !

Standing Group- Visayas Commission
Communist Party of the Philippines
October 25, 1992

VII. MENSAHE SA KASAPIAN

MAGPAKATATAG, HUWAG MASIPHAYO! AKTIBONG LUMAHOK SA PANG-IDEOLOHIYANG TUNGGALIAN!

Mga Kasama, nahaharap tayo ngayon sa malaking tunggaliang pang-ideolohiya sa loob ng Partido.

Pinasimulan ito ni Armando Liwanag at ng KTKS sa paglalalabas ng isang makaisang-panig na dokumentong punong-puno ng maling pamamaratang. Binastos nila ang kolektibong pamumuno ng Komite Sentral. At ngayo'y nananawagan ng isang "kilusang pagwawasto" na mapanghati at mapanupil.

Maraming namumunong kadre ang hindi na nakatiis sa ganitong kalakaran. Mayorya ng Komite Sentral, ilang Pambansang Komisyon, NPA-GC at malalaking Komiteng Rehiyonal ang tumindig na't nagpahayag ng kanilang pagtutol. Bawat namumunong kolektibo ay masusing nagsusuri at naglalabas ng posisyon. Naninindigan sa karapatan at kapakanan ng kanilang pinamumunuang kasapiang.

Hindi ito ang panahon para mawalan ng loob at manlumo. Hindi ito ang panahon para tumahimik na lang at magpa-anod. Hindi rin ito ang panahon para lumabas sa Partido at lisanin ang rebolusyon. Ang kalutasan ng pang-ideolohiyang tunggalian ay nasa aktibo't maka-prinsipyong pakikitunggali. Ito'y nasa balik at nating lahat!

Ito ang panahon para sa mapanuring pag-aaral at paglalathala ng posisyon sa "Reaffirm..." at sa mga nagbabagang isyu sa loob ng Partido. Ito ang panahon para magpunyiagi sa wastong paglalagom ng ating karanasan at dito halawin ang mayayamang aral ng ating pakikibaka. Ito ang panahon para tumindig sa karapatan nang taglay ang paggalang sa karapatan ng iba.

Nananawagan kami sa mga Kagawad ng VisCom, mga Komiteng Rehiyonal at sa mga namumunong kadre sa mga istap ng VisCom para kolektibong pag-aralan ang "Reaffirm..." at ang posisyon ng SG-VisCom, upang gumawa ng kolektibong posisyon at malinaw na irehistro ang bawat tindig ng bawat kasapi. Inaasahan din namin na pamumunuan ng mga namumunong organong ito ang kasunod na mga pag-aaral ng mga dokumentong nabanggit sa mga kagyat na pinamumunuang organo upang doon din ay kunin ang tindig ng bawat kasapi.

Hindi tayo nagtutulak ng pang-organisasyong dibisyon. Tinitindigan natin ang makapinsipyong pagkakaisa at tunggalian sa loob ng Partido. Malusog ang ating aktitud at gumagalang sa bawat kasama. Itinataguyod natin ang Saligang Batas ng Partido at susundin ang wastong pang-organisasyong proseso sa paglutas ng tunggaliang ito. Pinaunlakan natin ang demokratikong talakayan sa loob ng mga kolektibo ng Partido. Dapat nating iwasan ang di-malusog na aktitud sa pagitan ng mga kasamang may pagkakaiba ng opinyon. Dapat pa ring umiral ang mahusay na pagsasamahan at pagtutulungan sa gawain at bigyan ng sapat na panahon na malutas sa antas ng wastong mga namumunong organo ang usapin.

Bagamat seryoso nating haharapin ang prosesong ito ng pang-ideolohiyang tunggalian, hindi tayo magpapatali na lang dito. Bibigyan natin ng kasunod at masusing pansin ang paglalagom ng ating karanasan sa antas ng Visayas. Samantalang ang mga organo at yunit na hindi nakatali sa paglalagom ay inaasahang patuloy na magpatupad ng kanilang nakatakdang programa ng mga tungkulin.

PARTY UNITY AND LEADERSHIP PROCESSES

TO ENSURE INTERNAL UNITY, the Party instituted the principles and processes of democratic centralism and the committee system. These principles and processes uphold the setting up of the authority of a unified central leadership based on the supremacy of collective leadership, collective wisdom, majority rule and ensuring democratic participation of the mass membership.

Unfortunately though, in our view, in trying to resolve the current controversies within the Party, serious breaches of these principles and processes were committed, thereby further aggravating the existing differences and disunity; and creating more problems and confusion.

1. One-man monopoly in Party policy matters.

We thought we are now past the stage wherein an individual — no matter how high his position in the Party may be — can easily monopolize the affairs of the Party. Way back in 1976, the paper "Our Urgent Tasks" rightly criticized this malady and put forward measures of correction. This document was drafted by Amado Guerero (then, the Party chairman), and approved by the Central Committee. The whole Party upheld its correctness, rectified our errors in many fields based on this document and made great advances. But then, this malady of one-man monopoly in Party affairs is precisely what afflicts our Party today. And it is disheartening to note that the person involved is Armando Liwanag, supposed to be the current Party chairman. And if we just leave this malady uncriticized and uncorrected this time, the Party would seem to be a hopeless case in an affliction of this kind.

Among others, a glaring case in point is the paper "Reaffirm Our Basic Principles and Rectify the Errors" by Armando Liwanag. It first came out as a policy paper without the benefit of even informal consultation (much less formal discussions) among the members of the Party's central leading bodies. It circulated among Party units not through official communication lines but through such irregular lines as the legal institutions and offices. After receiving comments of disapproval from many leading cadres, a second version of "Reaffirm..." was circulated, now with the EC's approval and cosmetics, this time as official CC policy paper, again without going through the proper Party decision-making processes.

In our view, a policy paper that concerns matters of such great import and far-reaching significance — a crucial rectification paper — should have at least gone through a PB discussion, then finally approved by the CC plenum (or better still, the Party congress) before being made as the official Party policy paper. No doubt, the paper "Reaffirm..." is considered to be highly questionable for its grossly incorrect data, biased conclusions, one-sidedness, malicious accusations and policy formulations of suspect sanity. Many well-meaning comrades are accused of grave crimes without affording them due process and without even giving them the chance to air their side. No doubt, this said paper, because of grave infirmities in its content and process of formulation, is rejected by many of our cadres and members (maybe, even by the great majority) and has become the most controversial paper within the Party ever.

AL's one-man monopoly of Party affairs runs through the pages of his paper "Reaffirm..." for its patent bias and one-sidedness. It is a rectification paper for the whole Party criticizing all and accusing many of errors and deviations, except himself. And truly, our Party is capable of rectifying its errors, except those errors and deviations (and maybe, even crimes) committed by the chairman.

Expectedly, this one-man monopoly affliction of AL hides behind the cloak of the Party chairman's office and his self-arrogated and self-defined executive powers. But Comrade Mao has this as his advise:

"Don't live on the power of your office, your high position or seniority. Speaking of seniority, we have been making revolution for many years, and while this record of ours does count, still we must not live on it. True, you are a veteran who has worked for several decades. For all that, when you do something foolish and talk nonsense, the people won't excuse you. No matter how many your good deeds in the past and no matter how high your post, if today you are not doing a good job, not solving problems correctly and thus harming the people's interests, they won't forgive you. Therefore our comrades should rely not on seniority but on being correct in solving problems. What counts here is correctness, not seniority. Since you cannot rely on your seniority, you might as well forget about it, as if you had never been an official at all, that is, you must stop putting on the airs and go among the people and among your subordinates. This is a point our cadres, and particularly our old cadres, must keep in mind."

This piece of advice from the Chairman must be doubly meaningful for a chairman who have been long absent from the mainstream of the people's revolutionary struggle.

2. The chairman is divorced from the Party's leadership processes.

We bring up this problem of the chairman being divorced from the Party's collective leadership processes because this is undermining the leadership of the Party's central leading bodies and a source of disunity and confusion.

We bet a chance, at least, that AL could have performed better in understanding the situation and problems of the movement and in his leading role in resolving the current controversies besieging the Party had he directly participated in the Party's collective leadership processes. But instead of taking charge of these central leading bodies, he acted divorced from them leaving them out in the cold. His direct interaction within the central leading bodies, with our cadres in the field and his direct involvement in the thick of things in the people's struggle could have taught him how wrong is his paper "Reaffirm...."

There could be some understandable cases of a chairman's physical absence from his party's central leading bodies. But for him to leave his party mired in serious problems and controversies and go abroad would be outright desertion. But wonder of all wonders! the people's revolution is now being led through an electronic umbilical cord, by a chairman tucked away safe and in comfort, far in some distant land.

3. Overcentralism.

The EC at present is composed of three; one abroad, taking on such very important responsibilities as chairman of the Party and head (in absentia!) of the EC, and the other two a husband- and-wife tandem.

And now we ask, how can this function as a Party collective to take on the burdens of Party collective leadership?

Again we ask, what is left of the question of democratic basis in the creation of the Party's center of leadership in this EC of three, composed of a husband-and-wife tandem and a head from afar?

The question of the EC deciding on major Party policy matters still is on the balance because of EC's own insistence in hanging on to these powers. In the Party constitution, it states that:

"Ang Komite Sentral, sa plenum nito, ay maghahalal ng Kawanihang Pampulitika, ng Komiteng Tagapagpaganap ng Kawanihang Pampulitika, ng Kalihiman, ng tagapangulo ng Komite Sentral at ng mga pangalawa nito, ng pangkalahatang kalihim at iba pang kalihim ng Komite Sentral.

"a. Ang Kawanihang Pampulitika, kasama ng Komiteng Tagapagpaganap nito, ang magsasabalikat ng mga tungkulin at kapangyarihan ng Komite Sentral sa pagitan ng mga plenum."

Major policy matters are deliberated on and decided upon with foresight and thoroughness (as it should be), and covers longer time-frame (usually one to three years). These matters properly belong to the PB in between CC plena. While the EC takes on the lead role in ensuring that Party policies and resolutions are implemented properly and well.

Of course, the unexpected happens many times as we go along with our revolutionary tasks. The EC, minding the day-to-day affairs of the Party central leadership, is in the position to face such unexpected matters and emergencies. One would not want the Party to be caught headless and incapable in such situations that emergency powers are given the EC to act even on such major policy questions that should belong to the PB. But it should never be forgotten that such matters properly belong to the PB and the EC should spare no effort to present these to the PB at the soonest possible time.

But the practice of the EC arrogating unto itself the powers of deciding on major Party policies has become a bad habit. Take the case of the paper "Lead the Masses, Launch the offensives". Drafted by AL, approved by the EC, and it became the Party policy. As simple as that! It was not even an emergency. Nevertheless, it became the policy for a Party of tens of thousands membership concerning such matters as mobilizing the masses in gigantic mass movements and the people's army launching widespread and intense tactical offensives. And these because AL and the EC imagined that a revolutionary flow situation in the country had finally come about.

What happened? Even before the PB can be convened (to give the paper its blessings), Party cadre conferences and consultations were made. And the mass organizations and alliances were mobilized inspite of our cadres' protestations that this so-called revolutionary flow situation didn't exist. These gigantic mass actions were not realized. This imaginary "revolutionary flow" was forgotten. And we are now called to repent and reaffirm our basic principles.

It is relevant to note at this point that the controversial "Reaffirm..." could not have happened without the EC's collusion. The second version, now

with the EC's cosmetics and imprimatur, was circulated to gain approval among the Party's rank-and-file and create a situation of fait accompli come the PB meeting and the CC plenum.

This three-man EC has become all too powerful to the point of disregarding the PB and its supervision when it contradicts the EC's wishes and convenience. The 1989 Party anniversary statement was put to the PB's deliberations, amendments and approval. But all the same, it came out in the purest Armando Liwanag form with the EC's mark. Where was the PB? At this same PB meeting, it decided to put to hold the Party paper on the international situation and policy, and subject it to a deeper and more thorough study. But all the same, it came out again in the purest Armando Liwanag form. Where was the PB? And of course, it could only be blamed on the EC's resistance to PB supervision that AL could easily make such secret letters to the EC for surveillance and/or arrests of leading Party cadres. We can go on furthermore illustrating where the PB was when the three-man EC became all too powerful. But God forbid! because this EC is still too powerful.

4. "Ultrademocracy"

The period after the boycott error of 1986 is what AL and the EC calls the opening of the "floodgates of ultrademocracy" within the Party. Of course, rightful and objective criticism of errors of this kind within the Party is in order. But maybe (just maybe), AL and the EC may have even gone too far in their criticism in the paper "Reaffirm..." (—how can we know when this has not yet been objectively summed up and thoroughly studied?).

But a cause for concern in this question is how AL and the husband-and-wife tandem escaped culpability and their errors and shortcomings glossed over. In the paper "Reaffirm...", the EC was excused for being "beleaguered" because, "as it was then composed" (as AL says), AL was not yet its head.

But can AL simply escape responsibility just because he was not at the helm of the EC at this time only to insist later that he is, in fact, the rightful chairman of the Party ever since? He was in a position to do something during this time. He could have seen how the Party needed his leadership at this time. Instead, he ignored invitations to attend Party meetings (PB and EC) and slept on situationer briefings arranged for him.

Likewise, the husband-and-wife tandem should also be held responsible for this. They were the principal leaders of the Party. And "certain central staff organs were acting like centers of comprehensive political authority" (as AL says) because they were forced to do this. Because, the fast developing situation and our cadres involved in their fields of work were crying out for someone to act as "comprehensive political authority". Because, this husband-and-wife tandem did not provide this. What they did was criticize these "central staff organs" for their effort and called them to answer for "ultrademocracy" for their initiative. Instead of giving them "comprehensive political leadership", AL and the husband-and-wife tandem became their overbearing post-mortem leaders.

And now this AL's "Reaffirm..." has come and maybe (just maybe) AL would call this period the opening of the "mother of all floodgates of ultrademocracy." AL and the EC wants to ram down this paper on the whole Party. But Party organs, units and cadres are unrelentingly opposing. This is the first time that AL's one-man monopoly in Party affairs meet a strong opposition by so many. And to AL and the EC, this must be the "ultrademocraciest" act within the Party ever.

5. The bogus Tenth Plenum of the Central Committee.

The so-called Tenth Plenum of the Central Committee was bogus all throughout, from start to finish.

Its "quorum" was an improvised quorum. At worst, the CC membership present at the opening of the plenary meeting was even less than 1/5 of all the CC membership elected in the Ninth Plenum. At best, it was only 1/2 of what they called as "active CC members", a category made with its definition improvised by the four PB members present. But by some fantastic hocus-pocus, it became even more than the required 2/3 majority. But they should answer the following questions:

What authority do they have to exclude other CC members? Many of them capable of attending the plenum were not even notified and sent the agenda. It is not only a right, but a duty for a CC member to attend CC plenum. More so, it is an obligation for the EC to spare no effort in extending facility for members to come to the meeting. Further, the EC should have solicited the views of our imprisoned CC members.

What authority do they have to exclude active CC members though they may be abroad — just to squeeze in a 2/3 majority? Again, those members have their rights and duties, and the EC has its obligations.

What authority do they have to "improvize" two new CC members on the eve of a CC plenum — again, just to squeeze in the required majority? Doesn't the promotion of additional CC members from among the alternates rightfully belong to the CC plenum?

Even if there is a real quorum, can a CC plenum ever be legitimate when the rights and duties, to attend and express their views, of some of its members (be they in the minority) are violated?

Finally, they decided that the so-called "plenum" could now start; they did proceed. Indeed, it was a "plenum" full of "Reaffirms...." And by its outcome, it became a rubber-stamp plenum.

It reaffirmed the "Reaffirm...", again, in its purest Armando Liwanag form, albeit in Pilipino. But didn't they discussed and debated on it? Truly, many thought they had scrapped some 50-70% of its trash, still others, that it had been superceded by a summing-up document to be written. But good heavens! the husband-and-wife duo produced a pure "Reaffirm...."

In their letter to the "CC" members, this duo explained how it was done:

"Hindi itinuloy ang dating iniisip na balangkas ng dokumento at maraming usaping iniisip na sasaklawin noon ang hindi na tinalakay sa kasalukuyang papel. Nang upuan na ang pagsusulat, nakitang mahirap ipasok sa iisang dokumento ang iba't ibang antas at anggulo ng mga pangyayari at mga usapin sa nakaraan. Nakitang pinakamatnam na may isang dokumentong tumatalakay sa mga pinakamahalagang isyu at pangyayari (na pinakamaigi nang ibatay sa papel ni AL) at may mga hiwalay na resolusyon, desisyon, memorandum at iba pang papel na nagtutuon sa iba pang mahahalagang usapin."

Of course. "mahirap ipasok sa... papel ni AL" matters that belie it. We have a case here of "cutting the feet to fit the shoes", pure and simple. But why do they have to do this? Here is what the duo says:

"Ang paglililaw sa katayuan ng mga dokumento ni AL at KTKS ay pormal na isinulat alinsunod na rin sa kapasyahan ng plenum. Ginawa ito upang sarhan ang ang mga malisyosong atake sa awtoridad ni AL at KTKS na gumawa ng ganoong mga dokumento. Dapat alisan ng anumang dahilang magagamit ang mga elementong tutol sa kilusang pagwawasto."

In here now, we have caught the monster by its mouth! AL and the EC wants to make the whole Party swallow all their papers and suppress even the slightest opposition. That is why the bogus "plenum" has to make do with "Reaffirm..." in its absurd pure form. That is why even the bogus "plenum" has to suffer AL's and the EC's high-handedness.

It also reaffirmed AL's and the husband-and-wife tandem's dictatorial and conspiratorial rule over the Party. This was done in a very subtle manner: election by viva voce for the troika, secret ballot for the rest of the "CC" members.

But why a special viva voce vote just for the three of them?

Answer: a very, very subtle coercive manipulation to have this scheming troika elected to the Party's topmost positions. AL may have sensed a growing opposition within the Party to his bullyish and conspiratorial kind of leadership. He may have sensed his prestige fast eroding with "skeletons in his closet" coming out one by one. The worst case among them was brought out and verified before the "plenum". But then, he was elected by viva voce!

Other "reaffirms" were reaffirmed.

And finally, it affirmed the so-called "Rectification Movement" to pave the way for AL's "Reaffirm..."

Indeed, it was a bogus "plenum". It was an improvised makeshift "plenum" tailor-made for AL and his "Reaffirm..."

6. The so-called "Rectification Movement".

Our Party cadres and members, in their great numbers, are strongly criticizing the paper "Reaffirm..." for the dangers it poses to the very life of the Party and the people's revolutionary struggle. And for all the gravity and seriousness of the matters involved, broad democratic participation of our cadres and mass membership was denied, even violating Party rules. Then, here now comes AL's and the EC's "rectification movement".

With the bogus "plenum" affirming the paper "Desisyon sa Kilusang Pagwawasto", the almighty troika launched their so-called "rectification movement".

First, they drew the battle lines. They transformed the differences of views within the Party into a two-line struggle. The paper "Desisyon..." proclaims:

"...sa kabila ng lawak, laki at lubha ng lumitaw na mga paglihis, pagkakamali at disoryentasyon sa mga pangunahing larangan ng gawain at sa kabuuang istrategiko at taktikal na pamumuno sa

rebolusyon, mayroong mga naggugumiit sa kanilang paglihis at pagkakamali at may mga humahadlang sa pagpuna at pagwawasto. Lumitaw at umiting ang tunggalian ng dalawang linya sa loob ng Partido."

To the troika, this means: bow your head to the "Reaffirm..." and you are a "good comrade", criticize the "Reaffirm..." then you are "bad comrade" (much more if you oppose for you can even be a criminal).

Then, they set the methods (and rules). The paper "Desisyon..." set the three methods of criticisms and self-criticisms, assessments and summing-ups, and study courses. But look at how undemocratic, restrictive and coercive this "rectification movement" is. "Desisyon..." says:

"a. Pagpupunahan at pagpuna-sa-sarili sa loob ng pangkalahatang balangkas ng paglalagom ng Komite Sentral at iba pang sentral na mga dokumento sa pagwawasto, at sa mas partikular na balangkas ng paglalagom at pagwawasto sa mga takdang organo at yunit;"

In clear letters, criticisms outside the framework of "Reaffirm..." are not allowed, much more to criticize it. The restrictions goes on further:

"Sa halos lahat ng kaso, ang pagpupunahan at pagpuna-sa-sarili ay pwedeng magawa at ilimita sa loob ng mga partikular na organo at yunit.... Pagpapasyahan ng nakakataas na organo ang pagtukoy ng anumang organo, yunit o individual na pupunahin lampas sa isang takdang saklaw. Ipinagbabawal ang mga pulong ng pagpuna na lumalampas sa mga kinauukulang saklaw."

Good God! our "good comrades" are, in here, being directed to do their mea culpa only in their own cubicles. Only when the "higher organ" allows them can they, from their cubicles, shout their criticisms to whatever Party organ, unit or whomever this "higher organ" directs.

Clearly, the "higher organ" cannot be criticized if they would not allow it. AL and the husband-and-wife duo, in the topmost "higher organ" of our Party, would not tolerate criticisms if those criticisms are not to their liking.

And for the "bad comrades", they have to fall in line or else.... AL and the EC are candid: "the central leadership must not hesitate to remove from the Party " any of these "bad comrades" for their criticism or rejection of the "Reaffirm...."

That's it; it's a purge! With the great numbers of our Party cadres and members opposing this "Reaffirm...", think of the magnitude of losses the Party would suffer. But AL and the husband-and-wife tandem doesn't care, their slogan is "a bit fewer but a lot better".

To coerce Party cadres and members into accepting this "Reaffirm...", they go even as far as violating their basic rights (be they "good comrade" or "bad"). This act alone strips this so-called "rectification movement" of any democratic pretensions. Our Party constitution clearly provides:

"a. to participate freely in discussions during Party meetings concerning theoretical and practical problems regarding the Party line, policies and decisions;"

c. to submit proposals, statements or complaints to any Party organization or organ at any level;

"d. to criticize any Party organization, organ or member in Party meetings;"

"f. to appeal any decision to a higher Party organ up to the Central Committee and National Congress;"

And, take note that the exercise of criticism is recognized by this constitution not only as a right but likewise as a duty of every member!

Maybe, the brains behind this so-called "rectification movement" would listen to Comrade Mao. Speaking of their experiences in rectification movements they have launched, he has this to say:

"Rectification means correcting one's way of thinking and style of work.... On the one hand, we must be strict and conduct criticism and self-criticism with respect to mistakes and shortcomings seriously, not perfunctorily, and correct them; on the other hand, we must use the method of the "gentle breeze and mild rain" and that of "learning from past mistakes to avoid future ones and curing the sickness to save the patient", and we must oppose the method of "finishing people off with a single blow".

7. Postscript.

The unity of our Party has already suffered enough from this paper "Reaffirm...." This is a supposed summing-up of our Party's revolutionary experiences since 1980. But its grave infirmities push so many of our cadres and members to criticize and reject this. That is why, in our view, an all-encompassing, objective and thorough summing-up of the rich experiences of the Party and the revolutionary movement is in order.

For this summing-up to be all-encompassing, we propose it to cover the 23 years since our Party was re-established in 1968. And for this to be objective and thorough, we propose that this be done in a way that ensures Party-wide democratic participation. We firmly believe this will settle once and for all the differences of views that haunts the Party's unity.

The unity of our Party has already suffered greatly from the grave defects in its leadership structures and processes. The Party has greatly advanced in number and experience. We need to remedy these grave defects that have gone as far as allowing even the trampling of the most basic rights of the Party member. That is why, in our view, we urgently need to call the Party's Second Congress.

We call for a strong Party unity.

SG-Visayas Commission,
Communist Party of the
Philippines
November 1, 1992

Nakikiisa ang SGVC sa tindig ng iba pang pambansang organo at kagawad ng KS, na ipursige ang sumusunod:

1. Tipunin ang pulong ng Politburo ng 9th Plenum ng KS
2. Ipatawag ang panibagong Plenum ng Komite Sentral upang pagpasyahan ang kolektibong desisyon sa "Reaffirm" at ihanda ang proseso ng pagpapatawag ng Ikalawang Konggreso ng Partido (na nakatakda na ring ipatawag)
3. Ipinapailalim natin sa Pambansang Konggreso ang pinal na resolusyon ng mga kasalukuyang pangunahing usapin sa Partido.

Ang mga hakbang na ito ang siyang magtitiyak sa maayos ngunit prinsipyadong paglutas ng mga usapin.

Hindi natin ikinagagalak ang pangyayaring ito. Ngunit hindi rin tayo makapapayag na magpati-anod at magpalunod sa di-makaprinsipyong "kapayapaan". Buo ang ating tiwala sa Marxismo-Leninismo. Buo ang ating tiwala sa pang-ideolohiyang pakikitunggali. Buo ang ating tiwala sa Komite Sentral. Buo ang ating tiwala sa kasapian ng Partido.

MABUHAY ANG MARXISMO-LENINISMO !

MABUHAY ANG PARTIDO KOMUNISTA NG PILIPINAS (M-L) !

**Standing Group- Visayas Commission
Communist Party of the Philippines
October 25, 1992**

IGIIT ANG BATALYON AT MGA KUMpanya!

PAMBUNGAD

Matapos hasahin ng Punong Kumander ng VMAc ang dokumentong "Reaffirm.." na inakda ni Armando Liwanag at inendorso ng KTKS, isinulat niya ang kanyang tapat na paninindigan sa dokumento at sa ipinapanukala nitong paglusaw sa mga malalaking pormasyon ng Bagong Hukbong Bayan. Ginawan niya ng partikular na pag-aaral ang usaping ito. At binuo ang matibay na tindig para igiit ang kawastuan ng batalyon at mga kumpanya ng BHB sa Kabisayaan.

Ang binalangkas niyang partikular na pag-aaral sa maikling kasaysayan ng gerilyang pakikidigma sa Samar ay malinaw na naglarawan sa dinamikong proseso ng pag-unlad ng digmang bayan sa islang iyon. Wala nang ibang mas malinaw pang makapagpapahayag sa makatarungang batayan ng kanyang tindig kaysa dito. Ganito rin ang prosesong dinaanan ng digmang bayan sa ibang isla ng Kabisayaan. Ito rin ang mga kongkretong realidad na hindi abot ng kaalaman ni Armando Liwanag.

Buo kaming sumusuporta sa katapatan ng artikulong ito. At sa pagigiit sa kawastuan ng mga pinalaking pormasyong gerilya.

- SG-VISCOM

I. MAIKLING KASAYSAYAN NG HUKBO SA SAMAR

Nabuo ang kaunaunahang yunit ng hukbo sa Distrito 5 ng Samar noong Mayo 1973. Ito ay may 9 na tauhan at opisyal na nasasandatahan ng 1 karbin, 2 ripleng Springfield, 1 ripleng Garand at mga "homemade shotgun". Bago pa nito may nauna nang pagsisikap noong 1972 sa San Jose de Buan na nabigo.

Noong Marso 1975 naman sa Distrito 4 nagsarili rin ang ilang kadre na naputulan ng ugnay sa pagtayo ng tatlong yunit ng SYP na may 21 tauhan at opisyal na nasasandatahan ng 1 karbin, 2 ripleng Springfield, 1 Riot Shotgun, 1 kal.45 na pistola, at mga "homemade shotgun".

Nagsilbing pangunahing puwersa itong mga yunit sa pagbukas ng larangang gerilya. Mula sa ilang baryo na nakikilusan, lumawak ito hanggang sa nagka-ugnay sa panrehiyong sentro ang dalawang distrito noong Pebrero 1976. Binuo ang dalawang larangang gerilya sa Samar at isinagawa ang mayor na reorganisasyon sa Partido at Hukbo na direktang napapailalim sa pamamatuugot ng Komite ng Partido sa larangan.

Sa buong taon ng 1976 nagkonsentra ang hukbo sa ibayong pagpapalawak at pagkokonsolida pa ng dalawang larangang gerilya. Ang bawat iskwad ay may hawak na teritoryo na sumasakop ng isa hanggang dalawang munisipalidad. Lumarga ang gawaing masa ng hukbo. Mas napalawak at napatatag ang suportang masa. Kaya't pagpasok ng 1977 batay sa pagtimbang ng suportang masa at paglulunsad ng aksyon militar pinagpasyahan ng Komite ng Partido sa bawat larangan na buksan muli ang paglulunsad ng taktikal na opensiba.

Bago pa man, noong 1974-75 ang mga yunit sa dating dalawang distrito ay nakapaglunsad na ng 5 taktikal na opensiba. Tatlo nito ang naging matagumpay. Ito ang naging puhunan sa pagbuo at pagpapalakas pa ng dagdag na mga yunit. Kaya nang buksan muli ang paglulunsad ng taktikal na opensiba noong 1977 relatibong malakas-lakas na ang sandata ng mga yunit kumpara noong unang taon.

Sa loob ng dalawang taon mula 1977-78 ang mga iskward na pormasyon ay nakapaglunsad ng 10 taktikal na opensiba na kung saan 9 ang matagumpay at nakakumpiska ng humigit kumulang 50 na mahaba at maikling sandata mula sa kaaway. Nakamit ang ganitong resulta kahit mga iskward pa na pormasyon at mahina ang mga armas sa pamamagitan ng pagkonsentra ng superyor na puwersa laban sa mahina at nahihwalay na mga target. Sa pagkonsentra ng superyor na puwersa tinitipon ang mga hiwahiwalay na mga iskward at nagpapakilos ng 50 hanggang 200 na milisyang bayan laban sa pinaliit na iskward hanggang pinalaking iskward ng regular at lokal na tropang kaaway.

Dahil sa mga taktikal na opensiba ng hukbo, naglunsad naman ng kontra-atake ang kaaway. Ang dating 1 PC BN noong 1974-75 ay lumaki ng tatlong ulit. Sa taong 1978, umabot ito ng 3 batalyon (45th IB PA, 543rd Eng BN, 55th PC BN) at Task Force Leysam. Itinayo ang mga detachment sa ilang baryo at bayan sa loob at labas ng sonang gerilya. Naglunsad ng mga strike na operation laban sa mga rebolusyonaryong kilusan. Ilang baryo ang puwersahang pinalikas at maraming magsasaka ang nadeslokar ang kalagayan, hinuli, pinahirapan at pinatay.

Bunga ng matatagumpay na taktikal na opensiba at patuloy na pagsigla ng kilusang masa sa kanayunan, lumago ang hukbo. Bago natapos ang 1978 ang 6 na iskward ay umabot na ng 12 iskward. Habang patuloy pa rin na may hinahawakan na teritoryo at prinsipal na puwersa sa gawaing masa lalo na sa pagpapalawak pa ng teritoryo.

Pagpasok ng 1979 itinaas ang iskward na pormasyon papuntang platun batay sa desisyon ng KR. Nabuo ang anim na pinaliit na platun sa dalawang larangang gerilya. Nalibre ang mga yunit sa paghawak ng mga teritoryo at pumalit ang mga nabuong mga lokal na Komite ng Partido, SYP, POT sa mga distrito at seksyon bilang pangunahing mag-aasikaso sa gawaing masa.

Nilinaw na pangunahing gawain ng mga platun ay ang gawaing militar at sekundaryo ang gawaing masa. Bilang bagong angat na mga platun pormasyon, inasikaso muna ang panloob na konsolidasyon ng Partido sa loob ng yunit at pagsasanay militar ng mga platun.

Bumuwelo ang taktikal na opensiba. Nailunsad ang sunod-sunod na matatagumpay na labanan. Sa loob lamang ng 1979 sampung (10) munisipyo at ilang pinalaking iskward ng regular na tropa ang nireyd at na-ambus. Humigit kumulang 60 HPR at LPR ang nakumpiska mula sa kaaway.

Mula sa mga nasamsam na armas, nabuo ang mga DGU sa taon ding ito. Walong (8) distrito ang natayuan ng tig-iisang iskward ng DGU na ang pangunahing gawain ay pagtulong sa gawaing masa at paglulunsad naman ng taktikal na opensiba at mga aksyon defensibo. Direktang napailalim ito sa mga Komite ng Partido sa Distrito.

Napikon ang kaaway sa sunod-sunod na taktikal na opensiba ng hukbong bayan. Pinatindi nito ang kontra-atake laban sa rebolusyonaryong kilusan. Noong taong 1979, dinagdagan ang deployment ng tropa sa Samar. Umabot ito ng 5 Batalyon (19th IB PA, 543rd Eng BN, 52nd PC BN, 60th PC BN, 59th PC BN). Itinayo ang mga lakas platon na detachment sa mga piling baryo sa loob ng sonang gerilya at nagtalaga ng regular na tropa na lakas iskwad bilang control team ng mga pulis at CHDF sa mga bayan. Naglunsad ng Search and Destroy operations na kalimitan platon hanggang kumpanya at minasan batalyon na pormasyon sa loob ng mga sonang gerilya. Ang matinding tinamaan ng operasyon ay ang masa sa loob ng mga sonang gerilya. Maraming baryo ang nawalan ng tao, pinatay, hinuli at pinahirapan na masa lalo na sa area of responsibility (AOR) ng 60th PC BN o Massacre Batalyon at 52nd PC BN.

Bilang tugon sa karanasan ng kaaway ay ang paglulunsad ng kontra-pasistang mga aksyon protesta at paglulunsad naman ng taktikal na opensiba at aksyong depensibo.

Unang Kwarto ng 1980, nagpasya ang KR-EV na itaas ang pormasyon ng hukbo tungo sa kumpanyang pormasyon at BN (pinaliit at dispersed BN). Nakita na may sapat na batayan dahil may sapat na bilang ng opisyal at tauhan na may karanasan at kasanayan, may mga armas na puede magamit, may malawaklawak at malalim na suportang masa, paborable ang kalagayan at lawak ng kalupaan na pagmamani-obrahan at para na rin sa pag-angkop sa bagong kilos at kalagayan ng kaaway.

Marso 1980, nabuo ang 2 kumpanya at 4 na independyenteng platon ng FGU. Kasunod nito naglunsad ng Political-Military Conference. Sa kumperensya sinuma ang karanasan sa pagbubuo ng hukbo, paglulunsad ng taktikal na opensiba at gawaing pampolitika ng hukbo. Pinagtibay din sa kumperensya ang Batayang Kurso Militar sa rehiyon. Pagkatapos ng kumperensya, ibinaba ang resulta sa mga yunit ng hukbo at nagsagawa ng mga pagsasanay militar.

Mas lalong napatindi ang paglulunsad ng mga taktikal opensiba noong 1980. Karamihan sa mga target na nababanatan ay laking iskwad at platon ng regular na tropa. Ang matinding natamaan ng mga solido na banat ay ang 60th PC BN na isinusuka ng mamamayan sa N. Samar. Habang patuloy naman ang paglusob sa mga bayan ng may nakahimpil na regular na tropa.

Humigit kumulang 75 HPR ang mga nasamsam na armas at isang kumpanya ng 60th PC BN ang kabuuang bilang na nalipol liban lang sa mga kaswalidad sa iba pang batalyon ng kaaway.

Ang mga nakumpiska na armas ay ginamit sa pagtatayo ng mga bagong yunit ng DGU at pag-replenish sa FGU. Ang dating iskwad ng DGU ay inangat sa mga pinaliit na platon (2 iskwad bawat platon). Ang papel nila ay ang pagdisperse at pagtali ng kaaway sa mga lokalidad at distrito. Sa panahong ito halos lahat na ng mga distrito ay nabuksan at may nag-aasikaso na mga Komite ng Partido sa Distrito at Seksyon, DGU, SYP at POT. Pana-panahon namang tinutulungan ng FGU lalo na sa pag-organisa, pagsasanay at pag-aarmas ng milisyang bayan.

Patuloy naman ang pagtindi ng operasyong militar ng kaaway laban sa rebolusyonaryong kilusan. Umabot sa 8 Batalyon ang nakadeploy na tropa ng kaaway noong 1980 (14th IB PA, 15th IB PA, 19th IB PA, 20th IB PA, 543rd Eng BN,

52nd PC BN, 59th PC BN, 60th PC BN) plus 1 coy Scout Ranger, 1 Coy LRP, 1 Coy Sea Bees, at 5 PC Coy ng Prov. Commd at mga yunit ng pulis/CHDF.

Kahit ganitong konsentrasyon ng kaaway kayang-kaya pa magmaniobra ng mga yunit ng hukbo para umiwas sa mga labananna hindi tayo ang nagtatakda. Bilang patunay, wala ni isa mang maliit at malaking yunit na nahagip ng kaaway.

Dahil sa pagkabahala ng pambansang organo ng Partido na baka maulit daw ang nangyaring karanasan sa Isabela, basta ibinaba na lang ang desisyon na rendahan ang taktikal na opensiba ng hukbo noong Dis. 1980. kaugnay nito, ibinaba ang pormasyon kumpanya sa platon na 25-tauhan at opisyal. Pinagbawal ang pag-atake sa mga munisipyo, disperse ang pangunahing katangian ng operasyon at magkonsentra sa mga maliliit na target.

Ang dating naabot na 1 batalyon (2 Coys at 1 platon), 1 kumpanya (na may 3 platon) ay ibinaba sa 6 na platon na lang na may tig-25 tauhan at opisyal kada platon. Ang mga tauhan sa mga nalusaw na pormasyon ay itinalaga sa mga DGU, SYP, POT at security force ng mga Komiteng Partido sa lokalidad. Maraming bilang naman ng mga opisyal ang ipinadala sa ibang rehiyon at itinalaga sa ibang linya ng gawain sa teritoryo. Malaki ang epekto nito sa pagbaba ng moral ng mga yunit na naiwan at mga linipat sa iba't ibang linya ng gawin. At pati na rin sa moral ng masa lalo na at lumiit ang hukbo at humina ang kapasidad lumaban.

Kahit ganoon pa man ang nangyari, walang labis walang kulangna ipinatupad ang kautusan ng pambansang sentro. Nagpatuloy pa rin ang mga TO laban sa mga regular na tropa ng kaaway. Maranung matatagumpay na TO ang nailunsad pero limitado sa mga maliliit na target at ilan naman na medyo malaki-laking platon.

Ang ganitong kalakaran ay umabot mula 1981 hanggang 1983. Ngunit sa loob ng panahong ito hindi tumigil ang mga kasama sa KR at Hukbo na kulitin ang pambansang sentro na ibalik na ang dating pormasyon. Kung hindi man, kahit dagdagan ang 25 tauhan na itinakdang bilang bawat platon at buksan ang pagbanat sa mga munisipyo para marami ang mapagpilian ng maliit na yunit ng hukbo. May pagtingin na malayo na ang posibilidad na matulad pa ang Samar sa Isabela dahil sa panahong ito sumigla ang sagutan ng TO mula sa iba't ibang rehiyon sa Visayas, Mindanao at Luzon. Patuloy din ang pagtindi ng krisis sa pulitika at ekonomiya, matindi ang pagkakahiwalay ng diktadura at pasistang AFP sa mamamayan.

Totoo nabawasan ng 3 PC BN (52nd, 59th at 60th) sa Samar. Pero hindi pa sa pagrenda ng TO ang mlaking dahilan kundi sa pagsigla ng TO sa ibang rehiyon at kaugnay sa bogus na presidensyal na eleksyon noong 1981 kung saan itinalaga ito sa labas ng Samar at kaugnay din ito sa pag-phase out ng mga PC BN sa Samar. Pero pinalitan naman ito ng dalawa pang kumpanya ng Scout Rangers.

Huling kuwarto ng 1983, ipinaabot ang sagot at desisyon ng pambansang organo na puede na ibalik ang kumpanyang pormasyon at tinanggal ang mga restriksyon sa paglulunsad ng TO. Sinisi pa ang rehiyon bakit daw tumagal ang pagrenda ng TO at pag-angat muli ng pormasyon. Ayaw pang aminin na nagbaba sila ng ganoong desisyon at kautusan. Kung mayroon man kamalian ang desisyon ay ayaw pang tanggapin ang responsibilidad. Na sa katunayan nga ilang beses pa nga ipinaabot sa pambansang sentro ang mungkahi na tanggalin na ang restriksyon at ibalik ang dating pormasyon.

Naibalik muli ang kumpanya na pormasyon noong Pebrero 1984. Kaagad itinayo ang 3 regular na kumpanya na tig-90 hanggang 100 tauhan at opisyal ng FGU sa tatlong larangang gerilya sa Samar. Ipinailalim ito sa direktang pamamatuugot ng KR sa pamamagitan ng Military Team sa loob ng KTKR.

Muling bumuwelo ang TO sa buong rehiyon. Nailunsad ang di bababa sa 12 malalaking TO laban sa pinalaking iskwad hanggang platun ng regular na tropa ng kaaway. Nakumpiska ng humigit kumulang 90 HPR, machinegun at iba pang LPR sa loob ng 1984. Nadoble pa ito noong 1985 hanggang unang kuwarto ng 1986 na rekord.

Pagbagsak ng Diktadurang EU-Marcos, at pumalit naman ang bagong rehimeng US-Aquino, muli namang ibinaba ang patakaran ng pagrenda sa TO mula sa pambansang sentro. Ipinagbawal ang pagbanat sa detatsment, normal na kilos ng kaaway sa kalsada, paglusob sa mga munisipyo. Ang puede lang banatan ay ang mga tropa na maglulunsad ng strike operations sa loob ng sonang gerilya bilang depensa at pagbanat sa CHDF kaugnay naman sa pagwasak sa natitirang galamay ng diktadurang EU-Marcos. Mabuti na lang walang kakambal na desisyon na paglusaw ng kumpanyang pormasyon.

Sa loob ng 1986 hanggang unang kuwarto ng 1987 bumaba ang bilang ng TO dahil sa epekto ng patakaran sa pagrenda. Ginamit ng hukbo ang panahon sa panloob na konsolidasyon at pagtulong sa gawaing masa lalo na ang gawaing propaganda para ipaliwanag sa masa ang bagong kalagayan at kaugnay na patakaran ng Partido sa pagharap ng bagong pambansang sitwasyon.

Sumigla muli ang TO noong 1987 pagkatapos ipawalang bisa ang patakaran sa pagrenda at pagkalas sa peace talks. Sumabay ang hukbo sa paglulunsad ng anti-LiC na kampanya at sa naganap ba kudeta ng RAM noong Agosto 1987. Kaugnay nito naglunsad ng serye ng mga tO. Karamihan sa mga target na nabanatan ay pinaliit na platun at ilang Coy HQ. Humigit kumulang sa 130 HPR, machinegun, mortar, at iba pang LPR ang nasamsam mula sa kaaway. Kalimitan lakas platun at ilang kumpanya ang mga nabanatan ng kaaway dahil sa karaniwang detatsment ng kaaway ay lakas platun at ang mga offensive patrolling ay lakas kumpanya, batalyon hanggang brigade pa nga na umaabot ng dalawang linggo hanggang tatlong linggo.

Huling bahagi ng 1987, pinagsanib ang rehiyon ng Samar at Leyte bilang isang rehiyon ng KR-EV. Kaugnay nito pinagpasyahan ang pagtatayo ng pormasyong batalyon.

II. DESISYON AT BATAYAN NG PAGBUBUO NG BATALYON

Kaalinsunod sa go-signal ng pambansang organo ng Partido, pinagtibay ng KR-EV ang pagtatayo ng batalyon ng BHB sa Samar. Batay sa pagtasa ng KR may sapat na lawak at lalim ang baseng masa, paborable ang kalupaan na pagmamaniobrahan ng hukbo, may sapat na bilang ng tauhan na may kasanayan at karanasan sa pamumuno at labanan, may sapat na bilang ng HPR, machinegun at mortar. Hinggil sa pinansya at lohistika, may pangako ang pambansang organo na tutugon sa regular na badyet at pangangailangan. Liban pa, magsisikap din ang KR-EV at VisCom sa paglikom ng pondo at paghanap ng rekurso na pagkukunan ng pondo para sa batalyon at mga kumpanya.

Ang batalyon ang magsisislabing rehiyonal na puwersa na direktang nasa ilalim ng pamumuno ng KR sa pamamagitan ng Recom. Ito ang pangunahing puwersa sa rehiyon na haharap sa malalaking labanan at rallying point ng mga Coy ng FGU sa mga inilulunsad na mga koordinado at pinagsanib na mga kampanya at operasyon militar. Tutulong din ito sa produksyon at gawaing masa sa lokalidad.

Sa bawat larangang gerilya naman sa Samar ay may maiiwan na tig-iisang kumpanya ng FGU na direktang nasa ilalim ng pamumuno ng Komite ng Partido sa larangan sa pamamagitan ng Front Command. Pangunahing tungkulin ng FGU ay ang front maintenance. Samantala sa mga distrito naman sy may mga SYP, MCU at DGU at patuloy na padadamihin at palalakihin ang bilang ng mga yunit sa tulong ng batalyon at FGU.

Ang batalyon ay gerilyang pormasyon na mahigpit na sumusunod sa prinsipyo ng gerilyang pakikidigma. Sa lahat ng pagkakataon pagsisikap nito na palaging hahawakan ang inisyatiba sa tama at napapanahon na apag-aplika ng relatibo na konsentrasyon, dispersal at paglilipat batay sa sitwasyon.

Pagkatapos ng pulong ng KR, kaagad na ipinatupad ang desisyon sa pagtatayo ng batalyon. Nabuo ang batalyon noong Pebrero 1988 na may tatlong kumpanya at 278 na bilang ng tauhan at opisyal. Ang Alpha Coy nito ay may 90 tauhan at opisyal. Ang Bravo Coy ay 110. Ang Charlie Coy ay 75. at BN Command-3 opisyal. Kasabay din nito ang pagtatayo ng BN Party Committee, Party Branch sa bawat Coy. At mga grupo ng Partido sa bawat iskwad.

Ang mga opisyal at tauhan ng batalyon ay nagmula sa tatlong pinalaking kumpanya ng FGU sa tatlong larangang gerilya ng Samar. Wala ni isa mang kadre mula sa teritoryal na komite ng Partido ang hinugot para italaga sa batalyon at mga kumpanya ng FGU. Bagkus ang mga kadre ng Partido sa hukbo ang inere-reinforce sa mga Front Committee bilang kasapi ng komite sa prente. Ang mga Coy opisyal ng FGU na hindi dati napailalim sa Front Committee ay ipinasapi dito.

Pagkaraan lamang ng kulang-kulang na isang taon mula ng mabuo ang batalyon may ibinaba na desisyon mula sa pambansang sentro para sa muling paglusaw ng batalyon. Ang ipinaabot na dahilan ay ang mga sumusunod:

1. Malaki ang gastos pero kulang ng resulta. Kun sa negosyo pa, malaki ang investment pero walang ganansya.
2. Problema sa baseng masa at kalupaan na makayanan i-absorb ang pormasyon.
3. Kwestyon sa kakayahan ng kumand at mga namumuno na mapamunuan ang batalyon na pormasyon.
4. Di pa napapanahon na pag-angat kaugnay sa kabuuang pag-unlad ng rebolusyonayong kilusan sa pambansang saklaw.

Sa kabuuan, hindi gaanong kumbinsido ang mga kasama sa unang tatlong batayan. Maliban sa pang-apat na walang malinaw na pagtingin dahil sa ang usaping ito ay pambansang saklaw, at pambansang organo ang nasa posisyon magtasa at maghusga.

Kaugnay nito, nagpasya ang KTKR na magbawas na lang ng isang kumpanya ang batalyon para maipatupad ang desisyon at hindi naman total na malusaw ang batalyon.

Nagpaabot ng pagtutol ang kumand sa batalyon at Recom sa desisyon at batalyan ng pambansang sentro. Narito ang kanilang pagtingin:

Una, dapat hindi kaagad mag-expect ng malaking ganansya dahil bagong tatag lang ang batalyon na kulang-kulang pa nga itong isang taon mula nang mabuo. Unang inasikaso nito ay ang panloob na konsolidasyon. Lalo pa't nagmula ang mga tauhan at opisyal nito sa kumpanya ng FGU sa iba't ibang larangang gerilya na magkakaiba-iba ang antas ng karanasan at kasanayan militar. Pero kahit naman di hamak na malaki ang kantidad ng nakumpiska nito na mga armas at lohistika at cash na salapi mula sa kaaway kumpara sa P 300,000.00 na subsidyo mula sa Nasyunal. Maliban pa, hindi lang dapat ang batalyon ang singilin sa resulta, kundi tingnan din ng pambansang sentro ang iba nitong pinamumunuang istap na mas magastos pa at talagang wala resulta ang trabaho.

Pangalawa, malawak, malalim ang suportang masa at paborable ang kalupaan kayang pagmaniobrahan ng batalyon; maliban pa may kaalaman din kahit kaunti ang kumand at mga opisyal sa prinsipyo ng gerilyang pakikidigma na siyang gabay sa kanyang pagkilos. Kaugnay nito, inimbita pa ang pambansang sentro na pumasok sa erya at mag-imbistiga para makita ang kongkretong kalagayan.

Pangatlo, hinggil sa kakayahan ng kumand at ng mga namumuno sa batalyon, kung may duda dito ang pamabansang sentro hindi kagyat na paglusaw ang solusyon. Kundi palitan ng mga magagaling na kumander na karapatdapat para mahusay na mapamunuan ang batalyon. Dahil ang BN sa Samar ay hindi lang naman hukbong rehiyon, kundi hukbo rin ito ng Partido at hukbong mamamayang Pilipino.

Walang sagot na natanggap ang kumand mula sa pambansang sentro. Pagkaraan ng ilang buwan idinaos ang command conference sa pambansang antas at napag-usapan ang hinggil sa kumpanya at batalyon. Pinagtibay sa kumperensya na tama ang pagtatayo ng mga kumpanya at patuloy ang pagtatayo ng panimulang batalyon bilang eksperimental. Kaya't naresolba ang problema sa usapin ng pagtatayo nito.

III. ANG DI-MAKATWIRAN AT MAPANGHAMAK NA "REAFFIRM..."

Ngayon, may bago na namang desisyon ang bogus na ika-10 plenum ng Komite Sentral batay sa ideya ni Armando Liwanag sa "Reaffirm..." na tinimbrehan ng KTKS, para sa paglusaw ng batalyon at ilang kumpanya ng FGU dahil sa ilang batayan.

Malaking kamalian daw ang pagtatayo ng mga kumpanya at batalyon dahil "pagmamadali" ito at "adbenturista militar" na manipestasyon ng natukoy na paglihis mula sa tamang landas. Ang tinukoy na mayor na paglihis sa linya ng Matagalang Digmang Bayan ay ang sinabi ng "Reaffirm..." na "insureksyon cum regularisasyon".

Walang ginawa daw ang malalaking pormasyon katulad ng BN sa Samar na may 500 tauhan at 60 istap kundi ang maghimpil sa kagubatan dahil napakabulnerable nito na kailangan magtago at umiwas sa atake ng kaaway. Sinabi pa na "matakaw pero tamad, at malaki pero duwag". Hindi kaya isustine lalo na ang pagtugon sa pinansyal at lohistikal na pangangailangan.

Hindi nagmadali ang Viscom at KR-EV sa pagbubuo ng mga kumpanya at batalyon. Sa katunayan, sumabay lang ito sa kabuuang proseso ng pag-unlad ng digmang bayan sa buong bansa at produkto ito ng 20 taon na sariling pagsisikap sa pagbubuo ng hukbo sa Samar simula pa noong 1973. Ang 23 na taon ng paglulunsad ng armadong pakikibaka laban sa naghaharing uri sa kabuuan at 20 taon na pagsisikap sa pagbubuo ng hukbo sa Samar sa partikular, ay pagmamadali pa ba? Kailan ba ang tamang panahon — 40 taon pa? 80 taon? o 100 taon pa? Para hindi na masabing nagmamadali.

Malinaw rin sa mga namumuno at pulang mandirigma na gerilya pa ang pormasyon ng kumpanya at batalyon ng Bagong Hukbong Bayan. Na hindi ito katulad ng regular na hukbong AFP. Maliwanag na ang gabay nito ay ang prinsipyo ng gerilyang pakikidigma. Kung may regularisasyon man, ito ay panimulang pag-regularisa lang ng sistema ng administrasyon, disiplina, pagrekluta at treyning at iba pa para sa gayon unti-unti man lang makaiwas sa gerilya-ismo lalo na't lumalaki na ang pormasyon. Mali ba na mag-umpisa sa pagregularisa ng organisasyon ng hukbo?

Ang batalyon sa Samar ng itayo ay may 278 na tauhan at opisyal lang hindi 500 at ang Recom naman ay may 40 na service support at combat support staff at ito ang mga sumusunod: Pol Dept (R1)- 5; Paniktik at Kontra-Paniktik (R2)- 9; Recruitment and Training (R3)- 4; Finance and Logistics (R4)- 4; Medikal (R5)- 10; Ordnance and Explosives (R6)- 5; at, Radio Communications (R7)- 3. Masyadong sobra naman ang hula ni Armando Liwanag na "500" daw ang tauhan at opisyal ng batalyon sa Samar at may "60 staff" ito. Hindi lang batalyun ang sineserbisyuhan ng mga Staff kundi para na ito sa buong rehiyon ng EV. Mas bumaba pa nga ang bilang ng batalyon dahil sa pagbawas ng isang kumpanya ang bilang ng batalyon dahil sa pagbawas ng isang kumpanya para pagbigyan ang desisyon ng pambansang sentro noon. Totoo may perspektiba na palakihn pa sana noon ang batalyon hanggang 450 kasama na ang combatants at non-combatants o rear service.

Hindi palaging nakahimpil at nagtatago sa kagubatan ang hukbo sa Samar. Maliban lang kung nagsasagawa ito ng panloob na konsolidasyon at ginagamit na puwersa sa seguridad at taguyod sa mga pagtitipon ng rehiyon at pambansang pamunuan ng Partido at Kumand ng Hukbo.

Masigasig na nagpapatupad at kumikilos ang batalyon na ang saklaw ay ang buong isla ng Samar na pangatlong pinakamalaking isla sa buong bansa. Naglulunsad ito ng mga taktikal na opensiba, tumutulong sa gawaing masa at produksyon. Para mas malalain pa basahin ang kasunod na parte hinggil sa aktuwal na pagkilos ng batalyon.

Sa sinasabing "matakaw pero tamad at malaki pero duwag" ang batalyon. Sobra na ito na pag-alipusta at pag-insulto ni Armando Liwanag sa napakahirap na kalagayan ng hukbo at batalyon sa Samar. Matakaw ba ang batalyon sa natanggap nitong P 300,000.00 mula sa pambansang sentro sa loob ng mahigit 4 na taon at badyet sa pagkain na P10.00 bawat tauhan at opisyal bawat araw, na hindi pa regular na natatanggap. Katakawan ba ito kung ihahambing sa libo-libong dolyar

na ginagastos ng iilang kadre sa labas ng bansa? Tamad ba ang batalyon na kahit gutom at pagod ay walabng reklamo at taos-pusong sumusunod sa lahat ng kautusan. Sino ba ang duwag, ang namumunong ayaw umuwi sa bansa dahil takot mamatay? O kami na nasa frontline na humaharap sa matinding labanan na minsan nasusugatan at namamatay?

Hinggil sa sustainability ng batalyon lalo na ang usapin sa pagtugon sa regular na badyet at lolustika. Totoo malaking problema ito na bumabagabag sa batalyon mula ng mabuo ito hanggang sa kasalukuyan. Dahil nga nakasusteni ang P300,000.00 na subsidyo mula mabuo ang BN nagsikap ang VisCom at KR-EV pati Recom na maghanap ng pondo para matugunan ang badyet at pangangailangan ng batalyon at mga kumpanya. Hanggang ngayon hindi regular na natutugunan ang badyet at pangangailangan ng batalyon. Ang may ganitong problema ay hindi lang ang batalyon kundi pati ang mga kumpanya ng FGU, mga DGU at SYP at mga komite ng Partido s lokalidad. Kung lulusawin ang batalyon sa ganitong dahilan pati ang iba pang mga pormasyon at Komite ng Partido mahahagip.

Hindi paglusaw kaagad ang solusyon ng problema sa sustainability kundi harapin ito at hanapan ng solusyon. Batay sa karanasan mula ng mabuo ang hukbo sa Samar hanggang sa kasalukuyan ay tumindig ito na hindi umasa sa tulong mula sa labas kundi sa sariling pagsisikap at sa masa. Isang malaking puwersa ang batalyon at hukbo sa Samar na may kakayanan magpalitaw ng malaking pondo para buhayin ang sarili. Maraming rekurso ang maaaring pagkunan ng pondo sa Samar at buong Visayas mula sa mga naghaharing uri. Bakit hindi natin sundin ang prinsipyo na ang kaaway ang mag-shoulder ng expenses ng rebolusyon. Malaki din ang maitutulong lalo na sa pagkain na siyang pangunahing pangangailangan ng hukbo kung mas mapapaunlad ang produksyon at kabuhayan ng masa sa base at sonang gerilya. Kailangang pag-aralan kung papaano imaksimisa at i-tap ang lahat ng rekurso para makapagpalitaw pa ng pondo upang itustos sa rebolusyon. Dahil kahit pa lusawin ang batalyon at i-disperse ito sa mga maliliit na yunit (na mali naman) kakailanganin din nito ang badyet sa pagkain para mabuhay at magpatupad ng gawain sa rebolusyon.

IV. AKTUWAL NA PAGKILOS NG BATALYON

Noong unang bahagi ng 1988 ang naging diin ng gawain ng batalyon ay ang pag-aasikaso ng panloob na konsolidasyon sa organisasyon ng Partido sa loob at ng buong batalyon. Pinagsikapan ng Partido at Kumand na makamit ang mahigpit na pagkakaisa ng mga opisyal at tauhan, mapataas ang kamulatan pampulitika, mapalusay ang kasanayan militar, mapataas ang disiplina at mas mapatatag pa ang determinasyon sa pagharap sa mga matitinding labanan at kahirapan.

Pagkatapos ng dalawang buwan ng konsolidasyon kaagad na isinubok ito sa isang batalyon na operasyon noong Mayo 1988 laban sa pinaliit na platun ng regular na puwersa ng kaaway at mahigit 50 lokal na puwersa (pulis at CHDF) sa district town ng Oras, E. Samar. Dito nagkamit ng parsyal na tagumpay kung saan nakasamsam ng 16 HPR at nakapatay ng 7 kaaway, napasuko ang 17 na tropang kaaway. Sa panig ng BN, 5 ang KIA at 7 ang WIA.

Pagpasok ng second half ng 1988 naghanda ito at nagpatupad bilang pangunahing puwersa sa pol-mil campaign na inilunsad noong last quarter ng 1988 hanggang Enero 1989. Sa kampanyang ito maraming HPR, amimo at iba pang

kagamitan militar ang nasamsam mula sa kaaway (may report nito at published sa AB, tingnan na lang). Sa ating panig, 12 ang nalagas at higit 15 ang sugatan.

1989. Pagkatapos ng kampanya, inasikaso naman ang pang-ideolohiya, pampulitika at pang-organisasyon na konsolidasyon ng Partido sa loob ng BN at ng consol ng BN sa kabuuan.

Nang matapos ang consol, ginamit ang puwersa sa pagtulong sa paghahanda at pag-security sa idinaos na Regional Mass Work Conference, Advanced Officers' Training ng National at ang National Command Conference, mula Mayo hanggang Oct. 1989. Gayunpaman, nakapaglunsad pa ito ng ilang matatagumpay na TO bago matapos ang taong 1989 hanggang Enero 1990 na kung saan nakakumpiska ng humigit kumulang 40 HPR, 2 machinegun at maraming kaaway ang napatay at nasugatan. Sa panig ng batalyon 8 ang patay at 7 ang sugatan.

Sa taong 1990. Idinaos ang kumperensya sa gawaing pampulitika na dinaluhan ng mga pampulitika na opisyal, kumander ng BN at FGUs. Sa kumperensya sinuma ang gawaing pampulitika sa loob ng hukbo, gawaing pampulitika sa masa, gawaing pampulitika sa hanay ng kaaway. Pagkatapos ng kumperensya sinundan ito ng pag-aaral ng yunit ng BN sa resulta ng sumada sa gawaing pampulitika.

Huling bahagi ng 1990 nakapaglunsad ang BN kasama ang mga FGUs, DCUs at iba pang lokal na puwersa ng pol-mil na kampanya sa Samar. Kinapalooban ito ng serye ng mga TO kung saan naging matagumpay ito. Dito nakasamsam ng mahigit 52 HPRs at iba pang kagamitang militar. Naka-inflict ng maraming casualties sa kaaway at naka-damage ng mga sasakyan, kampo at iba pa. Sa ating panig 7 ang KIA at may mga nasugatan pa.

1991. Prinsipal na ginamit ang BN sa pagbawi (recovery) sa Central Front-Samar. Ito ang pangunahing inatupag ng BN hanggang kasalukuyan.

Sekundaryo, inasikaso nito din ang paglulunsad ng TO at resulta nito, maraming TO rin ang nailunsad nito lalo na sa ngayong taon ng 1992.

Malaki at mahalagang papel ang ginampanan ng BN sa recovery at pagmentine ng teritoryo, gayunman ang pagtulong sa pagtatayo at pag-aarmas ng mga horizaontal na mga puwersa.

Batay dito, kasinungalingan ang pagsasabing ang BN sa Samar ay "matakaw pero tamad, malaki pero duwag" dahil subok ito sa gawain at walang takot sa mga sakripisyo at mga labanan kahit wala o kulang ng tulong pinansyal mula sa pambansang pamunuan, kahit kulang ng suplay sa pagkain at iba pang lohistikal na pangangailangan.

Hindi rin naka-confined sa isa o tatlong baryo at palaging nakahimpil sa gubat ang BN dahil kumikilos at nagpapatupad ito ng atas at gawain sa buong isla ng Samar na considered na pangatlong pinakamalaking isla sa buong bansa.

V M A C
Oktubre 1992

**Letter to Viscom/KTKR
From SC VisCom**

Oktubre 30, 1992

Mga kasama sa VisCom/ KTKR/KR,

Mainit na pagbatil

Kalakip nito ay ang posisyon ng SGVC at VMAC kaugnay ng kasalukuyang pang-ideolohiyang tunggalian na pinasimulan ng paglabas ng "Reaffirm..". Nagpasya kaming tumutol sa nilalaman ng dokumento dahil sa makaisang-panig na paglalagom nito, sa itinutulak nitong "kilusang pagwawasto" na sumusupil sa karapatan ng kasapian, at sa ipinapanukala ni Armando Liwanag na kondukta ng GW ha lubhang mapanganib para sa ating lahat. Nais nilang ipalusaw ang mga kumpanya at batalyon natin at ibaba ang mga pormasyon sa antas platun bawat prente. Ang lahat ng di susunod sa "Reaffirm.." ay handa nilang purgahin sa Partido.

Dahil sa pagmamaniobra ni Armando Liwanag at mag-asawang nasa KTKS (tatlo lang sila ša KT), pinatawag nila ang isang "plenum" ng "KS" kahit walang quorum, nagdagdag ng mga bagong kagawad upang maparami ang dadalo kahit labag sa alituntunin ng KS. Walang tunay na prinsipyadong pagkakaisa ang naganap na "plenum". Kahit doon ay tutol ang mayorya sa nilalaman ng "Reaffirm.." at bumotong palitan ang nilalaman nito. Subalit ang inilabas pa rin ngayon ng KTKS ay ang isinalin lang na "Reaffirm.." sa tagalog. Ginamit lang na "rubber stamp" ang KS plenum para sa "Reaffirm..". Ito ngayon ay tinatawag ng marami na huwad na 10th Plenum ng "KS".

Malinaw na inihanay namin ang aming tindig sa mga position papers na kasabay nito. Ipinadadala namin ito para pag-aralan ninyo at para din gumawa kayo ng tindig sa usapin. Para makita ninyo ang lahatang panig ng usapin kasabay naming ipinadadala ang mga kopya ng iba't ibang bersyon ng "Reaffirm.." na parepareho lang ang nilalaman. Gayundin ang mga posisyon ng pagtutol dito ng iba pang mga organo sa pambansang antas.

Pumosisyon na ang karamihan ng KS members laban dito. Gayundin ang malalaking rehiyon sa Minda, MR, ibang komisyon sa Luzon. Sumama rin ang NPA-GC, bahagi ng UFC, bahagi ng NOC, atbp. May binuong manipesto ang mga kasamang tumututol upang pigilan ang pagpapatupad nito sa pamamagitan ng pagkuha ng tindig at pirma ng mga namumunong kadre sa Tercom, KTKR/

KR, Pamunuan ng Vis organs, Pamunuan ng Reg'l Urban/WA Com
at RUFCs atbp.

Ang pamunuan ng mga Vis organs sa ilalim ng VisCom ay tumindig na laban sa "Reaffirm..". Inatasan namin silang tumulong sa pagpapabilis ng pagkakaisa ng mga kadre natin sa mga Reg'l Urban centers. Subalit kakailanganin ang inyong pagpapaabiso sa inyong puwersa sa syudad. Tutulong rin sila sa pamamahagi sa inyo ng mga babasahin hinggil sa lahat ng posisyon.

Sa pamamagitan ng pagpirma sa manipesto maipapatupad natin ang ispesyal na plenum ng KS na ipatatawag ng 9th Plenum PB at ang pagpapatawag ng Ikalawang Kongreso, alinsunod sa Saligang Batas.

Inaasahan naming magkakasama-sama tayo sa prinsipyadong pakikibakang ito. Mabuhay ang Partido!

Standing Group-VisCom
CPP

OUTLINE OF MAJOR POINTS IN SGV CRITIQUE OF "REAFFIRM.."

I. FOUR TYPES OF ONE-SIDEDNESS OF AL IN SUMMING-UP OUR EXPERIENCE

a. Hindi pagsaklaw ng paglalagom sa buong isang dekada ng karanasan ng Partido at sa lahat ng mga pangunahing patakaran at gabay na inilabas ng KS/PB/KTKS sa panahong nilalagom.

b. Pagpokus sa iilang presumed "errors" and "deviations" at pagsisi na dito lahat mauugat ang mga partikular na mga "kahinaan" at "kamalian"

k. Kabiguang timbangin ang lahat ng aspekto ng karanasang nilalagom— tagumpay, kamalian, pangunahing kamalian, pumapangalawang kamalian. At pagbubuo ng mga matitingkad na aral.

d. Selektibong panunuligsa sa mga namumunong kadre at organo at paghahanda ng kondisyon para sa mga tatata kang "deviationists"

II. UNDERMINING COLLECTIVE LEADERSHIP OF THE KS AND PARTY UNITY

a. Ignored proper process of submitting draft for KS study, amendments and final approval.

b. Essential denial of right of KS to Sum-up One decade of our revolutionary experience.

k. Dissemination of individual draft and even KT draft to lower organs even before proper submission to KS discussion and approval.

d. The paper wreaked disunity in lower Part ranks due to serious but unproven accusations by the document on leading cadres and organs without instituting a well-founded ideological unity from the Central Committee down to the Party ranks.

III. SUBVERTING PARTY UNITY AND SUPPRESSION OF MEMBERS' RIGHTS THROUGH AN UNDEMOCRATIC VERSION OF A "RECTIFICATION MOVEMENT".

a. The very concept of AL's and KTKS' "rectification movement" is violative of the correct principles and methods of a genuine rectification movement—ideological struggle through democratic debate and principled criticism.

b. The guideposts of "Reaffirm.." and AL/KTKS' "rectification movement impose a straight-jacketed SU/CSC on Party collectives and use coercive methods on comrades of differing opinion, violative of the Constitution and By Laws of the CPP.

IV. SUMMING -UP OF OUR GENERAL CONDUCT OF PEOPLE'S WAR.

AL PROCEEDS FROM A SUBJECTIVE ASSUMPTION OF A "LEFT DEVIATION" FROM OUR GENERAL STRATEGY OF PROTRACTED PEOPLE'S WAR.

■ AL maintains illusions that we were "fired" with the military adventurist line of "Quick Military Victory" of the Jose Lava type. This he tried but failed to prove that we committed the "error" of "premature regularization" of the NPA.

■ AL accuses us of "insurrectionism" of the Sandinista model which he thought was superimposed on our line of PPW and was adopted as an immediate program of the Party from mid-80s to seize power in the cities.

■ AL unjustly accuses the MindaCom for pioneering in "military adventurism" and "insurrectionism" to achieve "quick victory" and of exporting this strategy to the National Party Center.

■ All these were disproved by our conduct of PPW since early 70s and up to the present and by the concrete content and direction of our tactical programs since the early 80s.

V. AL PUTS FORWARD DANGEROUS PROPOSALS IN OUR PRESENT CONDUCT OF PEOPLE'S WAR.

a. "Horizontalization" of guerilla formations and the immediate dissolution of large formations such as the battalion and companies of the NPA in the regions and fronts. His "horizontalization" and "verticalization" concepts are unscientific and speak of "absolutes"—absolute concentration and absolute dispersion. This is nowhere to be found in MTTs Strategy and Tactics of People's War.

b. His theory of "even-spread" of 25,000 NPA vs 250,000 AFP in 1,000 municipalities was spelled out by Mao as "military equalitarianism" which brought about setbacks and losses in the experience of the Chinese Red Army. Concretely in our present struggle against the regime's Gradcon it also poses the danger of feeding small forces to the large concentrations of enemy troops (battalions and brigades) and imposes limitations on our flexibility and initiative in employing guerilla warfare to annihilate the enemy one by one. This eventually will lead to great losses in our army, organized masses and front territories.

k. SGVC asserts correctness and consistency of CPP and NPA-GC's military line with MTTs PPW.

■ Victories of ASSD can prove this in our experience

■ What AL perceived as "verticalization" was the process of "shedding-off" of guerilla-ism from our formations which MTT himself asserted as necessary to enhance annihilative capabilities of the revolutionary army and raise its quality without sacrificing depth and breadth of our guerilla fronts and bases, and without giving up the over-all conduct of GW.

■ The large guerilla formations are sustainable and not vulnerable contrary to ALs mere deductions

■ We have never departed from the principle of absolute leadership of the Party over the Army. This is a mere "imagined error" of AL in our leadership over the NPA.

■ The central leadership continuously fails to consolidate a nationwide counter-scheme against gradcon and merely leaves the matter to the Tercoms and Regions.

VI. WASTONG SUMAHIN ANG ANTI-INFIL CAMPAIGNS

■ Mali ang ideyang mauugat sa "left deviation" ang KAHOS. Lahat ng nakaraang anti-infil ay mauugat sa maka-kanang takot at "paranoia" na lubhang nag-over-estimate sa kaaway at kawalang tiwala sa kabuuang pampulitikang rekord ng mga kasama at kamulatan ng masa. Gayuundin sa pagbitiw sa saligang gabay ng Konstitusyon ng Partido sa karapatan ng kasapi, at sa "due process" sa pag-iimbestiga't paglilitis.

■ Ginagamit ni AL ang mga kaso ng anti-infil para mang-usig ng mga kasama na katunggali niya sa ideya kahit walang sapat na batayan. Samantalang hindi naglililina sa mga responsibilidad niya at ng KTKS sa mga kongkretong kaso ng anti-infil.

VII. ANG PINAKAMALALANG KASO NG BUROKRATISMO AT URBAN-BASING AY ANG PAGEBASE NI AL SA EUROPA, PANANATILING HIWALAY SA REBOLUSYONARYONG PRAKTIKA, HIWALAY SA PANG-ORGANISASYONG PROSESO NG PARTIDO AT KOLEKTIBONG PAMUMUNO NG KS/PB/KTKS.

Sa kabila ng patuloy na paglalabas ng mga mayor na dokumento at patakaran sa mga organisasyon ng Partido sa Pilipinas nang hindi dumadaan sa kolektibong desisyon ng KS/PB/KTKS.

Samantalang dapat pang sumahin nang malinaw ang kabuuang problema ng partido sa pambansang pangangsiwa at pamumuno at ang pag-aakma ng wastong istruktura para makamit ang epektibong paggabay at simpleng pangangasiwa. Sa halip na simpleng mag-conclude ng burokratismo bilang sakit sa buong Partido.

VIII. Ang wastong aktitud sa harap ng kasalukuyang kalagayan ay ang magpunyagi sa wastong paglalagom at mapanuring kritisismo sa Reaffirm at kay AL/KTKS. Idadaan natin ito sa pang-ideolohiyang tunggalian na batay sa saligang prinsipyo ng MLKMZ, kumikilala't nagtataguyod sa Saligang batas ng Partido at gumagalang sa kolektibong pamumuno ng Komite Sentral. Ang lahat ng kasama'y may tungkulin at responsibilidad na makibahagi sa pang-ideolohiyang tunggalian upang makamit ang prinsipyadong pagkakaisa na siyang tuntungan ng ating patuloy na pagsulong.

ABSOLUTISMO NG ISANG SIRKULO LABAN SA DEMOKRATIKONG SENTRALISMO NG ISANG LENINISTANG PARTIDO

NAGBUNGA na ang dekadang anomalya sa tuktok ng Partido. Iniluwal nito ang isang bogus na plenum ng diumano'y ika-10 Komite Sentral ng Partido.

Inaatas ng ating Partido, ng Saligang Batas nito, na ihalal ng isang Pambansang Konggreso ang Komite Sentral, ang pambansang sentro ng Partido.

Matapos ang 23 taon, iisa ang naidaos na Konggreso. Ito'y ang Konggreso ng Muling Pagtatatag ng 1968. Ito ang una't huling Konggreso ng ating Partido.

Kaysa ang Pambansang Kasapian, sa pamamagitan ng Pambansang Konggreso, ang maghalal ng Pambansang Pamunuan, inako at inangkin ng Komite Sentral ang karapatan at kapangyarihang ito sa nagdaang 23 taon.

Sa nakalipas na 23 taon, nagawa ng Partido na sumulong, lumaki at lumakas sa kabila ng konsentradong atake ng kontra-rebolusyon. Pero ang idaos ng Komite Sentral ang isang Pambansang Konggreso ay hindi nito nagawa. Isang Konggresong magbibigay ng pinakamatibay at pinakadalisay na demokratiko at konstitusyunal na salalayan ng sentralismo ng pambansang sentro.

Sa nagdaang mga taon, habang nauubos ang mga myembro ng KS na hinalal ng una't huling Konggreso, ito'y kusang tumutubo at lumalago sa basbas ng sariling awtoridad. At kasabay nitong tumutubo at lumalago ang anomalya sa tuktok ng Partido.

Nagawang tiisin ng kasapian ang anomalya ng di pagdaraos ng Pambansang Konggreso sa nagdaang 23 taon. Nagawang tiisin na alisan ito ng karapatang ihalal, sa pamamagitan ng isang Pambansang Konggreso, ang Pambansang Pamunuan sa nagdaang 23 taon.

Pero ang sikmurahin ang isang bogus na plenum—ang paabutin ang anomalyang ito sa anyo ng isang bogus na plenum—ay sobra-sobra nang abuso!

Sa nangyaring bogus na plenum, iniluwal ng anomalya sa Partido ang absolutismo—ang dekadang anomalya ay nagkalahibo, nagkapangilat nagkabuntot sa anyo ng absolutismo.

At sa purgahang inuupat nito sa likod ng karatula ng "kilusang pagwawasto", hindi na maitsurahan ang demokratikong sentralismo ng Partido. Bawat himaymay ng demokratikong sentralismo ay nilalapa ng absolutismong sumasakmal ngayon sa Partido.

Isang Hokus Pokus na Plenum

Binalawala na nga ng KS ang Saligang Batas ng Partido sa nagdaang 23 taon—ngayon, pati sarili nitong mga alituntunin ay binabalewala sa pagdaraos ng plenum.

Ang alituntunin ng KS para makapagdaos ng plenum ay dapat 2/3 ng kabuuang bilang ng regular na mga kagawad ang matipon para masabing mayruong quorum at maituloy ang isang plenum.

Natipon ba ang ganitong minimum na bilang, ang ganitong quorum, at ngayo'y iwinawasiwas sa buong Partido ang mga desisyon ng "ika-10 Plenum ng KS"?

Ang natipong regular na mga kagawad ay 18% o walang 1/5 ng kabuuang kasapian ng KS noong 1986 matapos ang ika-9 na Plenum ng 1985. Paano nangyaring nagkaruon ng quorum, nakamit ang kailangang 2/3 na pagdalo para masabing ligal at lehitimo ang "plenum"?

Narito ang sikreto ng bogus na plenum—kung paano sinalamangka ang usapin ng quorum para maituloy ang nasabing plenum. At batay sa mga alituntunin ng "kilusang pagwawasto" ng bogus na plenum, sinumang magbubunyag sa sikretong ito ay maaring purgahin sa Partido!

Ang sikretong ito ay dapat manatiling sikreto, at kung anu-anong mga patakaran at alituntunin ang ginagawa ng sentro para bulagin at panatilihin bulag ang Partido sa mga salamangkang ito.

Pero ang KR/MR, na nakakaalam sa "sikreto" ng bogus na plenum, ay hindi papayag na maging instrumento para bulagin ang Partido at palusutin ang absolutismong nakalukob sa Partido, laluna't buhay-at-kamatayan ang kampanyang pamumurga na inuunang nito sa buong Partido.

Ano ang mga hokus-pokus na ginawa para ang "napakaliit na minority" ay maging "napakalaking majority", ang kapos sa 1/5 ay maging sobra sa 2/3, at mairaos ang isang bogus na plenum?

Unang salamangka. Ang apat na myembro ng Politburo (KP/KS), kasama na ang mag-asawa sa KT/KS, ay gumawa ng sariling kategoryang "aktibong mga kagawad ng KS" para tagpasin ang kabuuang kasapian ng KS matapos ang ika-9 na plenum.

Sa pamamagitan ng gawa-gawang kategoryang ito, tinagpas ang 60% ng kasapian ng KS sa listahan ng "aktibo". Sa kabuuang bilang ng tinagpas, 73% (o halos 43% ng kasapian ng KS) ay mga kagawad ng KS na nabihag ng kaaway o lumaya na sa piitan pero hindi pa raw nakakabalik sa "dating katayuan".

Pero sa katotohanan, ang karamihan ay lumaya na sa piitan bago idinaos ang bogus na plenum at malaking bilang ay nananatiling mga myembro ng KS alinsunod sa sarili nitong alituntunin. Pero hindi sila inabisuhan, inimbitchan o pinadalhan ng adyenda gayong walang singhalaga ang pagpapasyahan sa plenum.

Mismo ang nangungunang mga kagawad ng KS na nakapiit at pangunahing target ng kilusang pagwawasto ay hindi inabisuhan sa magaganap na plenum, pinadalhan ng adyenda o hiningan ng opinyon.

Pero kahit sa ganitong salamangka, ang natipong regular na mga kagawad ay wala sa kalahati ng itinuturing na mga "aktibong kagawad".

Ikalawang salamangka. Ang apat na myembro ng Politburo na nakatipon ay nagpasyang mag-angat ng dalawang regular na kagawad mula sa mga panghalili na noo'y nakatipon na para lumahok sa plenum. Dapat sana'y tatlo ang kanilang iaangat pero tumanggi ang ikatlo.

Ayon sa apat, may awtoridad daw silang gawin ito batay sa precedent ng pulong ng Politburo noong Enero 1985. Sa tinutukoy na pulong na ito, ang Politburo ay nag-angat ng apat na regular mula sa mga panghalili para punuan ang nabakanteng mga pwesto sa KS bunga ng pagkamatay o pagkahuli ng anin na regular na kagawad. Ang hakbang na ito ng Politburo ay kinilala ng ika-9 na plenum ng KS ng 1985.

May kalabuan ang hakbang na ito ng Politburo noong 1985. Gayunman, ibang-iba ang diwa ng pag-aangat na ito sa ginawang pag-aangat ng apat na kagawad ng Politburo nitong Marso 1992.

Hindi paghahabol ng quorum para sa ika-9 na plenum ng KS noong 1985 ang layunin ng pag-aangat. Samantalang malinaw na maneobra ang galaw ng apat sapagkat

ang desperadong hinahabol nila ay isang quorum para sa isang plenum na ang adyenda, ayon mismo sa kanila, ay isang buhay-at-kamatayang usapin para sa Partido.

Kung diperensya lang ng isa o dalawang tao para mahabol ang isang tunay na quorum ay wala sanang kontrobersya at hindi kailangang magsibakan sa numero't teknikalidad.

Pero ito'y tahasang maneobra sa konteksto ng unang salamangka. Ang hinahabol na quorum ay hindi batay sa kabuuang bilang ng kasapian ng KS kundi batay sa tinagpas na bilang alinsunod sa isang gawa-gawang kategorya. Quorum na nga batay sa napakaliit na minorya ay sasalamangkahin pa ang paghahabol ng quorum na ito.

Malinaw na ito'y dobleng hokus-pokus. Imbes na habulin ang napakaraming kagawad ng KS na lumaya sa piitan, pag-aangat ng dalawang bagong regular ang diniskarte ng apat na kagawad ng KP/KS.

Ngunit kahit sa ganitong salamangka ay hindi pa rin nahabol ang hinahangad na quorum. Ang natipong mga regular, kabilang na ang bagongangat, ay kalahati pa rin lang ng itinuturing nilang "mga aktibong kagawad ng KS" na 38% lang ng kabuuang kasapian ng KS noong 1986.

Kaya't pinagpasyahan ng apat na myembro ng KP/KS ang panghuli't mapagpasyang salamangka.

Ikatlong salamangka. Ang unang tagpas ay sinundan ng isa pang tagpas, ang dobleng hokus-pokus ay sinundan ng ikatlong salamangka. Muling binawasan at binalasa ang kategoryang "aktibong mga kagawad ng KS".

Binawas sa bilang ng mga aktibong kagawad ang mga kagawad na nasa labas ng bansa. Ang pinagbatayan na lang ng quorum ay ang bilang ng mga "aktibong kagawad sa loob ng bansa." Halos sankatlo ng itinuturing na "aktibo" ang natagpas sa ganitong salamangka.

Ang tatlong salamangkang ito ang nagpapaliwanag sa sikreto kung paano nangyaring ang isang napakaliit na minorya—18% ng kasapian ng KS ng 1986—ay naging "napakalaking mayorya"—77% ng itinuturing nilang mga "aktibong kagawad sa loob ng bansa" at idineklarang may "quorum" ang bogus na plenum.

Bakit kailangang dumaan sa ganitong maligoy na proseso at kadena ng salamangka ang apat na katao ng Politburo para lamang maidaos ang "plenum"?

Paano'y nagsimula sila sa katawa-tawa kundi man kalunus-lunos na bilang na wala pa sa 1/5 ng kabuuang kasapian ng KS noong 1986. Ang 18% na ito o wala pa sa 1/5 ay isang maliwanag at hindi maitatwang napakaliit na minorya na kailangan ng pambihirang hokus-pokus para mailusot bilang "napakalaking mayorya" (2/3 quorum). Hindi biru-biro ang ginawang ito ng apat na katao ng Politburo!

Ang nangyari'y hinabol nilang patunayan sa pamamagitan ng isang serye ng salamangka na nakanit nila ang rekisitong 2/3 na paglahok para sa isang quorum. Ang naganap ay paghahabol sa teknikalidad na paulit-ulit na sumagasa sa mismong esensya at diwa ng rekisitong pang-organisasyong ito.

Ang rekisitong 2/3 quorum ay isang parlamentaryong pamamaraan na ipinatutupad ng lahat ng sibilisadong institusyon sa mundo, burgis mano proletaryado, para tiyaking nasusunod ang kagustuhan, hindi lamang ng simpleng mayorya kundi ng malawak na mayorya sa pagdedesiyon sa mahahalagang usapin.

Pero ang gamitin ito sa layuning ilusot ang kapasyahan at hangarin ng isang maliwanag na minorya sa simula pa lamang ay pagsalanta sa mismong diwa ng

kapasyahan ng mayorya at maliwanag ring isang sukdulang maniobra ng kakarampot na tao, na sa kasong ito'y binubuo ng apat na kagawad ng Politburo.

Ang tanong ay dapat bang ilihim sa masang kasapian ng Partido ang "panloob na sikretong" ito ng "ika-10 plenum" ng KS at bulag na lang na manalis sa sentro na malaon nang umiral sa lambong ng isang konstitusyunal na anomalya?

Sa anong prinsipyo ng isang proletaryong Partido wastong ilihim sa masang kasapian ang katotohanang bogus ang isang kapulungan at bogus ang mga kapasyahan ng pambansang sentro?

Sa anong prinsipyo ng isang proletaryong Partido wastong ilihim ang pagyurak sa mga prinsipyo ng demokratikong sentralismo ng dapat ay prinsipal na tagapagtaguyod at tagapangalaga nito?

Ipikit man natin ang ating mga mata sa naganap na mga salamangka, hindi pa rin papasang ligal at lehitimo ang ginanap na plenum sa prinsipyadong pamantayan ng isang Leninistang Partido.

Ang mismong pangyayaring hindi naabisuhan, hindi naimbita o hindi napadalhan ng adyenda ang maraming kagawad ng KS na hindi nakadalo ay sapat nang batayan para ideklarang iregular, iligal at ilehitimo ang ginanap na plenum.

Para nga kay Lenin, iligal ang desisyon ng isang kapulungan kung ito'y ginawa sa kalagayang wala man lang pag-abiso sa iba pang kagawad, kahit ang huli'y iisang tao lamang.

Ganito ang sinabi ni Lenin sa kalagayang ang apat na kagawad ng KS ng kanilang Partido ay nagdesisyon nang hindi man lang siya inimbita o inabisuhan sa mga bagay na tatalakayin sa pulong (si Lenin ang ikalimang kagawad ng KS na nasa Geneva nang ganapin ang pulong ng apat sa Rusya):

"The CC has of course the right to decide matters by a majority vote, but its decision cannot be lawful unless all members have been given the opportunity to share in the proceedings and, if necessary, enter a dissenting opinion." ("To Five Members of the Central Committee, For Russia," Vol. 7, Collected Works).

Dagdag na tanong niya:

"In view of the above I demand an immediate answer from the four CC members to the ff: xxx c) do they recognize that the majority of the body has the right to adopt decisions in the name of the body as a whole only if the minority has been invited to the proceedings and given the opportunity to state its views and enter a dissenting opinion?"

Ang binabanggit dito ni Lenin ay ang diwa ng pagtataguyod sa karapatan at obligasyon ng sinumang kagawad ng Partido sa loob ng kanya mismong organo, laluna sa sentral na organo. Pumapatungkol rin ito sa karapatan ng sinumang minorya sa loob ng organisasyon, isang karapatang kaakibat ng prinsipyo ng "paghahari ng mayorya" at garantiya laban sa pambabaluktot sa prinsipyong ito para bigyan daan ang "tiraniya ng mayorya."

Hindi maaring ang sistema ay pinupulong lamang ang mayorya gaano man kalaki ito, at magdedesisyon nang walang abiso sa iba pa. Sinisikil nito ang karapatan ng minorya, kahit ng isang tao, na marinig man lang ang kanyang opinyon, at maitala ito sa pulong ng organo. Kung hindi magkakaganito, ang desisyon ay simpleng kinukuha sa pagtitipon ng mayorya ng kahit anong organo.

Ang prinsipyo ng quorum ay kaiba pa sa demokratikong prinsipyong ito ng pagrespeto sa opinyon ng minorya at sa opinyon ng bawat indibidwal na myembro.

Sa madaling salita, ang pagsunod ng minorya sa kapasyahan ng mayorya ay hindi kasinghulugan ng pagsikil sa karapatan at pagbaras sa obligasyon ng minorya. Ang sistema

ng pag-abiso sa mga kagawad, ang pagpapaalam at pagtukoy ng mga isyung pag-uusapan sa pulong, ay hindi lamang sistema para sa episyenteng pagpapatakbo ng organisasyon. Ang diwa nito ay pagkakaloob ng kapangyarihan ng desisyon sa buong kapulungan at hindi lamang sa simpleng mayorya ng mga taong bumubuo nito.

Kung pagbabatayan ang pangyayaring binabanggit ni Lenin, hamak na mas malubha't mas iligal ang nangyari sa sinasabing "ika-10 plenum".

Sa kasong iniharap ni Lenin, ang sinisikil ay ang karapatan ng minority, at sa kongkretong pangyayari, ang karapatan ng nag-iisang kagawad ng KS. Sa kasong naganap sa bogus na plenum, ang karapatan ng majority ang niyuyurakan ng minority!

Ang Rurok ng Absolutismo

Ang istorikal at konstitusyunal na anomalyang nagbunga ng isang bogus na plenum ay totoong nagkalahibo, nagkapangilat nagkasungay sa anyong absolutismo kapag binaybay natin ang mga alituntunin ng "kilusang pagwawasto".

Sa "kilusang pagwawastong" ito, ganap na nilapa ang panloob na demokrasyang pampartido at ang itinira ay hindi ang absolutong pamumunong makauri ng Partido kundi ang absolutistang sentralismo ng isang sirkulo sa tuktok ng Partido.

Sa dokumentong "Desisyon sa Kilusang Pagwawasto" na pinagtibay ng bogus na plenum, inilahad ang mga absolutistang pamamaraan at alituntunin sa pagpapatupad ng "kilusang pagwawasto". Unahin natin ang usapin ng mga "pamamaraan".

Ayon sa dokumento, ang mga pamamaraan sa pagpapatupad ng "kilusang pagwawasto" ay ang sumusunod: (1) ang pagpupunahan at pagpuna-sa-sarili sa balangkas ng "paglalagom" na ginawang bogus na plenum at ng iba pang mga sentral na dokumento sa "pagwawasto"; (2) ang sariling pagtatasa at paglalagom ng mga yunit at organo na nasa pangkalahatang balangkas rin ng nasabing "paglalagom"; at (3) ang pag-aaral sa mga kursong batayan, intermedya at abante na binalangkas din ng bogus na plenum.

Bagamat sinasabing sapat na para sa pangkalahatang kasapian ng Partido ang nasabing tatlong pamamaraan, ang ilang kasapi ng Partido na "hindi na sumasang-ayon o hindi kailanman sumang-ayon sa mga saligang prinsipyo ng Partido, tumatangging magwasto ng pagkakamali at kahinaan at sumasalungat sa kilusang pagwawasto" ay "ibubukod".

Ang "pagbubukod" ay mangangahulugan ng paglalapat ng mga aksyong pandisiplina na lahag sa pagpupurga. Ito ang bumubuo ng ikaapat na pamamaraan na bagamat hindi itinatago ng dokumento ay hindi nainan tuwirang isinama sa nasabing listahan ng pamamaraan.

Kaugnay ng unang pamamaraan ng "kilusang pagwawasto" -- ang punahan at pagpuna-sa-sarili, nagtakda ng ganitong restriksyon ang dokumento:

"Sa halos lahat ng kaso, ang pagpupunahan at pagpuna-sa-sarili ay pwedeng magawa at ilimita sa loob ng mga partikular na organo at yunit. Sapat nang ang isang organo, yunit o indibidwal ay tumatanggap ng responsibilidad sa mga pagkakamali at kahinaan, determinado at gunagawang mga kongkretong hakbang para magwasto. Pagpapasyahan ng nakatatnas na organo ang pagtukoy ng anumang organo, yunit o indibidwal na pupunahin lampas sa isang takdang saklaw. Ipinagbabawal ang mga pulong ng pagpuna na lumalampas sa mga kinaiiukulang saklaw."

Una, sa halos lahat ng kaso, ang PPS ay “**pwedeng magawa at ilimita sa loob ng mga partikular na organo at yunit**”. Ibig sabihin, sa pangunahing PPS ito ng kanya-kanyang yunit. Pinakadiin-diin ito sa pagbabawal ng mga pulong PPS na lalampasa “**kinauukulang saklaw**”. Ibig sabihin’y pailralin ang kompartmentalisasyon kaugnay ng mga punahan.

Ikalawa, gayunman, pwede rin namang punahin ang iba. Pero ang anumang organo, yunit o indibidwal na pupunahin ay dapat yaon lamang pinagpasyahan at tinukoy ng “**nakatataas na organo**”! Sa isang salita, ang sentro ang magpapasya at tutukoy ng mga indibidwal at yunit na pupunahin nang lampas sa “**takdang**” saklaw.

Lalabas sa desisyong itong bogus na plenum na dalawang klase ng panuntunan ang gagamitin sa punahan. Isang para sa nakabababang organo na kompartmentalized ang pulong PPS at binabawalang pumuna sa iba pang organo (liban na lang kung ang mga ito’y pinagpasyahan o tinukoy na ng “**sentro**”), at isang para sa “**nakatataas**” na organo na maaring pumuna nang kaliwa’t kanan o kung sino ang matipuhan!

Lalabas din na ang gusto lamang mangyari ng sentro ang magiging laman ng mga punahan at pulong PPS. Sa kanilang alituntunin, “**ligal**” ang pulong na pupunahin ang kanilang gustong punahin, at “**bawal**” o “**iligal**” ang pulong punahan na lalampas sa kanilang itinakdang saklaw!

Dito pa lamang ay maliwanag na ang “**kilusang pagwawasto**” ay isang opensibang nakatutok sa mga sumasalungat sa “**linya**” ng “**Reaffirm**” at sa buod ng “**paglalagom**” ng bogus na plenum. Ang “**kilusang pagwawasto**” ay isa ring konsolidasyon para palaganapin ang linyang ito at ang gawa-gawang “**paglalagom**” ng iligal na kapulungan.

Tumungo naman tayo ngayon sa mga alituntuning pinagtibay ng bogus na plenum kaugnay ng “**kilusang pagwawasto**”. Kung tutuusin, mas angkop na tawagin itong mga “**pagbabawal**” kaysa mga “**alituntunin**”.

Bagoi-prisenta ang mahabang listahang itong mga “**pagbabawal**”, walang kahuhuyang binanggit pa sa dokumento ng bogus na plenum na demokratikong sentralismo raw ang saligang prinsipyo na sinusunod ng “**kilusang pagwawasto**”. At “**sinumang bumabatikos na awtoritaryanismo ang prinsipyong ito ay kailangan ng higit pang edukasyon o di kaya’y ayaw nang manatili sa Partido**”.

Naglalaro sa salita ang bogus na plenum. Matapos bansagang “**demokratikong sentralismo**” ang kanilang ginagawa, pinalalabas nila ngayong lahat ng bumabatikos sa kanila ay bumabatikos na sa demokratikong sentralismo. Hindi mailulusot ang kahibangan ng bogus na plenum sa ganitong bogus na mga lohika.

Kung may patunay man sa awtoritaryanismo, ito’y walang iba kundi ang listahan rin ng mga alituntunin na kanilang ginawa sa ngalan ng “**kilusang pagwawasto**”. Kahit mahaba at paulit-ulit, sinadya naming sipiin ang lahat ng ito sa simpleng dahilang, kahit walang paliwanag, nakaladlad rito ang antas ng kahibangang narating na ng anti-insureksyonismong histerya ng sentro:

“Hindi maaaring pahintulutan ang sinumang kasapi ng Partido na gawin ang alinman sa mga sumusunod:

“a. Pagsusulat ng mga artikulong umaatake sa mga saligang prinsipyo ng Partido, sa kilusang pagwawasto at sa mga sentral na nanunumong organo ng Partido at pamamahagi ng mga nasabing artikulo sa labas ng kinauukulang istruktura ng Partido at maging sa labas ng Partido;

“b. Di awtorisadong pamamahagi ng mga panloob ng dokumento ng Partido o ng mga artikulo tungkol sa mga panloob na usapin ng Partido, sa mga hindi kinauukulang istruktura ng Partido at maging sa labas sa Partido;

“k. Pagdaros ng mga pulong nang walang karampatang pahintulot at labas sa kinauukulang organo at yunit ng mga dumalulo, at arbitraryong nagsasali o nagpuptura

ng mga kasapi ng Partido o buu-buong mga organo para batikusin ang linya ng Partido, ang sentral na pamumuhan ng Partido o sinumang kagawad nito;

"d. Pagpapalaganap sa anumang anyo o paraan ng ideang ang demokratikong sentralismo ng Partido ay dapat palitan ng liberalismo o ultrademokrasya at pananaw na ang mga indibidwal ay maaaring manatli sa Partido kahit hindi na sila naniniwala sa mga saligang prinsipyo nito (at nangangampanya sila sa loob at labas ng Partido para itakwil ang mga nasabing prinsipyo);

"e. Pang-uudyok na maging tampulan ng disgusto at galit ang alinmang organo ng Partido sa pamamagitan ng mga intriga, mga paksyunal na pulong at mga di awtorisadong publikasyon;

"g. Pananawagan sa kasapiang ng Partido na kumilos nang labas at salungat sa mga establisadong istruktura at proseso ng Partido at magbuo ng mga bagong komite o kapulungan labas sa mga nasabing istruktura para pag-usapan ang mga internal na usapin ng Partido o mangampanya laban sa linya at pamumuhan ng Partido; at

"h. Pagpapalaganap o paggamit ng awtoridad ng mga artikulo, pahayag o palagay na malinaw nang pumuna o itinakwil ng Partido."

Bilang huling bigwas o coup de grace, tinawag ng bogus na plenum na ang lahat ng nabanggit ay kumakatawan ng "paglabag sa disiplina".

Kailangan munang ilinaw ang bagay na ito. May gustong ilusot ang ilegal na kapulungan sa pagtawag na ito'y mga "paglabag sa disiplina".

Ayon sa Saligang Batas ng Partido, ang aksyong pandisiplina ay iginagawad sa mga kaso ng "seryosong paglabag sa karapatan at tungkulin" ng mga kasapi ng Partido (Article III, Section 5) at sa "paglabag sa disiplina ng Partido" (Article III, Section 6).

Ngayong tinawag nila na ang mga "pagbabawal" ay kumakatawans sa "paglabag sa disiplina", madali nang sabihing ang gumagawa nito ay lalasap ng aksyong pandisiplina ng Partido.

Unang tanong: saang bahagi ng Saligang Batas, o saang dokumento, ng Partido nila hinugot ang puntong ang mga "pagbabawal" na ito ay paglabag na sa disiplina ng Partido? Naiintindihan ba nilang ang ginawa nila'y sariling interpretasyon ng Alituntunin ng Partido, at sa katotohana'y pagpapalawig ng mga alituntunin para magsilbi sa isang makitid na hangarin?

Kahit hindi na magtalo sa interpretasyon ng Alituntunin ng Partido, naiintindihan ba nilang sa aktwal ay nagtakda sila ng mga restriksyon o limitasyon sa karapatan at katungkulan ng mga kasapi ng Partido at sa gayo'y isang aksyong siya pa ngang saklaw ng pagdidisiplina ng Partido (Section 5)?

Ikalawang tanong: sino sila para gumawa ng interpretasyon ng Alituntunin ng Partido? Sino sila para gumawa ng mga alituntuning nagilimita sa karapatan at katungkulan ng mga kasapi ng Partido? Kahit hindi na magtalo sa intensyon ng mga kasamang ito, sino sila para iinterpret ang Konstitusyon ng Partido at sa gayo'y sapawan at agawin ang kapangyarihan ng Konggreso?

Maliwanag na humabi hindi lamang ng baluktot, kundi balakyot na mga alituntunin ang bogus na plenum para bigyan ng ngipin ang ikaapat na pamamaraan ng "kilusang pagwawasto" -- ang pagpupurga ng mga sumasalungat sa "linya" ng sentro.

Binubuhay nila ang kahibangang binatikos mismo nila sa mga anti-DPA hysteria. Ngayon nama'y kahibangang dulot ng kanilang anti-insureksyonismong

histerya. Isang kahibangang gagawin ang lahat mailusot lamang ang pakanang pagpupurga. Isang kahibangang nagsisimula sa dogmatikong nosyon na ang usapin ngayon ay “buhay-at-kamatayan” para sa Partido. Isang kahibangang nagbangon ng isang multo na kailangang puksain, kung hindi’y mapupuksa ang Partido!

Muli nating balikan ang hinabing mga alituntunin sa “kilusang pagwawasto”. Gaya nang nabanggit na, mas angkop na tawagin itong mga “pagbabawal” kaysa gabay sa pagsusulong ng anumang kilusan sa pagwawasto. Dahil sa halip ilinaw ang mga dapat gawin para patingkarin ang prinsipyo ng pagkilos ng Partido, ang ginawa’y listahan ng mga bawal gawin. Sa diwa pa lamang ay balakyot na ang lumalabas na intensyon.

Ang pinakadiin-diin sa mga pagbabawal ay ang pag-atake sa “kilusang pagwawasto” at sa sentrong nagdidirighe nito. Ipinagbabawal pati pagsusulat ng mga artikulong umaatake sa kanila, ang pamamahagi nito, ang pagdaraos ng pulong nang wala silang pahintulot, ang pagpupulong para pag-usapan ang mga internal na usapin ng Partido (kayat ang pag-uusapan lamang ay kung ano ang binababa nila), ang “pag-uudyok” na maging tampulan ng disgusto at galit ang mga namumunong organo, ang mangampanya laban sa kanila, at pati paggamit ng mga artikulo, pahayag o palagay na pinuna na nila.

Sa pinakamemos, doble-kara ang alituntunin nila. Habang nagbabawal sa nakabababang organo -- malaya silang magsulat, mamahagi, magpulong, mang-udyok, mangampanya, at gumawa ng lahat ng kabulastugan laban sa kasapian ng Partido. Lumalabas na lahat ng otoridad labas sa kanila (pati “otoridad” ng mga artikulo, pahayag o palagay na pinuna at itinakwil na nila) ay ipinagbabawal na rin nila.

Sa pinakabuod, ang gusto nilang palabasin ay sila lamang ang absolutong otoridad sa lahat ng usapin. Dalul ipinalagay nilang sila ang sentro, ipinalagay nilang sila rin ang absolutong personipikasyon ng buong diwa at prinsipyo ng Partido.

Walang pakundangang ginagamit nila ang islogan ng demokratikong sentralismo para bigyang matwid ang kanilang hibang na kampanya ng “pagwawasto” sa loob ng buong organisasyon ng Partido. Katunayan, ang iwinawasiwas lamang nila ay ang “sentralismo” na ang pakahulugan nila ay absolutistang paghahari ng kanilang maliit na sirkulo.

Ikinokontra nila ang “sentralismong” ito sa sinasabing “liberalismo o ultrademokrasya” ng maraming labas sa kanila. Ibig sabihin, lahat ng hindi susunod sa kanilang absolutistang paghahari ay tagabandila na ng liberalismo at ultrademokrasya sa loob ng Partido.

Si Lenin Tungkol sa Usapin ng Pagpuna sa Sentro

Kailan naging paglihis sa prinsipyo ng demokratikong sentralismo ang atakihin o batikusin ang nakikitang kamalian at paglabag sa prinsipyo ng mga sentral na organo ng Partido? At lalong kailan naging paglihis sa demokratikong sentralismo ang ilantad at batikusin ang isang maliit na sirkulo sa loob ng Partido?

Sipiin natin ang sinabi ng isang “otoridad” kaugnay nito. At huwag sabihin ng bogus na plenum na bawal ang “otoridad” na ito. Sapagkat ang tinutukoy namin ay mismong si Lenin, ang mismong arkitekto ng prinsipyo ng demokratikong sentralismo bilang saligang prinsipyo ng organisasyon ng Partido. Anya:

“If, in the opinion of any person, the central bodies are committing mistakes, it is his duty as a Party member to point to these mistakes in the full view of the entire Party membership and above all, to point them out to the central bodies themselves. It is likewise the Party duty of the CC... to examine all such intimations with the utmost care, no matter from whom received.” [italics ours] (“Draft of a Letter from the CC & the Editorial Board of the Central Organ to the Members of the Opposition”, Vol. 7, Collected Works)

Una, ayon kay Lenin, maliwanag na ang pagpuna sa mga sentrong organo ay isang tungkulin, hindi lamang karapatan, ng sinumang kasapi ng Partido. Bakit ibabawal ito ngayon ng sinasabing sentro? At bakit din nila tatalikuran ang kanila namang tungkulin na masusing suriin at pag-aralan ang puna ng sinuman?

Ikalawa, itinuturo ni Lenin na tungkulin nating punahin ang kamalian ng sentro sa harap ng kabuuang kasapian ng Partido. Bakit ngayo'y ipapatakaran na dapat "compartmentalized" ang punahan sa loob ng Partido?

May binabaluktot na diwa ng punahan sa Partido sa matagal nang panahon. Ito'y ang sinasabi ni Lenin (at nakasulat din sa ating Konstitusyon) na may karapatan ang sinumang kasapi na punahin ang sinuman o anumang organo sa harap ng "pulong ng Partido" (Party meetings). Para kay Lenin, ang pinatutungkulan sa "Party meetings" ay ang diwa ng kabuuang organisasyon ng Partido, hindi ang kanya-kanya lamang kapulungan o kolektibo sa ilalim ng sistema ng kompartmentalisasyon. Mauunawaan pa ito sa susunod na mga sipi natin kay Lenin.

Kay Lenin, ang hangganan ng punahan ay sumasaklaw hindi lamang sa loob ng Partido kundi pati sa labas nito. Sa isang pagtatalo kung katanggap-tanggap ba na punahin ang mga desisyon ng Partido *hindi lamang sa loob ng Partido kundi pati sa pahayagan at pulong publiko*, tumindig si Lenin na maaaring gawin ito maging sa labas ng Partido. Ani Lenin:

"Criticism within the limits of the principles of the Party Programme must be quite free... not only at Party meetings, but also at public meetings. Such criticism, or such 'agitation' (for criticism is inseparable from agitation) cannot be prohibited. [On the other hand,] The Party's political action must be united. No 'calls' that violate the unity of definite actions can be tolerated either at public meetings, or at Party meetings, or in the Party press." ("Freedom to Criticize and Unity of Action," Vol. 10, Collected Works)

Sa artikulong ito, pinupuna ni Lenin ang kamalian ng resolusyon ng CC (RSDLP) na ipinagbabawal ang pagpuna sa desisyon ng Konggreso ng Partido sa labas ng Partido (sa pahayagan at pulong publiko).

Ani pa ni Lenin: *"The Central Committee's resolution is essentially wrong and runs counter to the Party Rules. The principle of democratic centralism and autonomy for local Party organizations implies universal and full freedom to criticize, so long as this does not disturb the unity of a definite action; it rules out all criticism which disrupts or makes difficult the unity of an action decided on by the Party."* [italics Lenin's; op cit]

Malinaw na pinag-iiba ni Lenin ang kalayaan sa pagpuna at ang kaisahan sa pagkilos ng Partido. Sa sinasabi ni Lenin, sa kalagayang wala pang napagkakaisahang pagkilos ang Partido, ang mangingibabaw ay ang kalayaan ng bawat kasapi na pumuna sa nakikitang maling desisyon ng anumang organo.

At kung ang desisyong ito ay sangkot ang pampulitikang panawagan ng Partido (gaya ng kanyang halimbawa na panawagan sa paglahok sa eleksyon), malaya ang bawat kasapi na punahin ito maging sa publiko bago ang panahon ng kampanya sa halalan. Subalit sa panahon ng kampanya mismo, ang mangingibabaw ay ang pagkakaisa sa pagkilos at hindi mapapayagan ang pampublikong pagpuna sa Partido dahil ito'y magpapanganib na sa tagumpay ng panawagan.

Ano ang diwa ng mga pahayag na ito ni Lenin? Ang diwa ay ang pagiging katanggap-tanggap ng pagpuna ng mga kasapi ng Partido *sa batayan ng prinsipyo* sa loob o labas man ng kinalalagyan niyang yunit ng Partido, sa loob ng organisasyon ng Partido o sa hanay man ng publiko. Ang limitasyon nito ay sa kalagayang may pagkakaisa na ang buong organisasyon sa nakasalang na usapin, o may pagkakaisa na sa deperidong porma ng pagkilos ang buong Partido.

Mahalagang bagay na ang pinagtatalunang usapin ay sumasaklaw sa mga batayang prinsipyo ng Partido. Taliwas sa tindig ng sentro (na ginagawang malaking kasalanan sa loob ng Partido ang makipagtalò't makipagdebate sa usapin ng mga saligang prinsipyo), para kay Lenin, ang ganitong klaseng mga usapin ang mismong batayan at dahilan kung bakit kailangang gawing masigabo ang tunggaliang panloob sa Partido (inner-Party struggle). Sa ganitong klaseng usapin kailangan ang puspusang debate at tunggaliang nilalahukan ng pinakamaraming kasapiang ng Partido.

Laluna -- para pa rin kay Lenin -- kung ang nasasangkot ay mga usaping kaugnay ng nakikitang paglabag sa batayang prinsipyo ng mga namumunong sentro ng Partido.

Ano ang ikinatatatagat kung gayon ng "ating" sentro? Natatatagat ba sila sa paglarga ng inner-Party struggle?

Gaya nang sinasabi ng iba, natatatagat ba silang ang punahan o debateng ilulunsad sa malawak na saklaw ay tungo sa "destabilisasyon" ng buong Partido? Tingnan natin ang aktitud dito ni Lenin.

Para kay Lenin, hindi mahalaga kung ang kalayaang pumuna ay magluwal man ng mga pagtatalu-talo at di-pagkakasundo sa loob ng Partido. Sa halip, nakikita niyang sa batayan lamang nito maaari pa ngang malutas nang may karangalan (honorably) ang mga usapin. [op cit]

Katunaya'y nanawagan si Lenin ng *portal* na pagkilala sa kalayaang pumuna ng bawat isa (hanggang sa antas na bigyan sila ng karapatang maglimbag ng kanilang mga pahayag at artikulo na pumupuna sa pagkilos ng mga sentral na organo ng Partido, *kabilang ang pagbibigay ng garantiya na ipamanahagi iyon sa buong kasapiang ng Partido*). Para kay Lenin, maaaring sa ganitong paraan maililihis ang makaluma, pilistino at paikut-ikot na sistema ng bangayan sa loob ng Partido tungo sa isang marangal at konstitusyonal na paraan ng pakikibaka para sa sariling ideya at pagtingin. ["To the Party," Vol. 7, Collected Works]

May dapat matutunan sa paraan ng pakikipagtalo mismo ni Lenin sa mga usaping hinarap niya sa loob ng Partido. Taliwas sa ipinapatakarang ng bogus na plenum na dapat nakalimita lamang sa loob ng ating yunit ang ating mga puna (samantalang sila'y malayang lait-lait sa buong organisasyon ng Partido ang haka-hakang kamalian ng nakabababang organo), ang tindig ni Lenin ay mapangahas na batikusin ang mga paglabag sa prinsipyo laluna ng mga sentrong organo at dallin ang usapin hindi lamang sa kanila kundi sa buong kasapiang ng Partido para sa pagsusuri't pagkilos.

Ganito ang naging tindig niya sa binanggit sa itaas na iligal na pagdedesisyon ng 4 na kagawad ng CC nang walang pag-abiso sa kanya: *"I am obliged to address a letter regarding their mode of procedure to Party workers whom this matter rather closely concerns."* ("To Five Members...")

Ganito rin ang naging posisyon niya sa pagdedesisyon ng CC na ipinagbawal ang pagpuna sa desisyon ng Partido sa mga pahayagan at pulong publiko, nang hindi tinalakay muna ang usapin sa organong namamahala sa pahayagan at sa buong organisasyon ng Partido: *"We call upon all Party organizations to discuss this resolution of the Central Committee now, and to express a definite opinion on it."* ("Freedom to Criticize...")

Absolutismo at Demokratikong Sentralismo

Dapat nang hubaran ng maskara ang tunay na katangian ng "kilusang pagvawasto" at mga alituntuning pinagtibay ng bogus na plenum. Taliwas sa ibig nilang palabasin sa "Desisyon", hindi ito nakasandig o umaalinsunod sa alinmang prinsipyong demokratikong sentralismo at sa alinmang probisyon ng Saligang Batas ng Partido.

Ang demokratikong sentralismong Partido ay nangangahulugan ng sentralismong nakabatay sa demokrasya at demokrasyang nakapailalim sa sentralisadong pamumuno. Inilinalaw ni Liu Shaoqi ang bawat bahaging ito sa artikulong "On the Party":

"What does it mean when we say that Party centralism is centralism based on democracy? It means that the leading bodies of the Party are elected by the membership on a democratic basis and enjoy their confidence. It means that the resolutions and policies of the Party are the crystallization of the ideas of the rank and file as expressed on a democratic basis, that they are decided on by the rank and file or its representatives and that they are then adhered to and carried out by the leadership in conjunction with the rank and file... In other words, the Party's centralism is based on, and not separated from, democracy. It is not absolutism.

"Why do we say that the Party's democracy is democracy under centralized guidance? This means that every Party meeting is convened by a leading body and carried through under proper leadership. The adoption of every resolution or ruling is preceded by full preparation and careful deliberation... In other words, inner-Party democracy is not democracy devoid of leadership, nor is it ultra-democracy, nor is it anarchy in the Party."

Ang sentralismong iwinawasiwas ng bogus na plenum ay hindi batay sa demokrasya. Sila ang pinasasaringan ni Liu Shaoqi nang sabihin niyang:

"Some comrades do not understand that centralism in the Party is based on democracy. Consequently, they separate their leadership from inner-Party democracy and from the rank and file of the Party membership and call this "centralism". They think that their authority as leaders need not be conferred by the Party membership but can be arrogated by themselves. They think that they need not gain leading positions through election, nor need they enjoy the confidence of the Party membership and the lower Party organizations, but that they can simply proclaim themselves leaders. They think that they can arbitrarily adopt guidelines and resolutions without going through the process of pooling the ideas of the rank and file. Instead of identifying themselves with the rank and file of the Party membership, they stand above it. Instead of acting within the organization of the Party and obeying and submitting to its control, they command and control the Party and lord it over the Party organizations... Party rules and resolutions, in their opinion, are written for rank-and-file Party members but not for leaders. This is an anti-democratic, autocratic tendency in the Party and a reflection of the ideology characteristic of a privileged social class." [italics ours]

Ang "demokratikong sentralismong" iwinawasiwas ng bogus na plenum sa pagsusulong ng "kilusang pagwawasto" ay ni hindi rin batay sa Saligang Batas ng Partido.

Sa Konstitusyon, ang pangunahing "batayang kondisyon" sa pag-iral ng prinsipyong demokratikong sentralismo ay ang prinsipyo ng halalan para sa lahat ng mga namumunong organo o para sa lahat ng bumubuo ng liderato ng Partido (Article IV, Section 1, a).

Ibig sabihin, gaya ng binanggit ni Liu Shaoqi, ang pangunahing batayan sa isang sentralismong nakabatay sa demokrasya ay ang paghahalal ng kasapi sa isang demokratikong batayan ng kanilang mga namumunong organo. Gayundin, ang pangunahing batayan sa isang demokrasyang nakapailalim sa sentralisadong pamumuno ay ang pagkakaroon ng isang namumunong organo na nagpapasya sang-ayon sa kagustuhan ng nakararami.

Saan nakasandig ang pamumuno ng "ating" sentro? Paano sasabihing "sentralismong batay sa demokrasya" kung ang pinakaminiimum na rekisito ng demokrasya ay hindi nito tinataglay: ang pagkahalal sa pwesto sang-ayon sa kagustuhan at tiwala ng nakararami sa pamamagitan ng isang Konggreso? Paano sasabihing "demokrasyang nasa ilalim ng sentralisadong pamumuno" kung ang mga desisyon ng sentro ay hinuhugot sa sariling kagustuhan at hindi sinasalamun ang kapasyahan ng nakararami?

Lumalabas na ang natatandaan o gusto lamang tandaan ng sentro sa Konstitusyon ng Partido ay ang probisyon ng "pagpapailalim" ng kabuuang kasapian ng Partido sa Komite Sentral.

Maliwanag sa Saligang Batas ng Partido na ang prinsipyong ito -- kasama ang prinsipyo ng pagpapailalim ng indibidwal sa organisasyon, ng minorya sa mayorya, ng nakabababang antas sa nakatataas na antas -- ay nakabatay sa diwa ng nagkakaisang pagkulos o pagdedesisyon na mararating lamang "pagkatapos ng malaya at puspusang diskusyon" ng mahahalagang usapin (Article IV, Section 1, b).

Ibig sabihin, ang probisyong ito sa Konstitusyon ay alinsunod sa diwa ng paglarga ng debate't talakayan sa hanay ng kasapian ng Partido, na kailangang tiyaking maganap bago ang pagpapasya sa mahahalagang usapin. Ito ang diwa na pamana pa ni Lenin. Ang "pagpapailalim" ng lahat sa KS at sa liderato ng Partido ay nasa diwa't konteksto ng pinagpasyahang aksyon na dumaan sa demokratikong proseso.

Ngayo'y lumalabas na ang "pagpapailalim" ng lahat sa bogus na plenum at sa bogus na sentro ay hinihingi at the expense ng demokratikong proseso sa loob ng Partido. Masahol pa, hindi lamang ito hinihingi, kundi ngayo'y ipinapatakaran pa sa pamamagitan ng mga "alituntuning" gawa-gawa rin lamang nila.

Ang Kaparaanan ni Lenin at Ang Kaparaanan ng KTKS

Matuto tayo sa kaparaanan ni Lenin na nagsisimula sa pagtaguyod ng mga prinsipyo ng organisasyon at hindi sa kung sino o ano ang sinasabi ng sentro. Ani Lenin, *"ang Konseho ng Partido ay uniiral para sa [interes ng] Partido, at hindi [ang kabuligtaran nito:] ang Partido ay para sa Konseho."* ("The Third Congress of the RSDLP," Vol. 8, Collected Works) Ito, anyo, ang diwa ng Partido.

Ibig sabihin, ang interes ng sentro ay hindi otomatikong interes ng Partido. Ang sentro ay hindi otomatikong kumakatawan sa kolektibong interes ng kasapian ng Partido.

Sa sandaling nagbabangga ang interes ng sentro sa interes ng kasapian ng Partido, tungkulin ng nakararaming itaguyod ang diwa't prinsipyo ng Partido. Sa ganitong mga kalagayan, ang alituntuning itinatakda ng sentro ay alituntuning maliwanag na lihis sa diwa at prinsipyo ng Partido.

Hindi dapat magbulag-bulagan na lamang ang buong kasapian ng Partido sa kalagayang ang sentro, na ni hindi man lamang nagtatanasa ng tiwala at suporta ng nakararanin, na hindi man lamang nailuklok sa pamamagitan ng demokratikong proseso, ay heto't magpapasya sa buong buhay ng organisasyon at ng lahat ng kasapian nito.

Katunayan, ang sinasabi nating sentro ay isang maliit na sirkulo lamang na ngayo'y nagsasagawa ng isang "buhay-at-kamatayang" atake sa nakararaming kasapian ng Partido.

Hindi rin kinikilalang sentrong ito ang makaprinispyo at proletaryadong kaparaanan ng tunggalian sa loob ng Partido. Hindi maintindihan o ayaw nilang intindihin ang kaparaanan ng isang Lenin sa pakikitunggali sa loob ng Partido.

Ang pagdidiin ni Lenin sa mapangahas, walang humpay, lahatang-panig, masaklaw -- pero marangal at konstitusyonal -- na kaparaanan ng pakikitunggali sa loob ng Partido ay tatak ng proletaryadong nag-aasinila ng sibilisado at maunlad na kaparaanan sa paglutas ng mga tunggalian sa hanay ng mamamayan.

Ang kaparaanan ng sentro ay mismong kabaligtaran ng itinaguyod ni Lenin. Dala-dala ng sentro ang kaparaanan ng akaluma't pyudal na natatakot buksan ang organisasyon sa mga debate't tunggalian kalut sa hanay ng magkakasama. Itinataguyod nila ang pyudal, paternalistic, at otokratikong kaparaanan ng tinatapos ang lahat ng tunggalian sa usapin ng pagwasiwas ng otoridad.

Hinihingi nila ang bulag na pagsunod ng mga kasapi sa otoridad ng kanilang sentro. Habang nagsasalita ng pamumuna at pagpuna-sa-sarili, iniiwasan nilang ilagay ang sarili sa gitna ng pamumuna ng maranu. Ang tingin nila sa sarili at sa kanilang organo ay personipikasyon ng buong linya at prinsipyo ng Partido, na para bagang kung sila'y punahin ay "destabilisasyon" na sa Partido, at kung sila'y palitan sa pwesto ay pagkawasak na ng buong Partido't rebolusyon.

Saan pa nanggagaling ang ganitong pananaw kundi sa absolutistang pagtingin na kinakatawan ng sentro ang kapasyahan at kagustuhan ng Partido, kahit malinaw na ni walang batayan sa kapasyahan at kagustuhan ng buong kasapian ng Partido ang kanilang pagkaluklok sa pwesto? At paanong nangyaring ang rebolusyon ay naging usa pin na lamang ng kanilang pananatili o pagbagsak sa pwesto?

Nang-upat sila ng isang histeryang walang batayan. Ngayo'y ibinibingit nila sa pagkawasak ang buong organisasyon. Walang ibang nalalabing paraan kundi manindigan ang buong kasapian ng Partido na palitan na ang sentrong ito ng Partido, laluna ang tatlong katao sa KTKS na siyang nagpakana at utak ng lahat.

Komiteng Rehiyon
Metro Manila-Rizal
Oktubre 10, 1992

TUMINDIG SA TAMA AT TOTOO, PAWALANG BISA ANG BOGUS NA PLENUM!

Marso 5, 1992, inaprubahan ng KT/KS, nang may ilang menor na amyenda, ang "Reaffirm our Basic Principles and Rectify the Errors". Ang dokumentong ito ay isinulat sa labas ng bansa ni Armando Liwanag (AL) na diumano'y siyang Tagapangulo ngayon ng Partido Komunista ng Pilipinas.

Bago nito, ang borador ni AL na may petsang Disyembre 26, 1991 ay dumapo sa Pilipinas galing Europa at kumalat sa iba't ibang yunit ng Partido. Ang ligal na mga institusyon imbes na opisyal na mga linya ng komunikasyon ang naging daluyan ng pagkalat nito. Pati ang kaaway ay agad nakakuha ng kopya at tumulong ang psy-ops experts nito sa distribusyon.

Hanggang ngayon, ang KR/MR ay hindi pa nakakatanggap ng borador man o pinal na kopya ng dokumento sa opisyal na linya ng KT/KS. Maski pormal na paabot ng KT/KS hinggil sa pag-iral at pagkalat ng dokumentong ito ay wala.

Kung ito'y ordinaryong dokumento, walang kaso na ito'y lipad-liparin sa kalsada at pagpasa-pasahan sa mga karsel ng kaaway.

Pero ito'y isang dokumentong umaatake at umaalipusta at nang-uupat ng purgahan sa buong Partido at Hukbo, sa mismong KS at Politburo, sa pamunuan ng Hukbo at mga komander at mandirigma, sa namumunong mga kadre at sa masang kasapi, sa pangunahing mga organo at yunit ng Partido, kabilang na ang organisasyon ng Partido sa MR.

At sino ang umaatake at umaalipusta sa buong Partido at Hukbo?

Si Armando Liwanag mula sa kanyang pugad sa Europa at ang mag-asawang kagawad ng KT/KS dito sa loob ng bansa. Tatatlong tao ang umaatake at umaalipusta, at nagwawasiwas ng purgahan, laban sa buong Partido at Hukbo!

Ninombrahan ng tatlo ang kanilang sarili bilang "tatlong persona" ng Partido, isang holy trinity na umaaktong gwardya ng banal na mga prinsipyo ng Partido.

Nangaprubahan at ikalat ang dokumentong ito ng tatlo, inihahanda na, mula pa Enero, ang plenum ng KS. Pero hindi na ito hinintay.

Inako na ng tatlo ang awtoridad na atakihin, alipustahin at purgahin ang Partido at Hukbo sa inaakala nilang mga kamalian. Inangkin at inabuso ang awtoridad ng isang KT/KS ng Partido gayong dadalawa na lang ang mga kagawad nito sa loob ng bansa at sila pa'y mag-asawa.

ISANG BOGUS NA PLENUM

Abril 1992, idinaos ang "ika-10 plenum" ng KS. Pero muli, minaneobra ito ng mag-asawa.

Kahit walang quorum (2/3 ng regular na mga kagawad ng KS), itinuloy ang "plenum". Ni hindi inimbiba o inabisuhan ang mga kagawad na KS na lumaya na sa preso pero hindi pa pormal na integrado sa organisasyon. Ni hindi sila hiningan ng opinyon laluna ang nangungunang mga kagawad ng KS na inaatake at inaali-pusta sa Reaffirm.

Ang regular na mga kagawad na kalahok sa "plenum" na ito ay 18% lang at ni walang 1/5 ng kabuuang bilang ng mga regular na kagawad ng KS noong 1986.

Anong salamangka ang ginawa para ang kapos sa 1/5 ay maging lampas sa 2/3, ang isang napakaliit na minority ay maging "napakalaking majority"?

Una, gumawa ng kategoryang "aktibong mga kagawad" ng KS.

Sa gawa-gawang kategoryang ito, ang pumasa lang na "aktibo" ay 38% ng kabuuang bilang ng kasapiang ng KS noong 1986. Sa kabuuang bilang ng KS, tinagpas ang halos 43% at hindi itinuring na aktibo dahil nakakulong o lumaya na pero hindi pa "nakakabalik sa dating katayuan". Pero sa katotohanan, ang karamihan dito ay nakalaya na't ang malaking bilang ay nananatiling mga kagawad ng KS alinsunod sa sarili nitong mga alituntunin. Ngunit hindi sila inabisuhan, inimbikahan o pinadalhan ng adyenda.

Pero kahit sa ganitong salamangka, ang kanilang natipon na regular na mga kagawad ay kalahati lang ng itinuturing nilang bilang ng "aktibong" mga kagawad.

Kaya't ginawa ang ikalawang salamangka. Ang mag-asawa, kasabwat ang dalawang kagawad ng Politburo, ay nag-angat ng dalawang regular na kagawad mula sa mga panghalili na nakatipon na noon.

Pero kahit sa pag-aangat na ito, lilitaw na 50% pa rin lang ng itinuturing nilang mga "aktibo" ang kanilang natitipon. Kapos pa rin sa rekisitong 2/3 para sa isang *quorum*.

Dito nila ginawa ang pangatlong salamangka. Muling tinagpas ang kategoryang "aktibong mga kagawad". Inawas dito ang 1/3 na nasa labas ng bansa. Para lang maituloy ang bogus na plenum, ang pinagbatayan nila ng *quorum* ay ang bilang ng itinuturing nilang mga "aktibong kagawad sa loob ng bansa."

Sa ganitong mga salamangka, ang isang napakaliit na minority, 18% ng KS ng 1986, ay naging "napakalaking majority", 77% ng itinuturing nilang mga "aktibong mga kagawad" — sobra pa sa rekisitong 2/3 na *quorum*! Kontento sa kanilang mga salamangka, idineklara ang pagbubukas ng "ika-10 plenum ng KS ng Partido.

Sa iregular, ilegal at iiehitimong "plenum", inayunan ang nilalaman ng *Reaffirm* at "kilusang pagwawasto". Kunwa'y itinabi ang dokumentong di nakabatay sa paglalagom. Pero nagpasyang gumawa ng "paglalagom" na parehas ang laman at ito ang ipalit. Isang paglalagom na walang kalahok mula sa Visayas, NCR, CL at iisa mula sa Mindanao (baguhan pa sa Mindanao), na bumubuo sa majority ng kasapiang ng Partido, Hukbo at baseng masa.

Bukod dito, ang bogus na plenum ay naghalal ng bagong KT, Politburo at KS. Si AL at ang mag-asawa ang hinalal na tatlong pangunahing mga "lider" ng Partido. Ginawa ito sa paraang kaiba sa paraan ng paghalal sa nakararami (*viva voce* sa tatlo, secret balloting sa iba).

Ang pinakamasahol, hinalal si AL kahit nabunyag sa mismong "plenum" na ito ang isa niyang kaso na walang kasinglubha at dapat aksyunan ng Partido. Inamin sa "plenum" na totoo ang kasong ito. Pero hindi hinusgahan at inaksyunan. Gayunman, ang pagkakahalal mismo sa kanya sa pinakamataas na katungkulan sa Partido ang mismong husga at aksyon ng bogus na plenum.

Ang lahat ng iregularidad ay pwede sanang ihiwalay at ipag-iba sa isyu ng *Reaffirm* kung wasto at prinsipyado ang nilalaman ng dokumento. Pero ito mismo ang pundamental na problema. Ang laman ng dokumento, sa mismong aprubadong bersyon, ay walang pakundangan at walang batayang mga akusasyon na tama lang ibasura. Ang masahol, ang mga iregularidad at maneobra na kagagawan ng tatlo sa KT/KS, ay direkta at epektibong ginagamit para ipwersa sa Partido ang *Reaffirm*.

Ang ganitong mga pangyayari, kasama ang *Reaffirm*, ang paliwanag kung bakit ganito ang tema't tono ng papel na ito ng KR/MR. Dapat nang malaman ito

ng mga kadre ng Partido. Hindi na makapinsipyo at hindi na makabubuting ilihim ito sa mga kadre ng Partido.

Kaya't dinisisyunan ng KR (plenum ng Set. 23-25) na ipaalam sa mga kadre sa MR hanggang seksyon ang nangyayaring mga kabulastugan sa pambansang sentro dahil ang "kilusang pagwawasto" ng KT/KS, ayon mismo sa kanila, ay isang buhay-at-kamatayang usapin.

Sa ganitong hakbang, ang KR ay tumitindig sa Leninistang mga prinsipyo ng panloob na tunggaliang pampartido at hindi nagpapatali sa mga regulasyon ng KT/KS na tahasang lumalabag dito. Kalakip ng dokumentong ito ang papel ng KR na naglilinaw sa mga prinsipyong ito at bumabatikos sa mga alituntunin ng KT/KS sa kilusang pagwawasto. (Kalakip rin ang mga alituntuning ito.)

Kailangang masapol ng lahat ang saklaw at bigat ng usaping hinaharap ng Partido. Ipaalam ang tindig ng KR sa kasapian. Ipunin ang pinakamalawak na opinyon at posisyon ng mga kadre. At ihanda sa maigting na panloob na tunggalian. *Ang solusyon sa tunggalian ay nasa kamay at dapat isakamay ng malawak na kasapian ng Partido, hindi lamang sa relihiyon kundi sa buong bansa.*

Ang KT/MR ay nagtimpi sa tunggaliang ito. Umasang sa normal at tradisyunal na mga proseso ng Partido ay ito'y malulutas.

Nang lumaganap ang borador ni AL, nanahimik lang muna ang KT/MR dahil hindi ito opisyal na opinyon lang ng may akda. Hindi pinigil ng KT/MR ang pagkalat. Pero tumanggitong magbigay ng opinyon o opisyal na komentaryo. Ang inihiwasan ng KT/MR ay umalagwa ang tunggalian at maisalang ang prestihiyo ni AL at ng sentro. Kahit umarangkada na ang mga atake ng ilang yunit ng NOC — sa batayan ng isang borador at personal na dokumento! — na kandarapang pumila at sumaludo kay AL at laban sa KR/MR.

Nang biglang lumabas ang aprubadong bersyon, nagpasya ang KT/MR na ipabasa na ito sa mga kagawad ng KR at mga panrehiyong kadre. Nagpatawag ito ng pinalaking plenum ng KR (Agosto 13-15) at lahat ng kalahok ay nagkaisang ipaabot sa KT/KS ang isang liham na naglilinaw ng panig ng KR. (Kalakip ang liham.)

Sa liham, sadyang iniwasan ang masidhing makipagtunggali. Ang kaisahan ay linawin lang na malinis ang "konsensya" ng KR sa ibinibintang na "insureksyonismo". Magpaalalang mag-imbistiga muna't maghunos-dili sa pagbibitaw ng mabibigat na akusasyon. Pinagpasyahan rin na talakayin na sa mga KT ng mga KD at panrehiyong kawanihan at istap ang usapin at gumawa ng kaukulang posisyon. Idiniin na irenda ang saklaw ng diskusyon upang maiwasan ang pag-alagwa sa kabila ng ginagawang pang-uupat ng mga ilang tauhan ng NOC sa mga batayang yunit ng MR.

Pero nang malaman ng KR ang mga pangyayaring naganap sa bogus na plenum, hindi lang gumuho ang lahat ng pag-asa na malulutas pa ang tunggalian sa normal at tradisyunal na proseso. Ang nawasak ay ang anumang nalalabing pagtingin sa kasalukuyang KT/KS at sa mga kasangkot sa bogus na plenum.

Ang sentro mismong Partido ang walang pakundangang yumuyuraksa mga alituntunin at prinsipyo ng Partido at lumalait sa kasapian ng Partido at Hukbo. Ginagamit ang mga alituntunin para ipilit ang kanilang mga kaisipan, at sa kabilang banda, igapos ang kanilang mga katunggali at sindakin ng pamumurga.

Sa ganitong sitwasyon, ang mga organo't yunit ng Partido, ang pambansang kasapian ng Partido ang dapat nang gumalaw para tumindig sa tama at totoo, pawalang bisa ang bogus na plenum, at halinhan sa pamamagitan ng isang Pambansang Kongreso ang kasalukuyang sentro (ngayo'y isa na lang sirkulo o trayanggulo ng mga konspirador na pinagagalaw mula sa labas ng bansa).

Hindi kanila ang Partido. Partido natin ito. Ang kasapian hindi ang pamunuan ang dapat manaig. Ang tunggalian sa Partido ngayon ay lampas na't hindi na pwedeng ikupot sa usapin ng mga proseso't teknikalidad. Ito'y direktang usapin na ng sustansya, usapin ng prinsipyo. Ito ang pinakadalisay na kahulugan ng demokratikong sentralismo. Ito ang prinsipyo ng Partido.

ANG TUNAY NA KAHULUGAN AT LAYUNIN NG "REAFFIRM"

Bantog ang ating Partido sa kilusang komunista sa buong mundo na isa sa pinakamasugid, pinakamilitante, at pinakamatapat sa Marxismo-Leninismo sa pagsusulong ng rebolusyon.

Sa kabila ng pagkayanig ng internasyunal na kilusang komunista dala ng krisis ng sosyalismo, ang ating Partido ay di matinag sa katumpakan ng adhikain at linyang proletaryo.

Kaya't nakakabigla na ang mismong sentro ng Partido, ang KT/KS, ang walang babala at walang pakundangang aatake ataalipusta sa Partido na diumano'y lumilihis sa mga saligang prinsipyo at mananawagan ng pamumurga.

Ano ang biglang natuklasan ng KT/KS at naghumindig ang balahibo nito sa multo ng rebisyonismo at ang mukha ni Lava ang nababakas nito sa mga kasama? Dahil ba naglipana ang mga rebisyonista sa Europa, pati ba rito sa Pilipinas ay gustong mangalkal ni AL ng ganitong mga impakto?

Ang natuklasan ni AL ay ang salot ng "insureksyonismo" na laganap na raw sa buong katawan ng Partido at Hukbo, sa lungsod at kanayunan! At iba't ibang mukha pa ang "insureksyonismong" ito — limang tipo! ayon kay AL. (Kalakip ang dokumentong "Five Kinds of Insurrectionism").

Sa buong dokumento, isang "isteryang anti-insureksyon" ang isinisigaw ng KT/KS, na mas malamang, kung kanilang ipipilit, ay mas malaking pinsala ang idudulot sa buong Partido kaysa naganap na "isteryang anti-impiltrasyon" sa ilang rehiyon.

Para kay AL at sa KT/KS, ang salot ng "insureksyonismo" ang dahilan ng walang kaparis na pinsala at pag-urong mula nang muling itatag ang Partido. Lahat halos ng problema ng Partido ay inugat at isinisi sa insureksyonismong ito. Mula sa pagliit ng Partido at Hukbo at pagkitid ng baseng masa hanggang sa burokratismo, at pati ang kahibangan sa anti-impiltrasyon.

Ang insureksyonismo ay paglihis raw sa saligang mga prinsipyo ng Partido. Kaya't pinanunumpa tayong muli sa mga prinsipyong ito. Sapagkat ito'y paglihis sa mga saligang prinsipyo ng Partido, ang implikasyon ay rebisyonismo. Ang mga prinsipyong ito ay ang sumusunod:

Pagkapit sa teorya ng Marxismo-Leninismo. Pagtakwil sa makabagong rebisyonismo. Makauring pagsusuri sa lipunang Pilipino bilang malakolonyal at malapyudal. Ang pangkalahatang linya ng bagong demokratikong rebolusyon. Ang namumunong papel ng uring manggagawa sa pamamagitan ng Partido. Ang teorya ng digmang bayan at ang istrategikong linya ng pagkubkob sa lungsod mula sa kanayunan. Ang nagkakaisang prente alinsunod sa linyang makauri. Ang demokratikong sentralismo. Ang sosyalistang perspektiba at proletaryong internasyunalismo.

Anong bigat nga ng ating mga kasalanan kung may paglihis nga ang Partido sa mga ito! Pero ang usapin ay (1) kung paano pinatunayan at (2) kung napatunayan nga ng KT/KS ang paglihis sa presentasyon at argumentasyon ng buong dokumento.

Pero hindi lang ito ang batayan kung bakit rebisyonismo ang kahulugan ng insureksyonistang tunguhin.

Ayon kay AL, ang insureksyonismo — sa lungsod man o kanayunan — ay paghahangad ng “dagliang tagumpay militar”. Ang konseptong ito ng “dagliang tagumpay militar” ay linyang Jose Lava. Ang wala sa panahong “regularisasyon” (na sumasanib sa ikatlong tipo ng insureksyunismo) ay hawig raw sa kahibangan ng lideratong Jose Lava sa pagbubuo ng mga kompanya at batalyon noong 1949-50 nang walang kaukulang atensyon sa pagbubuo ng Partido at baseng masa.

Kaya’t mangilabot tayo mga kasama! Nakalukob na muli sa Partido ang multo ni Lava! Kailangan natin muli si Amado Guerrero sa katauhan ni Armando Liwanag. Kung may “second coming” si Lava, dapat may “second coming” rin si Amado Guerrero.

Pero ang esensyal na usapin ay kung paano pinatunayan ni AL at KT/KS ang pag-iral ng salot ng insureksyunismo at paano nito sinalanta ang rebolusyonaryong kilusan sa bansa.

Simple lang para kay AL at KT/KS ang kahulugan ng insureksyunismo. Paghahangad ng “dagliang tagumpay”. Anumang artipisyal at wala sa panahong pagmamadali at pag-abante na lampas sa sitwasyon o balanse ng pwersa ay insureksyunismo sa bokabularyo ni AL at KT/KS. Kung saang libro hinugot ni AL ang ganitong pagbibigay ng negatibong depinisyon at konotasyon sa insureksyon ay hindi natin alam.

Pero may duda kami na galing ito sa tadyang ni Marty Villabos, ang pinakamasugid na promotor ng insureksyunal naistratehiya na kaiskrimahan ni AL sa Utrecht.

Paano pinatunayan sa dokumento ang pag-iral ng salot ng insureksyunismo ayon sa pakahulugan ng KT/KS? Paano sinalanta ng “salot” na ito ang rebolusyonaryong kilusan sa bansa?

Paulit-ulit ang mga bintang ng KT/KS sa dokumento na ang tinatahak na pangunahing linya oistratehiya ng mga kasamang nahumaling sa insureksyunismo ay *“ang pag-agaw ng kapangyarihan sa pamamagitan ng mga pag-aalsa sa lungsod, sa tulong ng ilang mangang pinalaking mga yunit ng NPA na walang malawak at malalim na baseng masa”*.

Pero ano ang mga katibayang binanggit na ito nga ang linya oistratehiya ng mga kasama, sa lungsod at kanayunan, na inihalalili saistratehikong linyang militar ng Partido ng pagkubkob sa lungsod mula sa kanayunan at sa teoryang militar ng tatlongistratehikong yugto ng pagsulong ng digmang bayan?

Sa animnapu’t anim na pahina ng dokumento ay walang matatagpuang katibayang binanggit ang KT/KS na direktang nagpapatunay sa paratang na ang hangad ng mga kasama ay (1) agawin ang kapangyarihan sa pamamagitan ng armadong insureksyon sa lungsod; (2) palitan angistratehikong linyang militar ng pagkubkob sa lungsod mula sa kanayunan; at (3) laktawan ang alinman sa tatlongistratehikong yugto ng pagsulong ng matagalang digmang bayan.

Kung mayruon mang kasamang may ganitong pananaw, bukod kay Marty Villabos, dapat tukuyin ito ng KT/KS. Linawin kung siya’y nasa posisyon para impluwensyahan ang linya’t patakaran ng Parti-do at Hukbo. At higit sa lahat, patunayan na ang kanyang linya ay aktwal na naisapraktika sa masaklaw o limitado mang paraan.

Ang inaalala namin ay baka pumapatol at nakikipag-iskrimahan si Armando Liwanag sa isang Homobono Adaza sa loob ng Partido at kakarayin pa niya ang buong organisasyon sa ganitong kahibangan.

Kung mayruon mang mga dokumentong pinagbabatayan ang KT/KS sa ganitong mga paratang, bukod sa mga sulatin ni Marty Villalobos, hindi lang dapat

pamagat ang tukuyin ng KT/KS. Kailangang sipiin ang aktwal na mga pangungusap at pormulasyon at iprisinta bilang batayan ng akusasyon.

Masamang istilo ang babanggitin lang na may ganitong dokumento ang ganitong organo na may ganitong pamagat at ang KT/KS na lang ang gagawa ng kung anong interpretasyon nang walang sinisiping mga aktwal na pormulasyon at pangungusap. Sa buong Reaffirm, pamagat ng dalawang dokumento lang ang binaggit ng KT/KS. Binatikos ang mga dokumentong ito nang wala namang binabanggit na mga eksaktong sipi bilang patunay ng mga akusasyon ng KT/KS.

Minsan lang sumipi ang KT/KS at hindi pa kinumpleto. Ito'y ang tungkol sa depinisyon ng MindaCom hinggil sa pagkakaiba ng pakikibakang pulitikal at militar.

Inakusa ng KT/KS ang mga kasama sa Mindanao ng "*pinakamasahol na klase ng disorientasyon*," "*paglapa sa rebolusyonaryong oryentasyon ng ating digmang bayan*," at "*kakulangun ng pag-intindi ng saligang teorya*". Ito ito'y sa batayan ng pagsusuri sa dalawang termino at hindi sa pag-aaral ng aktwal na kalagayan at karanasan sa buhay-at-kamatayan pakikibaka sa Mindanao. Mula sa akusasyong ito sa Mindanao na ang pruwera ay "dalawang termino", ay humabi pa ng kung anu-anong mga akusasyon at pinasaklaw na ito sa iba't ibang organo at mga kasama hanggang sa MR.

Dahil sa dalawang terminong ito, idineklara ng KT/KS:

Our armed struggle, which is a people's war, is denied its character as a revolutionary political mass movement. The mere wish for an armed urban insurrection virtually relegates people's army into being a 'regularized' military force not unlike that of the enemy's."

Matatanggap kaya itong mga kadre at komander ng Mindanao? Mapapatawad kaya nila si AL at ang KT/KS sa ganitong pang-iinsulto sa kanila bilang mga rebolusyonaryo? Sa ganitong pagkukumpara ng Hukbong Bayan sa hukbo ng kaaway?

Pati ang mga dakilang Welgang Bayan sa Mindanao noong panahon ni Marcos ay trinato ni AL at KT/KS na mga simpleng "transport strike" na kagagawan ng ating "militaristang" Hukbo.

Ang pinakamasahol, umabot si AL at KT/KS sa pagtinging ang ilang kompanya ng Hukbo ay "*coarse and lazy but ravenous; and big but not active in fighting*" na ang ibig sabihin ay "*barumbado't tamad pero matakaw, malaki pero inutil o duwang*"!

Pawang mga haka-haka't ispekulasyon ang mga kongklusyon at akusasyon ng KT/KS dahil wala itong ipiniprisintang mga ebidensya na resulta ng kongkretong imbigisasyon at paglalagom.

Inaakala ng KT/KS na kaya nagmamadaling magtayo ng mga kompanya at batalyon, na tinatawag nitong "regularisasyon", mula 1981, ay dahil naghahabol ang mga kasama ng "dagliang tagumpay militar". Pero walang iniharap ang KT/KS na katibayan na ito ang layunin ng tinatawag nitong "regularisasyon".

Malinaw sa mga opisyal na dokumento ng Partido, ng KS, Politburo at KT/KS, kung ano ang layunin ng pagtatayong ito ng mga kompanya at batalyon. Sa mga dokumentong ito, walang binabanggit o kahit ipinahihiwatig na paghahabol ng "dagliang tagumpay militar", "pag-agaw sa kapangyarihan sa pamamagitan ng pag-aalsa sa lungsod, "pagpapalit sa linyang pagkubkbob sa lungsod mula sa kanayunan", o "paglaktaw sa alinman sa tatlong istrat ehikong yugto ng digmang bayan."

Saan, kung gayon, nanggaling ang pagtingin na ang hangarin ng "regularisasyon" ay "dagliang tagumpay militar". Nanggaling ito sa imahinasyon ni AL na hindi makawala, matapos ang mahigit 40 taon, sa Lavaitang bangungot.

Dahil nagtayo tayo ng mga kompanya at batalyon, at ngayo'y malaki ang ikinitid ng ating baseng masa at iniliit ng Partido at Hukbo, angagad naaalala ni AL ay ang 1949 at 1950 ni Jose Lava!

Hindi magawang pag-ibahin ni AL ang "regularisasyon" noon at ngayon, hindi lang dahil minumulto siya ni Lava tuwing may makikita siyang pagkakahawig sa itsura. Ang mas dahilan ay sapagkat malayo siya sa sitwasyon. Hindi lang sa pisikal na distansya ng Europa sa Pilipinas, kundi bunga ng kawalang tiyaga sa pagsusuri ng kalagayan at paglalagom ng karanasan.

Ang tendesya ni AL ay umasa na lang sa kanyang bodega ng kaalaman na napaglipasan na ng panahon. Hindi na niya ito kinakargahan ng bagong mga karanasan sa pamamagitan ng matiyagang pakikinig sa mga kasama at direktang integrasyon sa buhay-at-kamatayang pakikibaka dito sa bansa.

Ayon sa KT/KS, ang konsepto ng "SCO" na pinagtibay ng KS noong 1980 at pormal na inatras nitong 1990 (KS din ba ang nag-atras?) ay umengganyo sa insureksyunismo sa lungsod at nagkaruon ng mas malaki at mas direktang papel sa pagpapalago ng "regularisasyon" at adbenturismong militar.

Pero muli, hindi naipaliwanag ng KT/KS, gayong malinaw at marami naman ang mga dokumento tungkol sa SCO, kung paano ito lumalaktaw sa tatlong istratihikong yugto ng digmang bayan, lumilihis sa linya ng pagkubkob sa lungsod mula sa kanayunan, at itinataguyod ang pag-agaw ng poder sa paraan ng armadong pag-aalsa sa lungsod bilang pangunahing linya.

Sapat na para sa KT/KS na ilaylay ang "three strategic coordinations" ng SCO. At mula dito'y umasa na ang Partido ay organisasyon ng libu-libong mga utong na basta lulunukin na lang ang kanilang mga akusasyon. Maari ngang mali ang SCO, pero ang kamalian ba ay sa porma ng insureksyunismo at paglihis sa teorya ng matagalang digmang bayan?

Kung susundan talaga ang lohika ng KT/KS, ang dapat ituring na "ina ng lahat ng kasalanan" — ng "insureksyunismo sa lungsod" at "regularisasyon ng hukbo" — ay ang SCO na ang KS ang may pakulo. Kaya't bakit ang MindaCom ang panggigigilan? Bakit "Minda-bashing" ang inuupat ni AL?

May kinalaman ba rito ang mga pangyayaring: (1) Isang kagawad ng KT/KS na dating kalihim ng MindaCom ang tumutol noong 1986 sa kanyang muling pag-angkin sa pwestong Tagapangulo ng Partido at sa muling pag-upo ng kanyang asawa bilang myembro ng KT/KS? (2) Isa pang kagawad ng KT/KS na mula rin sa MindaCom at punong komander ng Hukbo ang walang tigil na umuungkat sa isang malubhang kaso ni AL at mahigpit na tumututol sa kanyang mungkahing buwagin ang mga kompanya at batalyon. (3) Isang nagbitiw na kagawad ng KT/KS na dating myembro ng MindaCom na kumukwestyon sa awtoridad ng KT/KS at ni AL, at gumagawa ng mga independyenteng galaw para itulak ang kanyang mga personal na posisyon.

Ikaapat (pero di dapat ipantay ng kategorya) ay si MV, na dati ring kagawad ng MindaCom, na walang tigil na bumubwisit kay AL, na parang isang hantik na nakakagat sa kanyang leeg o langaw na nakadapo sa kanyang ilong doon sa Utrecht.

Anumang mga bagong ideya sa "three strategic coordinations" at "three strategic combinations" ay ayaw tanggapin ng KT/KS na simpleng "refinement, adjustment, etc." sa teorya ng digmang bayan. Ang gustong mangyari nang KT/KS ay ikategorya at i-criminalize ang mga ito bilang mga "deviation" hindi lamang sa linyang militar ng Partido kundi sa mga prinsipyo ng Partido.

Ang problema, agad humahangos at hurementado ang KT/KS na tatakan ang mga ito na paglihis sa mga saligang prinsipyo ng Partido pero hindi naman maeksplika na ng may kumpletong ebidensya ang kanilang mga akusasyon.

Kami ay may impresyon na ang istilo at motibo ng KT/KS ay manindak at manakot at hindi seryosong mangumbinsi sa mga akusasyong ito ng *deviation*. Kaya't sa dulo nga ng dokumento ay pamumurga agad ang iwinawasiwas nito.

Ang "insureksyonismong" diskubre ni AL at KT/KS ay kanilang imbento. Isang "isteryang anti-insureksyong" produkto ng isang lumang bangungot! Ang problema, dito inuugat ang naglalakihang mga problema ng Partido, ang pagliit ng kasapian ng Partido at Hukbo, at ang pagkitid ng baseng masa sa buong kapuluan.

Paano ito nangyari? Simpleng-simple rin para kay AL at KT/KS! Sa pinakabuod, dahil hinigop ang mga kadre ng "regularisadong hukbo" at binuro sa lungsod bunga ng "insureksyunismo".

Dahil sa ganitong "paghigop" at "pagburo", nalimas ang mga kadre sa gawaing masa. Dahil sa pagkalimas, napabayaan ang konsolidasyon at ekspansyon ng baseng masa at pagbubuo ng Partido. Dahil sa ganitong kapabayaan, kumitid at lumambot ang baseng masa. Kumitid at lumambot na nga, ginawa pang militarizado ang sitwasyon dahil sa wala sa panahong pagpapaigting ng gera.

Kung ganito kasimple ang dahilan ng pagkitid ng baseng masa, at bunga nito, ang pagliit ng Partido at Hukbo, simple rin ang ebidensya na dapat iharap ng KT/KS:

Ihapag nila ang datos kung gaano karami ang mga kadrang hinigop ng "regularisasyon" ng hukbo na pinuknat sa gawaing masa, sa mga panteritoryong organisasyon ng Partido. Ihapag nila ang datos kung gaano karami ang mga kadrang "binuro" sa mga yunit partisano imbes na ipadala sa kanayunan para sa gawaing masa.

Ang problema ay ni walang iniharap sa "Reaffirm" na mga datos na susuporta sa akusasyon nitong hinigop ng regularisasyon ang mga kadre mula sa gawaing masa at gawaing pampartido at binuro ang mga kadre sa mga yunit partisano sa lungsod.

Mahirap paniwalaang ang "regularisasyon", ang pagpapalaki ng panagupang mga pormasyon ng Hukbo ay may awtomatikong epekto ng paghigop ng mga kadre mula sa gawaing masa at pampartido.

Ang pangangailangan ng mga kadre para sa Hukbo ay may sariling dinamismo na kaiba sa gawaing masa at pampartido. Karamihan ng mga komander at kadre ng hukbo ay mula rin sa hanay ng mga pulang mandirigma na sumulong sa mayamang karanasan sa armadong pakikibaka. Dati silang mga aktibistang kabataan o ordinaryong mga kasapi ng Partido sa baryo na diretsong sumasampa sa Hukbo.

Ang mga komander at kadrang militar ay hindi simpleng hinuhugot mula sa istruktura ng Partido at isinasalpak sa patnugutan ng Hukbo. Ang Hukbo at ang organisasyon ng Partido sa loob nito ay may sariling kapasidad na magpalaki nang hindi hinihigop ang malaking bilang ng mga kadre ng Partido sa gawaing masa.

Kung tutuusin, ang usapin dito ay hindi ang problema ng mabilis na pagpapalaki ng panagupang pormasyon ng Hukbo kundi ang mabilis na ekspansyon at konsolidasyon ng ating mga larangang gerilya, ng ating baseng masa. Sa pagbubuong ito ng baseng gerilya, may krusyal na papel ang usapin ng rebolusyong agraryo at kilusang magsasaka na hanggang sa ngayon ay hindi pa rin lubusang naaasikaso ng Partido laluna ng pambansang sentro.

Imbes na malalim at masaklaw na lagumin ang panloob na kalikasan ng mga problema sa rebolusyong agraryo at kilusang magsasaka; pagbubuo ng mga

larangang gerilya sa antas ngayon ng digmang bayan; pagbubuo ng Partido at pagsasanay ng kadre; pagsusulong ng kilusang masa sa lungsod; ang mga problemang nilikha ng bagong sitwasyong pampulitika at patakarang "total war" ng kaaway mula 1986; epekto ng mga pagkakamali ng Partido kabilang ang patakarang boykot ng 1986 at mga kahibangan sa kampanyang anti-impiltrasyon, at iba pang problema — pinasimpleng lahat ito ng KT/KS at isinisi sa "insureksyunismo" sa lungsod at kanayunan.

Paano malulutas ang totoong mga problema ng rebolusyonaryong kilusan kung isinisi ito sa isang epidemyang inihalik ng kanilang imahinasyon. Inuugat sa isang haka-haka. Kung mananaig ang gustong mangyari ng tatlo, di malayong ang mismong Partido at Hukbo ang maging haka-haka!

Kung mananaig ang kanilang gusto, ano ang mangyayari sa ating Partido? Kung hindi man ito maging organisasyon ng mga sunud-sunuran sa mando ng tatlo, ito'y mabibiyak sa katakut-takot na purgahang gagawin nila dahil ang malawak na hanay ng mga kadre ng Partido sa buong bansa ay hindi kumakain ng basura.

Kung mananaig ang kanilang gusto, ano ang mangyayari sa ating Hukbo? Kung masusunod sa AL — na kahit SYP ay walang direktang karanasan — bubuwagin niya ang mga kompanya't batalyon, ikakalat bilang mga iskwad at platun sa panahong ang gera ay malayung-malayo na sa kanyang inabot (1969-77). Paralisan sa anihilasyon ng mga yunit ng hukbo at ibayong pagkawasak ng mga larangang gerilya ang magiging kahulugan nito.

Isa lang ang layunin ng Reaffirm: Ang kahulugan ng "reaffirm our basic principles" ay "reassert" ang liderato ni Armado Liwanag. Inaakala niyang siya ang personipikasyon, ang garantiya ng mga prinsipyong ito. Sa isang librong kanyang pinagawa, pati ang ating rebolusyon ay ginawa niyang istorya ng kanyang buhay. Ang kahulugan ng "rectify the errors" ay purgahin ang tinatrato niyang mga karibal at sumusuway sa kanyang mga mando.

Si Armando Liwanag ay may maningning na nakaraan sa kasaysayan ng ating Partido. Ngunit madilim ang ating kinabukasan kung tayo'y papailalim ngayon sa kanyang liderato. Ang lideratong ito'y tumigil na sa nakaraan. Hindi na makausad mula sa nakaraan. At higit sa lahat, lukob ng isang madilim na bahagi ng nakaraan. Dahil sa kanyang absolutista at konspiratoyal na istilo ng liderato, hindi kalabisan na sabihing siya ang prinsipal na problema ngayon ng Partido.

ANG INSUREKSYUNISMO SA PAMBANSANG PUNONG LUNGSOD

Sa kagastuhang palalain ang "kasalanan" ng mga kasama sa Mindanao, inakusa ito ng KT/KS ng pagpapalaganp ng "insureksyunismo" sa buong bansa. Dinala raw hanggang MR ang linyang "insureksyonaryo". Inakusa ang mga kadre sa MR ng pagtataguyod ng "armadong insureksyon sa lungsod" bilang prinsipal na paraan ng pag-agaw ng kapangyarihan.

Muli, ano ang mga batayan at paraang ginamit ng KT/KS sa pag-akusa at pag-alipusta sa mga kadre sa MR?

PAMBUNGAD NA ATAKE: Isang kursong Leninista (LC) ang pinalaganap ng KR sa hanay ng nangunguna nitong mga kadre mula 1987. Ayon sa KT/KS:

"Because there were practically no other courses undertaken, these courses has the effect of squeezing out the further study of the theory and practice of people's war and created a condition for pushing the notion of insurrectionism." Ang tawag dito ng KT/KS ay "dogmatic ambush".

Ikalima, kung sa sarili nito, ay hindi mali ang mag-aral ng Lenin, kundi ang mali ay ang kakulangan sa ibang mga kurso, kaninang kasalanan ito? Mula 1987, halos si AL na ang nagdididitso sa Partido bagamat "from afar" (AL, ganito si Lenin pero hindi ganito si Mao). Bakit nangyaring hindi nakagawa si AL at ang kanyang dalawang matapat na alagang Maoista sa KT/KS ng kurso na sasalungat sa "insureksyunismo" ito na matagal nang nananalanta at namamayagpag sa Partido ayon sa kanila. Bakit ang gustong sisihin ay ang KR/MR sa kakulangan at kapabayaan ng KT/KS?

PANGALAWANG ATAKE Ayon sa KT/KS: *"By itself, the line of armed urban insurrection is isolated and impotent, but it is damaging to the Party and the revolutionary movement by encouraging Party cadres and members who are needed in the countryside to stick to the cities, by promoting overreaching in the urban revolutionary movement and duplication of the Davao City 'political-military' debacle in Manila. Riskal no less, and even more so by combining with the advocates of military 'regularization'."*

Tatlo ang paratang sa talatang ito:

Una, sadyang ayaw magpalabas ng mga kadre mula sa lungsod patungong kanayunan dahil sa insureksyunaryong linya.

Ikalawa, pagtataguyod ng mga aksyong lampas sa kakayahan ng rebolusyonaryong kilusan sa lungsod na bunga rin ng insureksyunismo.

Ikatlo, duplikasyon dito mismo sa MR ng kapalipakan ng pol-mil ng Davao City at ito'y maungut rin sa istrategiyang insureksyunal.

Muli, mamumuti ang ating mga mata sa kakanap sa mga bangkretong batayan ng ganitong mga paratang at mga paliwanag kung paano nangyaring ito'y insureksyunismo. Isa-isahin natin:

Unahin natin ang pagtanggig magpalabas ng mga kadre dahil sa insureksyunismo.

Ayon sa KT/KS: *"Certain elements in staff organs as well as leading organs in Metro Manila and other cities tend to exaggerate the importance of their urban work by falling for the insurrectionist line as the principal way to seize power irrespective of the development of the people's war and the people's army. The practical consequence has been the dwindling of Party cadres with a good level of education, professional and technical competence who are willing to serve the people in the countryside and join the people's army... The concept of armed insurrection should cease to be the rationale for withholding cadres from the countryside in favor of armed city partisan units and urban-based staff organs or the lopsided attention given to recruiting 'brave' or 'exposed' elements of dubious political commitment into armed city partisan units."*

Nagsanga-sanga na ang mga akusasyon. Pero kabiti isang hibla ng ebidensya ay walang piniprisenta ang dokumento. Ang kakatwa, nagsusuportahan ang mga akusasyon bilang ebidensya ng isa't isa.

Halimbawa, ayaw magpalabas ng mga kadre. Samakatwid, insureksyunista. Palibhasa insureksyunista, ang tendensya, huwag magpalabas ng mga kadre. Minamalagi ang trabahong syudad. Samakatwid, insureksyunista. Sapagkat insureksyunista, natural, palolobohin ang importansya ng lungsod.

Sa pilosopiya ang tawag dito'y tautology. Ang pagpapaikut-ikot lang ng mga salita at lohika. Pero mas bagay dito ang tawag ng mga psychiatrists, ang doktor ng mga may diperensya sa isip. Ito ang tinatawag nilang scenario fulfillment: ang makikita mo ay ang gusto mong makita.

Una, ang LC ng MR ay alinsunod sa political leadership course ng PKED ng KT/KS. Bakit ayaw pangalanan ang KT/KS bilang siyang gumawa't nagpalaganap ng kursong ito at ang pinupuruhan ay ang KR?

Ikalawa, malinaw na sinasabi ng KT/KS na ang pag-aaral ng Lenin nang di pinag-aaralan si Mao ay mag-aakay sa atin sa insureksyunismo. Di lang ito insulto sa mga kadre na para bang di marunong umintindi nang binabasa. Insulto ito sa mismong Leninismo. Gusto bang palabasin ng KT/KS na awtomatiko sa Leninismo ang insureksyunismo? Kung hindi mag-aaral ng Mao at Lenin lang ang babasahin, ang tendensya at epekto ay maging insurekto? Hindi Leninista ang KT/KS kung ganito ang intindi nila sa Leninismo.

Ikatlo, walang binanggit ang KT/KS na anumang ebidensya na bunga ng LC, ang mga kadre sa MR ay naimpeksyon ng insureksyunismo. Hinahamon namin ang KT/KS na tukuyin kung sino sa mahigit isang libong kadreng MR na nakatapos ng LC ang bunga nito'y nagkasakit ng insureksyunismo. Pero ang problema, para sa kanila, di kailangang "mag-imbetiga muna bago magsalita". Dahil para sa kanila, ang mag-aral ng Lenin nang walang Mao ay may awtomatikong insureksyunaryong epekto. Pero kung tutuusin, ang lahat ng kumuha ng LC ay tapos ng BKP, isang kursong tumatagay sa Maoismo.

Ikaapat, dahil ayaw at tamad mag-imbetiga, ni hindi inalam o inintindi ng KT/KS na ang pangunahing layunin ng LC ay maigting na ilantad at bakahin ang repormistang mga paglihis at linya ng makauring kolaborasyon na uso noong panahon na iyon. Ang behikulo ng tendensyang ito sa Partido ay ang linyang PopDem. At dito nakasakay noon si Marty Villalobos, ang promotor ng linyang insureksyunal.

Ang insureksyunismo noon na pinalalaganap ni MV ay isang cute na ideya na di gaanong pinapatulan ng mga kadre sa MR. Ang tunay na problema noon ay repormismo at hindi insureksyunismo, at si MV ay tagapagtaguyod rin nito.

Gayunman, sinalungat ng KT/MR si MV sa kanyang insureksyunal na istrategiya at tinawag itong "infantile disorder." Noon pa may ipinapahayag na ng KT/MR na ang insureksyunal na istrategiya ay musmos na ideya at bumabalewala sa dalawang dekada ng matagalang digma na nagsulong sa rebolusyon sa kasalukuyan nitong antas.

Bunga ng maraming tunggalian, si MV ay parang naging outcast sa KT/MR. Lahat halos ng kanyang mga proposal at posisyon ay naitatabi dahil mali, laluna ang linyang "kritikal na suporta sa rehimeng Aquino", "kritikal na pag-sang-ayon sa Konstitusyong Aquino", at "NDF bilang sentrong pampulitika at hindi ang Partido". Ang RUF na pinamumunuan ni MV ay binuwag ng KT/MR dahil sa repormistang linya nito. Di nagtagal, bumitaw si MV sa KT/MR at humiling na mangibang bansa para sa gawaing internasyunal.

Isinasalaysay namin ito para malinawan ni AL kung paano magiging insureksyunal ang KT/MR kung mismong ang hayagang promotor nito ay halos itinaboy namin sa walang tigil na tunggalian.

Mula 1988, si MV ay alaga na ni AL. Siya ang totoong may kupkop na insurekto. Isang taon lang ay hindi na namin matagalan ang insureksyunismo ni MV. Habang si AL, limang taon itong pinagtiyagaan. Sino ngayon ang nagkakanlong ng insurekto?

Mula 1987 ay pinaspasan na ng KT/MR sa pamamagitan ng LC ang PopDem (tagapagtaguyod ng unang tipo ng insureksyunismo) na umaatake sa mga saligang prinsipyo ng Partido. Habang itong si AL, hanggang sa pumasok ang dekada ng '90, ay kinukunsinti sa Europa ang mga promotor nito. Di namin sinasabing itaboy si MV o aing mga PopDem pero huwag tayong ipokrito.

Sa MR, matagal nang problema ang pagpapalabas ng mga kadre patungong kanayunan, panahon pa ni AG. Unang hamak na lumitaw ang problemang ito kaysa sinasabing insureksyunismo.

Kaya't sa batayan pa lang na ito, mahirap nang intindihin kung paano nangyaring ang kunat o damot sa pagpapalabas ng mga kadre ay resulta ng insureksyunismo.

Kung tutuusin, nitong nakaraang dalawang taon ay signipikante, kumpara sa mga taon ng '80s, ang nailabas ng mga kadre ng MR. Walang kaparis sa nagdaang mga taon ang "exposure" sa ibang rehiyon ng mga pwersa ng RY. Ang patakaran sa mga "exposees" ay sinumang makumbinsing magpaiwan sa kanayunan ay dapat payagan. Pinagtibay rin ng KR sa plenum noong 1989 na sinumang kadre sa MR mula antas sangay hanggang rehiyon na nais magpalipat sa kanayunan ay dapat payagan at agad ipirmi ang iskedyl ng paglabas. Higit sa lahat, itinakda sa dalawang taong programa ng KR (1990-91) na 5% ng kabuuang kasapian ang dapat ilabas sa MR. Desisyon rin ng KR na bawat distrito ay may tokang TerCom na susuportahan. Tuwing narito ang kinatawan ng mga TerCom ay dapat imbitahan sa pulong na KT o KD ng distrito para gumawa ng propaganda't edukasyon sa gawaing kanayunan at magdetalye ng mga pangangailan. Paano mangyayari, kung gayon, na sadyang iniipit at binabawal ng MR ang paglalabas ng pwersa?

Inaalam ba man lang ni AL mula sa kanyang pugad sa Utrecht ang mga hakbang na ito ng KR kaugnay ng paglalabas ng mga kadre bago siya lumundag sa walang pakundangang mga akusasyon?

Bagamat signipikante kumpara sa nakaraan ang ating nailabas, malayo pa rin ito sa 5% target. Pero sinuri man lang ba ni AL at ng KT/KS kung bakit? Kung ang dahilan sa kanilang pag-aaral ay insureksyunismo, hinahamon namin ang KT/KS na ilabas ang kanilang mga datos at ebidensya mula sa pagsusuri ng kongkretong kalagayan, at huwag basta na lang mamabato ng kung anu-anong mga paratang batay sa kanilang baluktot na lohika.

Sa plenum ng KR, pinaksa ang kakulangang ito. Bukod sa mga problema ng kawalang sinop sa pagpapalano, kapabayaang sa pagsubaybay, kakulangan sa propaganda, atbp. tinukoy ang mas saligang mga problema. Isa'y ang problema ng wastong balanse ng sariling pangangailangan sa kadre ng umaabanteng gawain at lumalaking organisasyon sa MR relatibo sa pangangailangan ng kanayunan.

Hindi ito usapin ng minamalaki ang trabaho sa syudad kumpara sa kanayunan. At lalong hindi ito usapin ng linyang insureksyunal. Ito'y simpleng usapin ng nais tugunan at angkupan ng mga kasama ang lumalaking mga pangangailangan ng pagsusulong ng kilusan sa rehiyon na kabi-kabila na rin ang problema sa kasalatan ng kadre.

Dapat maging malinaw na ang MR mismo ay kapos sa kadre batay sa pangangailangan ng kasalukuyan mismong trabaho at hindi para sa isang iskemang insureksyunista. Ang proporsyon ng problema ay itinuturing ng KR na antas krisis dahil sa kapabayaang sa pagsasanay. May sariling pag-unlad at dinamismo ang gawain sa NCR at ito'y nangangailangan ng papalaking bilang ng mga kadre na ngayo'y hindi tayo makaagapay.

Pero may mahigpit at patuloy ring pangangailangan sa kadre sa kanayunan. Ang pagtugon rito ay integral na bahagi ng oryentasyon ng MR. Ito ang sinasabi naming pagbabalanse ng dalawang mayor na responsibilidad ng rehiyon — ang pagsusulong ng kilusan sa punong lungsod at ang pagsuporta sa kanayunan. Mali at ganap na mali na ugatin ang kakulangan sa ikalawa sa usapin ng insureksyunismo at labis na pagbibigay importansya sa gawaing lungsod kumpara sa kanayunan. Ito'y usapin ng kapasyahang isakripisyo ang sariling mga pangangailangan sa pagsulong para sa pangangailangan ng kabuuang rebolusyonaryong pakikibaka sa bansa.

Dito pumapasok ang mas pundamental na problema — ang papel ng pambansang sentro na linawin ang wasto at kongkretong pagbabalanseng ito ng pagsulong sa MR at sa buong bansa, at ang kapasayahang isagawa ang tamang mga hakbang. Hindi ito simpleng usapin na manghingi sa MR ng ganitong bilang ng mga kadre para sa ganitong mga rehiyon. Ang usapin ay linawin kung anong bahagi at gaano kalaking bahagi ng gawain sa rehiyon ang dapat isakripisyo, kahit pansamantala, para sa pangangailangan ng kabuuan at maging mapagpasya sa ganitong desisyon. Obligadong magsakripisyo ang MR dahil ang rehiyon mismo ay kapos sa kadre. Mahirap mangyayaring may sobrang suplay ng kadre ang rehiyon relatibo sa demand ng sariling trabaho at pag-unlad.

Kaya't kung tutuusin, ang KT/KS ang dapat prinsipal na managot sa mapagpasyang pagresolba sa esensyal na problema ng paglalabas ng mga kadre sa MR. Sila ang dapat maglinaw at magpasya sa tamang balanse ng pagsulong ng kilusang masa sa punong lungsod at armadong pakikibaka sa kanayunan. At imposibleng malutas ito kung imbes na intindihin ang tamang problema ay manghahambalos ito ng mga akusasyong walang batayan.

Karugtong ng akusasyon ng sadyang pagtanggap maglabas ng mga kadre dahil sa insureksyunismo ay ang paratang na imbes sa kanayunan ideploy ang mga kadre, ito'y iniipon sa mga armadong yunit partisano. At bilang pahabol na dagok, ang atensyon daw ay sa rekrutment ng "matatapang" at "lantad" na mga elemento na kaduda-duda ang komitment.

Huli na naman sa akto ang KT/KS sa pagsasalita ng walang imbestigasyon. Ano ang tinitindigang datos ng KT/KS na ang mga kadre sa MR ay hinihigop patungong ABB kaya papuntang kanayunan? Wala silang binabanggit dahil wala silang mababangit.

Ang katotohanan ay wala ngang tigil ang ABB sa pagrereklamo na hindi sila nasusuplayan ng KT/MR ng mga kadre para sa kanilang mga pangangailangan. At kaya nga nakasalisi ang mga di-kanais- nais na elemento sa ABB, at kaya nga nabulok ang dati nama'y matitinong mandirigma ay dahil hindi sila nasusuplayan ng KT/MR ng karapat-dapat na mga kadre. Bunga nito, napipilitan silang magtiyagang magrekluta at mag-angat ng mga hilaw na elemento. Pang-aalipusta ang akusahan ng KT/KS na ang prinsipal at sadyang atensyon ng mga kasama sa ABB sa pagrekluta ay mga elementong kaduda-duda ang komitment.

Isinod natin ang akusasyong pagtataguyod ng mga aksyong lampas sa kakayahan ("overreaching").

Muli, hindi inilina at ipinaliwanag kung ano ang mga overreaching na ito sa lungsod, partikular ditosa MR, at paano maidudugtong rito ang insureksyunismo.

Gayunman, malamang na ang tinutukoy ng KT/KS ay ang antas ng mga operasyong partisano ng ABB at ang "bus-burning".

Ayon sa KT/KS: *"In 1987...the NPA general command was able to push most vigorously the line of 'regularization' on a nationwide scale and to actually order a 'national coordinated offensive'...At the same time, armed city partisan warfare was escalated in Metro Manila and other cities at a rate that tended to prejudice the legal and defensive character of the struggle in these urban areas."*

Isalaysay natin ang mga pangyayari noong 1987 kaugnay ng tinutukoy na "NCO" at *"escalation ng partisan warfare"* sa MR na hugas-kamay ang KT/KS.

Hindi ang GC kundi dalawang kagawad ng KT/KS (kasama ang acting chairman ng Partido) ang naglinaw at nag-atas sa KT/MR kaugnay ng NCO noong 1987. Kinausap kami dahil inirehistro namin ang pagtutol sa ikinakasang malaking operasyong partisano ng ABB bilang bahagi ng opensiba. Ang pagtutol namin ay

batay sa karkulasyong pinipiligro nito ang ligal na pakikibaka sa rehiyon (iligalisasyon) at pangambang sumusobra na ang tindi ng mga operasyon. Kinumbinsi kami ng KT/KS sa kanilang karkulasyong wala pang dapat ipag-alala. Sa kabila nito'y nirehistro namin ang patutol pero ipinahayag ang kahandaang sumunod.

Kaya't dapat linawin na ang 1987 NCO ay aprubado ng KT/KS. Katunayan, Politburo mismo ang may desisyon nito. Masamang asal ang itago ang katotohanang ito at ang pupuruhan lang ay ang GC.

Dagdag rito, kung ang iskalasyon ng mga operasyong partisano noong 1987 ang isasalang, dapat linawin na sa aktwal at direktang karanasan ng KT/MR, ang KT/KS ang instigador ng pagpapatindi at siyang nagkumpas ng tono ng mga operasyon sa punong lungsod sa kabila ng pormal na pagtutol ng KT/MR. Matapos ang konsultasyon sa KT/KS, malinaw ang mensahe at signal: ayos lang at tama na ipagpatuloy ang kumpas ng mga operasyong partisano sa isang panahong namumuo ang panloob na tunggalian sa KT/MR tungkol sa tumitinding mga operasyon.

Kaya't kung insureksyunismo ito, ang KT/KS hindi ang KT/MR ang dapat managot sa pagkat hindi balangkas ng KT/MR ang ganitong tipo ng pagpapaigting ng pakikibakang partisano. Noong 1989, idiniin ng KR ang patakaran ng selektibong mga operasyon (tamang target, tyempo at tindi) bago pa man nagsalita ang KT/KS hinggil dito (1990, matapos ang "bus-burning").

Mula 1986 hanggang 1990, wala kaming natanggap na isa mang paalala o puna mula sa KT/KS kaugnay ng overreaching ng mga operasyong partisano at lalong walang pasaring man lang na insureksyunismo ang linya nito. Ang pagrerenda't tunggalian sa usapin ng mga operasyong partisano ay sa 'job mismo ng KT/MR at sa pagitan nito at pamunuan ng ABB.

Hinggil sa "bus-burning", mas tatalakayin namin ito sa bahaging "Ang konsepto ng Insureksyunismo ng KT/KS". Dito'y sapat nang sabihing ang layunin ng "bus-burning" ay simpleng "transport paralysis" kaugnay ng GS-WB. Iinaamin namin ang miskarkulasyon sa negatibong reaksiyon sa midya at mga panggitnang pwersa ngunit tinitindigan ng KR na tama ang konseptong pol-mil ngunit mali ang kongkretong aplikasyon at kondukta nito sa partikular na kaso ng naganap na "bus-burning" sa GS-WB.

Kung ang "bus-burning" ay alinsunod sa linya ng armadong insureksyunismo sa lungsod, dapat linawin ng KT/KS ang batayan at paliwanag kung bakit ganito ang kanilang pagtingin. Sa Reaffirm, di binaggit ng KT/KS ang "bus-burning" na halimbawa ng insurrectionary overreaching. Pero sa dokumentong "Five Kinds of Insurrectionism", ito'y partikular na tinukoy na halimbawa ng ikalawang tipo ng insureksyunismo.

Kaugnay nito, dumeretso tayo sa bintang na pagkopya ng MR sa pol-mil ng Davao. Ito'y isa na namang malinaw na kaso ng pagsasalita ng walang imbestigasyon.

Ano ba ang pol-mil ng Davao na kinokopya daw ng MR? Sa isang liham sa KT/MR ng acting chairman ng Partido na may petsang Marso 19, 1991, ipinaliwanag niya sa ganitong paraan ang pol-mil sa Mindanao:

"Ang konseptong pulitiko-militar sa Mindanao ay hula sa karanasan sa Biyetnam at hindi sa Latina-Amerika. (KR/MR: AL, basahin mo ang sinasabi ng iyong katoto — hindi raw galing sa Nicaragua kundi sa Vietnam.) Bago pa man ang pagputok ng mga welgang bayan sa Mindanao, may konsepto na ng pol-mil na nabuo at ipinatutupad doon. Ang pangumahing nilalaman niyon ay ang paggamit ng mga armadong yunit at mga pamamaraan ng mga sandatahang yunit pampropaganda sa kanayunan sa pagbuo at pagpapalawak ng kilusang lihim, mga organisasyong masa at buseng masa ng armadong pakikibaka sa mga komunidad na saklaw ng syudad."

Kung ganito ang kahulugan ng pol-mil ng Davao, paano mangyayaring kinokopya namin ito?

Noong 1987, inilina ng KT/MR na mali ang konsepto at terminong *"partisan base building"* dahil hindi ito uubra sa MR at pinabuwag nito ang mga *"armed organizing teams"* (AOTs) ng ABB. Inilina noon na ang tamang konsepto at termino ay *"partisan network building"* at pinatigil ang *armadong pag-oorganisa para sa ABB*. Sa ganitong desisyon, esensyal na nag-iiba ang konsepto ng MR ng pol-mil sa konsepto at praktika ng mga kasama sa Mindanao.

Kung ang tinutukoy naman na pangongopya ay sa batayan ng tindi ng mga operasyong partisano at laki ng panagupa at pangsuptang makinarya ng ABB, hindi ito ang konsepto ng MR ng pol-mil. Pero hindi maikakaila na isang dakilang inspirasyon sa ABB ang kagitingan at pamamaraan ng mga partisano sa Mindanao. Ang mayamang karanasan at mga batikang kadreng partisano ng Mindanao ay malaking ambag sa pag-abante at pag-igpaw ng pakikibakang partisano sa MR.

Sa kabila ng sariling mga kamalian at kalabisan ng ABB sa proseso nito ng pag-unlad, sa kabuuan ay tinitindigan ng KR/MR na positibo sa kabuuan ang naging papel nito sa pagsusulong ng rebolusyonaryong pakikibaka sa punong lungsod. Hamak na mas matimbang ang mga positibo nitong epekto kaysa negatibo sa pagsusulong ng pakikibaka sa lungsod. Hinahamon namin ang KT/KS na husgahan ang ABB at pakikibakang partisano sa lungsod batay sa isang komprehensibong paglalagom at pagtatasa, at hindi batay sa mga haka-hakang akusasyon o kinatatakutang mga iskema.

Ang siniping paliwanag tungkol sa pol-mil sa Mindanao ay halaw sa komentaryo ng KT/KS sa artikulo sa TaBa tungkol sa pakikibakang pol-mil na doo'y inilina namin ang *"insureksyunal na direksyon"* ng rebolusyonaryong kilusan sa punong lungsod sa balangkas ng matagalang digmang bayan at alinsunod sa linya ng pagkubkob sa lungsod mula sa kanayunan.

Dito'y mahalagang banggitin, na sa buong komentaryo sa artikulo (kalakip ang buong komentaryo), hindi pinuna ng KT/KS ang sinasabinaming *"insureksyunal na direksyon"*. Malina kasi na ito'y alinsunod at batay sa mga desisyon ng KS, PB at MilCon mula pa 1985. Hindi rin pinuna o kinumentaryuhan ang pagbubuo ng mga *"pwersang insureksyunaryo"* o *"PI"* sa MR. Pansinin rin na ang petsa ng komentaryo ay Marso 1991, kaya't tapos na ang GS-WB ng 1990 na tinampukan ng *"bus-burning"* at pinaksa ito sa komentaryo.

Ngunit sa buong komentaryo ay walang binaggit na puna o kahit paalala tungkol sa peligro ng insureksyunismo. Ang pinakamalapit ay ang ganitong pasaring: *"Sa papel at ibang artikulo sa TaBa, kapuna-puna ang pagdidiin sa direksyong insureksyon kapag tinatalakay ang kabuuang direksyon/pagdadalala ng pakikibaka sa NCR. Sa ganitong mga diskusyon dapat bigyan ng kapantay o higit pang diin ng TaBa ang pivotal role ng NCR sa pagsusulong ng pakikibakang pampulitika sa bansa."*

Dito mismo ay walang binabanggit na mali sa sinasabing direksyong insureksyunal o kahit katiting na paglihis sa linya ng matagalang digmang bayan. Ang binabanggit pa ng KT/KS na gawing *"kapanatay o higit pang diin"* ng diskusyon sa insureksyon ay hindi pa ang *"armadong pakikibaka sa kanayunan"* kundi ang *"pivotal role"* ng NCR (AL, hindi ba ito overstressing the importance ng urban work?) sa pampulitikang pakikibaka sa bansa.

Paano magagawang mamuna ang KT/KS noong panahong iyon kung nilalaro nila mismo noon ang posibilidad ng panibagong pag-aalsa?

Ang KT/KS ay mayruong pormal na memorandum at mga dokumento hinggil sa posibilidad na ito ng panibagong pag-aalsa na tinawag nilang *"tipong-Edsa"*. Nananawagan din sila ng mga opensiba sa lungsod at kanayunan dahil sa pagtinging mayruon nang *"revolutionary flow"* sa bansa.

Batay ito sa "Lead the Masses, Launch the Offensives!" na isinulat ni AL noong noong Disyembre 1990 sa ngalan ng KS para sa anibersaryo ng Partido. Bago nito, isinulat rin niya sa ngalan uli ng KS ang "Onward to Victory" noong Marso 1989 para naman sa anibersaryo ng Hukbo.

Sino ba talaga ang promotor ng "dagliang tagumpay"!?! Ang masaklap, matapos ang mga dokumentong ito, sa pagdiriwang natin ng susunod na anibersaryo ng Partido, biglang iwawasiwas ni AL ang dokumentong **Reaffirm**. Sumusuray-suray ang tono ng ating Partido depende sa hampas at kapritso ng hangin sa Utrecht.

Sa dokumentong **Reaffirm** — ang pagsusuring may "panibagong pag-aalsang tipong-Edsa", ang pagtayang mayruong **revolutionary flow**, ang pananawagang "Onward to Victory" at "Launch the Offensives" — lahat ng ito'y iniwasan at parang hindi umiral. Para itong mga tiyanak na sumingaw mula sa tiyan ng KT/KS pero ayaw nilang angkinin.

Ang binabanggit naming komentaryo ng KT/KS sa TaBa at sagot sa komentaryo ng KT/MR sa "pag-aalsang tipong-Edsa" ng KT/KS ay kasunod ng unang konsultasyon sa pagitan ng KT/KS at KT/MR noong Pebrero 1991 sa sonang gerilya.

Dito'y pinaksa ang iba't ibang bagay pati mga puna ng KT/KS sa KT/MR. Pero kahit isang butil ng puna tungkol sa insureksyunismo ay walang binanggit ang KT/KS.

Marso 1991, nagplenum ang KR at nagbalangkas ng programa alinsunod sa "Launch the Offensives". Pinadalhan ang KT/KS ng kopya ng programa. Sa unang pagkakataon, nakatanggap kami ng positibong komentaryo mula sa kanila. At wala na namang binaggit na puna o paalala na mag-ingat sa "insureksyunismo."

Oktubre-Disyembre 1991 (sa panahong isinusulat na ni AL ang **Reaffirm**) lumahok ang isang kagawad ng KT/MR sa isang pulong ng mga organong nakabase sa NCR na pinatawag ng KT/KS. Hanggang sa panahong ito, kahit pasaring tungkol sa punang insureksyunismo ay walang binanggit ang mag-asawa sa KT/KS.

Kaya't hindi lang liberalismo kundi katrayduran ang biglang- bigla, lababas sa isang dokumentong gaya ng "**Reaffirm**", ang pag- atake at pag-alipusta sa mga kadre ng MR tungkol sa "insureksyunismo" na walang benepisyo ng kahit isang diskusyon o kahit notipikasyon.

Nidi man lang pormal na makapagpadala ng opisyal na kopya ng dokumento ang KT/KS!

Ang pinakamasahol, sa kabila ng kumpletong mga ulat ng KT/MR, biglang- bigla ay madadamay ang MR sa batikos ng burukratismo sa porma ng kakulangan ng buhay pampartido sa batayang antas at kakulangan sa pagrerekluta para sa Partido. Ang burokratismong ito ay inugat rin sa insureksyunismo—ang puno't dulo ng lahat ng kasamaan sa Partido!

Ayon sa KT/KS: "*There must be a good account of the reasons for the failure of the Party to increase its membership and to further develop a comprehensive Party life, especially at the basic level. There are certain elements and certain trends of thought and action that prevent these.*"

Ganito ang pagkakabaybay ng KT/KS sa kasaysayan:

"The EC/CC tried to run the Party organization and the mass movement in Metro Manila through central staff organs until the regional leadership was completely abolished in 1982. In the absence of an effective regional leadership,

district Party committees, local party branches and the community-based mass organizations became neglected and fell into disarray...The central staff organs, especially the NCMM, would promote Metro Manila-based national mass organizations which were then weak but they did not pay sufficient attention to the growth of community organizations and basic Party life at the grassroots level. Their attention and efforts were increasingly devoted to sweeping propaganda, building administrative structures related to the urban-based national mass organizations and coordinating these for mass mobilizations. Thus was laid the ground for bureaucratism."

Kung bunga man ng kumpletong pagkabuwag ng KR/MR noon, 1982 at paghalili sa pamumuno ng mga staff organs ay lumago ang burukratismo at "matagal na napabayaan ang saligang buhay ng Partido sa mga komunidad, pabrika at iba pang pinagtatrabahuan", ang punto'y noong 1987 ay muling naitayo ang KR/MR. Mula ba noo'y hindi nabago ang ganitong sitwasyon?

Ayon sa KT/KS: *"So, to this day all-round Party life - ideological, political and organizational - remains weak at the basic level, Party cadres and members are piled up in administrative positions and in Party groups at various levels of mass organizations and are lacking in basic Party life at the grassroots level."*

ITO ANG IKATLONG ATAKE: Isang tahasang pang-aalipusta sa organisasyon ng Partido sa MR. Ang kasapian raw ng Partido sa MR ay kulang ng saligang buhay pampartido, laluna sa batayang antas bunga ng burokratismo na mauugat sa insureksyunismo!

Saan kinalkal ng KT/KS ang datos sa ganitong akusasyon? Sino si AL para husgahan ang buhay pampartido ng libu-libong mga kasama sa batayang antas at mang-akusa ng burokratismo habang siya'y "padisco-disco" sa Utrecht?

Ang KR/MR ay mayruong mahigit 300 sangay ng Partido sa mga pabrika, komunidad at iskwelahan. Sa kasaysayan, ito ang pinakamalaki at pinakamalawak na naabot ng organisasyon ng Partido sa MR sa batayang antas. Ang bulto ng mga kadre't kasapi sa MR ay dito matatagpuan.

Saan, kung gayon, kinalkal ng KT/KS ang akusasyong ang mga kadre at kasapi ng Partido sa MR ay nakatambak sa mga pwestong administratibo at sa mga grupo ng Partido sa iba't ibang antas? Naglilipat nga ngayon ang KR ng mga kadre patungo sa mga bertikal na istruktura at sektoral na linya sa antas ng rehiyon, dahil ito ang napabayaan sa nagdaang mga taon. Naglalakihan ang kasapian ng mga komiteng panteritoryo (average district membership: 600+) habang napag-iwanan ang pagpapalakas ng mga kawanihan at istap.

Kung tutuusin, ang akusasyon ni AL na salat sa saligang buhay pampartido ang organisasyon sa MR ay batay sa paniwalang ang bulto ng mga kadre ay wala sa batayang antas kundi nasa mga administratibong posisyon at mga grupo sa mga pambansang organisasyong masa. Noon pang 1984 ay ganito na ang linya ng kritisismo ni AL dahil sa pagkabuwag ng KR/MR noong 1982.

Hindi na siya umunlad mula rito. Ang problema sa kanya, imbes na magsuri ng aktwal na kalagayan, nagkakasya siya sa kanyang mga dating obserbasyon at mga sumbong sa Utrecht na para bang iyon na lang ang katotohanan. Gaya ito ng pagtingin, na malinaw sa Reaffirm, na mula nang hindi na siya ang tagapangulo ay mali-mali na ang tinakbo ng Partido.

Sa lahat ng puna, ang burukratismo ang hindi matatanggap ng KR/MR, laluna kung mula sa punong burukrata ng Partido.

Ipagamamalagi ng mga kadre ng KR/MR na sa kabila ng tambak ang trabaho at peligro sa seguridad, lagi itong gumagawa ng mga paraan para bumaba sa batayang antas para kongkretong mag-imbestiga ng mga problema at para lumahok sa mga kumperensya at konsultasyon ng mga kalihim ng mga komiteng seksyon at sangay.

Mismo ang lahat ng kagawad KT/MR, kahit lahat ay wanted ng kasaway, ay umaabot hanggang sa antas ng mga lider at aktibistang masa sa pabrika, komunidad at iskwelahan para makihalubilo, kumunsulta at makipagpalitan ng karanasan at problema sa gawaing praktikal. Ang KR/MR mismo ang umaako ng direktang gawain sa edukasyon ng mga intermedyang kadre, at pana-panahon, hanggang sa antas ng mga kalihim ng mga sangay.

Maari kaming tumanggap ng ibang puna pero hindi burukratismo. Kung may mga burukrata sa mataas na antas sa NCR, at mayruon kaming kilalang ilan, sila'y hindi myembro ng organisasyon ng Partido sa MR.

Totoong may mga problema, kahit dito sa MR, sa komprehensibong buhay pampartido sa lahat ng antas. Bago husgahan ng KT/KS ang buhay pampartido sa batayang antas, tingnan muna nila ang kanilang sarili at tasahin ang sariling buhay pampartido.

Naitanong na ba ng KT/KS sa kanilang sarili kung bakit ang mayorya ng mga kagawad ng KS, matapos lumaya sa preso, ay hindi bumabalik o nagtatagal sa pagbalik, sa pangunahing agos ng organisasyon?

Kakambal ng sampal sa saligang buhay pampartido ay ang kapabayaan raw sa rekrutment para sa Partido dahil kinakapos na raw ng nagsasagawa ng gawaing masa, hindi lang dito sa lungsod kundi pati sa kanayunan.

Ayon sa KT/KS: *"There is no crescendo of Party cadres doing mass work and developing Party life at grass roots level in both urban and rural areas."*

Sa bahaging ito, mukhang pwede nang ipirmi na terminal na kaso na si AL at ang mag-asawa sa KT/KS. Ayon sa kanila:

"The more Party cadres are promoted to leading and staff organs, the more are they taken away and alienated from basic Party life and the less Party members there are at the basic level. This has resulted in the neglect of Party recruitment."

Kung gaano ang layo ni AL sa Pilipinas, ganoon rin ang layo niya sa dinamismong gawaing masa at gawaing pampartido sa bansa! Pero mas malala ang problema ng mag-asawa dahil narito lang sila sa Pilipinas.

Una, gustong bang ipatigil ng KT/KS ang promosyon ng mga kadre?? Masama na pala ang mag-angat ng kadre mula sa sangay papuntang seksyon, mula seksyon papuntang distrito, mula distrito papuntang rehiyon, atbp.!

Ikalawa, ang kahulugan ba ng promosyon ay pagkahiwalay sa buhay pampartido?? Baka sa kanila lang ito aplikable!

Ikatlo, paano mangyayaring ang promosyon ay mangangahulugan ng mas kaunting mga kadre ng Partido sa batayang antas?? Subtraksyon lang yata ang alam ng KT/KS at walang alam sa multiplikasyon. Kung sa pamamagitan ng promosyon ay humuhusay ang pamumuno sa isang antas, ang kahulugan nito ay paghusay ng gawain sa batayang antas.

Dahil sa promosyon, nauubos ang mga kadre sa batayang antas na ang epekto ay wala nang nag-aasikaso ng rekrutment. Kahit tayo Marxista, tayo ay mapapa-Diyos ko! sa ganitong lohika ng pagsusuri sa malaking problema ng rekrutment!

Ang preskripsyon palang KT/KS ay "bawasan ang promosyon para dumami ang rekrutment!" Baka sa susunod ay papayuhan tayo ng KT/KS na huwag tayong kumain para makatipid o huwag dudumi para huwag masayang ang kinain. Sa ganitong preskripsyon, klaro hindi lamang ang takbo ng isip ng KT/KS.

Tingnan ninyo ang sumunod na sinabi ng KT/KS:

"The limited recruitment of Party members is being done by staffers of the Party organs and by Party groups in mass organizations who feel compelled to do so because of staff requirements. Out of desperation, they often give priority to reviving long-time drop outs from the Party or raw elements from the youth movement."

Saan na naman ito nakalkal ng KT/KS? Ditosa Metro Manila, nakapagrekruta tayo ng mahigit 3,000 bagong elemento ng Partido mula 1990-92. Mahigit sa 95% nito ay rekluta ng mahigit sa 300 mga sangay sa mga pabrika, komunidad at iskwalahan. Ang direktang rekrutment ng mga namumunong komite, istap at grupo ng Partido ay walang 5%. Kung hindi ito alam ng KT/KS, sino kung gayon ang burukratiko?

Huwag magtatangkang magpalusot ang KT/KS na hindi ang MR ang kanilang pinupuna sa NCR kundi ang NOC. Ang kritisismo ay nasa konteksto ng pagkabuwa ng KR/MR noong 1982 na nagbunga ng paglago ng burukratismo, pagkawasak ng saligang buhay pampartido sa batayang antas, at kapabayaan sa gawaing masa at rekrutment. At ayon sa kanila, ito'y nagpapatuloy hanggang sa kasalukuyan, gayong mayruon na muling KR/MR. Ang isang ipinagmamalaki ni AL ay ang kahusayan niya sa pagsusulat kaya't huwag niyang sasabihing ito'y dulas.

Kung tanging NOC ang kanilang tinutukoy dito sa NCR, napakadaling ito'y pangalanan upang huwag maipagkamaling kasama sa pinupuna ang KR/MR. Kung mayruon mang burukratiko dito sa NCR, matumal ang rekrutment, wasak ang saligang buhay pampartido, namumulot ng mga bulok at laglag na elemento — ito'y walang iba kundi ilang kadre at yunit ng NOC. Ang kakatwa, sila ang paborito at kakampi ng KT/KS at tagapagbandila ng Reaffirm.

Malinaw ang layunin at target ng KT/KS sa dokumento: Sirain at yurakan ang kredibilidad at prestihiyo ng mga kadre ng MR dahil karkulado nilang isa ito sa mahigpit na tututol sa kanilang kahibangan. Ang pagkakabungkal sa mga akusasyon sa KR/MR noong 1978 ay sinadya para sa ganitong disenyo.

Ang bulatlatin sa buong Partido at publiko ang mga akusasyon sa KR/MR noong 1978, kahit walang katuturan sa kasalukuyang debate, ay karkuladong ilagay sa depensibo sa punto ng reputasyon ang mga namumunong kadre sa MR.

Kahit ang KS na nagpasya sa usaping ito noong ika-8 plenum ay hindi ibinunyag kahit sa mga kadre sa MR ang akusasyong "binantaan ng dahas ng pamunuan ng MR ang ilang myembro ng KS." Ang pagbungkal sa isyung ito ay lubusang sinadya.

Sa borador ng Reaffirm, ang tanging binanggit na kaso ng KR ay di pagsunod sa patakarang boykot at pamamahagi ng papel nito sa ibang relihyon. Ngunit sa aprubadong bersyon, inihabol, inisa- isa at kinumpleto (malamang, sa susog at sulsol ng mag-asawa) ang mga akusasyon pati ang "banta ng dahas".

Sa pulong ng PB noong 1986, napagpasyahan na irepaso ang usaping ito. Hindi pa ito narerepaso ng PB o KS ay sinakmal na ng KT/KS ang awtoridad na i-reaffirm ang mga akusasyon sa KR/MR noong 1978. Panahon nang linawin ang rekord sa bagay na ito.

Ang mga akusasyong ito ay hindi iniharap — pormal man o di pormal — sa kalihim ng MR noong 1978 bago dinisisyunan ng KS noong 1980. Hindi nagkaruon ng anumang pagdinig sa kaso kaharap ang kalihim o sinumang gagawad ng KT/MR noong panahong iyon para ipagtanggol ang kanilang panig. Matapos ang plenum, pinatawag ang dating kalihim ng MR at ibinaba ang desisyon sa aksyon pandisiplina na limang taong suspensyon sa Partido.

Ayon sa kagawad ng KS na nagpaliwanag sa desisyon, dapat sana'y pagtiwalag sa Partido ang aksyong pandisiplina. Ngunit bilang konsiderasyon, ginawa itong limang taon na suspensyon na siyang maksimum na haba ng suspensiyon sa Partido. Walang ini harap na kahit isang pirasong papel ang KS na naglililina sa mga batayan ng desisyon. Ilang ulit na humihingi ng kopya ang dating kalihim ngunit walang naibigay ang KS.

Itinanong ng dating kalihim ng MR kung ano ang batayan ng ganitong bigat ng aksyong pandisiplina. Sa paliwanag ng kinatawan ng KS, ang pangunahing batayan ay pagbabanta ng dahas laban sa ilang kagawad ng KS. Nang itanong kung ano ang batayan ng ganitong akusasyon, ang ipinaliwanag ay ang deklarasyon ng kalihim na "heads will roll" sa panahon ng tunggalian. Itinanong ng kinatawan ng KS kung gustong mag-apila, sinagot ito ng dating kalihim na wala nang saysay.

Bago sila naghiwalay, inilinaw ng dating kalihim na tinatanggap niya ang limang taong suspensyon dahil ito ang kursunada ng KS ngunit kailanman ay hindi niya matatanggap ang mga batayan nito. Ang limang taong suspensyon na ito ay kinumpleto ng kalihim ng MR sa tuluy-tuloy na pagkilos ngunit ni hindi pormal na ni-lift ng KS matapos ang limang taon.

Noong 1982, itinanong ng asawa ng kalihim ng MR sa mismong tagapangulo ng Partido nang panahong iyon kung ano ang batayan ng akusasyong pagbabanta ng dahas. Iba naman ang sagot ng tagapangulong Partido: dahil raw sa "pagtanggong buwagin ang ACP (armed city partisan) ng MR alinsunod sa atas ng KT/KS sapagkat gagamitin ito sa ilang kagawad ng KS."

Ngayong ipinubliko na ng kasalukuyang KT/KS ang usaping ito ng walang kaukulang pagrerepaso alinsunod sa desisyon ng PB, kailangang ilinaw ang katotohanan sa mga pangyayaring ito.

Una, kasinungalingan ang bintang na tumanggi ang kalihim ng MR na buwagin ang ACP. Pinulong ng kalihim ang sinasabing ACP, ibinaba ang desisyon ng pagbubuwag at tinangkang kalapin ang mga baril. Nagalit ang mga kasama at narinig ito ng maybahay na kapatid ng pinuno ng ACP. Pinaalis ang kalihim ng MR sa lugar at ito na ang huling pakikipag-usap sa kanila. Hanggang ngayon, ay aktibo pa ang ilang kasamang nakakaalam at magpapatunay nito.

Ikalawa, totoong napag-usapan sa KT/MR noong katindihan ng tunggalian na kung tatangkaing arestuhin at gamitan ng dahas ng KS ang mga kadre ng MR, sila'y obligadong magtanggol at lumaban. Nag-aalala noon ang mga kasama sa KT/MR na kapag hindi pa pumasok sa sona ang mga kagawad ng KR ay ganito ang gagawin ng KT/KS. Dahil dito, nagpasya ang kalihim ng MR kasama ang KR na pumasok na sa sonang gerilya, humarap sa KT/KS at sundin ang anumang desisyon nito. Pinatunayan ng mga pangyayari na ito ang naganap.

Ikatlo, kung mayruon mang dapat akusahan ng pag-iisip at pagbabalak ng marahas, ito'y walang iba kundi ang KT/KS. Sa harap ng buong KR, inamin ng mismong tagapangulo noon ng Partido na kung hindi pa umakyat ang KR, magpapatunay sila ng yunit para arestuhin ang KT/MR. Ibig sabihin, tama ang karkulasyon ng KT/MR na binabanggit sa ikalawang punto at tama rin ang desisyon na sumunod sa atas na umakyat noong panahong iyon.

Sa kasalukuyan, bukod sa mga dating kagawad ng KR, may tumatayang testigo sa katotohanan ng pangyayaring ito dahil siya mismo ang naatasang umaresto sa kalihim at mga kagawad ng KT/MR.

Sino ngayon ang dapat akusahan ng pagbabalak, hindi lang pagbabanta, ng marahas?

Tungkol sa di pagtupad sa patakarang boykot. Ang paglahok sa eleksyon ng 1978 ay aprubado ng KT/KS. Kasama sila sa pagpapalano ng pakikipag-alyansa sa LABAN. Ngunit ilang linggo bago ang araw ng halalan, inilinaw sa ika-7 plenum

ng KS na dapat boykotin ang eleksyon at paatrasin ang ating sarili at alyadong mga kandidato. Mag-isang tumutol dito ang kalihim ng MR ngunit sumunod sa atas ng KS na ibaba ang ganitong desisyon. Agad pinulong ng kalihim ang KT/MR. Tutol ito, ngunit nagpasyang ibaba ito sa KR. Tutol ang KR, ngunit nagpasya itong sumunod sa atas, ibaba sa mga yunit ng Partido at sa masa.

Kinausap agad ang ating mga kandidato at lahat ay mariin ang pagtutol. Dalawa lang ang handang sumunod dahil sila'y mga kasapi ng Partido samantalang ang reaksiyon ng mga alyadong kandidato ay pagkondena sa patakaran. Sa huling miting de avance ng LABAN, isinigaw ng ating mga pwersa ang panawagang boykot.

Nang pumasok na ang mga ulat hinggil sa reaksiyon sa patakaran ng mga pwersa, alyado at masa, nagpasya ang KT/MR na magpadala ng isang kagawad sa pulong ng KS para mag-ulat at umapila. Ang kagawad ay hindi pinapasok ng kordon sa seguridad sa sona dahil makilos ang kaaway.

Bumalik ang kagawad at nagpasya ang KT/MR na bawiin ang patakaran at managot sa KT/KS sa desisyong ito kung mayruong mang dapat panagutan.

Kaugnay naman ng mga ultra-demokratikong paglabag ng KT/MR, ito'y reaksiyon sa paggamit ng KT/KS ng awtoridad para maneobrahin ang KT/MR sa tunggalian pang-ideolohiya.

Nariyan ang desisyunan ng KS na tanggalin ang kalihim ng MR sa rehiyon gayong ni hindi pa nila alam ang nangyaring pagbawi sa patakarang boykot; ang patakarang hindi maaring makipag-usap ang kalihim sa mga kagawad ng KR nang walang kaharap na kagawad ng KS; ang patakarang umalis na sa MR ang kalihim at pumasok sa sona para hindi nito matipon at maihanda ang KR sa tunggalian pang-ideolohiya.

Dapat ilinaw rito na ang sinasabing mga sikretong pulong na hindi kalahok ang dalawang kagawad ng KR na maka-boykot, ay hindi mga pulong ng komite kundi mga pulong pag-aaral at paghahanda para sa pagharap sa KT/KS. Kahit minsan ay walang pinaksa rito at dinisisyunan bilang KR o KT/MR. Kahit minsan ay hindi hinadlangan ang mga desisyon ng itinayong bagong KT/MR ng KT/KS. Kaya't hindi ito maaring ituring na paksyunalismo bilang pagtatayo ng kontra-sentro. Totoong ito'y mga sikretong pagtitipon dahil nga ipinagbabawal ng KT/KS ang pakikipag-usap ng kalihim ng MR sa mga kagawad ng KR ng walang kaharap na KS.

Sa bagay na ito, dapat banggitin na ni hindi binigyan konsiderasyon ng KT/KS noon, ang pangyayaring ni hindi tinalakay ng KT/MR ang usapin sa mga komiteng distrito hanggang sa ito'y pumasok sa sonang gerilya. Ito ang patunay na ang tanging hinihingi ng KT/MR noon ay isang demokratikong diskusyon at isang malusog na proseso ng paglutas sa tunggalian. Kaya nga, isang bigwas lang ng awtoridad ng KT/KS — ang pagsususpindi sa mga namumunong kagawad ng KT/MR at pagpapatapon sa kanila patungong kanayunan — ay madali na nitong naipilit ang sariling mga pananaw na makalipas ang mahabang panahon ay napatunayang mali.

Ang KR/MR ngayon ay malalim na natuto sa mapait na karanasan ng 1978. Handa itong makipagtunggali nang mulat hindi lamang sa kanyang mga karapatan at responsibilidad kundi sa pinakapundamental na mga prinsipyo at interes ng Partido. Hindi na ito muling papayag na magpamaneobra sa isang sentro o sirkulo ng liderato na walang galang sa demokratikong sentralismo at mga alituntunin at prinsipyo ng Partido na ginagamit lang nito para gapiin ang kanilang mga katunggali at hindi bilang patnubay sa sarili nilang pagkilos.

Desidido ang KT/KS na purgahin ang KR/MR, at malinaw ito, hindi lang sa dokumento kundi sa mga desisyon ng bogus na plenum.

Kung hindi lulunukin ng KR ang basurang gustong ipakain ng KT/KS, malinaw ang banta ng Reaffirm: PURGA.

Pero hindi pa man, ay gumagawa na ng kung anu-anong maneobra ang KT/KS. Isa rito'y ang paggamit ng patakaran sa seguridad kaugnay ng mga kadreng nakabase sa lungsod na nasa listahan ng kaaway. Ito ang kagyat na balak gamitin ng KT/KS para sibakin ang KT/MR. (Pero ngayong malinaw na ang tindig ng KR/MR, hindi na nila kailangang magnaneobra at kumubli sa patakarang panseguridad para sibakin ang KT/MR.) Malinaw sa Reaffirm kung paano sinasangkalan at ginagamit ng KT/KS ang patakaran sa seguridad. Ayon dito:

"It is not enough to transfer cadres on the enemy manhunt list to the countryside. A rectification and reeducation campaign must be carried out among them. They must reaffirm the basic revolutionary principles, line and strategy and tactics of the Party. They must be disabused of whatever conveniences, habits, thoughts and illusions that have kept them in the urban areas."

Ang listahan pala ng kaaway ay listahan rin ng mga katunggali ng KT/KS! Kaya't mahalagang itanong: ililipat ba sila sa kanayunan dahil sila'y mainit sa kaaway o dahil "wanted" sila ng KT/KS?

Ginagamit rin ng KT/KS ang patakaran sa seguridad para palabasing nagpupumilit ang mga kadreng nasa listahan ng kaaway na manatili sa syudad, hindi lang para sa layuning insureksyunaryo kundi dahil sa masarap dito ang buhay.

Unang-una na, saan ba mas masarap ang buhay: sa Metro Manila o sa Utrecht? Si AL ay matagal nang pinauuwi ng Politburo. Bakit nagpupumilit siyang manatili sa kanyang "cosmopolitan" na buhay sa Europa?

Ikalawa, huwag pagbibintangan ni AL ang mga kadre ng MR na wanted ng kaaway na nagpupumilit sa "metropolitan" na buhay sa lungsod. Kahit minsan ay hindi inatasan ng KT/KS ang maiinit na kadre ng KT/MR na umalis ng rehiyon at lumipat sa kanayunan. Katunayan, inilina ng KT/KS noong Nob. 1991, na ang patakaran ng paglipat ng mga kadreng nakabase sa NCR na nasa listahan ng kaaway ay hindi pumapatungkol sa mga kagawad ng KT/MR.

Huwag rin sasabihin ng KT/KS na hindi ang mga kadre ng KT/MR ang kanilang pinatutungkulan sa Reaffirm. Ang dokumentong ito ay isinulat noong Disyembre 1991, at inanyendahan at inaprub ng KT/KS noong Marso 1992.

Sa panahong ito, sino ba ang mga mga kadre sa unahan ng listahan ng kaaway ang nakabase sa MR? Wala nang iba kundi ang ilang pangunahing kadre ng MR.

Kung lalagumin, lahat — at inuulit namin, lahat — ng mga akusasyon ng KT/KS na pumapatungkol o nagsasangkot sa mga kadre ng MR ay walang batayan at hindi makapinsipyo. Resulta lamang ito ng "isteryang anti-insureksyon" na nakalukob sa utak ni AL at mag-asawa sa KT/KS.

At para maigiit nila ito, kailangan nila ang isang absolutista at konspiratoryal na sirkulo sa pambansang sentro ng Partido, ang isang bogus na plenum ng diumano'y Komite Sentral ng Partido, para ilunsad ang isang "kilusang pagwawasto" na sa esensya ay "kampanya ng pamumurga" sa itinuturing nilang mga insureksyunista. Sa katotohanan, ang "kilusang pagwawasto" ay deklarasyon ng absolutismo sa loob ng Partido, imposisyon ng animo'y "batas militar" sa loob ng Partido na ipinagbabawal ang lahat ng pamumuna at pagbatikos sa kanilang sirkulo ng liderato.

ANG KONSEPTO NG KT/KS NG "INSUREKSYUNISMO"

Sa buong dokumento ng "Reaffirm" ni hindi gumawa ng seryoso at sistematikong pagtatangka ang KT/KS na linawin ang kanilang pakahulugan sa "insureksyunismo".

Pinatatampok lang nito ang palasak na mga konotasyon ng insureksyon, gaya ng ito'y nakasentro sa syudad, mabilisang tinatapos kapag sumiklab at may malaking elementong ispontanyo. Batay sa mga konotasyong ito, anumang may pagkakahawig sa itsura ay minamarkahan ng KT/KS na "insureksyunismo" hanggang sa umabot ito sa limang klase ("Five Kinds of Insurrectionism" ni AL).

Mali na sa paggamit ng isang termino, hindi ang esensyal na kahulugan ang pagbatayan kundi ang periperal na karakter o ekstenal na ekspresyon nito. Liban na lang kung simpleng popular na deskripsyon ng isang tendensya ang nilalayan ng gumagamit at hindi isang seryosong teoretikal na kategorisasyon ng usapin.

Kung ang esensya ng isang kongkretong tendensya ay hindi naman umaayon sa pundamental na kahulugan ng isang termino, kundi may pagkakahawig lang sa porma, maling gamitin ang terminong ito para seryoso at istriktong ikategorya ang tendensyang binabatikos. Ang dapat gawin ay hanapin ang eksaktong terminong bumabagay sa tendensyang pinupuna upang maiwasan ang kalituhansa tunggalian.

Sa buong Reaffirm at mismosa "Five Kinds of Insurrectionism" derogatoryo at negatibo ang pakahulugan at paggamit ng KT/KS sa "insureksyunismo". Kaya't makukuha ang impresyon na hindi isang seryosong teoretikal na debate ang itinataguyod ng KT/KS laban sa insureksyunal na linya.

Ngunit sa kabilang banda, tahasan na inaakusa ng KT/KS ang mga kasama ng pagtataguyod sa linya ng pag-agaw ng kapangyarihan sa pamamagitan ng mga pag-aalsa sa lungsod sa tulong ng ilang maagang pinalaking mga yunit ng hukbo. Ang ganitong akusasyon ay hindi na lang "insureksyunismo" sa derogatoryong paggamit ng KT/KS kundi isang tahasang linyang insureksyunal sa esensyal na kahulugan nito.

Kaya't kung seryosong teoretikal na debate ang gustong pasukin ng KT/KS, tungkulin nitong iguhit nang buong linaw ang linya ng pagkakaiba at patunayan nang buong linaw ang katumpakan ng tinitindigan nitong linya at ang kamalian ng kabila.

Hindi uubra, na ang argumento nito'y nakasandig lang sa akusasyong paglihis ito sa dati nang nakatakdang istrategiya (na para bang isa nang absoluto), at ang dapat na lang gawin ay patunayan na may paglihis nga sa istrategiyang ito.

Pwedeng umubra, sa isang konteksto, ang ganitong balangkas ng debate kung ang nakasalang na usapin ay mga unibersal at pundamental na prinsipyo ng Marxistang teorya.

Pero kung ang usapin ay mga porma ng pakikibaka, hindi uubra ang ganitong balangkas na ang isang porma ay gagawing absoluto at ang ibang porma ay usapin na lang ng paglihis sa nakatakdang porma.

At ang debate sa pagitan ng insureksyon at matagalang digma, sa esensya, ay usapin ng porma ng pakikibaka. Ang tunay na usapin ng pundamental na Marxistang prinsipyo at teorya ay nasa marahas na pagwasak sa reaksyonaryong estado at papel sa rebolusyon ng dahas.

Mismong sa dokumentong "Five Kinds of Insurrectionism" hindi bumaklas si AL sa derogatoryong pakahulugan sa insureksyunismo. Ayon kay AL:

"There is a sea of difference between an understanding of the probable role of insurrection within the framework of people's war and insurrectionism as a system of notions and wishful thinking to attack and replace the theory and line of people's war."

Malinaw dito na ang "insureksyunismong" tinutukoy ni AL ay derogatoryo at negatibo ang pakahulugan. Para kay AL, ang debate ay hindi usapin ng alin ang tama at angkop sa bansa — insureksyon o matagalang digma — kundi mayruon bang paglilis sa absolutong katumpakan ng "teorya at linya ng digmang bayan batay sa mala-kolonyal at malapyudal na kalikasan ng lipunang Pilipino".

Para kay AL, hanggat malakolonyal at malapyudal ang lipunang Pilipino, absuluto ang katumpakan ng matagalang digmang bayan, ng tatlong istratihikong yugto ng pagsulong nito, at ng linyang militar ng pagkubkob sa lungsod mula sa kanayunan. Inangat at benindisyunan ito ni AL bilang saligang prinsipyo ng Partido.

Ito'y isang saligang teoretikal na usapin na dapat lutasin ng Partido. Kailangang teoretikal na lutasin ng Partido ang: una, ang usapin ba ng insureksyon at matagalang digma ay usapin ng porma ng pakikibaka o usapin ng prinsipyo at; ikalawa, kung ito'y usapin ng porma ng pakikibaka, ano ang mga teoretikal na proposisyon na dapat gumabay sa Partido kaugnay nito.

Ganito ang aral ni Lenin sa usaping ito:

"What are the fundamental demands which every Marxist should make of an examination of the question of forms of struggle?"

In the first place, Marxism differs from all primitive forms of socialism by not binding the movement to any one particular form of struggle. It recognizes the most varied forms of struggle; and it does not 'concoct', but only generalizes, organizes, gives conscious expression to those forms of struggle of the revolutionary classes which arise of themselves in the course of the movement. Absolutely hostile to all abstract formulas and to all doctrinaire recipes, Marxism demands an attentive attitude to the mass struggle in progress, which, as the movement develops, as the class consciousness of the masses grows, as the economic and political crisis become acute, continually gives rise to new and more varied methods of defense and attack. Marxism, therefore, positively does not reject any form of struggle. Under no circumstances does Marxism confine itself to the forms of struggle possible and in existence at the given moment, recognizing as it does, that new forms of struggle, unknown to the participants of the given period, inevitably arise as the given social situation changes. In this respect, Marxism learns, if we may so express it, from mass practice, and makes no claim whatever, to teach the masses forms of struggle invented by 'systematizers' in the seclusion of their studies. We know — said Kautsky, for instance, when examining the forms of social revolution — that the coming crisis will introduce new forms of struggle that we are now unable to foresee.

In the second place, Marxism demands an absolutely historical examination of the question of the forms of struggle. To treat this question apart from concrete historical situation betrays a failure to understand the rudiments of dialectical materialism. At different stages of economic evolution, depending on differences in political, national, cultural, living and other conditions, different forms of struggle come to the fore and become the principal form of struggle; and in connection with this the secondary auxiliary forms of struggle undergo change in their turn. To attempt to answer yes or no to the question whether any particular means of struggle should be used, without making a detailed examination of the concrete situation of the given movement at the given stage of its development, means completely to abandon the Marxist position.

These are the two principal theoretical propositions by which we must be guided."

Ang paggamit namin sa mahabang siping ito mula kay Lenin ay hindi dapat ipakuhulugan na batay sa dalawang teoretikal na proposisyon ni Lenin ay dapat nang repasuhin ang katumpakan ng matagalang digmang bayan. Batay mismo sa proposisyong ito ni Lenin, tumitindig ang KR/MR na nananatiling wasto ang teorya at linya ng matagalang digmang bayan at mali ang insureksyunal naistratehiya. Ang gusto lang naming linawin ay ang wastong teoretikal na balangkas sa pagharap sa usaping ito na nilalabo ni AL sa pagtatanggol sa katumpakan ng matagalang digma at lumilihis sa wastong teoretikal na balangkas ng Marxismo-Leninismo.

Ang importansya ng teoretikal na klaripikasyong ito ay iwasan ang dogmatisasyon ng Partido sa mga porma ng pakikibaka at maging handa na magpalit o magkombina ng mga porma ng pakikibaka kung ito ang hinihingi ng kalagayan. Kaya't bukas kami, alinsunod sa diwa ni Lenin, hindi lang sa insureksyon kundi sa anupamang bagong porma ng pakikibaka na lilitaw at aangkop sa istorikal at kongkretong pag-unlad ng sitwasyon. Salungat ito sa posisyon ni AL na absolutong "sinisiguro" na ang digmang bayan ay dadaan sa tatlong istratelikong yugto ng matagalang gera.

Batay dito, hindi kami makakasang-ayon sa "dogmatikong ambus" ni AL sa teoretikal na aspeto ng debate, at lalong hindi makakasang-ayon sa kanyang mga teoretikal na paliwanag hinggil sa insureksyunismo bilang pundamental na problema ngayon ng Partido.

Paano ba ipinaliliwanag at pinatutunayan ni AL sa antas ng teorya o konsepto ang sinasabi niyang "insureksyunismo"?

Ayon kay AL: *"Five kinds of insurrectionism have been pushed in the Philippines since the early 1980s. All of these try to spread and implement the theory of spontaneous masses. In the wish to hasten revolutionary victory, spontaneous uprisings of the masses is actually rated higher than steady and solid organizing of a proletarian revolutionary party and other revolutionary forces. The premium is put on sweeping propaganda, street activism, transport paralization by armed units and other dramatic acts of violence rather than on painstaking mass work . . . The role of the organized as well as that of the organized enemy (US, big business, Church, AFP, etc.) is obscured as in the insurrectionist interpretation of the Edsa uprising in 1986. The actual level of development of the organized revolutionary forces is not fully taken into account. Spontaneous mass uprisings are expected to be the decisive factor in changing the overall balance of forces between revolution and counterrevolution and even in seizing political power, irrespective of the development of people's war and the people's army in the countryside."*

Sa derogatoryong pakahulugan ni AL sa insureksyunismo, malinaw na hindi niya naiintindihan ang insureksyon:

Una. Gusto bang palabasin ni AL na ang "teorya ng ispontanyong masa" ay integral sa teorya ng insureksyon, na ito'y isang saligang tatak o trademark ng insureksyunal naistratehiya?

Kung sa ganitong pamantayan ni AL, ang "ekonomismo", "terorismo", "anarkismo" at "buntotismo" na pawang sumasamba sa "teorya ng ispontanyong masa" ay insureksyunismo.

Ikalawa. Gusto bang palabasin ni AL na ang "pagmamadaling manalo" ay integral sa teorya ng insureksyon, na ito'y isa ring identifying mark ng insureksyunal naistratehiya?

Kung sa ganitong pamantayan ni AL, ang insureksyon ay adbenturismo at mismo ang putsismo ay isang tipo ng insureksyunismo.

Ikatlo. Gusto bang palabasin ni AL na integral rin sa teorya ng insureksyon ang pagmamaliit sa mga rebolusyonaryong pwersa at matiyagang gawaing masa? Babangon sa hukay si Lenin sa ganitong interpretasyon sa insureksyon dahil ang papel ng mga rebolusyonaryong pwersa at ang matiyagang pag-oorganisa ng masa ang kanyang pinagkadiin-diin sa paghahanda ng insureksyon.

Kung sa ganitong pamantayan ni AL, bawat kakulangan sa pagbubuo ng Partido at gawaing masa, ay insureksyunismo.

Ikaapat. Gusto bang palabasin ni AL na hindi kinukwenta sa isang insureksyon ang balanse ng pwersa? Ano na ito? Sa kahit anong istrategiya, likas ang kwenta sa balanse ng pwersa. Ang usapin lang ay kung tama ang karkulasyon.

Ikalima. Saan teorya ng insureksyon matatagpuan ang konseptong ang ispontanyong pag-aalsang masa ang mapagpasyang salik sa pagbabago ng balanse ng pwersa? Sa teorya ng insureksyon, ang pagbabago ng balanse ng pwersa ay resulta ng paglitaw ng rebolusyonaryong sitwasyon alinsunod sa pagkakalarawan ni Lenin at ang komponent ng ispontanyong pagbabangon ng masa sa isang insureksyon ay resulta ng ganitong sitwasyon.

Lahat ng binanggit ni AL na mga katangian ng insureksyunismo ay hindi lamang walang kinalaman sa teorya ng insureksyon kundi kasalungat mismo ng esensya nito! Ni hindi ito nahahawig sa anumang katangian ng insureksyunal na istrategiya.

Ang insureksyon ay isang porma ng rebolusyon na naiiba sa matagalang digma hindi sa mga nabanggit na batayan ni AL. Ito ang kasukdulan ng pampulitikang pakikibaka ng mamamayan na, sa rurok nito, sa bispiras ng pag-agaw ng kapangyarihan, sa kaigtingan ng rebolusyonaryong sitwasyon, ay biglang naitatransporma sa isang armadong pag-aalsa. Tinatampukan ito ng mahabang panahon ng ligal, hayag, parlamentaryo at di-armadong pakikibaka.

Ang matagalang digma ay ang armadong porma ng pagsulong ng rebolusyonaryong pakikibaka ng mamamayan mula sa kanayunan pakubkob sa kalunsuran. Nagsisimula ito sa maliit at mahinang hukbong bayan laban sa isang malaki at malakas na hukbo ng kaaway, at sa mga yugto ng pag-unlad nito ay dahan-dahang nababago ang balanse ng pwersa sa pagitan ng rebolusyon at kontra-rebolusyon.

Ang insureksyunal na istrategiya ay hindi nakabatay o nakasandig sa ispontanyong pag-aalsa kundi sa mulat, matiyaga at solidong preparasyon para dito kaya nga't ito'y nagdadaan sa mahabang panahon ng ligal, parlamentaryong porma ng pakikibaka. Ang ispontanyong salik sa pakikibaka ay lubos nitong pinahalalagan. Ngunit kahit sa istrategiya ng matagalang digma, tungkulin ng isang Marxistang partido na ito'y mahigpit na isaalang-alang at subaybayan.

Di rin maaring pagkumparahin ang insureksyon at matagalang digma sa puntong mas maiksi o mahaba ang alinman sa dalawa. Kapwa ito may sariling istorikal na proseso ng pag-unlad, mga yugto ng pagsulong, at ang iksi o haba ay itinatakda ng maraming salik.

Insureksyon man o matagalang digma, ang adbenturismo, terorismo at anarkismo ay mga maling tendensyang hindi integral sa mga teoryang ito. Insureksyon man o matagalang digma, ang rebolusyonaryong pamumuno't pwersa, ang solidong gawaing masa't gawaing pampartido ay mga salik na krusyal sa tagumpay o kabiguan ng alinmang istrategiya. Insureksyon man o matagalang digma, kapwa ito mga porma ng digmang bayan sa tunay na kahulugan nito.

Hindi maaring matanggap ang ginagawa ng KT/KS na di maka-prinsipyong pakikipagtunggali sa binabatikos nitong mga maling tendensya sa loob ng Partido. Hindi uubrang sabitan lang ni AL ng "ismo" ang insureksyon ay pwede na niyang

takpan ang tunay na kahulugan nito. Baluktutin at batakin para maitatak sa anumang tendensyang itinuturing niyang paglihis sa linya ng matagalang digmang bayan. Ang isterya ni AL ng "insureksyunismo" sa kahit anong porma nito ay rekognisyon mismo sa katotohanang ang Partido ay matapat sa linya ng matagalang digma. Hindi niya gagawin ang ganitong "demagoguery" kung hindi siya naniniwalang ang Partido ay "matatakot" sa anumang paglihis sa tinitindingan nitong tamang linya ng pagsulong.

Kung ganito kabaluktot ang intindi ni AL sa insureksyon, at sa kabilang banda ay ganito kabatak ang pakahulugan niya sa insureksyunismo, lahat ng negatibong tendensya ay pwede niyang tatakan ng "insureksyunismo". At ito nga ang aktwal na nangyari. Binaluktot niya ang ang kahulugan ng insureksyon at hinaluan ng mga pabrikasyon.

Walang kasinglinaw ito sa tinatawag niyang ikalawang klase ng "insureksyunismo" na ang tagapagtaguyod ay mga elemento sa Metro Manila at iba pang lungsod.

Ayon kay AL: *"A second kind of insurrectionism avows itself as still being within the framework of people's war and aims only to ride on and accelerate the tendency of the ruling system to disintegrate by deliberately using armed partisan action (such as bus-burning) during mass actions to inspire the unorganized masses to spontaneous action."*

Ang akusasyon na "sadyang paggamit ng mga armadong aksyong partisano sa panahon ng aksyong masa para udyukan ang di-organisadong masa sa ispontanyong pagkilos" gaya ng "bus-burning" ay isang tahasang pabrikasyon.

Una, walang ganitong layunin ang "BB". Ito'y aksyong militar na ang tanging layunin ay paralisahin ang transportasyon dahil ito ang pinakamahinang bahagi ng welga. Walang inaasahang sa pamamagitan nito'y sisiklab ang ispontanyong pagkilos ng masa.

Ikalawa. Ito ang kauna-unahan at kaisa-isang pagkakataong ginamit ng KT/MR ang ABB sa panahon ng aksyong masa. Batay ba sa isang insidenteng ito ay lulundag na ang KT/KS sa kongklusyon na ito'y isang tendensya at isang tipo ng insureksyunismo?

Ikatlo. Ipagpalagay na may ganitong sadyang layunin ang paglahok ng ABB, nasaan ang insureksyunismo rito? Isa-isahin man ang bawat himaymay ng teorya ng insureksyon ay hindi masusunson na ang ganitong armadong aksyon ay kamag-anak ng insureksyunal na istrategiya.

Ang eksaktong tawag sa ganitong maling aksyon ay terorismo o adbenturismo.

Ito'y terorismo sa pagkat ang layunin ng "magiting" na armadong aksyon ng ilang indibidwal ay naglalayong "udyukan" ang ispontanyong mamamayan para kumilos sa pamamagitan ng kanilang "kagitingan." Ganito ang paglalarawan ni Lenin sa mali at wala sa panahong paggamit ng "revolutionary terror."

Ito'y adbenturismo sa pagkat itinataas natin ang antas at anyo ng labanan samantalang hindi pa handa ang masa sa ganitong pagsulong at napakalaki pa ng kalamangan ng kaaway sa importanteng mga aspeto ng labanan.

Sa sarili nito, imposibleng pumasa ang "sadyang paggamit ng armadong aksyon sa aksyong masa" bilang insureksyunismo. Para lumusot bilang insureksyunismo, kailangang dagdagan ito at iugnay sa ibang komponent na malapit-lapit sa insureksyunal na teorya.

At ganito nga ang ginawa ni AL. Ang problema, ang idinagdag niyang komponent ay kanyang gawa-gawa, isang pabrikasyon.

Dagdag ni AL: *"It holds the view that although armed city uprisings cannot seize and keep power in the cities independent of the development of people's war, these can strengthen the revolutionary forces in the city and can lead to a change in the balance of forces and possibly a sharing of power between the revolutionary forces and sections of the reactionary ruling classes or, if the disintegration of the ruling system allows, to a final seizure of power by the revolutionary forces."*

Samantalang sa unang bahagi ng pangungusap ay sinasabing ang pananaw na ito ay naniniwalang ang armadong pag-aalsa sa lungsod ay hindi maaring umagaw at humawak ng poder nang hiwalay sa digmang bayan — sa karugtong naman na bahagi ay ibibintang niyang ang ganitong pag-aalsa sa lungsod ay naniniwalang pwedeng tumungo sa pagbabago ng balanse ng pwersa, sa partihiyan ng poder o sa isang ganap na tagumpay ng rebolusyon!

Ano ba talaga, AL! Wala nang katuturan ang buong pangungusap. Mahirap talaga ang magsinungaling — nagkakabuhol-buhol.

Isa pang pagtatangka ni AL na mailusot ang akusasyon niya sa MR bilang insureksyunismo ay ang pagsasabing *"ang pagkakapareho nito sa ibang klase ng insureksyunismo ay ang pagsandig sa ispontanyong masa, at sa partikular, sa punto ng paggamit ng mga armadong pantisano sa lungsod, paralisis ng transportasyon imbes na aksyong masa, at paggamit ng mga partisano para mag-udyok ng karahasan sa mga ligal na pagkilos."*

Batay sa iisang insidente ng paggamit ng ABB sa hayag na aksyong masa, humabi na si AL ng isang tendensya sa MR na para bang ito'y isang sustenado at sistematikong oryentasyon ng KR sa mga aksyong masa. Hinahamon namin si AL na magbanggit ng iba pang aksyong masa sa MR na ginamitan ng KR ng mga operasyong partisano o panunulsol nila ng karahasan.

Totoong may ilang aksyong masa na ang naging posisyon ng KT/MR ay igiit kahit umabot sa ilang marahas na kiskisan sa mga pulis at militar. Pero ang usapin ay hindi ang kawastuhan o kamalian ng desisyon sa bawat partikular na kaso ng aksyong masa kundi ang patunay at paliwanag ng koneksyon nito sa sinasabing insureksyunismo.

Kung ang patunay at paliwanag ng insureksyunismo ay ang simpleng paglangkap ng dahas sa mga aksyong masa, si Amado Guerrero ang numero unong promotor, kunsitidor at instigador ng insureksyunismo sa kasaysayan ng Partido. Ang Unang Sigwa ng 1970 ang pinakamalinaw na halimbawa ng ikalawang klase ng insureksyunismo at ang direktor nito ay walang iba kundi si Amado Guerrero.

Para kay AL, ang kumon sa limang klase ng insureksyunismo ay ang pagsandig sa *"teorya ng ispontanyong masa."* Ano ba ang sinasabing ito ni AL na *"teorya ng ispontanyong masa?"*

Ang alam namin ay ang sinasabi ni Lenin na *"theory of spontaneity"* na lisenasyadong teorya ng mga ekonomista at lumulukob rin sa mga terorista. Pero si Lenin, na masugid na tagapagtaguyod ng insureksyon sa partikular na kalagayan ng Rusya, ay mabangis na kaaway ng *theory of spontaneity*, ng ekonomismo at terorismo. Katunayan, para sa mga Bolshevik, imposible ang isang matagumpay na insureksyon sa Rusya kung hindi magagapi sa loob ng kilusang manggagawa ang teoryang ito at ang mga tendensya nito sa porma ng ekonomismo at terorismo.

Gayunman, ang isang rebolusyon — insureksyon man o matagalang gera ang porma — ay hindi isang purong-purong organisadong pagkilos at pagbangon ng mamamayan alinsunod sa isang iskemang dinesenyo ng isang konspirador na taliba. Ito'y punong-puno ng buhay, ng ispontanyong pagkumulat at paglaban ng mamamayan, ng kusang pagkilos ng milyun-milyong mamamayan, ng iba't ibang uri't sektor na may magkakaiba't magkakatugmang interes at intensyon.

Walang rebolusyon na walang ispontanyong salik. Walang rebolusyong magtatagumpay ng walang malakas na ispontanyong pagsulong ng mamamayan. Ang tungkulin ng taliba ay di ang bumuntot, sumamba, manikluhod at magkandarapa sa ispontanyong kilusan. Ang responsibilidad ng isang proletaryong Partido ay pulsuhan, subaybayan, pag-aralan, organisahin, higupin, bigyan ng direksyon ang ispontanyong mamamayan na sa araw-araw ay kusang napupukaw na lumaban sa araw-araw na kaapihan sa bulok na kaayusan. Hindi ito insureksyunismo kundi rebolusyunistang tunay na Leninistang kahulugan.

Kaysa sabihing “kumon sa limang klase ng insureksyunismo” ang teorya ng ispontanyong masa, ang dapat ideklara ay walang kumon ang insureksyunal na istrategiya sa “theory of spontaneity”. Walang kumon sa insureksyunal na istrategiya kaya’t hindi lulusot na insureksyunismo ang mga pinupuna ni AL sa kanyang limang klase ng insureksyunismo (bukod sa linya ni MV). Ang linyang PopDem (unang tipo) ay hindi insureksyunismo kundi repormismo sa tunay na layunin at esensya nito.

Kung puro pabrikasyon at distorsyon ang ginagamit ni AL sa pag-akusa sa MR ng insureksyunismo, di kami magtataka na ganito rin ang pamamaraan niya sa iba, laluna laban sa MindaCom at GC. Nakakatiyak kami na ang mga walang batayang akusasyon at walang prinsipyong pang-aalipusta ng KT/KS ay hindi palalampasin ng malawak na hanay ng mga kadre’t kasapi ng Partido, laluna sa Mindanao at Visayas. Sila, na may pinakamayamang karanasan sa armadong pakikibaka at gawain sa kanayunan, ang nasa pinakamahusay na posisyon na patunayan ang kawalang batayan at kawalang prinsipyo ng mga atake’t alipusta ng KT/KS sa ating Hukbong Bayan. Higit sa lahat, dapat abangan natin ang magiging paglilina at kasagutan ng mga dating kagawad ng General Command ng BHB.

Ang mga kasamang komander ng ating Hukbo, na may ilang dekadang karanasan sa direktang paglahok at pamumuno sa armadong pakikibaka, pinanday sa apoy ng digmang bayan at nakasubaybay sa buong proseso ng pagsulong nito — sila, ang dapat nating mas marinig hindi ang lektura ng isang Heneral sa Holland na kahit mamuno ng isang SYP ay hindi dinaanan.

*
**

Napakarami pang dapat sagutin at isa-isahin sa dokumentong ito ng KT/KS. Samu’t saring mga kamalian sa teorya, distorsyon ng istorikal na datos, mga maling kongklusyon, mga anti-Partidong atake at istilo, na hindi dapat palampasin. Isang tabulasyon nito at isang sistematikong pagsagot ang kailangan.

Kung tutuusin, ang **Reaffirm** ay sapat na, hindi lang sa nilalaman kundi sa prosesong dinaanan, para husgahan ang kasalukuyang liderato ng Partido at itakwil ng masang kasapian. Ngunit sa iniraos ng bogus na plenum para basbasan ng awtoridad ang “**Reaffirm**” at lisensyahan ang purgahan sa Partido — wala nang ibang magagawa ang mga kadre ng Partido kundi manawagan sa Pambansang Kasapian na ideklarang bogus ang ginanap na ika-10 plenum at pawalang bisa ang lahat ng mga desisyon nito.

Dapat ipatawag ang isang tunay na plenum ng KS ita dapat lahukan ng lahat ng kagawad na wala sa piitan. Sinumang di makakalahok nang walang katanggap-tanggap na dahilan ay dapat kagyat na alisin sa pambansang sentro. Dito, dapat ihapag ng mga lumahok sa bogus na plenum ang kanilang pagbibitiw kung may nalalabi pa silang kahihiyan bilang mga proletaryong rebolusyonaryo.

Ang tungkulin ng ispesyal na plenum ay ipormalisa ang pagpapawalang-bisa sa bogus na plenum, itayo ang isang probisyunal na pamunuan ng Partido at kagyat na ihanda ang isang Pambansang Konggreso na maglalagom sa 23-taong karanasan ng Partido at maghahalal sa tunay at lehitimong pamunuan ng Partido.

Sa paraang ito, at tanging sa paraang ito, mabubuo ang pagkakaisa ng buong Partido sa prinsipyado at rebolusyonaryong paraan at sa pundasyon ng tunay na proletaryong demokratikong sentralismo.

Sa pamamagitan ng papel na ito, nais ipahayag ng KR/MR, hindi lamang ang paninindigan nito sa kasalukuyang panloob na tunggaliang pampartido. Deklarasyon rin ito ng rebolusyonaryong pagkasiphayo sa nagaganap na isterya at anomalya sa tuktok ng Partido na kagagawan ng maliit na sirkulo ng mga absolutista at konspirador sa pangunguna ng tatlo sa KT/KS.

Ang lenggwahe at istilo ng papel na ito ay ekspresyon ng ganitong makatarungan at nararapat na poot mula sa dibdib ng mga kadreng walang pagod at buong hrap na nagpupunyaging isulong ang rebolusyon patungo sa pinakamaagang tagumpay at itanghal ang Partido sa unahan ng matagumpay na sambayanan.

Pagpupunyaging isulong ang rebolusyon na ngayo'y di man sinasadya ay dinidiskaril ng isang gawa-gawang isteryang anti- insureksyon na masahol pa sa isteryang anti-impiltrasyon ang maaring maging epekto.

Pagpupunyaging itanghal ang Partido sa unahan ng sambayanan na ngayo'y ibinibingit ng isang maliit na sirkulo sa peligro ng pagkakahati-hati dahil sa absolutismo, at konspiratoryal na pamumuno na tinampukan ng isang bogus na plenum.

Muli naming inuulit. Hindi kanila ang Partido. Partido natin ito. Hindi tayo papayag na ito'y angkinin at abusuhin ng isang absolutistang sirkulo ng iilang manipulador sa pambansang sentro ng Partido. Hindi tayo papayag na ang ating Partido ay kanilang biyakin at hatiin sa isang kampanya ng pamumurga bunga ng isang isteryang anti-insureksyon at anomalya ng isang bogus na plenum. Ang malawak na kasapihan hindi ang sirkulo ng mga huwad na lider ang dapat manaig. At ito ang mananaig!

KOMITENG REHIYON NG METRO MANILA-RIZAL

OKTUBRE 10, 1992

Agosto 19, 1992

Mga kasama sa KT-KS,

Nakakuha kami ng kopya ng dokumentong "Reaffirm our Basic Principles and Rectify The Errors" nitong unang linggo ng Hulyo 1992.

Sa dokumentong ito, nakasaad ang inyong mga paratang sa mga kasama sa Komiteng Rehiyon-MR at sa iba pang organo kaugnay ng paglihis sa anti-rebisyunistang linya ng Partido.

Hayaan ninyong sipiin namin mula sa inyong dokumento ang bahaging pumapatungkol sa akusasyong ito:

"Certain elements in staff organs and as well as leading organs in Metro Manila and other cities tend to exaggerate the importance of their urban work by falling for the insurrectionist line as the principal way to seize political power irrespective of the development of the people's war and the people's army."

Labis kaming nabigla sa mga paratang na ito mula sa KT-KS. Nabasa namin ang draft na inilathala ni Armando Liwanag. Sa nasabing dokumento, wala kaming makitang anumang paratang sa KR-MR. Sa loob lamang ng dalawang buwang pagitan ng draft at ng pinal na dokumento, naging bahagi na kami ng mga akusado.

Mga kasama, **WALANG ANUMANG BATAYAN** ang mga paratang na ito.

Mahigpit at matapat kaming nananalig sa mga batayang prinsipyo ng Marxismo-Leninismo at mga saligang prinsipyo ng Partido. Walang pagkakataon na bumitaw kami sa anti- rebisyunistang linya ng ating Partido.

Mga kasama, **MALINIS ANG AMING KONSYENSIYA!**

At ganito ang aming pagtingin.

Ang tono ng dokumento, ang daloy ng mga punto at pagpili ng mga datos (kung may nabanggit man) ay nakahulma sa hinahanap na butas — ang pagpipilit na patunayan na nagdadala ang mga kasama ng linyang insureksyunista.

Kung paghahanap lang ng butas ang pagkakaabalahan, tiyak na makahahanap nga ng butas. Gawa-gawa man ito ng imahinasyon.

Balewala na ang kabuuang datos, wala nang saysay ang aktwal na mga pangyayari, di na mahalaga ang mga kongkretongsirkunstansiya at lohika ng mga partikular na patakaran at pakikibakang masa.

Ang importante lamang sa mga may akda ay mapagtagni-tagni ang anumang kilos, patakaran o salita na gaano man kapilipit ang mga ugnayan ay pilit pa ring tinatali para lang magkaroon ng katibayan ang kanilang mga paratang.

Ihanay natin ang mga batayang ginamit sa dokumento. Hayaan rin ninyo na maipaliwanag ang aming panig.

(a.) Kaugnay ng Kurso sa Leninismo (1988):

"... a Leninist course was promoted by the Manila-Rizal Regional Committee among their leading cadres. Because there were practically no other courses undertaken, these courses ha the effect of squeezing out the further study of the theory an practice of people's war and created a condition for pushing the notion of insurrectionism." (unang parapo, page 11).

"... Instead, there is the preference to go back to a single foreign example or to a part of it in an attempt to validate an erroneous line — the line of urban insurrectionism — and to superimpose it on our living practice of people's war." (ikalawang parapo, page 11).

May epekto ang Kurso sa Leninismo na maisantabi ang pag-aaral at pagpapalalim sa teorya at praktika ng digmang bayan, kapalit ng pagpapalaganap ng linyang "urban insurrectionism" ng MR-RC. Gayundin, may pagtakwil sa kahalagahan ng paglalagom ng ating sariling mga karanasan.

Ito ang mga paratang ng inyong dokumento.

Nais sana naming muling linawin sa inyo, bilang pagpapa-alala, ang konteksto at layunin ng Kurso sa Leninismo (KL) na aming ipinalaganap sa mga pangunahing kadreng sa rehiyon noong unang bahagi ng taong 1988. Ito ay ang mga sumusunod:

a. Maglunsad ng pag-aaral sa mga saligang prinsipyo ng Marxismo-Leninismo, partikular sa mga saligang akda ni Lenin. (Ang apat na akdang ginamit ay: What is to be Done, Two Tactic of Social-Democracy, Left-Wing Communism — An Infantil Disorder, at State and Revolution.)

b. Mahigpit na pagsapol at pagkapit sa rebolusyonaryong linya at taktika sa panahon ng paglakas ng tunguhing repormismo na binunga ng sitwasyon pagkatapos ng EDSA uprising at pagpwesto ng rehimeng Aquino.

Malinaw sa amin ang problema sa mababang antas teoretikal ng kadre't kasapi ng Partido bunga ng atin mismong kapabayaang. Kaalinsabay, malinaw rin na kailangang bakahin ang lumalakas na tunguhing repormista, ang ihip ng class collaboration (critical support ala-PopDem), ang panukalang "insurrectional strategy" ni Marty Villalobos, atbp.

Sa ganitong konteksto nga naglunsad ng KL. Sa panahong ito mahalagang muling balikan at masapol ng ating mga kadre ang mga saligang prinsipyo ng Marxismo-Leninismo. At magkaroon sila ng mapapanghawakang sandata, kahit paano, sa pag-aaral sa umiiral na sitwasyon noon.

Mga kasama, maaari bang tukuyin ninyo, saan sa buong kurso pinaksa o nabanggit ang pagtataguyod ng "linyang insureksyonista" sa Pilipinas? Sana'y makapagbanggit kahit man lang ng isa linya o talata na nananawagan ng paglihis tungo sa linya ng insureksyon? Kailan pa naging paglihis tungo sa linya n insureksyon ang pag-aaral sa mga saligang akda ni Lenin?

Saan ba hinugot ang sinasabing "nakalilikha ng kondisyon sa pagpapalaganap ng linyang insureksyunismo" ang kurso? Sana ma lamang ay may maiharap na datos ang mga nagsulat ng dokument kung magbibitaw ng ganitong mga kongklusyon.

Ang Kurso sa Leninismo'y isang ispesyal na kurso na di naglayon na halinhan ang "istruktura" ng ating mga pag-aaral at hanayhay ng mga regular na kurso. Lalong hindi ito pagmamaliit sa pangangailangan ng mga paglalagom ng ating sariling mayaman karanasan sa pagsusulong ng digmang bayan.

Paano nangyaring ang pag-aaral sa Rebolusyong Ruso ay naging "validation" sa linyang "urban insurrectionism"? Kailan naging mali na pag-aralan ang naging karanasan at mga aral ng Rebolusyong Ruso at ang mga akda ni Lenin?

Wala kaming matandaan sa nagdaang panahon, na ang KT-KS ay nagpaabot ng komentaryo, puna, o kahit paalala sa KR-MR kaugnay ng Kurso sa Leninismo at sa pinalilitaw ngayon na mga paratang. Hindi namin mawari sa aming isipan kung bakit at saan hinugot ang paggamit sa Kurso sa Leninismo bilang batayan ng mabigat na paratang na ito.

Sa ganang amin, maniwala man kayo o hindi, ang KL ay sinserong pagsisikap ng Komiteng Rehiyon na tumugon, sa panahong iyon, sa nakikitang mga pangangailangan ng mga kadre't kasapi ng Partido sa rehiyon. Sana'y ibigay man lang ninyo ang tiwala s dalisay na layunin namin at sa naging tulong nito laban sa repormismo at ekonomismo.

Inaasahan sana namin ito mula sa mga namumunong kasama sa sentro ng liderato ng ating Partido.

(b.) Kaugnay ng pagpapadala ng rebolusyonaryong puwersa sa kanayunan:

"The concept of armed urban insurrection should cease to be the rationale for withholding cadres from the countryside in favor of armed city partisan units and urban-based staff organs..." (unang parapo, page 53).

"... tend to exaggerate the importance of their urban work...The practical consequence has been the dwindling of Party cadres ... who are willing to serve..in the countryside. (ikatlong parapo, page 52).

Hindi namin itatanggi na relatibong maliit ang bilang ng napadala ng MR sa kanayunan nitong nagdaang ilang taon. Kinikilala namin ang kahinaang dito.

Ang kahinaan pa ay nasa mahusay na internal na propaganda at ahitasyon sa mga pwersa (kasapi ng Partido at masang aktibista), at sa mismong pagsisinop sa gawaing ito. Hindi naging sapat ang

Totoong relatibong hindi naging mabunga ang maramihang pagpapadala ng kasapian ng Partido at masang aktibista sa kanayunan, gayunpaman, patuloy ang pagsisikap ng mga kasamang bigyang kalutasan ang bagay na ito.

Pero ang sabihing bunga ito ng sadyang pagpipigil ay napakalayo sa katotohanan.

Laging bahagi ng programa ng KR-MR simula 1987 ang planong pagpapadala ng mga kadre't kasapi ng Partido at masang aktibista sa kanayunan. Sa pangkalahatan ay ini-engganyo ang mga kasamang kumilos sa kanayunan, laluna sa pagsapi sa Bagong Hukbong Bayan. Nagtakda ng patakaran sa quota (5% ng kasapian ng Partido) na ipadadala sa CS.

Nagkaisa ang KR na magkaroon ng "adopt-a-region program" at natuloy ang mga opisyal na pakikipag-ugnayan nila sa mga rehiyon. (District 1 sa CL, District 2 sa Visayas, District 3 sa Mindanao, District 4 sa ST, at District 5 sa NL).

Inilunsad ang mga exposure/integration programs. Umabot sa ilang daan ang nakapag-exposure mula 1989 hanggang 1992.

Mahalagang banggitin din na ang pangkalahatang patakaran namin sa 'exposees' ay payagan ang nagpahayag ng magpaiwan at doon na kumilos. At sa mga pagkakataong di agad makakalipat, inaayos ang programa kung kailan ang kanyang redisposisyon.

Para sa kaalaman ng mga kasama, may paglaki na sa bilang ng napapadala sa CS mula ng pagkaisahan ang mga patakaran kaugnay dito. Ang aktwal na bilang na ng naipadala (1989-90, 1991, 1992) ay ____.

Matagal ng problema ang pagpapadala ng mga kadre't kasapi ng Partido at masang aktibista sa kanayunan. Huling bahagi ng 1970's, bago pa ang sinasabi ninyong problema sa "insureksyon", ay problema na ito.

Paano at bakit lumundag sa kongklusyon na "line error" ang ugat ng problemang ito?

Matagal nang tukoy ang mga kahinaan gaya ng nabanggit sa itaas. Hindi ito usapin ng kumparahan ng halaga ng CS vs. gawain sa urban. Kung kakailanganin, handa kaming ipailalim ang mga sariling pangangailangan sa kilusang masa sa MR sa interes ng CS.

Tinatanggap namin ang aming kahinaan dito. Sa kabilang banda, dapat ding ilinaw na sa problemang ito ay mayor ang papel ng sentro. At dapat ding tanggapin ang mga kahinaang ito ng mga kasama bilang namumuno.

Kailangan lamang ay maging mapagpasya ang sentro at ipatakaran ang maramihang disposisyon ng mga kasama sa kanayunan. Sa aming pagtingin at karanasan sa inyo, hindi naging pursigido at decisive sa usaping ito.

Wala kaming matandaan na patakaran na nagmula sa inyo na nagtatakda ng bilang ng kadreng hinihingi sa amin batay sa inyong tingin na pangangailangan sa balansehan sa buong bansa. Handa naman kami sa ganito kahit mangailangan ito ng pagbubuwag ng mga sangay at seksyon, gaya ng nabanggit namin sa inyo noon.

Sa isang pagkakataon, noong Enero 1991, ay nag-request kayo ng kulang sa 20 katao, pero ang marami pa rito ay para sa gawaing teknikal ng sentro.

Tingin namin, kayo ang nasa posisyon para sa pagbabalanse kaugnay ng disposisyon sa CS relatibo sa MR. Tingin namin, kayo ang dapat na pagmumulan ng mga mapagpasyang hakabang at patakaran kaugnay ng bagay na ito.

(k.) Kaugnay ng mga pakikibakang masa at pol-mil:

"... by promoting overreaching in the urban revolutionary movement and duplication of the Davao City "political-military" debacle in Manila-Rizal no less..." (ikatlong parapo, page 26).

" At the same time, armed city partisan warfare wescalated in Metro Manila and other cities at a rate that tended to prejudice the legal and defensive character of the struggle in these urban areas" (unang parapo, page 27).

Totoong may mga pagkakamali, kakulangan at miskalkulasyon sa mga taktika at kampanyang masa. Talagang nagaganap ang ganitong mga pagkakamali, sabihin na nating mga "kaliwang" tendensya.

Gayunpaman, walang mga patakaran at/o plano na sadya at artipisyal na pasiklabin ang mga pakikibaka na lampas sa aktwal na kakayahan ng kilusang masa sa rehiyon. Anuman ang inyong iniisip, malinis ang aming konsyensya sa puntong ito.

Kung ang inaalala/pinagbabatayan ng mga kasama ay ang mga tampok na insidente sa pakikibakang masa nitong mga nagdaang taon, mainam na baybayin na namin dito ang mga pangyayari, ang mga lohika sa likod nito at ang mga naging kahinaan.

Ang demonstrasyon ng Enero 22, 1987 (Mendiola Massacre). Ang layunin ng "pagbutas" sa tulay ay "dramatization" sa isyu at pakikibaka ng magsasaka nung panahong iyon. Hindi inaasahan ng mga kasama ang naging tindi ng pagbanat ng militar na ikinamatay ng mga demonstrador. Nagkulang sa aktwal na pagsisiyasat sa lakas ng militar na nakapwesto sa kabila ng tulay at pormasyong panalakay ng kaaway.

Ang "bus burning" noong GS-WB 1990. Simple lamang ang layunin ng "bus burning" dito: paralisasyon ng transportasyon para sa dagdag na visibility ng GS. Inaasahan na ang magiging masiglang pagtugon ng mga

manggagawa sa isyu, at suportang makukuha mula sa iba't ibang sektor ng lipunan, ngunit ang paralisis ng transportasyon ay relatibong magiging mahina.

Sa kalagayang, laging sinusukat ang ating mga GS-WB sa paralisis ng transportasyon, nakitang isang magiging komponent ng pakikibakang ito ang "bus burning" upang makalikha ng mas malakas na tulak sa pagtigil ng transportasyon sa Metro Manila.

Ang September Offensive 1990. Ito ang araw-araw na pagkilos na kaugnay ng US Bases negotiations na katatangian ng iba't ibang porma ng mga maliliit na aksyong masa para sa projection ng ating pagtutol sa US Bases. Komponent ng "drama" sa mga aksyong ito ang kusang pagpapahuli ng mga participants sa mga aksyong masang nabanggit. Sa huling bahagi ay ang paggamit na ng ilang "PB" para sa pagpapakita ng poot ng mga aksyong masa, bilang symbolical na aksyon laban sa imperyalistang Kano. Hanggang dito lamang ang planong ito.

Ang mga pangyayaring ito ba ang tinutukoy na mga batayan ng "overreaching" at paano ba ito iniuugat ng mga kasama sa "insureksyonismo"?

Ano ang katibayan na iba ang layunin o lohika ng mga pangyayaring ito? Ito ba ang artipisyal na paglilikha ng sitwasyon? Paano ito nagiging pagkakamali sa pagdadala ng "linya ng insureksyonismo"? Malinaw ang aming mga itinakdang layunin, at ganoon lamang ang mga iyon. Nasa sa inyo na ang ibang pag-iisip.

Sa dokumento, hindi man lang nagtiyagang ihanay ang mga katibayan sa praktika ng mga kasama sa NCR. Paano ba naman ang ganito — may mga paratang at kongklusyon pero walang man lamang datos na inilatag.

Hinggil sa ikalawang punto (pol-mil). Wala kaming panggagaya (duplication) sa karanasan ng Davao.

Sa katunayan, ibang konsepto ang dala-dala namin hinggil sa partisano base building sa mga komunidad sa NCR. Sa MR, ang oryentasyong gumabay at ginamit ay ang paglalatatag at pagbubuo ng malawak na network ng suporter at simpatisador ng partisan warfare mula sa baseng masa, partikular sa mga pinaunlad na malalaki't istrategikong mga komunidad.

Sa usapin ng "pagpapatindi" ng digmang partisano sa MR, malinaw ang mga layunin nito sa pagbubwelo ng partisan warfare sa punong sentrong lunsod. Tumindi ang mga operasyong partisano at lumarga ito batay sa sariling dinamismo ng digmang partisano.

Totoong may naging mga kalabisan sa simula, partikular sa pagbira ng tuloy-tuloy at sunod-sunod sa maraming mga pulis. May pagtutol at pagpuna sa ganitong tinakbo mga operasyong partisano, partikular sa mga targets. Hindi naging konsiderasyon sa mg operasyong ito ang implikasyon sa pulitika nung panahong iyon.

Noong 1989 nang pormal na pagkaisahan ang konsepto at patakaran "selectivity" bilang pagwawasto sa nakitang mga kahinaan. Nag-patakaran na ring alisin ang agaw-armas (AA) at footpatrol na

nagiging materyal na kundisyon sa mga pagbira sa mga targets na wala sa OB/SO. Inilinalaw muli ang kahalagahan ng pagbubuo ng OB, standing order at mga patakaran sa operasyon (RPO at SPO).

Tangan naman ninyo ang aming mga dokumento hinggil sa konseptong pol-mil ng rehiyon. Kung inyong babalikan, malinaw ang aming tindig at pagkapit sa usapin ng estratehiya ng digmang bayan, sa usapin ng insureksyon, at sa pagpapadala ng pwersa sa kanayunan para sa armadong pakikibaka.

(d). Hinggil sa pagpapasok ng mga di kanais-nais sa ABB:

"... lopsided attention given to recruiting "brave" or "exposed" elements of dubious political commitment into the armed city partisan units." (unang parapo, page 53).

Mga kasama, seryoso ba kayo sa akusasyon ninyong ito? Mainam na malaman ng mga kasama sa sentro na sa kalahatan, ang bumubuo sa aming Bagong Hukbong Bayan sa MR ay nagmula sa uring manggagawa, mala-manggagawa, nagmula sa hanay ng kabataan-istudyante, at ibang sektor ng ating lipunan na mahigpit ang kapit sa ating mga batayang prinsipyo, may kahandaan na ialay ang buhay para sa Rebolusyong Pilipino.

Ano ba ang pinagbatayan ng sentro sa ganitong pagmamaliit sa aming pwersa?

(e). Hinggil sa gawaing masa ng mga kasama:

"There is no crescendo of Party cadres doing mass work and developing basic Party life at grassroots level in both urban and rural areas." (ikalawang parapo, page 56).

Hawak naman ninyo ang aming mga ulat ng ilang nagdaang taon. Hindi na siguro kailangang ipaliwanag pa ang sitwasyon namin sa MR. Ang tanging masasabi namin, ang bulto ng aming kasapian ay nasa gawaing masa at ipinapalaganap ang mensahe ng rebolusyon sa pinakamaraming bilang ng mamamayan.

Dapat rin ninyong malaman, na ang recruitment ng kasapian ng Partido ay binabalikat, hindi ng mga staff organs, kundi ng mga kasamang nasa batayang yunit at komiteng seksyon. Huwag naman sanang maliitin ang nagagawang ito ng mga kasama sa pangrehiyong kasapian ng Partido.

Totoong maraming kinakaharap na problema ang mga kasama sa batayang yunit sa kanilang gawaing masa. Pero kalabisan na sabihing hindi gumagampan ng gawaing masa ang mga kasama.

(g). Hinggil sa seguridad at ang pananatili ng mga hinahanap na kasama sa MR:

"... the most important instruction is for Party cadres and members on the manhunt list to leave Metro Manila..." (unang parapo, page 63).

" The comprehensive guidelines and instructions have been ignored and violated. ...Party cadres on the enemy manhunt list have insisted on staying in Metro Manila..." (ikalawang parapo, page 63).

Mga kasama, kailangang maglinaw kayo sa "sweeping statements" na ito. Sa aming panig, hindi namin makita ang kawastuhan ng inyong sinasabi.

Malinaw sa amin ang sitwasyon ng mga kasama sa MR sa usapin ng seguridad, at lahat ng magagawang "precautionary measures" ay ginagawa upang di mapasakamay ng kaaway at maapektuhan ang seguridad ng buong organisasyon.

Sa aming pagkakaalam sa patakaran, mananatili rito ang mga kasama sa MR sa kabila ng pangkalahatang patakaran sa CS-basing ng ibang organong nasa NCR. Wala rin kaming alam na patakarang ang mga kasamang nasa "manhunt list" ay pinaaalis na sa MR patungong kanayunan.

Ang pananatili rito ng mga kasama, kahit sa kalagayang mahigpit ang paghahanap ng mga kaaway, ay tulak ng responsibilidad at tungkuling ginagampanan sa Partido at rebolusyon.

Hindi nananatili rito ang mga kasama dahil sa kanilang "linyang insureksyon".

Mga kasama, aming inuulit, **WALANG BATAYAN** ang inyong mgparatang.

Mga kasama, **MALINIS ANG AMING KONSYENSYA.**

Huwag naman kaming atakihin na nagdadala ng "maling linya ng insureksyon" at binabago na ang estratehiya ng digmang bayan dahil ni sa hinagap ay di nag-isip ng ganoon ang mga kasama.

May mga kamalian, pagkukulang at mga kahinaan ang mga kasama, pero para sabihin at paratangang tinatahak na ng MR ang lihis na landas ng rebisyunismo ng walang batayan ay mas malaking kamalian.

Malinaw ang mahigpit naming kapit sa mga batayang prinsipyo ng Marxismo-Leninismo at pinatutunayan ito sa aming praktika.

Mahalagang balik-aralan sana ng mga kasama ang buong mga pangyayari kaugnay ng mga pagtatalo namin kay Marty Villalobos nung panahong nasa MR pa siya.

Ang mga kasama sa KT-MR ay naging mahigpit ang pagtutol at aktibo ang pakikitunggali sa samu't-saring maling ideya, haka-haka at panukala ng kasama kaugnay ng usapin ng "stratehiyang insureksyon." Gayundin sa mga mungkahi at ideya niya kaugnay ng taktikang "Critical Yes" sa konstitusyong Aquino at sa iba't-ibang tunguhin ng kompromiso o pagbibigay ng pagkakataon sa gobyernong Aquino.

Nagtapos ang mga tunggaliang ito sa pagkabuwag ng RUFC na pinamumunuan ni Marty at ang paglisan niya sa KT-MR at pagpapalipat sa ibang organo.

Hindi lamang sa "estrategiyang insureksyon" kami nakitunggali. Hindi nagkulang ang mga kasama sa MR sa pagbaka sa mga maling ideya at lihis na tunguhin tulad ng sa PopDem, critical support sa gobyernong Aquino, sa SocDem at sa mga rebisyunistang tendensiya. Pansinin na may panukala kaming "Bombard the headquarters of revisionism and reformism ..."

Ilang dagdag na punto:

1. Hinggil sa 1978 boycott: Sa aming pagkaalala, eksakto ang naging pagbaybay ng dokumento sa mga paratang laban sa KR-MR. Ang di eksakto ay ang kawastuhan at batayan ng mismong mga paratang.

Ang problema, wala pang paglalagom sa buong usapin ng boycott ng 1978 at sa kawastuhan at katarungan sa naging mga paratang at sa mga pang-organisasyong hakbang (DA) na iginawad sa mga kasama.

Ang alam namin ay may resolusyon ang sentro (Politburo) na rerepasuhin ang usapin ng 1978 boycott. Ito na ba ang resulta ng naging review? Kung hindi pa ito resulta ng review, malinaw ang pagsisikap ng KT-KS na i-reaffirm ang verdict na ito sa mga kasama sa MR. Ano na ang nangyari sa resolusyon ng review?

Bakit inilahad muli ito? Pinaninindigan ba ng KT-KS ang katumpakan ng nasabing mga paratang? May kaugnayan ba ito sa bagong mga akusasyon sa mga kasama sa MR kaugnay ng pagdadala ng maling linya ng insureksyon? Sa pagkakalahad nito, may tendensiya ang dokumento na pulaan ang karakter at rekord ng mga kasama sa MR at palabasin na "nagkamali na dati at patuloy pang nagkakamali ngayon".

Wala kaming makitang kinalaman ang muling paglalahad ng usapin sa aksyong disiplina sa kasalukuyang usapin. Mga kasama, hindi ninyo maiaalis sa aning isiping malisyoso ang pagkakapasok nito sa dokumento.

Ito ba'y pagsisikap na pukawin ang "sense of righteousness" ng mga kasama against "threats of violence" (na sinasabing guilty ang mga kasama sa MR noong 1978).

2. Wala pa kami sa katayuan para husgahan ang buong dokumento at ang mga paratang ninyo sa ibang organo. Subalit kung pagbabatayan ang sarili naming karanasan, kung paano naghabi n mga batayan at lohika para akusahan kaming nagdadala ng maling "linya ng insureksyonismo", malaki ang aming pangamba sa katuturan ng mga paratang sa ibang mga kasama at organo.

Wala kaming nalalamang opisyal na pagdadala ng mungkahing pagpapalit sa "estrategiyang insureksyon" sa anumang mga organong nabanggit sa dokumento o sa sinumang kasama na nasa pangunahing agos ng rebolusyonaryong kilusan.

Sa tingin namin, hindi napatunayan ng dokumento ang mga paratang sa ibang organo. Hindi naging malinaw ang mga batayan ng akusasyon. Hindi nakakukumbinsi ang dokumento sa mga paratang nito. Nasaan ang mga datos? Nasaan ang mga eksaktong pormulasyon ng patakaran, pagsusuri at mungkahi ng mga organong nabanggit?

Ang dokumento ay malayung-malayo sa nakaraang pakikitunggali natin sa mga Lava. Mayaman sa ebidensya at malinaw na pagbanggit sa mga aktwal na patakaran, mga plano at pahayag. Hindi kinakitaan ng ganito ang inyong dokumento.

3. Nagtataka rin kami mga kasama. Bakit hindi man lamang muna nagtanong o nag-imbetiga bago magpakawala ng mabibigat na paratang?

Sa aming panig, wala man lamang kaming naramdaman na pagtatanong man lamang sa KT-KS. Sa katunayan, nasa inyo ang lahat ng kopya ng aming mga dokumento at programa. Sa inyong mga komentaryo at kasagutan sa mga ito at iba pang sulat, wala rin kaming natatandaang katanungan hinggil sa usaping ito.

Hindi naman napakahirap ng ating komunikasyon at ugnayan para maipaabot o magtanong man lamang sa hinggil sa mga usapin sa inyong dokumento.

Mayor ang mga paratang sa MR. Nabasa namin ang draft ng Dec. 26, 1991 ni Armando Liwanag. Mukhang sa loob lamang ng halos tatlong buwan ay naging mayor na ang pagkakamali ng MR at inakusahan sa pagdadala ng maling linya ng insureksyon. Maaari bang maipaliwanag ito?

Baka naman kaya ito'y bunga ng isang "anti-insurrection hysteria" ng ilang mga kasama? Imbes na parang may panic sasitwasyon, mas mainam na malinaw kung ano talaga ang nangyari sa mga pahayag at panawagan ng Partido noong 1989 (Onward...) at 1990 (Lead the Masses...).

Bakit biglang-bigla ay ang panawagan sa isang "rectification movement"?

Hindi ba ang kailangan ngayon ng ating Partido ay ang paglalagom, na matagal ng di ginagawa ng sentro? Ang kailangan ba ngayo'y ang paglalabas ng ganitong dokumento, na sa tingin namin ay lalong magpapalala ng mga problemang kinakaharap ng Partido.

Hindi ito ang tamang proseso kung may nakikitang mabibigat na problema sa ating organisasyon at sa higit na pagsulong ng rebolusyong Pilipino?

Mahirap isipin na aakuin ng KT-KS ang mabibigat na atake sa halos ay buong Partido (CC, PB, mga mayor na organo at teritoryal na komisyon. Hindi ba ito ay lampas na sa otoridad ng KT-KS?

Hindi ba ang tama ay ipaubaya ang bagay na ito sa mas mataas na organo ng Partido?

4. Mabilis ang pagkalat ng draft at pinal na dokumento. Hindi ito nakatutulong sa ating Partido. Sa tingin namin, hindi tama ang paglaganap ng mga dokumentong ito, kung ang layunin ay pahigpitin ang pagkakaisa ng Partido. Mas nakasasama ito kaysa nakabubuti. At dapat akuin ng KT-KS ang responsibilidad sa nangyaring pagkalat na ito ng mga dokumento, sa loob at labas ng Partido.

Mga kasama, sana ay mapag-isipan ninyong mabuti ang mangyayaring kaguluhan bunga ng dokumentong ito sa ating Partido. Sana ay maikonsidera ninyo ang inyong mga posisyon at pagtingin sa iba't ibang organo ng Partido.

Para sa amin sa KR-MR, ang tanging hangad sa nangyayaring ito ay ang mahigpit na pagkakaisa ng ating Partido at higit na pagsulong ng Rebolusyong Pilipino tungo sa ganap na tagumpay.

EXPANDED PLENUM NG KOMITENG REHIYON MANILA-RIZAL

AGOSTO 1992

cf: Central Committee

ILANTAD ANG MGA PAMBABALUKTOT, MAGPUNYAGI SA PAKIKIBAKA

Unang Bahagi

Sa pagsulat ng "*Reaffirm our Basic Principles, Rectify the Errors*", inako na ni Aliw ang paglalagom ng karanasan ng buong rebolusyonaryong kilusan sa ilalim ng pamumuno ng Partido Komunista magmula noong huling bahagi ng dekadang 1970 hanggang sa kasalukuyan. Ipinresenta niya sa kanyang akda, na hindi man lamang tinatakang "Borador", ang kalunos-lunos na hitsura ng isang kilusang nalulukuban ng mga problema. Sinuri niya ang mga problemang ito, inugat ang diumano'y mga dahilan at pagkatapos ay pinagtahi-tahi ang mga ito sa mga kagulat-gulat na konklusyon. Sa lahat ng mga nakita niyang paglihis at kamalian, ang mga pinakamasahol at pinakamapinsala ay tinunton niyang kagagawan ng ilang kasama, laluna yaong mga nasa o galing sa Komisyong Mindanaw at Pangkalahatang Komand ng Bagong Hukbong Bayan (GC).

Nais tayong papaniwalain ni Aliw na ang pinakamalaki at pinakamabigat na problemang kinakaharap ng Partido sa ngayon ay ang paglaganap sa buong bansa ng tinatawag niyang "pinagsanib na mga linya ng armadong insureksiyong urban at madaliang tagumpay militar". Ito, ayon sa kanya, ay nagresulta ng wala pang katulad na mga pinsala at kabiguan.

Katunayan, ang pinakamalaki at pinakamabigat na problemang kinakaharap natin ngayon, mga kasama, ay ang walang-kahilihiyang pambabaluktot at mga buktot na maniobra ni Aliw at kanyang mga kasamahan upang mangibabaw sa buong Partido at pilit na pasunurin ito sa kanilang itinakdang "pinakawasto at pinakarebolusyonaryong landas." Batay sa mga haka-haka, datos na hindi naman naisakonteksto o hindi tama ang paglulugar, at mga lantarang pag-iimbento, lumikha si Aliw, sa pamamagitan ng walang pakundangang mga akusasyon, ng mga kontrabida sa loob ng Partido at pagkatapos ay inginudngod ang mga ito. Hindi pa nasiyahan, nagtatawag pa ngayon si Aliw ng isang purgahan na binigyan niya ng kagalang-galang na pangalan - kilusang pagwawasto.

Dahil inaasahan niya, at dapat lamang niyang asahan, na ang mayorya ng kasapian ay hindi tanga at tiyak na hindi palulusutin ang kanyang mga kabalbalan, para makauna ay nagbanta siya kaagad tungkol sa mga taktikang posibleng gamitin ng mga ayaw sumunod sa kanyang "kilusang pagwawasto". At para sapilitang mapasunod ang kasapian sa kanyang gusto, inireseta ni Aliw ang pagsibak sa mga "matitigas ang ulo".

Kilusang pagwawaldas ang dapat itawag sa mga maniobrang ito! Kung si Aliw ang masusunod, bibiyakin niya ang organisasyon ng Partido, pipilayin ang Bagong Hukbong Bayan at sa kabuuang wawaldasin ang ating mga pinaghirapang tagumpay sa nakalipas na mahigit sampung taon.

Pero ano ba itong "linya ng madaliang tagumpay militar" at ano naman ang "linya ng armadong insureksiyong urban"? Ayon kay Aliw, ang una (na makikilala rin sa tawag na "regularisasyon") ay ang wala sa panahon at mabilisang pagtatayo ng mga malalakeng pormasyon ng Hukbo, gaya ng mga kompanya at batalyon, na hindi naman kayang sustenihin gayundin ng mga "top-heavy" na mga estrukturang istap na humahatak ng mga pwersa at rekurso mula sa gawaing masa at pag-oorganisa ng mamamayan. Ang ikalawa naman ay ang labis na pagbibigay-diin sa gawaing urban, pagpapakulo ng sitwasyon doon upang mag-alsa ang ispontanyong masa at sa pamamagitan nito ay maagaw ang kapangyarihan.

Parang madyik, naghalo ang dalawang lason at naluto ang isang katakam-takam na gayuma na nanganganib na lulunin ng malawak na kasapian ng Partido!

Huwag muna tayong tumawa, intindihin muna natin ang paliwanag ni Aliw: ang ultimong layunin ng mga adbenturistang militar na pilit na nagtutalak na buuin ang malalaking pormasyon ay gawin ang BHB na isang regular na pwersang militar na tulad ng AFP upang sa huli ay magsilbi itong supporting cast lamang para sa mga insurreksyunista. Kayapala ayaw nang magpursigisa pag-oorganisa! Kaya pala isinasakripisyo na ang mga teritoryo at walang pakundangan sa paghugot ng pwersa at rekurso para sa Hukbo! Kaya pala ayaw nang isulong ang rebolusyong agraryo! Kaya pala habang sige ang pagbubuo ng malalaking pormasyon, kumokonti naman ang mga taktikal na opensiba!

Kung totoo nga ang mga ito, maisip nating nasira na nga siguro ang ulo ng ating mga kadreng militar. Aba, mas masahol pa sila kina Jose Lava; kahit papaano'y nagtangka naman sina Lava na sa pamamagitan ng malaki at malakas na hukbo ay makakatok sa pinto ng Malacanang. Pero teka muna, paano nangyaring madaliang tagumpay militar ang gusto ng mga adbenturista gayong nakabuntot lamang pala sila sa kanilang mga katotong insurreksyunista?

At nasaan ba ang mga insurreksyunistang ito? Nasa Maynila-Rizal ba? Nasa Mindanaw? Sumasamba ba sa Sandinista? Kay Regis Debray? Kay Carlos Marighela? Nagsumpaan ba ang mga insurreksyunista at ang mga adbenturistang militar na ito na hawak-kamay nilang aagawin ang kapangyarihan, ipupwera ang mga panatiko at dalisay na Maoista at ibabasura ang estratehiya ng digmang bayan?

Nariyan, mga kasama, ang sikreto ng gayuma. Sapagkat wala namang gayuma; si Aliw at ang kanyang mga kasamahan ang nagluluto ng isang pampurga laban sa gayumang wala naman. Sapagkat ang Bagong Hukbong Bayan, ang mga komander at mandirigma nito, ang Pangkalahatang Komand, ay patuloy na tumatangan sa estratehiya ng ating matagalang digmang bayan, nagpupunyagi sa armadong pakikibaka at mahigpit na tumatalima sa pamumuno ng Partido Komunista.

Malaking kabalbalan ang tinatawag ni Aliw na "tunggalian ng dalawang linya". Ano at nasaan ang "dalawang linya"? Hindi na kailangan pang magkubli ni Aliw at ng kanyang mga kasamahan sa likod ng maprinsipyong tabing na ito. Lantad at malinaw: ang kanilang pinapakana ay simpleng dominasyon sa buong Partido. Mga pinulot na datos na wala sa konteksto at hindi inilulugar, mga binuong haka-haka, lantarang pag-iimbento - lahat ng ito'y lalo lamang naglubog kay Aliw sa kumunoy ng mga pormulasyong sabit at nagsasalungatan at higit pang nagpatampok sa kahungkagan ng kanyang mga akusasyon.

A. Ang kagila-gilalas na "paglalagom" ni Armando Liwanag

Upang ganap nating mailantad ang mga pambabaluktot ni Aliw ay mas mainam na katasin natin mula sa kanyang isinulat ang mga pangunahing puntong nais niyang paniwalaan natin. Ganito, humigit-kumulang ang kanyang sinabi tungkol sa mga paglihis, o maling linya ng GC:

Dahil nagmamadaling matamo ang ganap na tagumpay, mabilisang itinayo ang mga malalaking pormasyon ng hukbo, partikular ang mga kompanya at batalyon. Wala sa panahon ang pagtatayo ng ganitong mga yunit dahil hindi pa sapat ang natamo sa pag-oorganisa at pagkokonsolida sa masa. Katunayan, para maitayo ang mga yunit na ito, kinailangang humugot ng mga kadreng umaasikaso sa gawaing masa at pati ang mga rekurso ay hinigop din ng pakanang itong tinawag na "regularisasyon". Itinayo rin ang mga yunit na ganito kahit walang masikhay na gawaing masa sa maraming lugar.

Angsuma ay napabayaan ang gawaing masa (paano nga ba'y hinugot na ang mga kadre at hinigop pa ang mga rekurso). Natural na lalong hindi na masustine ang malalaking pormasyon at nasuong tayo sa isang sitwasyong lantay-militar. Sa ganitong

kalagayan, tiyak na mananaig ang superyor na lakas ng kaaway na buong bangis namang nananalasa. Sa kalaunan, natibag nang husto ang malaking bahagi ng ating baseng masa at pati ang hukbo ay dumanas ng mga pagkatalo. Naging lubhang depensibo ang postura ng hukbo: hindi kayang maglunsad ng mga taktikal na pananalakay at hindi rin masangga ang bira ng kaaway. Sa pasibong kalagayan ng mga yunit, kadalasan ay nagkakampo na lamang ang mga ito sa gubat; o kaya'y umiistasyon sa iilang baryo sa pormasyong konsentrado. Dahil konsentrado, napakalaki ng konsumo ng mga ito at nakapagpapabigat pang lalo sa masa.

Samantala, sa pagmamadaling mabuo ang mga kompanya at batalyon, napabayaan na rin ang pagtatayo ng mga platoon, iskward at mga SYP. Hindi na rin nasala nang husto ang mga rekluta kaya nakapasok ang mga elementong lumpen at iba pang may masasamang impluwensya. Hindi na naasikaso ang gawaing edukasyon kaya nanatiling mababa ang antas ng kamulang pampulitika ng mga mandirigma ng hukbo. Sa pakikisalamuha nila sa masa, mas nakapipinsala pa sila kaysa mapaigi ang relasyon ng hukbo at masa. Kaya nga ang masa ay nagkukumpara na sa mga "tunay" na NPA (ibig sabih'y yaong mga naunang mandirigma ng hukbo) at yaong mga kasalukuyang mandirigma: Ang regularisasyon, kung gayon, ay nangangahulugan ng pagkakahiwalay ng hukbo sa masa.

Kaya't sa kauna-unahang pagkakataon sa buong kasaysayan ng ating kilusan, lumiit ang baseng masa, at lumiit ang hukbo. At kahit may sitwasyon sa nakaraan na nagawang magpunyagi ng relatibong maliit na yunit ng hukbo sa harap ng malalaking pormasyon ng kaaway, ngayon ay hindi makaangkop ang relatibong malalaking yunit natin.

Ang pagmamadaling mabuo ang malalaking yunit, gaya ng nasabi na, ay sa layuning matamo kaagad ang ganap na tagumpay. Pero ang ganap na tagumpay ay tinitingnang malamang na matatamo sa pamamagitan ng armadong pag-aalsa sa kalunsuran na pangungunahan naman ng mga pwersang urban. Dito pumapasok ang pagsasalubong ng dalawang maling linya: ang linyang "insureksyunista" at linya ng "madaliang tagumpay militar".

Bukod sa mga pambabaluktot, mga kagulat-gulat na konklusyon at pagpipilit na mag-anyong lohikal, isang mahalagang achievement ng akdang ito ang pagbabasura sa kolektibong huwisyo ng sentral na pamunuan ng Partido. Isinulat ng iisang tao mula sa Europa, binale-wala sa papel na ito ang mga nauna nang pagtatasa at paglalagom sa iba't ibang usapin ng Komite Sentral at Kawanihang Pampulitika nito (at maging ng iba't ibang organo ng Partido sa iba't ibang antas at larangan ng gawain). Masasabing kagilagilalas din ang ginawang pagpapalaganap ni Aliw sa akda niyang ito sa maraming kasama at kung kani-kanino bago pa man matatakan ng kanyang mga kapanalig na aprubado na ang papel.

B. Ano ba ang "regularisasyon"?

Nang lagumin ng Komite Sentral ng Partido ang sitwasyon ng bansa sa plenum nito noong 1980, nakaabot ito sa konklusyong natugunan na natin, sa kalakhan, ang mga rekisito ng maagang subyugto ng estratehikong depensiba ng ating digmang bayan. Matibay nang nakaposisyon ang mga sona at larangang gerilya sa lahat ng estratehikong lugar at napalaganap na natin ang pakikidigmang gerilya sa buong bansa. Ang mabigat na tungkuling kinakaharap na natin noon ay ang pagpapaigting ng pakikidigmang gerilya.

Talagang papabilis ang pagbubuo ng mga panteritoryong organo at mga organisasyong masa noon. Ang dalas at tindi naman ng mga sagupaan sa pagitan ng BHB at AFP ay umabot na sa isang antas na wala pang katulad sa nakaraan. Sinisimulan na noon ng kaaway ang paggamit ng mga bagong taktika at kasangkapang pandigmang

hindi pa niya nagagamit laban sa atin. At kung paigtingin ang pakikidigmang gerilya sa buong bansa, lalong kailangang tutukan ang gawaing militar at pagpapalakas ng hukbong bayan.

Ganito ang umiiral na sitwasyon nang ideklara ng Komite Sentral na hindi lang posible kundi kailangan nang buuin ang hiwalay na estruktura para sa Hukbo para lalo pa itong makapagdiin sa pagdugong sa armadong pwersa ng kaaway.

Kakambal na desisyon nito ang pagdiskarga ng hukbo ng malaking bahagi ng papel nito sa pag-oorganisa at gawaing masa. Siempre, hindi intensyon ng KS na pabayaang ang gawaing masa. Tumpak na tinukoy nitong sapat na tuntungan ang mga natamo sa kalilipas na ilang taon: malaki ang iniunlad ng mga organisasyon ng Partido, mula sa mga sangay sa baryo hanggang sa antas panrehiyon, at may sapat na tauhan at karanasan ang mga ito upang saluhin ang gawaing maliwan ng Hukbo. Pero sa kabila ng mga pagbabagong ito, idiniin pa rin ng KS na nananatiling pwersang pang-organisa at pamproduksyon ang BHB.

Sa maikling balik-aralsang kasaysayan ng Partido na inilawassa pang-anibersaryong isyu ng Ang Bayan noong 1988 (na sa aming pagkakaalam ay si Aliw ang sumulat ng borador), ganito ang paglalarawan sa panahong iyon:

"Hanggang 1977, umaabot lamang sa 1,000 ang malalakas na riple ng BHB, bagama't umabot na sa 1,000,000 ang baseng masa kapwa sa kalunsuran at kanayunan. Masasabing mula 1969 hanggang 1979, ang karaniwan o pinakamalaganap na yunit ng Bagong Hukbong Bayan ay ang mga sandatahang yunit pampropaganda (SYP) na naglalaan ng mahigit 95 porsyento ng kanilang panahon sa gawaing masa sa kanayunan.

"Pero noong 1979, naging mas madalas at malawakan ang laking-platung mga taktikal na opensiba, laluna sa isla ng Samar. Noong 1981, laking-kumpanyang mga taktikal na opensiba ang nailulunsad sa ilang rehiyon, laluna sa Mindanaw. At pagsapit ng 1983, naging malawakan na ang laking-kumpanyang mga taktikal na opensiba, at ang BHB ay nakaipon na ng halos 5,000 malalakas na riple..."

At sa pahayag sa okasyon ng ika-20 anibersaryo ng BHB noong Marso 29, 1989 na inilabas din sa Ang Bayan (at si Aliw rin ang gumawa ng borador), ganito naman ang sinabi:

"Up to 1979, the armed propaganda units and guerrilla squads were the widespread form of NPA units, topped by a few platoons as rallying point and strike force. The period of 1969-79, the first decade of the NPA, was one of laying the groundwork for the armed revolution nationwide and developing guerrilla zones at the most strategic points in the country.

"In 1979, the platoons and the company main units of Samar showed the entire nation how the revolutionary movement could be strengthened by launching frequent tactical offensives. By this time, the Party and the NPA had build a sufficiently wide and deep mass support in the island.

"The period from 1980 to 1983 was characterized by the rapid establishment and expansion of guerrilla fronts throughout the country. Platoons, oversized platoons and companies came into prominence in Samar, Mindanao and elsewhere. Tactical offensives by the NPA became widespread, including sparrow and partisan operations in the plains and the urban areas.

"In 1983, the strength of the armed revolutionary movement reached the critical mass of 5,000 high-powered rifles, resulting in the intensification of the armed struggle and the rapid expansion of the mass base all over the archipelago..."

Isang proseso ang pagpapaunlad ng hiwalay na estruktura para sa hukbo. Sa simula, nangahulugan ito ng pagpapalakas ng mga yunit komand at lalo pang pagsisistematisa sa gawaing istap, pagpapalakas ng koordinasyon sa pagitan ng mga yunit ng hukbo, at paglilinaw at pagpapatupad ng papapelin ng hukbo sa gawaing pagpapalawak at pagpapatatag sa kanya-kanyang teritoryo. Tulad ng dati, ang mga angkop na komite ng Partido sa bawat teritoryo ang namuno sa mga yunit ng hukbo.

Hindi nagtagal, naging posible na para sa BHB ang magtayo ng mga panteritoryong komand at unti-unting magtayo ng mga istap. Sa patuloy at papabilis na paglaki ng hukbo, inorganisa ang mga bago at mas malalaking pormasyon (platun at kompanya). Pero pinanatili ang pamumuno at kontrol ng mga angkop na komite ng Partido sa mga yunit ng hukbo at mga panteritoryong komand.

Samantala, gumawa ang sentral na pamunuan ng mga konkretong hakbang para maisistematisa ang gawaing istap at serbisyo sa hukbo sa pambansang antas. Noong una pa man, mayroon nang mga organo ng Partido at mga espesyal na unit na militar na kalikasan ng trabaho. Ang Kagawaran sa Pananaliksik Militar (MRD), ang Kilusang Pasabog (EM) at ang mga armadong partisanong lungsod, halimbawa, ay malinaw na gumaganap ng trabahong pangkombat o panserbisyo. Noong maagang bahagi ng 1980s, nilinaw ang gawain at nireorganisa ang mga yunit na ito at pagkatapos ay itinayo ang isang Sentral na Istap Militar (CMS) na tuwirang nasa ilalim ng KT-KS para pangasiwaan at gabayan ang kanilang pagkilos. Mula sa CMS ay nilikha ang Pangkalahatang Istap (GS) noong 1984 nang ang ilang mga panteritoryong komisyon at panrehiyong komite ay nakaabante nasa unti-unting pagtatayo ng mga panteritoryong komand o organo ng Partido para sa gawaing militar. Ang mga organo para sa gawaing militar, gayunman, ay halos skeletal ang karamihan at nagtaglay ng katangiang sibilyan (tulad halimbawa ng mga istap militar o kalihimang militar).

Alinsunod sa balak ng Partido (na noon ay kasalukuyan nang ipinatutupad) na buuin ang mas malalaking pormasyon, ang GS sa pamamagitan ng seksyon nito sa pagsasanay ay bumuo ng mga istandard na kurso para sa mga opisyal at mandirigma na may diin sa pangangasiwa sa kompanya at mga operasyong laking-kompanya.

Ang prosesong dinaanan ng BHB noong maagang bahagi ng dekada 80 ay nakagawiang tawaging "regularisasyon" at matapos ang Pambansang Komperensyang Militar noong 1984, lumitaw na ang terminong ito sa mga opisyal na dokumento. Pero hindi ito naging dahilan para malito ang mga kasama o malikha ang ilusyon na nagtatayo na tayo ng isang regular na hukbong maikukumpara na sa AFP o kaya'y kahit sa Hukbo ng Hilagang Biyetnam noong dekada 60 at 70. Wala rin, ni isang kadrang militar, na nag-akalang regular na pakikidigmang makilos na ang ilulunsad ng BHB dahil sa regularisasyon. Hanggang noong maaresto na ang ilang kagawad ng GC at istap nito, malinaw na malinaw (at ito ang ipinatutupad) na ang pangunahing papel ng GC ay ang pagtulong sa mga organo ng Partido at komand na panteritoryo at pangyunit sa pagbubuo ng mga bagong pormasyon, pagpapataas ng antas ng kakayahan ng mga yunit ng hukbo, pagpapalawak at pagpapatatag ng mga larangang gerilya, at sa pagtatayo at pagpapalakas ng mga komand at pagpapaunlad ng sistema ng komand at gawaing istap. Saklaw nito ang pagsisistematisa at pagpapahusay ng pagrerekluta at pagsasanay (pangkombat, pang-operasyon, pang-administrasyon, at teknikal); pagpapahigpit ng disiplina; pagpapahusay ng gawaing pampulitika, paniktik, panlohistika, medikal, pagkilos sa hanay ng mga tauhan ng AFP at pulisya, at iba pa. Kahit na nabibigyan ng awtorisasyon ang GC ng sentral na pamunuan ng Partido para magkomand sa mga koordinadong kampanya at operasyon sa iba't ibang antas, limitado lamang ang tagal ng mga kampanya at operasyong ito. Sa praktika, mabibilang sa mga daliri ng isang kamay ang mga kampanyang ganito at ang prinsipyo ng sentralisadong pamumuno at desentralisadong operasyon ay hindi nilabag.

Sa madaling salita, pangunahing tungkulin ng GC ang magbigay ng serbisyo sa buong hukbo at gumagana lamang ang tungkulin nitong mamatnugot sa pana-panahon batay sa pangangailangan. Naging kasangkapan ng Partido ang GC sa pambansang

antas sa pagpapartikularisa ng mga programa, gabay at patakaran para sa hukbo at sa paglutas ng mga konkretong problema sa pagbubuo ng hukbo at pagsusulong ng sandatahang pakikibaka.

Ipinakita ng karanasan na malapos mabuo ang CMS, at pagkatapos ay ang GS at GC, mabilis na lumarga ang gawaing istap at serbisyo sa hukbo na tumulong namang paabantehin pa ang armadong pakikibaka. Samantalang noong 1972 pa inilunsad ang EM, nito na lamang maagang bahagi ng dekada 80 lumaganap nang husto ang paggamit ng mga sandatang pasabog sa ating pakikidigmang gerilya at malaki ang pinapel dito ng seksyong ordnans. Masasabi rin ang ganito sa ating paggamit ng komunikasyong pangradyo at iba pang kasangkapang elektroniko at kriptograpiya. At samantalang noong araw, halos lahat ng rehiyon ay nagbabalangkas ng kanya- kanyang kursong pangmilitar, ang Kagawarang Pampulitika ng BHB ay nakapagpaunlad na ng mga angkop na kurso para sa iba't ibang antas at sinistematisa at ginawang istandard ang pampulitika at pangmilitar na pagsasanay sa hukbo. Maraming iba pang kursong pagsasanay gaya ng sa paniktik, operasyong partisano, operasyong komando, at gawaing medikal ang napaunlad at naipatupad.

Muli, tunguhan natin ang pahayag ng KS sa Ika-20 anibersaryo ng BHB:

"Since 1987 the NPA has achieved an unprecedented level of intensity in the armed struggle through tactical offensives and political work. There has been a dramatic rise in company- and platoon-size tactical offensives, and a notable increase in battalion operations in Northern Luzon, Samar and Mindanao. More AFP officers and men have been captured and more of its armored vehicles and helicopters have been destroyed. There has been a big improvement in command ability and in military tactics and techniques.

"The NPA in every region continues to form platoons and companies under guerrilla front commands and does not cease to form armed propaganda teams, full-time guerrilla squads, armed city partisan teams, militia units and self-defense units." (Ang Bayan, Marso 1989)

Sa kasamaang-palad, kahit na si Aliw ang gumawa ng borador ng pahayag na kung saan sinipi ang mga parapos sa itaas, wala siyang makitang positibo sa regularisasyon. Sa halip, pilit niyang ipinakakahulugan ang regularisasyon bilang simpleng pagbubuo lamang ng malalaking pormasyon na ayon sa kanya'y "matakaw ngunit tamad, malaki ngunit hindi aktibo sa labanan."

Sa pagpipilit ni Aliw na ilako ang kanyang dispalinghadong tingin sa ating kasaysayan, nasasalungat niya mismo ang kanyang sarili at nauuwi siya sa pambabastos sa Komite Sentral ng Partido. Ayon kay Aliw:

"The line of rapidly building companies and battalions within limited areas and also top-heavy military staffing and of drawing cadres away from the work of expansion and consolidation among the people started to spread in 1985 through the military conferences of the general staff [later called general command] of the NPA. These put forward such puerile premises as the following: we have covered all the strategic points in the country, the number of our guerrilla fronts is enough, our mass base is wide enough, etc. Ergo, the time had come to build the NPA vertically, regularize it, build the army organization separately from the Party, specialize in military work and in fighting."

Ano ba ang ibig sabihin ng "building companies and battalions within limited areas"? Gaano ba ka-limited ang limited? Hindi ba't ang sinasabi niyang mga kompanyang dapat ay sentro de grabidad ng rehiyon ay nasa isang limitado ring erya? Sa tingin ni Aliw, hindi na rin kailangang magpaliwanag pa kung ano ang mali sa at bakit mali ang pagtatasang nakapagpalawak na tayo sa lahat ng estratehikong lugar ng bansa

at iba pang punto; basta't dapat ay itabi ito at tawaging "puerile premises". Pero mas mainam pa, dapat ay gawing ganito ang pagtatasa:

"As a result of the adoption and implementation of the correct political line of the Party, the masses run into millions under organs of political power and in mass organizations in both urban and rural areas. The Party, the New People's Army and other revolutionary forces are in substantial portions of 65 out of 73 provinces in hundreds of towns and thousands of villages, and exercise influence throughout the archipelago."

Ang Unang Pambansang Komperensyang Militar na ipinatawag ng Komite Sentral noong Disyembre 1984, na dinaluhan hindi lang ng mga kinatawan ng GS kundi pati ng mga kadreng militar sa buong kapuluan, ay isang komperensyang pampartido. Totoong dito ay masusi at seryosong pinag-aralan at tinalakay ang tungkol sa estratehikong kontra-opensiba at regularisasyon. Pero ang pagpapaliwanag sa mga konseptong ito, gaya ng pagbubuo ng GS ilang buwan lang ang nakararaan, ay alinsunod sa mga balak at nasa mahigpit na direksyon ng sentral na pamunuan ng Partido.

Kamangha-manghang sinisingil ngayon ni Aliw ang mga kasama sa GS at GC sa mahigpit na pagpapatupad ng mga balak pangmilitar ng Partido. Malisyoso ring pinalilitaw ni Aliw na may sarili't nakatagong adyenda ang mga kagawad ng GC at GS sa mga idinaos nitong komperensya at pagsasanay at pati sa mga komperensyang ipinatawag ng mga panteritoryong komite o komand kung saan naimbitahan at may dumalong kinatawan ng GS o GC.

Natural lang na palaganapin ng mga tauhan ng GC ang pakutyang tinawag ni Aliw na mga "puerile premises" dahil ito ay opisyal na posisyon ng Partido na magmula pa noong 1980 ay inilathala na sa ating mga dokumento at pahayagan. Huwag naman sanang masyadong palaparin ni Aliw ang papel ng GS at GC dahil ang orihinal na mayakda ng mga "kahangalang" ito, na isang batayan sa pagpapatunay na nakapasok na nga ang digmang bayan sa sulong na subyugto ng estratehikong depensiba, ay ang plenum ng KS.

At bakit ba galit na galit si Aliw sa regularisasyon? Sa dokumentong "Mga Partikular na Katangian ng Ating Digmang Bayan" na inilathala noon pa mang 1974 ay gumawa na ng panimulang paglilinaw si Kasamang Amado Guerrero kung paanong mula sa maliit at mahina ay lalaki at lalakas ang hukbong bayan, mula sa mga SYP at mga panimulang yunit gerilya ay makapagtatayo ng mga regular na pwersang makilos.

Noong 1989, nagkategorisa ng mga pwersa ng hukbo ang Ikalawang Pambansang Komperensya ng Komand ng BHB. Ang mga pinakamauunlad na pormasyon, na nasa ilalim ng pamamatnugot ng mga panteritoryong komand sa iba't ibang antas, ay tinawag na pwersang regular sa konteksto ng regularisasyon. Maaalala tuloy ang binanggit ni Kasamang Amado Guerrero sa kanyang "Mensahesa Unang Panrehiyong Komperensya ng Partido sa Hilagangsilangang Luzon" na hindi siya nalito kahit na tinawag na regular na pwersang makilos (RPM) ang platung gerilya na nakataliba sa kanilang punong-himpilan noon. Ang higit na importante, ayon pa sa kanya, ay ang konteksto ng ginagamit na termino o kung paano ang paggamit at paglalapat niyon sa ating aktwal na sirkunstansya.

1. Ano ba ang responsabilidad ng GC sa pagkakatayo ng mga pormasyong kompanya at batalyon sa buong bansa?

Sa mahabang panahon mula nang itatag, kumilos ang BHB bilang mga SYP at iskwad gerilya. Sa huling bahagi ng dekada 70, ang ilang rehiyon na nakaabot na sa mataas-taas na antas ng pag-unlad sa kanilang armadong pakikibaka at sa pagtatayo ng hukbo, ay nagsimula nang magbuo ng mga buong-panahong yunit gerilya na may laking mula iskwal hanggang platon. Pagsapit ang 1980, ang pangkalahatang antas na

naabot ng ating mga pormasyon ay laking-platun na bagama't sa ilang abanteng rehiyon, naitayo na rin o inuumpisahan nang itayo ang mga pormasyong kompanya.

Nauna ang Samar at Mindanaw sa pagbubuo ng mga kompanya noong huling bahagi ng dekada 70 at maagang bahagi ng dekada 80. Noong 1984, ang Komisyong Mindanaw na mayroong anim na panrehiyong organisasyon sa ilalim nito, ay mayroon nang 15 kompanya. Ang ipinabuwag na kompanya sa Samar ay muling itinayo noong 1983 at nadagdagan pa ng mga bago. Ang Hilagang Luzon ay nagbuo ng isang kompanya noong huling bahagi ng 1984 samantalang ang Negros, Timog Katagalugan, Kabikulan, Panay at Gitnang Luzon ay nagtayo naman ng kanilang kompanya noong 1985. Ang mga kompanyang Ito ay bukod pa sa maraming platun at iskwad na kumikilos sa antas ng mga larangan, distrito at seksyon.

Mangyari pa, walang awtoridad ang GC at GS sa pagtatayo ng mga pormasyong kompanya. At lalong hindi itinatayo ang mga ito batay lamang sa inisyatiba ng mga komisyong teritoryal o komiteng panrehiyon. Ang katotohanan ay ang Komite Sentral sa mga plenum nito ang siyang nagtatakda ng bilang ng mga itatayong pormasyon ng hukbo at ang kanilang magiging latag sa buong bansa alinsunod sa mga pambansang plano at programa para sa buong rebolusyonaryong kilusan. Sa kanyang sinulat, binaluktot ni Aliw ang katotohanang ito at ibinunton ang sisi sa GC sa tinawag niyang "mabilisan" at "wala-sa-panahong" pagbubuo ng mga "hindi masustening" kompanya, kabilang na ang mga kompanyang naitayo bago pa naorganisa ang GC:

"...The central leadership of the Party has from year to year tried to stress the need for extensive and intensive guerrilla warfare founded on a wide and deepgoing mass base without prejudice to building sustainable guerrilla companies that are dispersed for mass work when not fighting or not on training exercise. Thus, at certain points, downward adjustments have been made in the number of companies rapidly formed or these have been redeployed in accordance with the strategy and tactics of guerrilla warfare. But the general trend has been for the NPA general command to argue for and push its own line, despite lip service to the absolute leadership of the Party..."

Marahilay hindi pa noon handang ilathala ang ganitong klaseng kasinungalingan, ang mga kapanalig ni Aliw na nag-amyenda kuno at naglimbag ng pinal na papel ay nagtangka namang umastang obhetibo. Malinaw na inamin ng mga ito na ang sentral na liderato ang responsable sa pagbabalangkas ng programa ng regularisasyon. Pero nanatili ang walang paliwanag at hindi sinuportahang akusasyon laban sa GC. Ni hindi man lang nag-abalang gumawa ng paglilinaw tungkol sa pagkakaiba ng programa ng regularisasyon na binalangkas ng sentral na liderato sa tinawag ng dalawang papel na "sariling linya ng regularisasyon" ng GC. Ayon sa aprubadong papel:

"...The central leadership of the Party shares the responsibility for the imbalances and the program of "regularization" that primarily caused them. Yet from year to year it tried to stress the need for extensive and intensive guerrilla warfare founded on a wide and deep-going mass base without prejudice to building sustainable guerrilla companies that are dispersed for mass work when not fighting or not on training exercise. Thus, at certain points, downward adjustments have been made in the number of companies rapidly formed or these have been redeployed in accordance with the strategy and tactics of guerrilla warfare. And in early 1989, a clear shift away from the program of "regularization" for the SCO was decided upon. But the general trend has been for the NPA general command to argue for and push its own line of "regularization", despite lip service to the absolute leadership of the Party..."

Huwag na muna nating pansinin ang sinasabing "lip service" at tumuloy muna tayo sa susunod na punto.

2. Madalian ba at wala-sa-panahon ang pagtatayo ng malalaking pormasyon? Hindi nga ba masusteni ang mga ito?

Kung sino ang nagpapasya at nag-aatas para mabuo ang mga malalaking pormasyon ay isang usapin. Iba pang usapin kung madalian at wala-sa-panahon ang pagbubuo, at kung hindi masustine ang mga ito.

Matinding binanatan ni Aliw ang Komisyong Mindanaw dahil sa "madalian" at "wala-sa-panahong" pagbubuo nito ng mga kompanyang umabot ang bilang sa 15 noong 1985. Pero sa istorya ni Aliw, ang mga kadre sa Mindanaw ay lutong-luto na sa ideya ng insureksyunismo kaya kahit na tila inip na inip na silang maglunsad ng opensibang militar, ang totoong matinding pangarap nila ay ang pag-aalsa ng masa sa urban. Magkaganoonman, basta't sa Mindanaw ipinanganak ang adbenturismong militar. Period. Ang malaking kasalanan naman ng GS o GC (siguro'y dahil nadisposisyon dito ang ilang kadre mula sa Mindanaw) ay ang palaganapin ang maling linyang ito sa buong bansa mula 1985.

Noong 1989 nang idaos ang ikalawang pambansang komperensya ng komand, ang BHB ay mayroon lamang 36 pormasyong kompanya (hindi kabilang ang mga organikong kompanya sa dalawang batalyon) at mas malaking bilang ng mga pormasyong platoon na nakakalat sa 19 na rehiyon sa buong bansa. Noong panahong iyon, kaunti pa sa 20% ng kabuuang bilang ng kompanya ang nasa Mindanaw. Kung gayon, mula 1985 hanggang 1989, o halos limang taon, dalawang batalyon at halos dalawampung kompanya ang aktwal na naitayo; kabilang na dito ang mga nireorganisang kompanya sa Mindanaw na lubhang lumiit ang bilang dahil sa kamalian sa Kampanyang Ahos.

Dalawampung kompanya at dalawang batalyon sa limang taon ay "madalian"? Mas marami pa sa bilang na iyan ang naitayo nating mga iskwad gerilya at SYP sa limang taon noong 1971 hanggang 1975 nang buong bangis na nanibabig ang kaaway para maputol agad sa usbong pa lang ang armadong rebolusyon! O kaya'y mga nagsasariling platoon sa panahong 1977-81 nang halos nagsosolong sinagot ng ating pwersa ang malulupit na atake ng AFP matapos pumasok ang MNLF sa Kasunduang Tripoli. At ipinangangalandakan pa nating walang kasing-inam ang kalagayan para sa pagrerebolusyon?

Pero mga SYP at platoon lamang ang mga iyon, maaring sabihin ni Aliw. Oo nga! Sapagkat hindi ba't itinataas natin ang antas ng ating pagkilos batay sa mga natamo natin sa nakaraan? Sapagkat hindi ba't naging posible ang pagtatayo ng mga SYP at iskwad gerilya sa isang panahon at mga laking-platoon buong-panahong yunit gerilya sa isa namang panahon dahil mismo sa lahatang-panig na pagsulong na sinundan ng mga ito?

Hakbang-hakbang ang ating pag-unlad. Hindi maaring pilotin nating abutin ang mga bagay na lampas na sa ating kakayahan; ang dapat nating gawin ay magpursigi at magpakahusay sa isang antas para makaabante sa mas mataas na antas. Sa isang banda, hindi rin pwedeng magkasya na lang tayo sa isang antas dahil ito ay nakagamayan na natin. Kung paanong hindi pwedeng magtayo ng mga kompanyang gerilya sa panahong SYP at mga iskwad gerilya ang kaya pa lamang nating itayo at ipinahihintulot ng kalagayan, hindi rin naman pwedeng manatili na lang tayo sa pagtatayo ng mga platoon gayong kaya na nating magbuo ng mga kompanya at ito na ang hinihingi ng kalagayan.

Ang bilang ng mga pormasyong kompanya sa Mindanaw noong dekada 80 ay pinakamarami noong 1984-85 nang may kabuuang 15 kompanya ang nakatayo. Ang ibang rehiyon ay nagbuo ng sarili nilang kompanya noong huling bahagi ng 1984 at noong 1985 pero hindi sila kasimbilis ng Mindanaw sa pagbubuo. Katunayan, noong panahong nagsisimula pa lang tayong magtayo ng mga kompanya sa ibang bahagi ng bansa bukod sa Mindanaw, pa-isa-isa lang ang naitatayo kada rehiyon at sa huli, marami ay nakapagtayo at kayang magmantina ng isa lang.

Oo nga pala, hindi ba't nabanggit din ni Aliw na noon pang 1972-74 ay mayroon nang tatlong Pulang Kompanya sa Cagayan Valley? Pero ang tungkol lang ba sa pagkakamali ng ilang kasama doon na nagpumilit manatili sa gubat kahit kubkob na ng kaaway ang tanging masasabi ni Aliw sa karanasang iyon? Bakit ba eksperyensyang Lava pa ang kailangang gamitin ni Aliw para lagumin ang mga bagong karanasan natin sa sandatahang pakikibaka at pagtatayo ng hukbo? Hindi ba mas nararapat ang karanasan natin mismo noong maagang bahagi ng 1970s? Kung pagkitid naman ng baseng masa ang pag-uusapan, hindi ba't nilimas ng kaaway ang buong forest region ng Isabela noong 1972 sa pamamagitan ng forced mass evacuation ng 50,000 mamamayan at nagkaroon din ng katulad na karanasan sa Aurora noong 1974? Sayang naman ang karanasang ito kung hindi malalagom at mapaghahalawan ng aral. Ang problema nga lamang, hindi naman seryoso sa paglalagom si Aliw!

Siuro, dapat ay isa o dalawang kompanya lang kada taon ang binuo natin mula 1985 hanggang 1989 para sa dagdag na lima hanggang sampung kompanya sa limang taon? Sa gayon, hindi na tatawagin ni Aliw na "madalian" ang proseso. Pero sa gayon din ay lausakan nating binale-wala ang aktwal na mga kondisyon sa pag-unlad ng ating digmang bayan. Naging masyadong tagibang sana ang ating armadong lakas sa napaunlad nang baseng masa, sa bilang ng mga larangan at sonang gerilyang nabuksan at pinatatag na, sa bilang ng mamamayang namomobilisa na sa mga ga-higanteng aksyong masa, at sa pampulitikang impluwensya at katayuang naabot na natin.

Napakalaking kahangalan kung noong unang hati ng dekada 80 ay pinigilan ng liderato ng Partido at hukbong bayan ang pagtatayo ng mas malalaking pormasyon sa buong bansa. O kung nagpumilit ito na harapin ng hukbo at mamamayan ang kaaway sa pamamagitan ng kanilang mga iskwad at platung gerilya. Tandaan nating sa panahong ito nagsimulang magpatupad ang pasistang diktadura ng kanyang unang sistematikong estratehiya sa digmang counter-insurgency na tinawag na "Katatagan" at nagpakawala ng sangkapat ng isang milyong armadong pwersang binubuo ng mga tropang regular at paramilitar laban sa ating mga rebolusyonaryong pwersa.

Ano ba itong walang "*painstaking mass work*" bago binuo ang mga kompanya na pinagsasabi ni Aliw? At hindi lang walang "*painstaking mass work*", kundi itinayo raw ang malalaking pormasyon "*at the expense of mass work!*" Eh ano naman itong sinasabi niyang "*...the masses run into millions under organs of political power..., etc. etc.*" Paano nagkaroon ng milyon-milyon kung hindi inasikaso ang gawaing masa?

Kaya nga sa maagang subyugto pa lamang ay sinikap nang paugatin ang mga lokal na sangay at mga komite ng partido, mga organo ng kapangyarihang pampulitika at mga organisasyong masa sa mga lokalidad ay para sila na mismo ang pangunahing magsinop nang husto ng trabaho sa hanay ng masa. At ito rin ang binabanggit na kondisyon kung bakit nailibre ang hukbo sa ganitong gawain. Para sa kaalaman ni Aliw, hindi na rin uubra ang estilong SYP kung saan inaabot nang mahigit isang buwan ang yunit na umiikot sa teritoryong kinikilusan bago nito mabalikan ang unang baryong dinaanan.

At kahit untiiral na ang mga rebolusyonaryong estrukturang pampulitika sa lokalidad, hindi rin naman nangyaring absolutong nawalan na ng pakialam ang hukbo sa gawaing masa. Ang mga ganap na pwersang gerilya, at laluna ang mga gerilyang lokal, ay gumaganap ng mahalagang papel sa konsolidasyon ng baseng masa sa mga larangan at sonang gerilya lalu't higit sa panahon ng matinding atake ng kaaway.

Kaya bago insultuhin ni Aliw ang mga Pulang komander at mandirigma ng BHB tungkol sa kakulangan sa puspusang gawaing masa ay subukan muna niyang silipin kahit ilang sandali, kung hindi man niya kayang tumagal, ang magigiting na mga kasama sa kanayunan na araw at gabi, umulan o umaraw, may makain o wala at sa harap ng mga matitinding operasyon ng kaaway ay tuloy-tuloy na nagpunyagi sa pagmumulat, pag-oorganisa at pagpapakilos ng mamamayan. Aliw, ang iyong pangungutya ay masamang asal ng isang kasama lalo na ng isang tagapangulo.

Pilit ding minimisrepresenta ni Aliw ang mga pangyayari sa Mindanaw laluna ang mga sirkunstansya na naging dahilan ng pagkabuwag ng maraming kompanyang gerilya doon. Ayon kay Aliw:

"For a while, from 1981 to 1983, the military offensives of companies, oversized companies and coordinated companies were effective. Fighters were recruited rapidly. But mass work and the mass base in the countryside deteriorated and dwindled at the same time. As the enemy military forces increased, the companies and oversized companies of the people's army were forced into a purely military situation and the enemy forces could use to their advantage their militarily superior forces.

"A people's army can use most effectively the principle of concentration in offensives if it has extensive and deepgoing mass base. But in a purely military situation, it is, of course, the truly larger military force that gains the upper hand and wins. By 1984, many of the fifteen or so NPA companies in Mindanao were already in isolated and passive positions because of the heavy loss of mass base due to the wrong line as well as due to the enemy offensives. These companies could neither launch nor win tactical offensives."

Ang katotohana'y naganap ang malubhang pagkakamaling Kampanyang Aho kung kaya natibag ang mga baseng masa at nanghina at tuluyang nabuwag ang maraming kompanya. Subalit ang iba sa mga kompanyang ito ay sadyang ibinaba sa pormasyong platun o mas malit pa sa pagkat idineploy ang mga tauhan nito sa mga teritoryo upang tumulong sa pag-apula sa pinsala at sa muling pagbubuo.

Noong 1983, sumulat si Aliw ng mahabang artikulong may pamagat na "The Losing Course of the AFP" kung saan tinalakay niya ang isang posibleng landas ng pag-unlad ng hukbong bayan mula sa kalagayan nito noon hanggang sa tagumpay. Naglabas siya ng tesis na kapag naabot na ng hukbo ang kritikal na antas kung saan mayroon na itong 25,000 malalakas na riple, posible na ang tagumpay. Sa pagbabalik-tanaw, lumilitaw na noong taon pa lamang na iyon ay nilalaro na ni Aliw ang ideya na makaaabante tayo sa susunod at mas mataas na antas ng ating digmang bayan sa pamamagitan ng pagtitipon ng ating armadong lakas nang hindi na nangangailangang magtayo pa ng makabuluhang bilang ng malalaking pormasyon (gaya ng mga kompanyang de-riple). Ang artikulong ito, na maituturing na ring maagang babala laban sa pagbubuo ng malalaking pormasyon ay binale-wala ng KS at tumpak na umasa ang KS sa mga sariwang ulat at sa mahusay na pagsapol sa mga aktwal na kondisyon para sa pagbabalangkas ng mga balak sa pagpapalakas ng hukbo at pagsusulong ng armadong pakikibaka.

Hanggang noong isinulat na ni Aliw ang kanyang akda, matibay ang paniwala ng Partido na sa kalakhan, ang proseso ng pag-unlad na iginuhit nito at siyang dinaanan ng ating hukbong bayan sa nakalipas na mahigit sampung taon ay tumpak at ang pruwera nito ay ang antas ng pagsulong na atin nang naabot.

Wala ba sa panahon ang pagtatayo ng mga kompanya? Kung paniniwalaan si Aliw, wala nang ginawang matino ang ating Partido mula noong huling bahagi ng dekada 70, at magmula nang mabilanggo ang unang tagapangulo ay naligaw na ng landas ang ating rebolusyon. Ang mga pagsulong daw na naganap ay mayroon lamang "short term validity." Pero kung bakit sa ibang bahagi ng kanyang akda, kinikilala naman ni Aliw ang mga pagsulong na nagawa ng rebolusyonaryong pwersa sa panahong iyon. Kaya nga lang, itinatangi niyang ang napapanahong pagtatayo ng mas malalaking yunit ay may kinalaman sa mga pagsulong na ito, liban sa pagiging dahilan ng unti-unting pag-atras sa kalaunan.

Hindi nga ba masusteni ang mga kompanya? Natural lang na pabago-bago ang lakas-tauhan ng ating mga kompanya pangunahin na dahil sa mga pinsala sa labanan. Pero dahil nariyan naman ang malaking bilang ng mga platun, iskwad gerilya, SYP, yunit partisano at maging ng mga armadong pangkat na mala-legal na binuo ng hukbo

para sa gawaing pagpapalawak, mayroong malalim na balon ng mga potensyal na rekluta para mapalitang mga kasawalan sa tauhan. Nagiging problema rin ang kagamitan at pagkain, pero hindi kailanman ito naging dahilan para buwagin ang kahit isang kompanya.

Iba namang usapan, gayunman, ang mga batalyon. Tulad ng mga kompanya, ang mga ito ay binuo alinsunod sa mga balak ng Partido. Ilang buwan makalipas maitatag, nagkaroon ng suliranin sa pinansya ang batalyon sa Samar kung kaya't may ilang panahong tinustusan ito ng GC. Ang batalyon sa Hilagang Luzon ay nakayanang tustusan ang sarili magmula nang itayo.

Sa Ikalawang Komperensya ng Komand ng BHB, sinuri ang naging takbo ng mga batalyon. Nagkaroon ng konsensus ang komperensya na inindorso sa Komisyon Militar at Politburo na hindi muna dapat magbuo ng mga bagong batalyon. Samantala, ang mga nakatayo na ay magpatuloy sa pagtupad ng kanilang gawain para may panahong mas mapag-aralan at masuri pa ang pagkilos. Makalipas ito, ay saka dapat dedesisyunan kung mamantinhin pa ang mga batalyon o bubuwagin na. Pero mukhang napag-aralan at nasuri na ni Aliw ang usaping ito. Kaya dapat nang ideklarang mali ang pagbubuo ng mga batalyon at kailangan nang buwagin ang mga ito!

Kung ang isang kasama ay magkakasya na lamang sa pagbabasa ng mga ulat at pakikinig sa kwento ay talagang malamang na makahabi ang kanyang mayamang imahinasyon ng larawan ng mga multo't halimaw. Pero kung una na niyang nilikha ang mga multo't halimaw na walang iba kundi siya ang papaslang, nagiging kombinyenteng argumento na lamang ang mga mapupulot niyang pira-piras sa mga ulat at kwento, isama na ang mga haka-haka, pambabaluktot at pag-iimbento.

Sa puntong ito, maari sana nating itanong, "Nasilip na ba ni Aliw kahit sandali man lang ang mga kompanya at batalyon o ang mga larangang gerilya kung saan sila kumikilos kaya napakalakas ng kanyang loob na akuin ang paglalagom ng ating karanasan at mag-astang awtoridad sa itinakbo ng ating digmang bayan sa nakalipas na mahigít sampung taon?" "Nasaan ang kahit isang kompanyang nabuwag dahil mabilisan at wala sa panahon ang pagkakabuo at hindi masustine?" "Nakita na ba niya sa taktikal o operasyunal na antas kung paano ipatupad ng mga pwersa ng AFP ang kanilang estratehiyang pandigma at kung paano naman umaangkop ang BHB?"

Gayunman, walang sagsay na ibuntan ang sisi sa pagiging malayo ni Aliw at pagiging hiwalay niya sa pang-araw-araw na buhay-at-kamatayang pakikibaka ng masa. Walang sagsay na sisihin ang kakulangan niya sa datos o ng impormasyon sa kung paano titimba-timbangin ang mga datos. Walang sagsay, sapagkat si Aliw ay may mga buo nang konklusyon na kailangan na lang suportahan ng mga mapupulot na datos. Sapagkat si Aliw ay hindi interesado sa seryosong paglalagom dahil ang kailangan na lang ay ipalulun sa kasapiang ng Partido ang kanyang ideya. Sapagkat si Aliw ay tumatangging bumalik ng bansa kahit na ilang ulit nang tinagubilinan ng Politburo ukol dito. Sapagkat si Aliw ay ilang ulit nang nagpalusot para maiwasan lamang ang mga kasamang pурсigidong samahan siya pauwi.

3. Humahatak nga ba ang regularisasyon ng mga kadre at rekurso mula sa gawaing pagpapalawak at pagpapatatag?

Magmula nang ipatupad ang regularisasyon, naging mas sistematiko na ang pagsasanay sa hukbo ng mga opisyal at kawal hindi lamang sa pagpapaunlad ng mga indibidwal na kasanayan sa kombat kundi maging sa iba't ibang larangan ng gawain tulad ng administrasyon, komand, mga araling teknikal, operasyon, pagbabalak, at iba pa. Samakatwid, pinaunlad ang espesyalisasyon sa maraming linya ng gawaing panghukbo. At dahil may iba't ibang tipo ng pormasyon (mga pangunahing pwersang panlaban, mga lokal na gerilya, milisya, atbp.) at iba't ibang antas, inilangkop rin ang mga kursong pagsasanay sa mga ito.

Isang bahagi ng disenyo ng pagsasanay ay ang pagtiyak na bai-baitang ang pagpapa unlad ng pwersa; na nagiging preparasyon ang pagsasanay at pagganap ng gawain ng isang mandirigma sa isang platun ng lokal na gerilya, halimbawa, para sa hinaharap ay makayanan niya ang gawain sa isang panrehiyong kompanyang gerilya naman, halimbawa. Sa ganitong paraan, nasasala ang mga nirereklutang mandirigma, may sapat na kaalaman at karanasan ang isang mandirigma sa isang antas bago ipaloob sa isang mas mataas na antas o mas maunlad o malaking pormasyon, at naiwasan ang direktang pagrerekruta ng tauhan para sa mga pangunahing pwersang panlaban mula sa masa o sa organisasyong masa. Sa madaling salita, nakapagsasanay ng mga kadreng militar sa iba't ibang antas at may sistema ng promosyon sa hukbo.

Malaking pagkakamali para sa isang komand, kung gayon, na sa isang erya ay basta na lamang maghugot ng tauhan mula sa lokal na komite ng Partido, organo ng kapangyarihang pampulitika at organisasyong masa para i-replenish ang hukbo. At katunayan, hindi ito naging kalakaran o kung nangyari man ay mas eksepsyon pa. Ang lubos na nakararaming Pulang komander ay mga dating mandirigma at hindi mga dating kalihim o pinuno ng komite. Hindi awtomatiko na kapag mahusay sa gawaing pampulitika at pampartido ang isang kadre o kasapi ng partido ay mahusay na rin siya sa gawaing militar!

Paano ngayon sasabihing humihigop ng tauhan mula sa gawaing masa ang regularisasyon? Ang tinutukoy ay ang "suson-susong" mga istap? Saan bang rehiyon o Terkom nagkaroon ng suson-susong istap? Pwede kayang ipakita sa atin ni Aliw?

Sa karanasan nga, kapag hindi pa kaya ng isang panrehiyong komite o komisyong teritoryal na magbuo ng panteritoryong komand na may istap, nagtatayo na lang muna ito ng kalihimang militar (military secretariat) o kaya'y istap militar (military staff) na mga organo ng Partido at sibilyan ang karakter. Ang mga naitatayong grupo (maging MS man o kapag naitayo na ang komand, ay istap nito), karamihan ay skeletal. At ang mga idinisisposiyon sa ganitong gawain, karamihan ay mga kadreng militar o dati nang mga miembro ng BHB. Noong 1984 hanggang 1986, karaniwan nang ang trabaho na dapat ay ginagawa ng isang ganap na istap ay ginagampanan ng dalawa hanggang apat na tao

Sa Ikalawang Pambansang Komperensya ng BHB, tinukoy na isang malaking suliranin ang kakulangan ng mga kasamang intelektwal o galing sa urban na maari sanang tumayong mga PO ng mga yunit o makatulong nang malaki sa pagpapahusay pa ng gawaing pampulitika ng hukbo. Sa mahaba-haba nang panahon ay kakaunti lamang sa kanila ang naiintegra sa hukbo. Ang naging hakbang dito sa nakaraan, bagama't hindi pa rin maituturing na ganap na solusyon, ay ang pagsasanay ng mga pwersang nariyan na. Sinikap na magpalitaw ng mga PO mula sa mga mandirigmang karamiha'y nanggaling sa uring magsasaka at kulang na kulang ang dinaanang pormal na edukasyon. Gayunman, hindi pa rin ito sumapat, at hindi rin naaabot ang kalidad na hinahangad. Pero sa kabila nito, hindi ginawa ng hukbo na manghatak ng mga kadre mula sa mga panteritoryong organo para malutas ang problemang ito.

Tinukoy din ng komperensya na ilan sa malalaking salik kung bakit hindi mahusay ang gawaing masa o nagkakaroon ng maraming problema sa larangang ito ay (1) ang kahirapan ng mga komiteng seksyon at distrito sa pag-angkop sa matinding atake ng kaaway, (2) ang pagkakamaling Kampanyang Ahos sa Mindanaw, (3) ang kahirapang umangkop bunga ng pagbabago ng sitwasyong pampulitika at pagbagsak ng diktadurang Marcos, (4) ang paggamit sa Negros bilang laboratoryo sa counterinsurgency (partikular ito sa Negros), at (5) ang pagkakamaling OPML sa Timog Katagalugan (partikular sa ST).

Pero para kay Aliw, hindi importante kahit na komperensya pang dinaluhan ng mga kadreng militar mula sa iba't ibang lugar sa buong bansa ang gumawa ng ganitong pagtatasa. Basta't para sa kanya, nanghatak ng kadre mula gawaing masa ang regularisasyon at kaya madalang ang pagdisposisyon ng mga kadre mula sa kalunsuran

ay may lihim na kasunduan na ang mga adbenturistang militar at mga insureksyunista na bigyang prioridad ang pagtugon sa pangangailangan sa kadre sa urban para maihanda nila nang husto ang pag-aalsa doon.

Kung walang kwenta kay Aliw ang komperensya ng komand ng BHB, wala ring kwenta sa kanya ang pagtatasa ng Politburo ng Partido.

Sumipi tayo ng ilang punto mula sa mismong pagtatasa ng PB noong 1989:

"... 3. Matagal-tagal nang may mga bara sa pagpapaunlad ng baseng masa sa kanayunan. Kahit noong mga taon ng mabilis na paglawak ng mga larangang gerilya, kapansin-pansin ang mababang antas, maliit na kasapian at mabagal na paglawak ng mga organisasyong masa sa kanayunan. Noong 1988, malaki ang tipak na nawala sa kabuuang bilang ng organisadong masa sa kanayunan. Ang kabuuang bilang ng mga baryong saklaw ay lumiit din ng ilang daan pagkaraang bumagal ang pagdami noong 1986 at 1987.

"Noon pang 1985 higit na lumala ang mga problema sa gawaing masa sa kanayunan. Sa Mindanaw, nadisorganisa at nagulo ang baseng masa bunga ng mga pagkakamali sa kampanyang anti-impiltrasyon. Sumunod ang pananalasa ng mga vigilantes na kumain sa kalakhan ng mga sonang gerilya sa mga tabing-haywey at kapatagan noong 1986 at 1987. Kahit mas maliit ang bilang, nagpatuloy ang pagkubawas ng mga baryong saklaw nitong 1988 bunga naman ng pambobomba at panganganyon para pwersahang palikasin ang masa sa mga interyor na bahagi ng mga larangang gerilya.

"Noong 1986 at 1987 lumiit din ang saklaw ng mga larangang gerilya sa Kabisayaan at Timog Katagalugan nang bumira ang kaaway ng mga laking-brigadang operasyon at malawakang pagtatayo ng mga vigilantes. Gayunman, ang pagkitid sa Mindanaw, Kabisayaan at Timog Katagalugan noong mga taong ito ay nabawi ng malaking paglawak ng saklaw at mga organisasyong masa sa Hilagang at Gitnang Luzon.

"Nitong 1988 naging negatibo ang kabuuang tunguhin sa bilang ng baryong saklaw at organisadong masa dahil bukod sa patuloy kahit mas maliit na pagkitid sa Kabisayaan at Mindanaw, malaki ang mga pinsala sa mga larangang gerilya sa Hilaga at Gitnang Luzon. Hindi pa kwentada dito ang mga pinsalang likha ng mga pagkakamali sa anti-impiltrasyon sa Timog Katagalugan.

"Liban sa mas matinding atake at presyur ng kaaway, ang mga pangunahing dahilan ng pagkitid ng mga larangang gerilya ay ang pagtalilis at mababang kakayahan ng mga kadre at armadong yunit na naiwan sa mga lokalidad, kakulangan ng pag-asikaso sa rebolusyong agraryo at mga problema ng masa, kapabayaang sa pagtataas sa antas ng kamulatang pampulitika at organisasyon ng masa, mga pagkakamali sa pakikitungo sa masa at mga pagkukamali sa mga operasyong militar (di aktibo, mga pagkabigo o di kaya'y maling target).

"Malaki ang papel dito ng pagbaba ng kalidad ng mga kadreng nakatulaga sa mga seksyon at distrito, ang malaking kasalatan sa mga lokalidad ng mga kadreng may kakayahang mag-aral ng teorya, ang burukratismo ng mga nakatatasa na komite ng Partido at ang kapabayaang sa pagsasanay at edukasyon.

"Hindi mahigpit na napanghahawakan ng mga nakatatasa na komite ng Partido ang mga tungkulin at suliranin sa konsolidasyon ng baseng masa sa kanayunan. Matagal nang nararamdaman ang mga iyon pero walang

gaanong pag-unlad sa pag-uural at laluna sa gawa. Lubhang nahuhuli ang pag-asikaso dito kung ihahambing sa paglalagom ng mga karanasan at pagpapaunlad ng mga gawain at mga pamamaraan sa larangang militar."

Humahatak ng rekurso mula sa gawaing masa ang regularisasyon? Anong rekurso? Saang lugar nangyari ito? Hindi ba't patakarang mahigpit na ipinatutupad ng BHB na kalahati ng napalilitaw nitong malalakas na riple ay idinidisposisyon sa mga lokal na pwersa para pantulong sa konsolidasyon at pagpapalawak? Hindi ba't ang napalilitaw ng hukbo sa kompiskasyon at pagbubuwis mula sa mga kaaway sa uri gayundin sa mga pakinabang na nakukuha sa isinusulong nitong rebolusyong agraryo ay mga rekursong nakatulong pa sa pagpapatatag ng mga larangang gerilya?

O baka ang gustong palabasin ni Aliw ay nakikipagkompitensya ang malalaking pormasyon ng hukbo sa mga kadre at kasapi ng Partido na kumikilos sa teritoryo para sa pagkain at iba pang suporta ng masa? Alam ni Aliw na bahagi ng regularisasyon ang pag-aayos ng hukbo sa sistema ng pagtugon sa lohistikal na pangangailangan nito kaya't alam niyang hindi na estilong-SYP ang paraan para makakain ang mga mandirigma. Ano ngayon ang pinagsasabi niya?

Sa komperensya ng komand ng BHB noong 1989, lumitaw sa pag-aaral na ang pangangailangan ng hukbo para sa ilang aytem ay gaya ng sumusunod:

1. sa iang taon, ang pangangailangan sa bala ay humigit-kumulang sa 8,554,000 o kung nasa average na 8 piso bawat bala ay $P=68,432,000.00$

2. sa isang taon, para pakanin ang 10,000 pultaym na tropa sa badyet na $P=9.00$ kada tropa bawat araw ay kailangan ang $P=32,850,000.00$

3. sa isang taon, sa clothing allowance na $P=500.00$ (para sa damit at rubber shoes) sa bawat tropa sa bilang na 10,000 ay kailangan ng $P=5,000,000.00$ (ang halagang ito ay para sa rubber shoes na relatibong matibay pero tatagal lamang ng 3 buwan sa gamit ng hukbo, kaya kung tutugunan ang pangangailangan para sa isang taon ay mas malaking halaga ang kailangan).

Patuloy na sinisikap ng hukbo na tugunan ang mga pangangailangang ito mula sa mga napalilitaw sa larangan ng labanan, pagbubuwis laluna sa mga kaaway sa uri, espesyal na mga proyekto, suporta mula sa mga nagtataguyod sa ating rebolusyonaryong pakikibaka sa loob at labas ng bansa at pagiging mapamaraan. Sa Samar, halimbawa, dahil hindi kayang bumili ng rubber shoes, ginagawang sandalyas ang mga lumang gulong ng trak.

Ang ibig bang sabihin ni Aliw ay huwag nang makibahagi ang hukbo sa pondong napalilitaw mula sa pagbubuwis at iba pang sources? O kung makikibahagi man, dapat ay maliit lamang? Tipirin natin ang mga bala, huwag nang magpapatok! Tipirin natin ang suplay, huwag nang magdamit o magsapin sa paa kaya ang mga mandirigma ng ating hukbong bayan? Pagkatapos ay aasa tayong susulong ang ating pakikibaka tungo sa ganap na tagumpay?

Nagmamaang-maangan si Aliw na may kani-kanyang pangangailangan sa pondo at rekurso ang iba't ibang larangan ng rebolusyonaryong gawain at sa halip ay pinagbabangga ang pangangailangan ng armadong pakikibaka at gawaing masa. Na habang umuunlad ang isang rebolusyonaryong gawain ay lalo namang bumibigat at dumadami ang mga pangangailangan nito. Na habang umuunlad ang isang rebolusyonaryong gawain ay lalo namang lumalaki ang kakayahan nitong tugunan ang mga pangangailangang ito. Pero hindi na bale kung pagbanggain man ang hindi dapat pagbanggain. Hindi bale kung ang mga suliranin mang ito ay suliranin ng paglaki at pagsulong, hindi ng pagkabulok at pag-urong. Hindi na rin bale kahit sinasabi nating armadong pakikibaka ang pangunahing porma ng ating pakikibaka. Ang importante para kay Aliw ay palitawin ang katakut-takot na kasamaang dulot ng regularisasyon!

Hinggil sa pagtugon sa mga lohistikal na pangangailangan ng hukbo, ganito ang masasabi ni Aliw:

"...Related to this line of the NPA general comand is the preoccupation with special projects, which are considered essential for acquiring the logistics from above and from outside the country for prematurely enlarged military formations that cannot be supported by a declining mass base."

Ilang mahahalagang puntong pinaghalu-halo dito ang kailangang linawin.

a. Tinukoy na natin na ang paratang na wala sa panahon ang pagbubuo ng malalaking pormasyon ng hukbo ay isang malaking pantasya.

b. Ano ba ang mali sa pagkuha ng lohistika mula sa labas ng bansa upang suportahan ang Bagong Hukbong Bayan? Anong rebolusyon ang hindi gumawa ng ganito? Hindi ba't ganito rin ang ginagawa ni Aliw at iba pang kasama dangan nga lamang at nilimita nila ang kanilang sarili sa mga legal na funding agencies at sa iisang sosyalistang bansa na tinanggihan rin naman si Aliw?

Anong rebolusyon ang hindi humingi ng tulong mula sa labas? Ipinagmamalaki ng GC ang nagawa nitong pagkakapalitaw ng makabuluhang suporta para sa BHB mula sa mga anti-imperyalistang bansa. Mismong si Aliw ay tinatanggap sa pamamagitan ng paghahambing na ang mga suportang nakalap sa inisyatiba ng GC ay hindi matutumbasan ng mga napalitaw ng lahat ng mga internasyunal na grupong pangsuporta sa buong panahon ng pag-iral ng mga ito sa nakalipas na 20 taon.

Ang nakapanlulumo, nang magsimula nang pumasok ang mga suportang nabanggit, ay ang i-divert ito ni Aliw para sa kanilang rebolusyonaryong pangangailangan at iba pang layunin, sa halip na sa hukbo kung saan sadya itong nakalaan.

k. Pilit na ipinapahiwatig ni Aliw na ang sandatahang pakikibaka ay dapat na pangunahing tinutustusan ng baseng masa sa pamamagitan ng pagsasabing "(tinutukoy ang malalaking pormasyon) ... that cannot be supported by a declining mass base."

Waring nalimutan na ni Aliw ang mga turo ni Mao Zedong tungkol sa bagay na ito: na dapat manggaling ang panustos mula sa kaaway at hindi sa masa. Ang asahan ang masa pangunahin para sa mga panlohistikang pangangailangan ng rebolusyonaryong sandatahang pakikibaka ay para na ring pagpatay sa kanila sa gutom!

Napakaatrasado ng kanayunan ng Pilipinas kaya't sa maraming lugar, para lamang mapakain ang isang SYP, kailangang isakripisyo ng isang pamilya ang isa o dalawang kainan. Siempre, may mga sonang gerilyang relatibong nakaaaangat laluna yaong nakapalibot sa Clark Air Base (bago umalis ang mga Kano) kung saan ang isang maralitang magsasaka ay halos kapantay na ng isang maliit na panginoong maylupa sa Samar. Pero ang ganitong mga nakaaaangat na sonang gerilya ay mga eksepsyon at hindi pangkaraniwan. Kailangang gastusan ng kaaway kasama na ng mga korporasyong multinasyunal ang ating lohistika sa pamamagitan ng pagbubuwis, kompiskasyon at iba pang paraan.

Hindi pa ba sapat na ibinibigay ng masa ang kanilang pinakamahuhusay na mga anak para sa rebolusyonaryong simulain, pinakakain ang maliliit na yunit, at gumaganap ng mga rebolusyonaryong tungkulin? Ang pilitin pa silang balikatin ang gastos para sa mga bala, uniporme, bota, gamot at iba pang materyales ay sukduhan na!

4. Hinggil sa paglaki at pagliit ng baseng masa

Ang pagliit ng baseng masa ay kailangang makita sa tamang konteksto.

Una, ang baseng masa, tulad ng ating mga sona at baseng gerilya ay kakikitaan ng "fluidity" batay sa lawak at tindi ng mga operasyong militar ng kaaway at iba pang mga salik.

Tila nalimutan na ni Aliw ang obserbasyon ni Amado Guerrero sa dokumentong "Mga Partikular na Katangian ng Ating Digmang Bayan":

"...The war between us and the enemy easily assumes the characteristics of being intensive, ruthless and exceedingly fluid."

Ang mga rehiyon at larangang gerilya ay lagi nang lumalaki at lumiliit, pangunahin na dahil sa mga operasyong militar ng kaaway. Gayunman, ang taunang neto sa kabuuan ay laging nasa ating pabor (pwera lamang noong 1973-76) sa nakaraan. Bakit? Sapagkat hindi nakaya ng kaaway na saklawin ang lahat ng estratehikong bahagi ng bansa nang sabay-sabay.

Waring nalimutan na ni Aliw ang ating mga rebolusyonaryong karanasan sa bagay na ito. Upang ipakita ang katangian ng ating mga erya ng operasyon (mga sona at baseng gerilya) na lubhang "fluid", tumukoy tayo ng mas ispesipikong karanasan sa panahong tuwirang pinamumunuan ni Kasamang Amado Guerrero ang buong rebolusyonaryong kilusan.

Ang ating karanasan noong 1973 hanggang 1975:

"...Up to the middle of the last decade, the people's army experienced a lot of difficulties and sustained heavy casualties due to the fierce onslaughts of the dictatorship and to our own serious limitations in terms of experience, skills, organization, equipment and mass support. The enemy repeatedly assaulted our initial guerrilla fronts with the result that almost all of these were reduced in size and there were even a few we had to completely leave temporarily. In more extensive parts of the countryside, we were just starting to open guerrilla zones under extremely difficult conditions. Propaganda units, which besides being small also lacked firearms and experience, were assigned to this task, mostly in places where the peasant movement still had to be revived. Wherever their presence was discovered, these units were immediately pursued by much bigger and stronger enemy forces. Quite a few of our guerrilla units were wiped out. We were able to acquire many rifles, but many were lost; there was no significant change in our rifle strength as a result. Nevertheless, we were gradually able to gain a foothold in many areas, including Mindanao." (Statement of the EC of the CC on the Twelfth Anniversary of the Reestablishment of the CPP, Ang Bayan, Dec. 26, 1980, p. 3)

Ang sitwasyon noong 1973 hanggang 1976 sa Hilagang-silangang Luzon kung saan naroon ang 80% ng rebolusyonaryong kilusan sa kanayunan bago ang deklarasyon ng batas militar:

"Lubhang nabawasan ang baseng masa ng Partido at hukbong bayan sa Hilagang Silangang Luzon mula 1972. Umunti at kumitid dito ang ating mga sonang gerilya hanggang 1976. Pitumpong porsiento ang ibinaba ng ating sandatahang lakas magmula 1973 hanggang ngayon. Mahigpit na tinutugis at hinahadlangan pa ng kaaway ang ating mga pwersa." ("Mensahe sa Panrehiyong Komperensya ng Partido sa Hilagang Silangang Luzon", Amado Guerrero, Agosto 1, 1977, p. 2)

Kung sa porsiento kukwentahin, maling-mali ang iginigiit ni Aliw na walang katulad sa nakaraan ang iniliit ng ating baseng masa sa kasalukuyan.

Mahilig si Aliw sa pagsalamangka sa mga salita na para bang mga laruan itong pinailikot-ikot ng kanyang pluma. Sa kalalaro niya, wari'y nabura sa bokabularyo ng digmang bayan ang salitang "balanse ng pwersa." Pero hindi bale, babanggitin na lamang natin dito na ang pagiging di-pantay ay batas ng pag-unlad (ng lahat ng bagay, hindi lamang ng mga rebolusyon), na lahat ng landas ng pagsulong ay may bako at liko. Na kahit ang mga dakilang rebolusyong nagtagumpay na ay dumanas ng mga pansamantalang pag-urong at pagliit ng kanilang baseng masa na hindi maling linya lamang ang dahilan. Kahit ang rebolusyong Tsino sa ilang yugto nito sa ilalim ng wastong pamumuno ng PKT at ni Mao Zedong (hindi ang pag-atras ng mga rebolusyonaryo sa Yanan ang tinutukoy natin dito.) Kahit ang rebolusyong Biyetnames. Ang mga pansamantalang pag-urong na ito ay hindi laging dulot o bunga ng maling linya; nangyayaring dahil sa matinding bigwas ng mas malakas na kaaway ay pansamantalang mapaurong ang mas maliit at mas mahina pang pwersa ng rebolusyon.

Ang nawalang baseng masa ay hindi naman talaga nawala. Nais ng masa ng pagbabago, nananatili silang nagtataguyod sa rebolusyonaryong simulain. Sapilitan silang pinalilikas, usapin lamang ng panahon bago sila muling maugnayan. At inaamin ito mismo ng kaaway.

5. Ipinupuslit nga ba ang regularisasyon bilang isang pagpipino sa teorya at praktika ng digmang bayan o bilang isang superyor na teorya o estratehiya?

Nagiging katawa-tawa na ang mga pormulasyon ni Aliw. Ano ba itong "superyor na teorya"? "Superyor na estratehiya"?

Sa landas ng ating pagsulong, kinakailangang laging natataglawan ang bawat hakbang kahit na tiyak at malinaw sa atin ang pangkalahatang direksyon. Batid nating hindi sasapat ang pangkalahatang direksyon. Kung sasapat ito'y bakit kailangan pang pag-aralan ang "Mga Partikular na Katangian ng Ating Digmang Bayan"? Bakit kailangan pang maglinaw ng Partido at maglabas ng "Mga Mahigpit Nating Tungkulin"? Sa proseso ng ating pakikibaka, nahaharap tayo sa samu't saring suliraning kailangan nating lutasin; inoobliga tayo ng kalagayan na magpakabihasa habang lumalaban. Totoong nagkakaroon tayo ng mga pagkakamali subalit hindi dahilan ang mga ito upang magkasya na lamang tayo sa mga dati na nating alam at huwag mangahas na bigyang solusyon ang mga bagong problemang iniluwal ng ating paglaki. Patuloy tayong nag-aaral at naglalagom ng karanasan, ng mayamang karanasang pinagbayan natin ng pawis at dugo sa mahigiti dalawang dekada nating pakikibaka.

Atsa paglilinan natin ng ating mga karanasan, sa ating pagsisikap na pagyakapin nang husto ang ating teorya at praktika, heto ngayon si Aliw at buong yabang tayong hahamakin!

Bagong estratehiya? Para tayong nanonood ng palabas sa karnabal. Heto ang isang salamangkero, hinipan ang isang lobong mukhang halimaw na inilabas niya mula sa kanyang bulsa at pagkatapos ay kumuha ng isang karayom saka pinaputok ang lobo. "Kita n'yong na, walang kwenta ang halimaw na iyan, pulos hangin lang ang laman!"

Sa mga kasamang hindi naman naniniwala na may bagong estratehiya, dinudusta ni Aliw ang mga "pagpipino o adjustments" sa digmang bayan. Ano bang pagpipino ang mga ito? Ano bang adjustments? Saan bang dokumento hinugot ang mga ideyang binabatikos ni Aliw? Regularisasyon ba ang tinutukoy na pagpipino. Ipinupuslit ba ang mga ideya o ibinabandila ng mga opisyal na dokumento ng Partido?

K. Mayroon nga bang "lina ng madaliang tagumpay militar?"

Hindi papayag si Aliw na mga simpleng kakulangan lamang, pagkakamali o paglihis ang diumano'y ginawa ng mga kasama sa GC at GS. Kailangan ay mayroon silang maling linya at aktibo nilang pinalalaganap ito. At ito ang "lina ng madaliang tagumpay militar".

Ayon kay Aliw:

"Building the people's army in stages is ridiculed by certain elements who have not really studied the theory of people's war and who obviously do not believe that it is necessary for the NPA to smash the reactionary armed forces and replace it in the end. We have seen how the NPA started from scratch in 1969 and grew. The people's war will certainly have to go through a middle stage of development before it can totally and finally defeat the enemy forces and replace them.

"The initial, middle and final stages of the people's war cannot be dismissed as useless concepts by those who hold the opportunist notion that urban armed insurrection and imported heavy weapons can replace the full development of people's war. When the term probability (closer to realization than the term possibility) instead of certainty is used to refer to the stages of people's war, it is to give allowance for nonrealization or defeat due to deviations and errors like those committed by the Mindanao Commission against the line of people's war.

"The expression Left opportunism is apt when it refers to demagogically taking advantage of the natural desire for quick and easy victory but leading the revolutionary forces to defeat and self-destruction..."

May mga elemento pala sa hanay natin na hindi naniniwalang kailangang wasakin ng hukbong bayan ang reaksyonaryong sandatahang lakas ng kaaway! At mayroon din palang nag-iisip na pwede nang manalo basta't may mabibigat tayong sandata, kahit na hindi na paunlarin pa nang husto ang digmang bayan!

Ano ba ito? Nagmamadali ang mga adbenturistang militar pero bumubuntot lamang pala sa mga insureksyunista. Nagpapalakiat nagpapalakas ng hukbo pero hindi naman pala naniniwalang kailangang durugin ang kaaway. Nagpipilit magpasok ng mabibigat na sandata pero insureksyon naman pala ang layunin. Nagtatayo ng malalaking pormasyon at pinaigting ang pakikidigmang gerilya pero hindi naman pala pauunlarin ang digmang bayan.

Muli, bale wala kay Aliw kung kailangan man o hindi na suportahan niya ng konkretong datos ang kanyang mga akusasyon. Saang dokumento ng GC o ng hukbo lumabas ang ideya na mapagpasya ang pagpapasok ng mabibigat na armas para sa ating tagumpay at ito lang ang ating pag-asa para manalo? Pagkatapos ng mga pag-aaral at mahahabang talakayan sa mga komperensya ng hukbo sa magiging hugis at kondukta ng digmang bayan sa buong bansa at sa kanya-kanyang partikular na lugar ay saka sasabihin ngayong inaabandona ang tatlong yugto ng digmang bayan?

Ano ba ang ibigsabihin ni Aliw sa "madalian"? Mayroon bang timetable ang mga adbenturistang militar, tulad nina Jose Lava na inambisyong kumatok sa Malacanang sa loob ng dalawang taon?

Sa pahayag sa ika-20 anibersaryo ng Partido na lumabas sa *Ang Bayan*, na walang iba kundi si Aliw ang gumawa ng borador, ganito ang sinasabi tungkol sa pagtatamo ng ganap na tagumpay:

"Makatwiran para sa Partido Komunista ng Pilipinas na maghangad ng ganap na tagumpay sa pambansa-demokratikong rebolusyon sa loob ng susunod na 10 taon. Ang proseso ng pagkaugnay ng naghaharing sistema ay wala nang lunas. Ang proseso ng paglaban at ng rebolusyon at lalong nagpapalubha sa mga kontradiksyon sa loob ng sistema, at nagtiyak sa paglakas ng mga positibong pwersa laban sa kaaway..."

Inulit pa ang ganitong tema sa pahayag naman para sa ika-20 anibersaryo ng BHB na lumabas din sa Ang Bayan:

"Never before has the New People's Army been in a better position than today in fulfilling this mandate. After twenty years, the armed struggle has reached a level of strength that is sufficient for the people's army to set its course towards attaining total victory. The aggravation of the crisis of the ruling system -- an irreversible process which is itself induced by the continuous growth of the revolutionary movement -- ensures the development of all positive forces for the further acceleration of the armed struggle. It is reasonable to aim for total victory in the national democratic revolution within the next ten years."

"If ten years are not enough, then the NPA is ready to continue fighting for another ten or twenty years or whatever length of time is necessary for defeating the enemy..."

Mallinaw kung gayon na si Aliw ang nagpasimuno sa pagtatakda ng timetable sa ganap na tagumpay ng ating rebolusyon. Hindi naman sa minamasama natin ang ganito; nais lamang nating bigyang-diin na natural lamang na pagkalipas ng mahigit dalawampung taon ay seryoso na nating pag-isipan ang prospek ng ganap na tagumpay. Ang masama ay ang akusahan ni Aliw ang mga kasama sa GC ng kaliwang oportunismo, na sinasamantala ang natural na pagnanais sa mabilis at madaling tagumpay para magawa ang mga hakbang na mapaminsala sa rebolusyon.

Taliwasa naging patakaran nina Jose Lava, at sa lohika ni Aliw sa kanyang "linya ng madaliang tagumpay militar", ang mga pangunahing pwersa at malalaking pormasyon ng BHB ay nakadisposisyon sa mga liblib na lugar na malalayo sa Kamaynilaan o maging sa mga kabisera at sentrong urban sa mga rehiyon. Ang dalawang batalyon, halimbawa, ay nasa mataatag na baseng gerilya natin sa mga kabundukan ng Hilagang Luzon at Samar. Kung totoong umaasa sa pagsiklab ng isang Insureksyon sa kalunsuran o kabayanan, o umaakmang lulusob na sa syudad, disin sana'y idineploy na ng GC ang mga yunit na ito sa palibot ng NCR. (Ang katotohanan nito ay, bukod sa hindi sira ang ulo ng mga kasama sa GC, ang mga batalyon at kompanya ay nasa ilalim ng pamamatuag ng panteritoryong komand ng hukbo sa kani-kanyang lugar, at ng komite ng partido na nangangasiwa sa mga komand na ito.)

Subalit bukod sa kawalan ng "timetable" para sa pagtamo ng tagumpay at sa paraan ng pagdisposisyon ng pwersa na tugma sa lahat ng ating mga larangang gerilya at hindi sa proksimidad sa mga sentrong urban, mahalagang maipaliwanag at maikumpara sa naging praktika at kamalian nina Lava ang naging proseso ng pag-unlad ng Hukbo nitong mga nakaraang taon at ang naging kondukta ng digmang bayan.

Sa saligan, pagpapatindi ng pakikidigmang gerilya, ayon sa itinakda ng sentrong liderato ng Partido, ang Inatupag ng BHB nitong nakaraang isang dekada. Mga yunit gerilya ang nakatayong pangunahing mga pwersang panlaban, hindi mga regular na yunit. Hindi regular na pakikidigmang makilos o pakikidigmang posisyonal ang pinaunlad at ito ay makikita sa aktwal na mga labanan at operasyong inilunsad at mga pagsasanay na idinaos. Maging ang pagpapaunlad ng sandata at kagamitan, kakayahan sa komand at kontrol at mga gawing serbisyo at istapay nakatuon sa pagkilos na gerilya ang kalikasan.

K. Mayroon nga bang "lina ng madaliang tagumpay militar?"

Hindi papayag si Aliw na mga simpleng kakulangan lamang, pagkakamali o paglihis ang diumano'y ginawa ng mga kasama sa GC at GS. Kailangan ay mayroon silang maling linya at aktibo nilang pinalalaganap ito. At ito ang "lina ng madaliang tagumpay militar".

Ayon kay Aliw:

"Building the people's army in stages is ridiculed by certain elements who have not really studied the theory of people's war and who obviously do not believe that it is necessary for the NPA to smash the reactionary armed forces and replace it in the end. We have seen how the NPA started from scratch in 1969 and grew. The people's war will certainly have to go through a middle stage of development before it can totally and finally defeat the enemy forces and replace them.

"The initial, middle and final stages of the people's war cannot be dismissed as useless concepts by those who hold the opportunist notion that urban armed insurrection and imported heavy weapons can replace the full development of people's war. When the term probability (closer to realization than the term possibility) instead of certainty is used to refer to the stages of people's war, it is to give allowance for nonrealization or defeat due to deviations and errors like those committed by the Mindanao Commission against the line of people's war.

"The expression Left opportunism is apt when it refers to demagogically taking advantage of the natural desire for quick and easy victory but leading the revolutionary forces to defeat and self-destruction..."

67

May mga elemento pala sa hanay natin na hindi naniniwalang kailangang wasakin ng hukbong bayan ang reaksyonaryong sandatahang lakas ng kaaway! At mayroon din palang nag-iisip na pwede nang manalo basta't may mabibigat tayong sandata, kahit na hindi na paunlarin pa nang husto ang digmang bayan!

Ano ba ito? Nagmamadali ang mga adbenturistang militar pero bumubuntot lamang pala sa mga insureksyunista. Nagpapalaki at nagpapalakas ng hukbo pero hindi naman pala naniniwalang kailangang durugin ang kaaway. Nagpipilit magpasok ng mabibigat na sandata pero insureksyon naman pala ang layunin. Nagtatayo ng malalaking pormasyon at pinaigting ang pakikidigmang gerilya pero hindi naman pala pauunlarin ang digmang bayan.

Muli, bale wala kay Aliw kung kailangan man o hindi na suportahan niya ng konkretong datos ang kanyang mga akusasyon. Saang dokumento ng GC o ng hukbo lumabas ang ideya na mapagpasya ang pagpapasok ng mabibigat na armas para sa ating tagumpay at ito lang ang ating pag-asa para manalo? Pagkatapos ng mga pag-aaral at mahahabang talakayan sa mga komperensya ng hukbo sa magiging hugis at kondukta ng digmang bayan sa buong bansa at sa kanya-kanyang partikular na lugar ay saka sasabihin ngayong inaabandona ang tatlong yugto ng digmang bayan?

Ano ba ang ibigsabihin ni Aliw sa "madalian"? Mayroon bang timetable ang mga adbenturistang militar, tulad nina Jose Lava na inambisyong kumatok sa Malacanang sa loob ng dalawang taon?

Sa pahayag sa ika-20 anibersaryo ng Partido na lumabas sa *Ang Bayan*, na walang iba kundi si Aliw ang gumawa ng borador, ganito ang sinasabi tungkol sa pagtatamo ng ganap na tagumpay:

"Makatiwiran para sa Partido Komunista ng Pilipinas na maghangad ng ganap na tagumpay sa pambansa-demokratikong rebolusyon sa loob ng susunod na 10 taon. Ang proseso ng pagkaagnas ng naghaharing sistema ay wala nang lunas. Ang proseso ng paglaban at ng rebolusyon at lalong nagpapalubha sa mga kontradiksyon sa loob ng sistema, at nagtityak sa paglakas ng mga positibong pwersa laban sa kaaway..."

Inulit pa ang ganitong tema sa pahayag naman para sa ika-20 anibersaryo ng BHB na lumabas din sa Ang Bayan:

"Never before has the New People's Army been in a better position than today in fulfilling this mandate. After twenty years, the armed struggle has reached a level of strength that is sufficient for the people's army to set its course towards attaining total victory. The aggravation of the crisis of the ruling system - - an irreversible process which is itself induced by the continuous growth of the revolutionary movement - ensures the development of all positive forces for the further acceleration of the armed struggle. It is reasonable to aim for total victory in the national democratic revolution within the next ten years.

"If ten years are not enough, then the NPA is ready to continue fighting for another ten or twenty years or whatever length of time is necessary for defeating the enemy..."

Malinaw kung gayon na si Aliw ang nagpasimuno sa pagtatakda ng timetable sa ganap na tagumpay ng ating rebolusyon. Hindi naman sa minamasama natin ang ganito; nais lamang nating bigyang-diin na natural lamang na pagkalipas ng mahigit dalawampung taon ay seryoso na nating pag-isipan ang prospek ng ganap na tagumpay. Ang masama ay ang akusahan ni Aliw ang mga kasama sa GC ng kaliwang oportunismo, na sinasamantala ang natural na pagnanais sa mabilis at madaling tagumpay para magawa ang mga hakbang na mapaminsala sa rebolusyon.

Taliwassa naging patakaran nina Jose Lava, at sa lohika ni Aliw sa kanyang "linya ng madaliang tagumpay militar", ang mga pangunahing pwersa at malalaking pormasyon ng BHB ay nakadisposisyon sa mga liblib na lugar na malalayo sa Kamaynilaan o maging sa mga kabisera at sentrong urban sa mga rehiyon. Ang dalawang batalyon, halimbawa, ay nasa matatatag na baseng gerilya natin sa mga kabundukan ng Hilagang Luzon at Samar. Kung totoo ang umaasa sa pagsiklab ng isang insureksyon sa kalunsuran o kabayanan, o umaakmang lulusob na sa syudad, disin sana'y idineploy na ng GC ang mga yunit na ito sa palibot ng NCR. (Ang katotohanan nito ay, bukod sa hindi sira ang ulo ng mga kasama sa GC, ang mga batalyon at kompanya ay nasa ilalim ng pamamatu ng panteritoryong komand ng hukbo sa kani-kanyang lugar, at ng komite ng partido na nangangasiwa sa mga komand na ito.)

Subalit bukod sa kawalan ng "timetable" para sa pagtamo ng tagumpay at sa paraan ng pagdisposisyon ng pwersa na tugma sa latag ng ating mga larangang gerilya at hindi sa proksimidad sa mga sentrong urban, mahalagang maipaliwanag at maikumpara sa naging praktika at kamalian nina Lava ang naging proseso ng pag-unlad ng Hukbo nitong mga nakaraang taon at ang naging kondukta ng digmang bayan.

Sa saligan, pagpapatindi ng pakikidigmang gerilya, ayon sa itinakda ng sentrong liderato ng Partido, ang inatupag ng BHB nitong nakaraang isang dekada. Mga yunit gerilya ang nakatayong pangunahing mga pwersang panlaban, hindi mga regular na yunit. Hindi regular na pakikidigmang makilos o pakikidigmang posisyonal ang pinaunlad at ito ay makikita sa aktwal na mga labanan at operasyong inilunsad at mga pagsasanay na idinaos. Maging ang pagpapaunlad ng sandata at kagamitan, kakayahan sa komand at kontrol at mga gawaing serbisyo at istapay nakatuon sa pagkilos na gerilya ang kalikasan.

D. Ilang punto hinggil sa GC

1. Bogus ba ang GC? Hindi ba opisyal ang pagkakabuo nito?

Ano ba talaga ang General Command? Sa buong akda ni Aliw, ang entidad na ito ay laging tinutukoy sa maliliit na letra bilang "NPA general command", o sa pamamagitan ng paglalaro sa mga salita, ay hinahamak ang pinagmulan sa estilong tulad ng "...the general staff (later called the general command)..." na para bang putok sa buho ang organisasyong ito at ang mga bumubuo rito'y sila na rin mismo ang nagluklok sa sarili. Sa ganitong paraan, isinalang na rin ang talino at awtoridad ng Politburo at ng buong KS.

Heto ang mga katanayan:

a. Ang pagbubuo ng isang Pangkalahatang Komand ng Bagong Hukbong Bayan ay isa sa mga desisyon ng ika-siyam na plenum ng Komite Sentral ng Partido. Ang desisyong ito, na kasama ang mga tungkulin at komposisyon, ay matatagpuan din sa dokumentong inilabas ng KS kaugnay ng paglilinaw nito at pag-iiba sa mga tungkulin ng Komisyon Militar at GC.

b. Sa limang itinakdang kagawad ng GC, apat ang miembro ng Komite Sentral at dalawa sa mga ito ay miembro rin ng Komiteng Tagapagpaganap. Isa lamang ang hindi kagawad ng Komite Sentral.

Dagdag pa, dalawa sa limang kagawad ang hindi nanggaling sa General Staff, kaya lubhang kapos sa katotohanan ang sabihing naging GC ang GS.

k. Bukod sa GC, minantina rin ang Pangkalahatang Istay (GS) upang tulungan ang komand sa mga partikular at espesyalisadong linya ng gawain sa BHB (Kagawarang Pampulitika, Paniktik, Espesyal na Operasyon, Lohistika, Medikal)

2. Lumihis nga ba ang GC sa mga patakaran at direktiba ng Partido? Pabalat-bunga ba ang pagkilala sa liderato ng Partido?

a. Bago 1990, si Aliw mismo ang nagpabulaan dito. Sa kanyang inihandang mga borador para sa anibersaryo ng Partido na ipininalisa ng KTKS nang kaunti lamang ang mga paghabago, pinuri ang GC at ang buong BHB sa mahusay na pagganap sa mga tungkulin.

b. Sa buong panahong umiiral ito, damang-dama ng GS at GC sa ideolohiya, pulitika, organisasyon at militar ang presensya ng Partido sa beinte kwatro oras. Mula nang mabuo noong 1984 hanggang noong 1986, ang GS ay personal na pinamatnugutan ng Tagapangulo ng Partido Komunista ng Pilipinas at ilang mga kagawad ng Kawanihang Pampulitika at Komite Sentral. Nang maaresto ang Tagapangulo ng Partido noong 1986, nanatili ang konsentrasyon ng mga kagawad ng KTKS, ng KS at ng Komisyon Militar sa GS at sa GC nang buuin na ito. Dagdag pa, sa mga mahahalagang pulong ng mga organong ito, mismong ang pansamantalang tagapangulo ang namumuno kapag uubra siya. Sa lahat ng mga nakatataas na lider ng Partido, tanging si Aliw ang hindi lumahok sa tuwirang paggabay sa mga kagawad ng GC. Hindi maunawaan ng GC ang kanyang mensahe na may mahahalagang trabaho siyang dapat atupagin nang ihanda ang isang espesyal na biyahe para sa kanya para siya ay makabalik na at direktang pamunuan ang reholusyon.

k. Laging nakabatay ang mga programa ng GC sa mga tungkuling inilatang ng Partido para sa isang panahon. At pagkatapos na pagkatapos na magawa ang mga programang ito ay kailangang dumaan sa KTKS para marepaso.

d. Ang desisyong magbuo ng hiwalay na estruktura para sa Hukbo ay ginawa ng KS ilang taon bago maglipat ng mga kadre mula sa Mindanaw patungong GS at GC. Katunayan, ang tagapangulo ng Partido pa ang mismo ang naglinaw at nagpaliwanag sa GS hinggil sa paghihiwalay ng mga estruktura at mga tungkulin ng regularisasyon.

Kung hindi ito pagpapagana ng liderato ng Partido sa hukbong bayan sa pinakamatataas na antas, ewan na namin kung ano ito... pwera na lamang kung ang Partido ay si Aliw.

3. Sobra-sobra ba ang istap ng GC?

Sa buong panahong umiiral ang mga ito, kumikilos ang GC at GS nang maliit ang bilang. Ang epektibong bilang ng mga kadre at miembro nito ay nasa pagitan ng 60 hanggang 80 tauhan. Noong maagang bahagi ng 1980, mayroon itong humigit-kumulang 150 kalalakihan at kababaihan, subalit 70% nito ay mga "hiram" na tauhan na idineploy sa Silangang Rizal upang magtayo ng isans espesyal na larangang gerilya at sa mga distrito ng NCR para mag-organisa ng mga baseng partisano. Isinauli rin sila matapos matamo ang minimum na antas ng pag-unlad para matiyak na magpapatuloy ang pagsulong ng gawaing partisano noong huling bahagi ng 1985. Ang iba ay minantina bilang mga taga-organisa sa komunidad at tagabuo network.

Marami sa mga Seksyon ay kulang sa tauhan subalit pinatingkad ng kanilang mapanlikhang diwang rebolusyonaryo ang kanilang kakayahan upang magkaroon ng pambansang kabuluhan. Sa maraming taon, ang seksyong medikal ay may kaisa-isa lamang na tauhan, pero dahil sa pagiging mapanlikha at mapamaraan ng kasamang duktur, maraming rehiyunalat inter-rehiyunal na pagsasanay-medikal at kompetensya ang naidaos na siyang nagluwal ng mga kailangang-kailangang ospital-gerilya at mga para-medik, at nagpasulong sa gawaing medikal sa mga larangang gerilya. Ang seksyong pampulitika at pagsasanay ay hindi man umabot sa sampu katao pero tinauhan nila ang pahayagan ng hukbo, ang Pulang Bandila; nagbigay ng mga pagsasanay pampulitika at pangmilitar sa buong bansa na nagpalitaw ng mga antas-kompanyang opisyal, mga pinunong pampulitika at nagbigay kasanayan sa mga mandirigma sa maksimum na paggamit sa mga mabibigat na sandatang nasasamsam sa kaaway; at sa gayon ay nagpataas sa kapasidad na anihilatibo ng ating mga maliliit na kompanya. Relatibong maliit din ang seksyon sa lohistika, pero pinaugat nito ang kilusang pasabog sa lahat ng rehiyon na siyang dahilan ng pagkawasak ng napakaraming sasakyang armor, trak at dyip ng kaaway; nagpaunlad ng sistemang pangkomunikasyon di lamang ng hukbong bayan kundi maging ng buong rebolusyonaryong kilusan; at nagpasimuno sa paggamit ng mga computer at iba pa. Ilang kasama lamang ang bumubuo sa seksyong paniktik pero pinatingkad nila ang kanilang kakayahan sa pamamagitan ng pagsasanib ng mga hating-panahong tauhan at mga estudyante at sa gayon ay naserbisuhan hindi lamang ang pangangailangan ng mga rehiyon kundi maging ang mga pananaliksik militar, at mga ulat sa sitwasyon na hinihingi ng KTKS at Politburo. Ganito rin ang katangian ng seksyon sa espesyal na operasyon sa pagganap sa mga rebolusyonaryong gawain.

Maaring thambing ang bilang ng tauhan ng GC at istap nito sa iba namang mga pambansang organo at iba pang teritoryal na organo at makikita nating maliit lamang ito kung tutuusin.

4. Nilabag ba ng GC ang prinsipyo ng sentralisadong pamamatnugot, desentralisadong operasyon?

Iyon ang sabi ni Aliw:

"Lured by the urban convenience of high-tech electronic means that enabled ito to issue commands for offensives nationwide to the people's army in the countryside, the NPA general command tended in practice to disregard the principle of centralized leadership and decentralized operations."

Katunayan: Ginamit ng GC ang isang pambansang sistema ng komunikasyong pangradyo kaugnay ng dalawang espesyal na proyekto na nangangailangan ng presisyon at mahigpit na koordinasyon sa paghahanda at pagsasakatuparan; ang mga proyektong ito ay mayroon ding sangkap na dibersyunaryo na walang iba kundi ang pambansang koordinadong taktikal na opensiba. (Nakapaglabas din si Aliw ng mga isyu tungkol sa pambansang koordinadong taktikal na opensiba sa pamamagitan ng paghabi ng mga istorya.) Ang paggamit ng radyo sa mga proyektong ito ay inabot lamang ng hindi hihigit sa 2 buwan.

Sa kabuuan, ang paggamit ng kuryer ang pangunahin pa ring paraan ng komunikasyon sa pagitan ng GC at ibang organo.

Ito ba ang paglabag sa prinsipyo ng sentralisadong pamamatuugot at desentralisadong operasyon. Ang paggamit ba ng high tech na kagamitan ay paglabag na ng prinsipyong ito? Kung gayon, patas na lang tayo ni Aliw, pagkat ang fax machine na inaasahan niyang magdala ng balita mula sa tinubuang bayan ay high tech din.

E. Panawagan

Marami tayong suliraning kinakaharap sa ngayon at maraming balakid sa daan. Subalit hindi nito binabago ni katiting man ang katotohanang makatarungan ang ating ipinaglalaman at nasa puso natin ang kapakanan ng malawak na masa ng sambayanan.

Sa ginagawa ni Aliw at kanyang mga kapanalig sa ngayon, nalalagay sa panganib ang pagkakaisa ng ating Partido at ang buhay ng ating hukbong bayan. Higit na mapanganib para sa buong rebolusyonaryong kilusan ang mga mapait na pagkakahati-hati ng hanay kaysa malalakas na atake ng kaaway mula sa labas.

Mga kasama! Hindi si Aliw ang Partido at hindi tayo dapat pumayag na basta na lang ipalulon sa atin ang mga baluktot na aral at gawi. Nakataya ngayon ang mahigpit dalawang dekada ng ating pagpupunyagi. Bawat isa sa atin ay may bahagi sa pagpupunyaging ito. Bawat isa sa atin ay kailangang manindigan.

Sa simula pa lamang, nang muling itayo ang Partido, ay idiniin na natin ang kahalagahan ng makaprinispyong pakikitunggali. Nahasa na tayo sa pagtindig para sa katotohanan, para sa prinsipyo, para sa masa. Hindi tayo natakot sa unos, bomba at diktador. Ibinigay natin ang isang mahalagang yugto ng ating buhay para sa rebolusyon at sambayanan.

Aatras ba tayo?

Mga Kasama sa General Command at General Staff
ng Bagong Hukbong Bayan
05 Nobyembre 1992

Mga Kasama sa KT, KP at KS,

Natanggap namin ang mga dokumento mula sa KT-KS at kay Armando Liwanag. Una naming nakuha mula sa labas ng bansa ang unang draft ng "Reaffirm..." na sinulat ni Armando Liwanag. Nakuha rin namin ang mga dokumentong sinulat ni Barry at Tales. Ang dokumentong "Reaffirm our Basic Principles and Rectify Errors" na "amended and approved by the KT-KS" ay nakarating sa amin mula sa UFC. Dangan nga lamang at walang instruksyon na talakayin na ito at kung paano tatalakayin.

Napagpasiyahan naming maglunsad ng pagtalakay ng papel sa antas ng Kagawaran ng Gitnang Pwersa at mga kawanihan nito, kahit wala pang memo mula sa KT-KS na nagbibigay ng gabay at pahintulot na talakayin ito sa dalawang dahilan:

a) Nais naming ipaabot sa inyo ang komentaryo at nararamdaman namin hinggil sa papel na "Re-affirm..." Sa pagtalakay namin ng papel, ang inasahan sana naming mangyari ay maging mas malinaw sa amin ang mga kamalian at direksyon ng ating pagkilos. Matagal na rin kasi kaming umaasam na magkaroon ng malalim na mga talakayan sa mga karanasan natin, matukoy ang ugat ng mga kamalian at kahinaan natin at mapalitaw ang angkop na direksyon para sa panibagong pag-igpaw ng pakikibaka.

May pagkilala kami sa kauna-unahang pagsisikap na ito ng pamunuan na mabuo at tuhugin sa isang dokumento ang mga mayor na suliranin ng Partido at ng kilusan sa larangan ng ideolohiya, politika at organisasyon. Matagal na naming hinihintay ang ganitong pagsisikap at paraan ng pagtalakay mula sa sentro.

Kaya't nagdesisyon kami na simulan na ang talakayan sa dokumento upang maunawaan namin ang mga mahahalagang usapin na nakita at napag-aralan ng sentro para sa ibayong pagsulong natin. Subali't matapos naming talakayin ang dokumento, ang nangibabaw sa amin ay hindi ang inaasahang pagkakaisa sa mga nabanggit na mga mayor na punto, kung hindi mas malalalim na mga katanungan.

Kaya't napagpasyahan namin na ihapag sa inyo ang aming mga komentaryo. Kalakip nito ang pag-asang mula sa aming panig, makatulong kami kahit sa maliit na maaabot ng aming kakayanan upang makamit ang mas mataas na antas ng pagkakaisa.

b) May mga legal na pwera na nagpupunta sa labas at nakakausap ang dalawang magkabanggang panig doon. Ang isang pwera namin ay nakakuha ng kopya mismo kay AL, kinausap niya doon at sinabihan na ipalaganap na ang papel at opisyal na ito. Ang ibang legal na kasama ay nakakuha ng kopya mula sa ibang channels at hindi sa amin.

Sa ganitong sitwasyon, nakikita naming mahalagang mapag-usapan at magkaroon ng panimulang kasunduan ang MFD at mga kawanihan kung

papaano haharapin ang mga tanong sa ibaba. Napagkasunduan din naming talakayin na ang dokumento sa mga kawanihan, pero lahat ng tanong at komentaryo ay paitaas na muna at iwasang ibaba sa mga susunod na antas.

Sa ganitong konteksto at hangarin namin, nais ipaabot ang komentaryong ito. Ang mga sumusunod ang mga puntong nais naming ipaabot:

A. Pangkabuuang Komentaryo

1. Status ng papel

Ano ang status ng papel? Opisyal na ba ito, na ibig sabihi'y maaari ng ipalaganap hanggang sa nakabababang antas at hindi na babaguhin pa ng anumang opisyal na organo?

2 Nilalaman ng Papel

May malinaw at malalim bang batayan ang mga ugat ng suliraning iniharap ng papel? Lahat ba ng tinukoy na suliraning binanggit sa iba't ibang larangan ay mauugat sa maling linya ng "insurrectionism" at "quick military victory"? Totoo rin bang nabuo na ito bilang isang linya, may mga tao o grupo na mulat na nagpakalat at nagpapakalat nito? At kung totoo nga ito, tama rin ba ang panawagan ng papel na "fewer but better" na nangangahulugang alisin o patalsikin ang hindi tatalima sa kampanya ng pagtutuwid?

B. Mga Partikular na Punto:

1. Hinggil sa Pagsusuri ng Moda ng Produksyon sa Pilipinas

a) Wala kaming alam sa loob natin na nagsabi na tayo ay "semi-capitalist". Sa tingin namin, kung mayroon man, marahil ay "isolated cases" ito. Ang malinaw sa aming may ganitong posisyon ay ang BISIG (kaya nga sosyalismo ang panawagan nila at hindi ND).

b) Umabot sa kaalaman namin na naglunsad ang iba't ibang organo ng panlipunang pagsisiyasat upang "i-verify" ang ating posisyon na mala-kolonyal at mala-piyudal ang ating lipunan. Pero wala kaming matandaang komprehensibong pagsusuri ng mga "empirical data" na ito. Ang naging gabay lamang namin ay ang mga sinulat ni JMS at ibang ekonomista tungkol dito. Pero ang tingin namin ay kulang ang mga ito sa kongkretong datos. Maganda rin seguro kung magkaroon pa rin tayo ng "empirical analysis" sa pambansang antas para mas luminaw sa lahat ang tinutuntungan ng mga posisyon o paninindigan natin.

2 Hinggil sa "urbanization patterns"

Hindi namin nakita ang proposal na iniharap ng PB na nagsasaad na nagbago na ang mode of production, may pagbabago sa "patterns of urbanization" at kung gayo'y nagbunga ng mga pagbabago at paglalalatag ng isang maling linya. Marahil totoo nga na may nag-persist sa pagpapalaganap nito, pero sa hanay naman namin ay wala kaming matandaan na nagpapalaganap nito. "General trend" ba ito o baka "isolated cases" din? O baka wala namang nagpalaganap ng ganito.

Pero sa inisyal na persepsyon, masasabi talagang may kaibahan ang antas ng "urbanization" dito sa atin kung ihahambing sa Tsina sa panahon ni Mao o ng Vietnam sa panahon ng pakikibaka doon. Sa tingin naml'y mahalagang pag-aralan ng mabuti ang partikularidad na ito.

Sa bahagi naman namin, may dagdag na pagsisikap kami, dahil sa larangan ng gawain na hawak namin (gawain sa kalunsuran, gitnang pwersa) na ipaliwanag sa mga kasama ang kahalagahan ng pagbibigay-pansin sa linya ng gawaing hawak namin para naman bumuwelo ito kasabay ng ibang linya ng gawain. Pero sa kabuuang konsepto ay hindi minaliit ang papel ng CS, bagkus ay laging ipinapakita ang prinsipal na papel nito para sa pagkamit ng tagumpay.

3 Hinggil sa maling linyang "urban insurrectionism" at "quick military victory"

Parang putol-putol at hindi namin gaanong mapag-ugnay-ugnay ang mga inilahad na pagsusuri sa kamaliang ito na nag-constitute na ng maling linya.

a. Hinggil sa linyang "quick military victory"

Sa mga dating dokumento, napag-usapan at natanggap naman namin ang kamalian sa militaristang tendensya na naging malaganap sa hanay natin, maging sa kanayunan man o sa kalungsuran. Naunawaan at natanggap naman din namin ang kahalagahan ng mahusay na timpla ng "vertical" at "horizontal" na pagpapaunlad. Pero paano ba ito mauugat sa maling linya ng "quick military victory"?

May binabanggit din sa mga pinagmulan ng konsepto ng regularisasyon na siyang esensya ng linya ng "quick military victory" at sa pinagmulan at pagpapalaganap nito? Sa tanda namin, ang konsepto ng regularisasyon ay nagmula sa sentro ng P noong ideklara natin ang abanteng subyugto ng estratehikong depensiba.

Sa mga diskusyon din sa panahong ito lumabas ang "war by stages" at ang SCO bilang pinaghahandaang antas ng digma. Problema lang namin talaga sa usaping ito, ay nagsimula at natapos ang usapin hinggil dito ay hindi pa rin namin alam ang puno't dulo ng usapin dahil hindi naman nagbaba ng mga nakasulat na dokumento hinggil dito. Kaya nananatiling tanong pa rin sa amin hanggang ngayon kung ano nga ba ang batayan at inalis ang SCO bilang antas ng digma? Ano nga ba ang tunay na nangyari dito?

Totoo bang naging desisyon ito ng sentro o ng Mindacom lamang? Mali ba ang nailatag na desisyon noon, o mali na lang ito ngayon? Ito ba ang ugat ng mga pagkakamali natin? At nabuo na ba ang pagkakamaling ito bilang isang linya? Alin ba ang mali, ang konsepto o ang implementasyon?

Sa tingin namin, hindi rin dapat maliitin ang Total War Policy ng rehimeng Aquino, dahil hanggang ngayon, malaking problema ito ng mga kasama. Sa mga nakausap namin mula sa rehiyon, ang pagtingin nila'y isang bagong approach ito na iba sa nakagawiang harapin ng H. Tuloy-tuloy at malawakan ang mga OP ng kaaway, at tayo'y mahina at may kakulangan upang harapin ito.

b) Hinggil sa "insurrectionism":

Talaga bang nabuo ito bilang isang bagong estratehiya o baka mga kaisipang bunga na rin ng pagsusuri natin sa sitwasyon. Halimbawa, may tunay at obhetibong "rev flow" noong 1983-1986 at may pagbasa ng "rev flow" ang Rebo I noong 1990. Kung may binasa na "rev flow" at ayon sa papel hindi naman tayo sarado sa posibilidad ng insureksyon sa balangkas ng PPW basta't natutupad ang mga rekisitos, hindi kaya't ang naging pag-iisip ng ilan (at ng ilang nagpatupad na nito sang-ayon sa papel) ay may batayan sa paghahanda para sa insu sa framework ng PPW. Hindi kaya napakaagang kongklusyon na sabihin na may nabuong "insurrectionary line o strategy" na salungat sa PPW at ugatin ang maraming problema natin sa linyang ito?

Hindi rin tamang sabihin na ang maling linya ng insu ang ugat na dahilan ng Años. Totoong malaki itong kamalian pero dapat segurong mas suriin pa natin ang mas malalim na dahilan nito.

Marami pa rin ang ibang dahilan kung bakit hindi tayo nakapagpasampa ng marami sa CS. Mahirap ding sabihin na maling linya ang dahilan nito.

6. *Hinggil sa UF:*

Sa kabuuan, mahalaga talaga na maglagom na tayo ng gawaing alyansa. Totoong mga mayor na usapin ang inilahad ng papel, pero marami pa segurong bagay at proseso na dapat pag-aralan upang mabuo ang pag-aaral natin sa larangang ito.

a) Hinggil sa AIDF

Walang batayan ang sinasabi ng papel: "in their wish to hasten the ripening of the insurrectionary situation". Wala naman ito sa ipinalaganap na konsepto.

b) Hinggil sa NDF program :

i. Konsepto ng "mixed economy" : Hindi ba't "mixed economy" naman talaga ang dapat maging laman ng programa? Ibig sabihin, may ilang capitalist features pa at may socialist features. Hindi ba't isang napakalaking leksyon na ng mga nagwaging rebo gaya ng USSR, Tsina, Vietnam, Cambodia, ang tungkol sa di-napapanahong collectivization ng "means of production"? Ang "mixed economy" ay hindi kailangang i-"contrapose" sa sosyalismo dahil ito ay isang antas ng transisyon patungo sa sosyalismo.

Naging kalahok kami sa pagbubuo ng "proposals" para sa NDF program at sa prosesong ito, seryosong pinag-usapan ng maraming mga kasama ang mas kongkretong "alternative rev. program". Totoong may pagka-implicit ang socialist perspective, pero "in content" ay nandoon na ito. Ito'y sa dahilang nakikita namin sa ngayon, sa kasalukuyang antas ng kamulatan ng mga tao ay mas magiging katanggap-tanggap ang ganitong paraan.

ii. "multi-party democracy" - Ang nasa programa ay "political pluralism". Sa mga diskusyon hinggil dito nakitang ang konseptong ito ang angkop dahil tunay na mayroong iba't ibang partido ng demokratikong pwersa ang maaaring sumama sa atin sa DCG. Hindi ba't handa naman tayo rito, dahil DCG naman ang magiging porma ng bagong gobyerno?

iii. Hinggil sa "federative character" : Ito ay desisyon ng PB 1988 at ito rin ang "projection" ng NDF simula pa noong 1973? Ano ba ang basihan sa pagbabago nito?

iv. Hinggil sa "preponderance of petty bourgeois organizations"?

Parang inuugat dito ang problema at nagbibigay ng solusyon na hindi dapat "federative character" ang NDF. Sa karanasan namin, hindi naman ito ang problema. Mas nagiging problema namin talaga ang pagpapaunlad ng mga NDs upang mapalarga ang kanilang inisyatiba at hindi parating naghihintay sa atin.

v. Hinggil sa pag- "equate the NDF with the entire UF" at "make the NDF a catch-all federation which assumes the leadership of the Philippine rev."

Wala kaming makitang ganito sa programa. Ang NDF bilang organisasyon ay hindi sasakop sa buong sambayanan, pero naghahapag ito ng programa na para sa buong mamamayan. May konsepto ng mas malawak na NRUF sa mga pwersang hindi papaloob sa NDF.

vi. Hinggil sa papel ng Partido sa NDF :

"There are those who erase from the history of the NDF the role and initiative of the P and who eliminate the leading role of the working class in the UF" : Nasa NDF program ang papel ng P sa Philippine rev.

B. Hinggil sa Gawain Pang-ideolohiya

1. *Tungkol sa mababang teoretikal na pag-aaral :*

Totoo ito kahit sa amin dahil sa mga limitadong kurso ng pag-aaral na napinalisa. Balik-balik lang ang mga kursong tinapos. May mga sarili kaming pagsisikap na pag-aralan ang mga "draft courses" pero pakiramdam nami'y kulang pa rin. Kadalasan kasi, maraming ginagawa ang mga kasama at hindi na mabigyan ng panahon ang pag-aaral.

Pero hindi direktang maiuugnay ang maling linya sa "low theoretical level". Mukhang yaong maraming ginawang pag-aaral maging classics man o iba pa, ang nagkaroon ng lakas ng loob sa "innovations".

2. *Hinggil sa Kahalagahan ng Kontribusyon ni Mao*

Naniniwala kami na may malaking kahalagahan ang teorya ni Mao at ng rebolusyong Tsino sa Pilipinas dahil sa parehong moda ng produksyon nito. Pero marami nang kaibahan ang kasalukuyang pambansa at pandaigdigang sitwasyon, at kahit na ang naging pag- unlad ng lipunang Tsino. Mahalagang mapag-aralan at maisama na sa konsiderasyon ng ating estratehiya at taktika ang mga bagong bagay at pag-unlad na ito.

3. *Hinggil sa Pagpapahalaga sa "Basics"*

Tanggap namin ang kabutihan na mayroong antas-antas na teoretikal na pag-aaral at ang mahusay na paghawak ng "basics" ng mga kasama. Sa dokumento ang binabanggit na pagbalik sa basics ay ang

pagbalik sa mga "foundation documents" natin. Tama naman ito. Pero kung ang ibig sabihin ay babalikan natin ang mga ito bilang mga patakaran at polisiya, malinaw naman marahil mula sa ating karanasan na hindi na ito makasasapat. Dalawampung taon na mahigit ang nakalilipas mula sa pagsulat ng mga dokumentong iyon, hindi naman maaaring mangyari na wala tayong naidagdag o maidagdag sa kabang yaman ng teorya natin maging mula man sa negatibo o positibong mga karanasan na maaaring paghalawan ng mga aral. Umunlad ang ating praktika at teorya sa ating kasaysayan. Nagbago-bago rin ang pambansa at pandaigdigang kalagayan natin. Hindi naman "static" ang teorya, hindi ba?

C. Hinggil sa Organisasyon

Muli, nakikita at nararamdaman namin na talagang maraming suliranin ang P sa larangan ng organisasyon. Pero, muli rin, mas mabuti segurong mas palalimin natin ang pagsusuri ng mga kahinaan natin dito.

1) *Hinggil sa paglampas ng mga central staff organs sa kanilang kapangyarihan*

Totoo ba at "general trend" ba ito? Kung totoo, ano ang dahilan kung bakit nangyari ito? Sa papel, may tendensya kaagad na ang mga negatibong aktitud ng mga indibidwal o grupo ang tukuyin na maaari rin namang totoo. Ang mas mahalaga ay tukuyin ng malinaw kung kailan ba nangyari na lumampas sa kanilang autoridad ang mga staff organs. Mas mabuti ring suriin kung ano ba ang nag- "breed" nang ganitong kahinaan. Mayroon bang kahinaan sa sistema ng organisasyon, mga "systems and procedures" nito?

May binabanggit sa papel tungkol sa pagkakatatambak ng mga draft documents sa sentro, bilang patunay sa pag-alagwa at paglampas ng mga staff organs sa kapangyarihan nito. Sa yunit namin, totoong marami kaming nailabas na drafts (mga oryentasyon) na hanggang sa ngayon ay hindi pa pinal, pagkaraan ng maraming maraming taon at maraming beses naming "review" ng mga ito. Mali bang gumawa ng mga drafts? Kahit ang mga yunit sa batayang antas ay ginagawa ito. Sana'y maipakita rin na ang paggawa ng drafts ng mga staff organs ay mga pagsisikap nitong makapagbigay ng napapanahong gabay sa mga yunit at upang makapagharap sa mga nakatataas na organo ng mga mungkahi sa mas organisado at sistematikong paraan. Madalas nga ay naghihintay kami ng matagal sa komentaryo, desisyon at patakaran ng sentro hinggil sa iniharap na mga usapin. Kaya nga kadalasan, ay napipilitan na lang na maging "tentative guide" ang mga nagawang drafts.

3. *Hinggil sa Sistemang PO*

Hindi na "general practice" sa hanay namin ang "PO system. Sa karanasan namin, isang ideyal na tunguhin sa organisasyon ang pagtatalaga ng kalihim sa baw't yunit na siyang uupo sa susunod na nakatataas na antas. Ang problema sa kadalasan ay nakapagtutukoy ng kalihim, pero hindi naman "automatic" na gumagana ang kalihim o ang yunit na itinatag. Kaya ang nangyayari sa ilang pagkakataon ay muling lumulubog ang PO, siyang nagpapatawag ng pulong. Kaya depende lang talaga sa kalagayan at antas ng organisasyon. Ang mahalaga lamang ay alam natin na ang tunguhin para maging tunay na operational at maunlad ang isang yunit ay magkaroon ito ng sariling kalihim.

4. Hinggil sa Ginawang Paglulunsad ng NDF ng UFC na Walang Pahintulot ng KT

Kung sakali man at mayroon ngang kahinaan ang UFC sa paglulunsad ng kongreso, tama ba na hindi na ilabas ang programa na inaprubahan ng kongreso at ipinahayag na natin sa mamamayan? Hindi ba maaari na ipinatuloy na lamang with some possible revisions on the side (dahil pwede namang kausapin ang mga dumalo, na sa totoo'y karamihan ay kasama). Nakabara ito sa gawain namin sa pagbabangon at pagpapalapad ng NDUGMOs. Parang hindi rin magandang pagdadala ito sa mga makinaryang itinatayo natin, dahil gumagawa ng arbitrary decisions ang Partido na salungat sa proseso ng makinaryang itinatayo din naman niya. Sa karanasan namin sa pagdadala ng mga organisasyon sa ibaba, ito ay nakakasira sa organisasyon. Karaniwang ginagawa natin kung may naaprubahan na ang Council o Board na hindi natin gusto ay naghahanap pa rin tayo ng legal na proseso para ayusin, sa "framework" ng organisasyong apektado.

5. Hinggil sa Paglilinaw ng Responsibilidad ng Bawa't Organo sa mga Kahinaan Natin

May obserbasyon kami na may tendensya ang papel na ilinaw ang kamalian at kahinaan ng mga nakabababang antas pero hindi gaanong inilililaw ang kahinaan naman ng sentrong organo. Mahalaga segurong matukoy ng maayos ang mga kahinaan ng bawa't antas, kung alin ang prinsipal at kung alin ang sekundaryo.

D. Tungkol sa Kilusan sa Pagtutuwid

Itinuturing naming mahalaga ang isang kilusan ng pagtutuwid. Ito ang kaibahan natin sa ibang partido. Handa tayong punahin ang ating sarili at ituwid ang ating kamalian. Pero mahalaga lamang na magkaisa tayo kung ano nga ba ang mga kamalian natin, ano ang mga ugat nito at paano tayo magtutuwid. Mahalaga ang kolektibong kasunduan tungkol dito.

Hindi kaya napakabigat ng ibig sabihin ng seksyong ito. Una, hindi ba sinasarhan nito ang lahat ng diskusyon sa isinasaad ng papel at hindi na handang tumanggap ng katanungan, laluna iyong mag-uusisa sa katamaan o kamalian ng mga sinasabi ng papel? Nakalahad na pati ang mga posibleng atake sa papel at ang mga sagot dito.

Sa karanasan namin sa pagpapalaganap ng mga papel mula man sa amin o sa sentro ay ibinubukas namin ang talakayan sa mga kasapi. Ang mga tanong ay iniiaakyat namin bilang feedback at posibleng batayan para sa pagbabago ng patakaran.

May pakiramdam kami na ang papel, dahil sa tono nito ay maaaring magbigay daan sa hidwaan at dibisyon sa loob ng Partido. Ayaw namin hangga't maaari na mangyari ito. Sa tingin namin, mahalagang magkaroon ng "democratic debate" sa mga organo at grupo ng Partido hinggil sa mga susing usapin. Isang balakid sa paglulunsad ng ganitong debate ay ang kakulangan ng kaalaman ng mga kasama sa ibaba sa mga isyung pinagtatalunan. Hindi ba posibleng mabuksan sa mga ordinaryong kadre at kasapi ang mga mahalalaga at susing

impormasyon upang mas mulat silang makalahok sa mga paglalagom at talakayan?

Sa puntong ito, nagtataka kami sa istilo at "spirit" ng papel. Hindi kaya ang ugat nito ay ang paniniwalang mayroong maling linya at may mga grupong hindi lantad na nagpapalaganap nito (therefore with intentions to sabotage the P's interests)?

Mas makakabuti seguro na magsuri muna tayo bago magtungo sa mga madaliang kongklusyon.

Inuulit namin, naniniwala kami na marami tayong kahinaan at kamalian, at ang ibang binanggit sa papel ay totoo. Ang hindi namin gaanong maunawaan ay ang pagsusuri sa mga ugat ng kahinaan. Kaya't ang aming mahigpit na kahilingan, para sa kabutihan ng lahat ay ang isang malalim na komprehensibong paglalagom ng karanasan, na kung maaari'y lahukan "direct" man o "indirect" ng pinakamaraming kadre at kasapi. Sa ganito'y mahalaga ang papel ng sentro, hindi lamang sa kaagad na pagbubuo ng mga kongklusyon, kung hindi sa sistematikong pagkalap ng mga datos, opinyon at mga mungkahi mula sa mga nakabababang organo.

Kung may mahaba-haba pa sana kaming panahon, maraming bahagi pa ng papel ang nais naming suriin at maglatag ng mga tanong. Ito lang muna ang naabot namin. Seguro sa ibang pagkakataon na ang iba pa, laluna sa panahon ng paglalagom.

Sa Rebo,

KAGAWARAN NG GITNANG PWERSA

To: CC/EC-CC

Concerned with the current developments within and outside the Party organization, we have launched a series of discussion the past few months on socialism and strategy and tactics with the view of deepening our understanding/grasp of these and related issues in the light of changing conditions and revolutionary practice over the last two decades.

It was only very recently that we received the following documents: Armando Liwanag's "Reaffirm Our Basic Principles and Rectify Errors" and "Our Stand Against Modern Revisionism". Tales Duhaylungsod's "Reform the Party, Save the Revolution!"; and Barry's "Resist Authoritarian Tendencies Within the Party! Let a Thousand of Thought Contend!"

These documents especially AL's "Reaffirm Our Basic Principles..." served as the basis of our latest discussion. It has generated varied reactions and questions from comrades in the island. We are hereby expressing our utmost concern while being deeply disturbed by the points raised and the conclusive statements in AL's paper. We are likewise appalled by the general framework and the real purpose of the document.

While we realize certain weaknesses in the process of the struggle including some of those presented by Comrade AL, we surmise that there is more than merely pointing out these errors and the call for rectification. The intent of the paper (purging) brings back to our memories the horrifying experience in Mindanao seven years ago (Ahos campaign).

There seems to be a preponderance of sweeping statements in AL's paper which may be a product of a subjective evaluation of the revolutionary movement in Mindanao particularly during the first half of the '80s. It is suggested that general statements or conclusions made especially those which have far-reaching implications should be supported by hard facts and a product of a collective undertaking taking into account the historical development and conditions prevailing in the island (objective and subjective, internal and external). In view of this, a comprehensive summing-up of our revolutionary work not only in the island but throughout the country may be necessary.

There is also the tendency to over-emphasize the "wrong line" (insu, quick military victory) and takes certain developments and weaknesses to support such claims. In the process, linking such errors to particular comrades from Mindanao, highlighting the individual's rather than the Party's weaknesses, short of stressing their responsibility to the current problems of the revolutionary movement. This method narrows down the responsibility to particular individuals and belittles the capacity of the the Party center in exercising its collective leadership at any given time in the history of the revolutionary movement.

There is supposed to be a deviation in the particularization of the strategy of people's war in Mindanao as claimed by AL. This conclusion served as the basis for

evaluating the historical development of the revolutionary practice in the island. Although, in the first place, there was never an official position of the leadership in Mindanao regarding the shift in the strategy. If there were perceived adjustments in the conduct of the struggle, they were seen as a substantiation and further development of our strategy and tactics on the basis of existing conditions during the first half of the '80s.

It appears that the disagreements within the Party organization on key issues (strategy, socialism) has led to the formulation of these papers. In our attempt to study and understand these papers in the light of the developments within the Party, more questions have surfaced than answers to our queries. In fact, we have the impression that there is a problem of unity within the leadership which affects its exercise of effective leadership of the whole organization. To this, we feel it imperative to be provided with the basis for a better understanding of these problems and ensure the democratic participation of forces in the resolution of these issues.

We have always looked forward to the leadership as the guiding light and model in our continued struggle for national liberation and freedom from the clutches of oppression and exploitation in a semi-feudal, semi-colonial Philippine society. On the contrary, AL's paper has become an added burden as we continuously search for solutions to our daily struggles against the reactionaries (like the TW which has affected to a great extent the revolutionary movement).

While we are not privy to the dynamics and struggles within the leadership, we perceive deeper problems (internal) that has to be addressed decisively to preserve the unity of the organization. It is also important that a favourable condition be provided for resolving contradictions and the more pressing issues (like the TW, etc.) including the current debate.

We adhere to the basic ML principles, endeavour to put these into practice and develop these in the process of the struggle. Just as important in the application of these basic concepts in clarifying the line and strategy is the "basic attitudes" in the rectification process. It is therefore necessary to set the correct attitude, providing the proper tone and a favourable atmosphere conducive to resolving existing contradictions. This, to our mind, would help facilitate the speedy resolution of issues and problems besetting the organization at this point in time.

We are well aware of the possible consequences of this letter including being put in the line of fire as some comrades had recently experienced if only to democratically express our views. Deep within us, this is an honest, open letter of concern for the leadership to consider with the unity of the whole organization in mind.

From: Concerned Comrades in Mindanao (June 1992)

COMMENTS ON THE CURRENT POLEMICS WITHIN THE PARTY

I. INTRODUCTION

I have gone through two issues of Debate, the paper of Armando Liwanag entitled "Reaffirm Our Basic Principles and Rectify Errors", the paper of Tales Duhaylungsod entitled "Reform the Party, Save the Revolution", and lastly the comments of K. Barry on Liwanag's paper entitled, "Resist Authoritarian Tendencies Within the Party, Let a Thousand Schools of Thought Contend". I have also read the two issues of Rebo (I and II - draft or final papers by the PB?).

This paper will have three main parts: the first part will deal on the conduct and style of the current polemics or debate within the Party. The second part will deal on my recollections of the Mindanao experience and preliminary comments on some important points sharply brought up by Armando Liwanag in his paper which is an individual's summing up of experiences of the Party's revolutionary processes and experiences in the country since 1978. The third part consists of my observations on the possible paradigm used in summing up the said experiences.

It is with mixed feelings that I write this paper. First is a feeling of fear because I am an unknown entity with limited booklearning and of petty bourgeois origin. These comments may also be construed as a "cover-up for past mistakes", as adaptations, elaboration, etc. are suspected as diversionary efforts or cover-up for errors and the propagation of the wrong line. It is also with pain and haunting guilt that I write these comments because I was a direct participant in the processes which Armando Liwanag has judged as "the greatest error, deviation, damage and crime" committed in the history of the revolutionary movement. I was, however, emboldened to write this paper believing that as a direct participant, I might be able to make a contribution no matter how small in clarifying certain points and in providing missing or overlooked data for conclusions to be better grounded.

This is not a paper in defense of one view or the other. These are only my personal views on the processes involved. If theory is indispensable, so is revolutionary practice. It is also a basic principle of ML. This is important in the search for effective methods in specific historical settings. We should also rely on collective wisdom arising from practice and not depend solely on a few individuals to theorize for the whole organization, no matter how intelligent they may be.

II. SOME COMMENTS ON THE CURRENT POLEMICS

The current polemics or debate if handled properly can facilitate the organic development of the theory of Philippine revolution expressing the collective wisdom of revolutionaries. It is unfortunate that much of the theoretical discussion has the tendency of using the method of "impugning your opponents' credentials". Fixing labels can replace or prevent rational arguments. The tendency of calling one's opponents "petty bourgeois radicals", "insurrectionists", "quickies" etc., and using limited data to support these labels may appear all that is required in order to discredit their views. When one side fails to carry on the struggle of ideas, the more dominant personalities with their big arsenal of book learning on the other side may come out as the sure winner. But it may not always mean that the so-called sure winner have the absolutely correct position. Their or his position may also be wrong or only slightly better.

Some writers think that the responsibility for this style of argument can be ascribed to those Marxists whose work is insufficiently flexible and undogmatic. The inflexibility and lack of openness of their views at any one time prevents the organic growth and development of their positions.

Straightjacketing can become the hallmark of a tradition that is no longer developing because it is no longer critical of itself. Every follower can stick to his brilliant leader (possibly paving the way to the cult of personality) at every twist and turn. The over-all system expounded by the leader will never be questioned. Only particular weaknesses will.

Without ceasing to be polemical in the best sense, attempts at rational, argumentative and critical thought should be further encouraged. We should try to arrive at justified and well supported conclusions by the method of Marx and Engels themselves, the method of critical analysis and argument which according to some writers is open to the possibility of its own fallibility and limitations. There should be more of the undogmatic and flexible style that has been adopted by Marxist thinking at their best. General tentativeness of tone and by and large a sense of modesty about what has been done and a recognition of the fact that Marxism-Leninism is an open-ended system of thought that is ever more dynamic and growing should characterize the style and conduct of the current polemics.

III. RECOLLECTIONS OF THE ACTUAL PROCESSES IN MINDANAO SINCE 1983-1986 AND SOME PRELIMINARY COMMENTS ON SOME POINTS IN ARMANDO LIWANAG'S PAPER

If I am not mistaken, historicity in human society and the revolutionary movement is also central to dialectical historical materialism. There is also a danger of some kind of mechanical materialism if in the process of learning from historical facts, a rash or forced conclusion is made pinpointing petty bourgeois class origin as the root cause. Otherwise we will miss important lessons from such a significant experience in the whole history of the revolutionary movement under the new Party.

I was first assigned to Mindanao in the first quarter of 1981 to work as a member of the committee of one of its biggest guerilla fronts. My first stint in Mindanao was short-lived. But I had some impressions in that short stay. The Front Committee just finished their BKP and initial summing up of their experiences.

According to them the history of the front followed to a certain extent a militarist line due to weak Party building since the start, around 1972 until 1977. One man tended to monopolize decision-making. They never had a systematic ED until the Mindanao Commission was set up which initiated the BKP campaign. Their limited familiarity with Marxist tools for assessment and summing up was the reason for their difficulty in culling lessons from their experiences. Due to their long stay in the countryside, they had extreme difficulty in understanding urban work, its orientation and specific processes. This accounted for limited attention being given to urban work.

I also learned from them that there were excesses in their anti-feudal campaign in 1980 due to limited grasp of class analysis, strategy and tactics. They also expressed their difficulty in consolidating mass organizations, in setting up OKPs and in getting these going. The FGUs, DGUs, militia, and SDCs were in place and my impression was that there was a relatively good balance among these armed forces of the people on the basis of a broad mass base. They had however, some problems as to how to systematize and make functional the PO system, to improve P building and to raise the level of ML military theory among their cadres and forces. They also had some problems in developing other forms of mass struggles, especially in areas where there were imperialist extractive industries and comprador plantations. They also had problems since 1973 with the liquidation of the so-called "demonios" (alleged enemy agents or infiltrators) because there were no safeguards and regular processes. There was a tendency towards a narrow interpretation of class struggle as physical elimination of the perceived enemy. My general impression was that they were very eager to learn more from other new experiences. They had only a few books by Mao and some P documents (PSR, SCPW and OUT).

From the above initial perceptions, there was a militarist line developing in that Front since it was formed until 1977 due to weaknesses in P building. One can hardly detect any tendency towards insurrectionism because attention to urban work was very limited. The strategic line of encircling the cities from the countryside was foremost in their minds. But of course, the experiences in this front was only a small part of the whole Mindanao experience and not reflective of the general trends of the revolutionary movement in the whole island.

I was transferred to a new work outside Mindanao for around two years. After the Aquino assassination I returned to Mindanao. I will try to call to mind actual processes which might help in objectifying better the Mindanao experience of the 1980's.

The whole revolutionary process of Mindanao cannot just be judged from the standpoint of "orthodoxy" or a straightjacketed paradigm apart from the evolving policies of the national central leadership, especially since 1978. It cannot also be isolated from its interaction and mutual influence with other regions in the Philippines. Neither should we isolate the Mindanao experience of the early '80's until 1986 from its whole historical development. The whole historical process is of paramount importance to the understanding of the Mindanao experience of the early '80's. That is why a thorough study of its historical development since 1970 is indispensable for an objective summing up. There is a summing up paper of the period 1971-1979 and of the period 1980-1989 as well as the whole experience of the Alos campaign which should be studied carefully because these papers express the collective wisdom of participants in the aforementioned revolutionary processes.

My first attendance in the Mindanao Commission Plenum was in November 1983. In this meeting, as far as I can remember, what was discussed in detail was the question of how to develop further the PPW in Mindanao towards the fulfillment of all the requisites of the advanced substage of the strategic defensive. Some posed questions on the SCO concept because in their estimate "regularization" or "regular mobile forces" will be almost impossible to attain given the domestic capabilities and resources and the difficulty of entry of more powerful weapons from outside. Thus the general thinking was that we can perhaps aim only at some minimal elements of regularization like the formation of companies (50 to 60 per coy) on the basis of the development of mass base and political forces. It was further conceptualized that GW should be combined with other forms of struggle involving the masses in their numbers especially in a favourable condition.

The discussion centered on the question of building guerilla bases, staging areas, OKP building, NDF barrio committee building up to section level, consolidation of expansion areas which was remarkable at that time, strengthening of solid mass organizations in barrios and raising their levels, the balance of bigger guerilla formations with FGUs, DGUs, and other irregular armed units on the lower levels, and the further development of the peasant mass movement within the anti-feudal framework and the over-all general line. The acquisition of a copy of JMS article on the political economy of the Philippines helped resolve the question of whether Mindanao was semi-feudal or not. The entire meeting was almost focused on the question of how to intensify protracted guerilla warfare in the countryside along the strategic line of encircling the cities from the countryside. The draft discussion papers might still be available in the library of the current Mindanao Commission.

From the regional reports, we gathered that there was unprecedented increase in HPR and the mass base. Only North Central region and Southern region (this includes Davao City) reported some decrease. In North Central, the effort of the whole Party organization in Mindanao of building the Bukidnon mountains as a stable base area (close to the concept of central base in the SCPW) failed because according to the front and regional cadres, the geographical situation was not after all favorable for building and maintaining a stable base area against enemy military offensives. In the Southern region, the countryside went through difficulties due to intensified operations by the Marines but the main urban center (Davao City) registered a developing revolutionary upsurge after the Aquino assassination. The other regions registered more positive results in consolidation and expansion work of the mass base and political forces favourable for the intensification of guerilla warfare. Unprecedented mass mobilizations in urban and big town centers were also reported after the Aquino assassination.

After the above discussions, we studied the national trends. There were signs of cracks and weakening of the fascist dictatorship, signals of the disintegration of the AFP with the news of the emergence of an organization of junior officers like the RAM and reported possible defections of cabinet members like Enrile. We were not sure whether the US imperialists and their allies were already in an irrecoverable situation and that they could not rule in the old way. Neither was there a conclusion that the Filipino people in general at that time could no longer endure the old rule. In fact, some thought that the imperialists still had a wide range of maneuver and that the people were still susceptible to promises of reforms. On the side of the subjective forces, which were at the core of the anti-fascist front, the estimate was that there was an uneven development among the different regions and that the overall capability on the national level was not yet adequate to deal a mortal blow to the reactionary state from where it will have much difficulty to recover. But it was thought that the favorable situation could be exploited for accelerated development of the revolutionary forces and that the national strategy should be studied deeper in order to maximize the gains in the current conjuncture.

It was in the course of the discussion on the concept of a revolutionary situation that the idea of an insurrection came into being. Existing P documents (PSR, RERP, SCPW, and OUT) were found inadequate to provide answers to the specific questions and to the search for effective specific methods in that conjuncture. The concept of the three strategic combinations coming from the national central leadership was also found wanting in elaboration. Some thought that uprisings in third class towns in this theory of combinations were in the framework of intensifying guerilla warfare and did not confront the question of insurrections in major cities and big town centers. One said that the national leadership should elaborate further his concept of three combinations in the light of the conjuncture and in the light of the uneven development of the revolution. Mindanao cannot just formulate its strategy outside of a national strategy more relevant in the conjuncture. Some were of the opinion that if a revolutionary situation matures, there was a possibility for insurrections to explode in major cities and big town centers. But will this call for a shift to insurrectionary strategy or should insurrections be taken as new forms of struggle necessitated by the objective situation but still within the framework of PPW? The Maoist PPW as particularized in SCPW was really considered the best relevant strategy for the semi-colonial and semi-feudal Philippines. But it could not provide enough guideposts for effectively confronting the new turn.

Thus some thought that perhaps the Vietnamese experience and the Nicaraguan Revolution might provide more enlightenment on the current questions being faced.

The group found itself inadequate in clarifying the questions. Others thought that the protracted framework did not encourage a more daring stance or a war footing for the confrontation of the conjuncture. We were never able to arrive at clear resolutions and conclusions. The only resolution agreed upon was to study the matter further and to consult the national central leadership. It was however expected that if the armed fight in the CS and extensive struggle in the cities and towns, combining legal and illegal forms, will intensify, there was a possibility of a revolutionary situation to mature. Thus it was agreed that we should put stress on developing a strong Party that will guide the armed struggle, the mass movement, the solid mass organizations and the united front organizations in order to take full advantage of the favourable condition.

Cadres working in the urban areas made an appeal for more attention from the senior cadres of the commission due to the new turn of events which needed specific guidance. Questions regarding the orientation of urban work were raised. Some felt that the actual development of the urban mass movement might go beyond the parameters of the open and legal orientation due to the extremely favorable situation. Higher forms of struggle in the urban areas were emerging. Partisan warfare was also developing in Davao City which had a relatively vast mass base among the urban poor communities. The Commission saw the need for more attention to urban work and resolved that a few senior cadres will guide this area of work. Their task was to study the question of how to carry on the mass revolutionary urban struggle and revolutionary violence or armed operations in the cities and towns necessary for waging a protracted guerilla warfare in an island with an average level of development.

It was already seen that Davao City must not go far ahead. Otherwise, the enemy troops will be concentrated here. Other cities and big towns must march in step. It was premised on the idea that mass revolutionary struggle and armed operations can only be more successful if it is island-wide and also nationwide. It was also resolved that a Minda-wide prep-com for the NDF be set up as part of developing the over-all struggle in a favourable condition.

It is true that some Commission members and some forces were excited about the idea of an insurrection and tended to counterpose it to PPW in 1984. But this was never the official position of the Commission. In fact some senior cadres of the Commission took the position that the orientation of urban work should remain mainly open and legal until the general final offensive in the strategic offensive stage. On the other hand, others thought that preparing for the possibility of explosions does not necessarily mean a shift to an insurrectionary strategy because such explosions can take place within the People's War framework.

A summing up of Minda-wide staff organs was made in early 1984. The major lessons were: there was a need to sharpen the orientation of urban work to facilitate faster development within the framework of the overall strategy; the staff organs played an important role in assisting the commission in ensuring the fast development of urban work; the increase in the legal machineries was too fast and consolidation work must catch up; lack of ideological and organizational consolidation of the staff units; and studies and discussions were almost limited to political education and national situations needed for mass campaigns. The main resolution was to launch an ideological campaign and to pace the mass campaigns and mobilizations well. Some KT-KRs were reacting to very fast pacing because ideological consolidation was not given enough attention. They were convinced that the principal stress must be CS and GW without denying the importance of urban struggle.

Studies were made on strategy and tactics, united front work and experiences in other countries like Vietnam and Nicaragua. Review of Party documents such as RERP, OUT and SCPW were also undertaken. It was also resolved that all Party members must finish BKP and BKK. These were carried out by most units. The major texts used for the special studies were by Mao, Zhou Enlai, Stalin, Lenin, Le Duan and Giap. Books on the Nicaraguan Revolution, and other articles on experiences in uprisings and insurrections were also read and discussed within their specific historical contexts. As far as I can remember, senior cadres of the commission kept on reminding us that the most important thing was concrete analysis of actual processes and concrete contradictions in order to learn the particular laws and discover effective methods for advancing the People's War.

In May 1984, the Execom of the Commission met. They possibly had consultations already with the national leadership. One of their agenda was the preparation for the Minda-wide White Area Conference targetted for October, 1984. They came up with a draft document entitled: "Batayan sa Pagpapaunlad at Papel ng Kilusan sa Puting Purok sa Buong Estratehiya ng Digmang Bayan sa Mindanao".

In October, 1984, the Minda-wide WA Conference was held in the countryside. This was attended by one KT-KR member from each region, RWAC secretaries, some POs and COs of partisan units and most of the Commission members. The draft document Batayan sa... was discussed. This was approved in the main. After this a general program for WA work was discussed and approved. This was followed by a discussion on a draft summing-up of WA work, NDF building, LUF and sectoral orientations.

As far as I can remember, the senior cadres explained that the aspect of CS work and AS are not presented in detail in the paper "Batayan..." because there were other documents available — comprehensive summing up from 1971-1979 and a paper entitled "Intensify Guerilla Warfare". The WA paper dealt more on urban and UF work. There was also a separate paper on Partisan warfare.

As explained in the conference, the historical development of Mindanao (outline of the 1971-1979 summing-up) showed that the principal stress was in the work in the countryside (painstaking mass work and step by step building of the army) but adequate attention was also given to urban work in

many urban centers in Mindanao. Through long years of sacrifices and efforts in combining legal, semi-legal and armed organizing, the revolutionary movement in Mindanao was able to establish a broad mass base and to occupy almost all the strategic areas in the island. This became the basis for the emergence of relatively bigger formations and widespread smaller guerilla units and other irregular or non-regular units. The condition was therefore set for fulfilling the remaining requisites for the advanced substage of the strategic defensive. It is in the CS, the explanation continued, that AS is being developed on the bases of the development of the mass base and mass movement in the CS. On the other hand, as AS develops further, the mass movement in the CS, though secondary, also intensifies and the mass base will be further strengthened and expanded giving a favorable condition for the development of OKPs and NDF committees.

Given the level of military organization and of political forces, it was seen possible that intensified guerilla warfare may serve as one of the catalysts in developing a revolutionary situation in a definitely favourable condition and in combination with other forms of struggle in the CS and urban center involving the masses of the people. It is true that it was defined that the main task of the bigger formation was annihilation of enemy troops based on their capability to hasten the disintegration of the armed reactionary state and help facilitate defections of some sections of the AFP. But it was never seen that this was their only task. In fact it was seen that in between campaigns and operations, each region should be creative enough in ensuring their involvement in production, mass work and cultural activities. However, it is true that there were really difficulties in ensuring on-going consolidation of these big formations.

In the urban centers, the open, legal mass movement was considered principal. But in the course of development, the semi-legal, illegal and armed forms though secondary will also develop especially in favorable conditions. Thus even the methods of organizing will become varied from legal ones to semi-legal, illegal and armed methods. The combination of

intensified guerilla warfare and intensified mass movement may heighten a revolutionary upsurge leading to the maturation of a revolutionary situation. Thus a possibility of an explosion or insurrection by spontaneous and organized forces led by the Party was perceived. The small armed units in the cities and some guerilla units in the CS and defecting AFP soldiers can serve as shock forces while other guerilla units can foil the rapid deployment of reactionary troops to areas where insurrections and uprisings explode.

The legal, semi-legal and illegal forms of struggle including insurrection were all categorized under the terms "political struggle" for practical purposes. Partisan warfare was considered there were cases of untimely formation of big companies (50 to 80). This was due to the condition of the mass bases which were relatively vast enough but lacked consolidation and to the level of military capability, PO system and P building within the formations.

But these did not remain for long. Other regions preferred to maintain only FGUs and DGUs, despite the fact that there were conditions favorable for the formation of guerilla coys. But all KT-KRs followed the line of building the army step by step. In many regions, most KT_KRs acted as military command for the time being for purposes of breakthrough and to ensure strong Party leadership but not for quick military victory. Perhaps the weakness was that the comprehensive leadership sometimes suffered when most of their attention were focused on military matters. On the regional level, the military staff units were not top heavy. In fact, they were very skeletal. Very few were drawn from important territorial organizing work. On the Mindanao level, there was a time when the staff units tended to become top heavy. But the forces drawn for these staff units were not territorial cadres and if there were any, they were cadres. In fact, the criticism was that there were cases where personnel who lacked experiences in mass work but had some skills were drawn into staff work. This was the reason why towards the second half of 1984, the staff units were streamlined and only a skeletal staff was maintained.

On the question of insurrection, I think there was really only one member of the commission and some forces at the lower levels who were entertaining the idea of an insurrectionary strategy as counterposed to the PPW. Perhaps, the influence here was the 1945 victorious general insurrection in Vietnam. The Vietnamese experience expounded the principle that People's War was a war mainly between two armies. The revolutionary forces must be able to develop an army capable of smashing the armed component of a reactionary state. While in a general insurrectionary strategy, the main forces are the strong and vast political forces with a broad bloc of unity and a smaller guerilla type military contingent and some defecting sections of the reactionary army which merely serves as shock troops in support of the political forces against the enemy's armed forces. After the 1945 revolution, the Vietnamese developed a people's war which seems to depart from Mao's strategy of encircling the cities from the countryside. But it was still people's war combining different forms of struggle. The Nicaraguan paradigm had also an influence in the sense that at a particular conjuncture, the "guerra prolongada", the proletarian tendency, and the insurrectionary tendency achieved unity in strategy and launched a final and victorious offensive. The level of development reached by Mindanao at the time of the conjuncture could really make the two experiences very relevant. But the commission did not make a final decision due to the reasons already cited. Perhaps, the weakness of the Commission and the National leadership was the lack of comprehensive and detailed guidelines in taking full advantage of the then exceedingly favorable situation. In general however, the Commission explained when an insurrection would be possible in the same manner that Armando Liwanag explains in his paper.

On the question of cadres in the enemy manhunt list staying in the cities due to "insurrectionism", I think the presentation of Armando Liwanag is not accurate.

Definitely, his presentation has elements of truth. But on the other hand, it is not true that all or the majority displayed in public places during mass mobilizations. Perhaps, this was true in some cities at the time when there was a need for a breakthrough with new and higher forms of political struggle. Furthermore, it is true that in many cases there was laxity in observing security measures, underestimation of the enemy and overconfidence that a wide range of organized communities can ensure safety.

On urban basing. I think only Commission members whose responsibility was in WA work were based here and not all were in the manhunt list. Admittedly, some were lax in terms of security. But with regards to the most senior cadres, they were based in the countryside. There was a time when the most senior cadre went to Cebu and during his stop-over there, he followed up the remaining units of the military staff. But this was in late 84, when he was on his way to a series of national meetings. In 1985, the senior cadres stayed in Manila for a series of national meetings. The other Commission members responsible for WA work sometimes utilized Cebu for consultations and meetings but their main base was Mindanao. It was a case of utilizing different venues, sometimes in the CS and sometimes in different urban centers including those outside Mindanao. But most of the Commission members were based in the CS and many even hesitated to pass by urban centers on their way to meetings or consultations.

On the Años incident, I think it is not accurate to say that one of the main reasons was that the remaining members believed what a political detainee who escaped from detention (a commission member) revealed about a big DPA. Most commission members did not believe it because it was almost impossible for them to imagine the one implicated as an agent. Others were bothered.

Before the Años campaign was launched, it was brought to the attention of the Deputy Secretary of the Commission who was also in Manila for a series of National meetings. A commission meeting was held in the countryside in September 1985 without the secretary and deputy secretary who were in the national meeting. Both called for that meeting and the remaining senior cadre, a member of the secretariate, was asked to preside. The commission meeting collectively approved the campaign although some had misgivings due to lack of regular processes and standard procedures in the Party with regard to this matter.

After the national meeting in September 1985, the senior cadres stayed in Manila to assess the reports of the Ahos campaign together with the KT-KS from October to November. By December, they went back to Mindanao in order to assess better and put a brake to the snowballing campaign. The initial judgement was that the campaign was successful, while excesses were condemned. The PB approved this conclusion. But in the 1990 commission meeting, the final judgement was that the campaign was in itself a grave error which caused untold damages to the Party and the revolutionary movement, despite the fact that some real agents were eliminated. The comprehensive draft summing up paper will provide a basis for a more objective judgement because all the facts are there. It is difficult to imagine whether the so-called "erroneous line of quick military victory" and "wishful armed insurrection" was one of the root causes of the Ahos debacle because in the first place it still has to be proven whether such an erroneous line really took shape. Perhaps there was more of inadequacy in seeking truth from facts and actual processes due to hysteria, oversuspiciousness, absence of regular processes and procedures in the Party that caused the Aho campaign to snowball without the tight control of the Commission.

On the question of covering up the mistake of the Mindanao Commission by hitting hard on the boycott mistake of 1986: I think the presentation is also inaccurate. As far as I know the senior cadres from the Mindanao Commission who became members of the PB attacked the boycott policy because of their reaction to one man or a few individuals dictating their will on the majority. They were definitely against the insurrectionary strategy that deviates from the framework of PPW and were not in the thick of things during the Ahos campaign since they were attending a national meeting (as explained earlier). They also perceived that the anti-fascist forces was rising to a dominant position even before November 1985. One former commission member however wrote out his strong position on the boycott error. He linked the boycott mistake to the "old" strategy, which he thinks should be a thing of the past, and put forward his insurrectionary strategy. But this was never a position of the commission. AL's judgement on this matter is a case of hasty generalization.

AL's judgement regarding the promotion of senior cadres and the promotion of the wrong line on the national level is also inaccurate. The remaining KT members of the commission questioned the decision of the KT-KS/KS of pulling out the secretary and deputy secretary immediately after the end of Ahos. The remaining KT members of the commission were not prepared for the gigantic task of rebuilding. They felt that it was their disciplinary action for the Ahos fiasco that they were forced to assume this gigantic task. Now, whether those who were promoted to the national level promoted a wrong line should be a subject for further study, because this will constitute a gross underestimation of other KT/KS and PB members not coming from the Minda Com. If there is really such an erroneous line, other possible sources should also be traced. It is unfair to throw the full weight of such error or deviation on the Mindanao Commission alone if ever such an error was really committed.

The alleged formation of the erroneous line in Mindanao should be studied further within the context of a revolutionary upsurge and a developing revolutionary situation or as AL calls it in another document: "the revolutionary flow". This particular historical setting raised serious questions to the PPW as particularized in the SCPW and OUT. This fact should not make the Mindanao Commission the sole target of the line of fire. In fact, this should encourage further elaboration of the PPW paradigm in the old Party documents by responding more comprehensively to the questions raised. In the process, a new paradigm will evolve in the sense that it will become an enriched PPW, based on the practice of the Philippine revolution, and more relevant to our current historical, cultural, political, economic and military conditions and the international situation. It will also be a new paradigm in the sense that it will have differences with the PPW as expounded in SCPW. The PB clarification on the strategy in 1990 is a very good step forward in this direction. A sound political, ideological and organizational leadership is one that is always open to an evolving paradigm or in search for more relevant paradigms at different junctures of the historical process. The call for rectification and disciplinary actions are most welcome. But it should not be done in the tone of hunting down offenders. I think most, if not all cadres involved in the revolutionary processes we have gone through, are ready to assume responsibilities for their individual or

collective actions. The tone or framework for these rectification and disciplinary action is important. It should not sound like a purging of some kind, similar to that of the cultural revolution. If I am not mistaken, Lenin once said that it is a graver mistake to fail to correctly analyze mistakes, than the commission of mistakes themselves.

IV. Observations On the Possible paradigm used by AL in Summing up the Revolutionary Experiences

Without claiming certainty, I will try to construct the paradigm which I perceive has a big influence on the paper and point out what I think are its possible limitations.

In general, as stated in the paper, the so-called basic principles are used to measure revolutionary practice. On the basis of these basic principles, a general conclusion is made that Party cadres and members who adhered to these basic principles have won great victories while those who deviated from these have caused grave damage to the Party, revolutionary movement and the Filipino people. This of course indicate that the two line struggle framework of Mao is possibly being used here. It reminds us of the clash between the Kuomintang line which caused untold sufferings to the Chinese people and the line of Mao (PPW) which won great victories during the Anti-Japanese war. As the gross errors and deviations are elaborated in the succeeding pages of the paper, which according to him started in Mindanao and was later promoted on the national level due to the promotion of senior cadres of the Mindanao Commission to the national central leadership, the paradigm is further developed as I perceive it. The wrong line identified is characterized as a combination of "wishful armed insurrection" and of "quick military victory" arising from petty bourgeois impetuosity and the lack of a profound grasp of MZD thought and PPW.

The accusation that the "wishful armed insurrection" placed too much stress on urban work and only gave lip service to People's War brings to mind the struggle between Mao and the Returned Students' Faction or the 28 Bolsheviks (led by Wang Ming) which employed a Soviet brand of Marxism which exaggerated the significance of the "elements of socialist revolution" and the significance of the struggle against the bourgeois and rich peasants. Mao's line was accepted by the Party as the better one after the debacle of the Fifth Encirclement campaign which forced the communists in the Central Base Area in Jiangxi to undertake the Long March.

This so-called lip service to People's War also appears to be an inversion of the Vietnamese Communist Party's accusation that Maoism puts stress on the peasantry while "it pays lip service to, but demiss in practice, the historic role and mission of the working class."

The so-called "quick military victory" reminds us of the Lilisan line which attempted through military means to capture and control key cities nationwide. This ended in failure. This wrong line came into being, according to Zhou Enlai, due to a low theoretical level (not clear on the concept of revolutionary situation), majority of party members came from petty bourgeois origin, and there was no opposition to it.

If we combine the Returned Students' Faction line and the Lilisan line, we have something like a combination of "wishful armed insurrection" and "quick military victory" line.

The accusation of "wishful armed insurrection" is further traced to AL's allegation that the Sandinista paradigm was superimposed in Mindanao which gave rise to insurrectionism. Furthermore, he asserts that certain dramatic events (like the Petrograd and Moscow uprisings, the Vietnamese uprising of 1945, the Tet offensive of 1968, and the Nicaraguan final offensive of 1979) were eclectically taken out of their historical context and gave rise to the formulation of an insurrectionary strategy in Mindanao, counterposed to Mao's PPW. This seems to be given a Philippine version by citing it as similar to the so-called "alsa-puto". On the question of "quick military victory", Armando Liwanag appears to provide a Philippine flavor to the Lilisan paradigm with an allegation that there was a recycling of the Jose Lava adventurist line of quick military victory" (the Lava line was guilty of building battalions and companies without painstaking mass work and without an extensive and deep

going mass base as foundation). Some data are used to bolster the claim that a "quick military victory" line took shape in Mindanao in the early 80's up to '86 without giving attention to the historical fact of a decade of painstaking mass work and sacrifices in the CS before 1980. However, as it is also implied in the paper, it should be pointed out that the so-called Jose Lava adventurist line was not exactly the same as the alleged quick military victory line in Mindanao. While the Jose Lava line rejected all forms of alliance, boycotted the 1951 election and proclaimed the hegemony of the P, in Mindanao, there was attention given to urban work, legal alliances, limited participation in bourgeois elections under certain conditions, and the proclamation of the NDF. Armando Liwanag can easily explain this difference because of his accusation that the alleged "wishful armed insurrection" line for urban areas also took shape in Mindanao.

By way of summing-up, the possible paradigm used appears to be the Chinese experience under Mao with some elaboration. This is further indicated by the call for a rectification campaign at the end of the paper. Rectification campaigns were developed by Mao because of his conviction that the Communist party itself needed to undergo periodic rectification to eliminate ideological deviations and to educate cadres on the policies and strategy of the Party. The persistence of class contradictions within the Party even after victory was the rationale behind these campaigns.

The paper's call for rectification reminds me of the first major rectification campaign of Mao held in the Yanian period between 1942 and 1944. During the war years the party had grown so rapidly and the ideological level of many new cadres was quite low.

If such a paradigm as outlined above is used in a manner that only the data that can fit into the framework are used, then, the conclusions might not correspond to the actual facts and processes. We might be forcing the data into the boxes and only the boxes are seen. The excesses of the cultural revolution point to the fact that Mao himself violated the principle of "seeking truth from facts" by limiting himself only to data which confirmed his hypothesis. Grasp of particular laws that developed in the Mindanao experience which are important for the organic enrichment of the theory of Philippine revolution might be lost.

The possible paradigm is very good in the sense that it facilitates the summing up of experiences which has long been neglected by the national central leadership. But while there might only be tendencies towards the so-called wrong lines, we might be too rash in concluding that such a wrong line took shape in the Mindanao experience and has grown to a monstrous nationwide error. Some valuable lessons might be missed if investigation is not made more thorough and encompassing. As already stated earlier there are existing draft comprehensive summing up of the Mindanao experience since 1971 to 1979 and since 1981 to 1989 and other regional summing up papers which should be studied more thoroughly before jumping to conclusions. The leading participants in the major processes being summed up are still alive and they deserve to be consulted or be allowed to participate in the summing up.

Secondly, Armando Liwanag does not subject to critical analysis policies issuing from the national leadership since 1978 and their effects on the territorial commissions and regions. The concept, for example, of the three strategic combinations, of regular mobile warfare, SCO and of uprisings originated from the national center. These developments indicate that the old documents were inadequate in answering specific questions brought about by the further development of the revolutionary process.

The Mao model might be the most relevant to a semi-colonial and semi-feudal country, which was particularized in the Philippines in PSR, SCPW and OUT. But at a certain level of development of the revolutionary process faced with a developing revolutionary upsurge and the possibility of amaturation of a revolutionary situation, these documents were found inadequate to provide all guideposts for advancing PPW more effectively and in more specific ways. This is the reason why there was a search for other models which might be able to provide clearer hints and better framework in the search for specific methods in the conjuncture. These considerations must be included for a more encompassing and objective summing-up.

OTHER COMMENTS ON "REAFFIRM OUR BASIC PRINCIPLES AND RECTIFY THE ERRORS"

BY ARMANDO LIWANAG

This is a sequel to the paper "Comments on the Current Polemics in the Party". In that paper, comments on the conduct and style of the polemics, some clarifications on the Mindanao experience from a personal view, observations on the possible paradigm influencing AL's view on the Mindanao experience, and some suggestions for the organic development of the theory of Philippine revolution were made.

In this paper, I will make some comments on some points of AL on Peace Negotiation, NDF and the 1986 boycott mistake. Being a participant in some processes related to peace negotiations and NDF, I feel it is a compelling reason to write some points which can help further objectify the processes. This can help future collective summing-up by those who have directly participated in the said processes in the context of the life and death struggle in the homefront. As stated in the preceding paper, I have expressed fear that I will possibly become the target of the line of fire. But I am more than ready for whatever will be the consequences of this action. What is important is that I have honestly essayed to put my ideas into writing with a view of helping the organization arrive at a higher level of unity.

I. ON THE PEACE NEGOTIATION

Something is again mentioned about the Mindanao Commission in relation to the 1986 peace negotiation. It is still linked to the accusation of the alleged "erroneous line" of the Mindanao Commission in 1980-1986 and promoted on a national level. The Commission is accused of "localism", of wanting to win victory outside of the national context. To a certain extent, adequate points have been presented already in the first paper which indicate that Armando Liwanag has not fully investigated the processes and has violated the principle of "seeking truth from facts".

As far as I can remember, in June 1986, the Mindanao Commission held a plenum to sum up the Aghos Campaign and to discuss the PB paper on the current situation and tasks. One of those discussed by the PB members (senior cadres of the Commission; one or two of them were already KT-KS members) was on the national Peace Negotiation and within this context, the local peace negotiation. The memo of the KT-KS on the peace negotiation was not yet ready at that time so the matter was discussed in general.

While the Commission was in plenum, or even before the plenum right after the Edsa uprising, anti-fascist elements who had long ties of cooperation with the movement and who were now heads of local provincial and municipal governments, were already taking initiatives to conduct talks with the regional Party organization. Before the regional secretaries returned to their regions from the Commission plenum, the initial talks were already on the way. When the secretary of one region returned, he saw that the talks were already in progress. But because of the absence of a copy of the formal memo from the KTKS, he thought this initiative was still within the framework of what was explained in the plenum. Since he had another urgent matter to attend to, he left the region. The remaining members of the KTKR continued the talks and later came to some general agreements without knowing that on the national level, the peace talk was still on the way towards formalization. It might be important to point out that in this region the Aghos campaign was not really launched because right after

taking up 3 initial cases, the KTKR decided to stop the Ahos thing. So the anti-informer hysteria cannot be linked to the initiatives for local peace talks. The enemy offensives in this region was also less compared to other regions. The motive behind their efforts must have been to strengthen the links with the local government now manned by tested tactical allies for the further advance of the revolution.

The secretariat of the Commission, upon receipt of the memo, called the attention of the region and saw to it that from then on they should march in step with the national efforts. While this was being discussed, the enemy troops attacked the area where the peace talks were being held. The military under Col. Blando was angry because they were not included in the talks and they disagreed with the general agreements. The Commission secretariate and the KTKR moved and ordered the NPA units to launch an active defense. With the use of explosives and high powered weapons around 50 enemy soldiers were wiped out. The incumbent governor in the province denounced the military attack in the national dailies thus embarrassing the Aquino government.

The other case was the North Central Region which already had preliminary talks with the Governor, who also was a close tactical ally, even while the Commission plenum was in progress. This region was one of the worst hit by the anti-informer hysteria. I think they saw the peace negotiation as an opportunity to openly explain to the people what really happened in the Ahos campaign, to make a public self-criticism, to follow-up temporarily abandoned areas, to expand and to consolidate. But when their attention was called by the secretariate of the Commission, they followed the policy. The other regions also followed the national memo and saw the peace negotiation as an opportunity to publicly explain what happened to Ahos, to utilize the opportunity to regain lost areas, to expand and to consolidate.

Before the end of the National Peace Talks, a Mindanao-wide NDF Conference was held. In that conference, it was agreed that all local peace negotiation should be put to an end at the same time as the closing of the National Peace Talks. There were two or three regions that expressed their opinion that it would be good if the peace talks would be extended for further gains in recovery, expansion and consolidation. But everyone followed the national decision. However, before the delegates could go back to their respective regions, there were some regions which still expressed to the media their willingness to continue the regional peace talks. But once the delegates reached their regions, the agreement was explained to them, and they readily implemented the policy.

After the anti-informer hysteria, the revolutionary movement in the island was in shambles. It would really be impossible to imagine that the Mindanao Commission could think of "running ahead of the rest of the country in liberating Mindanao" as AL accuses the Commission. He should really study the facts of the situation more in order to arrive at well grounded conclusions. He demonstrates his brilliance however in the other points of the paper in relation to peace negotiation. But it would be good for the revolutionary movement to also learn from the Vietnamese experience. In this experience, peace negotiation became a key part of their strategy within the framework of coordination of political, military, and diplomatic strategy. We should be able to utilize and coordinate all means at our disposal towards the overriding objective of national democracy with socialist perspective.

II. ON THE NDF

Armando Liwanag's reaction to the concept of the NDF as a federation calls to mind

that incident in 1967 when some members of the Chinese Communist Party proposed the reorganization of China into communes modelled after the Paris Commune. Mao did not agree to the proposal because it was not clear to him what the role of the party would be in such a federation of communes. After their 9th Party Congress in April, 1969, Mao called for rebuilding the party along orthodox Leninist lines.

As far as I can remember, during the NDF Congress, only one delegate expressed the idea that it might not be good to mention the Communist Party in the history of the NDF because this might not be encouraging to non-P progressive individuals, groups or organization which will possibly join the NDF later. The said delegate feared that the idea of the NDF being dictated by the P might be confirmed and will be counterproductive to the expansion efforts. But this was only an honest view of one individual. The collective wisdom of the congress was overwhelmingly in favor of its inclusion as a historical fact. In fact, the lone ND delegate was also strongly for its inclusion. So this thing should not be magnified to such an extent that the federation concept is considered a danger to the acceptance of Party leadership.

If I am not mistaken, the concept of the NDF in 1981 was that it is composed of ND organizations and other political forces considered nationalist and democratic adopting the principle of confederal, consensual and consultative relations with a view of keeping the door open to new individuals, groups, organizations and even parties that wish to join. At that time, the national UGMOs were still in the process of formation and there were individuals, groups and independent political organizations which welcomed the idea of being represented in a Provisional NDF Council. The efforts at that time were to encourage the formation of the national NDUGMOs and to sustain talks with the said individuals, groups and political organizations open to work with NDF in a loose type of organization. Furthermore there were also initiatives to develop relations with other individuals, groups and organizations within "varied frames of bilateral and multilateral relations". But by the early part of 1982, the key cadres working in this area of work were arrested. Those who replaced them maintained links with the independent political organizations.

At a later stage, especially after 1986 Edsa uprising, the prospect for non-P led organizations and progressive groups and individuals to join the NDF was dim. So I think given this condition, the national central leadership opted for a federation type of organization composed initially of the CPP and P-led UGMOs and open to the entry of nationalist and democratic individuals, groups and organizations later. I think in the PB 1988 resolution on NDF building, it was clear that in practice the Party will exercise ideological and political leadership in the federation. But the federation will not be subjected to the organizational dem cen under the P. On the other hand, the federation center was not also to exercise dem cen over the member organizations. Its role as center is exercised on the basis of what has been agreed upon. As far as I know, since 1981, there was never an idea of the NDF being equated with the entire united front.

There was a time when one of the tasks of the NDF was defined as to win over the middle forces while the P directly concentrates in the further development of the basic alliance. The NDF was seen as an arm of the P to reach out to middle forces and tactical allies even though the P could also directly undertake this work. But there was no idea of making the P subordinate politically and organizationally to a "federal center" and to "one with a preponderance of petty bourgeois formation". In practice, it was always the P dominating if not dictating on the policies and programs of action of the NDF.

Delegates who attended pre-congress national consultations and the NDF congress were always of one mind, that the P should exercise ideological and political leadership in practice but should also ensure the development of the distinct dynamism of the

NDF as another machinery. This can assist in expanding and consolidating NDs and close ND allies not just on a sectoral or class basis but also on the basis of a general revolutionary ND framework.

What is perhaps important is to study the summing up papers of the different regions in NDF building. On the basis of adequate data and analysis, the main trends, weaknesses and strengths should be identified and from there proceed to well grounded conclusions. Then we will know how best we can proceed with NDF in terms of what should be the best type of organization that it should take based on practice and revolutionary theory. It would really be dangerous to jump to conclusions without taking into consideration the past practice and the views of comrades in the field, especially here at the homefront. If in the end we see that there is no real need for the type of NDF with a federative character as we have it now, then so be it. Some other kind of a main ND UF organization might be needed at this historical juncture.

However, I have a feeling that a deeper problem is implied by AL with regards to the NDF as a federation. Does Armando Liwanag suspect that the concept of the NDF was influenced by the Mindanao Commission, a body which he suspects as the promoter of the wrong line? If this is the real problem, then this thing should be settled first. If seen in this light, the problem is not how to make the NDF more flexible, adopting "the principle of conferential, consensual and consultative relations..." but how to help or rectify those allegedly promoting the wrong line.

The above suspicion is bolstered by the fact that AL presumes that the NDF program follows the FSLN paradigm (after victory). One, he states that the program is for a multi-party system. Second, he attacks the program for not stating categorically its intention for immediate socialist construction after victory. Third, he states that the program is merely for a mixed economy. The answer to these questions can be arrived at if we trace the evolution of the NDF program from the early form, the 10-point program, the 1985, 1988 and the current version. We should also take into account the lessons in socialist construction in the socialist or former socialist states.

It is clear in the current NDF program, as approved by the First NDF Congress, that it is for a people's democratic state. There is a mention of political pluralism because after victory we expect that there will be democratic parties or sections of parties and organizations that will exist together with the party and who will wholeheartedly follow the post-revolutionary victory line. This is important to ensure that the organized political power of the people will not only be by proclamation but also in deed.

Perhaps these democratic parties and mass organizations will also put up candidates aside from those coming from the Party in the elections that will be called by the people's democratic government. In this sense, there will be political pluralism. Through the existence of other democratic parties and mass organizations, which will be actively participating in the formulation of policies, a democracy that is superior to bourgeois democracy can develop. It would be another thing if these parties and organizations will subvert the efforts at socialist-oriented construction. But as long as they are faithful to the revolutionary line, the efforts in socialist-oriented construction will be enhanced. Party leadership is already implied in the very concept of people's democracy. But we must not absolutize the one-party system for all times. The Vietnamese Communist Party, which strongly insists on a one-party system for Vietnam due to its historical development and current circumstances, states in its 7th Congress document:

"There are opinions held by some that there can be democracy within a pluralistic political system with the existence of opposition parties. In fact, whether there is

democracy or not does not depend on a single party or multi-party system. Under the former Saigon puppet regime, there were dozens of political parties and factions, but nobody would say there was democracy. A single party or multi-party system is the reflection and the result of correlation of forces in political struggle and class struggle. It is therefore the product of the specific historical conditions of each country." (quoted from the Section III. On Removal of the Political System and the Question of Socialist Democracy)

On the question of starting socialist construction immediately after victory, I think the program is essentially for it. If I am not mistaken, Marx, Engels and Lenin state that there are three stages: the transition period, the first phase (socialism) and the final phase (communism). After victory, our construction I think will still be in the transition stage. We cannot immediately embark upon all-out socialist construction in all areas of the economy due to the uneven development of the productive forces and due to the fact that we have a backward agricultural and pre-industrial economy. We should learn lessons from the negative experience of Cambodia under Polpot which absolutized collectivization and enforced the abolition of money as key to socialist construction without giving due consideration to the objective laws of societal development. Polpot relied for the most part on subjective voluntarism. More than a million people were killed while others died in starvation and fatigue from hard labor. If I am not mistaken, even though Polpot claimed this was unique to Cambodia, he was also influenced by certain trends of thought in the Chinese Cultural Revolution which he carried out to the extreme.

Whether we call it a transition period or just a stage before full-scale socialist construction, it does not matter much as long as it is clear that upon victory an all-out effort is made to implement scientific socialism based on the objective need and concrete realities of Philippine society at the time of victory. Specifically, it should be based on the objective and subjective level of the productive forces and the concrete contradictions obtaining at that period.

On the question of a mixed economy, I think this will also be based on the level of productive forces and other objective conditions obtaining after victory. If we adopt a mixed economy due to the conditions obtaining, I think this will not always be running counter to or violative of the tenets of Marxism-Leninism. As the Vietnamese Communist Party again states in its 7th Party Congress:

"To that end, we stand for the consistent implementation of the policy on a socialist-oriented mixed economy. All citizens are entitled to freedom of business activity in accordance with the law and to guarantees as to legal ownership and income. Different forms of ownership may be combined or integrated with a view to establishing a variety of business organizations. All enterprises, regardless of their ownership relations, are granted autonomy in business, cooperation and competition and are equal before the law." (quoted from Section II, On Major Directions in Economic policy)

By possibly working on a socialist-oriented mixed economy, the material conditions can be developed both for the economic structure and superstructure necessary for a sound socialist construction. I think all Party cadres and members should really be enjoined to study more post-revolutionary victory situations in other countries and their efforts at building the conditions necessary for sound socialist construction. This can deepen the grasp of the perspective and perhaps clarify more the tasks of building certain structures even before victory in consideration of the post-victory reconstruction efforts. Through this process, we can help enrich further certain aspects of our strategy at this stage and elaborate further the outlines of our post-revolutionary victory strategy.

UFC is being accused by Armando Liwanag of having proceeded with a "peace process framework" that degrades the NDF and is detrimental to the interests of the revolutionary movement. He also accuses the same organ of proceeding with the "NDF Congress without the EC or the PB being able to go over the draft documents and plans". It is really unfortunate that some people who are not in the life and death struggle in the homefront can easily hurl accusations on others who have given all the efforts to such projects. He himself has said in his paper that "dialectical materialism requires that a whole thing or process is understood by knowing both the principal and secondary aspects or in a complex thing or process, both the main and secondary contradictions". But he violates this very statement by refusing to look at the processes of both projects as a complex thing.

Now can AL say that the NDF program and constitution never passed through the KTKS and the PB when the Congress of the NDF discussed the written comments of the KT? When the fact is that the so-called peace process framework actually originated from the Peace Advocates composed of varied forces, can he put the entire blame on UFC for such a framework? He should also know, being a leading element, that both processes did not merely involve the relationship between UFC and KT/PB but also the relationship between KT and PB, and between individuals within the PB, etc...

UFC members will always be willing to assume responsibility on matters where they have to do so and will always be willing to accept actions by the higher organ. But the manner by which AL treats the question is unacceptable. UFC had already explained all the processes to the KT. I wonder if AL gave these explanations due consideration.

III. SOME POINTS ON THE BOYCOTT MISTAKE

I fully agree with Armando Liwanag in his analysis of the reason behind the 1986 boycott mistake. But he seems to limit the reason for the mistake to a lack of correct application of the theory of contradiction and of learning from past experiences.

I think the problem goes beyond the reasons cited above. I believe that there is also some problem in the kind of formation our cadres and forces had. Although in PSR and SCPW, parliamentary struggle is considered secondary to AS as the principal, cadres and forces tended to view participation in reactionary elections under all circumstances as a mistake.

It is true that we have sufficient experiences in the work within reactionary institutions, federations and organisations. But lessons from these experiences are not well presented in the context of our entry into the reactionary bureaucracy and its processes. Limited participation in bourgeois elections under certain circumstances and on the basis of the level of development reached by the revolutionary movement within a strategic frame might not have been well grasped by a significant number of forces. Hence, utilization of reactionary processes for the further advance of the revolution is not well appreciated. Reactionary electoral exercises tend to be counterposed to AS and OMM.

I remember very well when I was in Mindanao, year 1985, when the Party was thinking of limited participation in local elections. Some regional cadres questioned the idea of limited participation because as they said: "how can we think of limited participation especially at a time when AS and RMM are intensifying?" But I think limited

participation in bourgeois election is a maneuver of forces even within the reactionary bureaucracy for the benefit of the revolution, and in order to expose further the bankruptcy of the reactionary bureaucracy and its processes. The more AS, RMM and diplomatic work advance, the more we should be able to utilize bourgeois electoral exercises for the work within the reactionary bureaucracy and for the further overall revolutionary advance.

I personally think that like peace negotiation, participation in bourgeois elections under clear requisites and conditions should also be factored into our over-all strategy for a broader development of our forces in strategic and tactical thinking and for the maximization of gains that can be made in infiltrating the reactionary state and its processes.

ADDITIONAL CLARIFICATIONS ON THE MINDANAO EXPERIENCE (Feedbacks from some Mindanao cadres)

I had an opportunity to talk with some regional cadres (some are new commission members), and other cadres from Mindanao who have read the paper of Armando Liwanag. The following were the main points that they raised:

1. They see the paper of Armando Liwanag as mainly a strong reaction to some former Mindanao cadres who have raised serious questions on the classical Maoist PPW with some particularization in PSR and SCPW. Because of the intense internal P debate, the paper of Armando Liwanag tends to be vindictive, not objective and contains inaccurate data and half-truths. Their appeal to the national leadership is to be more objective in handling the internal contradictions as matured and responsible revolutionaries. Perhaps there is a problem of attitudes among the national leadership. They are planning to come up with statements of concern and to subject the paper of Armando Liwanag to a thoroughgoing collective study.

2. Armando Liwanag's statement belittling the Welgang Bayan of Mindanao in the period 1983-1985 is a grave insult to the revolutionary movement in Mindanao and to the Mindanao people, including the Moro people. The period of 1983-1985 was unprecedented in terms of numbers of people taking to the streets, launching militant forms of mobilizations against the fascist dictatorship. Of course in each city and town you cannot expect hundreds of thousands of people due to the relatively small population. But the mobilizations ranging from 10,000 to 70,000 in each city and town were quite unprecedented. It is true that in some cities, the transport strike was a key part of the WB. But in the main, it was the broad participation of different sectors and classes that caused the paralysis. In the peak of the WB, there were already militant human barricades where people were willing to risk their lives for the cause of overthrowing the fascist dictatorship. It was a combination of organized and spontaneous forces that marched in the streets without fear of death: the clear signs of the anti-fascist forces rising to a dominant position over the fascist dictatorship and its lackeys.

The November 1984 "Welga ng Bayan" had a 90% paralyzing effect on business establishments in the island's six cities and six town centers when it involved workers, urban poor, peasants, employees, students and out-of-school youth, women, small businessmen, church people, teachers and other professionals and in some cities and towns, the transport sector.

On February 7, 1985, the Minda-wide coordinated workers strike was launched which was participated in by more than 80,000 workers from 150 factories/plantations/companies, which paralyzed more than 75 factories/plantations/firms. Towards the last two weeks of April 1985, before May 1, area-wide and region-wide coordinated workers' strikes were launched all over the island involving more workers in more factories/plantations/firms/companies. On May 1, these workers on the lead together with the urban poor, peasants, students and out-of-school youth, employees, church people, teachers and other professionals, women, businessmen and the transport sector launched the most paralyzing WB, manning human barricades and courageously confronting the enemy. In some cities this lasted for 3 to 4 days while in others only 1 to 2 days. In some cities, there were also military actions by the partisan units at the time of the WB. But care was taken that these should not be easily identified with the WB. It was this WB which was considered to have borne the proletarian imprint because numerous workers bravely participated and played a leading role.

After the EDSA uprising, due to the effects of the Apos campaign and the new situation, less militant WBs were still launched. But this time, in some cities the transport sector played the decisive role. Perhaps it is during this time that Armando Liwanag's statement might have some element of truth. But he should be more historical and precise in his statements.

3. For a closer view of the Mindanao experience, Armando Liwanag should also review the White Area Conference documents in 1981 (Mayflower) and the Cadre Conference papers (CadCon) in August 1982. In the Mayflower Conference, the White Area was defined as areas where the NPA was not yet operating. The resolution was to mobilize the red area and white area forces for organizing most of these areas for the faster expansion of guerilla warfare and more attention to military work. But this was balanced with the call for more attention to P building and the mass movement in the CS and political centers (cities and towns).

4. It is true that there was lack of consolidation in certain parts of the mass base due to fast expansion. Sometime in the first half of 1984, an initial summing-up of North Central region was made. It was seen in this summing up that there were many areas that remained unconsolidated due to fast expansion and the KT-KR was already over-extended due to its vast territory and mass base. Thus, in the second half of 1984, a small region was created with areas formerly under the North Central Region. This mini-region was called North West covering Lanao Norte, Lanao Sur and Iligan. The main purpose was to ensure consolidation of these areas and also to pay more attention to the Moro question. After 1986, this mini-region was given more territories: Maguindanao, Cotabato City, and portions of North Cotabato and Sultan Kudarat. This is now called the Central Mindanao Region. I was given by the Commission the responsibility of ensuring the consolidation of this new region and later for its expansion and correct handling of its particularities since 1984 up to 1989.

There were in many cases violations of the mass line; the organizational level of the masses were not raised, and there was lack of stress and plan for agrev in certain areas due to lack of consolidation, etc. But precisely, these were the areas discussed in the Mindanao Commission meeting of November 1983 and a program for consolidation was formulated and agreed upon.

The mass base of Mindanao in the period 1983-1985 was as big if not bigger than the Visayas mass base. There was no danger that the emergence of more than ten coys of the NPA would create a situation where the military can reduce the setting into a total military situation. It is true that there were problems encountered in the handling of full time red fighters in big formations. Some tended to think that their task was solely on military affairs. But from the beginning, despite the fact that the NPAs were not doing mass work, the central leadership of the Party ensured that they have production work and cultural activities together with the masses. There were other measures taken to ensure the consolidation of red fighters. It was also pointed out that their formation should not be limited to military tactics but that they should also internalize Marxist-Leninist military theory.

As far as it can be remembered, there were also problems in the consolidation of the partisan units in the urban centers. I sat with the South White Area Committee in April 1986 in their preliminary summing up of the Davao City experience. The following major points easily come to mind in my recollections:

a) The frequency of mass mobilizations provided a condition where it was difficult to launch profound ideological consolidation. They had a difficulty in combining ideological consolidation with many other activities and they failed to set up a distinct machinery that can give full attention to this needed consolidation.

b) Their recruitment was loose so that a good number of with a lumpen background became partisan organizers and operatives. At certain periods, policies regarding liquidation to prevent excesses were not anymore implemented on the local levels. The problem of discipline was great especially among those with lumpen background. They also did not have effective measures to ensure implementation of such policies.

c) They had a great capability for mobilizations. In a few days' notice, they could easily mobilize at least 30,000 people. For Davao this is already big. Their peak

mobilization is around 70,000. The reason for this was the fact that they were able to organize 90 communities of the urban poor. But after EDSA, with the emergence of the Alsa Masa, these communities were lost. The reasons were the effects of the Aghos campaign and the lack of consolidation. They paid attention only to socio-economic issues in some communities. The other communities were not given attention for comprehensive consolidation.

d) At the peak of the Welgang Bayan, the human barricades were vehemently attacked by the enemy and the people were ready to fight. But since the Mindanao Commission did not give concrete policy as to how to proceed, the Southern Committee was at a loss. It was in this context that the question of insurrection was concretely posed. But the Mindanao Commission was also waiting for further instructions from the National leadership. The Commission was not really sure of whether an insurrection will explode and when. It was not true that Davao City adopted an insurrectionary strategy. It is true that there were names like Nicaragdao. But this was more because of some readings and cannot be seriously linked to an insurrectionary strategy. There were however some ideas on what to prepare in case an insurrection explodes. Some of these were the following: military trainings of the masses, setting up of SDCs, militias and partisan units, strengthening and raising the level of the UGMOs and NDF, more aggressive political work among the reactionary police and the army and developing a broad democratic united front. If I am not mistaken, these ideas also came from the national leadership.

5. Even though Armando Liwanag belittles the significance of Davao City in the revolutionary practice of Mindanao, for Mindanao cadres and forces who have grasped to a certain extent particular laws governing the struggle in Mindanao, Davao City occupies a significant position. The development of the revolutionary mass movement in Davao City exerts strong influence on the whole southern part of Mindanao and even to other parts of the whole island. This was shown in the period before Martial Law and also after, especially at the peak in 1985. Up to now Mindanao cadres and forces will hold dear the significance of the revolutionary upsurge in Davao City to the whole revolutionary struggle in the island.

6. On the question of horizontal and vertical combinations. This thing is very dynamic and cannot be reduced to a rigid formula. In 1984, some regions had MRGU (Main Regional Guerilla Unit) and the SRGU (Secondary Regional Guerilla Unit) On the district levels, there were district guerilla units. In the western region, there were only two SRGUs but they had FGUs on the Front level and DGUs on the district levels. Because of practice, some regions realized that it would be difficult to maintain many SRGUs. These were reduced and DGUs were developed further. In areas subjected to intense military operations, it was sometimes difficult to maintain the DGUs. Thus the idea of developing more militia and fighting villages developed. As already pointed out before, there was not much problem of mass base before the Aghos Campaign and the EDSA uprising.

After the Aghos Campaign and EDSA uprising, the mass base was reduced considerably up to now and there were only a few big formations maintained. In regions where big formations are maintained, the estimate of the regional leadership was that the mass base was still adequate to maintaining these and these were considered important for effectively confronting enemy operation aside from other means.

Armando Liwanag should not underestimate the capability of our regional cadres in trying to come up with the correct balance of all aspects of work based on their particular conditions. Of course there were many weaknesses and difficulties. But the role of leadership is not to add more demoralizing factors like baseless accusations but instead look into the concrete situations and forward concrete suggestions as to how to overcome weaknesses and difficulties.

7. The regional cadres contradict the point of Armando Liwanag which states that because of too much attention to the urban centers due to insurrectionism there was no idea of sending cadres and forces to the cs. They were already regional cadres in the period 1983-1985. They remember well that one of the main objectives in developing more political

forces in the urban centers was to send more cadres for the cs aside from the purpose of intensifying further the revolutionary mass movement. These are not contradictory aspects. On the other hand, the more cs work developed, a favourable condition was created for further development of political forces in the urban centers.

8. Ideas on the militarist tendencies

One old Mindanao cadre who is not anymore in the mainstream but who was one of the first to be trained in Isabela thinks that there were militarist tendencies already in the period 1972-1977. One possible reason he thinks was that the trainings in Isabela were mainly military and most of those who later composed the regional leadership came from this training. He believes that it was only when party consolidation was given more attention starting 1980 that these tendencies were minimized.

The other regional cadres pointed out some manifestations of the militarist tendency: relying more on military means in solving the problem of fanatics instead of emphasizing the political means; excesses in tactical offensives and special operations; instances like firing at passenger buses and bus burnings; violation of the mass line; mishandling of minorities; liquidations and killings, etc. But they think this cannot be ascribed to the alleged wrong line of quick military victory because these also happened in the period 1972-1977. Like the narrow interpretation of class struggle as violent elimination of the enemies, there must also have been a mechanical or narrow interpretation of the Maoist principle: "political power grows out of the barrel of a gun". Thus in organizing there was a tendency to overemphasize the military means among organizers. The leadership in the island was aware of these tendencies and always saw the need for continuing party consolidation. These militarist tendencies are also found in other regions, not only in Mindanao.

They think there are many weaknesses in the Mindanao Party organization as clearly pointed out in the AHOS summing-up and other summing-up papers. But Armando Liwanag appears to focus on other major points which are not grounded on the objective revolutionary practice of Mindanao.

9. The revival of the AHOS issue appears to be used to discredit those who are raising questions on the old strategy and perspective of the revolution who happen to be former Mindanao cadres involved in the Ahos affair. This does not speak well of the leaders of the movement who want to silence those who are raising honest and sincere questions by discrediting them. Linking Ahos to the alleged wrong line is very artificial. How can the "cleaning" in Leyte which happened a little bit earlier than Ahos be explained? Is Armando Liwanag also linking the anti-impil at NCR, ST and other regions to his thesis that at that time the wrong line was already promoted on the national and international level? This sounds very absurd. Thus they are really expressing concern over the wrong attitudes which appear to be behind all the current internal Party struggles on the higher level.

10. Conclusions reached by Armando Liwanag about the Mindanao experience should not be taken as final and imposed on the membership. Those involved in the processes being assessed and summed up should be made active participants because they know more the details and circumstances which are necessary in order to arrive at well grounded conclusions. This is an appeal. Perhaps a cadre conference can be called in Mindanao to subject the paper to thoroughgoing discussions.

INITIAL COMMENTS ON ARMANDO LIWANAG'S PAPER "OUR STAND ON MODERN REVISIONISM"

The paper of Armando Liwanag on Modern Revisionism is a logical sequel to his first paper "Reaffirm our Basic Principles and Rectify Errors". In the first paper, he exposed the allegedly wrong line of quick military victory and insurrectionism implemented and propagated by the Mindanao Commission. According to him, such a betrayal of people's war calls for the urgent defense of the Maoist PPW with some particularization in the Philippine setting and for cleansing the Party of elements perceived to be opposed to the orthodox strategic line.

It is possible that following the Maoist paradigm, he sees any betrayal of or deviation from the orthodox PPW as an offshoot of modern revisionism which Mao levelled against the USSR and that Liwanag firmly believes caused the downfall of the USSR and Eastern Europe.

Mao's theory of "modern revisionism" has served well the Philippine revolutionary movement in the 60's and 70's, particularly in the struggle against the old party. It has also served the effort of the new party in establishing itself as the more militant revolutionary ML party which achieved a high level of credibility among the masses, especially during the Marcos fascist regime. However, many developments and new insights have come up since then which should be taken into consideration. It is my opinion, therefore, that the theory of modern revisionism as framework for analyzing the events in the Soviet Union and Eastern Europe and establishing our short term and long term objectives for the Philippine revolution is limited and needs further enrichment based on practice. This is because Mao chose to limit his critical analysis of socialist praxis only to Khrushchev's time onwards, shielding the period of Lenin and Stalin from an unsparing and critical study.

This initial commentary will therefore essay to point out limitations of the theory of modern revisionism. This is important in order to make people realize the need for a broader framework that can accommodate various perspectives and facilitate the comprehensive culling of lessons from the long and complex practice of socialist construction. Otherwise, we will only commit the mistake of overstressing the "return to the basics" without contextualizing such basics in the long years of socialist practice. It is in the plane of praxis where such basics were tried and underwent further development. Such a comprehensive culling of lessons based on a critical study of the whole praxis of socialist construction would prove indispensable for the further advance of the revolutionary struggle towards the achievement of national democracy and socialism.

Not tackled here, but an important matter to consider in understanding the present state of socialism, is our own analysis of the current capitalist world system. The paper also does not attempt to analyze the whole process of socialist revolution and construction because of the tremendous work involved. The main objective of this paper is to study Modern Revisionism in its historical context, find its roots, present its limitations, and point to open ended questions that need further discussion.

In this paper, I have attempted a brief historical overview of the Soviet Union during the time of Lenin, Stalin and Khrushchev and connected it to the historical development of Mao's China. This is an attempt to put in its historical context the theory of modern revisionism.

A. THE PERIOD OF LENIN AND STALIN

ARMANDO LIWANAG ASSERTS that the best years for the USSR were the period of socialist construction under Lenin and Stalin. This assertion however needs to be proven not only from the point of view of changed relations of production but also from the point of view of full human development and democracy. He therefore makes mention of certain excesses and weaknesses of Stalin, but as a whole alleges that the period under Lenin and Stalin are the best. Undeniably, Stalin and specially Lenin scored many achievements, but we need not hesitate to look deeper and more critically into the era of Lenin and Stalin in an honest effort to analyze and criticize their practice of socialism and search for a more successful process of socialist revolution, nearer to the vision of man and society set by Marx.

The practice of socialist revolution and construction has gone full circle. And at this juncture, realities in most socialist or previously socialist states show that the socialist project, by and large, has suffered serious setbacks in the struggle against capitalism. It is high time that a thorough, unsparing, and objective study be made in order to better position ourselves for the further pursuit of our goals.

This brief review of the Lenin and Stalin periods will highlight problem areas in the efforts of these two Marxist leaders at putting into practice socialist principles and concepts. An approach like this might be repulsive at the onset to those who have been accustomed to believe that there exists an almost perfect vision and program of socialism which needs only to be particularized in one's own country. But, like a lover who can only love his beloved all the more by accepting the latter's weaknesses and mistakes, it is now imperative that we open our eyes to the weaknesses, mistakes, and yes, even errors of comrades Lenin and Stalin. To do so is an open assertion of unswerving confidence in the bright prospects of socialism and its inherent moral superiority. It is only through this kind of humility and openness that we can put the project for a better society on firmer grounds and and definite paths.

I. THE PERIOD OF LENIN

One of the early moves of the newly established Soviet government was to decree on November 14, 1917, workers' control of industry. This primitive but popular syndicalist measure had been advocated by the Bolsheviks after the February revolution both in order to win support and as part of their campaign to hasten the old system's disintegration and the birthing of the new. Within a few months, it was evident that its results were disastrous. The inexperienced workers welcomed the new system as a method of settling scores with the owners and managers and as an opportunity to enhance their own interests. This they did in complete disregard of their actions' repercussions on the enterprise as a whole. From mid-1918 onwards, the communists struggled to counteract the anarchy which workers' control had unleashed, and to restore such features of capitalist management as work discipline, one-man management, and modern efficiency systems.

Large-scale industries were nationalized at a very fast pace. A central machinery, the Supreme Council of National Economy, was set up towards the end of 1917 for the purpose of managing the nationalized enterprises. Unfortunately, the project proved to be too ambitious. Of over 37,000 nominally nationalized industries more than 30,000 were not even listed in the central records. The said Council also failed to achieve coordination in the supply of raw materials necessary to keep production going. That industry was not entirely paralyzed was largely due to the existence of a semi-legal "underground" organization of private enterprises, on which the state

machinery was at times entirely dependent for the raw materials which it was incapable of supplying by itself.

During the period of the civil war and the first years of the socialist construction in the USSR, Lenin found it difficult to apply socialist doctrines on the concrete conditions of the USSR. Under his leadership, the policy of war communism was implemented. The main elements of war communism were: a highly centralized control; rejection of commercial market or monetary forms of distribution in favor of production for direct use; free distribution by rationing of basic goods and services at nominal prices; and an egalitarian wage policy in industry. According to some historians, Lenin eventually considered the theory of War Communism as a mistaken attempt to effect an immediate leap to socialism without providing a smooth transition from the old system to a socialist economy. That Lenin failed to realize this early enough was understandable because the Soviet people were the first to embark on the socialist project, and therefore had to blaze new trails without the benefit of pre-tested models.

War communism from the economic point of view was considered disastrous for the peasants. Forced to deliver their produce at gunpoint, and unable to obtain the manufactured goods they needed, the peasants simply stopped farming. By 1921-22, agricultural production had fallen to about half of the total for 1913, and the land under cultivation to three-quarters.

Meanwhile, as the civil war drew to a close at the end of 1920, deserters and returning soldiers swelled the forces of rebellion in the villages. By the end of 1920, tens of thousands of peasants launched their uprisings which approximated a guerrilla war. These were directed primarily against the food detachments (armed units created by CPSU to force peasants to produce and deliver their products). They followed the simple slogan "Down with the Communists". Lenin himself conceded that with the end of the Civil War the "overwhelming majority of peasants in the ranks of the Red Army turned against the communist rule".

The effect of war communism on industry was also considered disastrous. The food shortage caused near starvation among the industrial proletariat in towns and cities. Many industrial workers went to villages in search for food. Compared to 1917 figures, only half of the total number of workers remained in their workplaces by 1920. By 1921, overall production had fallen to almost a third of the 1913 figure.

Some historians also claim that aside from hunger and lack of incentives, the government also prevented the attempts by workers to obtain food in the villages, accusing them of "speculation". But the government did not provide food by official means. This brought the temper of the proletariat to breaking point. At the end of the civil war, strikes and disorders became almost as frequent as in the days of the Tsars. Economic discontent grew into political protests against communist rule. Lenin, however, claimed one important achievement of war communism: the consolidation of state capitalism, which he considered an essential step towards socialism.

Because of the great disaster brought about by War Communism, a new policy had to be formulated. Thus the popularly known NEP or New Economic Policy came into being. The basic aim of the NEP was to use market forces on a limited and controlled basis as a means of re-establishing some stability in the relations between the town and the countryside. Industry was to supply the rural areas with the necessary goods at such prices as would allow the State to dispense with forcible collection of the products of peasant labor. Secondly, it was a policy aimed at bringing into play all the under-utilized plant and equipment which had existed during the period of the Civil War. In short, market economy was allowed to develop alongside the state sector which comprised the bulk of industry, foreign trade and the state farms.

In May 1921, the 10th Party Conference of the CPSU recognized that the NEP had been established for a long period and that its "fundamental lever" was exchange of goods. More concessions were granted to the peasantry. In May 1922, a further decree - in effect - recognized the right of the peasant to treat his holding as his own. Although all landholdings remain publicly owned by law, the farmer was allowed to lease his land, and to hire labor to work on it. Thus the peasant was offered security to develop his property with the prospect that his effort would be rewarded in a free market.

Nevertheless, the state's focus on freeing peasants' exchange of goods inevitably created growth gaps between agriculture and industry. The rapidly growing divergence between industrial and agricultural prices polarized opinion in the party. One group advocated the expansion of heavy industry. The other group which composed the majority favored agricultural prosperity. The first group was worried that NEP would cause the national economy to lose its socialist character. This debate continued despite the fact that NEP was officially adopted.

The development of commercial relations under NEP also created a need for some degree of legal certainty. In 1922, a new system of civil and criminal courts was created and codes of laws were promulgated for the first time. Lenin also stressed the need for a formal organization of workers to maintain workers' power. The functions of the trade unions under NEP were laid down by the 11th Party Congress in 1922. One of the main tasks of the trade unions was the defense of the class interest in its struggle against capitalism. This was in view of the fact that a limited revival of private capitalism had now been permitted. The resolution also recognized that as long as both capitalism and "bureaucratic deformity" survived, the class struggle, in the form of strikes, would have to continue. These strikes were to be done however with restraint for the stability of the proletarian state.

They also had the duty to promote the closest and most harmonious relations with the specialist technicians whose services were considered essential for the development of industry. After War Communism, it was thought that specialists were necessary because the level of productive forces in terms of efficiency and productivity were still low. Mere radical change of property rights or system of ownership towards equity were found inadequate to push the economy forward.

By the end of 1922, the process of adopting market principles among small industries and state-owned industries was also completed. The principle of the market was extended to the state sector under the NEP. Thus state-owned industries had also to struggle for their survival and development. The market forces proved to be stronger than the state sector at this stage.

The over-all success of the NEP became evident. Peasant discontent was diffused. By 1923, over-all agricultural production had risen to nearly three quarters of the 1913 level. Light industry benefitted from the peasants' newly acquired purchasing power. On the other hand, heavy industry stagnated and brought hard times to the majority of workers.

Over half a million were unemployed by the end of 1922, and real earnings of workers in 1922-23 were still less than half of their earnings in 1913. By the end of 1922, it was openly admitted that heavy industry could not be restored without state subsidies. Imperial Russia had developed her industry to a large extent by means of substantial loans from foreign capitalists. But these debts were repudiated after the victory of the revolution. Hence, there was great difficulty in developing exports in this economic transition stage. Furthermore, due to the lack of capital and trading partners

and in general the closed door policy, there was no opportunity for imports and loans (technology, equipment, finance, management) from more competitive markets.

By the end of 1921, Lenin had been compelled to abandon full time work. In May 1922, he suffered his first stroke. By the second half of 1922, he was an invalid and remained one until his death on January 21, 1924. Lenin's death caused an intense struggle for state and party leadership where Stalin emerged victorious.

2. THE PERIOD OF STALIN

In December, 1927, the 15th Party Congress directed the Central Committee to work out a Five Year Economic Development Plan in preparation for the next Congress of Soviets. The directive defined the need to give utmost priority to heavy industry required for increasing the output and the basic industries needed for purposes of defense. For Stalin, heavy industry which stagnated under NEP was necessary for the fast development of the productive forces. Capital goods and basic industries are indispensable for a fast military build-up in a situation of capitalist encirclement. The capital required would have to be extracted from the peasants. It was argued that a firm union between the workers and the poor and middle peasants had already been established and hence there was no more danger of peasant revolts. This foreshadowed a different attitude to the well-to-do peasants or the Kulaks. But the whole thrust must be understood from the perspective of Stalin's intention of developing socialism in one country vis-a-vis a capitalist encirclement and internal counterrevolutionary activities.

The strength of the Kulaks lay neither in their number nor in the proportion of the total yield of grain which they produced. As late as 1925, the Kulaks were a mere 3% of the population. In 1927, just over 85% of total grain production came from the middle and poor peasants and only 13% from those classified as the Kulaks. In 1927, over half of the commodities reaching the villages was already distributed by the party controlled cooperatives. Nearly two-thirds of all produce from the land was marketed through the cooperative organizations. The only problem seen was that in many ways the kulaks remained very influential in the village social organization.

With the new socialist model enforced by the new leadership, taxation of the wealthier peasants was to be increased. The leasing of land was severely restricted and the competition of the communal organizations with the village soviets was to be brought to an end. The formation of agricultural cooperatives was also stressed - a further development from cooperation mainly for marketing and for the supply of consumer goods to the peasants. At the start, there was no compulsion of the middle peasants to join the cooperatives. It was thought that individual farming would remain the basis of agriculture for a considerable time in order to preserve the basic alliance. But with the hastening of collectivization process later, this thinking was changed.

Stalin's emphasis on the need for larger units of agricultural production based on industrial inputs (agricultural machinery). was seen as necessary if only to undo the effects which the break-up of the large grain-producing estates had had upon the market. The extraction of more money from the kulaks and the restriction of their activities were considered socialist measures. However, there was some opposition to this from some CPSU leaders. They observed that the kulaks were the more industrious, entrepreneurial and prosperous peasants who did not deserve to be punished by depriving them of the modest wealth they acquired.

In general, there was opposition to some features of the Stalinist model. Some of the CPSU leaders argued that Lenin had conceived of NEP as an evolutionary road to socialism and industrialization. In this thinking, the socialized sector would gradually overtake and oust the private sector by its greater efficiency and its better results. But Stalin was convinced that his model conformed to the proclaimed socialist

principles as elaborated further by Lenin from Marx and Engels. He therefore enforced the Stalinist model with the following features: bias for heavy and basic industries; highly centralized command economy; and a very strong one-party control in all aspects of life, even up to the village level.

When this model was enforced in the period 1928-1934, historians claim that millions died either due to starvation or persecution. The crisis started when the state kept the prices of grain low in the interests of the working class. The peasants reacted negatively to the state. Masses of kulaks were deported to Siberia. Collectivization degenerated into a civil war. Peasants openly opposed collectivization. Stalin was not satisfied with this. He later tried to convince the Politburo to come up with a resolution of reviving capital punishment for those who will oppose the new policies. This was not approved by the Politburo. Stalin launched the Great Purge which caused the murder of millions of people (1934-1936).

The Stalinist model however, have positive aspects. More capital goods were produced; the military capability became highly developed; a full employment policy and comprehensive social security system was implemented. In lieu of these successes Stalin declared that the stage of socialism had already been achieved in the USSR.

Indeed the Stalinist model brought about economic achievements. But this Stalinist era also proves that methods of primitive accumulation can stimulate qualitative growth in the early stages of capitalism or socialism. But at what human cost? Another declared success of Stalin's model of socialism was USSR's victory in the Second World War. But it is a known fact that Stalin's dictatorial and damaging interventions in the conduct of war and the virtual destruction of the command personnel of the Red Army could have cost the Soviet Union its victory in WW II.

In 1936, in consonance with Stalin's declaration that USSR was already a socialist country, he also asserted that class struggle was no longer existing in the USSR. This, after the previous period's use of this principle to justify tyrannical practices against the party and the people. Thus Stalin developed his theory of productive forces minus the recognition of the continued existence of class struggle. Actually, Mao in 1937, already disagreed with Stalin's assertion of the obliteration of class contradiction in his article, *On Contradiction*.

This aspect of Stalinist model, to my view, worsened bureaucratism and corruption especially at the top level due to the highly centralized planning of the command economy and the narrow party control which prevented the development of the supposedly superior socialist democracy.

The excesses in the Stalinist methods also inhibited rather than unleashed the economic potential of socialism. The rapid heavy industrialization did not allow the further development of light industries and the increase in the production of consumer goods. Thus while there was a significant number of capital goods produced, consumer goods were lacking. The extraction of heavy taxes from the peasantry made the lives of the peasants miserable and was not favorable for a sustained increase in agricultural production. Because collectivization and mechanization were imposed, the results were not really all positive and sustainable. The state overstressed rapid heavy industrialization but did not bother much about the ecological or environmental implications. What was uppermost in the mind of Stalin was rapid industrialization for the fast development of the productive forces and the military build-up.

The Stalinist model became almost synonymous to socialism for decades. On the other hand, Stalin's apparent intolerance of opposition, the overstress on class struggle for sometime, and the sectarian tendencies, possibly brought about by the

thinking that the one-party hegemony is to be preserved at all costs, must have been some of the roots of the genocide and massive violation of human rights committed. Stalin supposedly repented before his death over his declaration that there were no more classes and class struggle in the USSR. But the succeeding leaders of the Party and the USSR operated within the framework of the main features of the Stalinist model which included the belief that there were no more classes and class struggle in the USSR because of the thoroughgoing and radical change in the system of ownership.

B. MAO'S CRITIQUE OF THE STALINIST MODEL

With liberation, the Chinese Communist Party saw the Soviet Union as the model for socialist development. There was no other model of socialist development at that time. As already pointed out, this model was characterized by its reliance on elite-planned and bureaucratically administered programs of economic development which unduly subordinate the needs of the countryside to the demands of heavy industry. The Soviet Union, despite all the negative facets, was a society which had achieved collectivization and industrialization, the fundamental goals of the victorious Chinese revolution.

The Soviet victory over fascism in World War II was to many Chinese leaders proof of the success of that society. At a period of intense American government hostility, a US-backed blockade and bombings of its coast, and later a world-wide economic embargo, it was understandable that China relied on the Soviet Union in its defense and economic policies. This explains why, the first five-year plan was copied to a great extent from the Stalinist model with some reservations.

The outstanding features of China's first five-year plan were the following: almost exclusive reliance on heavy industry; highly centralized bureaucratic methods of planning; and little emphasis on light industry and the production of consumer goods. The peasantry was considered largely as a source of savings.

In order to carry out the five-year plan, powerful and highly centralized economic ministries were established in Peking. The rigid hierarchical systems of control and "one-man management" in the factories were introduced. There was also a strong tendency to almost totally rely on paid specialists to direct them. In order to stimulate productive activity and monitor enterprise performance, material incentives were widely promoted.

Even in the armed forces, there was also a spread of professionalization. A system of ranks, titles and widely divergent pay scales for officers and enlisted personnel of the PLA was introduced, veering away from the informal, egalitarian and democratic character which had been formed in the years of revolutionary war.

In the early 1950s, the implementation of the first five-year plan was evaluated. Mao developed his criticisms of the Stalinist model. He saw that the growing gap between town and country was reinforcing the deep-seated habits of looking down on those engaged in manual labor, especially the peasants. For Mao, such attitude nurtured bureaucratic and elitist methods of leadership. During and after the Great Leap Forward, Mao started to write down his critique of two Soviet books: *Political Economy: Textbook* and *Stalin's Economic Problems of Socialism in the USSR*. This critique signalled the Chinese party's initial step of moving away from the Soviet methods and of seriously considering a wide range of alternatives.

In Mao's speech in April of 1956, "On the Ten Major Relationships", he directly challenged the Stalinist model's reliance on primitive accumulation at the expense of

the peasantry. He argued that increased investment in light industry and agriculture serves the daily needs of the people while actually speeding up the accumulation of "capital" for heavy industry. He also attacked the highly centralized system and to a certain extent the command economy. He urged local authorities to take greater initiative in order to implement his proposal for balanced development.

However, he still thought that unified planning and discipline under a strong center were still essential. But to him this was not the same as the domination of ministries administering a Soviet style centralization. In general, Mao made a choice for a particular strategy of socialist construction appropriate to China. This constituted a deviation and a new particular line vis-a-vis the Stalinist model which was considered for a certain period of time as "the socialism" or "orthodox model"

Mao also rejected the idea of development through a privileged sector (heavy industry first and only later the other sectors) and distinct phases (first in material progress, only later in social relations and ideology). He insisted that a massive commitment to social, political, and economic unification be undertaken which would leave no one behind and not benefit a few at the expense of the many. It is within this context that he developed his theory of uninterrupted or permanent revolution, an unending class struggle even in socialist construction.

Hence, Mao criticized another, closely associated aspect of the Stalinist model, its theory of productive forces. Essentially, this theory, as formulated during the years of Stalin's leadership, maintained that state ownership of the means of production, together with a rapid growth of the productive forces constituted a stage close enough to communism. The dictatorship of the proletariat already guided the development of the forces of production, while the old ruling classes are repressed and their counter-revolutionary attacks stifled and foiled. It was further argued by Stalin that the dictatorship of the proletariat constitutes genuine democracy for the peasants and workers.

For Stalin, the abolition of private property and other forms of class relations ended all exploitation. Since exploitation is considered to be impossible under such new conditions, the hierarchy, subordination, and disciplining of the workforce, even when it appears to resemble capitalist methods, is seen as merely the adaptation of rational patterns of work. With the dying out of the old exploitative classes, the development of the forces of production and the continuous elevation of the standard of living of the masses, it was further argued that class struggle will diminish in intensity and eventually disappear. Thus it is not difficult to understand why Stalin in 1937 upon declaring that USSR had achieved socialism, also declared the disappearance of class struggle.

Mao opposed the idea of eventual disappearance of class struggle in socialist construction. He also criticized the idea of "mechanization first, cooperation later on", arguing instead that collectivization could and should precede mechanization of agriculture. Social transformation according to Mao, followed and increasingly supported by technology's changes, would release the productive forces while decreasing polarization in the countryside. But what was really at stake here was the question of the correct and more effective process towards collectivization and the proper combination of collectivization and mechanization.

Mao's idea of continuing class struggle and revolutionary methods was developed and implemented during the Great Proletarian Cultural Revolution. Other Chinese leaders were not comfortable with this and raised serious questions. Liu Shao Chi, for example, argued that the period of revolutionary storm and stress was past and that the new relations of production have been set up. The aim for him in the struggle

during the period of Socialist Construction is changed into one of safeguarding the successful development of the productive forces of society. Thus a corresponding change in the methods of struggle will consequently follow. In practice, the overstress on class struggle in the Great Cultural Revolution brought about massive violations of human rights and genocide of similar dimensions to the excesses of the Great Purge under Stalin. It appears that the "greatness" of both events laid in the massiveness of human rights violations and not from the point of view of sustained development and superior democracy for the majority of the people.

Khrushchev's attack on Stalin stirred questions in the Communist Party of China. Although Mao and others sharply criticized Khrushchev's lack of a cogent theoretical perspective for evaluating Stalin, the dangers of Stalinism were not acknowledged. In an official response of the Chinese Communist Party in April 1956, the party merely stated that if the personnel of the party and the state are beset by bureaucratism, there is a danger that they will use the machinery of the state to take arbitrary action, will alienate themselves from the masses and will resort to commandism. This will bring about blatant violation of Party and state democracy according to the response. Thus Mao and others reiterated the importance of mass line even after victory.

Mao insisted that the party itself is only an instrument involved in, but not dominating the dialectical process of continuous revolution. Knowledge, he stated, is not the exclusive domain of the party. In order to know the laws, he pointed out that the party must go through a process. Thus, for him purity of devotion and ideological orthodoxy were not enough. The Party must immerse itself among the masses in order to lead and combat bureaucratism.

It is within the context of Mao's overstress on class struggle his differences with Khrushchev over territorial questions and the alleged lack of support of USSR for China in the latter's struggle for survival against US imperialism's intensified attacks that we should locate the development of Mao's theory of Modern Revisionism. If Mao attacked Khrushchev for his lack of a comprehensive and cogent theoretical perspective in evaluating Stalin's model, it can also be said that this was also true of Mao who overstressed class struggle without thoroughly questioning the narrow one-party system vis-a-vis the existence of classes and strata and the absolute state control of the economy.

C. MAO'S THEORY OF MODERN REVISIONISM

It was during the period under Khrushchev that the agency for terror used by Stalin was destroyed. This could be one of the conditions that paved the way for the declaration of the obliteration of class struggle which was also done during Stalin's time in 1936 after the Great Purge. Khrushchev moved for de-Stalinization and initiated reforms. Such reforms were: the regionalization of the economic agencies to solve the problems brought about by excessive centralization and commandism; the removal of the tractor stations which were not really that effective because peasants reacted to the compulsory and punitive elements of collectivization; repeal in 1956 of the wartime laws that mobilized labor at its place of work (abandoning one's post used to be punished severely). Free movement of labor was a serious blow to the coherence of the system because thereafter the workforce acquired a degree of autonomy comparable to that of the market economy; he tried to reform the Party, but was ousted instead in 1964.

His conflict with Mao started with Khrushchev's refusal to share nuclear secrets and the decrease in support due to the internal problems within the USSR. Later on, this conflict intensified in the struggle for territorial boundaries. It is within this context

that Mao developed his theory of modern revisionism. Khrushchev's declaration about peaceful transition to socialism, about "one people, one party, and one state", and about peaceful coexistence in the international plane as the best proof of Khrushchev's betrayal of people's war and of modern revisionism.

According to Mao, the negation of the reality of class struggle by Khrushchev and the CPSU violated a basic Marxist principle. Bureaucratism, massive corruption, the introduction of capitalist reforms, limited support for people's war and social imperialism were consequences of this violation and revision. Mao labelled this as "capitalist restoration". In this theory, Mao claimed that a new bourgeoisie was in control of CPSU and of USSR who enjoyed the fruits of production and limitless privileges. However, Mao did not undertake a thorough study and critique of the economic set-up of the USSR.

Some questions have been raised on Mao's theory of modern revisionism. First, some authors agree that the idea of peaceful transition, peaceful economic competition and peaceful coexistence were situated within a broader framework by CPSU in its 20th Congress in 1956. This broader framework was open to the possibility of different forms of transition to socialism. This was actually a reaction to Stalin's imposition of only one strategic line for the transition and socialist construction even for other member parties and countries of the Comintern. Thus in Khrushchev's report to the 20th Congress, the following statement was issued:

"With the fundamental changes that have taken place on the world scene, new prospects have also opened up for countries and nations to make the transition to socialism... It is probable that forms of transition to socialism will become more and more varied. And it is not necessarily true that pursuit of these forms involves civil war in all cases."

Some authors also argue that even if there were really tendencies towards "revisionism" in relation to Stalin's "orthodoxy" in the economic plane. The main economic formation of USSR at that time still remained faithful to the Stalinist socialist model.

Some quarters have also raised the point that USSR pursued its international commitments not only to Eastern Europe but also to other revolutionary movements like the one in Vietnam and in Laos. These international commitments burdened their economy. USSR's stress on confronting its domestic problems cannot be sweepingly denounced as self-centeredness. It simply has to face internal problems of its own survival as a sovereign union of states. With the intensification of the conflict between China and the USSR, especially in the territorial conflict, both countries invested a big amount from their budgets for military purposes. This again burdened both economies and paved the way for the US to maneuver better.

Like Khrushchev, Mao did not have a cogent and comprehensive framework in criticizing Stalinism. This denotes the bureaucratic-authoritarian style of leadership (of parties both in and out of power) which divested the party and the practice of socialism of most of its democratic content and concentrated power in the hands of a tiny, self-perpetuating elite. While Stalinism was molded under Stalin's leadership, it is not suggested that all the blame and responsibility be placed on the shoulders of Stalin for its negative practices. The basic element of Stalinism - socialism without democracy - was retained even after Stalin in the Soviet Union even though the terror, brutality and judicial distortions associated with Stalin himself were lessened.

It is difficult to identify Lenin's struggle against revisionism (parliamentarism) in the Second Internationale as the root of Mao's theory of modern revisionism because

the former addresses the question of how to effectively seize political power while the latter addresses the question of how to effectively pursue socialist construction. The more logical roots of Mao's anti-revisionism is Stalin's concept of intense class struggle even in the stage of socialist construction. Both overstressed class struggle to effectively cleanse the party of unremoulded elements and counterrevolutionaries. Both had the same premise that the Party and society were replete with unremoulded elements, new bourgeoisie and counterrevolutionaries. And both also ended in untold excesses - the gravest crimes against the Party and the people. Because Mao was not able to thoroughly criticize Stalinism, he himself adopted Stalinist methods which resulted in the excesses of the Cultural Revolution.

Both the Great Purge of Stalin and Mao's Great Proletarian Cultural Revolution are distortions of the dictatorship of the proletariat and misapplications of class struggle. Mao's Cultural Revolution had its particularities, like the use of mass movements against capitalist roaders. But both are the same on the point of overstressing class struggle. After Mao, the Communist Party of China condemned the grave excesses of the Cultural Revolution while recognizing Mao's gigantic contribution to socialist construction. The Chinese Communist Party after Mao adopted as the principal contradiction in socialist construction that between the productive forces and the socialist system while recognizing as a secondary contradiction, the reality of class struggle.

The concept of the dictatorship of the proletariat as a "transition to a classless society" was not developed by Marx in detail. Following Marx, Engels also considered the Paris Commune as a dictatorship of the proletariat. This was an exceptional social experience that brought about a workers' city state in which most functions of a state (legislative and executive) was exercised by a popular democratic assembly.

Lenin elaborated this in his *State and Revolution*. He said that working class power would be based on the kind of democracy of the Commune. But he did not deal with this in any detail. The nature of established socialist civil society including important questions such as the relationship between the party, state, people's elected representatives, social organizations, etc. For Lenin, the state and its traditional instruments of force would begin to "wither away" almost as soon as socialist power had been won and the process of widening and deepening democracy would begin (within the context of the transitional socialist state).

With Stalin, the process was reversed because of his idea that class struggle becomes more rather than less intense with the establishment of socialism. This concept, which indicated an apparent retreat from democratic norms intensified social contradictions which in turn became the excuse for an intensification of the "class struggle".

One of the major rationalizations for Stalin's thinking was the need to preserve the Soviet Union against external enemies after the civil war. But based on further studies, one of the big reasons for the risk of survival was not only the fascist and imperialist onslaught but also the damage wrought by the authoritarian bureaucracy to the whole Soviet social fabric (including its army). The dictatorship of the proletariat became the dictatorship of a party bureaucracy.

The continued erosion of the powers and representative character of elected institutions led to the alienation of a considerable portion of society from political life. The electorate was deprived of the right to elect their representatives. The legislative, executive and judicial organs became mere rubber stamps under the direct control of the party bureaucracy. Few levers were left to the people with which to determine the course of economic or social life.

Democracy in the mass organizations was also more formal than real. Participation of mass membership in the control or direction of their organization was very limited if not nil. These organizations became mere transmission belts for decisions made elsewhere and individual members lost their initiative in favor of the bureaucratic machine. Thus the wholesome struggle of ideas in Marxist culture was effectively quelled. Fundamental differences were either suppressed or silenced by in the name of democratic centralism. In these conditions, the democratic development of party policy became a virtual impossibility.

In the economic field, immediate producers were given very little real control or participation in economic life beyond their own personal, physical and/or mental exertions. In general, the overcentralized and commandist economy helped to entrench a form of socialist "alienation".

All the above curtailment of democracy in the political and economic field were done in the name of the dictatorship of the proletariat, of class struggle and of the life-and-death struggle for the preservation of the Party and its "orthodox" strategic line.

As already pointed out, the theory of modern revisionism by Mao is not a comprehensive framework for thoroughgoing summing up of the experiences of socialist construction. It will not serve the further enrichment of ML theory and practice if we merely contrapose the theory of modern revisionism to the so-called "flawed Stalinist model" within the framework of a two-line struggle. Neither will it serve us if we make sweeping judgements of socialist countries' efforts at renovation and reforms as revisionist. Furthermore, it would be narrow-mindedness on our part to make rash conclusions that such reforms are initiated by unremolded elements or revisionists. If ever there are a number of bad elements, their work at destabilization can only be made easier if we allow the continued influence of the Stalinism and the persistence of identified weaknesses in socialist construction.

The qualitative leap from capitalist society to the new socialist or communist society is a change of epochal proportions. Ideas, concepts and experiments at historical periods cannot therefore claim absolute certainty and correctness of their theories and decisions. Two decades ago, we considered the framework of modern revisionism as an effective gauge to assess a successful socialist experiment. It should be obvious by now however, that this gauge is already inadequate.

We must guard ourselves against the tendency of preserving old methods and styles in the name of preserving the party and the "orthodox" strategic line and to "justify" undemocratic practices which have come to us due to our link to the Stalinist tradition. We must continue studying more deeply the fundamental postulates and basic concepts of Marxism which are basically democratic and human. This is necessary in order to thoroughly rectify objectively identified mistakes and errors and their roots. On this basis, we can rest assured that in the coming years we can hasten the revolutionary process and improve the work in the long transition towards socialism and communism.

After all, isn't Marxism essentially revisionist since it is an open system that is committed to the dialectics of theory and practice. In the process of practice, theory undergoes revision, or if we do not like the term, development. Through this seemingly unending process of dialectics, theory and practice are on the road to continued and sustained growth.

D. ATTEMPTS AT REFORMS

Breshnev was at first hesitant to initiate reforms because by following the Stalinist model quantitative growth could be attained. In fact, it was during his time that USSR declared that it was now a fully developed socialist country. But a later stage he discovered that growth could not be sustained through the existing system. He also attempted reforms to get out of the bottlenecks. But these were derailed due to the problems in Poland and other countries in Eastern Europe. Kosygin also wanted to initiate reforms directed at rectifying some negative features of Stalinism. But again, these were derailed by the problem in Czechoslovakia. It was Gorbachev who attempted at launching a more comprehensive reform at a faster pace. Hence there was also a great risk of complete failure.

Gorbachev wanted a favourable international situation and to gain peace dividends from peace efforts in order to concentrate his attention to the necessary domestic changes. It was a reform through a Party controlled by elites. Perhaps, this was one of the major reasons for his complete failure due to the fact that the Party itself could not anymore be used as an effective instrument for thoroughgoing changes due to corruption and bureaucratism especially at the top. The Party was composed of two groupings. The conservatives were represented by Ligachev and the liberals by Yeltsin. Gorbachev wanted to take a centrist position. But in 1989, USSR had to confront the questions being raised: should the USSR remain a unitary state? What are the alternatives to central planning, authoritarianism and Russification?

As already mentioned above, there were efforts at developing further the economy under Breshnev. But these were derailed later. Under Gorbachev, extensive economic development could not be sustained. This development depended mainly in adding more labor, more raw materials, etc. The society under him was more politically active and more critical. Gorbachev attempted to develop or restore technologies for self-rule such as the legal system, elections, recall, etc. In the civil society, he gave new dynamism and opportunity to non-governmental organizations which before were merely transmission belts of the Party which exercised narrow and tight control. He also tried to develop further available technology for distribution, like the market, aside from state regulation and allocation. But there was actually great difficulty in the economic sphere due to the problem of how to balance state regulation and the market. In the political sphere, only old non-socialist technologies for governing the state were available (elections, recall et al which were already developed by the capitalist societies) Because of the above mentioned reasons, Gorbachev completely failed in his reforms. The Soviet society took on tasks of great proportions and the socialist crisis broke out of control.

China, Vietnam, Laos and others continue their efforts at renovation and reforms in order to shake off the negative influences of Stalinism and to pursue a sustainable road towards all-rounded development and full democracy that is really superior to the capitalist road.

E. TOWARDS A BROAD VIEWPOINT

Both the framework of modern revisionism and that of the "flawed Stalinist model" will not be adequate to allow us to fully comprehend the complexities of practice in socialist construction and to achieve a comprehensive synthesis of valuable lessons. There is really a necessity for a broad framework and viewpoint that will consider different perspectives including the positive aspects of the two theories (modern revisionism and "flawed" Stalinist model) in order to arrive at a comprehensive synthesis of necessary learning points.

This broad viewpoint might call for a deepgoing review of certain basic concepts and principles whose assumptions were developed within the particular historical circumstances and developments where Marx, Engels and Lenin found themselves in. We should maintain however, that Marxism's fundamental postulates and insights into historical processes remain valid. As a social science it continues to be a potent theoretical weapon. But the Great Teachers were never infallible. Hence, there is a need for throughgoing review and self-examination.

An example of the concepts which need to be reviewed is the concept dictatorship of the proletariat. So far, the different practices in socialist construction have shown distortions of this concept, the best example of these being the Great Purge and the GPCR. Related to this is the question of how to handle class struggle in socialist construction.

Another concept which need to be restudied is the one party system. Some Marxists argue that the assumption of this concept is the simplification of classes into proletariat and bourgeoisie in developed capitalist societies (which appears not to be the course of development in highly developed capitalist countries). One of the problems is really the fact that socialist construction was initiated in less developed countries. If in socialist construction class struggle has to be taken seriously, due to the existence of different classes and strata and unremoulded elements, how should the one party state system be developed in a manner that will ensure full and genuine democracy? Related to this is the question of how we can ensure that the dictatorship of the proletariat does not become a dictatorship of a party bureaucracy in a one party system? Or should this system be changed into a multi-party system or at least a system that involves the full initiative of the masses and people -- based on the political and class alignments in each country? (especially those which will necessarily pass a long transition stage towards socialism or in a primitive stage of socialist construction) in order to unleash all the potentials of different classes and strata committed to socialist construction? Another related question would be how to strike the correct balance between the rapid development of productive forces and the handling of class struggle.

Another concept that has to be reviewed in the light of practice is the idea of a vanguard Party. Stalinism has clearly debased this to the point that vanguardship became equal to authoritarian control of the Party minus democracy.

Mao wanted to correct this bureaucratic and authoritarian method and style of thinking and work by stating the principle that orthodoxy and commitment are not enough. He said that the party does not have the monopoly of knowledge and therefore it should be involved in particular processes to discover the correct methods. But Mao also debased the concept of vanguardship by overstressing class struggle which led to grave crimes against the party and people.

The distorted concept of vanguardship sometimes develop the tendency of considering the party leadership and organization as infallible and sometimes lead to the cult of personalities. This brings about a certain rigidity of thinking, bureaucratism and narrow party control that is intolerant of any opposition or of new perspectives which cannot be easily situated within an old framework. Hence, it also generates the tendencies towards oversuspiciousness and resort usually to repressive measures or purging and closes all avenues for democratic participation and due process. In this distorted concept, class struggle within the party is usually brought to an excessive level in the name of preserving the party and its strategic line. As Mao once said:

"Those with a 'Left' way of thinking magnify contradictions between ourselves and the enemy to such an extent that they take certain contradictions among the people for contradictions with the enemy and regard as counter-revolutionaries persons who

are not really counter-revolutionaries." (MTT, Feb. 1957, quoted in the Red Book)

In order to avoid this "Left" way of thinking, it does not mean that we have to reject class struggle. It remains valid as an explanation of past and present social formations and as guide to strategy and tactics of the struggle to win the socialist order. As classes remain realities in class societies and even in socialist construction, so does class struggle. But what should be avoided are its distortions and misapplications.

Furthermore, we must also review the usual contraposition of state regulation under a one party system to the concept of market forces which have been almost equated with individual bourgeois profiteering. But can we really reject the market in the period of socialist construction? If not, what and how should be the combination of state and social regulation with market forces that will not jeopardize socialist aims but instead hasten the development of productive forces and socialist construction?

Concerning Marxist ethical doctrine, we should review the actions usually taken in the name of the class. There is no doubt that morality is class related. But the working class values should always be concerned, above all, with the supremacy of human values. The core of Marxism's basic concepts is essentially humane and democratic which promises a social order vastly superior to that of capitalism. Despite the apparent lack of political and economic democracy in the past socialist practice, Marxism still promises a system that is firmly based on the rights of individuals and political democracy which should gradually become full realities as conditions continue developing for their full flowering.

Another thing that should be reviewed is why there is an apparent economic stagnation of socialism and its poor technological performance as compared to the capitalist world. Do these arise from this kind of relation itself or do these come about due to distortions in practice? Lastly, why is it that working class solidarity in the world and internationalism did not develop as expected? Why the split in the socialist camp and the absence of a body like the Comintern for all CPs? Where there distortions also in the past in relation to internationalism which prevented the full development of such directions? There are many other concepts which indeed need to be reviewed in the light of practice, the current social developments and of scientific and technological advances in the world.

There is always that tendency for a certain set of ideas to develop on the level of ideas and apart from the ever dynamic and developing concrete reality. This is the reason why at certain critical junctures, there is a necessity to go back to the study of concrete practice and prevailing circumstances and to review old set of ideas in order to arrive at a new set that is more attuned to concrete realities and to the complex process of development.

The revolutionary struggle is like the seemingly unending cycle of days and nights. But within this cycle there is always a dawning of a new and smiling day where horizons are inevitably broadened and newly invigorated visions come closer to their realization.

SOME COMMENTS ON THE ANNOTATIONS BY ARMANDO LIWANAG

August 5, 1992

I appreciate the annotations on my paper by Armando Liwanag. But there are some points which I would like to focus on in this brief commentary.

1. The spirit of the paper was to contribute to the current discussions on the strategic line and to argue against the alleged betrayal of PPW in Mindanao. It was not meant to defend AHOS. If my accounting of my role in Ahos since October 1985 and in the plenum of the Mindanao Commission in 1986 have not been satisfactory, I am all the time ready to make an accounting once again. I have also always been ready for any formal disciplinary action. But whose responsibility is it to exact from me a new accounting and to mete out a formal disciplinary action? And why is this issue being raised only now, after I have dared to disagree with AL's paper?

There was neither any intention to cover up for the responsibility of some members of the execom of the Mindacom. If I said that those senior cadres who were promoted to the national positions were not in the thick of things of Ahos, I was referring to the period August to October. But this should not mean that they did not have any degree of responsibility in relation to this grave error.

2. It is true that the caretaker body already initiated actions based on its perception and belief that the security of the Party was gravely endangered. But it was the September 1985 Commission meeting that formally launched Ahos as a campaign. This is not to lighten the responsibility of the caretaker body but for accuracy's sake.

There was frankly no intention on my part to cover up important facts about Ahos in my paper. I only mentioned certain points about Ahos in relation to particular points raised by Armando. In fact, it is mentioned in my paper that in order to know all the details about Ahos, perhaps the 1991 draft summing-up of Ahos by Minda should be read. I helped the new Mindacom in the consolidation of data for the new report.

3. The main focus of the paper is my question about the alleged wrong line of quick military victory and insurrectionism. I also do not believe that there are people scheming to develop a new line contraposed to PPW and to the allegations of AL that this wrong line was hatched and promoted by the Mindacom.

I cannot agree with Armando that mass work and consolidation was very inadequate in the early '80's during which many company formations (around 13) emerged. There were indeed weaknesses in mass work and consolidation efforts. But it is my firm belief that the mass base at that time was adequate enough for such formations and was far from the danger of being reduced to a purely military situation. The balance of horizontal and vertical was adequate in certain areas while there were imbalances in other areas. It is also true that consolidation work in the WA was lagging behind due to different factors but not necessarily to the alleged insurrectionism.

4. It is difficult for me to visualize that there was such a thing as a "quick military victory line" being hatched up. I believe that the emergence of a good

number of relatively big formations was part of the process of the development of the mass base and mass movement in the CS.

I also cannot accept that there was an insurrectionist line that took shape. What I can remember is that there was a reading that the revolutionary flow will bring about uprisings or insurrections in the city centers. If this was so, it was seen that there was a need to prepare for this insurrectionary situation. This was the essence of the document "Batayan....".

I cannot speak of "Mga Tala...", since I was not yet in Mindanao at that time. There were ideas on insurrectionary strategy and the need to shift to it, but this was an opinion of one member and was not accepted by the commission.

As far as I can remember, the thrusts in that particular juncture were towards intensifying guerilla warfare and preparing for the possible explosions. After going through some WA papers of that period, I have noticed that the words coordination and combination were used interchangeably. I don't think there was an intention of changing coordination with combination in order to push with a new line that is contraposed to PPW.

5. If I do not accept then that there was such an allegedly wrong line, then I also cannot agree that such a line brought about Ahos. I am more open to the analysis that there were left errors committed that could have direct and indirect bearing on Ahos. But even these will not be enough to explain why Ahos ever took place. My point in the paper is that we must also look into other internal causes like our long-held principles, organizational processes or into the internal formation of Party members which can lead us into the identification of causes that led to Ahos and other similar phenomenon. I reiterate once again, I accept the gravity of the Ahos error, and my honest call is for us to study the phenomenon more deeply and take the correct steps to prevent such a tragic event in the future. I have an honest feeling though that the tone and implications of the paper "Reaffirm ..." smacks of the same suspiciousness that befuddled many of us during Ahos and other similar dark periods(OPML, to mention one).

6. If, in my personal view, the so-called wrong line does not exist, I tried to reflect on what possibly influenced such a conceptualization of a wrong line. I found the struggle between Mao and Lilisán and later with the returned Russian students as a possible paradigm close to the alleged wrong line. It is my own honest effort to study more deeply the position and framework Armando is taking so as to clarify my own view on the matter. I intend to pursue this study of frameworks to assist in whatever way in resolving many questions that have deterred the movement's sustained growth.

My disagreement with the two line framework is based on my thinking that this might prevent the organic development of strategy. I don't think Armando will disagree on the point that strategy must continue developing as the revolutionary movement advances, based on experiences, revolutionary theory and ever developing objective reality.

7. So, my comments on AL's draft is not an attempt to make a comprehensive analysis but simply to situate his accusations and criticisms of the Mindanao commission and other organs. The paper also proposes that we conduct a more thorough analysis of our problems and errors through a summing-up of experiences for our conclusions to stand on firmer grounds.

8. The point on collective wisdom was based on my impression that the draft did not go through a process involving many people. I do not question the prerogative of the Party chairman or the KT-KS to come out with drafts or guidelines and timely memos as the case may be. But a paper like "Reaffirm..." which looks like a comprehensive summing-up and rectification campaign paper and which questions the integrity and motives of individuals or groups(organs) in the party, must at least pass through a collective process of the proper organs like the PB or the KS before being released to the mass membership. I know of one PB member who was surprised to learn that such a paper was circulating.

9. I really have a negative feeling against the slogan "fewer but better". This is what many comrades refer to as implying a "purge". Is there really no more hope of arriving at a higher level of unity on the question of strategy and socialism? I think that many forces are still hopeful that a higher level of unity can still be achieved without seeing many people, who have devoted the best years of their lives to the movement, leaving.

10. I do not accept Armando's insinuation also that because I am a participant in the Ahos debacle, that I have no more right to speak out my mind on the paper. Have I been divested of my rights to due process with regards to any case that Armando wants to raise against me? Or have I been divested of my basic right as party member to speak out my mind on questions and decisions being made in the organization?

11. I have read the ammended version only recently. I am happy with the effort to improve the paper, but I still disagree with the basic framework and many other points. I will not anymore attempt to come up with a new commentary. Perhaps what is best is for me to wait for new decisions.

OTHER COMMENTS ON "REAFFIRM OUR BASIC PRINCIPLES AND RECTIFY THE ERRORS"

This is a sequel to the paper "Comments on the Current Polemics in the Party". In that paper, comments on the conduct and style of the polemics, some clarifications on the Mindanao experience from a personal view, observations on the possible paradigm influencing AL's view on the Mindanao experience, and some suggestions for the organic development of the theory of Philippine revolution were made.

In this paper, I will make some comments on some points of AL on Peace Negotiation, NDF and the 1986 boycott mistake. Being a participant in some processes related to peace negotiations and NDF, I feel it is a compelling reason to write some points which can help further objectify the processes. This can help future collective summing-up by those who have directly participated in the said processes in the context of the life and death struggle in the homefront. As stated in the preceeding paper, I have expressed fear that I will possibly become the target of the line of fire. But I am more than ready for whatever will be the consequences of this action. What is important is that I have honestly essayed to put my ideas into writing with a view of helping the organization arrive at a higher level of unity.

I. ON THE PEACE NEGOTIATION

Something is again mentioned about the Mindanao Commission in relation to the 1986 peace negotiation. It is still linked to the accusation of the alleged "erroneous line" of the Mindanao Commission in 1980-1986 and promoted on a national level. The Commission is accused of "localism", of wanting to win victory outside of the national context. To a certain extent, adequate points have been presented already in the first paper which indicate that Armando Liwanag has not fully investigated the processes and has violated the principle of "seeking truth from facts".

As far as I can remember, in June 1986, the Mindanao Commission held a plenum to sum up the Apos Campaign and to discuss the PB paper on the current situation and tasks. One of those discussed by the PB members (senior cadres of the Commission; one or two of them were already KT-KS members) was on the national Peace Negotiation and within this context, the local peace negotiation. The memo of the KT-KS on the peace negotiation was not yet ready at that time so the matter was discussed in general.

While the Commission was in plenum, or even before the plenum right after the Edsa uprising, anti-fascist elements who had long ties of cooperation with the movement and who were now heads of local provincial and municipal governments, were already taking initiatives to conduct talks with the regional Party organization. Before the regional secretaries returned to their regions from the Commission plenum, the initial talks were already on the way. When the secretary of one region returned, he saw that the talks were already in progress. But because of the absence of a copy of the formal memo from the KTKS, he thought this initiative was still within the framework of what was explained in the plenum. Since he had another urgent matter to attend to, he left the region. The remaining members of the KTKR continued the talks and later came to some general agreements without knowing that on the national level, the peace talk was still on the way towards formalization. It might be important to point out that in this region the Apos campaign was not really launched because right after taking up 3 initial cases, the KTKR decided to stop the Apos thing. So the anti-informer hysteria cannot be linked to the initiatives for local peace talks.

The enemy offensives in this region was also less compared to other regions. The motive behind their efforts must have been to strengthen the links with the local government now manned by tested tactical allies for the further advance of the revolution.

The secretariat of the Commission, upon receipt of the memo, called the attention of the region and saw to it that from then on they should march in step with the national efforts. While this was being discussed, the enemy troops attacked the area where the peace talks were being held. The military under Col. Blando was angry because they were not included in the talks and they disagreed with the general agreements. The Commission secretariate and the KTKR moved and ordered the NPA units to launch an active defense. With the use of explosives and high powered weapons around 50 enemy soldiers were wiped out. The incumbent governor in the province denounced the military attack in the national dailies thus embarrassing the Aquino government.

The other case was the North Central Region which already had preliminary talks with the Governor, who also was a close tactical ally, even while the Commission plenum was in progress. This region was one of the worst hit by the anti-informer hysteria. I think they saw the peace negotiation as an opportunity to openly explain to the people what really happened in the Aghos campaign, to make a public self-criticism, to follow-up temporarily abandoned areas, to expand and to consolidate. But when their attention was called by the secretariate of the Commission, they followed the policy. The other regions also followed the national memo and saw the peace negotiation as an opportunity to publicly explain what happened to Aghos, to utilize the opportunity to regain lost areas, to expand and to consolidate.

Before the end of the National Peace Talks, a Mindanao-wide NDF Conference was held. In that conference, it was agreed that all local peace negotiation should be put to an end at the same time as the closing of the National Peace Talks. There were two or three regions that expressed their opinion that it would be good if the peace talks would be extended for further gains in recovery, expansion and consolidation. But everyone followed the national decision. However, before the delegates could go back to their respective regions, there were some regions which still expressed to the media their willingness to continue the regional peace talks. But once the delegates reached their regions, the agreement was explained to them, and they readily implemented the policy.

After the anti-informer hysteria, the revolutionary movement in the island was in shambles. It would really be impossible to imagine that the Mindanao Commission could think of "running ahead of the rest of the country in liberating Mindanao" as AL accuses the Commission. He should really study the facts of the situation more in order to arrive at well grounded conclusions. He demonstrates his brilliance however in the other points of the paper in relation to peace negotiation. But it would be good for the revolutionary movement to also learn from the Vietnamese experience. In this experience, peace negotiation became a key part of their strategy within the framework of coordination of political, military, and diplomatic strategy. We should be able to utilize and coordinate all means at our disposal towards the overriding objective of national democracy with socialist perspective.

II. ON THE NDF

Armando Liwanag's reaction to the concept of the NDF as a federation calls to mind that incident in 1967 when some members of the Chinese Communist Party proposed the reorganization of China into communes modelled after the Paris Commune. Mao did not agree to the proposal because it was not clear to him what the role of the party would be in such a federation of communes. After their 9th Party Congress in April, 1969, Mao called for rebuilding the party along orthodox Leninist lines.

As far as I can remember, during the NDF Congress, only one delegate expressed the idea that it might not be good to mention the Communist Party in the history of the NDF

because this might not be encouraging to non-P progressive individuals, groups or organization which will possibly join the NDF later. The said delegate feared that the idea of the NDF being dictated by the P might be confirmed and will be counterproductive to the expansion efforts. But this was only an honest view of one individual. The collective wisdom of the congress was overwhelmingly in favor of its inclusion as a historical fact. In fact, the lone ND delegate was also strongly for its inclusion. So this thing should not be magnified to such an extent that the federation concept is considered a danger to the acceptance of Party leadership.

If I am not mistaken, the concept of the NDF in 1981 was that it is composed of ND organizations and other political forces considered nationalist and democratic adopting the principle of confederal, consensual and consultative relations with a view of keeping the door open to new individuals, groups, organizations and even parties that wish to join. At that time, the national UGMOs were still in the process of formation and there were individuals, groups and independent political organizations which welcomed the idea of being represented in a Provisional NDF Council. The efforts at that time were to encourage the formation of the national NDUGMOs and to sustain talks with the said individuals, groups and political organizations open to work with NDF in a loose type of organization. Furthermore there were also initiatives to develop relations with other individuals, groups and organizations within "varied frames of bilateral and multilateral relations". But by the early part of 1982, the key cadres working in this area of work were arrested. Those who replaced them maintained links with the independent political organizations.

At a later stage, especially after 1986 Edsa uprising, the prospect for non-P led organizations and progressive groups and individuals to join the NDF was dim. So I think given this condition, the national central leadership opted for a federation type of organization composed initially of the CPP and P-led UGMOs and open to the entry of nationalist and democratic individuals, groups and organizations later. I think in the PB 1988 resolution on NDF building, it was clear that in practice the Party will exercise ideological and political leadership in the federation. But the federation will not be subjected to the organizational dem cen under the P. On the other hand, the federation center was not also to exercise dem cen over the member organizations. Its role as center is exercised on the basis of what has been agreed upon. As far as I know, since 1981, there was never an idea of the NDF being equated with the entire united front.

There was a time when one of the tasks of the NDF was defined as to win over the middle forces while the P directly concentrates in the further development of the basic alliance. The NDF was seen as an arm of the P to reach out to middle forces and tactical allies even though the P could also directly undertake this work. But there was no idea of making the P subordinate politically and organizationally to a "federal center" and to "one with a preponderance of petty bourgeois formation". In practice, it was always the P dominating if not dictating on the policies and programs of action of the NDF.

Delegates who attended pre-congress national consultations and the NDF congress were always of one mind, that the P should exercise ideological and political leadership in practice but should also ensure the development of the distinct dynamism of the NDF as another machinery. This can assist in expanding and consolidating NDs and close ND allies not just on a sectoral or class basis but also on the basis of a general revolutionary ND framework.

What is perhaps important is to study the summing up papers of the different regions in NDF building. On the basis of adequate data and analysis, the main trends, weaknesses and strengths should be identified and from there proceed to well grounded conclusions. Then we will know how best we can proceed with NDF in terms of what should be the best type of organization that it should take based on practice and revolutionary theory. It would really be dangerous to jump to

conclusions without taking into consideration the past practice and the views of comrades in the field, especially here at the homefront. If in the end we see that there is no real need for the type of NDF with a federative character as we have it now, then so be it. Some other kind of a main ND UF organization might be needed at this historical juncture.

However, I have a feeling that a deeper problem is implied by AL with regards to the NDF as a federation. Does Armando Liwanag suspect that the concept of the NDF was influenced by the Mindanao Commission, a body which he suspects as the promoter of the wrong line? If this is the real problem, then this thing should be settled first. If seen in this light, the problem is not how to make the NDF more flexible, adopting "the principle of conferential, consensual and consultative relations..." but how to help or rectify those allegedly promoting the wrong line.

The above suspicion is bolstered by the fact that AL presumes that the NDF program follows the FSLN paradigm (after victory). One, he states that the program is for a multi-party system. Second, he attacks the program for not stating categorically its intention for immediate socialist construction after victory. Third, he states that the program is merely for a mixed economy. The answer to these questions can be arrived at if we trace the evolution of the NDF program from the early form, the 10-point program, the 1985, 1988 and the current version. We should also take into account the lessons in socialist construction in the socialist or former socialist states.

It is clear in the current NDF program, as approved by the First NDF Congress, that it is for a people's democratic state. There is a mention of political pluralism because after victory we expect that there will be democratic parties or sections of parties and organizations that will exist together with the party and who will wholeheartedly follow the post-revolutionary victory line. This is important to ensure that the organized political power of the people will not only be by proclamation but also in deed.

Perhaps these democratic parties and mass organizations will also put up candidates aside from those coming from the Party in the elections that will be called by the people's democratic government. In this sense, there will be political pluralism. Through the existence of other democratic parties and mass organizations, which will be actively participating in the formulation of policies, a democracy that is superior to bourgeois democracy can develop. It would be another thing if these parties and organizations will subvert the efforts at socialist-oriented construction. But as long as they are faithful to the revolutionary line, the efforts in socialist-oriented construction will be enhanced. Party leadership is already implied in the very concept of people's democracy. But we must not absolutize the one-party system for all times. The Vietnamese Communist Party, which strongly insists on a one-party system for Vietnam due to its historical development and current circumstances, states in its 7th Congress document:

"There are opinions held by some that there can be democracy within a pluralistic political system with the existence of opposition parties. In fact, whether there is democracy or not does not depend on a single party or multi-party system. Under the former Saigon puppet regime, there were dozens of political parties and factions, but nobody would say there was democracy. A single party or multi-party system is the reflection and the result of correlation of forces in political struggle and class struggle. It is therefore the product of the specific historical conditions of each country." (quoted from the Section III. On Renovation of the Political System and the Question of Socialist Democracy)

On the question of starting socialist construction immediately after victory, I think the program is essentially for it. If I am not mistaken, Marx, Engels and Lenin state that there are three stages: the transition period, the first phase (socialism) and the final phase (communism). After victory, our construction I think will still be in the transition stage. We cannot immediately embark upon all-out socialist construction in all areas of the economy due to the uneven development of the productive forces and due to the fact

that we have a backward agricultural and pre-industrial economy. We should learn lessons from the negative experience of Cambodia under Polpot which absolutized collectivization and enforced the abolition of money as key to socialist construction without giving due consideration to the objective laws of societal development. Polpot relied for the most part on subjective voluntarism. More than a million people were killed while others died in starvation and fatigue from hard labor. If I am not mistaken, even though Polpot claimed this was unique to Cambodia, he was also influenced by certain trends of thought in the Chinese Cultural Revolution which he carried out to the extreme.

Whether we call it a transition period or just a stage before full-scale socialist construction, it does not matter much as long as it is clear that upon victory an all-out effort is made to implement scientific socialism based on the objective need and concrete realities of Philippine society at the time of victory. Specifically, it should be based on the objective and subjective level of the productive forces and the concrete contradictions obtaining at that period.

On the question of a mixed economy, I think this will also be based on the level of productive forces and other objective conditions obtaining after victory. If we adopt a mixed economy due to the conditions obtaining, I think this will not always be running counter to or violative of the tenets of Marxism-Leninism. As the Vietnamese Communist Party again states in its 7th Party Congress:

"To that end, we stand for the consistent implementation of the policy on a socialist-oriented mixed economy. All citizens are entitled to freedom of business activity in accordance with the law and to guarantees as to legal ownership and income. Different forms of ownership may be combined or integrated with a view to establishing a variety of business organizations. All enterprises, regardless of their ownership relations, are granted autonomy in business, cooperation and competition and are equal before the law." (quoted from Section II, On Major Directions in Economic policy)

By possibly working on a socialist-oriented mixed economy, the material conditions can be developed both for the economic structure and superstructure necessary for a sound socialist construction. I think all Party cadres and members should really be enjoined to study more post-revolutionary victory situations in other countries and their efforts at building the conditions necessary for sound socialist construction. This can deepen the grasp of the perspective and perhaps clarify more the tasks of building certain structures even before victory in consideration of the post-victory reconstruction efforts. Through this process, we can help enrich further certain aspects of our strategy at this stage and elaborate further the outlines of our post-revolutionary victory strategy.

UFC is being accused by Armando Liwanag of having proceeded with a "peace process framework" that degrades the NDF and is detrimental to the interests of the revolutionary movement. He also accuses the same organ of proceeding with the "NDF Congress without the EC or the PB being able to go over the draft documents and plans". It is really unfortunate that some people who are not in the life and death struggle in the homefront can easily hurl accusations on others who have given all the efforts to such projects. He himself has said in his paper that "dialectical materialism requires that a whole thing or process is understood by knowing both the principal and secondary aspects or in a complex thing or process, both the main and secondary contradictions". But he violates this very statement by refusing to look at the processes of both projects as a complex thing.

Now can AL say that the NDF program and constitution never passed through the KTKS and the PB when the Congress of the NDF discussed the written comments of the KT? When the fact is that the so-called peace process framework actually originated from the Peace Advocates composed of varied forces, can he put the entire

blame on UFC for such a framework? He should also know, being a leading element, that both processes did not merely involve the relationship between UFC and KT/PB but also the relationship between KT and PB, and between individuals within the PB, etc...

UFC members will always be willing to assume responsibility on matters where they have to do so and will always be willing to accept actions by the higher organ. But the manner by which AL treats the question is unacceptable. UFC had already explained all the processes to the KT. I wonder if AL gave these explanations due consideration.

III. SOME POINTS ON THE BOYCOTT MISTAKE

I fully agree with Armando liwanag in his analysis of the reason behind the 1986 boycott mistake. But he seems to limit the reason for the mistake to a lack of correct application of the theory of contradiction and of learning from past experiences.

I think the problem goes beyond the reasons cited above. I believe that there is also some problem in the kind of formation our cadres and forces had. Although in PSR and SCPW, parliamentary struggle is considered secondary to AS as the principal, cadres and forces tended to view participation in reactionary elections under all circumstances as a mistake.

It is true that we have sufficient experiences in the work within reactionary institutions, federations and organisations. But lessons from these experiences are not well presented in the context of our entry into the reactionary bureaucracy and its processes. Limited participation in bourgeois elections under certain circumstances and on the basis of the level of development reached by the revolutionary movement within a strategic frame might not have been well grasped by a significant number of forces. Hence, utilization of reactionary processes for the further advance of the revolution is not well appreciated. Reactionary electoral exercises tend to be counterposed to AS and OMM.

I remember very well when I was in Mindanao, year 1985, when the Party was thinking of limited participation in local elections. Some regional cadres questioned the idea of limited participation because as they said: "how can we think of limited participation especially at a time when AS and RMM are intensifying?" But I think limited participation in bourgeois election is a maneuver of forces even within the reactionary bureaucracy for the benefit of the revolution, and in order to expose further the bankruptcy of the reactionary bureaucracy and its processes. The more AS, RMM and diplomatic work advance, the more we should be able to utilize bourgeois electoral exercises for the work within the reactionary bureaucracy and for the further overall revolutionary advance.

I personally think that like peace negotiation, participation in bourgeois elections under clear requisites and conditions should also be factored into our over-all strategy for a broader development of our forces in strategic and tactical thinking and for the maximization of gains that can be made in infiltrating the reactionary state and its processes.

Dear Comrades in the CC,

Warmest revolutionary greetings!

I am one of the 29 party elements of good standing doing tasks abroad who signed a statement of concern addressed to the EC/CC, PB and CC dated 29 April 1992. In this statement, it was made clear that the signatories are on different levels of understanding and persuasion on the various questions and problems confronting the party and the revolution. We expressed, however, that we are basically united in our concern that the struggle of ideas within the party be conducted in a thorough, deep-going and democratic manner. We further said in the same statement that we are deeply concerned by the haste with which AL and other leading comrades have been pushing for the approval of the document Reaffirm Our Basic Principles and Rectify Errors obviously without benefit of consultation with a broader section of the more experienced cadres and members of the party.

The statement also refers to our collective concern that such an important document dealing with various strategic questions is now the basis for a rectification campaign that carries with it the threat of a purge for dissenters. We also suggested that just as we here in Europe have been given the opportunity in two forums to discuss and react to AL's document when still a draft, the central leadership of the party should systematically conduct similar discussions for feedback and reactions throughout the party in the homefront and abroad. We have also expressed in the same statement that we are united in our firm proposal that the leadership of the party unequivocally commit itself to broad democratic discussions at all levels of the party and that this process should culminate in the election of delegates to a party congress charged with the task of deciding on the party line and policies and of electing a central leadership with a new mandate.

Like the other signatories, I am still awaiting the reply of the EC/CC, PB or the CC. In the meantime I see with much apprehension the frantic and determined efforts of some party leaders to "educate" the party units within their reach here abroad in the correctness of the assertions in the document Reaffirm... This all the more leads me now to put forward some questions and proposals.

1) I understand that the EC/CC was severely criticized in 1986 not only for the error of the policy of boycotting the elections but also for taking it upon itself to formulate and approve the policy on boycott without having raised it to a higher leading organ which in that case would have been the PB. If such a single tactical question of boycott necessitated a broader base for decision-making, shouldn't such a document as Reaffirm dealing with a lot of strategic questions and issues and intended for a serious partywide rectification campaign be discussed and approved by the PB and the CC at the very least? To my mind, in fact, a more scientific, judicious and democratic way would have been to consult a broader section of the advance and experienced cadres including those who have differing views on major questions and especially those alluded to as having committed errors. And here I include those leading comrades who are imprisoned.

What is the prerogative of a now even depleted EC/CC (minus arrested members who could have made major objections to portions of the document) to impose on the whole party its own perception of what to focus on in our experiences in ideology, politics and organization, its own interpretation of what is to be reaffirmed, its own analysis of errors and problems confronting the party and even its own summation of lessons to be learned from the collapse of Eastern Europe and the USSR? Moreover, what is its prerogative to threaten with a purge as "revisionists" and "deviationists" all those who may wish to differ from their views?

The gravity of our problems and setbacks is no excuse for disregarding the higher central organs and for avoiding broader democratic consultation. The very seriousness of our situation, in fact, gives more reason to strive for a broadly-based summing-up of our experiences. Why the haste then in pushing for the rectification campaign based on the EC/CC approved document? Why is there a seeming fear or reluctance for a more thorough and democratic re-examination of our theory and practice in the light of more than twenty years of struggle, in the light of changes in the national and international situations and in the light of developments in theory and practice within the international communist movement? Are we afraid that some pet theories would not stand the crucible of debate and deep-going re-examination? Or are there anxieties that a more democratic and thorough re-examination of our revolutionary practice would expose some blackholes in the history of our party that some, in the manner of Stalin, would rather obscure or hide in the closet?

2) I could very well understand the burden on the shoulders of the party's leadership. Serious problems and setbacks and the intense differences regarding their root causes and prescriptions for their solution are an excruciating reality. The central leadership certainly has an unquestionable responsibility and a prerogative in confronting all these and in putting forward its analysis and prescription. To my mind, however, the process by which these are arrived at this important juncture of our struggle is most crucial if we are to achieve a higher unity in the greater part of the party and the movement. If the process of decision-making particularly on strategic questions allows for broader and democratic discussion especially among the more experienced sections of the party, the more the party is ensured of an enriched line and set of policies with practical support from a greater number of cadres and members. On the other hand, a process that denies the test of broad democratic discussion is prone to produce ideas that are shaky and short in persuasive force and legitimacy.

But the situation turns even more dangerous when it becomes an accepted practice within the party that a few top people arrogate unto themselves the authority to work on privileged data and make big decisions ex-cathedra without the possibilities of checks thru democratic consultation and debate. It is then that we have the fertile ground for the emergence of (if indeed it has not yet emerged!) The Leader and true-and-correct-line phenomena of which we have had disgustingly enough in the history of the international communist movement.

3) There are basically two approaches proposed to resolve the various ideological differences in the party. One which is already being implemented is through a rectification campaign based on a "rectification document" approved only by the EC/CC, ignoring the PB and CC and without prior consultation with at least a broad section of the more experienced cadres of the party. As I understand it, all party members are now expected to go thru a study of the document, the very nature of which practically leaves no room for dissent. And

those who would opt to strongly object on major points face the prospect of expulsion or other disciplinary action as a "revisionist", "deviationist" or a renegade.

The other approach calls on the leadership to initiate a process with a definite democratic mechanism by which major problems and issues are defined and then brought down to a broader section of the party for debates, comments and feedback. It is further proposed in this approach that such a process should include the election of delegates to a Congress that will finally define on a democratic basis the party's line and policies and elect a central leadership mandated to implement the decisions of the Congress.

I deeply hope that comrades of the CC would decide to take the latter approach. It is the approach that ensures the harnessing and mobilization of the rich knowledge and experiences, capacities, energy and skills of our party membership for the difficult task of summing-up and moving forward on the bases of achievements gained and lessons learned. To continue with the rectification campaign-cum-purge being pursued by some leading comrades would be tantamount to stifling life within the party and to paving the way to its eventual disintegration.

4) It is asserted by the paper REAFFIRM that no one in the party has the prerogative to set aside the major points of the First Congress documents. Yet AL and the other comrades in the EC/CC do not seem to be eager in initiating a democratic process that will test the continuing validity of those documents in the crucible of internal party debate and a party Congress. This reluctance becomes all the more worse when one considers that almost 25 years have passed since the First Congress, with a wealth of experience having been gained in struggle, with new conditions obtaining within and outside the country and after so much have developed both in theory and practice in the international communist movement. Or, is it perhaps the intention also of some in the leadership to eventually hold a Congress but only after the "rectification campaign" shall have effectively eased out or silenced those who advocate for a thorough and democratic re-examination of our theory and practice? I hope that it does not come to this for it will be a patently crude maneuver. Even if some of our leaders talk of something to learn from Stalin, I hope that this is not one of them.

5) A certain document entitled Stand for Socialism Against Modern Revisionism dated January 15, 1992 is being circulated among party members and the public at large. It is by-lined Armando Liwanag, Chairman of the Central Committee. It is distributed not as a draft. I would like to take exception to this major document which, in effect, presents itself as the official line of the party on many significant questions related to the history and practice of the international communist movement including the collapse of the regimes in eastern Europe and the Soviet Union.

Since the re-establishment of the CPP in 1968, so much has happened in the world, a tremendous amount of experience has been gained by victorious and still struggling anti-imperialist movements, so much has evolved in the practice and thinking of Marxist parties and movements and so much new data have come to light about the former Soviet Union and eastern Europe during the time of Stalin, Khrushchev and Brezhnev. Why should the party allow one person, even if he were the Chairperson, to have the monopoly of analyzing all these and summing up the important lessons to be learned that may have strategic importance to our revolutionary struggle towards national liberation and socialism? I should think that a comprehensive analysis of the rich experiences

accumulated and of the theories that have evolved within the international communist movement should be the fruit of collective study and debate led by the central organs of the party and involving as much input from the general membership.

For one, I would like to suggest that the party undertake a deep-going re-examination of our stand on Stalin. The first congress documents took the position that Stalin remains a great communist teacher. Whatever "errors" he has had, if at all mentioned, were considered only to be secondary. AL, in his *Stand Against Modern Revisionism*, still maintains that ML in the main was correctly practiced in the Soviet Union under Stalin and that only his successors negated the great achievements under his leadership. Indeed, we took this position for many years without much question in line with our general anti-revisionist stand. However, it cannot be denied that the general party membership did not have as much knowledge of how it was in theory and practice under Stalin as we had of Mao and the Chinese revolution and Lenin and the October revolution. The exposes of the monstrous crimes committed by Stalin against the people and against innumerable dedicated party leaders and activists and the comprehensive critiques by Left thinkers and movements regarding the totalitarian bureaucracy and the apparatus of fraud and terror set up under Stalin were generally dismissed by us as Western anti-communist propaganda or Khrushchovite revisionist blandishments. We still insist on our pro-Stalin line even after many communist parties have long ago taken a verdict of Stalin as a betrayer of ML theory and practice. Even now, some in our leadership would like to simply reaffirm our original stand on Stalin despite the overwhelming evidence of Stalin's monstrous and criminal distortions of ML and socialism, the deep-rooted legacy of which plagued the collapsed ruling regimes in eastern Europe and USSR and still haunts the life and practice of many communist parties.

In the light of the rich experiences and theoretical contributions of the international communist movement on the origins and consequences of Stalinism, in the light of the repudiation of Stalin by an overwhelming section of the Left in both East and West, in the light of the collapse of the east European regimes and the USSR as well as the wealth of new information that has surfaced in relation to Stalin and his era, and in consideration of some of our leaders' insistence on learning from many supposed great achievements of Stalin and his era and considering the implications of such position to the future life and role of our party and of the struggle for socialism, the least that our party should do is to undertake a thorough and systematic re-examination of the question of Stalin. And this can still be done even within the framework of our anti-revisionist stand. After all, Stalin may yet prove to be the greatest of the modern revisionists!

I strongly propose further that the party leadership withdraw from circulation the document *Stand for Socialism Against Modern Revisionism* by AL and should also issue a statement clarifying that what has been circulating is a personal view of the author and does not reflect the official position of the CPP.

Dear comrades, this is my first of several letters to you. I hope that they would be a modest contribution to what I consider as an important and continuing endeavor to make our party a more democratic, responsible and effective leading force in the revolution.

Mabuhay Kayo!
Tos

KABUUANG ULAT NG PAMPULITIKANG KUMPERENSYA NG NANDAU

September 1-5, 1992

I. Pambungad

Labingwalong kasama ang humuo sa kumperensya, kabilang dito ang dalawang kasama sa Nandau, anim sa Task Force ED, at ang iba pa'y mga namumunong kadre mula sa mga LI at PO. Nahati sa dalawang lebel ang mga kalahok. Una'y ang mga kasamang naghanda (kinabibilangan ng Nandau at Task Force ED), at ang ikalawa'y ang mga kasamang kumatawan sa LI at PO.

Itinakda ng mga naghandang kasama ang sumusunod na mga layunin ng kumperensya:

1. Pag-aralan at unawain ang nilalaman ng "Reaffirm..." at ang mga pusisyon ng humihingi ng paglililaw sa laman o sumasalungat sa ilang bahagi at kabuuan nito.

2. Makabuo ng indibidwal at komon na mga kongklusyon at pusisyon kaugnay ng baha-bahagi at/o kabuuang asersyon ng dokumento.

Dumaan sa tatlong bahagi ang daloy ng kumperensya. Nilayon ng unang bahagi ang pag-unawa sa nilalaman ng dokumento. Sumentro ang ikalawang bahagi sa diskusyon ng pangunahing kontensyon ng dokumento. At ang ikatlong bahagi'y tumuon sa paglalahad ng indibidwal na mga pusisyon ng mga delegado.

Sa unang dalawang araw, inihasa ng grupong namuno sa kumperensya ang balangkas ng dokumento at ang mga sanggunian na gagamitin para sa pagpapalalim ng talakayan. Nagkaroon na rin dito ng panimulang talakayan at diskusyon kaugnay ng papel.

Nang matipon ang lahat ng delegado, sinimulan na ang punto por puntong pag-unawa sa dokumento. Sinikap na magpalalim sa pamamagitan ng paglalahad ng mga datos mula sa isinagawang pagsisiyasat, pagsangguni sa kinauukulang mga babasahin at pagbabahagi ng mga karanasan.

Dahil sa hindi pag-abot sa takdang panahon, ang ilang sanggunian ay hindi lubos na nabasa ng mga kasama. Gayunman, binasa rin nang buo ang mga ito sa loob ng mismong talakayan.

Matapos ang prosesong ito, naglahad ng panimulang palagay at reaksiyon ang bawat delegado. May ilang kasama na naglahad na ng pusisyon.

Muling tinalakay nang punto por punto ang dokumento. Sinentruhan ang bawat batayan ng paglayo sa linya "protracted peoples' war" (PPW) at "encircling...". Sa huling gabi ng kumperensya, idinaos na ang paglalahad ng pinal na pusisyon ng bawat isa.

II. Mga Punto't Usapin sa Antas ng Pag-unawa sa Dokumento at Kolektibong Talakayan

Sa antas ng pag-unawa sa dokumento, lumitaw ang sumusunod na mga punto't usapin:

1. May tinukoy na tatlong paglihis ang dokumento. Ang unang paglihis ay ang paglayo sa istruktura ng edukasyong teoretikal; ang ikalawa'y sa teorya ng digmangbayan at istratihikong linyang pagkubkob sa kalunsuran mula kanayunan at ang ikatlo'y sa linyang anti-rebisyunista. Ang pangalawang paglihis ang pangunahin sa tatlong paglihis dahil pinartikularisa ang unang paglihis nang talakayin ang pangalawang paglihis at ang pangatlong paglihis nama'y iniuugnay ng papel sa pangalawang paglihis. At kung titingnan ang kabuuan at esensya ng paper, ang tinutumbok ay ang pangalawang paglihis.

2. Tungkol sa sinasabing paglayo sa istruktura ng edukasyong teoretikal at napakalaking pagpapabaya sa mga kurso ng pag-aaral at matiryaes sa pag-aaral, mas mainam na maisalarawan ang pangkasaysayang sirkumstansya nito (halimbawa, ang pagbubuo at pagbubuwag sa NIB, pagpaprayoritisa sa antas ng pagpoprograma at pagsisikap ng mga rehiyon) para maisakonteksto ang mga pagsisikap. Mas mainam ding maisakonteksto ang tinutukoy na mga pag-aaral na lihis sa istruktura batay sa naging pag-unlad ng praktika o praktikal na pagkilos. Sa huling pagsusuri, mas matutukoy na sinadya ang sinasabing paglayo sa kabuuang larawan na isasaad ng isang paglalagom.

3. Tungkol sa pangalawang paglihis, lumitaw ang ganitong inabot na pagpapalalim:

* Ang mga artikulong "Where the Party Faltered?...", "Kailan Tama ang Mali?...", "Zigzag..." ay lumabas sa panahong nagdeklara ng *freedom period* ang pambansang liderato.

* Ikinabit ng dokumento ang sinasabing *superimposition* sa Minda. Kailangang magpalalim sa isinagawang kumprehensibong paglalagom ang Minda para masukat ang binabanggit na salik.

* Kaugnay ng *Sandinista paradigm*, unang lumitaw ito sa Minda noong panahon ng asasinasyong Aquino at ang tagapagtaguyod nito'y si Marty Villalobos. Lumaganap ito sa ibang rehiyon nang lumabas ang artikulong "Where the Party Faltered?". Makaraan, nilinaw ng PAKED ang tamang konteksto at tamang pagsagot sa usaping ito...(na ang pagkapanalo ng rebolusyong Sandinista ay resulta, hindi lamang ng insureksyon kundi ng tatlong tendensya at kung tutuusin, malaki ang kontribusyon ng pakikidigmang gerilya.

* Wala pa sa pambansang liderato noong maagang bahagi ng dekadang 1980 ang tinutukoy na mga kadre ng Minda. Kung susukatin ang impluwensya ng *Sandinista paradigm*, mukhang walang batayan ang sinasabing *superimposition*; hindi Sandinismo ang pinagbatayan ng orihinal na konsepto ng SCO.

* Ang kursong Leninista sa MR noong '87-'88 ay nakatutok sa mga namumunong kadre at ang pagsusulong nito'y kakumbina ng paglarga ng

BKP at BKKP. Nilayon ng kurso na pukawin ang interes ng mga kadre para mapag-ibayo ang mga pag-aaral na teoretikal. Ang mga praktikal na usaping hinarap noong mga panahong iyon ay ang oryentasyon ng kilusang manggagawa, mga taktika sa sunud-sunod na kudeta, pagbasag sa mga tunguhing hawig sa ekonomismo, tulad ng sobrang pagdidiin sa mga pang-ekonomyang usapin sa pakikibaka at pag-asa sa ispontanyong lakas lamang ng masa, at paglililaw sa mga usapin batay na rin sa paglaganap ng mga dokumentong tulad ng "Where the Party Faltered?..." atbp. Walang nakikitang pagtataguyod ng insureksyon sa kursong ito bagamat may epektong pinagkukumparasina Lenin at Mao, laluna kaugnay ng kilusang manggagawa.

* Hindi maliwanag ang konteksto ng disisyon ng 1981 (di Bolshevik, di Chinese model...). Isang ispekulasyon: pinagbatayang malaki siguro ng sentrong pamunuanship ang makabuluhang iniunlad ng sitwasyon ng ating rebolusyonaryong praktika. Nailunsad noong naturang taon ang unang pamn bansang kinaordinang mga kampanya (pol-mil). (Batay sa huling pagsisiyasat makaraan ng kumperensya, lumilitaw na burador lamang pala ito at noong 1985, binitawan na ang burador na ito. Hindi ito kailanman naging upisyal na pusi syon.)

* Kaugnay ng usapin sa KMZ, kailangang isaalang-alang ang mga sumusunod:

- pagpapalalim sa kongkretong epekto sa Partido;

- malaking bagay na nakaimpluwensya ay ang *post-Mao period* (...na bigo ang *Great Leap Forward*, ang pagbabago sa patakarang panlabas, at ang pagputol ng suporta sa rebolusyong Pilipino).

- paano ipapaliwanag ang *three worlds theory framework* na ginamit sa "Ten Theses" noong 1981? Lumilitaw na sa puntong ito, hindi tayo nagluwag noon ng paghawak sa KMZD.

* Ang kontensyon ng dokumento'y may sabwatan dahil sumakay ang Minda Comm. sa konsepto ng SCO at tatlong istrategikong koordinasyon. Ginamit ang naturang mga konsepto para maipasok ang kanilang (Minda Com) interpretasyon. Simula noon ay nagtuluy-tuloy ang naturang sabwatan (maniobra makaraan ng pagkakamaling boykot, pagpalaganap sa buong bansa, atbp.)

* Lumaganap ang SCO nang palaganapin ang tatlong pangunahing posibilidad (makaraan ng asinasasyon Aquino). Ang konsepto ng regularisasyon ay lumitaw sa hanay ng liderato noong 1979 pero nakonseptwalisa noong 1982 ang SCO bilang isang subyugto ng istrategikong dependensya.

* Kaugnay ng linyang anti-rebisyunista:

- Wala tayong sariling pag-aaral noon ng sitwasyong internasyunal. Nakapadron ang mga pag-aaral sa mga artikulo sa *Beijing Review*. Nang bitiwang Tsina ('83-'84) ang pagbabansag ng terminong sosyal-imperyalista, binitiwang din natin ito. Kaugnay ng *three worlds theory*, lumitaw ang maraming tanong. Di naglaon, minabuti ng pambansang liderato na magkaroon ng independyenteng pag-aaral tungkol sa ugnayang panlabastions at nagkaroon

nga ng sariling kritikal na pag-aaral tungkol sa bayang sosyalist.

- Mas kongkreto ang rebisyunismo kaugnay ng mga Lava. Sa isang banda, limitado ang mga matiryal tungkol sa teorya ng modernong rebisyunismo. Hindi rin napag-aralan ang klasikal na rebisyunismo. Mababaw ang mga paliwanag tungkol sa sosyal-imperyalismo. Nang bitiwang ng Partido ang paggamit sa terminong sosyal-imperyalista, maliwanag na hindi si AL ang namumuno noon. Noong 1988, sa dokumentong "The World Situation and Our Line", kinilala ni AL na sosyalista ang SU pero bumalik sa teorya ng modernong rebisyunismo noong 1991 sa dokumentong "Lead the Masses...".

- Sa hanay ng ikatlo at ikapat na henerasyon ng mga kadre, mahina na ang *grounding* sa teorya ng modernong rebisyunismo. Dapat sana'y ang mga nasa pambansang liderato (una't ikalawang henerasyon ng mga kadre) ang siyang matatag ang *grounding* sa naturang teorya.

- Istabilisado ang *veering away* pero kailangan sigurong magpalalim pa sa mga dahilan.

- Bago pa man ang usapin ng *veering away*, may mga komitment mula sa ibang bansa at ang mga komitment na ito'y di nakatali sa pagbitiw sa linyang anti-rebisyunista o walang panimulang mga kundisyon.

* Batay sa lohika ng papel, dahil lumayo sa istruktura ng edukasyong teoretikal ay sadyang hinahangad na baguhin angistratehiya.

* Kaugnay ng pagpapalalim sa teorya ng dignang bayan war at pagkubkob..., kailangang lagumin na ang praktika nito (pagtatayo ng larangan, bager, sona, atbp.). Batay sa lumitaw na mga tanong, kailangan na ring pag-aralan ang mismong teorya at praktika ng mga rebolusyong Tsino at Byetnames. (Ano't anuman, may hiwalay pang gagawing tindig sa artikulong Stand Against Modern Revisionism.)

4. Ang pangunahing kontensyon ng papel ay ang pangalawang paglihis: ang paglayo sa toerya ng digmang bayan at pagkubkob sa kalunsuran mula kanayunan. Ang tinutukoy na departure sa KT-KS paper ay ang istratēhiyang insureksyunaryo at mabilisang tagumpay militar na sumunggab sa SCO.

4.1 Bagamat pinapatampok ng papel ang pinagmulan o mga promotor na nagtataguyod ng sinasabing maling linya, sa tingin ng kumperensiya'y mas dapat ipokus ang isyu sa SCO dahil ito ang upisyal na konseptong gumabay o "nagpaurong" sa rebolusyon mula dekada 1980.

4.2 Batay sa pagrebaso sa mga dokumentong hawak ng kumperensya at sa pagkaalala ng ilang delegado, walang matandaang upisyal na kasulatan noon na naglililaw sa upisyal na konseptong SCO. Nito lamang bandang huli, nang malapit na sanang matapos ang tinaguriang programa sa transisyon, lumitaw ang upisyal na kasulatan tungkol sa upisyal na konseptong ito.

4.3 Ang programa sa transisyon para sa SCO ay sinusugan at nagkaroon pa ng dagdag na ekstensyon sa pagsasakatuparan.

4.4 Noong unang bahagi ng 1990, nilinaw ng Politburo ang paghabago sa upisyal na konsepto. Hindi naman klaro sa naturang paglilinaw ng PB kung mali o wasto ang konseptong SCO o kung paglayo man ito o hindi sa PPW. Binabago lamang ang konsepto. Hindi rin malinaw kung gaano kamali o gaano kawasto ang praktika ng pagsasakatuparan ng programa sa transisyon para sa SCO. At walang binabanggit na integrado na sa dating konsepto (SCO) ang istratohiyang insureksyunaryo at mabilisang tagumpay militar; bagamat sa bagong konsepto (kumbinasyon ng tatlong sangkap), binanggit na ang papel ng pag-aalsang bayan para mapahina ang gulugod na pwersa ng kaaway. Ganito ang binabanggit tungkol sa dating konsepto: gagampan ng mapagpasyang papel sa subyugtong SCO ng istratohikong depensiba ang RPM nang makaigpawpaw tungo sa mas mataas na yugto ng digmang bayan.

5. Sa tingin ng kumperensya, ang mga sumusunod ang mga batayan ng pangunahing kontensyon na nililinaw ng papel ng KT:

- paglayo sa kursong intermedya;
- paglayo sa linyang anti-rebisyunista (pagkuha ng mga armas);
- disisyon ng sentrong pamunuan noong 1981 na “di Bolshe, di Chinese model;
- mga usapin kaugnay ng pagtatayo ng nagkakaisang prente;
- pagbabase sa urban ng *central staff organs*;
- reversal ng linyang pang-organisasyon (pagpapadala ng mga kadre sa kaniyuan).

Tinukoy at paulit-ulit na tinukoy ng papel ng KT na ang naturang paglayo ay nagresulta ng napakalaking pagliit ng baseng masa, Aho at kawalan ng balanse sa disipisyon o alokasyon ng mga kadre.

6. Sa tingin ng kumperensya, di malinaw ang konteksto o pinag-iralang sirkumstansya ng naturang mga batayan. Ang iba naman na istabilisado ang datos ay hindi namang maistabilisa ang lohikal na kuneksyon sa pangunahing kontensyon.

6.1 Natalakay na sa yugto pa lamang ng pag-unawa sa dokumento ang ibang batayan, tulad ng paglayo sa kursong intermedya, paglayo sa linyang anti-rebisyunista at disisyon ng sentrong pamunuan noong 1981.

6.2 Kaugnay ng sinasabing SI, niridyek na ito ng PB. Kung binatay sa SI na ito ang pagbuhin at pagpapaunlad ng konsepto ng SCO, walang malinaw na upisyal na deklarasyon ang liderato.

6.3 Tungkol sa mga usapin ng pagtatayo ng nagkakaisang prente, tulad ng ideya ng pederasyon at pagpapalabnaw sa programa ng Delta, nais pang magpalalim ng kumperensya sa mga pinagkaisahan sa Konggreso ng Delta.

6.4 Kumakatig ang kumperensya sa paghusga na mali ang pagbabase sa urban ng *central staff organs*. Pero, kwestyonable pa rin ang kuneksyon nito (pagbabase sa urban) sa insureksyon.

6.5 Sa usapin ng tinutukoy na *reversal*, ang tingin ng kumperensya ay hindi eksaktong *reversal* kundi lumilit ang bilang ng naipapadalang mga kadre sa kanayunan kumpara noong dekada 1970. Isang dahilan ay ang pagkiling sa gawaing work, ang tinging bigyang halaga ang urban.

7. Hindi rin makita ng kumperensya ang koneksyon ng pangunahing kontensyon sa sinasabing resulta (napakalaking pagliit ng baseng masa, Ahas at kawalan ng balanse sa alokasyon ng mga kadre).

7.1 Maraming salik ang penomenon ng napakalaking pagliit ng baseng masa.

7.2 Ang Ahas ay hindi isang hiwalay na kaso sa karanasan ng CPP.

7.3 Ang kawalan ng balanse sa alokasyon ng mga kadre ay hindi lang maiuugat sa pagbibigay diin sa gawaing militar. Isang importanteng salik din ang pagbubuo ng mga komite ng Partido at mga bisig nito (*staffing*) mula antas distrito pataas. Liban pa ang signipikanteng bilang ng namamatay, nahuhuli ng kaaway at nanlalamig at biktima ng mga kahibangang anti-impil.

III. Papisyong Kritikal sa Dokumentong "Reaffirm..."

Sa kabuuan, ang tindig ng kumperensya ay kritikal sa dokumento. Ang ibig sabihin ng papisyong kritikal ay di kumbinsido sa basihan ng pangunahing kontensyon ng papel bagamat di pa ito nagpapabulaan. Ang papisyong kritikal ay may kwestiyon pa sa iniharap na mga basihan ng kontensyon at may ilang kinokumpormihan. Halimbawa ng mga basihang di malinaw:

* Hindi malinaw ang sirkumstansya ng deklarasyon noong 1981 na "hindi Bolshevik, hindi Chinese..."

* Hindi malinaw ang koneksyon ng tigil-putukan sa insureksyon.

* Hindi maistablisa kung esensyal na lumayo sa programa ng Delta.

* Hindi makita ang lohikal na koneksyon ng pagbabaseng urban sa insureksyon.

* Hindi rin makita ang koneksyon ng insureksyon sa *reversal* ng patakaran sa pagdedeploy ng mga kadre sa kanayunan. Mayroon pang ibang salik dito.

Ang isang halimbawa naman ng kinokumpormihan ay: balido ang *veering away* sa linyang anti-rebisyunista at ang kongklusyon nito sa pangalawang paglihis. (Kaugnay ng papel na *Stand against Modern Revisionism*, gagawa pa ng hiwalay na papisyon dito.)

IV. Pagsusuma, mga Tanong, Komentaryo at Papisyong Ridyek sa Dokumentong "Reaffirm..."

Sa 18 delegadong dumalo sa kumperensya, walo ang pumosisyon ng ridyek sa dokumentong "Reaffirm...", na bagamat naging kritikal sa nilalaman at balangkas ay tumututol na gamitin ang dokumento bilang siyang dokumento ng pagwawasto.

Kung susumadahin ang laman ng dokumentong "Reaffirm...", sinasabi nitong may malalang suliranin ang Partido, kabilang na ang sentral na pamunuan, sa kababaan ng teoretikal na lebel. Isang kalagayan itong nagbubukas sa sakit ng suhetibismo.

Ang kababaan ng teoretikal na lebel ay dahil lumayo umano ang Partido sa istruktura ng edukasyon teoretikal, bumitiw sa linyang anti-rebisyunista, at bumitiw sa prinsipyo ng PPW at istratohiyang pagkubkob sa kalunsuran mula kanayunan.

Kaakibat nito ang pagkuha ng mga karanasan ng mga bayang nagtagumpay ang rebolusyon, tulad ng karanasang Sandinista. Dahilan din ito di umano sa kapabayaan ng pag-aaral sa mga akda ni MZD, na naglalaman ng mga prinsipyo ng PPW. Naging abala ang ilang bahagi ng Partido sa pag-aaral ng mga akda ni Lenin at karanasan ng rebolusyong Bolshevik, na laman ng kursong Leninista ng MR at ng ispesyal na kurso tungkol sa pampulitikang pamumuno ng sentrong pamunuan. Ang paglaganap noong nagdaang mga taon ng pag-aaral ng karanasang Bolshevik at ng karanasang Sandinista ay nagbigay katwiran para lumitaw at lumaganap di umano ang Kaliwang oportunismo. Ang Kaliwang oportunismong ito'y nagbunga ng mga pagkakamali sa gawaing pampulitika at organisasyon.

Sa pulitika, nag-anyo ito bilang maling linya ng insureksyunismo at mabilisang tagumpay militar. Nagtulak din ito ng pagsesentro ng sentrong pamunuan ng Partido sa mga punong lunsod, laluna sa Kamaynilaan. Iniuugat din dito ng dokumento ang pinagmulan ng mga maling kaisipang lumaganap sa gawaing pakikipagkaisang prente at mga kalituhan kaugnay nito, tulad ng maka-Kanang pagkakamali.

Sa organisasyon, nagdulot ito ng ultrademokrasya, paglitaw ng tatlong sentro ng pamumuno, pag-iral ng isang bloke sa sentrong organo na kumakatawan at nagpapalaganap sa maling linya. Nagbunga rin ito ng mabibigat na problemang pansiguridad.

Ang pananagutan sa binanggit na mga kahinaan sa pulitika't organisasyon ay itinuro ng dokumento sa ilang bahagi ng sentrong pamunuan na nagmula sa Mindanao Commission.

Ang naging resulta di umano ng mga pagkakamaling ito'y ang pagkawala ng 60 porsyento ng baseng masa ng rebolusyon at Partido, pagkamatay ng mahigit na 950 kasapi't kadre ng Partido at ang pagkahiwalay mismo ng Partido sa gawaing masa at mga batayang yunit nito bunga ng mabibigat na *staffing* at pagbabase sa lunsod para sa umano'y pagpapatupad ng maling linya.

Kasunod nito ang aming mga tanong at komentaryo.

Para masapol ang mga pangunahing kontensyon at ang mga isyu na nilalaman ng "Reaffirm...", sinikap naming ihanay ang mga ito ayon sa ganitong balangkas:

Mga Pangunahing Kontensyon:

1. Paglayo sa istruktura ng edukasyong teoretikal;
2. Paglayo sa linyang anti-rebisyunista;

3. Paglayo sa PPW;

Sa tatlong kontensyong ito iniuugat ng dokumentong "Reaffirm..." ang lahat ng pagkakamali at kahinaan sa lahat ng gawain ng Partido mula 1980 hanggang sa kasalukuyan. Ayon sa dokumento, ilang kasama mula sa Mindano Commission, na nahirang para manungkulan sa matataas na pusisyon sa sentrong pamunuan, ang nagpalaganap sa pambansang saklaw ng maling linya ng insureksyunismo at mabilisang tagumpay militar na iniuugat ng dokumento sa kamalian ng tatlong paglayo. Sa paglayo sa istruktura ng edukasyong teoretikal, lumuwag ang kapit ng Partido sa KMZD at bumaba ang kakayahang teoretikal ng mga kasama. Dito rin iniuugat ng dokumentong "Reaffirm.." ang mga dahilan ng paglayo sa linyang anti-rebisyunista at paglayo sa prinsipyo ng matagalang digmang bayan at istratohiyang pagkubkob sa kalunsuran mula kanayunan.

Tungkol sa unang paglayo, narito ang lumitaw na mga tanong ng mga delegado:

Sa Larangan ng Ideolohiya: Kaugnay ng mababang lebel ng edukasyong teoretikal:

1. Anong kunsiderasyon bakit nilimita sa konseptong nakapalaman sa BKP? Bakit nakapaloob lamang sa pagsasalaysay na aspeto ng mga pangunahing paksa?

2. Bakit nilimitahan ang mga pag-aaral ng rebolusyonaryong karanasan sa mga bansa ng Ikatlong Daigdig na nagtagumpay ang rebolusyon?

3. Bakit sa hinay lamang ng mga nakakataas na kadre (mga pambansang kadre) ang pag-aaral sa kumprehensibong Marxismo-Leninismo?

a. Ipagpalagay na di naipatupad ang kursong intermedya at nahalinhan ng BKKP, sapat ba ang BKP para suplementuhan ang kakapusan sa kaalamang teoretikal ng kabuuang kasapiang?

b. Ipagpalagay na lumaganap ang kursong intermedya ayon sa planong laman nito, anong garantya na makakapagpataas ito ng kaalamang teoretikal ng kabuuang kasapiang?

4. Bakit nakaistruktura ang pag-aaral sa mga Marxista-Leninistang teorya at rebolusyonaryong karanasan?

a. Ano ang papel ng tunggalian ng mga ideya para itaas ang kakayahang teoretikal ng kabuuang kasapiang?

b. Ano ang papel ng imbigistasyong panlipunan at praktikatice (nilagom) sa pagtaas ng kakayahang teoretikal?

5. Bakit may pagkabigo (lumalaki) sa ebalwasyon ng rebolusyonaryong karanasan (Pilipinas at sa ibang bayan)?

6. Nagmula lamang ba ito sa di umano'y paglihis o paglayo sa istruktura ng edukasyon? o sa mismong nakaistrukturang edukasyon?

7. Anong ginamit na mga Marxista-Leninistang sangguniang teoretikal ng mga

naiangant sa pusisyong namumunong kadre sa kanilang mga plano't programa ng pagkilos mula't sapul at sa kanilang mga pagtatasa't paglalagom?

8. Anong relatibong lebel ng kakayahang teoretikal ang kailangan para makayanan ng mga naiangat sa pusisyong namumunong kadre ang pagpigil sa di umano'y mga paglihis at pagkakamali? Totoo bang wala silang kakayahang teoretikal? Sa panahong iyon, sino sa buong Partido ang may ganap na may kakayahang teoretikal, ayon sa pamantayan ng "Reaffirm..."?

9. Anong hakbang ang ginawa (sa larangan ng organisasyon at ideolohiya) para maiangat ang di umano'y mababang lebel ng kakayahang teoretikal?

10. Gaano kalawak ang batayan para sa suhetibismo? Bakit iisang tipo lamang ng suhetibismo ang tinitira na kinakatawan ng mga di umano'y lumihis?

11. Pagkakaiba lamang ba ng prinsipal at sekundaryong mga aspeto ng isang bagay ang dapat tingnan? Hindi ba't kailangang tingnan din ang relasyon ng pangkalahatan at partikular?

12. Bakit hindi dyalektikal ang paraan ng pag-aaral ng papel? Bakit di matiryalista?

Tungkol sa ikalawang paglayo, ang asersyon ng dokumentong "Reaffirm..." ay bumitaw ang ilang namumunong kasama sa batayang prinsipyo ng ating linyang anti-rebisyunista, bunga na rin ng pagluluwag sa pag-aaral ng Kaisipang MZD. Tuluyang bumitaw ang Partido sa anti-rebisyunistang prinsipyo nang magbukas ito sa pakikipag-ugnayang panlabas sa mga bayang nasa orbit ng Unyong Sobyet at sa mga partido ng mga bayang ito. Ang pakikipag-ugnayang bayan sa bayan at Partido sa Partido ay itinulak pa umano ng mga pag-iisip para sa mabilisang tagumpay militar nang makahingi ng mabibigat na armas para sa umano'y di napapanahong pinapalakas at pinapalaking pormasyon ng hukbong bayan.

Maaalalang mula't sapul, ang patakarang panlabas ng Partido ay nakadepende sa mga patakarang panlabas ng Partido Komunista ng Tsina. Ang pusisyon ng Tsina tungkol sa Unyong Sobyet at sa Partido nito'y siya ring pusisyon ng Partido Komunista ng Pilipinas.

Binanggit sa mga saligang aralin ng Partido tungkol sa Unyong Sobyet na ito'y isang bansang dating sosyalista pero naging sosyal-imperyalista, pero walang malalim na pag-aaral ang sentrong pamunuan ng Partido tungkol sa aktwal na dinamismo ng ekonomya ng Unyong Sobyet. Kung kayat mula noon, puro pag-iislogang ang naipapasang pag-unawa tungkol sa sosyal-imperyalismo.

Bagamat alam ng mga kasapi't kadre ng Partido (laluna ng mula sa petiburgesya at uring manggagawa) na si Lenin ang namuno sa rebolusyong Bolshevik sa Rusya, kakaunti noon at kahit ngayon ang nakakaalam ng kasaysayan, istrategiya't taktika ng rebolusyong Ruso. Kakaunting bilang ng kasapi ng Partido ang may pag-unawa sa kasaysayan ng CPSU. Mula sa ispesyal na kurso sa pampulitikang pamumuno at mula sa mga indibidwal na pag-aaral ng ilang kasama tungkol sa ekonomyang pampulitika at syentipikong sosyalismo, unti-unting nagiging kritikal ang Partido kaugnay sa dati na nitong mga pahayag tungkol sa sosyal-imperyalismo at makabagong rebisyunismo, na mula nang

lumabas ang LRP at iba pang dokumento ay pawang mga islogan lamang na inangat mula Tsina.

Hindi malinaw ang batayan ng dokumentong "Reaffirm..." sa pag-uugnay ng nakaraang mga patakarang panlabas ng Partido para sa mabilisang pag-abanteng militar na umano'y binabalak noon ng mga kasama para sa mabilisang tagumpay militar. Naniniwala kaming dapat lamang tumanggap ang Partido ng suporta mula sa mga kapatid at mapagkaibigang bayan, kahit nasa ano pa mang antas ang ating digmang bayan natin. Walang masama rito at dapat din namang walang mga kundisyon. Bakit at paanong nakinabang ang Byetnam sa kanilang ugnayang Partido sa Partido sa Partido ng Unyong Sobyet at naisulong sa tagumpay ang kanilang rebolusyon sa kalagayang matagal nang akusado ng bayan at Partido Komunista ng Tsina at Partido Komunista ng Pilipinas ang Unyong Sobyet bilang isang bayang sosyal-imperyalista at ang Partido nito bilang isang partidong rebisyunista?

Paglayo sa PPW

Sinasabi ng dokumentong "Reaffirm..." na lumayo ang Partido sa prinsipyo ng PPW at istratohiyang pagkubkob sa kalun" suran mula kanayunan. Dahil na rin ito sa paglayo sa istruktura ng edukasyong teoretikal, o pagluluwag sa pag-aaral ng mga akda ni MZ, lalong laluna sa mga aralin tungkol sa PPW. Sa halip umanong mabigyan ng teoryang gabay ang Partido sa paglulunsad ng rebolusyon mula sa mga akda ni MZ, ay pinag-aralan ng mga namumunong kasama ang karanasang Sandinista na naglalaman ng linya ng insureksyunismo. Isa pa, nakapagbigay katwiran sa linya ng insureksyunismo ng *Sandinista paradigm* ang mga pag-aaral umano nang walang kritikal na pag-angkop ng mga akda ni Lenin (kursong Leninista sa MR) at paglaganap ng mga aralin tungkol sa rebolusyong Bolshevik (kurso sa pampulitikang pamumuno) at ang pagkuha ng aral sa mga baha-bahagi at dramatikong iksena sa kasaysayan ng rebolusyong Ruso. Panahon itong katatapos lamang ng pakikibaka ang mga Sandinista para ibagsak ang rehimeng Somoza ng Nicaragua.

Sa bahagi namin, alam naming may naganap at nagtagumpay na rebolusyong Sandinista sa Nicaragua noong 1979, pero ang kasaysayan nito'y lumaganap lamang noong 1986 nang magkaroon ng *freedom period* ang Partido kaugnay ng mga pagpapahayag ng mga kasama tungkol sa ating pagkatalo sa panawagang iboykot ang eleksyon nitong 1986. Ilan sa mga artikulong lumabas, kasama na ang kay Marty Villalobos, ay pumaksa at puinuna sa ating istratohiya. Dahil sa panahong ito lamang lumaganap ang *Sandinista paradigm*, hindi namin mapaniwalaan ang sinasabi ng dokumentong "Reaffirm..." na naging mapagpasyang bagay ito sa pag-iral ng maling linya ng insureksyunismo sa loob ng lumipas na mahigit na 10 taon. Sabihin mang lumaganap ito, hindi maipaliwanag ng dokumento kung ito ay dala-dala sa mga programa't patakaran na inilaba ng Partido sa panahon ng pamumuno ng sinasabing bloke sa loob ng sentrong pamunuan.

Sabihin mang lumaganap ito sa mga kasapi't kadre sa mababang antas ng organisasyon, sa aming palagay ay walang panganib na makaimpluwensiya iyon para bigyang katwiran ang maling linya ng insureksyunismo. Sa tingin namin,

wala sa pusisyon, kahit na si Marty Villalobos, na isulong ang *Sandinista paradigm* dahil sa antas at saklaw ng responsibilidad ng mga nagtataguyod ng ganitong hype.

Sinasabi ng dokumentong "Reaffirm..." na may lumabas na SI hinggil sa pagbabago at paglaki ng urban centers sa Pilipinas na lumabas noong 1981. Ang mga datos umano dito, bukod sa pinagsaligang dinuktor na census ng gobyerno, ay pinilipit upang maglingkod sa mga premises ng maling linya ng insureksiyunismo kaugnay ng moda ng produksyon. Dahil umano dito, maling tingnan na ang Pilipinas ay isa nang mala-kapitalista o kapitalista. Kalagayang nagbibigay katwiran sa linyang insureksiyunismo.

Alinsunod sa aming pagkakaalam, ang SI ng mga sentrong urban centers ay gagamitin para maisulong ang RKM sa kalunsuran at di para gawing batayan sa pag-aaral ng moda ng produksyon.

Maaalala ring ang mga rehiyong labas sa MR ay naglabas ng kani-kanilang imbigtasyong panlipunan na nagpipirmi at nagkukumpirma sa ating pagsusuring malapyudal at malakolonyal ang lipunang Pilipino.

Ang mga kasama o organong gumawa ng SI ang makakapagsabi ng tunay na layon sa paggawa ng nabanggit na SI. Sa mga pinanggali-ngang gawain ng mga nasa kumperensyang ito at hanggang sa kasalukuyan, walang epekto ang binanggit na SI sa paghawak namin sa ating pagsusuring malapyudal at malakolonyal ang Pilipinas.

Hindi malinaw sa amin ang pagpapasok ng datos sa nilalaman ng "Reaffirm..." na ang rebolusyong Pilipino ay "hindi Bolshevik, hindi rin Chinese". Deklarasyon umano ito ng sentrong pamunuan noong pang 1981. Kung ano man ang gustong sabihin ng deklarasyong ito, tanging ang kinauukulang sentrong pamunuan lamang ang nakakaalam. Gayunman, totoong para sa amin, ang ating rebolusyon ngayon ay hindi Bolshevik at hindi rin Chinese. Batid namin na may pagsisikap ang Partido na bigyan ng dugo't laman ang mga prinsipyo ng rebolusyon na hinango sa mga naunang nagtagumpay, tulad ng Tsina at Rusya. Pero alam din namin na pagkahulog sa dogmatismo ang pagkopya ng rebolusyunaryong karanasan ng ibang bayan para iaplay sa ating kalagayan nang walang pagsasalang-alang sa partikularidad ng Pilipinas.

May ibig bang sabihin ang dokumento sa pagpapasok nito sa laman at lohika ng "Reaffirm..." kaugnay ng pagpapabigat nito ng argumentong may malakas na tagapagtaguyod ang maling linyang ng insureksiyunismo at mabilisang tagumpay militar? Tila gustong sabihin ng dokumento ang idineklara noon ng mga namumunong kasama na Sandinista ang rebolusyong Pilipino nang sabihin nila noong 1981 na ito'y "hindi Bolshevik, hindi Chinese". Ang dating sa amin ng puntong ito ay isang lagong akusasyon sa ilang kasama ng sentrong pamunuan noon na disimulado ring nagdedeklara na insureksyon ang istrategiya ng rebolusyong Pilipino.

Sinasabi ng dokumento na ang maling linya ng insureksiyunismo ay sumakay sa pambansang antas at saklaw nang ikarga o isakay ito sa konsepto ng "Strategic Counter-Offensive", na lumitaw noong 1982. Walang tahasang sinabi

ang papel kung tama o mali ang konsepto ng SCO, bagamat may di tuwirang pag-amin ang dokumento sa puntong ito. Natatandaan namin, ang usapin ng SCO ay naging isang paksa ng mga debate kahit na sa hanay ng mga nakakababang lebel, tulad namin, sa mahaba-haba ring panahon. Sa nilalaman nitong tatlong koordinasyon, nagbibigay ito ng puwang para ipwesto ang oryentasyon ng kilusang magsasaka kaugnay ng mga koordinasyong ito. Binaybay namin sa hawak naming dokumento ang istorikal na pag-unlad ng SCO bilang konsepto at ito'y nakita naming buo na noon pa mang 1982. Nakita rin namin ang iba't ibang pagbabago sa mga sumunod na taon hanggang sa bitiw na ito ng PB noong 1990. Hindi niliwanag ng anumang dokumento, laluna ng "Reaffirm..." ang dahilan ng pagbitiw sa konseptong SCO.

Dapat siyang naunang pinag-aralan at hinusgahan ang konsepto ng SCO, na sa aming tingin ay dito nakasakay ang pagpapalaki ng pormasyon ng hukbong bayan at dito rin maibibintang ang sinasabing kaisipan ng mabilisang tagumpay militar.

Sa palagay namin, ang maling linya ng insureksyunismo at mabilisang tagumpay militar ay hindi pa isang buo at sistematikong linya ng Kaliwang oportunisino na bumalot sa buong Partido sa nakaraang 10 taon. Kung mayroon man nito, sa tingin namin ay umiral lamang sa ilang bahagi at antas. Dahil batbat ng paghihinala sa ilang kasamang nagmula sa Minda Com. ang dokumentong "Reaffirm...", nahihirapan itong linawin sa aktwal at buhay na pangyayari ang dinamismo at galaw ng maling linya ng insureksyu-nismo at mabilisang tagumpay militar sa lahat ng hibla ng buhay ng ating Partido. Kayat sa halip na pagsusuri sa paggamit ng mikroskopyo, teleskopyo ang ginamit ng "Reaffirm.. sa pagsusuri.

Sa aming pagtingin, ang mga konseptong iniisip ng mga kasama at ilang bahagi ng Partido ay mga pagsisikap na kongkretong palamnan ang kasaysayan ng rebolusyong Pilipino, ang pangkalahatang konsepto ng digmang bayan na inilatag ng dokumentong "Rectify Errors and Rebuild the Party" at ng PPDR.

Ang mga prinsipyong nilaman ng BKP, partikular sa DRB at ang "Specific Characteristics of our Peoples War" ay maaaring hindi na sumasapat sa tinatakbong antas ng rebolusyon sa nagdaang mahigit 15 o 20 taon. Sa aming pagkakaalam, ang DRB at mga prinsipyong dinadala ng SCPW ay mga prinsipyong hinango sa karanasan ng rebolusyong Tsino at kung gayo'y kumakatawan sa kaisipang MZD bilang integral na bahagi ng ating pinag-aaralan at isinasapraktikang teorya ng Marxismo-Leninismo.

Pero sa aming palagay, ang mga ito'y may anyong pangkalahatan at kinailangang palamnan ng bawat organo ng Partido ayon sa partikular na kalagayan, panahon at katangian ng kanilang gawain.

Sa konseptwalisasyon at praktika ng mga konsepto, tinitingnan naming ito'y pagpapalaman at pagsasabuhay ng mga pangkalahatang teorya.

Kung may dapat mang pag-aralan para sa pangkalahatang pagsusuma ng karanasan ng Partido para tukuyin at iwasto ang mga pagkakamali at kahinaan, dapat isinalang ang mahigit 23 taon ng praktika ng DRB at SCPW. Sa gayo'y lalo pang mapapatibay ng Partido ang dati nang mga konsepto at mapagyayaman pa

ang mga kakulangan at kahinaan. Naniniwala kaming walang bagay na yari't ganap at sa tingin namin, hindi rito ligas ang anumang akda ng sinumang gurong Marxista.

Tungkol sa Usapang Pangkapayapaan at Tigil-Putukan noong kapapanalo sa pag-aalsang EDSA ang rehimeng Aquino, pinasadahan ng dokumentong "Reaffirm.." ang pagtawag ng Tigil-Putukan sa mga nakakababang organo ng Partido. Itinutok ng dokumento ang puna sa mga kasamang nasa Mindanaw na umano'y napilitang makipag-tigil-putukan nang makapahinga bunga ng umano'y sunud-sunod na pagkatalo dahil sa kanilang maling linya ng insureksyunismo at mabilisang tagumpay militar. Sa kabilang banda, pinabulaanan naman ng isang *position paper* (papel ni Takyong ang di umano'y dahilan ng lokal na tigil-putukan na pinagkusaan ng ilang teritoryo sa Mindanaw. Ayon sa datos ng papel ni Takyong, ito'y dahil sa mga alyado makaraan ng pag-aalsang EDSA ang mga naupong lokal na guberno sa ilang probinsiya roon. Mukhang magkatunggali ang kongklusyon ng dokumentong "Reaffirm..." at mga datos na ipinahayag ng mga taga-Mindanaw. Bagamat pinaratangang "kriminal" sa kanyang papel sa pagkakamali ng kampanyang Ahas ang may akdang kasama, ang kanyang datos na ipinahayag ay di pa rin mapasusubalian.

Tungkol sa mga pagkakamali't kahinaan sa pagtatayo ng nagkakaisang prente, mapapansing ayon sa dokumento'y nasa lebel lamang ng maling pag-iisip ang kalakhan, kundi man lahat, nito. Sa aming tingin, hindi pa ito nagkakaroon ng kongkretong resula sa praktika. Pero ang mga pagkakamali't kahinaan binanggit na nasa antas pa lamang ng pag-iisip ay madaling ikinabit ng dokumento bilang produkto sa pagkakamali't kahinaan ng insureksyunismo at mabilisang tagumpay militar. Masyadong pinapalaki ng dokumento ang kinatatakutan nitong malaganap umanong *Sandinista paradigm* ni Marty Villalobos at ang pag-iisip na may mga kasamang nahawa ng umano'y maling konsepto ng pagtatayo ng nagkakaisang prente mula sa karanasan ng EL Salvador.

Dahil umano sa pagpipilit ng mga kasamang nasa pamunuan na nagdadala ng maling linya ng insureksyunismo at mabilisang tagumpay militar, ang mga ito'y nagganyak na magbase sa lunsod kaysa kanayunan. May dating sa amin ang dokumento na ang mga kasamang binanggit ay naglalayong mag-abang sa magaganap na insureksyon sa kalunsuran bunga ng kanilang obsesyon dito. Ang mga tinukoy na kasama lamang ang nakakaalam ng kanilang tunay na motibo sa pagbabase sa lunsod sa kalagayan nga namang dapat maging sentro ng rebolusyon ang kanayunan. Magiging abuso naman sa dokumentong "Reaffirm..." na hingin namin ang rekord ng takbo ng pag-iisip ng mga kasamang nagtataguyod ng maling linya bago at matapos silang magbase sa lunsod. Pero insulto naman sa sarili naming bait na tanggapin na lamang nang walang sapat na paliwanag ang sweeping na kongklusyon ng dokumento na ikinukunekta ito sa maling linya.

May iba pang nilalaman ang dokumentong "Reaffirm...", tulad ng pagkakamali sa siguridad, burukratismo at ultrademokrasya, na sa aming palagay ay iniugat pa rin sa maling linya ng insureksyunismo at mabilisang tagumpay militar. Sa aming tingin, ang mga pagkakamali sa siguridad, burukratismo at ultrademokrasya ay di lamang dapat tingnan sa maikling panahong saklaw na tinatalakay ng dokumento. Iminumungkahi naming pag-aralan ang mga

problemang ito sa organisasyon sa buong panahong saklaw ng kasaysayan at lahat ng antas ng organisasyon ng Partido.

Ang lahat ng binanggit na batayan ng pag-iral ng maling linya ay panakanang pinamumukha ng dokumento sa mga tinutukoy na pasimuno ng insureksyunismo at mabilisang tagumpay militar. Kaakibat nito'y inuusig sila ng dokumento sa kanilang pananagutan sa pagkakamali ng kampanyang Ahos. Dahil dito, napagkakaitan kami ng dokumento ng karapatang marinig ang panig ng mga inaakusahang kasama para maliwanagan ang sirkumstansyang pinag-iralan ng pagkakamali sa Ahos. Ang malala pa rito, may dating sa amin ang dokumento na pinabibigat ng pagkakamaling Ahos ang di umano'y kaso ng mga kasama sa maling linya at sinisira ang kredibilidad nila sa harap ng kabuuang kasapian nang mawalan ng bisa ang kanilang mga kontra-argumento. Isang kontra-argumento ay ang datos na ang isteryang anti-impiltrador at ang kampanyang Ahos ay hindi bunga ng pag-iisip ng mga kasama na umano'y napagtatatalo ng kaaway ng panahong iyon dahil sa maling linyang kanilang dala-dala.

Niridyelk ng isang bahagi ng kumperensya ang porma at nilalaman ng dokumentong "Reaffirm..." dahil sa mga sumusunod na batayan:

1. Hindi sapat ang sinaklaw na panahon ng dokumento sa pagsusuma nito ng kasaysayan ng Partido para tumukoy ng mga aral mula sa mga pagkakamali'tat kahinaan sa mga gawain sa ideolohiya, pulitika at organisasyon.

2. Ang mga datos at pangyayari na nilalaman ng dokumento para mapatunayan ang pangunahing kontensyon ay hindi sumasapat bunga na rin ng maikling panahong saklaw ng pag-aaral. Nagsasalungatan ang mga datos ng dokumentong "Reaffirm..." at ang mga datos ng *position papers* ng ilang kasama at gayundin ang ilang datos na nilalaman ng mga dokumentong inilabas ng sentrong pamunuan mula noong 1980 pataas.

3. Ang ilang datos at pangyayaring binabanggit ng dokumentong "Reaffirm..." ay pinilit na tuhugin ng isang lohikang nakatutok sa tinutukoy na maling linya (insureksyunismo at mabilisang tagumpay militar). Sa paraan man ng pagkakasulat o sa paraan ng lohika, hindi namin matanggap ang relasyon at ugnayan ng ilang isyu't punto sa mayor na kontensyon ng "Reaffirm...". May pagtingin kaming pilot na kinukunekta ang ilang pagkakamali at kahinaan ng ilang bahagi ng Partido sa "maling linya ng insureksyunismo at mabilisang tagumpay militar.

4. May pagtingin kaming gumagamit ang dokumentong "Reaffirm..." ng isang di malusog at emosyonal na lohika para idiin ang ilang kasama na nasa o naging myembro ng sentrong pamunuan bilang responsable sa mga kahinaan at pagkakamali sa nakaraang mahigit 10 taon. Kapansin-pansin ang pagtukoy sa mga namumunong kasamang nagmula sa Mindanao Commission sa mga mayor na bahagi ng dokumento at ang pag-uulit-ulit sa pagkakamali't pinsalang ibinunga ng Ahos upang pagigatin ang akusasyon.

5. Hindi malinaw sa amin ang iba pang usaping tinututukoy ng "Reaffirm...", na maaaring ang sentrong pamunuan lamang ang nakakaalam. Bunga na rin ito ng mga kakulangan sa paglalahad sa kasaysayan.

6. May mga punto o isyung iniharap ng "Reaffirm..." na katanggap-tanggap sana nang buong-buo, tulad ng problema sa burukratismo, ultrademokrasya, atbp. Pero hindi kami makumbinsi na ang mga ito'y ilahad bilang bunga ng linya ng insureksyonismo at mabilisang tagumpay militar. Gayundin ang ilang problema sa organisasyon na lumitaw bago pa man ang 1981.

7. Bagamat nagsasabing mag-aanyho ng kampanya sa edukasyon ang kampanyang pagwawasto na kakatawanin ng dokumentong "Reaffirm...", ang mga hakbang na binanggit nito'y higit na nagbibigay ng diin sa mga paraang pang-organisasyon. Kayat ipinapalagay namin na ito ay mapanghati, mapanakot o mapanupil sa karapatang magpahayag ng ideya ng bawat kasapi ng Partido.

8. Maliwanag na malalantad sa amin ang malulubhang suliraning panloob ng sentong pamunuan ng Partido na sa malaking bahagi ay siyang iniuugat ng pag-aaral sa dokumentong "Reaffirm...". Dahil dito, nagkakaroon ng ibang kulay sa amin ang intensyon ng sumulat ng dokumentong ito. Hindi malinaw sa amin ang mga proseso at prinsipyong dinaanan ng dokumento ayon sa mga pamantayan at kaparaanan ng Partido. Bagamat KT-KS ang lumagda at nagpalabas nito, sa aming palagay ay dapat na amyendahan ito ng mas malaking kapulungan ng sentrong poamunuan ng Partido nang mapalalimat mapasaklaw ang nilalaman at maipwesto sa syentipikong paraan at pananaw ang buong kasaysayan ng Partido.

9. Para sa amin, di katanggap-tanggap na sabihin na lamang *blessing in disguise* ang di paglawag ng isang Pambansang Konggreso ng Partido sa matagal na panahon. Pinapagaan lamang ng dokumento ang responsibilidad ng kinauukulang organo sa hindi paglawag ng isang Pambansang Konggreso ng Partido. Kaugnay nito, ang nauna naming binanggit na mga punto ay mas maaga sanang naresolba kung ang mga kapasyahan, patakaran, programa, pagtasa't paglalagom ng buong Partido ay dumaan sa isang masaklaw na komite kundi man isang Pambansang Kongreso.

10. Sa nilalaman ng dokumento, para sa amin ay nagiging hindi balido ang mga isyu o puntong makakatayong mag-isa, matutukoy sa kanyang sariling timbang at maiwawasto bilang mga pagkakamali't kahinaan. Ito'y dahil sa anyo at balangkas ng dokumento at gayundin sa nakita naming panahong pinwestuhan ng pag-iral ng tinutukoy na mga pagkakamali't kahinaan. Nagpapalabo sa aming pag-unawa sa mga suliranin ng Partido ang di malinaw na ugnayan ng ilang datos at pangyayari at ang pagkawala ng iba pang mga suplementong datos sa nilalaman ng dokumento.

Bagamat tanggap namin na umiral at naganap ang mga datos at pangyayari sa kasaysayan ng Partido, hindi namin matanggap ang dokumento bilang dokumento ng pagwawasto, dahil sa pagkakagamit nito sa isang *sweeping* na kontensyon. May pagtingin kami na lalo lamang itong makakapanghati at makakapagpahina sa Partido.

V. Ang Aming mga Mungkahi at Hakbangin

Batay sa ipinahayag na pagkabagabag ng mga kasama kaugnay ng laman, diwa at postura ng "Reaffirm...", at batay na rin sa resulta ng isinagawang paghahapag ng indibidwal na mga pusisyon (na lumabas na di kumbinsido ang mayorya), napagkaisahan ng kum-perensya ang sumusunod na mga mungkahi:

1. Idlaan muna sa angkop na mga organo (KS, PB o Konggreso) ang dokumento bago palaganapin sa buong kasapian. Ito'y para makalikha tayo ng mas mataas na antas ng pagkakaisa sa buong organisasyon ng Partido.

2. Kagyat na magsagawa ng paglalagomang kinauukulang organo (KS o Konggreso) nang istorikal na mailahad ang mga karanasan, malinaw na makita ang mga panahon at sirkumstansyang pinag-iralán ng mga suliranin, obhetibong matukoy ang mga kahinaan at kalakasan, at batay dito'y makakuha ng mga aral na magagamit para sa higit na pagsusulong ng Digmang Bayan.

3. Partikular sa NANDAU, huwag munang talakayin ang dokumento sa lahat ng kasapi ng mga PG. Sa halip, pumili muna ng mga kasama na batay sa tantya ng mga namumunong kadre, ay inay sapat na kahandaan at antas ng kamulang umaangkop sa ganito kaselang usapin. Idaraan sa proseso ang pagtalakay ng dokumento sa iba pang kasapi.

Nag-uulat:

Kalihiinan ng Kumperensya

Para sa Kalihiinan ng Kumperensya:

Teban

(Oktubre 2, 1992)

MULING PAGTIBAYIN ANG ATING MGA SALIGANG PRINSIPYO AT IWASTO ANG MGA PAGKAKAMALI

Komite Sentral
Partido Komunista ng Pilipinas
Hulyo 1992

[NOTA: Ito ang pinal na dokumentong sinusugan at pinagtibay ng Komite Sentral ng Partido. Hinahalinhan nito ang burador na sinulat ni Tagapangulong Armando Liwanag at ang bersyong inamyendahan at inaprubahan ng Komiteng Tagapagpaganap.]

Ito ay isang internal na dokumento ng Partido. Walang sinumang kadre ng Partido na makatatanggap ng kopya ang maaaring magpami nito nang walang pagtitibay mula sa nakatataas na organo.

Ang dokumentong ito ay dokumento ng paglalagom at kaalinsabay, dokumento ng kilusang pagwawasto. Kaya nakahihigit ang mga pahayag na kritikal kaysa mga deklarasyong nagpupugay sa mga tagumpay ng Partido.

Ang bago at di pa nailalathalang mga datos na ihinahapag sa dokumentong ito ay hindi maaaring ilathala nang walang pahintulot at pagtitibay mula sa nakatataas na organo ng Partido.]

MULI NATING PAGTIBAYIN ang mga saligang rebolusyonaryong prinsipyo ng Partido. Ang mga ito ang tanglaw na patnubay sa pagtatasa at pagpupugay sa mga tagumpay ng Partido, gayundin sa pakikitungo sa mga suliranin at mga pag-atras na walang katumbas sa nakaraan.

Ang ating mga prinsipyo ay nakasaad sa mga dokumento ng muling pagtatatag, tulad ng "Twasto ang mga Pagkakamali at Muling Buuin ang Partido", Saligang Batas at Programa ng Partido. Bilang mga proletaryong rebolusyonaryo, dapat laging sinusukat natin ang ating sarili ayon sa mga prinsipyong ito.

Kabilang sa mga prinsipyong ito ang mga sumusunod: pagtalima sa teorya ng Marxismo-Leninismo, pagtatakwil sa modernong rebisyunismo, makauring pagsusuri sa lipunang Pilipino bilang malakolonyal at malapyudal, pangkalahatang linya ng bagong demokratikong rebolusyon, namumunong papel ng proletaryado sa pamamagitan ng Partido, teorya ng digmang bayan at estratehikong linya ng pagkubkob ng kalunsuran mula sa kanayunan, nagkakaisang prente ayon sa rebolusyonaryong linya sa uri, demokratikong sentralismo, sosyalistang perspektiba at proletaryong internasyunalismo.

Sa mga taong nagdaan, ang malaking mayorya ng kadre at kasapi ng Partido ay kumapit sa mga saligang prinsipyong ito at nagkamit ng malalaking tagumpay sa pagsusulong ng rebolusyong Pilipino. Sa matagal na pakikibaka sa

pasistang diktadurang US-Marcos, ang Partido ay gumanap ng namumukod-tanging papel hanggang katapusan at masaklaw at malalimang nakapagsulong ng rebolusyong Pilipino sa antas na mas mataas kaysa kailanman sa nakaraan.

Sa patnubay ng pangkalahatang linya ng Partido, wastong mga taktika laban sa pasistang diktadurang US-Marcos, at patakaran sa hakbang-hakbang, lahatang-panig at tuluy-tuloy na pagsusulong ng armadong rebolusyon, at sa pamamagitan ng magiting na pakikibaka at mga sakripisyo ng mga kadre at kasapi ng Partido at ng rebolusyonaryong masa — naabot ng Partido, hukbong bayan, kilusang masa at rebolusyonaryong nagkakaisang prente noong unang hati ng dekada 1980 ang lawak at lakas na wala pang katulad sa kasaysayan ng muling-tatag na Partido at nakalampas sa latag at lakas na inabot ng kasukdulan ng armadong rebolusyon sa pamumuno ng lumang partidong pinagsanib.

Kaalinsabay, may mga malubhang paglihis at kamaliang nagdulot ng malulubhang pinsala sa Partido at rebolusyonaryong kilusang masa, gayundin ang iba pang mga pagkakamali at kakulangang kahit hindi kasinseryoso ay nakalikha rin ng mga pinsala at naging balakid sa pagsulong ng rebolusyon. Dala ng petiburgis na kapusukan at suhetibismo at sa harap ng masiglang pagsulong ng rebolusyon at mabilis na paghina ng pasistang diktadurang US-Marcos, lumitaw sa loob ng Partido ang mga konsepto ng pagsulong na lumilihis sa mga saligang prinsipyo at sa teorya't linya ng digmang bayan, lumilipad palayo sa mga konkretong kundisyon at aktwal na lakas ng mga rebolusyonaryong pwersa, labis na nagmamadali, at naghahangad lumaktaw sa mga yugtong kailangang daanan sa pagsulong ng rebolusyon.

Pinakamalala sa mga ito ang linyang nagkukumbina ng pag-aasam sa armadong insureksyong lunsod at "regularisasyon" ng hukbo, na nagpalaganap sa kanayunan ng mga gawing adbenturistang militar at pananaw na lantay militar at sa kalunsuran, ng mga ideya at aksyong putsista at sumasamba sa ispontanyong masa. Bunga ng obsesyon sa insureksyong lunsod at adelantadong pagbubuo ng mga mas mataas at hindi pa kayang isustineng pormasyong militar (mga kumpanya at batalyon) at mga istrukturang istap na labis na mabigat sa itaas, napagkakaitan ng mga kadreng kailangang-kailangan ang gawaing masa sa kanayunan. Pinalilitaw na ito ay pag-aangkop o pagpipino sa teorya at praktika ng digmang bayan o di kaya'y isang superyor na teorya o estratehiya. Tuloy, binabagabag tayo ngayon ng pagkabawas ng baseng masa at kaakibat na iba pang mga suliranin, na sa lubha'y wala pa ring katumbas sa nakaraang karanasan ng muling-tatag na Partido.

Ang mga malalang paglihis at pagkakamali ay matagal na hindi natukoy, napuna at naiwaksi. Ang mga ito ay napabayaang lumaganap at makaimpluwensya sa malalaking bahagi ng organisasyon ng Partido, lumikha ng malaking disoryentasyon at pinsala, tumigas hanggang tahasang tumatanggi sa pagpuna at pagwawasto, at umabot na ngayon sa kalubhaang naglalagay ng mismong buhay ng Partido at rebolusyonaryong kilusang masa sa peligro.

Gayunman, ang wastong linya at mga nagtataguyod dito ay nananaig pa rin sa loob ng Partido at may kakayahang patuloy na manaig sa maling linya. Dapat linawing mas malakas pa rin tayo ngayon kaysa noong 1968, 1977 o 1980 sa maraming bagay. Ang kabuuang lakas ng Partido, hukbong bayan at kilusang masa sa kanayunan at kalunsuran ay humigit-kumulang nasa antas noong 1983 o 1984. Kapag naituwid ang mga paglihis at pagkakamali at mas napatatag ang pagtahak sa wastong landas, ang lakas na naipundar at hawak natin hanggang

ngayon ay sapat para ipagpatuloy ang pagpapalakas at pagpapaunlad sa hinog na antas ng estratehikong depensiba. Matibay ang batayan para patuloy na pamunuan ang masa (mulatin, organisahin at pakilusin sila) at ibunsod ang mga opensibang kakayaninnatin (mga aksyung masa at armadong opensibang taktikal).

Ang kaaway ay nananaginip nang gising sa pagmamayabang na magagapi ang Partido at sambayanan sa 1992 at 1993. Ang naghaharing sistema ay binabayo ng papalalang krisis sa pulitika at ekonomya. Papatindi ang karahasan sa pagitan ng mga paksyung pulitikal ng mga mapagsamantalang uri. Ang di pa industriyalisadong ekonomyang malakolonyal at malapyudal ay patuloy na hinuhuthot ng mga lokal na mapagsamantalang uri at mga empresa at bangkong multinasyunal. Ang krisis ay nagtutulak sa paghihimagsik ng mamamayan at nagsisilbing matabang lupa para sa armadong rebolusyon at ligal na kilusang demokratiko.

Kailangang matatag tayong manindigan bilang mga proletaryong rebolusyonaryo, tulad ng mga Bolshevik noong mabilis na lumawak ang kapitalismo patungong modernong imperyalismo sa kapanahunan ng Ikalawang Internasyunal at tulad rin ng mga Komunistang lumaban sa pasismo sa isa pang panahon bago, noong kapanahunan at pagkatapos ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig. Kailangang matatag tayong manindigan at lumaban ngayon sa isa pang madilim na yugto, sa kalagayang mistulang walang humahamon ni may kakayahang gumapi sa kapitalismo bunga ng pagguho ng Unyong Sobyet at mga naghaharing partido at rehimeng rebisyunista at paghalili sa kanila ng lantad na makauring diktadurang burgis at mga rehimeng kapitalista.

Ang palagiang krisis ng malakolonyal at malapyudal na sistemang panlipunan ay patuloy na lumalala at lumilikha ng mga kundisyon para sa pagsulong ng ating matagalang armadong rebolusyon. Namamasdan natin ang papalaki nang papalaking mga kontradiksyon sa hanay ng mga kapitalistang kapangyarihan, sa pagitan nila at ng dumaraming malakolonyang lubog sa utang, sa pagitan ng mga lokal na naghaharing uri at ng kanilang mga dayuhang amo sa isang banda at ng mga api't pinagsasamantalang mamamayan at bansa sa kabilang banda, at sa pagitan ng burgesya at proletaryado.

Lahat ng kontra-rebolusyonaryong kampanya ng karahasan at panlilinlang ay mabibigo basta't ang Partido ay mahusay na naglalagom ng mga karanasan, pumupuna, nagtatakwil at nagwawasto sa malalaking pagkakamali at paglihis na seryosong puminsala sa Partido at sa rebolusyonaryong kilusang masa. Kayang patuloy na palakasin ng Partido ang sarili sa pamamagitan ng pagsandig sa mga tagumpay sa nakaraan at kasalukuyan, pagsasagawa ng pagpuna at pagpupuna-sa-sarili sa isang lahatang-panig na kilusang pagwawasto at tumpak na pagtatakda ng mga bagong tungkulin.

Sa harap ng mga pagsalakay ng kaaway at ng mga paglihis at kamaliang seryosong nakapinsala sa mga rebolusyonaryong pwersa at sa sambayanan, kami ay nananawagan sa lahat ng kadre at kasapi ng Partido na pagtibaying muli ang mga saligang prinsipyo, tukuyin at iwasto ang mga mayor na paglihis, pagkakamali at pagkukulang, at palakasin ang ating Partido sa ideolohiya, pulitika at organisasyon.

Sa kabila ng malakihang pagkabawas sa lakas natin sa ilang lugar, may ilang elementong naggugumiit sa kanilang kapusukan. Mayroon namang bumabaling mula sa sobrang-Kaliwa tungo sa Kanang pusisyon. Lubhang mahalagang matukoy ang mga ugat sa ideolohiya, pulitika at organisasyon ng

mga mayor na pagkakamali at pagkukulang, malaman ang mga sirkunstansyang pinagsulputan ng mga ito at makilala ang pinsalang likha nila, nang wastong maitakda ang landas ng pagsulong at mapalakas ang Partido at rebolusyonaryong kilusang masa.

Maaaring bumanggit ng hindi mabilang na mga partikular na tagumpay at mga partikular na suliranin. Pero sa dokumentong ito, pangunahing layunin ang tukuyin, punahin at iwasto ang mga mayor na paglihis, pagkakamali at pagkukulang na may pinakamalaking kabuluhan sa kasalukuyang kalagayan at patuloy na pag-unlad ng ating Partido at rebolusyonaryong kilusan. Samantalang dito'y masaklaw na nirerepaso at pinag-aaralan ang ating nakaraang praktika at mga kasalukuyang sirkunstansya, kinakailangan pa rin ang mga pagtatasa at paglalagom na dapat isagawa sa iba't ibang saklaw.

Sa kabuuan, ang Partido ay may sapat na lakas at sigla para lutasin ang mga problemang matagal nang umiiral at pangibabawan ang mga kabiguang walang kapantay sa nakaraan. Higit pa nating mapalakas ang ating sarili at maisusulong ang rebolusyon.

I. SA LARANGAN NG IDEOLOHIYA

BILANG MGA PROLETARYONG REBOLUSYONARYO, nakikinabang tayo sa dakilang kabang-yaman ng teoryang Marxista-Leninista at humahango mula doon ng mga saligang prinsipyong gumagabaysa ating rebolusyonaryong adhikain sa mga yugto ng bagong demokratikong rebolusyon, sosyalistang rebolusyon at komunismo. Dapat nating ipagpatuloy ito, kung hindi, lalasapin natin ang kinahinatnan ng mga rebisyunistang naghaharing partido (kabilang ang mga tagasunod sa kampo nila) na nagsimulang magrebisa at lumayo sa mga saligang rebolusyonaryong prinsipyo mahigit tatlong dekada na ang lumipas at humantong sa pagkalansag nitong ilang taong nagdaan.

Kung walang rebolusyonaryong teorya, hindi maaaring magkaroon ng rebolusyonaryong kilusan. Kung mayroon lamang tayong matatag na salalayan sa ideolohiya at saka tayo maaaring makapagpunyagi sa rebolusyonaryong pakikibaka, makapagtaguyod sa mga karapatan at kapakanan ng mamamayan, makapagpursigi sa wastong linya at makapagkamit ng higit pang mga tagumpay. Kailangang seryusohin natin kung gayon ang mga teoretikong pag-aaral.

Ang mga pag-aaral at ang aktibismong pampulitika ay lubos na kinakailangan para pukawin, organisahin at pakilusin ang masa. Subalit hindi sapat ang mga ito. Hindi tayo dapat magkasya sa mga panapanahong pag-aaral sa pambansang sitwasyon. Hindi rin tayo dapat magpabaling-baling na tangay ng mga kasalukuyang pakulo sa burgis na mass media o mga paggigiit ng mga mabuway at di-mapagkakatiwalaang alyado. Kailangang laging malinaw sa atin ang ating teorya at mga idea. Kailangang laging malinaw sa atin ang mga interes ng proletaryado at ng aping mamamayan sa sarili nating bayan at sa buong daigdig.

Kailangang panatilihin at higit pang paunlarin ang ating Marxista-Leninistang paninindigan, pananaw at pamamaran. Dapat laging pahasayin ang ating kaalaman tungkol sa materyalistang pilosopiya, materyalismong istoriko,

ekonomyang pampulitika, siyentipikong sosyalismo, bagong demokratikong rebolusyon, pagbubuo ng partido, digmang bayan at pagbubuo ng nagkakaisang prente.

Mula ng muling itatag ang Partido, ang pag-aaral sa teorya ay mayroong tatlong antas: ang batayang antas na nakapokus sa kasaysayan, lipunan at rebolusyong Pilipino at mga batayang dokumento natin; ang intermedyang antas, tungkol sa pag-aaral na may paghahambing ng rebolusyong Pilipino sa rebolusyong Tsino at iba pang rebolusyonaryong kilusan, na ginagamitan ng pitong-librong seleksyon mula sa mga akda ni Mao; at ang abanteng antas, tungkol sa mga saligang prinsipyo ng teoryang Marxista-Leninista, na gumagamit sa mga pinakamahalagang akda nina Marx, Engels, Lenin, Stalin at Mao para sa pagbabasa at pag-aaral ng mga sangay at indibidwal na kasapi ng Partido.

Ngunit mula huling bahagi ng mga taong 1970, lumayo nang lumayo tayo sa naturang istruktura ng edukasyong teoretikal at nagbawas ng pansing inilalaan sa mga akda ni Mao. Ang mga sulating hindi kasinghalaga at mas maliit ang kabuluhan sa ating rebolusyonaryong pakikibaka ang kumuha ng mas malaking pansin ng mga kasapi ng Partido pero sa paraang napakababaw.

Mula huling bahagi rin ng mga taong 1970, may malalang kawalan ng mga kurso sa pag-aaral at mga materyal para sa edukasyong teoretikal sa intermedya at abanteng antas. Ang mga kolektibong pag-aaral ay nalimita sa batayang kurso at panaka-nakang bugso ng mga kursong limitado ang saklaw. Noong 1981-82 may nagawa at naipamahaging mga bagong salin sa Pilipino ng mga saligang dokumento ng muling pagtatatag ng Partido at iba pang mahalagang saligang sulatin, pero sa limitadong bilang lamang. Ang mga akda ng mga dakilang teorista at lider komunista ay naging madalang na at hindi nakakarating sa hanay ng mga karaniwang kasapi ng Partido.

MABABANG ANTAS NG EDUKASYONG TEORETIKAL

Di-maipagkakailang ang resulta ng ganitong kapabayaang sa edukasyong teoretikal ay ang laganap na mababang antas ng kaalamang teoretikal sa hanay ng mga kadre at kasapi ng Partido. Papalubha ang kabiguan sa ebalwasyon ng rebolusyonaryong karanasan ng ating sariling Partido at sambayanan, gayundin ng mga rebolusyonaryong karanasan sa ibayong-dagat sa nakaraan at kasalukuyan. Papalubha rin ang kabiguang tukuyin, punahin at bakahin ang mga ideya at impluwensyang petiburgis na lumilitaw sa loob at labas ng Partido at nagliligaw sa mga kasapi ng Partido at sa rebolusyonaryong masa. Naiaangat sa mas matataas na katungkulan sa organisasyon ang mga kadreng mababa ang antas ng kaalamang teoretikal at malamang na makagawa ng mga seryosong paglihis at pagkakamali hindi lamang sa ideolohiya kundi sa kalauna'y maging sa gawain sa pulitika at organisasyon.

Napakalaking puwang para sa paglitaw sa loob ng Partidong suhetibismo, kabilang ang mga tunguhing dogmatista, empirisista at rebisyunista. Sa halip na kumprehensibo, buo at lahatang-panig na pananaw sa mga bagay at pag-unlad sa teorya mula sa proletaryong rebolusyonaryong paninindigan, umiiral ang makitid, makaisang-panig at pira-pirasong pananaw sa mga iyon, depende kung anong paglihis ang nais ituguyod ng mga partikular na elemento.

Halimbawa, may mga elementong labis na nagpapalaki sa kasalukuyang papel ng kalunsurang kanilang kinikilusan at eklektikong kumukuha nang hiwalay sa kontekstong istoriko ng ilang dramatikong pangyayari, tulad ng mga pag-aalsa sa Petrograd at Moscow, pag-aalsang 1945 sa Byetnam, opensibang Tet ng 1968 at katapusang opensiba ng 1979 sa Nicaragua — upang maggiit ng “sariling dinamismo ng pakikibakang lunsod” (nang hiwalay sa kabuuang estratehiya) at bumuo ng “bagong estratehiya” ng armadong insureksyong lunsod na dogmatikong isinasaklob o ibinabangga sa buong teorya at praktika ng digmang bayan.

Hindi ipinupwera ng digmang bayan ang armadong insureksyon sa tamang panahon, tulad ng mga malawak na rebolusyonaryong pag-aalsa sa maraming probinsya ng Pilipinas noong 1896-98 at 1898-99 laban sa kolonyal na paghaharing Espanyol at sunod, laban sa gerang pananalakay ng US at iyong sa Gitnang Luson noong papatapos ang 1944 at maagang bahagi ng 1945 laban sa gumuguhong pwersang Hapones. Sa kani-kanilang panahon, ang rebolusyonaryong hukbong Pilipino at ang Hukbalaahap ay nagsilbing pantipon sa masang organisado at ispontanyo.

Ang matagumpay na insureksyong popular ay nakasalalay sa disintegrasyon ng kontra-rebolusyonaryong hukbo at pag-iral ng bagong armadong pwersang rebolusyonaryo bukod sa iba pang salik. Ang pagtangi sa pangangailangan ng yugtu-yugtong pagsulong ng digmang bayan at pagtatayo ng hukbong bayan o di kaya’y paghahangad na lumaktaw sa mga kinakailangang yugto ng pagsulong ng digmang bayan — sa kalagayang buo pa at hindi pa nalalansag ang pwersa ng kaaway — ay hindi lamang dogmatikong pagsangkalan sa natural na paghahangad ng mabilisang tagumpay kundi pag-upat din ng pagwasak ng mga rebolusyonaryong pwersa sa sarili.

Kahit na malinaw na nababati ang kabuuan ng isang bagay o proseso at kahit na nakikita ang dalawang aspetong magkatunggali, mayroon pa ring mga pagkakamali sa pagtukoy kung alin ang mga aspetong prinsipal at alin ang sekundaryo sa mga partikular na kundisyon sa isang takdang panahon; o di kaya, pagkaraang matukoy ang aspetong prinsipal, ang pagbale-wala naman nang lubos o sa esensya sa sekundaryong aspeto.

Tingnan halimbawa ang takbo ng pag-iisip na humantong sa kamaliang boykot noong 1986. Tumpak ang sentrong pamunuan na ideklarang hungkag ang biglaang eleksiyong presidensyal ng 1986 at si Marcos ay mandadaya at mananalao sa bilangan sa COMELEC. Sa gayon, hanggang sa isang takdang kalipunan ng mga sirkunstansya at sa loob ng isang takdang panahon, malinaw na ang prinsipal na aspeto ay ang pananatili ni Marcos sa kapangyarihan. “Mananalao” nga naman si Marcos ayon sa pagbilang ng COMELEC at proklamasyon ng Batasang Pambansa.

Ngunit ang sekundaryong aspeto ay pwedeng umakyat sa pusisyong prinsipal, kapag may pagbabago sa mga sirkunstansya, gaya ng rebelyong militar na itinulak ng US at pag-aalsang popular na naganap bunga ng pagtatagpo kapwa ng mga organisadong pwersang reaksyunaryo (kabilang ang Simbahang Katoliko) at mga pwersang progresibo. Nobyembre 1985 pa lamang, makikinita na ang malaking potensyal ng pag-akyat ng sekundaryong aspeto sa pusisyong prinsipal.

Sa pakikitungo sa mga magkatunggaling aspeto, maaari ding magmula ang pagkakamali sa pagtatangkang isanib o ibagay ang aspetong prinsipal sa aspetong

sekundaryo. Itinatakdang materyalismong diyalektiko na ang isang buong bagay o proseso ay mauunawaan sa pamamagitan ng pag-alam kapwa sa prinsipal at sekundaryong mga aspeto, o sa isang masalimuot na bagay o proseso, kapwa sa pangunahin at sekundaryong mga kontradiksyon.

Halimbawa, ang isang linya ay wasto, tulad ng estratehikong linya ng pagkubkob ng kalunsuran mula sa kanayunan, sang-ayon sa teorya ng digmang bayan. Ang isa pang linya ay mali, tulad ng paghahangad ng ganap na tagumpay o pakikipaghatian ng kapangyarihan sa burgesya sa malapit na hinaharap, nang hindi obligadong binubuo nang yugtu-yugto ang hukbong bayan hanggang sapat ang lakas nito para wasakin ang makinaryang burukratiko-militar ng reaksyunaryong estado sa kalunsuran. Kaya ang mga kadre ng Partido, kabilang ang mga nasa listahan ng mga hinahanap ng kaaway, ay nagkukumpol sa mga organong istap na nakabase sa kalunsuran para sa "paghahanda" sa armadong insureksyon; at ang hukbong bayan ay itinutulak sa adelantado at di-masusustining pagtatayo ng mas malalaking pormasyong panagupa at mga istap militar na sobra ang bigat sa itaas.

Ang maling linya ay hindi tinutukoy na mali dahil may pabalat-bungang pagsang-ayon sa teorya ng digmang bayan at sa pamumuno ng Partido at dahil ito'y nagtataglay din ng ilang elementong may panandaliang kinang tulad ng mas epektibong mga opensiba ng mas malalaking pormasyon bago malakihang mabawas o mawala ang baseng masa.

Ang mga panukala na tahasang lumilipat sa istrategyang insureksyunaryo o nagmamaliit sa pagbubuo ng base at pakikibakang antipyudal ay tinanggihan, pero hindi mahigpit na pinuna. Mas masahol pa, hinayaan silang manatili sa ibang anyo, gaya ng paghahangad ng mapagpasyang tagumpay ng rebolusyon sa pamamagitan ng "stratehikong kontra-opensiba" sa loob ng estratehikong dependensiba o di kaya, postura ng "pagsunggab ng mga oportunidad" sa pamamagitan ng insureksyong lunsod kakumbina ang mga malakihang kampanya't operasyon ng mga pormasyong panagupa.

Sa katunayan, pinaghahalo ang wasto at maling linya, bagay na nagpapaubayang makalarga ang huli hanggang magising ang Partido na malala na ang mga pinsala.

Ang pinakamasahol na halimbawa ng pagkabigong kumilala sa prinsipal at sekundaryong mga aspeto ng isang bagay o proseso ay nauukol sa Kampanyang AHOS (ang isteryang anti-impilrador sa Mindanaw). Nagdudumilat ang mga malubhang paglabag sa mga karapatang sibil, ang di-makatarungang pagpatay sa mga kasama at iba pang indibidwal at ang mga kaakibat na pinsala sa mga rebolusyonaryong pwersa na gawa ng kampanyang ito. Ngunit may ilang panahong itinuring na wasto ang kampanya dahil diumano'y malamang na may nasugpong mga tunay na deep penetration agents (DPA) kahit pa daan-daang mahusay na kadre at inosenteng tao ang nabiktima at napatay.

Iba't ibang dahilang labas sa daloy ng mga pangyayaring saklaw ng responsibilidad ng Komisyon sa Mindanaw mula maagang bahagi ng dakada 1980 hanggang huling bahagi ng 1986 ang higit na binabanggit, bagay na nagbubunton ng sisi sa mga panlabas na salik at pumuputol sa kuneksyon ng isteryang anti-impilrador sa mga panloob na pagkakamali at kahinaan sa ideolohiya, pulitika at organisasyon. Ang pinakamasamang panukalang ihiinapag ng ilang elemento ay ang kilalaning isang rebolusyonaryong tagumpay ang Kampanyang AHOS.

ANG DIGMANG BAYAN AT ANG REBOLUSYONG DALAWANG-YUGTO

Hindi usapin ng arbitraryong kagustuhan na ang malaking bahagi sa istruktura ng edukasyong teoretikal ay dapat ilaan sa pag-aaral sa mga akda ni Mao at sa rebolusyong Tsino. Kinakatawan ni Mao ang isang yugto ng teorya at praktika na bumubuo ng mahalagang pag-unlad sa Marxismo -Leninismo. Ang kanyang mga akda ay mas malalim na naghahatid ng Marxismo -Leninismo sa Silangan. At ang mga iyon ay bunga ng mga kalagayang malakolonyal at malapyudal na sa saliga'y katulad ng sa Pilipinas.

Ang mga halimbawa ng digmang bayan ng Tsina at Byetnam ay mas malapit na katulad ng kasalukuyang digmang bayan sa Pilipinas kaysa alinmang armadong rebolusyon sa ibang bayan. Ipinakikita ng mga halimbawang ito na ang palagiang krisis ng mga kundisyong malapyudal ay nagsisilbing batayan ng digmang bayan at hanggang ngayon, ang mga halimbawang ito ang pinakamahusay sa lahat ng naririyang na at pinakaangkop sa ating pakikibaka.

Natuto tayo ng mga saligang prinsipyo mula sa rebolusyong Tsino at mga akda ni Mao, tulad ng ginawa rin noon ng mga rebolusyonaryong Byetnames. Inilapat natin ang mga ito ayon sa sariling mga kundisyon natin, at hindi kailanman dogmatiko o mekanikal na kumopya ng anumang padron ng mga karanasan. Banggitin natin ang ilang mahalagang pagkakaiba sa karanasan ng Tsina sa digmang bayan: (1) Bilang karagdagan sa paggamit ng kanayunan para hati-hatiin at pahinain ang pwersa ng kaaway, ginagamit natin ang pulu-pulong katangian ng bayan para lalo pang hatiin at pahinain ang kaaway. (2) Ang hukbong bayang Tsino ay gumamit ng regular na pakikidigmang makilos at nagtatag ng malalawak na base sa panahon ng estratehikong dependsiba. Tulad ng mga Byetnames, ang ginagamit natin ay pakikidigmang gerilya at mga base at sonang gerilya. (3) Ipinatupad munas sa Tsina ang isang buong yugto ng rebolusyong agraryo na kinapalooban ng mga pag-aalsang magsasaka at pagkumpiska ng mga lupain, bago ang mas matagumpay na kampanya ng pagpapababa ng upa sa lupa at pagpawing usura noong panahon ng pakikibaka sa mga Hapones. Tayo nama'y nagtataguyod ng tinatawag nating minimum na programa ng rebolusyong agraryo bago ang maksimum.

Dahil sa mga obhetibong kundisyon at mga suhetibong pwersa ng rebolusyong Pilipino sa kasalukuyan, maaaring tupdin ang rebolusyong dalawang-yugto (bagong demokratiko at sosyalista) na unang nilinaw ni Lenin at pinalawig ni Mao. Ang rebolusyong Pilipino, kung gayon, ay katulad ng rebolusyong Tsino, Byetnames, Koreano, Cubano at iba pang rebolusyon na maaaring tumuloy mula sa bagong demokratiko tungo sa sosyalistang yugto. Sa ganitong pakahulugan, ang ating rebolusyon ay nasa antas na mas mataas sa mga rebolusyong iniluwal ng mas atrasadong kolonyal at maging rasistang dominasyong pulitikal at ekonomiko (tulad sa kalakhan ng Aprika) o di kaya'y doon sa ang rebolusyonaryong pamunuan ay hindi naman determinadong magsagawa ng rebolusyong sosyalista (tulad sa Nicaragua).

Ang pinakamasahol na tipo ng dogmatismong nagdulot ng pinakamalaking pinsala sa Partido ay ang pagsasaklob sa matagumpay na praktika natin sa digmang bayan ng modelong Sandinista o di kaya'y ng ilang aspeto o pangyayari sa rebolusyong Byetnames na ihiniwalay sa istorikong konteksto upang magtulak ng insureksyunismo at ang di-namamalayang pagbuhay muli sa ideya ng mabilisang tagumpay militar ni Jose Lava upang magtulak ng pananaw na lantay

militar at adbenturistang militar. Ang mga ideyang binhi ng mga ito ay nagsimulang lumitaw at umimpluwensya pati sa mga elemento sa loob ng sentral na pamunuan noong maagang bahagi ng mga taong 1980, nabuo bilang malinaw na linyang insureksyunista sa Mindanaw noong 1983, at lumaganap sa pambansang saklaw mula kalagitnaan ng mga taong 1980 sa loob ng balangkas ng programa para sa "estrategikong kontra-opensiba".

Sa mga dokumento ng muling pagtatatag ng Partido, lubos na isinaalang-alang ang pinakamahalaga at pinakaesensyal na mga datos sa kasaysayan at mga sirkunstansya ng Pilipinas, sa tunggalian ng mga uri at rebolusyonaryong kilusan sa ating bayan. Sa larangan ng ideolohiya, ang pinakatampok na tagumpay ng Partido ay ang paglalapat ng teoryang Marxista-Leninista sa kongkretong kundisyon ng Pilipinas. Lakip dito ang pagtukoy sa mga saligang kundisyon at kasalukuyang katangian ng rebolusyong Pilipino, mga motibong pwersa at kaaway, estrateliya at mga taktika, mga tungkulin at sosyalistang perspektiba nito.

Pinuna ng Partido ang iba't ibang kamaliang suhetibista, maging dogmatista, empirisista o rebisyunista man, at ang "Kaliwa" o Kanang oportunismo, ng mga pamunuan ng unang Partido Komunista (1930-38) at ng partidong pagsasanib ng partidong Sosyalista at Komunista (1938 at pagkatapos).

Kabilang sa mga suhetibista at oportunistang kamaliang pinuna at itinakwil ang adbenturistang linya ng mabilisang tagumpay militar ni Jose Lava, ang pagtatayo ng mga batalyon at kumpanya nang hindi itinatayo ang pundasyon ng malawak at malalim na baseng masa (sa pamamagitan ng masikhay na gawaing masa). Kapag kinakalimutan natin ang mga aral sa sarili nating kasaysayan, uulitin at uulitin natin ang mga pagkakamali.

Mukhang bago at nasa uso ang linya ng ispontanyong pag-aalsang masa at armadong insureksyong lunsod dahil ipinangangalandakan nito ang modelong Sandinista o di kaya ang ilang pariralang pinulot sa mga sulating Byetnames. Pero, sa katunayan, ang linyang ito ay isa ring di inaaming muling pagbuhay sa konseptong alsa-puto ng mga Sakdalista na wastong pinuna at itinakwil mula pa noong panahon ni Kasamang Crisanto Evangelista. Bilang mga proletaryong rebolusyonaryo, kailangang matuto tayo mula sa iba't ibang rebolusyonaryong karanasan sa ibayong-dagat, ngunit kailangang matuto rin tayong kumilatis sa kanila ayon sa kanilang kabuluhang pandaigdig, pambansang konteksto at kaangkupan sa sariling pakikibakang bayan natin. Tanda ng mababang pag-unawang teoretikal, suhetibismo at oportunismo ang iranggo na mas makabuluhan o mas mahalaga ang sinumang lider Sandinista kaysa kay Mao sa usapin ng pag-agaw ng kapangyarihang pampulitika at pagsasagawa ng rebolusyong panlipunan. Dapat nating basahin ang pagpuna sa sarili ng FSLN matapos mawala ito sa kapangyarihan sa loob ng sampung taon.

Kailangang lubos na sapulin natin ang katotohanan na hindi pipitsugin ang imperyalismong US at mga reaksiyong uri sa Pilipinas. Ang pagrerebolusyon ay hindi lang simpleng pamimili mula sa mga dayuhang modelo ng pinakamadaling paraan ng pag-agaw sa kapangyarihan. Disin sana, ang kudetang ginawa ng mga progresibong upisyal ng hukbo sa Upper Volta (ngayo'y Burkina Faso) ang tatayong pinakamagaling na modelo. Mula 1969 kinailangang magpunyagi tayo sa matagalang digmang bayan upang makapag-ipon ng lakas at makapagtayo ng mga organo ng kapangyarihang pampulitika sa kanayunan. Ang pag-apura sa prosesong sa katapusa'y aagaw sa mga syudad, sa pamamagitan

ng ideya ng ispontanyong pag-aalsang masa at mabilisang tagumpay militar ay pagpapalamon ng maliit na isda sa pating, pagsuon sa mga kapahamakan at kabiguan.

Mula kalagitnaan ng mga taong 1970 at pagkatapos, may mga kadreng nahilig sa pag-aaral ng kasaysayang Bolshevik at mga akda ni Lenin. Ito mismo ay isang mainam na bagay. Mas mabuti pa sana kung ginagawa ito sa loob ng kumprehensibong edukasyong teoretikal natin. Ngunit ang pagsisikap na ilapat ang modelong Bolshevik sa rebolusyong Pilipino at paliitin kaalinsabay ang halaga ng mga akda ni Mao Zedong — na higit namang akma sa mga kundisyon sa Pilipinas — ay nag-engganyo sa tunguhing lumihis sa kumprehensibong istruktura ng batayan, intermedya at abanteng antas ng edukasyong teoretikal.

Sa kalaunan ang animo'y mga masugid na estudyante ni Lenin at ng kasaysayang Bolshevik ay labis na nagpokus sa isyu ng eleksiyon 1978 at 1986 at nagkahati-hati sa debate na walang ibang pinagpipilian kundi ang panig ng boykot o di kaya partisipasyon. Dahil ang Partido ay pinagbabawalan ng kaaway na lumahok, laging panalo sa mga dibateng panloob ang panig ng boykot. Iginiit ng sentro ng Partido ang boykot sa kabila ng mga pagtutol sa pormulasyon ng isyu at mga praktikal na mungkahi na nanggagaling sa mga kadre ng Partido at nang hindi lubos na naisaalang-alang ang mga positibong karanasan sa pakikitungo ng Partido sa eleksiyon 1969 at 1971, gayundin ang mga karanasan sa pagkilos sa mga institusyon at organisasyong reaksyunaryo, at kung paano inalisang-bisa ng mga kasamang Byetnams ang mga eleksiyon pakana ng rehimeng Saigon noong gyera sa Byetnam.

Noong huling bahagi ng 1986 at noong 1987, ipinaaganap ang isang taktikal na kurso sa "pamumunong pampulitika" na nagkonsentra sa kasaysayan at estratehiya't taktikang Bolshevik at mga akda ni Lenin. Nilayong iwasto ang mga maling paglalapat ng mga prinsipyong estrateliko at taktikal ng rebolusyong Bolshevik sa pag-aalsang EDSA at sa sitwasyong pampulitika matapos ang EDSA. Halos kasabay, isang Leninistang kurso ang itinaguyod ng Komite sa Rehiyong Maynila-Rizal sa hanay ng mga namumunong kadre nila. Dahil halos wala namang ibang kursong isinagawa, ang mga kursong ito ay nagbunga ng lalong paggitgit sa patuloy na pag-aaral sa teorya at praktika ng digmang bayan, lalong pag-engganyo sa oryentasyong makalunsod at nagamit ng ilang elementong naglalako ng konsepto ng isureksyunismo.

Noong 1981 lumitaw sa sentral na pamunuan mismo at lumaganap sa ilang bahagi ng Partido ang palagay na kapwa hindi angkop sa Pilipinas ang modelong Bolshevik at modelong Tsino. Lalong inudyukan niyon ang tunguhing magbawas sa pagbabasa at pag-aaral sa mga akda ni Mao at lumihis sa wastong istruktura ng edukasyong teoretikal.

Dagdag na nakaimpluwensya rin ang mga atake kay Mao Zedong sa Tsina kaugnay ng "malaking igpaw pasulong" at dakilang proletaryong rebolusyong pangkultura, gayundin ng pagbaba ng militansya ng partidong Tsino sa pandaigdig na kilusang anti-imperyalista. Iyon ay sa kabila ng hindi pag-atake ng Partido Komunistang Tsino kay Mao dahil sa mga turo niya ukol sa bagong demoratikong rebolusyon at sosyalistang transpormasyon ng lipunang Tsino. Ang mga turong ito ay nananatiling tumpak at nagbibigay-liwanag sa rebolusyonaryong kilusang Pilipino.

Ang nahadlangan ng dogmatismo ay hindi lamang ang angkop na istruktura ng ating edukasyong teoretikal kundi maging ang nararapat na pagsisikap na

lagumin ang ating sariling mayamang karanasan sa digmang bayan at itaas ito sa antas ng teorya. Sa halip, mas pinagkakaabalahan pa ang paghahanap ng iisang dayuhang modelo o bahagi niyon sa pagtatangkang maendorso ang isang maling linya — ang linya ng insureksyunismong lunsod — at isaklob iyon sa ating buhay na praktika sa digmang bayan.

Hindi pa man ganap na naipagtatagumpay ang bagong demokratikong yugto ng rebolusyong Pilipino, ang Partido ay nakapagkakamit na ng maraming karanasang maaaring mapag-aralan at maitaas sa antas ng teorya. Nakabuo ito ng iba't ibang anyo ng pwersang rebolusyonaryo. Nakapagtatag ito ng Pulang kapangyarihang pampulitika sa malaki-laking bahagi ng teritoryo ng Pilipinas. Nakalikha ito ng mga makabuluhang sulatin. Pero ang mga petiburgis na mahilig sa uso ay naiinip sa linya ng Partido at walang nakikitang malaking nakakamit hangga't hindi naaagaw ang mga lunsod.

Maging sa kasalukuyang yugto, ang rebolusyonaryong kilusang Pilipino ay nakarating na sa antas na mas mataas sa inabot ng ibang rebolusyonaryong kilusang mas bantog sa prënsang internasyunal dahil, pangunahin, sa mas atrasadong anyo ng pang-aaping kaharap nila (tulad ng tahasang kolonyalismo at rasismo) o di kaya'y dahil nakapagtamo na ng pagkilala sa mga resolusyon ng United Nations ang kanilang pambansang katayuan. Pero iyong mga hindi seryosong nag-aaral ng teorya ay tumatawad sa mga tagumpay ng rebolusyong Pilipino at sobrang nagpapalaki sa mga dayuhang modelo sa simpleng batayang mas pinapansin ang mga ito ng masmidyang pandaigdig at hindi sa batayan ng potensyal at aktwal na mga pagsulong sa landas ng rebolusyong dalawang-yugto.

ANG PINAKAMALALANG DISORYENTASYON

Ang pinakamalalang tipo ng disoryentasyon ay nagsimulang magkahugis noong 1981 sa anyo ng konsepto ng “estrategikong kontra-opensiba” at “tatlong estrategikong koordinasyon” na nanggaling sa sentral na pamunuan mismo. Ang konsepto ng “estrategikong kontra-opensiba” — bago pa man maging pangunahing behikulo ng paglaganap sa buong bansa ng kumbinasyon ng insureksyunismong lunsod at “regularisasyon” pagkatapos ng ika-9 na plenum ng Komite Sentral noong 1985 — ay nagdala na ng mga ideyang nagmamadali sa pag-igpaw patungong regular na pakikidigmang makilos na itinakdang pangunahing anyo ng pakikidigma sa estrategikong dependsiba; nag-engganyo ng pag-aasam sa insureksyon na inisip na makapagpapabilis sa pagpapalakas ng hukbo at pag-abante sa mas mataas na estrategikong yugto o mapagpasyang tagumpay; nagpalaganap ng konsepto ng mga koordinadong opensibang pulitikal at militar sa pambansang saklaw; at nagbukas sa posibilidad ng gayong mga opensiba na tumungo sa pagkakamit ng mapagpasyang tagumpay ng rebolusyon.

Ang konsepto ng “tatlong estrategikong koordinasyon” ay nagdidiin sa sentral na estrategikong kabuluhan ng koordinasyon ng pakikibaka sa kanayunan at kalunsuran, pakikibakang pampulitika at pakikibakang armado, at gawain sa loob ng bansa at ibayong-dagat, pero sa paraang lumilihis sa estrategikong linya ng pagkubkob ng kalunsuran mula sa kanayunan. Itinataguyod niyon ang pananaw na pangunahing pwersa ng rebolusyon ang kumbinasyong manggagawa-magsasaka, sa halip na masang magsasaka. At pinatatampok ang halaga ng mga masaklaw na mobilisasyong pampulitika ng mamamayan pero may tendensyang ipalito ipaibabaw iyon sa masikhay na pagbubuo sa hanay ng masang magbubukid ng solidong tuwirang baseng masa ng armadong rebolusyon. Itinakda niyon ang

timbangang 60-40 ng gawaing kanayunan at gawaing lunsod, kaakibat ang pananaw na ang prinsipal na diin sa kanayunan ay maaaring bumaling sa kalunsuran sa ilalim ng di malinaw na mga pagbabago sa mga kalagayan at dinilinaw na mga antas at hangganan. Dagdag pa ang mga ideyang nag-eenganyo ng tendensyang labis na mag-asam sa ayuda mula sa labas ng bansa.

Binuo ang mga konseptong ito sa pagtatangkang linawin ang mga tungkulin at landas ng pagsulong sa kalagayang mabilis ang kumpas ng paglakas ng mga larangang gerilya at mga yunit gerilya at mabilis na dumadausdos ang pasistang diktadura patungong pagbagsak. Pero dala ng petiburgis na pagkainip at suhetibismo, ang mga usapin ay lubhang maagang naitutok sa pag-igpaw sa estratehikong pagkakapatas at estratehikong tagumpay sa sitwasyong ang kailangan ay pagsamantala sa napakainam na kalagayan upang konsolidahin ang mga panimulang tagumpay, higit pang sinsinin ang latag ng baseng masa at mga pwersang gerilya sa malawak na saklaw, itransporma ang mga panimulang baseng gerilya at konsolidadong sona tungo sa mas malawak at mas solidong mga moog ng rebolusyon, at pabilisin ang pagpapahina ng pasistang diktadura at buong reaksyon.

Naging kapuna-puna maging sa ilang namumunong kadre ang hayag na pagkainip sa tagal ng digmang bayan. Mayroon pang nagsasalita na tila бага ang matagalang katangian ng digmang bayan ay suhetibong kagustuhan o di kaya'y mas bunga ng kahinaan ng loob o kawalan ng imahinasyon kaysa dikta ng mga obhetibong kundisyon at ng obhetibong prosesong kinakailangan sa pagbubuo ng lakas ng rebolusyon at pagpapahina ng reaksyon. Sa gayon nabuksan ang pinto sa paglitaw at paglaganap ng mga konsepto ng paghahabol sa mga pinaikling ruta sa estratehikong pag-igpaw, pagmamadaling makasugod sa mga estratehikong mapagpasyang sagupaan sa anyo ng regular na pakikidigmang makilos o insureksiyong lunsod, pagmaliit o paglaktaw sa masikhiy na pagbubuo ng papalawak at papalalim na baseng masa, at pagkahiligs sa eklektikong pamumulot at pagtahi-tahi ng mga pira-piraso ng mga dayuhang karanasan gaya ng sa Nicaragua, Byetnam at Zimbabwe na tinatanyang makakapagpabilis sa pagsulong at pagtatagumpay.

Sa Mindanaw ang konsepto ng tatlong estratehikong koordinasyon ay pinairal bilang patakaran ng komisyon ng Partido sa isla sa kabila ng desisyong ipailalim iyon sa patuloy na pag-aaral at diskusyon ng sentral na pamunuan (Tingnan, "Mga Tala sa estratehiya at Taktika ng ating Digmang Bayan", 1982). Mabilis na sinang-ayunan iyon laluna ng ilang kadreng nagpapahayag ng duda sa praktikalidad at kaangkupan ng pagbubuo sa kanayunan ng isla ng mga rebolusyonaryong base at ng pakikibakang antipyudal. Sa konsepto ng kabuuang pagsulong ng pakikibaka sa isla, ang balangkas ng estratehikong koordinasyon o kumbinasyon ng kanayunan at kalunsuran ay ipinaibabaw sa estratehikong pagbibigay-diin sa kanayunan. Isa pang tampok na resulta ang konsepto at praktika ng papatinding "pakikibakang pulitiko-militar" sa Lunsod ng Davao at iba pang sentrong lunsod sa anyo ng todo-largang pakikidigmang partisano, masaklaw na propaganda, mga kumprontasyunal na aksyon sa lansangan at pagsasanib ng mga ito.

Sa tulak ng mga matunog na tagumpay sa simula ng pakikidigmang partisano sa Lunsod ng Davao mula 1982 at, pagkatapos, ng bugso ng antipasistang protesta sa mga sentrong lunsod pagkatapos ng asasinasyon kay Aquino, hinawakan ng Komisyon sa Mindanaw ang ilang parirala mula sa digmang bayan ng Byetnam (laluna ang "pagsunggab sa mga oportunidad" na ginamit noong

Agosto 1945 at "estrategiya ng digma at pag-aalsa" sa timog Byetnam noong mga taong 1960) pero ikinambyo ang mga iyon sa insureksyong lunsod, ihinalo sa teorya at praktika ng digmang bayan ang mga idea ng ispontanyong pag-aalsang masa at armadong insureksyong lunsod mula sa Gitnang Amerika, at dinisenyo ang balangkas na Pulang Purok (Pakikibakang Militar) - Puting Purok (Pakikibakang Pulitikal) na sistematikong lumihis sa estratehikong linya ng pagkubkob ng kalunsuran mula sa kanayunan at pumabor sa mga pag-aalsa at insureksyon bilang "pinakamataas na anyo ng pakikibakang pulitikal na dapat kamtin" ("Batayan sa Pagpapaunlad at Papel ng Kilusan sa Puting Purok sa Buong estratehiya ng Digmang Bayan sa Mindanaw", 1984).

Sa ilang mayor na dokumentong nagpapakita ng kakulangan sa pag-unawa sa saligang teorya, binagong Komisyon sa Mindanaw ang depinisyong terminong "pulitikal" at itinatapat ito o ipinantay sa "armado" o "militar". Ang mga pakikibakang pulitikal ay ipinakahulugan sa mga dokumentong ito na "yaong pangunahing nakabatay sa mga pwersang popular at armadong lakas ng masa o mga pwersang pulitikal na isinusulong pangunahin sa mga kalunsuran" samantalang ang "armadong pakikibaka" ay ipinakahulugang "prinsipal na isinusulong sa kanayunan at prinsipal na nakasalig sa mga armadong pwersa o hukbong nakapokus sa layuning talunin ang pwersang militar ng rehimen". (Tingnan, "Batayan sa Pagpapaunlad at Papel ng Kilusan sa Puting Purok sa Buong estratehiya ng Digmang Bayan sa Mindanaw", p. 6) Ipinagkakait sa ating armadong pakikibaka, na isang digmang bayan, ang katangian nito bilang isang rebolusyonaryong pampulitikang kilusang masa. Dala lamang ng paghahangad ng armadong insureksyong lunsod, ang hukbong bayan ay gustong ibaba sa katayuan ng isang pwersang militar na "regularisado" sa paraang halos walang ipinagkaiba sa hukbo ng kaaway.

Dapat walang-tigil nating ipaalala sa ating sarili na ang digmang bayan ay may rebolusyonaryong katangiang pulitikal at ang hukbong bayan ay isang armadong organisasyong masa. Ang ating digmang bayan ay nasa balangkas ng pambansa-demokratikong rebolusyon. At sa balangkas na antipyudal, may kinakailangang pampulitikang integrasyon ng armadong pakikibaka, tunay na reporma sa lupa at pagbubuo ng baseng masa. Ang ating digmang bayan ay isang rebolusyonaryong pampulitikang kilusang masang sumasaklaw sa lahat ng anyo ng pakikibaka, ligal at iligal, armado at di-armado. At may kakayahang lumaki at manaig ang isang hukbong bayan laban sa isang lubhang nakalalamang na pwersang militar ng kaaway bunga, sa esensya, ng paglahok at pagtataguyod ng mamamayan.

Habang sumusugal sa posibilidad ng ganap na tagumpay sa pamamagitan ng armadong insureksyong lunsod, nang walang konsiderasyon sa lakas ng hukbong bayan, at aktwal nang binabaklas alinsunod doon ang kabuuang latag, direksyon ng pagsisikap, mga prayoridad at ugnayan ng mga pwersa sa kanayunan at kalunsuran, nagpatuloy ang pabalat-bungang pagtataguyod sa teorya ng digmang bayan. Mayroong hindi nakauunawa sa relasyon ng rebolusyonaryong estratehiya at taktika na nag-aakalang ang gayong pagdistrungka ay nasa antas lamang ng pleksibilidad sa taktika, na sa ngalan ng "pagsunggab sa mga oportunidad" at tuwing may lilitaw na diumano'y mga "oportunidad" ay maaaring isantabi ang estratehikong linya at mga prinsipyo ng ating digmang bayan upang magtampisaw sa insureksyunismo, nang hindi ipinapahamak ang rebolusyon. Mayroon namang nagpapalampas sa ginagawang pagtawad sa teorya ng digmang bayan ng mga promotor ng insureksyong lunsod dahil

interesado rin sila sa mabilisang tagumpay nang walang masikhay at solidong gawaing masa. Kaya nga ang mga promotor ng insureksyong lunsod at ng "regularisasyon" ng hukbo (ibig sabihin, pagbubuo ng mas malalaking yunit at istap militar sa kapinsalaan ng pagbubuo ng baseng masa) ay umubrang magkasundo sa parehong mga dokumento.

Ang pinakamasamang anyo ng paglihis na siya ring napatunayang pinakamaganit sa pagwawasto ay iyong lulong sa paggaya sa isang dayuhang modelong lubhang di-angkop at di-naiintindihan, naghihiwalay niyon sa kinapaloobang kontekstong istorikal at mga natatanging kundisyon, at pagkatapos ay nagsasaklob niyon sa sariling rebolusyonaryong praktika ng Partido at sambayanang Pilipino. Wastong sabihing ang Partido ay dapat matuto sa lahat ng rebolusyonaryong karanasan sa ibayong-dagat. Pero dapat din nating malaman kung papaano tayain at sukatin ang mga ito ayon sa kanilang kahalagahan at kabuluhan sa rebolusyong Pilipino.

Ang tahasang insureksyunistang balangkas na Pulang Purok - Puting Purok ay inihapag ng Komisyon sa Mindanaw sa ika-9 na plenum ng Komite Sentral noong 1985. Tinanggihan iyon ng plenum. Pero may mga pangunahing sangkap niyon na inindorso, kinuha at inilakip sa programa para sa "estrategikong kontra-opensiba" o di kaya'y dati nang kapareho ng sangkap ng huli. Itinakda ang target na pangkalahatang insureksyon o pag-aalsa sa unang taon ng "estrategikong kontra-opensiba" bukod pa ang mga "pagsubok" na pag-aalsa bago niyon. Pagkatapos ng karanasan sa pag-aalsang EDSA, naging bukambibig din ang "pagsunggab sa mga oportunidad" ibig sabih'y paghahandang sumugod sa pag-aalsa kapag may namumuo o nagsisimulang marahas na sagupaan ng mga reaksyunaryo habang patuloy ang "regularisasyon" para sa "estrategikong kontra-opensiba". Kaya sa ikalawang hati ng mga taong 1980 ang programa sa "estrategikong kontra-opensiba" ang naging anyo ng pagsasanib ng mali at wastong linya at naging behikulo sa pambansang paglaganap ng linyang kumbinasyon ng insureksyon at "regularisasyon".

Mula 1985 malaki at tuwiran ang naging papel ng programa sa "estrategikong kontra-opensiba" sa pagpapalaganap at pagtutalak ng "regularisasyon" ng hukbong bayan. Sa halip na "regularisasyong" nagsisilbi sa insureksyong lunsod ng linyang Pulang Purok - Puting Purok ng Mindanaw, ang "regularisasyon" mismo patungo sa regular na pakikidigmang makilos ang itinakdang pokus na pinagsisilbihan maging ng mga pag-aalsa. Dagdag pang tulak sa "regularisasyon" ang mga pananaw at pagsusuring ang digmang bayan mula 1983 ay nasa baitang na ng "pagpapaigting sa pamamagitan ng pagtataas ng antas", "sapat ang baseng masa para sa tuluy-tuloy na pagpapaigting ng digma", at ang pormasyong kompanya na ang pangunahin o tipikal na pormasyon ng hukbong bayan at pangunahing nagdadala sa buong digma mula 1985. Sa gayon ipinirmi bilang pangkalahatang diin ng armadong pakikibaka at pagbubuo ng hukbo ang pagtatayo ng mas malalaking pormasyon, "regularisasyon" ng istrakturang kumand at istap sa iba't ibang antas at ang tungkulin sa labanan bilang prinsipal na tungkulin ng buong hukbo.

Noong 1987 at 1988, may panibagong sikad ang "regularisasyon" tungo sa pagbubuo ng mas malalaki pang pormasyon (mga batalyon), mga koordinadong kampanya at "regularisasyon" ng mga kumand sa iba't ibang antas, batay sa pagsusuring "nakatalaga na ang mga estrategikong reserba ng kaaway", umiiral

ang kalagayan para sa mga lokal na "estrategikong kontra-opensiba" at ang susi sa pagtuloy na pagsulong ng digma at hukbo ay ang "higit na pagpapataas sa kalidad".

Pero hindi nagtagal at tumama ang hambalos ng "pangkalahatang opensiba" ng AFP at naglantad sa malalaking bulnerabilidad ng mga larangang gerilya laluna sa baseng masa, gayundin sa mga mapaminsalang epekto ng "regularisasyon" at programa sa "estrategikong kontra-opensiba". Sa kabila ng mga panimulang pagtutol sa mga puna at pagwawasto sa "regularisasyon" na sinimulan ng KTKS noong katapusan ng 1988, lumaganap sa kanayunan mula 1990 ang pagremedyo sa mga pagkukulang sa gawaing masa, pagbibigay-diin sa mga yunit gerilya sa mga lokalidad at unti-unting paglutas sa tagibang na disposisyon ng mga kadre. Ang programa para sa "estrategikong kontra-opensiba" ay binawi ng Kawanihang Pampolitika ng Komite Sentral noong 1990 at pinalitan ng programang nagdidiin sa malaganap at masinsing pakikidigmang gerilya.

Ang mga promotor ng armadong insureksyong lunsod sa kalakhan ay nagkasya sa ispasyong insureksyunista sa loob ng programa sa "estrategikong kontra-opensiba" mula 1985. Pero noong 1990, dala ng palagay na namumuo ang insureksyunaryong "pambihirang oportunidad" pagkatapos ng kudatang 1989 at sa harap ng krisis sa Gulpo at pagtinding sosyo-ekonomikong krisis, mas agresibo silang naggiit sa sariling linya at naglako ng sari-saring kaisipang insureksyunista at ng "estrategiya ng digma at pag-aalsa na naghahabol ng pinakamahusay na kumbinasyon ng mga pakikibakang pulitikal at militar" (walang iba kundi linyang Pulang Purok-Puting Purok sa bagong balatkayo). Ikinasa ang malalaking planong pampolitika at militar sa pambansang sentrong lunsod na naglalayong magpasambulat ng armadong insureksyong lunsod at matagal na nakalingid sa kaalaman ng sentro ng Partido dahil sa maniobra ng isang namumunong kadre. Sa tolong pagpapakalulong sa teorya ng ispontanyong masa at adbenturismong militar, ang mga aksyong "pulitiko-militar" na ginamit na "pangkalburo" sa mga pangkalahatang paralisan at mga kumprontasyunal na aksyong masa ay ikinumbina sa mga ambisyosong proyekto ng pagpapatampok ng NDF sa burgis na mass media at pagtatayo ng malapad na koalisyong tatayo bilang sentrong pampolitika ng insureksyon. Ang resulta, bukod sa malaking kagyat na problema sa pulitika at seguridad, ay mas malalang disorientasyon at paglihis sa estrategikong linya ng digmang bayan gayundin sa makauring linya ng demokratikong rebolusyong bayan.

Ang malaking kapabayaan sa pagsubaybay at paglilinaw sa mga usapin sa teorya at linya at ang matagal na kawalan ng paglalagom sa mga karanasan sa pambansang antas ay nagpaubaya sa patuloy na paglaganap at paulit-ulit na panggugulo at pamiminsala ng malalaking pagkakamali at paglihis. Nagkapatungpatung at nagkahalu-halo ang maraming usaping matagal na hindi nalulutas, ang malalaking pangyayari at karanasang may lagana na magkakasalungat na pagtingin at pag-unawa, at ang mga konseptong mali at tama. Kaya lubhang madali kahit para sa maling linyang gaya ng balangkas na Pulang Purok-Puting Purok na nakalikha na ng malaking pinsala sa Mindanaw noong 1984 at 1985 na patuloy na magposturang superyor at tahasang sumalungat sa pangkalahatang linya at estrategikong linya ng Partido.

Mula maagang bahagi ng mga taong 1980, ang paglihis mula sa anti-rebisyunistang linya ng Partido ay udyok ng pagnanais sa mabilisang pag-abanteng militar, maging ito'y sa tipo ng mabilisang tagumpay militar ni Jose Lava o sa "estrategikong kontra-opensiba" sa loob ng estrategikong depensiba. Tulad ng Palestine Liberation Organization (PLO) at iba pang mga mapagpalayang organisasyon, maaaring subukan ng Pambansang Demokratikong Prente (NDF) na magtatag ng mapagkaibigang relasyon sa mga naghaharing partido at rehimeng rebisyunista noong maagang bahagi ng mga taong 1980. Gayunman, gusto ng ilang elementong sapawan ang nauna at humahadlang na relasyon sa pagitan ng mga grupong Lava at mga naghaharing partidong rebisyunista at nais pa nga nilang itakwil ng Partido ang linyang anti-rebisyunista para makapagtatag ng relasyong "kapatid" sa mga nasabing naghaharing partidong rebisyunista at makakuha ng mga ayudang materyal.

Noong 1984, mayroon nang burador na papel sa patakaran sa kalagayang internasyunal at linya sa relasyong internasyunal, na naglalangis sa naghaharing pangkating Brezhnev at umaatake sa Tsina nang di naman kinakailangan, kahit na ang Unyong Sobyet at mga alipures nito sa grupong Lava ay mas mahigpit nang nakikipagsabwatan sa pasistang rehimeng Marcos. Noong 1985, ang panukalang ito ay binasa sa plenum ng Komite Sentral na nagpasyang ipailalim ito sa patuloy pang pag-aaral.

Anupaman, pinaikot ito at itinaguyod ng Kagawaran sa Liyasong Internasyunal, hanggang sinalungat ito noong 1987 at pinalitan noong 1988 ng isang bagong papel sa patakaran na nagtaguyod sa mga wastong prinsipyo sa relasyong partido-sa-partido at sa mga batayang prinsipyo ng sosyalismo, ngunit tumanggap lang sa mga deklarasyon ni Gorbachov, nang may kaunting obserbasyong kritikal pero maingat.

Kaya, kahit lampas pa ng 1989 (nang bumagsak ang mga rebisyunistang rehimen sa Silangang Europa) at ika-28 Kongreso ng CPSU noong 1990 at kahit lampas pa uli ng Agosto 1991 (nang maganap ang kudeta at pag-iligalisa sa CPSU), may mga elemento sa loob ng Partido na patuloy na humahanga kay Gorbachov base sa simplistikong kaisipang anti-Stalinismo (na ibinubunton kay Stalin ang responsibilidad kahit sa mga naghaharing partido at rehimeng rebisyunista mula 1956) at hindi naniniwalang bumagsak na ang mga naghaharing partido at rehimeng rebisyunista at ang kanilang mga "bumagsak" na lider (mga palsong lider) at ang kanilang mga kamag-anak ay nagsipaglantad na sa kanilang natural at naging mga dating-komunista at anti-komunista na, mga negosyanteng lantad na nanggagatas sa mga empresa ng estado at umaangkin sa kayamanang sosyal ng proletaryado at sambayanan bilang kanilang pribadong pag-aari, kasabwat ang bulgar na anti-komunistang mga rehimen na naniniil at nagsasamantala sa proletaryado at mamamayan at nanggigipit sa mga tunay na komunista.

Ang pagpuna at pagtatakwil sa modernong rebisyunismo ay isang saligang bahagi ng pundasyong teoretikal at muling pagtatatag ng ating Partido. Hindi pwedeng isantabing anumang namumunong organo ang mga saligang dokumento ng Kongreso ng Muling Pagtatatag, nang walang isa pang kongreso. At bakit naman may mag-iisip ngayon na magwaksi sa pagpuna sa modernong rebisyunismo o panunumbalik ng kapitalismo gayong ito'y kinukumpirma at pinatutunayan ng tahasang panunumbalik ng kapitalismo at makauring diktadurang burgis sa Silangang Europa at Unyong Sobyet? Hindi dapat ibaling

ni ipabahagi sa Partido ang kahihiyang karapat-dapat lang na danasin ng rebisyunistang grupong Lava.

Sa loob at labas ng Partido, mayroong iilan pero mabokadurang elemento na nagdadala ng mga idea ng insureksyunismo, populismo, liberalismo, sosyal demokrasya at mga katulad, na naimpluwensyahan ng panunuba at pangwawasak ng pangkating Gorbachov sa Unyong Sobyet at nanlalait, naninira at nang-aatake sa mga saligang prinsipyo ng Partido. Kasinghalaga ng dapat na pagsingil natin sa mga pinakaresponsable sa kanila sa pagpaparangal noon kay Aquino bilang kampeon ng demokrasya at pagbangon ng ekonomya, dapat singilin sila sa patuloy na pagpaparangal kay Gorbachov bilang ideolohista ng "sosyalistang pagpapanibagong-lakas at demokrasya." (sa katunayan, panunumbalik ng kapitalismo, makauring diktadurang burgis at disintegrasyon ng Unyon Sobyet).

Ang mapang-akit na paglalako ni Gorbachov ay lumalabas na panabing lamangsa lubos na pagwawaksi sa Marxismo-Leninismo at sa buong kasaysayang Bolshevik; para sa kapitalistang pagrere-istruktura at pagsira sa produksyon; para sa pagbangon ng makauring diktadurang burgis; para sa paglarga ng nasyunalismo, mga alitang etniko at gyera sibil; at para sa paglitaw ng iba't ibang tipo ng halimaw, kabilang na ang rasismo at pasismo at malawakang kriminalidad.

Nais ng mga imperyalista at ng mga gumagagad sa kanila na mapahiya at mademoralisa ang mga proletaryong rebolusyonaryo sa Pilipinas dahil sa pagbagsak ng mga namumunong partido at rehimeng rebisyunista at tumalikod na tuloy sa Marxismo-Leninismo at rebolusyong Pilipino. Hayaang maideklara ngayon nang buong linaw na ang teoryang Marxismo-Leninismo ay napatunayang siyang tumpak na gabay sa pagsasakatuparan ng bagong demokratikong rebolusyon at paglalatatag ng pundasyon pulitikal at ekonomiko ng sistemang sosyalista.

ANG BAGONG DAKILANG HAMON

Kaalinsabay, kinikilala ng Partido na ang tunay na bagong dakilang hamon sa Marxista-Leninistang gawaing teoretikal at praktikal ay ang problema ng pagbaka sa modernong rebisyunismo, paghadlang sa panunumbalik ng kapitalismo at pagpapatuloy ng sosyalistang rebolusyon. Pinakamalaking ambag ni Mao sa teoryang Marxista-Leninista ang pagkilala sa problemang ito at ang kanyang pagsisikap na malutas ito. Ang pagsisikap na iyon ay nagkamit ng pansamantalang tagumpay sa loob ng ilang taon pero sa kalauna'y nabigo. Ang Komuna ng Paris noong 1871 ay nagtagumpay sa isang maikling panahon at nabigo. Pero ang teorya ng proletaryong rebolusyon at diktadura ng proletaryado ay hindi napawalang-saysay ng pagkabigo ng Komuna ng Paris. Matapos ang 46 taon, maitatatag ang unang estadong proletaryo.

Inabot ng tatlong hanggang apatnapung taon ang pagtatayo ng sosyalismo (proletaryong diktadura at sosyalistang konstruksiyong pang-ekonomya) sa hanay ng mahigit isang bilyung mamamayan at tatlong hanggang apatnapung taon uli para sa mapayapang rebolusyon ng modernong rebisyunismo tungo sa lantarang kapitalismo at ganap na panunumbalik ng makauring diktadurang burgis sa ilang bayan.

Isang bentaheng rebolusyonaryong Pilipino na nasa yugto pa itong bagong demokratikong rebolusyon at namasdan na nito kung paanong naitayo ang

sosyalismo sa ibang lugar para lamang maibagsak at mawasak. Tayo, bilang mga rebolusyonaryong proletaryo, ay may bentahe ng paggamit sa napatunayan nang mga Marxista-Leninista prinsipyo sa bagong demokratikong rebolusyon at sa sosyalistang rebolusyon at konstruksyon, gayundin ng pagkakatatuto ng mga aral mula sa mapayapang ebolusyon ng sosyalismo tungo sa kapitalismo at sa inaasahang di mapipigil na muling pagsigla ng kilusang anti-imperyalista at sosyalista. Sa pamamagitan ng pagkakatatuto sa mga positibo at negatibong aral sa rebolusyonaryong kasaysayan, ang rebolusyong Pilipino ay magkakaroon ng pagkakataong makapag-ambag sa pagsisikap na maitatag ang sosyalismo at mapigilan ang panunumbalik ng kapitalismo.

Sa ngayon, lalo na pagkatapos ng pagsasaya ng burgesya sa pagbagsak at disintegrasyon ng mga namumunong partido at rehimeng rebisyunista, nasasaksihan natin ang mas malubhang mga suliranin ng pandaigdig na sistemang kapitalista. Ang mga pinakamaunlad na bayang kapitalista ay lalong nagtutunggalian habang lumalaon sa mga usapin sa ekonomya, pinansya, kalakalan at seguridad. Habang kumikitid ang pamilihang pandaigdig, pinabibilis ng mataas na teknolohiya ang kumpas ng di-malutas-lutas na kapitalistang krisis sa sobrang produksyon. Namamantine lamang ang pamilihang pandaigdig sa pamamagitan ng mga pautang na hindi naman kayang mabayaran, dahil ang mga kliyenteng estado, nang walang pagtatangi, ay baon sa utang at naggigitang sa kalakalangeksport. Sa gayon, walang natitirang surplus na pwedeng makapagligtas sa kanila sa lalong pagkabaon sa utang, bagkus lumalaki lalo ang kanilang mga deposit sa badyet at kalakal.

Sa katunayan, lalong dumadala ang kaguluhang sosyal at pagputok ng karahasan sa buong daigdig, sa kabila ng mga pananalitang pangkapayapaan ng "bagong kaayusang pandaigdig". Sumasabog sa Ikatlong Daigdig at sa mga bagong kliyenteng estado ng imperyalismo sa Silangan ang mga kaguluhan sa pagkain, kudeta at kontra-kudeta, alitang etniko, gyera sibil, at sari-saring tipo ng karahasan. Kahit sa mga kapitalistang bayan, ang resesyon sa ekonomya ay lumilikha ng disempleyo, pagkaltas ng mga probisyon sa kagalingang sosyal, nagbubunga ng mga tensyong sosyal at nagpapalala ng rasismo at rasistang karahasan laban sa mga manggagawa mula sa Ikatlong Daigdig.

Sa hustong panahon, mula sa bagong kaguluhang pandaigdig, susulong ang mga kilusang anti-imperyalista at sosyalista. Sa udyok ng mga sirkunstansya, ang mga Marxista-Leninistang partidong makakahawak sa kanilang proletaryong rebolusyonaryong integridad at magpapatuloy sa mga rebolusyonaryong pakikibaka at ang iba pang partidong mabubuo uli sa mga bayan kung saan nalansag at nabulok ng mga rebisyunistang partido ay muling titindig upang magsulong ng mga rebolusyonaryong pakikibaka sa bago at mas na mataas na antas sa teoretikong pamamatuway ng Marxismo-Leninismo at sa ilalim ng bandila ng proletaryong internasyunalismo.

II. SA LARANGAN NG PULITIKA

ANG PINAKATAMPOK NA TAGUMPAY ng Partido at ng mamamayang Pilipino ay ang muling pagpapalakas at pagsulong ng rebolusyong Pilipino sa isang bago at mas mataas na antas na pangkasaysayan mula 1968. Nakalahigit ang bagong demokratikong rebolusyon sa lumang demokratikong rebolusyon ng 1896. Ito ay

pinamumunuan ng proletaryado sa pamamagitan ng Partido at may perspektibang sosyalista. Ang Partido ay nasa sentro ng larangan ng labanan sa pagitan ng rebolusyon at kontrarebolusyon.

Ang Marxista-Leninistang pagsusuri ng Partido sa kasaysayan at kasalukuyang sirkunstansya ng Pilipinas ay nag-angat ng antas ng kaalamang teoretikal at pulitikal, gayundin ng rebolusyonaryong aktibidad, nang ibayong mas mataas sa naabot noong panahong 1930-38 ng lumang Partido Komunista ng Pilipinas at noong kasunod na panahon ng lumang pinagsanib na partido ng mga partido Komunista at Sosyalista, kabilang na ang serye ng mga oportunistang Lava at kanilang mga tagapagmanang huwad na komunista.

Dulot ng malinaw nitong pagtukoy sa katangian at kasalukuyang yugto ng rebolusyon ng Pilipino, mga motibong pwersa at mga kaaway nito, mga tungkulin at sosyalistang perspektiba nito, ang Partido ay nakapagbuo sa sarili at mabisang nakakagamit sa rebolusyonaryong armadong pakikibaka at nagkakaisang prente laban sa imperyalismong US at lokal na mga uring mapagsamantala at nakakapagsulong sa pambansa-demokratikong rebolusyon ng sambayanang Pilipino.

Gawa ng pamumunong ibinibigay ng Partido, tumaas nang higit kailanman sa nakaraan ang antas ng rebolusyonaryong kamulatan at pakikibaka ng mamamayang Pilipino. Ang mga organisasyon ng saligang masang anak-pawis na mga manggagawa at magsasaka at ng petiburgesyang lunsod ay sumulong nang higit kailanman alinsunod sa linyang pambansa-demokratiko. Naitatag ang Pulang kapangyarihang pampulitika sa malalawak na purok sa kanayunan, na nagagawang ipagtanggol ng Bagong Hukbong Bayan at ng masa kahima't ang kalunsuran ay nasa ilalim pa rin ng kontrol ng mga pwersang reaksyunaryo.

Bunga ng pagtahak at pagpapatupad sa wastong linyang pampulitika ng Partido, umaabot sa ilang milyon ang masang nakapaloob sa mga organo ng kapangyarihang pampulitika at sa mga organisasyong masa kapwa sa kanayunan at kalunsuran. Ang Partido, Bagong Hukbong Bayan at iba pang rebolusyonaryong pwersa ay nasa malaking bahagi ng 65 sa 73 probinsya, sa ilang daang bayan at ilang libong baryo, at nagtatamasa ng impluwensya sa buong kapuluan.

Ang rebolusyonaryong katangiang pulitikal ng armadong pakikibaka (na nasa anyong digmang bayan) ay itinatakdang pangkalahatang linyang rebolusyon ng pambansa-demokratiko. Walang saysay ang ating armadong rebolusyon kung lihis sa linyang ito. Ang hukbong bayan mismo ay isang organisasyong masa at isang kilusang masa. Ang armadong pakikibaka nito sa kanayunan ay kalakip ng tunay na reporma sa lupa at pagbubuo ng baseng masa (mga organo ng kapangyarihang pampulitika at mga organisasyong masa).

Pero nagkaroon ng mga paglihis sa ating pagsusuri sa lipunang Pilipino, sa pangkalahatang linya ng bagong demokratikong rebolusyon at sa estratehikong linya ng digmang bayan sa likod ng balatkayo ng "pagbabago", "pagpipino" at "pag-aangkop" sa mga ito.

Sa mahabang panahon ng rehimeng Marcos at pagkatapos sa panahon ng rehimeng Aquino, ang katayuang malakolonyal at malapyudal ng lipunang Pilipino ay nanatiling di-nagbabago. Sa katunayan, lalo pa itong lumalim at lumala. Ang ekonomiyang panlipunan ng Pilipinas, kung ihahambing sa panahon ng muling pagtatatag ng Partido, ay lalong naging atrasado, agraryo, di-industriyalisado at malapyudal at higit na binabayo ng krisis na hindi malutas-lutas. Ang sistemang pampulitika ay kinatatangian ng papalalang karahasan sa pagitan ng mga pangkating pulitikal at militar ng mga mapagsamantalang uri.

Pero, may mga elementong mulat o di-mulat na naimpluwensyahan ng imperyalistang propaganda na ang Pilipinas ay nag-iindustriyalisa, umuunlad at

nagiging urbanisado, lalo na noong panahon ni Marcos nang pinalawak ang mga operasyong malaking kumprador na pinordohan ng naglalakihang dayuhang pautang. Kabilang sa mga dahilang binanggit ng grupong Lava sa kanilang kolaborasyon sa rehimeng Marcos ang diumanong ginagawa nitong pag-industiyalisa sa bansa at kailangan na lang daw na himukin ito mula sa neokolonyal patungo sa makabayang landas ng industriyalisasyon.

Sa anu't anuman, ilang elemento ng Partido ang mukhang nahawahan ng ganitong klase ng mga ideya at nagkukwestyon sa pananaw na malakolonyal at malapyudal ang lipunang Pilipino, laluna bago magawa noong 1983 ang isang kumprehensibong pagpapaliwanag sa moda ng produksyon sa Pilipinas. Noong 1981, kaakibat ng konsepto ng "tatlong estratehikong koordinasyon", isinumite sa Politburo ang isang panukalang ikategorisa ang ekonomyang Pilipino bilang malakolonyal, malapyudal at "malakapitalista". (Ipinahihiwatig ng huling pang-uri na ang Pilipinas ay nagiging industriyalisado-kapitalista na.) Tinanggihan ito ng Politburo pero ilan sa mga nagtataguyod sa panukala ang patuloy na nagpalaganap nito kahit matapos tanggihan ng sentral na pamunuan.

Iginigiit ng panukala na ang "urbanisasyon" ng Pilipinas ay umabot na sa antas na mas mataas sa dating pinanghahawakan sa pagsusuri at mga sulatin ng Partido. Sinusunod nito ang mga istatistisyang bumibilang sa buong populasyong lunsod sa pamamagitan ng pagdadagdag sa populasyon ng Metro Manila (kabilang na ang malaking bilang ng mga di-permanenteng naninirahan doon na mga walang tiyak na trabaho, mga estudyante at mga katulad na mula sa kanayunan ng Luzon) ng populasyon ng mga syudad at kabiserang probinsyal (na maliit lamang ang mga sentrong komersyal) at ng mga poblasyon ng mga munisipalidad.

Ang manipulasyon sa istatistika ng terminong "urban" ay ginagamit ng ilang elemento upang lumihis sa makauring pagsusuri ng Partido sa lipunang Pilipino, sa pangkalahatang linya ng bagong demokratikong rebolusyon at sa estratehikong linya ng pagkubkob ng kalunsuran mula sa kanayunan. Iginigiit nilang ang Pilipinas ay mahigit 40 porsyentong kalunsuran at higit na mas urbanisado kaysa dating naabot ng Tsina o Byetnam.

Iginigiit din ng mga nasabing elemento na hindi na agraryo sa kalakhan ang lipunan at ekonomyang Pilipino sa pamamagitan ng pagsasanib sa isang suma ng mga bahagi ng sektor-industriya at sektor-serbisyo sa distribusyon ng lakas-paggawa o ng mga bahagi ng mga ito sa mga nalilikhang produkto, bagay na itinatapat sa bahagi ng agrikultura sa ekonomya nang walang pagkuenta sa pagiging dependyente sa import ng mga sektor na ito, sa pagsalig nila sa agrikultura, at sa bahagi ng agrikultura na hindi pormal na lumilitaw sa pamilihan.

Iginigiit pa nila na mahigit 55 porsyento ng populasyong rural ay binubuo ng manggagawang bukid, nang walang pag-iiba sa pagitan ng mga manggagawang bukid na nagpapatakbo ng modernong makina at ng higit na nakararaming tradisyunal na manggagawang bukid (mahigit 95 porsyento) na mga maralitang magsasaka pa rin o di kaya'y tuwirang ekstensyon nila.

Sa batayan ng mapanlinlang na mga istatistikang ito, pinaparatangan ang Partido ng kasalanang gawa-gawa lamang: ang labis na pagdidiin sa gawain sa kanayunan hanggang napapabayaang gawaing lunsod. Itinutulak na palitan ang teorya ng digmaing bayan at yugtu-yugtong pagbubuo ng hukbong bayan ng maling linyang kumbinasyon ng armadong insureksiyong lunsod at "regularisasyon" o adelantadong pagtatayo ng mga pormasyong militar na di-masusustine.

Mula 1980 lumitaw ang sari-saring panukalang nagpapalawak sa saklaw ng kilusang lunsod at nagtatali ng malalaki at matataong tipak ng kanayunan sa

timbangang 60-40 ng gawaing kanayunan at gawaing lunsod at pagbibigay-diin sa masaklaw na kilusang pampulitika at malawak na gawaing alyansa na nakabase sa kalunsuran, batay sa itinakdang taktikal na prayoridad na ihabol ang gawaing lunsod at malawak na alyansa sa mas sulong na gawaing kanayunan at saligang alyansa, gayundin sa ilang pananaw na ang gayong timbangan ang akma sa antas ng urbanisasyon ng bansa. Mula 1981 natigil na ang pagpapadala sa kanayunan ng makabuluhang bilang ng kadre at aktibista mula kalunsuran. Nagsimula at lumala din ang tunguhin sa pagbabase sa syudad ng mga sentral at pambansang organo at bandang huli, maging ng maraming namumunong komite at organong istap sa mga rehiyon.

Ang mga namumunong komite at kadre ng Partido ay nahatak nang nahatak sa mga usapin at tungkuling nakasentro sa kalunsuran at palayo nang palayo sa mahihigpit na usapin at tungkulin sa lahatang-panig na pagpapaunlad ng hukbong bayan, baseng masa at organisasyon ng Partido sa kanayunan, na dati nang hindi sapat na naasikasao. Ang mga kadre ay nahatak sa mga organong namumuno at istap na nakabase sa kalunsuran, mga ligal na organisasyong masa at mga ligal na institusyon o di kaya'y sumanib sa mga armadong partisano sa syudad, sa halip na pumunta sa kanayunan. Hindi nila nababatid na ang masang magsasaka sa sarili nila ay hindi makapagluluwal ng tipo ng kadre at iba pang tauhang napalilitaw ng kalunsuran at kinakailangan ng kanayunan.

Sagabay diumanong tatlong estratehikong koordinasyon (na itrinansporma nila sa tatlong estratehikong kumbinasyon) at ng timbangang 60-40, ang mga namumunong kadre ng Komisyon sa Mindanaw ay pumwesto sa maliliit na lunsod sa Mindanaw (mga sentrong lunsod at kanugnog na mga nayon), nagtaguyod ng linya ng pagpapatindi ng pakikibakang pulitiko-militar sa puting purok, at sa kalauna'y nagsistematisa nito sa isang buong linya ng armadong insureksyong lunsod na impluwensyado ng tagumpay ng mga Sandinista. Kinumbina nila ito sa adbenturistang linya ng maramihang pagbubuo ng mga pormasyong kumpanya at pagpapaigting ng mga operasyong laking-kumpanya sa kanayunan na nagpapagunita sa kapusukan ng pamunuang Jose Lava sa pagbubuo ng mga kumpanya at batalyon noong 1949 at 1950 nang walang kaukulang pansin sa pagbubuo ng partido at ng baseng masa, ibig sabihin, mga organong kapangyarihang pampulitika at mga organisasyong masa, nang ibinaling ang pangkalahatang tungkulin mula pagpapalawak ng pakikidigmang gerilya tungo sa pagpapatindi at pagkatapos sa pagtataas ng antas nito.

Likas sa linya ng paghahangad na umagaw ng kapangyarihan sa pamamagitan ng mga pag-aalsang lunsod, sa tulong ng ilang adelantadong pinalaking yunit ng BHB na hindi nagtatamasa ng malawak at malalim na baseng masa, ang pagpapahina at pagpapaliit ng interes ng mga kasapi ng Partido at mga aktibistang masa na pumunta sa kanayunan para doon magsagawa ng rebolusyonaryong gawain. Sa kalaunan, laluna mula 1983 hanggang pagkatapos bumagsak si Marcos, hindi lamang tumigil ang pagpapadala ng kadre sa kanayunan kundi marami-raming kadreng nakatalaga sa kanayunan ang nahila pa patungong kalunsuran.

Kaakibat ng linya ng insureksyong lunsod, ang linya ng pagpapatindi at pagtataas ng antas ng pakikidigma ay naging linya halos ng mabilisang tagumpay militar. Dinagdagan ang mga suson ng kumand at istap ng hukbo at itinayo ang mga kumpanya nang hindi iniintindi ang kinakailangang balanse at ugnayan ng pormasyong militar at ng baseng masa. Binuo ang mas malalaking pormasyong militar at dagdag na suson ng istap at kumuha ng mga kadre at mga rekursong materyal palayo sa mga yunit na namamahala sa iba't ibang anyo ng gawaing masa, gawaing militar at gawaing partido sa mga lokalidad, na masyado nang manipis, salat sa tauhan, kulang sa pagsasanay at kulang sa sandata. Noong 1984

lumaki. Ang digmang bayan ay tiyak na dadaan sa isang panggitnang yugto ng pag-unlad bago lubusan at mapagpasyang matalo nito at mapapalitan ang mga pwersa ng kaaway.

Ang panimula, panggitna at panghuling yugto ng digmang bayan ay hindi pwedeng isantabi bilang mga konseptong walang-katuturan ng mga tumatangan sa oportunistang ideya na ang insureksyong lunsod at mga imported na mabibigat na armas ay uubrang makapalit sa ganap na pag-unlad ng digmang bayan. Kapag sa pagtukoy sa mga yugto ng digmang bayan ay ginagamit ang katagang malamang (mas malapit sa katuparan kaysa sa katagang posible) sa halip na tiyak, binibigyang-puwang ang di-pagkatupad o pagkagapi bunga ng mga paglihis at kamaliang tulad ng nagawa ng Komisyon sa Mindanaw laban sa linya ng digmang bayan o bunga di kaya ng sapilitang pag-atras sa harap ng dayuhang agresyon.

Ang kasabihang Kaliwang oportunismo ay angkop kapag tumutukoy sa panggagatong at pagsakay sa natural na paghahangad sa mabilisan at madaling tagumpay pero dinadala naman ng mga rebolusyonaryong pwersa sa kabiguan at pagwasak sa sarili. Ang insureksyunismong lunsod at adhenturismong militar ang pinakamalalang anyo ng Kaliwang oportunismo sa kasaysayan ng Partido mula 1968 hanggang ngayon. Ang mga ito ay pag-urong sa linya ng pakikidigmang gerilya sa lunsod (Carlos Marighela) at sa teoryang foco (itinaguyod ni Regis Debray), na tinangkang ipalaganap ng ilang elemento sa loob ng Partido noong maagang bahagi ng mga taong 1970 pero epektibong nabaka ng Partido.

Bago pa man muling maitatag ang Partido noong 1968, may halos isang dekada na ng kalakha'y gawaing lunsod sa hanay ng mga manggagawa at estudyante, na isinagawa ng bagong-sibol na mga proletaryong kadre kasama ng ilang beterano ng rebolusyonaryong kilusan. Nang muling itatag ang Partido, mas marami ang proletaryong kadre sa kalunsuran kaysa sa kanayunan. Produkto sila ng pagpapanibagong-lakas ng anti-imperyalista at antipiyudal na kilusang masa na nakabase sa Metro Manila.

Ang kalakaran ay ang pagpunta sa kanayunan ng mga kadreng produkto ng kilusang masang nakabase sa kalunsuran. Kung wala ang ganitong kalakarang hinihikayat at inoorganisa ng Partido, wala o kulang na kulang ang kadre para sa pagbubuo ng hukbong bayan, mga organisasyong masa at mga organo ng kapangyarihang pampulitika sa kanayunan. Itinaguyod ng kalakarang ito ang digmang bayan.

Pero mula maagang bahagi ng mga taong 1980, may papalalang pagpihit sa nasabing kalakaran. Inumpisahan ito ng sentral na pamunuan sa konsepto ng

Di nagtagal pagkatapos ng muling pagtatatag ng Partido, nang wala pang 200 ang kasapi ng Partido na nakakonsentra sa Metro Manila, naisagawa ng Partido ang Sigwa ng Unang Kwarto ng 1970 at iba pang aksyong masa noong panahong 1970-72. Mula sa mga aksyong masang ito lumitaw ang ilang libong aktibistang masang naging mga kasapi ng Partido.

Karangalan ng Partido na mula pa nang muling itatag nito, tuluy-tuloy na itinaguyod nito ang pangkalahatang linya ng bagong demokratikong rebolusyon sa pamamagitan ng digmang bayan. Sa gayong paraan, namulat at nahikayat ang mga proletaryong kadre mula Metro Manila na sumanib sa mahuhusay na labi ng lumang hukbong bayan para buuin ang Bagong Hukbong Bayan sa kanayunan noong 1969. At nang ipataw ang batas militar at pasistang diktadura, handa ang isip ng mga kasapi ng Partido at mga aktibista sa kalunsuran, maramihan silang tumungo sa kanayunan noong 1972 at pagkatapos at lumahok sa masikhay na paglalata at pagbubuo doon ng mga pwersang armado at rebolusyonaryong kilusang masa na nagsilbing tuntungan at gulugod ng mabilis na pagsulong noong mga taong 1980.

oryentasyong lunsod hindi dala ng pansamantalang bentahe o pangangailangan sa hatian ng mga gawain kundi bilang usapin ng estratehikong oryentasyon, kaakibat, ang tahasan o di-tahasan at sadya o di-sinasadyang pagtutulak ng sari-saring ideya ng higit na pagpapalaki sa estratehikong timbang ng kilusang lunsod at insureksyunismong lunsod. Mayroong panukalang tuwirang saklawin ng rehiyong Maynila-Rizal ang malalaking tipak ng Gitna at Timog Luzon; mga panukalang ibaling ang kabuuang diin ng Gitnang Luzon mula armadong pakikibaka tungong hayag na kilusang masa at insureksyon; hatiang "pulang purok" - "puting purok" sa Mindanaw na nagtalaga sa huli ng mga kapatagan at matataong lugar na nakapaligid sa maliliit na syudad at kabiserang probinsyal at ipinasaklaw sa kilusang nakabase sa lunsod; ng panukalang hatiang bundok-patag na nagtatakda ng oryentasyong pagbubuo ng base sa una at pag-aalsa sa huli; at mga panukalang gawing pangkalahatang diin sa kilusang magbubukid kung hindi man sa buong rebolusyonaryong pakikibaka ang hayag na kilusang masa sa mga kapatagan na may oryentasyong patungo sa mga pag-aalsang masa.

Noong 1987 isang maliit na grupong mapanghati sa Negros ang naggiit pa na ang lipunang Pilipino ay naging "kapitalista" na at sa batayang ito kasama ng iba pa, nagtaguyod ng linya ng pagsuko sa rehimeng Aquino, pag-abandona sa armadong pakikibaka at pagbaling sa parlamentaryong pakikibaka.

INSUREKSYONG LUNSOD AT ADBENTURISMONG MILITAR

Malubha ang kasalatan ng pag-unawa sa teorya ng digmang bayan at sa estratehikong linya ng pagkubkob ng kalunsuran mula sa kanayunan. Ang estratehikong linyang ito ay hindi isang abritaryong kautusan para sa isang permanenteng kundisyon. Nangangahulugan lang ito na kung hindi pa kakayaning agawin ng hukbong bayan ang mga syudad, ang mga rebolusyonaryong pwersa ay kailangang mag-ipon muna ng lakas sa kanayunan kung saan ang reaksiyunaryong kapangyarihan at kontrol ay relatibong mas mahina at may malawak na lugar sa pagmamaniobra ng hukbong bayan para sa pagbubunsod ng mga opensibang taktikal, pag-iipon ng armadong lakas at paglahok sa gawaing masa.

Lilitaw sa hinaharap ang mga kondisyong magpapahintulot sa hukbong bayan at sa mamamayang nag-aalsa sa pamumuno ng Partido na mapagpasyang agawin ang mga sentrong bayan, kabisera, menor na syudad at mayor na lunsod sa ganitong malamang na pagkakasunud-sunod. Pero pagpapadalus-dalos ang paniniwala na maaaring bumagsak ang Metro Manila sa isang pag-aalsa sa pamumuno ng Partido nang mas maaga sa panahong nabali na sa kanayunan ang gulugod ng mga pwersa ng kaaway o bago sila tumungo sa prosesong katapusang pagkalansag.

Sangkot kapwa sa pag-aalsang EDSA noong 1986 ang isang rebelyong militar at isang pag-aalsang anti-Marcos o antipasista, pero ang US, ang mga reaksiyunaryong uri, ang Sandatahang Lakas ng Pilipinas at ang Simbahang Katoliko ay nasa pusisyon pa rin para magtakda sa kahihinatnan ng pag-aalsa. Batid nila ang balanse ng mga pwersa na pabor sa kanila. Layunin lang nilang palitan ang isang reaksiyunaryong naghaharing pangkatin ng isa pa, kahit pa may popular na pag-aalsa.

Ang yugtu-yugtong pagbubuo ng hukbong bayan ay ginagawang katatawanan ng ilang elementong hindi naman talaga nakapag-aral sa teorya ng digmang bayan at malinaw na hindi naniniwala na kailangang wasakin ng BHB ang mga sandatahang pwersang reaksiyunaryo at palitan nito sa kalaunan ang huli. Nakita natin kung paanong nagsimula sa halos wala noong 1969 ang BHB at

at 1985, nang ilarga na ang pagbubuo ng mga kumpanya at pagpapatindi ng mga operasyong kumpanya, saka pa lamang ihinahabol ang pagbubuo ng mga seksyon mula sa bagong rekrut na mga kadre at kasapi ng Partido na salat na salat sa kaalaman at kakayahang pulitikal at militar. Dagdag pa ang pang-uudyok ng ilang namumunong kadre sa Komisyon sa Mindanaw sa pagpapaliit ng pansin sa edukasyon, propaganda at pakikibakang antipyudal at pagpapalaganap sa kilusang masa sa kanayunan ng linyang halos puro antipasista. Napako sa relatibong mababang antas o di kaya'y bumaba pa ang kalidad ng baseng masa, gawaing partido at gawaing militar sa maraming lokalidad.

Sa maikling panahon, mula 1983 hanggang 1984, naging epektibo sa Mindanaw ang mga opensibang militar ng mga kumpanya, pinalaking kumpanya at mga kompanyang koordinado. Taun-taon mabilis na nakarekrut ng mga mandirigma at nakakumpiska mula sa kaaway ng daan-daang ripleng mataas ang kalibre. Pero nang ibayong dumami ang pwersang militar ng kaaway at naitayo ang mga pwersang paramilitar at mga anti-komunistang sektang panatiko sa papalawak nang papalawak na lugar, hindi na nakayanan ng mga yunit sa gawaing masa at mga lokal na yunit gerilya ang pagpapatuloy ng gawaing masa at gawaing militar sa paparaming baryo. Sa panahong iyon, ang baseng masang lubhang bago pa, tigil ang pag-unlad o di kaya'y mayroon nang pagdausdos bunga ng mga kakulangan ay isinabak pa sa mas maigting na sitwasyong militar at tuloy, mas mabilis na kumitid at bumuhaghag. Noong 1985-87 malalaking tipak ng baseng masa at ng mga larangang gerilya ang buu-buong nawala sa harap ng patung-patong na hambalos ng malakihang opensibang militar ng kaaway, mga pinsala at demoralisasyong gawa ng Kampanyang AHOS, disoryentasyon sa kagyat na sitwasyon pagkabagsak ni Marcos, at malubhang pagkukulang sa paggabay at pagsuporta ng mga nakatataas na komite ng Partido.

Malinaw ang layunin ng kaaway: wasakin ang rebolusyonaryong baseng masa, gipitin ang mga kumpanya at pinalaking kumpanya ng hukbong bayan sa isang sitwasyong lantay-militar kung saan magagamit ng mga pwersa ng kaaway sa kanilang pabor ang kalamangan nila sa militar. Pinakamabisang magagamit ng hukbong bayan ang prinsipyo ng konsentrasyon sa mga opensiba kapag mayroon itong malawak at malalim na baseng masa at maraming kadre ng Partido at mga pwersang gerilya sa mga lokalidad. Pero sa isang sitwasyong lantay-militar, nasa bentahe at mananalo syempre ang pwersang militar na tunay na mas malaki.

Dahil sa malubhang pagkabawas ng baseng masa bunga ng maling linya at pamiminsala ng Kampanyang AHOS, gayundin dulot ng mga opensiba ng kaaway, marami sa maliliit at mahihuhuang yunit sa gawaing masa at yunit gerilya sa mga lokalidad ang labis na naging bulnerable at nadurog ng kaaway. Habang lumalaon, maging ang mga kumpanya ay nalagay sa pusisyong pasibo at peligroso at hindi na gaanong makapagbunsod o makapagpanalo ng mga opensibang taktikal. Nagkapatung-patong ang mga suliranin sa pagrerekrut, moral, pagmamaniobra, koordinasyon, paniniktik at suplay. Bunga ng mga suliraning ito at bilang tugon sa kitang-kitang pangangailangang asikasuhin muna ang baseng masa sa maraming lugar, nag-inisyatiba ang mga komite ng Partido sa mga rehiyon na sadyang paliitin o hayaang lumiit sa laking-platun o pinalaking platun ang mga kumpanya. Noong 1987 ang bilang ng kumpanya sa buong isla ay bumaba sa lima.

Sa mga syudad ng Mindanaw na maliliit at madaling manmanan (Ang Lunsod ng Davao ay hindi naman talaga pinakamalaking lunsod sa daigdig; kanayunan ito pagkalampas sa isang kilometro kwadradong komersyal na gitna nito), ang mga namumunong kadreng kabilang ang mga nasa listahan ng pinaghahahanap ng kaaway ay natangay ng kanilang kaisipang "insureksyunaryo" at naglantad ng kanilang sarili sa mga lugar na pampubliko sa panahon ng mga aksyong masa at naging abala sa pagkontak sa mga alyado at pagkoordinang mga

aksiyong masa sa halip na magpatupad at gumabay sa solidong gawaing pang-organisasyon. Kalaparan, mabilis na pagsugod sa mga kumprontasyon at mabilis na pagpapaiting ang tuntunin at sukatang naging importante sa lahat.

Ang mga welgang bayan na itinuring na "isang prosesong tumutungo sa popular na pag-aalsa" na nagsisilbi sa pagpapabilis ng polarisasyon sa pulitika; paglalantad sa kainutulan ng gobyerno, paghahasa sa masa, at pagpapasambulat sa kabuuang sitwasyon. Sa praktika, ang mga ito ay higit na paralisisasyon ng transportasyon sa halip na mga higitang rali ng mamamayan. Sa mga okasyong ito, ang mga armadong yunit ay nagtatayong mga "tsekpoynt" para harangan ang mga haywey at sa mga pook ng pagtitipong masa iilang daan hanggang iilang libong tao lamang ang napagtatagpu-tagpo. Sa mga panahon ding iyon, pinaiinut ng mga armadong partisano ang maliliit na lunsod na ito nang lampas sa kapasidad ng mga kadreng hinahanap ng kaaway na itago ang kanilang sarili. Noong 1984 ang mga namumunong kadre ng Komisyong Mindanaw ay halatang labis na nahirapan nang manatili sa Mindanaw at napilitang lumipat sa Lunsod ng Cebu, na labas sa kanilang saklaw. Nang tambakan ng kaaway ang tukoy na mga base at larangang partisano, patindihin ang paniniktik sa kilusang lihim, sinsinin ang mga tsekpoynt at pagsosona at militarisahin ang mga target na komunidad at syudad, mabilis na lumaki ang pinsala sa hanay ng mga pwersa sa puting purok at nahirapang mantinihin ang mga gawain sa paparaming lugar.

Sa kalagayang may mga kabiguan sa mga puting purok at lumalaki ang kahirapan sa mga larangang gerilya bunga ng tumitinding atake ng kaaway, at mayroong paabot mula sa sentral na pamunuan tungkol sa pag-aalerto sa impiltrasyon ng kaaway, ang mga namumunong kadre sa antas ng larangan, rehiyon at Mindanaw ay madaling kinapitan at natangay ng labis na pagdududa at pagkasindak sa posibilidad na maraming ahente ng kaaway sa kanilang hanay na nagkakanulo sa kanila. Naging madali ang pagkiling sa mga panlabas na dahilang tulad ng impiltrasyon at pananalakay ng kaaway para ipaliwanag ang mga pinsalang natamo, sa kalagayang akala nila'y tumpak at matagumpay ang kanilang linya at hindi nila nakikita ang kamalian at mga tunay na epekto nito.

Batay sa ulat ng isang dating bilanggong pulitikal at mga di beripikadong impormasyon na napiga sa pamamagitan ng tortyur sa ilang pinaghihinalaang impiltrador na sinimulang arestuhin sa isang larangang gerilya noong maagang bahagi ng 1985, madali silang naniwala na may mga deep penetration agents (DPA) ng kaaway sa loob ng Partido, hukbong bayan, mga organisasyong masa at mga ligal na institusyon. Nang-aresto ng iba pang pinaghihinalaang mga mananabotahe at impiltrador at pinadaan sila sa tortyur para makapiga ng mga pahayag na nagdadawit sa sarili at umaamin tungkol sa kanilang mga krimen at kasabwat. Nakumbinse sila na malaking bilang ng DPA ng kaaway ang nakapasok sa Partido sa loob ng mahabang panahon sa pamamagitan ng mga organisasyon sa puting purok at pinakikilos na para pabagsakin at wasakin ang rebolusyonaryong kilusan sa mga huling bahagi ng 1985 o maagang bahagi ng 1986. Ang mga organisasyon ng Partido na labis na lumawak at kumaligta sa konsolidasyon sa ideolohiya, pulitika at organisasyon ay lubhang madaling mabuyo sa pagdududahan sa pagitan ng mga kadre at kasapi nito. Sa gayon, noong 1985 at pagkatapos, nagsimula at rumagasa sa Mindanaw ang isteryang anti-impiltrador.

Walang katumbas sa buong kasaysayan ng rebolusyong Pilipino ang pagkawasak na idinulot niyon. Kailanma'y hindi nakapaminsala nang gayong kalaki ang kaaway sa mga pwersang rebolusyonaryo sa gayong kaikling panahon. Ang maling linyang pampulitika ay nagbunga ng mga kabiguan at suliraning nagsimula nang maramdaman noong 1984. Sa gayong sitwasyon, mabilis na kumapit ang isteryang anti-impiltrador na humantong sa pangwawasak sa sarili noong 1985 at pagkatapos. Sa batayan ng simpleng duda, halos isang libong tao

(kabilang ang mga kadre at kasapi ng Partido at mga aktibistang masa) ang naging biktima ng mga paglabag sa mga karapatang sibil at matinding pagpaparusa. Lubusang isinantabi ang karampatang proseso habang namamayani ang sindak at kahibangan. Bumagsak ang kasapian ng Partido mula 9,000 hanggang 3,000. Ang baseng masa na mababaw at buhaghag pa sa kalakhang bahagi ay lumiit nang 50 porsyento. Ang 15 kumpanya at 30 platon ay naging 2 kumpanya at 17 platon na lang.

Ang mga namumunong kadre ng Komisyon sa Mindanaw ay tumutukoy sa “unang burador ng Kalayaan (Hangganang Quezon-Bikol)” na kanilang sinangguni bilang gabay at may ilang panahong nagdeklara ng rebolusyonaryong tagumpay sa pagpawing mga ahente ng kaaway kapalit ng nadamay na maraming ulit na mas malaking bilang ng inosenteng kasama at indibidwal sa loob ng Partido at rebolusyonaryong kilusan. Sa tantos at absolutong bilang, ang pangwawasak na nagawa ng kampanya ay hindi kailanman nagawa ng kaaway sa harapang labanan sa gayong kaikling panahon. Niyurakan ang mga saligang karapatang sibil na ginagarantiyahan ng Lista ng mga Karapatan sa mga Tuntunin ng Probisyunal ng Rebolusyonaryong Gobyerno na inilabas noong 1972 at ng Konstitusyon ng Partido at ng Mga Tuntunin ng Bagong Hukbong Bayan. Ang naganap ay malinaw na isang malubhang paglapastangan sa mga indibidwal na biktima, sa sambayanan, sa Partido at sa rebolusyonaryong kilusan.

Marami sa may responsabilidad sa naganap na pagkawasak at pambibiktima sa mga kasama at karaniwang mamamayan sa Mindanaw ay taimtim na nagsisisi sa nangyaring kahibangan at nagsikap managot sa kani-kanilang bahagi. Pero ang nagawa nang pagtutuos sa mga pananagutan, sa pinakamahasag, ay parsyal pa lamang. Ang ilan sa mga hindi pa nananagoto hindi pa nahaharap upang managot sa kanilang responsabilidad ay naiangat pa sa mga katungkulang pambansa sa loob ng Partido at nakapagpalaganap ng kanilang maling linya sa mas malawak pang saklaw.

ANG PAGPAPALAGANAP NG MALING LINYA SA PAMBANSANG SAKLAW

Ang linyang kumbinasyon ng armadong insureksyong lunsod at adberturismong militar ay hindi napuna, hindi naiwaksi at hindi naiwasto at sa halip ay lumaganap sa pambansang saklaw at lumikha ng mga pinsala at kabiguan sa rebolusyonaryong kilusan sa buong bansa na wala pang katumbas sa nakaraan.

Ang ika-9 na plenum ng Komite Sentral noong 1985 ay tumanggi sa balangkas na Pulang Purok (Pakikibakang Militar) - Puting Purok (Pakikibakang Pulitikal) pero hindi tumukoy doon na isang linyang insureksyunista, hindi puspusang pumuna doon at hindi rin nag-atas ng pagwawasto ng organisasyon ng Partido sa Mindanaw. Nangibabaw sa katunayan ang pagkatangay sa matutunog pero mapatutunayang panandaliang mga tagumpay sa Mindanaw sa kabila ng naiulat na nakakabahalang laki ng kaswalti at problema sa bala gayong wala pa ang puspusang ganting-salakay ng kaaway. Ang katawan at baha-bahagi nito ay dinala at ikinakalat ng maraming kadreng galing Mindanao o impluwensyado nila, bilang mga “abanteng karanasan” o “mas mahusag” na paraan ng pagdadala ng pakikibaka. Ang mga susing elemento ng maling linya at ang praktika nito, tulad ng todo-largang pakikidigmang partisano sa kalunsuran at “regularisasyon” ng hukbong bayan ay binasbasan at ipinaloob sa programa para sa “stratehikong kontra-opensiba”. Ang taktikal na programang nakatudla sa mapagpasyang tagumpay laban sa diktadurang US-Marcos sa pamamagitan ng “stratehikong kontra-opensiba” ay nag-udyok din ng lalong pagkaakit at paglalaro sa ideya ng armadong insureksyong lunsod.

Mula 1986 ang pagwawaksi ng Partido sa kamaliang boykot ay kinasangkapan ng mga naglalako ng linya ng armadong insureksyong lunsod sa

pamamagitan ng pagpapalaki sa kamaliang ito kahit pagkatapos ng pagwawasto (habang pinalalabo naman ang mas malaking kamalian at mas maagang pagkapinsala ng mga rebolusyonaryong pwersa sa Mindanaw) at pagpapalitaw na ang pagwawaksi ng kamaliang boykot ay patunay ng katumpakan ng linya ng armadong insureksyong lunsod. Sa umpisa ng paghahari ng papet na rehimeng Aquino, lumitaw ang sari-saring palagay na labis na nagpapalaki sa demokratikong ispasyo, sa makabayan at demokratikong posibilidad ni Aquino, at sa lalim ng pinsalang idinulot ng pag-aalsang Edsa sa reaksyunaryong paghahari at makinarya ng estado, at nagtulak batay dito ng "seryosong pagkilala sa posibilidad at paghahanda para sa insureksyon". Inihapag ang sari-saring panukalang insureksyunista gayang plano para sa "fast track" na pagtatagumpay ng rebolusyon at paggamit ng labanan sa Constitutional Commission, pag-uusap pangkapayapaan at iba pa para mabilis na lumikha ng panibagong polarisasyon at malakihang kumprontasyon batay sa mga isyung pambansa at demokratiko. Sa harap ng mas matinding karahasan at paksyunal na alitan ng mga reaksyunaryo, ang "pagsunggab sa mga oportunidad" ang naging paboritong postura at bukabibig ng mga naghahangad ng insureksyong lunsod. Kaya tuwing magkakaroon ng tangkang kudeta, umaapaw ang insureksyunistang ilusyon at ispekulasyon ng ilang kadre at yunit ng Partido na nakabase sa syudad.

Kung nagsasarili, ang linya ng armadong insureksyong lunsod ay nahihwalay at walang magagawa, pero ito'y nakakapinsala sa Partido at rebolusyonaryong kilusan sa pamamagitan ng pag-udyok sa mga kadre at kasapi ng Partido na manatili sa kalunsuran samantalang kailangang-kailangan sila sa kanayunan, sa pamamagitan ng pambubuyo ng paghahangad ng lampas sa kaya ng rebolusyonaryong kilusang lunsod at pag-ulit sa Maynila-Rizal mismo ng kapahamakang "pulitiko-militar" na dinanas sa Lunsod ng Davao, at mas masahol pa, sa pamamagitan ng pakikipagkumbina sa mga nagtataguyod ng "regularisasyong" militar.

Ang linya ng mabilisang pagtatayo ng mga kumpanya at batalyon at pati ng pagpapakapal sa itaas ng mga istap militar at paghatak ng mga kadre palayo sa gawain ng pagpapalawak at pagpapatatag sa hanay ng mamamayan ay lumaganap sa umpisa sa pamamagitan ng Pambansang Kumperensyang Militar noong huling bahagi ng 1984, pagkatapos, ng programa ng pagkumpleto ng mga rekisitos sa SCO ng sentral na pamunuan, at nagtuluy-tuloy sa kalaunan sa tulak ng mga kumperensyang militar ng pambansang istap militar (na ginawang pangkalahatang kumand noong 1987) ng BHB. Ang mga ito ay naghain ng payak na payak na mga batayang gaya ng sumusunod: nasaklaw na natin ang lahat ng estratehikong bahagi sa bayan, sapat na ang bilang ng ating mga larangang gerilya, sapat na ang lawak ng ating baseng masa, atbp. Ergo, panahon nang palakasin ang BHB sa paraang bertikal, regularisahin ito, itayo ang organisasyon ng hukbo nang hiwalay sa Partido, mag-ispesyalisa sa gawaing militar at paglaban. Mula noong kumperensyang militar noong 1984 nabuo at lumaganap din ang palagay na nakatalaga na ang mga estratehikong reserba ng kaaway; hindi na niya kayang malakihang magdagdag ng bilang ng tropa; at ang pagpapalakas niya ay higit sa kalidad kaysa kantidad.

Noong huling hati ng 1986 at noong 1987, may mulat na pagsisikap ang Komisyon sa Mindanaw at mga komite ng Partido mga rehiyon sa isla na kontrolin at pangibabawan ang mga mapanalantang resulta ng kampanyang AHOS, iwasto ang mga pagkakamali at muling palakasin ang mga rebolusyonaryong pwersa. Pero noong 1987 din, lalong nag-ibayo naman ang pagpapalaganap ng linyang "regularisasyon" sa pambansang saklaw.

Ang pangkalahatang kumand ng BHB ay masugid na nagtulak ng pagbubuo ng mas malalaking pormasyon at pagtatayo ng mga istap militar. Dinala nila ang palagay na "nakatalaga na ang mga estratehikong reserba ng kaaway" at umiiral

ang kalagayan para sa mga "lokal na estratehikong kontra-opensiba". Nag-atas ang pangkalahatang kumand ng isang "pambansang koordinadong kampanya" na umasa sa malaking subsidyo mula sa itaas at gumasgas sa mga yunit, sa istak ng bala at lohistika, nagbunga ng mga banggaan at kiskisan sa pagitan ng mga kumand ng hukbo at mga teritoryal na organo ng Partido, nagbunsod ng mga aksyong militar na masama ang epekto sa pulitika, at nakapaglantad sa mga tauhang-istap at kagamitan sa radyo na nakabase sa Metro Manila, kapalit ang malaki-laking bilang ng kaswaling kaaway at ilang bilang ng armas na nakumpiska.

Sa mga rehiyon ng Luzon at Kabisayaan, lalong pinabilis ang pagbubuo ng mga kumpanya at pagpapatindi ng mga operasyong kumpanya, lumaganap ang konsepto ng pagpapaputok ng mga pag-aalsang magbubukid na inihanay na parang isang karaniwang anyo ng pakikibakang masa, at may ilang naghanda ng mga "flash points" para sa mga pag-aalsa kapag may "oportunidad". Isang larangang gerilya sa Hilagang Luzon ang halos lubos na nalansag pagkatapos magsagawa ng serye ng mga "insureksyunaryong aksyong masa", kampanya ng pangungumpiska ng mga ari-ariang panginoong maylupa, deklarasyon ng implementasyon ng maksimum na programa ng reporma sa lupa at iba pang aksyong gaya diumano sa Pag-aalsa ng Anihang Taglagas (Autumn Harvest Uprising) sa Hunan at nakatuntong sa pag-aakalang hinog na ang kalagayan para sa mga "lokal na estratehikong pagkakapatas". Sa panahong ito, labis na pinatindi ang mga operasyon ng mga armadong pakikidigmang partisano sa Metro Manila at iba pang lunsod, hanggang sa antas na lumalabag sa ligal at depensibang katangian ng pakikibaka sa mga sentrong lunsod na ito.

Ang sentral na pamunuan ng Partido ay may malaking bahagi ng responsabilidad sa mga pagkasira ng tamang balanse at sa programa ng "regularisasyon" na pangunahing nagdulot ng mga ito. Bukod sa responsabilidad nito sa kabuuang programa ng SCO, kinumpirma at pinagtibay nito ang marami sa mga inisyatiba at pananaw mula sa mga nakabababang yunit na nagtutulak ng "regularisasyon". Pero taun-taon, idiniin ang pagsalig sa papalawak at papalalim na baseng masa. At mula sa pahayag sa anibersaryo ng Partido noong 1988, idiniin ang malaganap at masinsing pakikidigmang gerilya na nakasalig sa malawak at malalim na baseng masa, nang hindi isinasara ang pinto sa pagtatayo ng mga kompanyang gerilya na kayang isustine at nakakalat para sa gawaing masa kung hindi lumalaban o wala sa pagsasanay. Marami ding komite ng Partido sa rehiyon ang naghapag ng mga tanong, pagdadalawang-isip at rekonsiderasyon kaugnay ng sobrang hatak at mga target sa "regularisasyon". Kaya sa ilang pagkakataon may ginawang mga pagbabawas sa bilang ng mga kompanyang binubuo o di kaya'y may ginagawang mga pagbabago sa disposisyon ng mga ito ayon sa estratehiya at mga taktika ng pakikidigmang gerilya. Noong maagang bahagi ng 1989, napagpasyahan ang mga bagong diin at prayoridad sa gawaing masa at mga lokal na pwersang gerilya at ang pagtigil ng programa ng pagpaparami ng mga kumpanya. At noong 1990 pormal na binitiwang ang programa para sa SCO. Gayunman, ang pangkalahatang kumand ng BHB sa panahong ito, bagama't nagpapahayag ng pagkilala sa absolutong panumuno ng Partido, ay patuloy na nagtanggol at nagtulak ng sariling linya ng "regularisasyon" at sumalungat sa mga pagpuna dito ng Partido.

Malaking pinsala sa rebolusyonaryong kilusan ang bunga ng "regularisasyon". Mula 1987 hanggang 1990, bumaba nang halos 60 porsyento ang kasapian ng mga organisasyong masa, 16 porsyento ang bilang ng baryong saklaw ng mga larangang gerilya, 15 porsyento ang kasapian ng Partido. Bagamat patuloy na lumalaki taun-taon ang bilang ng riple ng hukbong bayan, ang bilang ng nadadagdag bawat taon ay bumagsak sa tantos na pareho noong 1976 - 1978. Higit pa, bumaba nang 28% ang kabuuang bilang ng tauhan ng hukbong bayan, sa antas na mas mababa pa kaysa noong 1985. Malaking bilang ng kadre sa antas

probinsya, larangan at distrito ang nawala at marami sa kanila ang hindi pa napapalitan.

Sa loob ng dalawampung taon, isang bagay na naipagmamalaki ng muling tatag na Partido ang ideklara taun-taon na lahatang-panig na nadagdagan ang lakas ng rebolusyonaryong kilusan. Nagagawa ng kaaway na magkonsentra labansang ilang lugar o rehiyon at makapaminsala, pero ang kilusan ay nakakadagdag naman ng lakas sa ibang lugar at sa pambansang saklaw.

Noong 1971, ang mga pwersang rebolusyonaryo ay nasupil sa kalakhan sa pangalawang distrito ng Tarlac, kung saan gumagamit ang kaaway ng buong dibisyon (Task Force Lawin), mga pwersang paramilitar (mga BSDU) at mga "aksyong sibiko" ("civac") mula 1969 hanggang 1971, sa pagsisikap na tugis-tugisin ang pwersang BHB na may 200 mandirigma lang. Pero ang rebolusyonaryong gawain sa Isabela, na sinimulan noong maagang bahagi ng 1969, ay nakalikha na noon ng baseng masang maraming ulit na mas malaki kaysa niyong nasa Tarlac.

Pagkatapos, dumating ang panahong ang mga pwersa sa Isabela ay nakulong ng kaaway sa Forest Region mula 1972 hanggang 1976 bunga ng katigasan ng ulo at pagkakamali sa pagpapanatili ng tatlong kumpanya at isang platoon sa loob ng pagkubkob ng kaaway. Pero ang mga pwersang gerilya at ang baseng masa sa iba pang rehiyon ng bansa ay kapansin-pansing lumalaki mula 1974 at pagkatapos. Sa kalaunan, hindi lang mababawi ang teritoryong pansamantalang naiwanan sa Tarlac, kundi ilan pang probinsya sa Gitnang Luzon ang dagdag na masasaklaw mula 1972 at pagkatapos.

Noon lamang 1988 nag-umpisang magrehistro ang Partido ng pagliit ng baseng masa sa kanayunan sa pambansang saklaw. Pinalulubag natin ang ating loob sa pagsasabing hindi naman napakalaki niyon kung titingnan ang itinindi ng pag-atake ng kaaway at sa katunaya'y lumakas naman tayo dahil higit tayong napanday sa pakikibaka. Bagamat may natukoy na ilang panloob na kahinaan at pagkukulang, hindi natin lubos na natasa ang mga pagkakamali ng sarili nating hanay at sa halip, ang tendensya'y ibintang sa mga atake ng kaaway ang mga pagkabawas.

Marami sa atin ang nalito sa "gyera ng mabilisang desisyon" at "gradwal na konstrikasyon" ng kaaway at namangha sa laki ng mga pananalakay ng kaaway at tindi ng epekto ng mga ito sa ating baseng masa at armadong pakikibaka. Pero ang mga ito, kung tutuusin, ay mga lumang kataga at lumang estratehiya at taktika ng kaaway, gaya ng dapat malaman ng sinumang nakapag-aral ng mga turo ni Mao hinggil sa digmang bayan. Totoong ang "gyera ng mabilisang desisyon" at "gradwal na konstrikasyon", na naharap natin mula 1987 ay may ilang partikularidad tulad ng sabayang pagpapakat ng mga dibisyon at brigada ng kaaway sa mga pangunahing larangang gerilya natin sa buong bansa, ang ibayong determinasyon ng kaaway na ituluy-tuloy ang antas ng konsentrasyon ng kanyang tropa at mga opensiba sa target na mga larangan sa relatibong mas matagal na panahon, ang malawakan at sistematikong pagtatayo ng mga vigilante at mga CAFGU, at ang bentahe ng popularidad ni Aquino noong mga unang taon niya. Pero napangibabawan na natin ang gayong estratehiya ng kaaway sa nakaraan. At kahit ngayon, nagagamay, naaangkupan, at unti-unti natin iyong napapangibabawan sa kabuuan at sa maraming lugar.

Umaayon sa mga pwersa ng kaaway na lumaban sa gyera ng mabilisang desisyon o estratehikong opensiba dahil sa kanilang superyoridad sa militar — sa bilang ng tropa, pananandata, lohistika at pagsasanay. Pero sa antas ng taktika, kung saan gusto nilang magwagi sa mga labanan, nabibigo sila dahil wala silang suportang popular. Kaya, nauuwi sila sa paggamit ng tinatawag nilang "gradwal na konstrikasyon" o pakikidigmang "blockhouse" (mga linya ng mga kampo at

portipikasyon para kubkubin at kontrolin ang saklaw na teritoryo), kakumbina ng mga "pangkat sa ispesyal na operasyon" (SOT), pag-oorganisa ng mga pwersang paramilitar at paggamit ng isang palsipikadong tipo ng gawaing masa.

Sa panig ng BHB, ang wastong tugon sa estratehikong opensiba ng mga pwersa ng kaaway ay ang estratehikong dependsiba. Sa kongkreto, ginagawa natin silang bingi at bulag sa malawak na saklaw sa pamamagitan ng pagkuha sa partisipasyon at pagsuporta ng mamamayan. Sa antas ng taktika, naglulunsad tayo ng pakikidigmang gerilya sa pamamagitan ng pagtitipon ng superyor na pwersa para magsagawa ng mga opensibang taktikal laban sa mga yunit ng kaaway na kaya nating lipulin nang biglaan. Ang mga pwersa ng kaaway ay pwedeng magkonsentra saanmang lugar at makaagaw sa atin ng mga partikular na saklaw pero mapipilitan naman silang magluwag sa di hamak na mas malawak na saklaw sa ibang lugar. Makakaya at dapat lagi tayong sumaklaw ng teritoryong ibayong mas malawak kaysa sa napaliligiran ng kanyang malalaking pwersa at opensiba habang kinukumbina natin ang mga anihilatibo at atritibong taktikal na aksyong gerilya at mga mobilisasyong masa para labanan at pahirapan siya sa mga lugar na kanyang kinokonsentrahan.

Ang ginagawa ng mga nagpapanukala ng mabilisang tagumpay militar at ng linyang "regularisasyon" ay ang adelantadong pagtatayo ng mga malaki at di-masusustineng yunit na humihigop ng mga kadre mula sa gawaing masa at nag-iiwan ng malalaking bahagi ng mga larangang gerilya na walang epektibong armadong yunit sa mahahabang panahon. Bunga rito, sa loob ng kulang sa dalawang taong "pangkalahatang opensiba" ng kaaway, nakatapyas siya ng malalaking bahagi ng mga larangang gerilya natin at malawakang nakapagtayo ng mga yunit paramilitar, na sa maraming lugar, bahagya lamang o halos walang paghadlang ng di-konsolidadong baseng masa at mahihinang lokal na yunit gerilya at yunit sa gawaing masa. Ininda natin ang mga atake ng kaaway noong 1988 at 1989 dahil may ilan taon nang pinahina natin ang ating mga pwersang lokal at napabayaan ang gawaing masa at konsolidasyon sa maraming lugar — nang higit na pasinsinin naman ng kaaway ang pagsuyod sa ating mga larangan at panggigitgit sa mga baryo at lokalidad; liban pa sa pagkaantala ng pag-aaral at pagbibigay ng karampatang gabay sa pambansang antas. Kung hindi nating iwawasto ang mga pagkakamaling ito, mapupwersa tayo ng kaaway na lumaban sa sitwasyong lantay militar sa paparami nang paparaming lugar at dadanas ng mas mabibigat pang pinsala ang mga rebolusyonaryong pwersa.

Mula 1990, bilang tugon sa panawagan ng sentral na pamunuan, ang mga komite ng Partido at kumand ng hukbo sa mga rehiyon ay nagbigay-diin sa gawaing masa, pagpigil sa pagkabawas ng baseng masa at pagpapalakas sa mga pwersa sa mga lokalidad. Marani sa mga kumpanya ang itinalaga sa gawaing masa, sa pagpapalawak, pagbawi at konsolidasyon ng baseng masa at mabilis na naramdaman ang positibong epekto sa unti-unting pangingibabaw sa tunguhing paatras noong mas naunang mga taon. Gayunman, nag-uumpisa pa lamang at malaki pa ang dapat gawin sa pangingibabaw sa mga masamang epekto ng maling linya at pagbawi sa matatag, tuluy-tuloy at lahatang-panig na pagsulong. Una sa lahat, kailangang puspusang punahin, iwaksi at iwasto ang maling linya at magpunyagi sa malaganap at masinsing pakikidigmang gerilya habang pinalalawak at pinatatatag ang baseng masa sa pamamagitan ng tamang disposisyon ng mga kadre at pwersang gerilya.

Ang adelantadong pagtatayo ng di-masusustineng kumpanya at batalyon ay nag-anak ng iba pang tunguhin at mga aksyong adbenturistang militar, tulad ng hilig sa pagbira sa mga matigas na pusisyon ng kaaway; mga opensibang taktikal na padalus-dalos ang pagkakaplano at masyadong tumatagal, gumagasta ng sobrang daming bala at nagbubunga ng maraming kaswalti; at mga aksyong

militar na hindi lubos na isinasaalang-alang ang malamang at posibleng mga negatibong epekto sa pagbubuo ng baseng masa, kabutihan ng masa at iba pang mga implikasyong pulitikal.

Sa hanay ng maraming kadre, laluna sa mga rehiyon at mga organong malapit na nakaalam sa araw-araw na gawain sa hanay ng masa at pagkilos ng mga yunit ng hukbo, malakas ang paniniwala na ang adelantadong pagtatayo ng malalaking pormasyon ay hindi magbubunga ng mabilisang tagumpay militar kundi ng pagkakabaon sa mga pangangailangang lohistikal, pagkakahiwalay sa masa at pagkapasibo, mga kabiguan at iba pang anyo ng pinsala.

Isang halimbawa ang karanasan sa Samar. Noong maagang bahagi ng mga taong 1980, nagbuhos doon ang kaaway ng siyam na batalyon. Ang BHB ay walang masasabing batalyon noon, ngunit sa proseso ng pakikidigmang gerilya, lumaki ang BHB at ang mga pwersang rebolusyonaryo. Sa nakaraang mahigit apat na taon, kailan ang kaaway ay may tatlo o apat na batalyon sa isla at ang BHB ay may sarili nang batalyon, nagkaroon ng ilang wala pang kapantay na pinsala sa buong Partido, hukbong bayan at baseng masa. Ang "batalyon" ay natatali sa mga pasaning lohistikal at ang mga tropa at istap nito ay nabawasan nang 50 porsyento noong 1990 mula sa 500 mandirigmang ruok ng lakas nito. Ang istap ng batalyon ay bumubuo ng malaking porsyento ng kabuuang bilang ng mga Pulang mandirigma. Kapuna-puna ang naging pagnipis at pagbuhaghag ng baseng masa sa malaking bahagi ng isla.

Ang iba't ibang departamento at suson ng istap ay umaagaw ng mga kadre at rekurso mula sa gawaing masa. Bagamat ang ilan sa mga ito, gaya ng istap sa pagsasanay, ordnans at medikal sa ilang antas, ay kailangan at nakaambag na ng malaki sa pagpapaunlad ng hukbo at teknik ng hukbo, may binuong di kinakailangang suson ng istap at mga yunit ng istap na wala pa sa panahon o di kaya'y gumagawa ng mga tungkuling tinutupad na o mas kumbinyenteng tupdin pa ng ibang yunit ng Partido o mga organisasyong masa. Bago pa nito, sa karamihan ng mga rehiyon, may nauna nang serye ng pagnipis at pagbaba ng kalidad ng kadre at armadong lakas na nakatalaga sa mga lokalidad. Una muna ang mga redispusisyon ng mga kadre at tauhan para sa pagpapalawak at pagtulong sa mga nahuhuling larangang gerilya o rehiyon. Sumunod ang mga promosyon ng mga kadre para sa pagbubuo at pagpapalakas ng mga komite ng Partido sa mga distrito at mas matataas pang antas. Sumunod pa ang pagbubuo ng mga ganap na yunit gerilyang nagbigay-diin sa gawaing militar at nagbawas ng paglahok sa gawaing masa at mga gawaing lokal. At kaalinsabay, may malubhang kapabayaang sa teoretikal na edukasyon at pagsasanay ng mga kadre.

Ang kabuuang resulta ay pagkabawas ng baseng masa. At ang kasunod ay ang paglitaw ng tendensyang maghanap ng suporta sa lohistika mula sa itaas at sa labas, kapag ang suplay ng pagkain at ang kontribusyon mula sa masa at buwis mula sa mga lokal na negosyante at panginoong maylupa ay hindi nakasasapat sa mga pangangailangan ng mga kumpanya at batalyon. Malakas din ang tentasyong gamitin ang sandata sa pangangalap ng pinansya sa pamamagitan ng mga pamamaraang gangster na may masamang epekto sa pulitika at lumilikha ng matinding disoryentasyon sa ideolohika at pulitika sa hanay ng mga upisyal at mandirigma.

Tulad ng nararapat, ang ilang kumpanya at batalyon ay lumalahok sa gawaing masa at sa produksyon kapag uubra. Pero umaangal ang mga Pulang mandirigma kung bakit sila mananatili sa malalaking konsentradong pormasyon kahit hindi na sila nakikipaglaban sa kaaway nang kasindalas noong dati nilang inaakala. Pero, syempre, mas masahol pa ang mangyayari sa kanila sa pakikidigma kapag nakikipaglaban sila nang mas madalas nang walang baseng masa at

pagkukunan ng suportang materyal. Mayroon ding mga nasa pormasyong kumpanya na ginagamit na katwiran ang mismong laki ng kanilang pormasyon para umiwas sa gawaing masa at produksyon o pagtulong sa masa, kung saan kinakailangang maghiwa-hiwalay sila sa mas maliliit na yunit. Sinasabi nila na kailangang maging alerto sila lagi at mag-ispesyalisa sa paglaban, gaya ng isang pirmihang hukbo, dahil baka maabutan sila ng kaaway na walang kamalay-malay kapag nakakalat.

Gawa ng mga suliranin sa pagrerekut na dala ng papaliit na baseng masa, maraming kompanyang humantong sa pagrerekut ng mga lumpen at iba pang elementong hindi dumaan sa edukasyon at pagpapanday sa mga organisasyong masa. Sa maraming erya mayroon pa ngang sadyang pagpapababa ng mga pamantayan sa pagrerekut sa mga kumpanya para mapunuan ang mataas na tantos ng pagpapalit ng mga mandirigma. Ito, dagdag pa ang kapabayaang panloob na edukasyong pulitikal at pagkakahiwalay sa gawaing masa at produksyon, ay nauwi sa pagbaba ng pampulitikang kalidad at disiplina ng hukbong bayan. Sa hanay ng mga upisyal at mandirigma, humina nang humina ang mga dating kasanayan at kaalaman sa gawaing masa, gayundin ang mabubuting aktitud na napauunlad at kinakailangan sa pakikisalamuha sa masa. Lumaganap at lumala ang mga problema sa kagaspangan, kakulangan sa disiplina, mga gawing lumpen, arogansya at komandismo. Madalas, nababanggit ng mga taong-baryo ang tinatawag na unang henerasyon ng BHB sa mga iskwad at platun bilang mga tunay na BHB samantalang iyong marami sa mga sumunod pa laluna nitong nakaraang ilang taon bilang palsipikado dahil hindi lumalahok sa gawaing masa at produksyon, hindi tumutulong sa mamamayan at magaspang kumilos. Ang "regularisasyon" ay nangahulugan ng pagkakahiwalay sa masa.

May panahong nagmamalaki tayo na mayroong ilang dosenang kumpanya at ilang batalyon. Pero napakababa ng bilang ng mga opensibang laking-kumpanya kung ihahambing sa bilang ng kumpanya. Dapat matapat na harapin natin ang katanungan kung bakit ang mas malalaki pero mas kakaunting yunit militar ay nagbunga ng mas kaunting opensibang taktikal, mas marami pang bigong opensibang taktikal at pagliit ng armadong lakas, partikular sa tauhan.

Pagpapatibay Muli ng Pamumuno ng Partido sa Hukbo

Kailangang pairalin ng Partido ang absolutong pamumuno sa hukbong bayan sa pamamagitan ng tamang pagtatalaga ng mga kadre ng Partido. Ang pamunuan ng Partido sa loob ng kumand ng hukbo ay hindi dapat pahintulatang magdeklara ng pagkilala sa kumprehensibong pamumuno ng Partido at sa kabilang banda'y lumarga sa pagkuha ng lahat ng inisyatiba sa pagtatayo ng "hiwalay" na istruktura at sumunggab para sa istap nulitar ng lahat ng kadre ng Partidong naaabot nito. Hindi dapat "naliwan" nang gayon na lang ang Partido at pagkatapos ay pagsasabihan pang humabol na lang sa pagbubuo at pagkokonsolida ng baseng masa, gayong naunahan na ito ng hukbo sa paghakot sa mga tauhan at rekurso. Kailangang kunin ng Partido ang inisyatiba sa tamang pagtatalaga ng mga kadre at rekurso at hawakan nang buo ang kumand sa hukbong bayan.

Dapat iwasto ang napakaaga at labis na pagsentralisa ng pamamatnugot at koordinasyon sa matataas na antas at kaugnay nito, mas palakas ang tuwirang pamumuno ng mga teritoryal na komite ng Partido sa organisasyon at mga yunit ng hukbo sa kani-kanilang saklaw at antas. Ang napakaaga at labis na sentralisasyon ng pamamatnugot na isang sangkap ng "regularisasyon" at bertikalisasyon ay nagkakait sa mga yunit gerilya ng pleksibilidad, nag-eengganyo ng pagsagasa sa mga kunsiderasyong pulitikal at mga kondisyong lokal, at humahantong sa mas

madalas na pagkakamali ng husga hindi lamang sa mga usaping pulitikal kundi maging sa mga usaping militar. Dapat itigil ang gawi ng ilang nakatataas na kumand ng hukbo na lumalaktaw sa mga komite ng Partido sa rehiyon at tuwirang nag-aatas ng disposisyon at misyon sa mga pangunahing pormasyong "regular". Dapat ding itigil ang mga larangang gerilya, na nagbibigay ng lisensya sa mga lahat ng saklaw ng mga pangunahing yunit ng hukbo na lampas-lampasan ang mga lokal na komite ng Partido at hindi isaalang-alang ang mga kundisyon, kunsiderasyon at planong pulitikal sa pagbubunsod ng mga aksyong militar.

Sa loob ng mga yunit ng hukbo dapat palakasin ang papel at pamumuno kapwa ng kumander militar at upisyal pampulitika; dapat patuloy na pahigpitin ang kanilang pagtutulungan para sa lahatang-panig na pag-unlad ng mga yunit ng hukbo. Kailangang tiyakin ang karampatang kapangyarihan ng kumander militar laluna sa mga sitwasyong militar habang pinalulusog at pinalalakas ang kolektibong pamumuno ng Partido sa yunit ng hukbo. Dapat iwasan ang tendensyang labis na idiin ang kapangyarihan ng kumander at paliitin ang papel ng komite, sangay o grupo ng Partido sa mga yunit ng hukbo.

Mayroong ilang kaso ng labis na pagdidiin sa linya ng kumand at awtoridad ng hukbo na umaabot sa halos paglusaw ng kolektibong pamumuhay at nagkakait sa mga kasapi ng Partido sa loob ng hukbo ng kanilang karapatang lumahok sa mga kolektibong diskusyon tungkol sa mga patakaran at mga usapin sa ideolohiya, pulitika, organisasyon at militar. Mayroon ding mga kaso sa matataas na antas ng kumand na gumagawa at nagpapatupad ng mahahalagang desisyon at operasyong hindi isinasangguni o tahasan pang inililingid sa kaalaman ng mga kinauukulang komite ng Partido at iniuulat lamang kapag tapos na ang lahat.

Dapat iwasto ang ganitong mga paglabag sa absolutong pamumuno ng Partido sa hukbo. Dapat tiyakin sa lahat ng pagkakataon na ang hukbo ay kumikilos alinsunod sa linya ng Partido at sa mga kumprehensibong patakaran, plano at prayoridad at wastong timbangan ng mga gawaing militar at gawaing pampulitika na itinatakd ng mga namumunong komite ng Partido sa iba't ibang antas. Ang mga gawain sa ideolohiya, pulitika at organisasyon para tiyaking umiiral at malakas ang pamumuno ng Partido sa hukbo ay dapat matamang asikasuhin sa tuwina.

Maling magmantine ng malalaking pormasyon na absolutong nakakonsentra kahit na ang mga ito ay wala sa mga opensibang taktikal o mga ehersisyong pagsasanay. Ang hukbong bayan ay kailangang hawakang parang lambat na tinitipon kapag makikipaglaban sa pwersang kaaway na makakayang talunin; at ihinahagis nang palapad upang umaasikaso sa gawaing masa at iba pang tungkulin kapag hindi nakikipaglaban.

Batay sa dami ng armas na hawak ng BHB, mas makabubuting ipahawak sa kumand sa rehiyon ang isang kompanyang tatayo bilang sentro de grabidad ng hukbo sa buong rehiyon. Kapag hindi nakikipaglaban, ang kompanyang ito ay dapat nasa relatibong konsentrasyon na ang platung panghimpilan ay nakatalaga sa saklaw ng ilang baryo at ang mga iskward ng ibang platun ay kayang umabot sa mas malawak na saklaw sa pamamagitan ng mas maraming baryong nakatoka sa bawat iskward. Ang kompanyang ito ay maaaring lumaban at tumupad ng iba pang tungkulin, magpalipat-lipat ng mga larangang gerilya para mag-opensiba o tumupad ng iba pang tungkulin, nang may pagsudlong o pakikipagkoordinasyon ng mas marami at mas nakakalat na mga yunit gerilyang panlarangan at lokal.

Mas makabubuting paramihin ang mga larangang gerilya na may mga platun bilang pangunahing pwersa at mga iskward at kalahating-iskward na nakakalat sa mas malawak na saklaw para sa gawaing masa. Ang layuning dapat kamtin ay ang malaganap at masinsing pakikidigmang gerilya sa buong bansa.

Dapat paduguin ang halimaw sa libu-libong sugat.

Maling sabihing sapat na ang bilang ng mga larangang gerilya at ang layunin na ay ang bertikalisasyon ng armadong lakas sa iilang malaking pormasyon. Ito ay panggigipit sa sarili na nagpapatihulog sa tipo ng gyerang gusto ng kaaway na pasukan natin dahil pwede niyang talunin tayo sa kanyang digmang mabilisang pinagpapasyahan at gradwal na konstriksyon, na nakasalalay sa superyor na mga pwersang militar niya. Masikhay na gawaing masa at pakikidigmang gerilya pa rin ang ating linyang pampanalo sa yugtong itong ating digmang bayan. Inilalatag ng mga ito ang pundasyong palapad para sa bertikal na pag-unlad ng hukbong bayan sa tamang panahon.

Sa harap ng mga brigada at batalyong itinatagala ng kaaway, gamitin natin ang batas ng kontradiksyon sa ating pakikidigma. Ang kaaway ay hindi laging nasa solidong malalaking pormasyon. Ang kalupaang maburok at mabundok sa kanayunan at ang kapuluan ay obhetibong naghahati sa kaaway. Walang malaking pormasyon ng kaaway na hindi naghahati sa sarili ayon sa iba't ibang tungkulin at hindi naglalantad ng baha-bahagi niya para sa pag-atake natin. Sa halip na sumuong sa landas ng tiyak ng pagkatalo sa pamamagitan ng pagtatangkang tapatan ang malalaking pormasyon ng kaaway, kailangang gamitin natin ang mga taktikang gerilya para itulak ang pwersa ng kaaway na hatiin ang sarili at disadyang hainan tayo ng bahagi at iba pang mga bahagi na pwede nating lipulin.

Saanman hindi pa natin makakayang matagumpay na lusubin ang isang kampo, dapat maghanap tayo ng tagumpay sa pagtambang sa bahagi ng kaaway na kaya nating lipulin sa daanan. Saanman hindi pa natin makakayang lumipol ng mga tropang regular ng kaaway, makakahanap tayo ng tagumpay sa paulit-ulit na pag-agaw ng armas mula sa mga yunit ng pulis at paramilitar sa pamamagitan ng mga naangkop na operasyon.

Maling sabihing lipas nang mga taktika ang pag-akitsa kaaway na pumasok sa kaloob-looban, ang hayaan siyang magpaikot-ikot na bulag at bingi, at ang pasuntukin siya sa hangin kapag hindi tayo pwedeng lumaban at manalo sa dahilan lamang na mas paigting nang mas paigting ang ating digmang bayan habang mas umaabante tayo. Magagamit ang mga ito kahit sa anumang yugto ng ating digmang bayan. Ang linyang pampanalo ay ang lumaban sa mga sagupaan lamang na kaya nating ipanalo. Ang linyang pampatalo ay ang maglitaw ng mga malaking ulo o maghangad ng sobra sa kaya. Isa pang linyang pampatalo ang umiwas kahit sa mga labanang kaya nating ipanalo. Sa lahat ng panahon, ipinapalagay na ubos-kayang pinalalawak at kinokonsolida ang baseng masa.

Hindi pwedeng pahinugin sa pilit ang pag-igpaw sa antas ng nang hindi isinusubo ang ating sarili sa walang katuturang paggasgas sa hukbo at baseng masa o di kaya'y pagpapatiwakal sa pamamagitan ng wala sa panahong pagsugod sa mga estratehikong mapagpasyang labanan. Ang pag-igpaw sa regular na pakikidigmang makilos ay isang estratehikong pag-igpaw na kinakailangan ng yugtu-yugtong paghahanda at pag-iipon ng kinakailangang lakas at kakayahan ng Partido, baseng masa, mga reserba at lohistika sa mataas na antas at mataas na antas din ng panghihina at disintegrasyon ng kaaway, na may kaukulang pagsasaalang-alang sa iba pang mahalagang salik sa loob at labas ng bansa. Maging ang pakikidigmang gerilya na nagpapailanac ng mga rekisito at naglalalatag ng mga kundisyon para sa regular na pakikidigmang makilos sa hinaharap ay dadaan sa mga yugto mula sa simple at mababa tungo sa mas kumplikado at mas mataas.

Ang pagwawasto sa "regularisasyon" at adelantadong bertikalisasyon ng hukbo ay dapat magtuloy sa pagpapanibagong-lakas at pagpapahusay sa kalidad ng gawaing masa at pagbubuo ng baseng masa sa kanayunan. May malaking kagyat na gawain sa pagpapalawak ng mga larangang gerilya at pagbawi sa mga

naiwanang lugar, kaalinsabay ang pagdampot agad sa paglutas ng mga problema sa konsolidasyon na natabisa sekundaryong pusisyon mula nang "regularisasyon" at "pagtataas ng antas ng digma". Kailangan ang pagsapol at pagpapatupad sa solidong pag-oorganisa, wastong balanse ng pagpapalawak at pagpapatatag, antipyudal na linya sa uri, tuluy-tuloy na gawaing edukasyon at propaganda, at pagsusulong ng iba't ibang tipo ng kampanyang masa.

Kailangang samantalahin ang higit na pagluwag sa mas malalawak na bahaging kanayunan habang ikinokonsentra ang kaaway ang kalakhan ng kanyang pwersa at rekurso sa pagsalakay sa mas kaunting prayoridad na target ng Lambat-Bitag II. Pero dapat matutunan nating umangkop at magpursigi't magpaunlad sa gawaing masa kahit sa mga sitwasyon at saklaw na mas maigting ang pakikipaggitigan sa kaaway. Hindi natin pwedeng iwanan o pabayaang basta ang mga bahaging mas matao, nasa mga linya ng transportasyon, komunikasyon at suplay, at importante sa pag-ugnay at pakikipagtulungan sa kilusan sa kalunsuran dahil lamang mas naabot o mas binabantayan ng kaaway. Kailangang magpakahusay tayo, kung gayon, sa pagkukumbina, ayon sa mga pagbabagubago ng sitwasyong militar at mga partikularidad ng mga lugar (liblib at mabundok, mas mababa at patag, o tabi ng mga poblasyon at haywey), ng mga organisasyon at pakikibakang lihim at hayag, iligal, malaligal at iligal, tradisyunal at di-tradisyunal, gayundin ng mga komiteng umaasikaso sa mga organisasyong masa, edukasyon, depensa, reporma sa lupa, produksyon, pinansya, kalusugan, arbitrasyon, usaping pangkultura at iba pa. Pwedeng manggaling ang mga ito sa mamantina hanggang maaari ang ugnay, paggabay at pagpapaunlad sa kilusan at baseng masa.

Isang matagal nang problema sa ating gawaing masa ang maliit na kasapihan ng mga organisasyong masa; sa maraming lokalidad, ang umiiral lamang na organisasyon ng mamamayan ay ang mga organo ng kapangyarihang pampulitika o katulad ng mga ito. Kailangang resolbahin natin ang problemang ito sa pamamagitan ng pag-oorganisa ng mga manggagawa, magsasaka, kabataan, kababaihan, bata at mga aktibistang pangkultura nang lubusan hanggang sa abot ng kakayanin. At kailangan nating paunlarin ang mga organo ng kapangyarihang pampulitika na suportado ng mga komiteng umaasikaso sa mga organisasyong masa, edukasyon, depensa, reporma sa lupa, produksyon, pinansya, kalusugan, arbitrasyon, usaping pangkultura at iba pa. Pwedeng manggaling ang mga ito sa mga organisasyong masa.

Sa pag-oorganisa sa masa, kailangan iwasan din ang napakaagang bertikalisasyon at bigyang-diin ang palapad na pagpapalakas sa mga antas ng baryo at munisipalidad. Samantalang kumikitid at nagiging mas buhaghag ang latag ng mga organisasyong masa sa mga batayang antas, mayroong tendensya nitong nakaraang ilang taon na itulak pa ang pagbubuo ng mga istruktura ng mga organo ng kapangyarihang pampulitika at samahang masa sa antas ng distrito at mas mataas pa at hatakin pa ang maliit na bilang ng kadre sa mga gawain sa pangangasiwa, koordinasyon at mga pormal na proseso ng organisasyon sa mga naturang antas.

Mahigpit na pangangailangang organisahin ang masa. Pero hindi sapat ang pagiging organisado. Kailangang magbunsod ng mga kampanyang masa. Sa pamamagitan ng mga ito, mapauunlad ng masa ang sarili nilang kapangyarihan, makagagawa sila ng mga pagbabago para sa sarili nilang kapakanang sosyal at ekonomiko, at makatututol at makabibigo sila sa mga atake ng kaaway sa pamamagitan ng mga di-armado at armado, hayagan at sikretong pamamaraan.

Ang susing kampanya para sa benepisyo ng masang magsasaka ay ang kampanya para maipatupad ang minimum na reporma sa lupa at maiangat ang produksyon. May ilang elemento na wala pang gaaanong nakakamit sa pagpapatupad ng minimum na reporma sa lupa pero gusto nang ipatupad ang maksimum na programa ng kumpiskasyon ng mga lupain, udyok ng paghahangad

na magpapatokagad ng mga pag-aalsang magsasaka o di kaya'y ng pagkukumahog na kunin ang suporta ng masa para sa mas mataas na antas ng digma. Sobra pa sa sapat ang mga negatibong karanasan natin sa ganitong tipo ng paghahangad ng lampas — sa pagtatangkang kamtin ang hindi pa kaya.

Maipatutupad ang mga elemento ng maksimum na programa laban lamang sa mga despotikong panginoong maylupa (yaong mga nananakit ng masang magsasaka at mga manggagawang bukid at tumatangging makipagnegosasyon sa mga ito) at mga mangangamkam ng lupa para masamantala pa rin natin ang mga hidwaan sa pagitan ng mga panginoong maylupang despotiko at naliliwanagan, mapigilan ang mga panginoong maylupa (malalaki, panggitna at maliliit) na magkaisa laban sa atin, at mapahintulutan tayong higit pang magpalakas sa hanay ng masang magsasaka, hindi lamang sa mga larangang gerilyang nakatayo na kundi maging sa mas malawak pang mga lugar na kailangang palawakan pa natin.

ANG PASYANG BOYKOT NG 1978 AT 1986

Ang kamaliang boykot ng 1986 ay naiwasto na pero nangangailangan pa ng kaunting pansin sa talakayang ito sa layong ikumpara o iugnay ito sa iba pang pagkakamali. Masyado nang napalaki at napatampok ito hanggang natatabunan ang di hamak na mas malaki at mas mapaminsalang linya ng armadong insureksiyong lunsod at adbenturismong militar. Naririto ang isang malinaw na kaso ng suhetibismo, isang malubhang kabiguang makita ang lahat ng malaking pagkakamali at matimbang nang tama ang mga ito.

Bago at mula ng muling itatag ang Partido, ang mga proletaryong rebolusyonaryong kadre ay nagkaroon na ng malawak na karanasan sa pagtatrabaho sa loob ng mga reaksyunaryong institusyon, organisasyon at proseso. Maaari at kinakailangang magtalaga ng mga kadre at grupo ng Partido para magtrabaho sa loob ng mga reaksyunaryong unyon, simbahan, hukbo ng kaaway, at iba pa.

At, syempre, may ilang ligal na organisasyong masa, kahit makabayan at progresibo, na pwedeng makakilos at magsagawa ng mga ligal na pakikibakang pulitikal sa pamamagitan ng pagsunod sa mga rekisito ng ligalidad. Halimbawa, hindi nila pwedeng ideklara sa kanilang mga dokumento na sila ay para sa armadong rebolusyon. Pero hindi rin tama para sa kanila na boluntaryong magdeklara ng paglaban sa rebolusyon. Sa katunayan, maaari nilang igiit lagi ang soberanyang karapatan ng mamamayan na magpasya kung ano ang nararapat upang ipagtanggol ang kanilang kalayaan.

Hindi labag sa prinsipyo na ang isang kasapi ng Partido ay magkaroon ng ligal na trabaho at magdala ng mga ligal na dokumento. Hindi rin labag sa prinsipyo na ang isang kasapi ng Partido o isang Pulang mandirigmang nadakip ay kumuha ng tulong ng abogado at pumasok sa labanang ligal para ipagtanggol ang kanyang mga karapatan at pigilan ang kaaway na gawan siya ng mas masama.

Pero ang usapin tungkol sa mga kadre ng Partido at mga grupo ng Partido na kumikilos sa mga ligal na partidong pulitikal at sa mga reaksyunaryong prosesong elektoral ay lumikha ng matitinding debate sa nakaraan. Ang mga debateng ito ay tungkol sa eleksiyong 1978 at 1986, na ipinatawag ng pasistang rehimeng Marcos. Sa bawat pagkakataon, ang isang panigay para sa boykot at ang kabila ay para sa paglahok.

Ang katagang boykot ay ginamit ng pinakamalawak na hanay ng oposisyong antipasista, kabilang na ang Partido at mga reaksyunaryong anti-Marcos, para ihiwalay ang rehimeng Marcos noong eleksiyong 1981. Sa eleksiyong 1984, muling

tinaguriang boykot ng pamunuan ng Partido ang pusisyon nito at maayos na umayon naman ito sa posisyong boykot ng malawak na antipasistang kilusan ng mamamayan at ng malaking bilang ng mga reaksyunaryong anti-Marcos. Kapwa sa eleksyong 1981 at 1984, mistulang napatunayang tama ang pasyang boykot ng Partido noong 1978. Pero noong 1986 naging problema ang posisyong boykot dahil sa pagkakataong ito, kritikal na partisipasyon ang naging pusisyon ng panggitna at nahuhuling seksyon ng antipasistang kilusan. Kahit sa hanay ng mga sulong na seksyon ng masa, may malaking oposisyon sa linyang boykot.

Pinakainteresado tayo sa mga matinding panloob na tunggalian tungkol sa eleksyong 1978 at 1986. Ang pag-unawa sa mga ito ay tumutungo sa isang pangkalahatang pang-unawa sa mga reaksyunaryong prosesong elektoral at sa wastong tindig at pakikitungo ng Partido.

Kailanman ang isyu sa debate ay inihahapag bilang pamimili sa pagitan ng boykot at partisipasyon, laging nakalalamang na manalo sa debate ang mga nasa panig ng boykot sa simpleng batayang, unang-una, ang Partido ay iligal at hindi makalalahok at sa anu't anuman, ang prosesong elektoral ay reaksyunaryo sa kalahatan, kung hindi man lubusan.

Ngunit dapat lagi bang ang isyu ay ihinahapag bilang pamimili sa pagitan ng boykot at partisipasyon? Hindi ba maaaring ang isyung ihapag sa loob ng Partido ay sa pagitan ng pagtatalaga o hindi ng mga kadre at grupo ng Partido na hindi lantad sa iba para kumilos sa reaksyunaryong prosesong elektoral, magtaguyod sa linyang pambansa-demokratiko, tumuligsa sa kaaway at sumuporta sa progresibong panig, partido, alyansa o kandidato? Ang Partido mismo ay hindi lumalahok dahil hindi uubra sa usapin ng rebolusyonaryong prinsipyo at sakaling gustuhin man nito, hindi pa rin maaari dahil sa pagbabawal ng kaaway sa Partido. Ang mismong linya ng Partido para sa armadong rebolusyon ay nagtuturing na hungkag ang mga reaksyunaryong eleksyon. Pero tunay na may magagawanaman ang Partido sa paggamit ng rebolusyonaryong dalawahang iaktika sa pamamagitan ng mga kadre at grupo ng Partidong hindi kilalang gayon sa publiko.

Ginagamit ng Partido ang rebolusyonaryong dalawahang taktika para abutin ang mas malawak na bilang ng mamamayan at salungatin ang kontra-rebolusyonaryong dalawahang taktika ng kaaway na pinalalabas na demokratiko ang ritwal ng eleksyon, kahit sa katunaya'y monopolisado ng naghaharing pangkating reaksyunaryo o di kaya'y ng lahat ng mapagsamantalang uri sa pamamagitan ng sari-saring reaksyunaryong partidong burgis at sinadya para linlangin ang mamamayan sa pag-aakalang lumalahok sila sa isang demokratikong proseso.

Sa eleksyon ng 1969 at 1971, hinawakan ng Partido ang anti-rebisyunistang linyang hindi tumatanaw sa mga reaksyunaryong eleksyon bilang tangi o pangunahing paraan ng pagkakamit ng mga rebolusyonaryong pagbabago o mga saligang reporma, at tinukoy ang mga ito na hungkag sa kalahatan at sa esensya. Pero nagawa din ng Partido na maglabas ng mga pahayag tungkol sa kung ano ang tunay na demokrasya o ano ang kinakailangan sa isang tunay ng demokratikong proseso, magtaguyod sa linyang pambansa-demokratiko at humikayat sa mga ligal na progresibong pwersa at kandidato na magdala ng linyang makabayan at progresibo.

Nagpasya ang sentral na pamunuan na iboykot ang eleksyong 1978. Sa paggawa ng naturang pasya, ipinagtanggol ng pamunuan ng organisasyon ng Partido sa Maynila-Rizal ang partisipasyon pero natalo ito sa botohan at obligadong sumunod sa desisyon. Pero hindi nito sinunod ang mga instruksyon sa pagpapatupad ng boykot. At sa sumunod na todong pakikitungali sa Komiteng Tagapagpaganap ng Komite Sentral, humantong ito sa mga sikretong pagpupulong

kung saan hindi imbitado ang mga kagawad ng komite na hindi sumasang-ayon sa kanila, patuloy na tumangging sumunod sa mga instruksyon tungkol sa mga pagsasaayos pang-organisasyon, nagpakalat ng mga iresponsableng pag-uusap para siraan ang kredibilidad ng sentral na pamunuan at lumabag sa tuntunin sa paglilihim ng identidad ng mga kagawad ng Komite Sentral. Dahil sa mga ito, pinatawan ng aksyong pandisiplina ang pamunuan sa rehiyon.

Nagpasya ang sentral na pamunuang reorganisahan ang organisasyon ng Partido sa Maynila-Rizal. Pero isang probisyunal na komiteng tagapagpaganap lamang ang binuo bilang kapalit ng Komite ng Partido sa Maynila-Rizal. Marami sa mga kagawad nito ang isinuspinde o inilipat. Madalas na naobliga ang Komiteng Tagapagpaganap ng Komite Sentral na pangasiwaan ang organisasyon ng Partido at ang kilusang masa sa Maynila-Rizal sa pamamagitan ng mga sentral na organong istap hanggang tuluyan inalis ang pamunuan sa rehiyon noong 1982.

Dahil walang isang epektibong pamunuan sa rehiyon, ang mga komiteng distrito ng Partido, mga lokal na sangay ng Partido at mga organisasyong masang nakabase sa komunidad ay nakaligtaan at nasadlak sa kaguluhan. Bunga ng kaguluhan sa organisasyon ng Partido sa Maynila-Rizal, ang Partido ay naalisan ng kakayahang likhain ang bugso ng kilusang masa na nilalahukan ng malawak na saklaw ng mga pwersang pulitikal. Ang bugsong ito ay malinaw nang ihinudyat sana ng tinawag na noise barrage noong bisperas ng hungkag na eleksyong IBP ng 1978 (na bukod sa pag-iingay ay sinaniban ng iba't ibang aksyong masa sa mga lansangan).

Noon pang 1974, natantya na ng Partido ang bugsong ito batay sa nakamit na mga pagsulong sa hanay ng mga manggagawa at kabataan noong taon ding iyon. Tinatanyang magbabangon sa wala pang katulad na paraan ang mga manggagawa at mga komunidad sa kalunsuran sa mga katapusang taon ng dekadang 1970 sa pinakahuli, sa kabila ng tunguhin ng ilang namumunong kadre sa Maynila-Rizal na labis na diinan ang antipasisang pakikibaka at painitin sa artipisyal na paraan ang mga aksyon sa lansangan. Naunsiyami ang mga inaasam na ito bunga ng pagkakamaling boykot ng 1978 at mga aksyong pandisiplina noong 1979.

Ang mga sentral na organong istap, lalo na ng Pambansang Komisyon sa mga Kilusang Masa, ay magtataguyod sa mga pambansang samahang masa na nakabase sa Metro Manila na mahihina pa noon pero hindi sila nagbigay ng sapat na pansin sa pag-unlad ng mga organisasyon sa mga komunidad at sa saligang buhay Partido sa batayang antas. Ang pansin at pagsisikap nila ay natuon nang mas natuon sa propagandang masaklaw, pagtatayo ng mga istrukturang administratibo kaakibat ng mga organisasyong masang nakabase sa kalunsuran at pagkokoordina ng mga ito para sa mga mobilisasyong masa. Nailatag sa gayon ang kalagayan para sa burukratismo.

Sa tipong ito ng burukratismo, ang mga sentral na organong istap ay naghahati-hati sa mga bahagi ng gawaing ukol sa mga organisasyong masa, nagtatamasa ng labis na karapatang magpasya sa mga usapin sa pulitika at nagpapalakas ng sistemang kumand na iisa ang direksyon ng daloy, mula itaas pababa. Sa praktika, ang mga organong istap na ito ay naging mga sentro ng pampulitikang awtoridad at may tendensyang magtambak ng mga kadre at kasapi ng Partido sa mga istrukturang administratibo ng mga organisasyong masa at sa mga ligal na institusyon at upisina. Tuloy, pagdating ng 1986, ang mga kasapi ng Partido ay naging kritikal na sa pag-iral ng "dalawa hanggang tatlong sentro ng Partido", liban pa sa Komiteng Tagapagpaganap ng Komite Sentral.

Nakaligtaan sa mahabang panahon ang saligang buhay Partido sa mga komunidad, pabrika at iba pang lugar ng paggawa. Ang mga kadre at kasapi ng Partido ay nagkukumpulan sa mga pusisyong administratibo, sa mga ligal na

institusyon at upisina, at sa mga grupo ng Partido sa iba't ibang antas ng mga organisasyong masa at salat na salat sa gawain at buhay Partido sa batayang antas at pakikisalamuha sa masa sa ibaba. Kaya, hanggang ngayon nananatiling mahina ang lahatang-panig na buhay Partido — sa ideolohiya, pulitika at organisasyon — sa batayang antas.

Noong 1983-86 muling sumulong nang malaki ang Partido at mga progresibong organisasyong masa sa kalunsuran bunga ng makapangyarihang antipasistang popular na agos na pinakawalan ng asasinasyon kay Aquino. Ang kilusang masa sa kalunsuran ay nahasa sa mga aksyon sa lansangan, mga koordinadong kampanya, masaklaw na propaganda at mga malapad na koalisyon at alyansa. Sa kabilang banda, mayroon itong mga palya sa solidong pag-oorganisa at masinsing gawain sa batayang antas, sa sustinidong suyod ng pampulitikang edukasyon, propaganda at ahitasyon sa hanay ng masa, at sa pagbubuo ng matigas at malalim na lakas sa mga pabrika, eskwelahan at komunidad. Kahit sa kasagsagan ng hayag na kilusan at pakikibaka noong 1983-86 umabot lamang sa iilang libo ang mga aktibista at kasapi ng Partido sa hanay ng mga manggagawa at estudyante at sila ay maripis na nakakalat sa maliit na lihim na grupo at hayag na bag-as at balangay ng mga ligal na pampulitikang samahang masa.

Ang desisyong boykot ng 1978 ay nagbunga ng pinsalang kasing-laki kundi man mas malaki pa kaysa kamaliang boykot ng 1986. Pero ang huli ay sobrang pinalalaking mga elementong matapat na naghahabol ng pagwawasto sa desisyong boykot ng 1978, gayundin ng iba pang elementong matagal nang nagtatakip sa di hamak na mas nakapaminsalang kamalian sa Mindanaw at patuloy na nagtataguyod sa maling linyang sanhi ng mas malaking pagkakamali at panghihina ng mga pwersang rebolusyonaryo doon mula pa noong 1984, at lumikha ng mga kalagayang pinagsimulan ng isteryang anti-impilrador ng 1985-86.

Ang boykot ng 1986 ay isang mayor na kamaliang taktikal, bagay na wastong tinukoy ng sentral na pamunuan. Sa maikling panahon ng kampanyang elektoral, ibinukod at ihiniwalay nito ang abanteng seksyon ng masa mula sa ibang mga seksyong nagdala ng linyang antipasista at anti-Marcos. Hindi naisip na ang pandaraya ni Marcos sa eleksyon ay mag-uudyok sa mamamayan sa isang pag-aalsang noon pa lang mangyayari, pati ng matinding pagkakahati sa reaksyunaryong sandatahang lakas. Gumastos at nagsikap ang Partido para ipataw ang sektaryong kagustuhan nito sa mga organisasyon at alyansang may katangiang pangmasa at nagkakaisang prente noong panahon ng kampanya para sa biglaang eleksyong presidensyal.

Gayunman, nabawi rin ng pamunuan ng Partido ang kontrol at inisyatiba nang manawagan ito ng pambansang paglaban ng mamamayan, sa pakikipagtulungan sa lahat ng pwersang antipasista at anti-Marcos pagkatapos na pagkatapos ng hungkag na eleksyon.

Sa kabila nito, mayroong mga nasa labas ng Partido na pumupuna sa kamaliang boykot ng 1986 na labis na nagpapalaki nito hanggang ngayon para mailako ang sarili nilang maling linya at adyenda, ngunit hindi nasasansala nang maige ng Partido. May mga naggigiit — taliwas sa di-maipagkakailang datos — na ang Partido at mga progresibong organisasyong masa at alyansa, bunga ng pagkakamaling boykot ng 1986, ay hindi kalahok sa pag-aalsang masa sa EDSA na nagpabagsak kay Marcos at umaabot pa hanggang sa tuluyang pagbura sa naging papel ng Partido at rebolusyonaryong kilusan sa mga aksyong masa ng 1983-86 at sa mas mahabang proseso ng paghihiwalay at pagpapaluna sa pasistang rehimen.

Kasabay ng labis na pagdidiin sa papel ng ispontanyong masa at sa diumanong kawalan ng partisipasyon ng mga rebolusyonaryo at ligal na

progresibong pwersa, mayroong mga nagpapalaki sa papel ng sarili nilang mumunting organisasyong petiburgis at nagpapalabo sa naging papel ng mga upisyal ng US at Simbahang Katoliko at ng mga reaksyunaryong urisa paghahanda ng pag-aalsang kakumbina ang relatibong di-madugong rebelyong militar. Sa katunayan, nagkaroon ng pagpapanagpo ng mga magkakatanggaling organisadong pwersa at ng ispontanyong masa laban sa pasistang rehimeng kinamumuhian ng marami.

Pero ang pinakapantastikong palagay ay iyong iginigiit ng ilang promotor ng insureksyunismong lunsod. Sinasabi nilang kung hindi sa pagkakamaling boykot, pwede daw sanang naibagsak ng mga pwersang rebolusyonaryo ang naghaharing sistema, kasama ni Marcos, kung napamunuan ang ispontanyong masa tungo sa tagumpay gaya sa Nicaragua noong 1979, o di kaya, sa pinakamayos ay nakabahagi daw sana sa kapangyarihan ang mga rebolusyonaryo, kasama ang pangkating Aquino, ang Reform the AFP Movement (RAM) at mga katulad. Kaya kanilang itinuturing na ang pagkakamaling boykot ng 1986 ang siya nang pinakamalaking kamalian ng Partido.

Ang tunay na mas malaking pagkakamali sa ideolohiya, pulitika at organisasyon ay ang maling linya at ang isteryang anti-impiltrador na sumira sa Partido at kilusang masa sa Mindanaw noong 1985 at pagkatapos. Paano maaasahang makaagaw ang Partido sa kapangyarihan gayong isang taon bago ang pag-aalsang EDSA, ang mga pwersang rebolusyonaryo at mamamayan sa Mindanaw ay niraragasa na ng lohikal at aktwal na mga resulta ng maling linya ng insureksyong lunsod na kakumbina ng adbenturismong militar? Sinadya man o hindi, mayroong ilang responsable sa kapahamakan sa Mindanaw na patuloy na nakapagtaguyod sa maling linya at sa kanilang sarili sa loob ng Partido sa pamamagitan ng labis na pagpapalaki sa kamaliang boykot ng 1986 at pagpapalabo sa sarili nilang higit na malalaking kamalian.

PAGBUBUO NG NAGKAKAISANG PRENTE

Ang Partido ay mayroong rebolusyonaryong linya sa uri sa pagbubuo ng nagkakaisang prente para sa pambansa-demokratikong rebolusyon at para sa armadong rebolusyon. Ang rebolusyonaryong linyang ito sa uri ay ang pagbubuo, ng saligang alyansa ng mga manggagawa at magsasaka, paghimok sa petiburgesya at pambansang burgesya, paghihiwalay at paglaban sa mga sagadsaring reaksyunaryo, at pagsamantala sa mga hidwaan ng mga reaksyunaryo. May isang istruktura ng mga rekisito para umiral at sumulong ang rebolusyonaryong nagkakaisang prente ayon sa rebolusyonaryong linya ng Partido sa uri.

Una, kinakailangan ang pamumuno ng proletaryado sa pamamagitan ng Partido, na sa umpisa'y nagrekluta ng kasapihan nito sa mga unyon ng mga manggagawa, kabataan at mga kilusang masang nakabase sa kalunsuran at sa mga labi ng dating rebolusyonaryong kilusan.

Pangalawa, kinakailangan ang saligang alyansa ng proletaryado at ng uring magsasaka sa pamamagitan ng pagmumulat, pag-oorganisa at pagmomobilisa ng Partido sa masang magsasaka at pagtatayo ng Bagong Hukbong Bayan at ng mga samahang magsasakang pinamumunuan ng Partido.

Pangatlo, kinakailangan ang mas malawak na alyansa ng masang anak-pawis na mga manggagawa at magsasaka sa ikatlong batayang pwersa ng rebolusyon, ang petiburgesyang lunsod, sa pamamagitan ng lihim na NDF at iba pang hayag na mga alyansa.

Pang-apat, kinakailangan ang ibayong mas malawak pang alyansa ng mga positibong pwersa ng rebolusyon, na nag-uugnay ng mga saligang pwersa ng

rebolusyon sa pambansang burgesya. Sa ngayon, wala pang makabuluhang ekspresyon sa organisasyon ang nagkakaisang prente ng mga positibong pwersa bagamat may mga miyembro at grupo ng pambansang burgesya na nakikipagtulungan sa rebolusyonaryong kilusan sa mga lugar na malakas ang rebolusyonaryong kilusang armado at kilusang unyon.

Panglima, maaaring magkaroon ng pakikipag-alyansa sa ilang seksyon ng mga reaksyunaryong uri laban sa pangkating pinakareaksyunaryo. Mahusay na naipamalas ito sa pambansang antas sa antipasistang pakikibaka. Ang mga naliliwanagang panginoong maylupa at negosyante ay nagpapakita na ng kooperasyon sa pamamagitan ng pagbabayad ng buwis sa pamahalaang bayan at nakikipagtulungan sa Partido, BHB, NDF at mga organisasyong masa sa mga usaping tulad ng reporma sa lupa, relasyong sahurang, mga eleksyon, atbp.

Pang-anim, ang pinakamalawak na alyansa ay maaaring iharap laban sa pinakamakitid na target, ang pangkating reaksyunaryo na naghahari o siyang pinapaboran ng imperyalismo US nang higit sa iba. Paisa-isa at sunud-sunod na nilalabanan at ginagapi natin ang mga pinakareaksyunaryong pangkatin at sa prosesong ito'y nakapag-iipon tayo ng rebolusyonaryong lakas.

Kailangang gampanan ng Partido ang namumunong papel bilang kumakatawan sa mga kagyat at matagalang karapatan at interes ng uring manggagawa at dapat nitong mapag-iba sa antas ng mga usapin sa uri ang mga matatag at mapagkakatiwalaang alyado mula sa mga di-matatag at di-mapagkakatiwalaan.

Pero noon pa mang 1975, mayroon nang panukalang isantabi ang lenggwaheng Marxista-Leninista sa ANGBAYAN at sa partikular ang terminong "reaksyunaryong anti-Marcos" na eksakto ang kahulugan sa pulitika, sa pagtukoy sa mga alyadong tulad nina Benigno Aquino, Diosdado Macapagal at Joaquin Roces. May maling palagay na ang mga alyadong tulad nina Lorenzo Tanada at Jose W. Diokno, na tunay na nagdadala ng malinaw na linyang makabayan at progresibo sa mga pangunahing isyu, ay mag-aakalang sila ang tinutukoy at maiinsulto ng termino.

Kaya naglaho ang termino bandang katapusan ng mga taong 1970. Ang ipinalitayang terminong "repormistang burgis" na istrikto sa usapin sa ideolohiya at ginamit sa mga debate ng mga Bolshevik at Menshevik. May panahong malawak na inilapat ang terminong ito at nagtumpok na iisang kategorya ng mga pwersa at elementong reaksyunaryo at mga indibidwal at grupong kabilang sa mga positibo at saligang pwersa ng rebolusyon. Pero ang mas malaking resulta nito sa praktika ay ang pagpapalabo at paglito sa usapin ng makauring katangian at paninindigan ng mga reaksyunaryong anti-Marcos. Hinati ang mga "repormistang burgis" sa tatlong panig (kanan, gitna at kaliwa) at kung gayon, itinuring silang isang panggitnang bloke sa kabuuan.

Ginamit ng isang panig ang termino para suportahan ang isang sektaryong pusisyon. Itinaguyod nito ang taktika ng mapagpasyang tagumpay ng rebolusyon laban sa pasistang diktadurang US-Marcos at ang patakaran ng pagnyutralisa, pagbuwag at pag-alis sa kabuluhan ng blokeng "repormistang burgis". Kaya ang tendensya nito'y ipataw ang abanteng pusisyon at kagustuhan ng Partido sa mga ligal na organisasyong may katangiang pangmasa at pang-alyansa, sukdang magkahati-hati ang huli at mahiwalay sa malawak na prenteng antipasista ang mga elementong abante.

Binaligtad iyon ng isa pang panig na bumaling sa isang liberal na pusisyon naman. Ang isang pusisyong sukdulan ay tinugon ng isa pa. Sa gayon, humantong ang ilang elemento ng Partido sa Pambansang Komisyon sa Kalunsuran (NUC), Komisyon sa Nagkakaisang Prente (UFC), Pambansang Istap Militar (na kalauna'y

tinawag na pangkalahatang kumand) at ANG BAYAN sa pagturing na pambansang burgis ang pampulitikang paninindigan ni Aquino at liberal-demokratiko ang kanyang rehimen, sa halip na isang rehimen ng malaking kumprador-panginoong maylupa na suportado ng US. Gaya ng burgis na masmidyang Amerikano, ibinando nila ang linyang liberal-demokratiko ang bagong reaksyunaryong rehimen at lumikha ng kalituhan maging sa mga kasapi ng Partido at mga rebolusyonaryong organisasyong masa.

Paulit-ulit na lumilitaw ang mga pagkakamali sa gawaing nagkakaisang prente. Mayroong ilan, sa kagustuhang pabilisin ang pagkahinog ng insureksyunaryong sitwasyon sa kalunsuran, na nagpapanukala ng pagtatayo ng tuwiran at hayagang alyansa sa pagitan ng NDF at mga ligal na organisasyon at alyansa, progresibo at hindi, sa loob ng balangkas ng isang minimum na programang komun (ang tinaguriang adyenda ng bayan). Ang layunin diumano ay ipusisyon ang NDF sa sentro ng mga pakikibakang bayan na pauunlarin tungo sa mga armadong pag-aalsang masa. Pero ang tunay na ipinapanukala nila ay paggulo sa hangganang nag-iiba ng ligal at iligal na mga organisasyon at pakikibaka at paghatak ng NDF pababa sa antas ng mga ligal na kaalyadong organisasyon at personalidad, na ang marami'y nakapaloob pa sa repormismo bagamat may progresibong tingid sa ilang usapin.

Mayroon ding mga nagtutumbas ng nagkakaisang prente sa buong sambayanan at pagkatapos, nagpapatang sa Partido ng pagkasangkapan sa sambayanan kapag binabanggit ng Partido na mga sandata nito ang armadong pakikibaka at nagkakaisang prente. Hindi nila nauunawaan na ang proletaryong pamumuno sa pamamagitan ng Partido, ang armadong pakikibaka sa pamamagitan ng BHB at ang nagkakaisang prente sa pamamagitan ng NDF at iba pang pormasyon o mga informal na relasyong pagtutulungan ay pawang mga aspetong bumubuo ng rebolusyonaryong kilusan at pawang mga sandata o kasangkapan ng sambayanang Pilipino sa pambansa-demokratikong rebolusyon.

Mayroon ding mga nais itumbas ang NDF sa buong nagkakaisang prente at gawin ang NDF na isang pederasyong panlahat na humahawak ng pamumuno sa rebolusyonang Pilipino at kung saan nakapailalim sa pulitika at organisasyon ang Partido hindi lamang sa isang "sentrong pederal" kundi sa isang sentrong pinamamayarihan ng mga pormasyong petiburgis.

Sa kabila ng lahat ng pagsisikap na hangad ang pagpapalawak, ang NDF ay nananatiling isang lihim na nagkakaisang prente ng mga organisasyon ng mga saligang pwersa ng rebolusyon (proletaryado, uring magsasaka at petiburgesyang lunsod). Dapat bang umatras o muling pagtibayin kung ano ang NDF ngayon — bilang isang pormal ng organisasyon ng nagkakaisang prente ng mga batayang

Mayroong mga pumapawi sa kasaysayan ng NDF ng papel at inisyatiba ng Partido sa pagtatatag ng NDF at nag-aalis ng namumunong papel ng proletaryado sa nagkakaisang prente. Kapag pawi na ang proletaryong pamumuno, ang demokratikong rebolusyonang inisip ay walang iba kundi pagbuhay muli ng lumang liberal ng rebolusyon at panandaliang hegemonya ng mga pormasyon at ideyang petiburgis, sa kapakanan ng mga kasalukuyang mapagsamantalang uri. Sa katunayan, ang programa ng NDF ay sobrang idinitalye na at ilang ulit nang pinalabnaw dala ng pag-iisip na ang layunin kahit matapos maagaw ang kapangyarihang pampulitika (makumpleto sa saligan ang pambansa-demokratikong rebolusyon) ay ang pagtatatag ng isang "lipunang pambansa-demokratiko" at hindi pa lipunang sosyalista. Impluwensyado rin ito ng (ngayo'y nabigo na) programang Sandinista ng "demokrasyang multipartido" (walang sosyalistang rebolusyon) at "mixed economy" (walang sosyalistang konstruksyon) at ng mga patakaran ng mga rehimen ng rebisyonista na ang pundasyon ay pagwawaksi sa namumunong papel ng proletaryado.

rebolusyonaryong pwersa na tumatanggap sa pamumuno ng uring manggagawa, sa linyang bagong demokratiko at sa armadong pakikibaka?

Maaaring gawin ang internal na pagpapalakas ng NDF kahit manatili ito alinsunod sa orihinal na konsepto noong 1973 nang mayroon syempreng karampatang pag-aangkop sa di nangyaring inaasahan noon na ito ang magiging kabuuang nagkakaisang prente ng lahat ng mga uring makabayan at progresibo. At batay dito, pwedeng magpatuloy ang paglapit sa mga alyadong ayaw pumasok sa NDF pero handa sa iba't ibang balangkas ng relasyong dalawahang-panig at maramihang-panig.

Ang internal na pagpapalakas ng NDF ay nangangahulugan ng pagkumpirma sa katayuan nito bilang pinakasulong na organisasyong nagkakaisang prente ng mga saligang rebolusyonaryong pwersa ayon sa linyang bagong demokratiko. Nangangahulugan din ito ng pagpapaunlad ng mga lihim na organisasyong kaalyado o katulong sa NDF, na iba pa sa Partido kahit pinamumunuan o impluwensyado ng Partido, at ng BHB; at paglikha ng mga konseho at organong tutulong at maghahawan ng landas para sa pamahalaang bayan sa iba't ibang antas.

Sa halip na pairalin ang konsepto ng pederasyon, mas pleksibleng gamitin ang prinsipyo ng ugnayang kumperensyal, konsensuwal at konsultatibo ng mga organisasyong bumubuo ng NDF. Ito ang paraan para lampasan ang mga katanungang tulad ng kungang NDF ay nasa ilalim ng demokratikong sentralismo ng Partido o ang kabaligtaran; at para panatilihin ding bukas palagi ang pinto sa mga grupo at indibidwal na gustong sumama, depende sa mga sirkunstansya at lakas ng rebolusyonaryong kilusan.

Ang paglapit sa mga grupong makakaalyado ay hindi nangangahulugan ng pakikipag-ugnayan lamang sa mga gustong sumama sa NDF. Nangangahulugan rin ito ng pagtatayo ng relasyong dalawahang-panig o maramihang-panig sa kanila sa batayang konsultatibo at konsensuwal. Maaaring mas gusto ng ganitong mga alyado na makipag-ugnayan sa NDF mula sa labas at posibleng sa katayuang magkakapantay sa mas malapad na balangkas. Mula 1986, ang mga ligal na alyansang higit na pinalawak ay nagpakita ng daan kung paano itatayo ang mga alyansa sa batayang konsultatibo at konsensuwal, nang hindi kinakailangang mamili sa pagitan ng pederal at unitaryong anyo ng organisasyon o nang hindi nagkakandalito tungkol sa mga anyong ito ng organisasyon.

HINGGIL SA ISYU NG NEGOSASYONG PANGKAPAYAPAAAN

Noong panahong 1983-86, ang mga kilalang lider at pwersang nasa alyansa laban sa pasistang rehimen ay publikong nagpahayag ng mga panukala para sa mga pag-uusap pangkapayapaan at pambansang pagkakaisa sa pagitan ng mga rebolusyonaryong pwersa at isang bagong pamahalaang kapalit ng rehimen ng Marcos. Ang mga panukalang ito ay nagsilbi sa pagpapalawak at pagpapatibay ng nagkakaisang prente, kapwa sa paraang pormal at impormal.

Sa pagluklok niya sa kapangyarihan, si Aquino ay nagpalaya ng mga bilanggong pulitikal tulad ng kanyang ipinangako sa pagsisikap na kunin ang suporta ng pambansa-demokratikong kilusan; at nanawagan ng isang tigil-putukan tulad ng ipinahayag niyang interes dito bago pa man siya naging presidente.

Wasto para sa Partido na magdeklara ng kahandaang lumahok sa mga pag-uusap pangkapayapaan o, gaya ng mas gustong itawag dito ng rehimen ng Aquino, pag-uusap para sa tigil-putukan. Kung hindi, magmumukhang tutol tayo sa

kapayapaan sa harap ng alok ni Aquino para sa pag-uusap para sa tigil-putukan. Unang-una na, ang pambansa-demokratikong linya ng Partido ang linya para sa isang makatarungan at matagalang kapayapaan. Sa gayon, napagpasyahang isang lupon sa negosasyon ng NDF ang kakatawan sa lahat ng rebolusyonaryong pwersa.

Pero bago pumayag na pumasok sa pormal na negosasyong dalawahang-panig o pumirma sa isang kasunduang tigil-putukan, dapat sanang ginamit muna ng NDF ang lahat ng panahon para sa mga pag-uusap tungkol sa pag-uusap pangkapayapaan hanggangang adyenda ng mga pangunahing usapin at iba pang kundisyon ay mapagkasunduan nang kasiya-siya kapwa sa magkabilang panig. Pwede namang nagkusa ang NDF sa pagsasagawa ng propaganda kahit bago ang kasunduan para sa 60-araw na tigil-putukan. Pwedeng inilantad din nito ang kabilang panig na siyang ayaw makipagkompromiso, laluna kaugnay ng mga pangunahing isyu. Pwedeng binatikos ng NDF ang kabilang panig tuwing magbabantang itigil ang mga pag-uusap pangkapayapaan.

Maling pumayag, sa kabilang banda, na idaos lamang sa Metro Manila ang mga pag-uusap bago ang tigil-putukan. Ang mahinang kalusugan ng isa sa mga negosyador ng reaksyunaryong pamahalaan, si Senador Jose W. Diokno, na taos-pusong nirespeto ng NDF, ang nagdikta ng palagiang sa Metro Manila ang lugar ng mga pag-uusap bago ang tigil-putukan. Mali rin ang pagsang-ayon sa isang kasunduan para sa 60-araw na tigil-putukan nang walang anumang kasunduan sa adyenda ng mga pangunahing usapin para sa seryosong negosasyong pangkapayapaan. Ang dineklarang layunin ng kasunduang tigil-putukan ay para lamang lumikha ng klima para sa di-malinaw na diyalogo sa mga pangunahing usapin sa panahon ng tigil-putukan.

Isang katwirang ibinigay para sa kasunduang tigil-putukan ay maghahawan daw iyon ng daan para sa adyenda ng mga pangunahing usapin at para sa pormal na mga pag-uusap pangkapayapaan. Isa pang dahilang ibinigay ng ilang elemento sa Partido para sa kasunduang tigil-putukan ay ang pagbibigay ng pagkakataong maipakita ng mga pwersang rebolusyonaryo ang kanilang "mukhang tao" at para makapagpropaganda sa pambansang saklaw sa pamamagitan ng namamayaring burgis na masmidya.

Isa pang katwirang ibinigay ng iba pang elemento sa Partido ang pangangailangan ng hukbong bayan sa Mindanaw ng tigil-putukan para makapagpahinga sa presyur ng sobra-sobrang pagtatambak ng mga pwersang militar ng kaaway. Sa katunayan, ang mga pwersa ng kaaway sa Mindanaw ay nagkakagulo noon bunga ng malaking hidwaan sa pagitan ng mga kampong Marcos-Ver at Enrile-Ramos. Sa anu't anuman, pumasok na sa lokalisdong tigil-putukan ang ilang kadre sa Mindanaw nang walang pagsangguni sa sentral na pamunuan ng Partido. Nasa mahirap na kalagayan sila, hindi lamang dahil sa presyur ng kaaway, kundi at mas esensyal, dahil sa pangwawasak na ginawa ng maling linya at ng isteryang anti-impilrador.

Ang ilang elemento sa Komisyon sa Mindanaw ay dating nagdala ng lokalistang kaisipan na pwede silang umabante nang napakalayo sa ibang bahagi ng bansa sa pagpapalaya ng Mindanaw sa pamamagitan ng kumbinasyon ng mga opensiba ng mga pinalaking "regularisadong" pormasyon ng BHB at armadong insureksyong lunsod. Sa kalagayan ng pangwawasak sa sarili na likha ng isteryang anti-impilrador at ng matitinding pagsalakay ng kaaway, nagtangka silang maghanap ng malulusutan sa pamamagitan ng mga lokalisdong tigil-putukan, na hindi naisip na pwedeng magtulak sa pagwawatak-watak ng pambansang rebolusyonaryong kilusan at bukod pa'y hindi tunay na makalulutas sa mga suliraning dulot ng maling linya. Saanman tingnan, mayroong pagbaling mula sa sobrang-Kaliwa tungo sa pusisyong Kanan.

May ilang narnumunong kadre ng Partido na nagdala ng pananaw na ang ating armadong pakikibaka ay nalagay sa depensibang pusisyon sa pulitika matapos ang pag-aalsang EDSA. Iginiit nilang kailangan natin ng tigil-putukan para "irepusisyon" ang ating armadong pakikibaka sa bagong sitwasyon. Para sa kanila, ang tigil-putukan ang pangunahin sa lahat at ito'y isang mabuting bagay na nagsilbi sa ating layunin, sa kabila ng mga seryosong kahinaan ng kasunduang tigil-putukan at ibayong paglala ng mga suliranin natin sa seguridad sa kalunsuran at kanayunan.

Mayroon pang ilang naniwala na ang tigil-putukan at pag-uusap pangkapayapaan ay posibleng tumungo sa isa pang polarisasyon ng mga pwersa, kung saan si Aquino at iba pang "panggitnang pwersa" (kabilang ang mga pro-Aquinong malaking kumprador-burgis at panginoong maylupa) ay makakabig sa panig ng mga rebolusyonaryong pwersa laban sa US, AFP at iba pang sagadsaring pwersang reaksyunaryo na diumano'y pawang tutol sa tigil-putukan.

Sa proseso ng mga pag-uusap bago ang tigil-putukan, ang mga negosyador ng NDF ay naging vulnerable sa pagmamamnan ng kaaway. Naging madali para sa ahensyang paniktik ng kaaway na marunman ang mga negosyador ng reaksyunaryong pamahalaan at sundan ang mga negosyador ng NDF. Sa panahon ng mga pag-uusap bago ang tigil-putukan, naaresto ang isa mismong kagawad ng Komiteng Tagapagpaganap ng Komite Sentral.

Sa panahon ng tigil-putukan, ang lupon sa negosasyon at ang mga kinatawan ng NDF ay nakapagdaos ng mga pangmasang aktibidad na nagpakita sa suportang popular at simpatya para sa NDF. Pero sa pagtakbo ng mga ito, may lihim na kadre, Pulang mandirigma, mapagkakatiwalaang alyado at matatatag na baryo at iba pang erya ang nalantad sa mga ahensyang paniktik ng kaaway.

Kung ihahambing sa nakaraan, nakakuha nga ang NDF ng higit sa karaniwang atensyon sa burgis na masmidya. Pero pagkaraan ng dalawang linggo, ang mga opisyal na sibil at militar ng reaksyunaryong pamahalaan ay kumuha ng di hamak na mas malaking ispasyo at mas nakapagpatampok nang husto sa kanilang tipo ng mensahe.

Habang hinihiling ng lupon ng NDF sa negosasyon na maisagawa ang mas makabuluhang mga pag-uusap, higit na nagiging malinaw na ang bagong reaksyunaryong pamahalaang pro-US ay interesado lang sa tigil-putukan sa sumusunod na mga dahilan: (1) makakuha ng dagdag na panahon sa pagsasaayos ng reaksyunaryong sandatahang lakas dahil sa malaking pagkakahati sa pagitan ng kampong pro-Marcos at kampong anti-Marcos; (2) magpanggap na kampeon ng demokrasya, karapatang tao at kapayapaan; (3) hingin ang pagpapailalim ng mga rebolusyonaryong pwersa sa saligang batas ng reaksyunaryong pamahalaan at ang pagsuko ng Bagong Hukbong Bayan kapalit ng pangako ng pangkalahatang amnestiya at rehabilitasyon; (4) patigilin ang momentum ng armadong rebolusyon at hatiin kung posible ang mga pwersang rebolusyonaryo; at (5) dagdagan ang natipong datos sa pagmamamnan ng mga sebisyon ng paniktik.

Ang bugso ng antipasistang kilusan at ang panghihina ng rehimeng Marcos noong panahong 1983-86 ay nag-udyok sa pagluluwag sa seguridad ng mga kadre ng Partido na nasa mga sentral na organong istap at nasa listahan ng mga hinahanap ng kaaway. Ang tigil-putukan ay nag-udyok sa kanila ng higit pang kabulagsakan at pagluluwag sa seguridad na nagpatuloy kahit pagkatapos ng tigil-putukan. Nagpista ang kaaway sa dagsa ng datos sa paniktik.

Noong Marso 29, 1988, inumpisahan ng kaaway ang mga presisong reyds sa mga bahay ng sentral na pamunuan. Nakadakis sila ng mga pinuno ng Partido, mga opisyal ng pangkalahatang kumand ng BHB, dokumento, kagamitan at salapi. Sa loob ng taon ding iyon, nagpatuloy ang kaaway sa pagreyd sa mga lihim

na bahay ng NDF at pagdakip ng iba pang tauhan ng kilusang lihim at mga istak ng dokumento.

Sa panahon ding iyon, humigit-kumulang, may laganap nang pangamba sa hanay ng mga namumunong kadre ng Partido tungkol sa "lambat ng mga DPA ng kaaway". Tinanggap na nang walang gaaanong pagsusuri ang kongklusyon ng KAHOS na may malawak at matagal nang impiltrasyon ng kaaway sa Mindanaw at malamang sa iba pang mga rehiyon. Ito'y dagdag pa sa dating alerto laban sa pakanang impiltrasyon ng kaaway. At pagkatapos, naririyang ang matinding pagkabahala sa sunud-sunod na matagumpay na reyd ng kaaway at lumalaking pinsala sa iba pang pananalakay ng kaaway, na hindi masaklaw at malalim na nasusuri ang mga internal na batayan at dahilan at marami'y hindi maipirmi ang mga kagyat na sanhi. Kaya madaling inalihan ng sindak ang ilang kagawad ng Komite Sentral at ilang komite sa rehiyon noong 1988; mabilis na pinaniwalaan ang mga diumanong breyktru sa imbestigasyon. Sa gayon, namuo ang isteryang anti-impiltrador sa ilang rehiyon, laluna sa Metro Manila at Timog Katagalugan, at ilang sentral na organong istap, at bumiktima ng ilampung tao. Dala ng isteryang ito, nalagay sa panganib ang buhay ng Partido. Sa isang panahon ang sentral na pamunuan ng Partido mismo ay nasangkot sa kampanya sa Metro Manila, hanggang sa nakapagsagawa ito ng sariling imbestigasyon, natauhan sa malulubhang pagkakamali, at gumawa ng mga matatag na hakbang para pahintuin at iwasto ang kabaliwan sa pamamagitan ng mga malinaw na gabay sa wastong mga prinsipyo at pamamaraan sa karampatang proseso, pagsisiyasat, paglilitis at ebalwasyon ng ebidensya.

Dapat linawin sa puntong ito na ang isteryang anti-impiltrador ay maaaring mangyari buhat sa mga epektibong dagok ng kaaway na resulta ng naunang sobrang-Kaliwang pagkakamali o di kaya'y Kanang pagkakamali. Para makapagmatyag laban sa muling pagsulpot ng ganitong isterya, ang sentral na pamunuan ng Partido ay naglabas ng mga prinsipyo at pamamaraan sa pagsisiyasat, paglilitis at ebalwasyon ng ebidensya mula pa Nobyembre 1988. Higit na pinalalakas ng mga ito ang mga garantiya sa mga karapatang sibil na nasa Listahan ng mga Karapatan ng Probisyunal na Pamahalaang Rebolusyonaryo at ang mga garantiya sa mga karampatang proseso sa Saligang Batas ng Partido at mga Tuntunin ng Bagong Hukbong Bayan. Iniatas ang puspusang pagrepaso sa lahat ng kampanyang anti-impiltrador, kabilang na ang orihinal na kampanya sa Hangganan Quezon-Bikol. Ang pamunuan ng Partido ay naglabas din ng kumprehensibong gabay at nagdetalye ng mga instruksyon ukol sa seguridad mula 1989.

Bunga ng ilang pagsisikap na itulak ang bagong serye ng mga pag-uusap pangkapayapaan sa pagitan ng NDF at ng reaksiyaryong pamahalaan mula 1989 at pagkatapos, ang Partido at ang NDF ay patuloy na gumawa ng isang kumprehensibong balangkas para sa negosasyong pangkapayapaan upang mabigo ang pagsisikap ng kaaway na magkunwang siyang kampeon ng kapayapaan at palitawing ang mga pwersang rebolusyonaryo ang pinagmumulan ng karahasan, at makapanghati sa mga pwersang rebolusyonaryo at sa mamamayan. Ang mga pangunahing punto sa balangkas ay ang mga cumusunod:

1. Ang estratehikong linya ay ang pagtahak sa linyang pambansa-demokratiko para makamit ang makatarungan at matagalang kapayapaan.
2. Ang NDF ay isang pwersang nakikidigma (belligerent) sa isang gyera sibil at hindi lang isang pwersang insurekto. Hindi ito maaaring makipag-negosasyon sa reaksiyaryong pamahalaan kung hindi magkapatay ang katayuan sa ilalim ng internasyunal na batas.
3. Ang ligal at pampulitikang balangkas ay ang kalipunan ng mga

prinsipyong katanggap-tanggap sa magkabilang panig, mga internasyunal na pamantayan at ang mga kasunduang maaaring mabuo.

4. Kabilang sa adyenda ng mga pangunahing isyu ang mga sumusunod: pagrespeto sa mga karapatang tao at internasyunal na makataong batas; mga repormang panlipunan at pang-ekonomya; mga repormang konstitusyunal, pulitikal at elektoral; at ang mga armadong pwersa.

5. Kinakailangang may makatwirang tagal ng panahon at iskedylul para sa iba't ibang bahagi ng proseso.

6. Kinakailangang idaos ang negosasyon sa labas ng bansa para magaan at ligtas sa magkabilang panig.

7. Kinakailangang may ikatlong partido na dayuhang estado o internasyunal para tumayo sa kapasidad na itakda (tagapamagitan, katulong na tanggapan o saksi) ayon sa kasunduan ng dalawang panig.

8. Ang mga lokal o dayuhang ikatlong partido na mga dipanggobyernong tagapagtaguyod ng kapayapaan ay pwedeng kinokonsulta at makatulong sa prosesong pangkapayapaan.

Ang balangkas ng reaksyunaryong pamahalaan ay absolutong kabaligtaran ng sa NDF at hindi talaga isang balangkas para sa negosasyong pangkapayapaan kundi para sa pagkitil sa prosesong pangkapayapaan sa simula't simula pa lamang. Kabilang dito ang mga sumusunod:

1. Ang NDF ay dapat pumailalim sa saligang batas ng GRP.

2. Dapat isuko ng BHB ang mga armas nito at lusawin ito.

3. Kapalit ng dalawang puntong unang nabanggit, ang GRP ay magaalok ng amnestiya at mga hakbang para sa rehabilitasyon ng mga bibigyan ng amnestiya.

4. Dapat gawin ang negosasyon sa Pilipinas.

5.*Kung ayaw sumang-ayon ng pamunuan ng NDF sa alinman sa mga punto sa itaas, ang GRP at AFP ay hindi papasok sa anumang pormal na dalawahang-panig na pakikipag-usap sa NDF, pero maghahabol ng mga lokalisdong diyalogo at tigil-putukan para sa pagsuko ng mga lokal na lider at pwersa ng PKP, BHB at NDF.

Malinaw ang magkakatanggaling balangkas. Ang mga sumisisi sa Partido at iba pang rebolusyonaryong pwersa dahil sa kawalan ng pormal na dalawahang-panig na pag-uusap sa pagitan ng NDF at GRP ay nakasisira sa interes ng rebolusyonaryong kilusan. Ang mga nagpoposturang nasa ibabaw ng NDF at GRP, nagsasabing interesado lang sila sa pagpapatigil sa mga pinsala sa tao na dulot ng gyera sibil, at labis na pinasimpleng nagtuturing na magkapantay sa pagkamarahas ang magkabilang panig, ay nagpapalabo sa katunayan sa makatarungan at makatwirang adhikain ng armadong rebolusyon at sa gayo'y binibigyang-matwid ang pananatili ng marahas na sistema ng pang-aapi at pagsasamantala.

Dapat nating tuligsain ang mga elementong hindi nakauunawa sa singil ng matagalang tigil-putukan sa rebolusyonaryong kapasyahan at pwersa ng bayan at labis na nagpapalaki sa halaga ng matagalang tigil-putukan bilang paraan sa pagpapalawak ng nagkakaisang prente at pagpapalakas ng kilusang masa para sa

armadong insureksyong lunsod.

Dapat nating biguin ang reaksyunaryong pagsisikap na ipantay ang NDF sa mga rebeldeng paksyon ng AFP at sa iba't ibang organisasyong di-panggobyerno na sari-sari ang katangiang pampulitika (kabilang na ang mga pinakareaksyunaryo) sa isang diumano'y prosesong pangkapayapaan para mabuo ang isang malawak na prenteng anti-imperyalista para sa isang "armadong insureksyon sa loob ng ilang taon". Ito ay isang musmos na pakana.

Dapat rin nating biguin ang pagsisikap ng ilang reaksyunaryong elementong kleriko na ipatanggap sa rebolusyonaryong kilusan ang estratehikong hamlet sa pamamagitan ng simpleng pagpapalit ng pangalan, tulad ng "sona ng kapayapaan" o "sona ng buhay". Ang ating rebolusyonaryong baseng masa ay mapayapa at puno ng produktibong buhay, liban kung nanghihimasok at naghahasik ng kamatayan at paninira ang mga reaksyunaryong pwersa.

Dapat ipatigil ang pagpunta-punta sa Maynila ng mga kadre ng NDF na nasa listahan ng hinahanap ng kaaway, para makipagtagpo sa mga personalidad na malamang o tiyak na minamanmanan at doo'y makipag-usap sa mga ito tungkol sa posibilidad ng kapayapaan. Ang paulit-ulit na napatutunayang kabayaran ng ganitong mga pakikipagtagpo ay dapat makakumbinse sa lahat na ang mga pag-uusap tungkol sa mga pag-uusap pangkapayapaan ay pinakamahusay nang ipaubaya sa mga nasa kalagayang pinakaligtas o hindi bulnerable sa lahat.

Kaugnay ng usapin ng negosasyong pangkapayapaan, dapat tanggihan ang anumang ideyang sobrang-Kaliwa pero Kanan na kapag hindi posible ang armadong insureksyong lunsod, kailangan maghabol tayo ng mapayapang pakikipagkasundo sa kaaway, bumitiw sa armadong rebolusyon at umasa sa parlamentarismo. Kailangan ding tanggihan bilang mayor na batayan ng negosasyong pangkapayapaan ang kaisipang dapat maghabol ang NDF ng mapayapang pakikipagkasundo dahil ito diumano ang tunguhin sa daigdig. Ang makatarungang kapayapaan sa Pilipinas sa esensya ay isang bagay na kailangang ipaglaban ng sambayanang Pilipino.

Kung hindi pa uubra ang negosasyong pangkapayapaan sa ngayon, ito'y dahil sa sobrang pagmamatigas ng reaksyunaryong pamahalaan. Ang kawalan ng negosasyong pangkapayapaan ay nangangahulugan lamang na ang mga pwersang rebolusyonaryo at ang mamamayan sa ilalim ng pamumunong Partido ay kailangang magtrabaho at lumaban nang mas matatag pa kaysa sa nakaraan para mabago ang timbangan ng mga pwersa sa Pilipinas.

III. SA LARANGAN NG ORGANISASYON

NAMUMUKOD NA TAGUMPAY ng Partido Komunista ng Pilipinas na ito'y naging isang organisasyong pambansa na may malalim na ugat sa hanay ng malawak na masa ng sambayanan, lalo na sa hanay ng masang anak-pawis na mga manggagawa at magsasaka. Ang Partido at ang masang pinamumunuan nito ay nasa kalunsuran at sa malalawak na bahagi ng kanayunan, sa kapatagan, kabundukan, mga lambak at mga aplaya.

Sa buong kasaysayan ng Pilipinas, hindi pa nagkaroon ng isang rebolusyonaryong organisasyon na katulad ng Partido na may ganitong pambansang saklaw at ilalim ng ugat sa hanay ng malawak na masa ng sambayanan. Ang kasapian ng Partido ay ilampung libo at binubuo ng mga kadre at kasapi. Sa tulong ng mga rebolusyonaryong aktibista, nalampasan na ng Partido ang

Katipunan ng 1898 at lalong higit ang lumang Partido Komunista ng Pilipinas sa pambansang latag at sa iba pang makabuluhang aspeto.

Naririyang ang Partido saanman umiiral ang itinayo nitong hukbong bayan, mga lihim at ligal na organisasyong masa at mga organo ng kapangyarihang pampulitika. Ito ay nasa ulo at bag-as ng rebolusyonaryong kilusang masa. Kumikilos ito sa mga bagong lugar ng pag-unlad, gayundin sa mga tradisyunal na institusyon at organisasyon.

Utang ng Partido ang lakas nito sa mga kadre at kasapi at sa lahat ng martir na tumalima at nagpatupad sa wastong linya ng Partido; at sa malawak na masa ng sambayanang sumusunod sa pamumuno ng Partido ayon sa pangkalahatang linya ng bagong demokratikong rebolusyon laban sa mga imperyalista at mga lokal na mapagsamantang uri.

Ang Partido ay ang abanteng detatsment ng proletaryado at ng rebolusyong Pilipino. Kung wala ang talibang ito, ang rebolusyonaryong kilusang masa na nagdadala ng linyang bagong demokratiko ay hindi mabubuo at makasusulong. Kahit ang mga kakambal na produkto ng kilusang ito, gaya ng mga grupo at tendesyang petiburgis na may iba't ibang antas ng pagkamakabayan at pagkaprogresibo, ay hindi sisigla kung hindi lumalaki at sumusulong ang Partido at rebolusyonaryong kilusang masa. Ang pag-atake sa talibang papel ng Partido ay pagtatangkang biguin ang rebolusyon at ibalik ang pinakamasahol na anyo ng reaksyon.

Ang pangunahing prinsipyo ng Partido sa organisasyon ay demokratikong sentralismo. Ito ay sentralismong nakabatay sa demokrasya at demokrasyang nakapailalim sa sentralisadong pamumuno. Para sa karagdagang paliwanag, masaklaw tayong sumipi mula sa Saligang Batas ng Partido.

Ang mga batayang kundisyon ng demokratikong sentralismo ay ang mga sumusunod:

1. Ang mga namumunong organo ng Partido sa lahat ng antas ay ihahalal at magiging responsable sa organisasyon ng Partido o kumperensyang naghalal sa mga ito.

2. Pagkatapos ng malaya at masusing talakayan, ang mga desisyon ng Partido ay ipatutupad.

a. Ang indibidwal ay nakapailalim sa organisasyon;

b. Ang minorya ay nakapailalim sa mayorya;

k. Ang nakabababang antas ay nakapailalim sa nakataas na antas;

d. Ang buong kasapian ay nakapailalim sa Komite Sentral at sa Pambansang Kongreso.

3. Ang mga namumunong organo ay laging magbibigay ng pansin sa mga ulat at pananaw ng mga nakabababang organisasyon ng Partido at ng masang kasapian ng Partido at palagi mag-aal sa mga kongkretong karanasan at magbibigay ng maagap na tulong sa paglutas ng mga suliranin.

4. Ang mga nakabababang organisasyon ng Partido ay magbibigay ng mga regular at ispesyal na ulat tungkol sa mga gawain nila sa organisasyong nakataas sa kanila at maagap na hihiling ng mga instruksyon tungkol sa mga suliraning nangangailangan ng desisyon ng nakataas na organisasyon ng Partido.

5. Ang mga organisasyon ng Partido ay sumusunod sa prinsipyo ng kolektibong pamumuno at lahat ng mahalagang usapin ay pinagpapasyahan ng kolektibo.

Ngunit ang demokratikong sentralismo ay hindi lamang ang demokratiko at kolektibong proseso ng pagpapasya. Ang mga desisyon ay kailangang sumang-ayon sa mga batayang prinsipyong diwa ng pag-iral ng Partido. Ang mga puntong ito ay nakasaad sa Saligang Batas at Programa ng Partido; at ang mga ito ang gabay sa pagtukoy sa mga tagumpay, suliranin at tungkulin; at sa panloob na demokrasya at disiplina sa Partido at sa pagsasagawa ng pagpuna at pagpuna sa sarili.

Hindi pinahihintulutan ng demokratikong sentralismo ang paglabag sa Saligang Batas ng Partido, ang pagmenos at pagwasak sa saligang buhay ng Partido, ang gawi ng burukratismo gayundin ng ultra-demokrasya o liberalismo at ang pagwawalang-bahala sa sariling seguridad at sa seguridad ng iba at ng buong Partido.

Kinakailangan ang mahusay na paglilinaw sa mga dahilan ng kabiguan ng Partido na magparami ng kasapi at higit na mapaunlad ang kumprehensibong buhay ng Partido, lalo na sa batayang antas. May ilang elemento at ilang takbo ng pag-iisip na pumipigil dito.

ANG MGA SENTRAL NA ORGANONG NAMUMUNO AT ISTAP

Sa mahaba nang panahon, walang naidaos na Kongreso ng Partido. Gayunman, ang pagkukulang na ito ay napunuan ng pagdaraos ng mga pulong plenaryo ng Komite Sentral. Sa kasaysayan ng ibang partidong nasa maigting na armadong pakikibaka, ang matatagal na patlang sa pagitan ng mga kongreso ng partido ay nangyayari bunga ng mga sukdulang kahirapang dulot ng kaaway. Ang nagpapatuloy na patlang sa ating kaso, sa anu't anuman, ay hindi pangkaraniwan at kailangang lutasin. Maging ang mga pulong plenaryo ng Komite Sentral ay pwede sanang mas madalas na naidaos laluna sa mga partikular na pagkatataong may hinaharap na malalaking usapin sa pakikibaka o di kaya'y pagbabago sa sitwasyon na may pangkalahatan at matagalang kabuluhan.

Pero higit na mas nakakabahala kaysa mahabang patlang sa Kongreso ang tunguhin ng ilang elemento, mula pa maagang bahagi ng mga taong 1980, na magsantabi at lumihis sa mga batayang prinsipyo at tuntuning pang-organisasyon na itinakda ng Saligang Batas at Programa ng Partido. Ang pagkaantala sa pagdaraos ng Kongreso ay pwedeng ituring na may bahaging nakabuti rin, sa puntong ang mga batayang prinsipyo ay nanatiling buo at maaari pang muling pagtibayin ng mga proletaryong rebolusyonaryong kadre.

Magiging isang ganap na kapahamakan ngayon kung, sa isang Kongreso ng Partido noong bandang mga taong 1980, nagtagumpay ang ilang elemento sa pagtanggali sa Saligang Batas at Programa ng Partido ng pagsusuri sa lipunang Pilipino, kritikang anti-rebisyunista at teorya ng digmang bayan. Sa katunayan, ang mga batayang dokumentong ito ang sinangguni ng sentral na pamunuan noong 1985 sa pagtatanggol sa linya ng Partido laban sa mga pagsisikap na itulak ang linya ng pagpapabilis ng tagumpay militar sa pamamagitan ng kumbinasyon ng adelantadong pinalaking mga armadong pormasyon at armadong insureksyong lunsod. Ang balintuna nito, nagbubunga na noon ng kapahamakan ang maling linyang ito ngunit mataas pa ang reputasyon ng mga nagtutulak nito base sa mga pansamantalang tagumpay ng kanilang mga opensibang militar sa isang pangunahing isla noong 1981-83.

Sa anu'tanuman, may isa pang di-maikakailang matagal nang di-pagsunod sa Saligang Batas ng Partido. Ang tanggapan ng Pangkalahatang Kalihim, na

inoobliga ng Saligang Batas, ay halos binuwag na. Hindi maaaring buwagin ng anumang namumunong organo ang tanggapang ito na itinakda ng Saligang Batas na tagapamahala sa araw-araw na mga usaping administratibo at kalakaran para sa sentral na pamunuan.

Sa halip, binuo ang istrukturang umiinig sa mga komisyong nakatuon sa mga pangunahing linya ng gawain. Isang resulta nito ang tuluy-tuloy na pagluwag ng pagsubaybay sa at paghina ng mga saligang gawain sa organisasyon at edukasyon ng Partido, bagay na lalo pang lumaganap sa buong Partido nang ipatupad ang katulad na istruktura sa mga rehiyon.

Isa pa ang sobrang pagdami ng mga sentral na organong istap na tuwirang nakapailalim sa Komite Sentral sa pamamagitan ng Komiteng Tagapagpaganap. Layunin ng mga ito ang pagtulong sa sentral na pamunuan (Komite Sentral, Kawanihang Pampolitika at Komiteng Tagapagpaganap) at hindi ang hadlangan, pagurin o balewalain ito.

Pero dahil umabot hanggang sa puntong ang mga sentral na organong istap na ito ay nagtatamasa ng papalaking awtoridad at kapangyarihan, kumikilos na silang awtonomo na mag-isang nakapagpapasya tungkol sa mga patakaran, nang walang naunang pahintulot ng sentral na pamunuan; nakapagpapakalat ng diumano'y mga papel sa oryentasyon, estratehiya, programa at patakaran sa anyo ng mga burador; at gumagawa ng mahahabang pulong, mahahabang papel at mga isyu ng kontrobersiya sa ibang organong istap (hal., NOC laban sa NUFC tungkol sa mga islogan at mga proseso sa organisasyon) at sa mga nakabababang namumunong organo (NOC laban sa Maynila-Rizal tungkol sa isyu ng pambansa-demokratiko o sosyalistang oryentasyon ng kilusang manggagawa). Ang mga kontrobersyal na isyu at dokumento ay pana-panahong itinatambak sa mga sentral na pamunuan, o di kaya ang huli ay naoobligang maghabol sa kanila.

Inaako ng sentral na pamunuan ang responsabilidad sa ganitong burukratikong kalagayang bumibiktima sa kanya. Bilang bag-as ng sentral na pamunuan sa araw-araw, ang Komiteng Tagapagpaganap ay kailangang maglabas ng mga napapanahong pahayag tungkol sa mga mayor na isyung pampubliko, pambansa o pandaigdig; kagyat at mapagpasyang lumutas sa mga suliranin; magpatakbo ng mga sentral na organong istap sa pamamagitan ng maiikling sulat ng instruksyon o mga direktiba; magpanumbalik sa Pangkalahatang Kalihiman para mangasiwa sa araw-araw na mga usaping administratibo at kalakaran; at magbawas sa iba pang sentral na organong istap, maglinaw sa mga hangganan ng mga tungkulin ng mga organong istap, magwasto sa istilong paggawa ng mga ito, maglipat sa kanayunan ng mga organong istap na kinakailangang pumirme doon at magpadala sa mga rehiyon at kanayunan ng labis na tauhang-istap na nakabase sa kalunsuran, lalo na iyong mga nasa listahan ng mga hinahanap ng kaaway.

Tuwig may mahalagang pagkakaiba sa pananaw o may lumilitaw na kontrobersya sa pagitan ng mga organong istap o sa pagitan ng isang organong istap at isang nakabababang organo, ang isyu ay kailangang maagap na ulat sa Komite Tagapagpaganap at hindi dapat pinatatagal o pinanganganak ng mahahabang pulong, mahahabang papel at kaguluhan sa gawain. Kung ang Komiteng Tagapagpaganap at ang mga ehekutibong opisyal nito ay inaasahang gumawa ng napapanahong mga gabay, pahayag at direktiba, ang mga sentral na organong istap at nakabababang namumunong organo ay dapat ding gumagawa ng mga napapanahong ulat at rekomendasyon.

Ang mga komisyong teritoryal (interrehiyunal) ay inisip sa simula na magiging mga administratibong organong sumasaklaw sa ilang rehiyon. Noong 1985, ang mga ito ay itrinansporma ng ika-9 na plenum ng Komite Sentral sa pinakamataas na organong gumagawa ng patakaran sa kani-kanilang saklaw, pero tinukoy ring ang mga komisyon ay dapat magpadulas ng daloy ng mga ulat

mula sa mga komiteng sa rehiyon tungo sa Komiteng Tagapagpaganap ng Komite Sentral. Sa praktika, umunti nang umunti ang mga ulat mula sa mga rehiyon at ang Komiteng Tagapagpaganap ay napagsarhan sa mga rehiyon sa iba't ibang paraan.

Ang mga komisyong teritoryal ay hinihirang at dapat magtrabaho bilang mga organong istap. Dapat nilang ayusin ang napapanahong palitan ng komunikasyon sa pagitan ng Komiteng Tagapagpaganap at ng mga komiteng sa rehiyon. Pwedeng magbigay sila ng nararapat na paunang liham, pati mga rekomendasyon, para sa KT pero hindi nila maaaring agad-agad na ipalagay na pwede silang gumawa ng mga desisyon sa ngalan ng anumang nakataas na organo hinggil sa mahahalagang isyu na sangkot ang kwestyon ng pagtalima sa linya ng Partido o hindi.

Kailangang tinitiyak ng mga sentral na namumunong organo, ng Komisyong Militar at ng organisasyon ng Partido sa loob ng Bagong Hukbong Bayan, na walang kumand ng hukbo na nagsasantabi sa estratehikong linya at sa mga kumprehensibong rekisito ng digmang bayan. Kahit ang pangkalahatang kumand ng Bagong Hukbong Bayan ay hindi pwedeng gumawa ng mga dokumento at kumperensya sa estratehiya na taliwas o lihis sa estratehikong linya ng digmang bayan. Ang absolutong pamumuno ng Partido ay nangangahulugang ang Partido ang nagpapasya sa linya at bumabalanse nang mahusay sa disposisyon ng mga kadre at rekurso ng Partido at tumitiyak sa papalaking partisipasyon at suporta ng mamamayan.

Hindi kailanman dapat "maiwan" na lang ang Partido at ang masa para humabol sa diumano'y mga "independiyente at hiwalay" na inisyatiba ng anumang kumand ng hukbo sa anumang antas. Ang problema'y hindi dahil sadyang mabagal ang pamunuan ng Partido, kapag ang mga inisyatibang lihis sa estratehikong linya ay umuubos ng mga kadre at rekurso sa adelantado at dimasusustineng malalaking pormasyon at istap militar. Ang Partido at masa ay hindi kailanman makakahabol sa linyang lumalamon ng mga kadre at rekurso sa isang makitid na paraan at humahantong sa biglaang pagkabawas ng baseng masa at kapinsalaan sa lahat ng larangan ng gawain. Palagi ang tungkulin ng mga kadre at kasapi ng Partido na iigiit ang mga batayang prinsipyo at ipatupad ang wastong linya sa halip na bumuntot sa maling linya. Ang konsepto ng hiwalay na istrukturang militar ay hindi rin dapat pahintulatang tumungo sa pagpawi ng mga kolektibo at buhay ng Partido sa anumang antas ng hukbong bayan.

May mga elemento sa mga organong istap at mga namumunong organo rin na nakabase sa Metro Manila at iba pang syudad na kumikiling sa labis na pagpapalaki sa halaga ng kanilang gawaing lunsod gawa ng pagkahaling sa linyang insureksyunista bilang pangunahing paraan ng pag-agaw ng kapangyarihang pampulitika kahit ano pa ang antas ng pag-unlad ng digmang bayan at hukbong bayan. Ang praktikal na resulta nito ay ang pagkaunti ng mga kadre ng Partido na may pinag-aralan, kasanayang propesyunal at teknikal na handang maglingkod sa mamamayan sa kanayunan at sumanib sa hukbong bayan.

Ang masang magsasaka at ang kanayunan kapag umaasa lang sa sarili ay hindi makapagpapalitaw ng ganitong mga kadre. Kung hindi makapagbibigay ng ganitong mga kadre ang kalunsuran, ang digmang bayan at hukbong bayan ay hihina at guguhoy; at ang mga ligal na progresibong organisasyong masa at mga armadong partisano sa syudad ay magiging pipitsuging target ng kaaway. Ang mga paglabag sa partikular na linya ng pangunahing ligal at depensibong katangian ng pakikibakang lunsod ay pwedeng mag-udyok ng pagsalakay ng kaaway sa

napakabulneraheng mga ligal na demokratikong organisasyong masa at pati mga lihim na organong istap. Kung walang mga larangang gerilya at baseng masa sa kanayunan, kung saan pupunta at magpapatuloy ng rebolusyonaryong gawain ang mga kasamang tubong-syudad kapag hindi na sila epektibong makakilos sa kalunsuran?

Ang konsepto ng armadong insureksyong lunsod ay kailangang hindi na gamiting katwiran sa pagkakait ng mga kadre sa kanayunan at pagpabor sa mga yunit ng armadong partisano sa syudad at mga organong istap na nakabase sa kalunsuran; o sa labis na pansin sa pagrekluta sa mga yunit ng armadong partisano sa syudad ng mga elementong "matapang" o "lantad na" na kadudad naman ang komitment sa pulitika.

Samantalang ang mga sentral na organong istap ay nagtatamasa ng sobrang awtonomiya, na ang ilan nga ay hanggang sa halos nagsasariling kaharian na, at ang mga nakabababang namumunong organo ay nagtatamasa ng di mapag-aalinlanganang pampulitikang awtoridad sa kani-kanilang saklaw, may maling kaisipan namang itinataguyod ang ilang elemento na nagkakait sa Komiteng Tagapagpaganap ng pampulitikang awtoridad at gustong gawin itong tagapagpatawag na lamang ng mga pulong ng Politburo.

Ang palagay na ikinakalat ng isang elemento na wala nang KT o walang pampulitikang awtoridad ang KT ay walang ibang ibubunga kundi ang pagpapahina sa sentro ng Partido at pagsusulsol sa mga tunguhing kanya-kanya gaya ng mga nagsasariling aksyon ng ilang namumunong kadre at ilang sentral na organong istap, na lampas sa kanilang awtoridad at labag sa mga sentral na patakaran at desisyon.

Ang bag-as ng sentral na pamunuan ng Partido sa araw-araw ay ang Komiteng Tagapagpaganap. Maaari itong gumawa ng mga desisyon, alinsunod sa mga batayang prinsipyong nasa Saligang Batas at Programa at mga patakaran at umiiral na pasya ng mga nakatataas na namumunong organo. Humahawak ito ng responsabilidad at umaako ng mga risiko sa loob ng balangkas na ito. Kung walang bag-as ng sentral na pamunuan sa araw-araw, kung ang Komiteng Tagapagpaganap at ang mga opisyal nito ay walang pampulitikang awtoridad at karapatang magpasya sa pagitan ng mga pulong ng anumang nakatataas na namumunong organo, ang Partido ay mawawalan ng ulo at utak na gumagana sa araw-araw.

Kung wala ang araw-araw na pampulitikang awtoridad ng Komiteng Tagapagpaganap, maaaring samantalahin ng ilang elemento (pati ng kaaway) ang mga patlang sa pagitan ng mga pulong ng Kawanihang Pampulitika at Komite Sentral. Sinumang manggugulo ay pwedeng magpumilit na kumakatawan sa KP o KS, para ipalaganap ang mga desisyon ng KP o KS batay sa sarili niyang kakaibang pananaw at gumawa ng anumang kalokohang labag sa linya ng Partido, dahil ang KP, KS o ang Kongreso ay hindi pa nakasesyon.

Dapat unawaing may serye ng pagpapakatawan ng mga kapangyarihan mula sa pangkalahatang kasapian ng Partido, tungo sa Kongreso, tungo sa Komite Sentral, tungo sa Kawanihang Pampulitika at tungo sa Komiteng Tagapagpaganap; at serye ng responsabilidad mula sa nakabababang organo/mga organo, tungo sa mga nakatataas na organo/mga organo at organisasyon/mga organisasyon. Ang Komiteng Tagapagpaganap ay tinutukoy pa ng Saligang Batas ng Partido na isang tuwirang organo ng Komite Sentral. Nakatataas ito sa sinumang indibidwal, anuman ang kanyang ranggo, bagama't nakapailalim ito sa KP, KS at sa Kongreso.

HINGGIL SA PAGBABASE SA LUNSOD AT BURUKRATISMO

Ang organisasyon ng Partido at mga organisasyong masa sa Metro Manila at iba pang kalunsuran ay una at nagpapatuloy na pinanggagalingan ng mga proletaryong rebolusyonaryong kadreng may pinag-aralan at may ilang kasanayang propesyunal at teknikal, para sa kanayunan sapul pang pag-uumpi sa ng armadong rebolusyon.

Noong ideklara ang batas militar noong 1972, malaking bilang ng kasapi ng Partido at aktibistang masa ang gusto sanang pumunta sa iilan pa lamang na sonang gerilya. Subalit iilan lamang ang kinayang saluhin noon ng mga sonang ito. Kaya, may malaking bilang ng kadre ng Partido at aktibistang masa na napilitang lubos na manatili sa kilusang lihim sa kalunsuran sa loob ng ilang sentral na organong istap at namumunong organo sa rehiyon, laluna sa Metro Manila.

Nang nagkaroon ng makabuluhang pagdami ng mga larangan at sonang gerilya noong 1974, ang mga kasapi ng Partido at mga aktibistang masa na kumilos muna sa Metro Manila ay daan-daang ipinadala sa iba't ibang rehiyon. Ang linyang ito sa disposisyon ay nakatulong sa pagpapalakas ng armadong rebolusyonaryong kilusan at naglatag ng batayan para sa pagpapanibagong-lakas ng ligal na demokratikong kilusan sa pambansang saklaw.

Bunga ng aktwal na pagkabuwag ng namumunong organo at ng organisasyon ng Partido sa Maynila-Rizal noong 1979, kinuha ng sentral na pamunuan ang responsabilidad sa Partido at kilusang masa sa rehiyong pambansang kabisera; at nagsimulang magtayo at magbase doon ng mga sentral na organong istap na gumagamit ng mga dating detinidong pulitikal at mga kadre ng Partido na nasa listahan ng mga hinahanap ng kaaway. Ang gayong pagbabase sa syudad ay binigyang-matwid din ng labis na pagpapalaki sa gawaing lunsod na bunga ng konsepto ng tatlong estratehikong koordinasyon.

Di nagtagal, ang mga bulnerableng tauhang ito ay nasaklaw ng epektibong pagmamamnan at mga pandadakup ng kaaway noong maagang bahagi ng mga taong 1980. Pero hindi natutunan mula doon ang leksyon na ang gayong tipo ng kadre ay hindi dapat ibinabase sa Metro Manila para magpatakbo ng mga sentral na organong istap na nakabase sa kalunsuran; at mayroong mga organong hindi sa Metro Manila, kundi sa kanayunan dapat nagbahase.

Ang sinunod na linyang pang-organisasyon ay kabaligtaran ng linya noong mga taong 1970 na ang mga kadreng produkto ng kalunsuran ay sistematikong itinatagala sa kanayunan upang palakasin ang armadong rebolusyon at iligtas din ang mga kadre ng Partido na lantad na at hinahanap ng kaaway.

Pinayagan ng mga namumunong organo ng Partido na mag-ipon ng bulto ng mga kadre ng Partido ang mga organong istap o ang mga istrukturang administratibo na nakabase sa kalunsuran. Maging ang pangkalahatang kumand (dating tinatawag na pambansang istap militar) ng BHB ay nagbase sa Metro Manila mula pa noong mga taong 1980. At mula 1986 umiral ang kaisipang padaliin ang pagputok ng insureksyong lunsod at magpalabas ng mga atas sa hukbong bayan sa kanayunan mula sa malaking syudad sa pamamagitan ng modernong kagamitan sa komunikasyon. Walang katapusan ang mga ispesyal na proyektong pwedeng gamiting matwid sa pananatili ng pangkalahatang kumand ng BHB sa Metro Manila. Ang mga proyektong ito ay hindi ipinagkatiwala sa mga tanggapan o tauhang mas ligtas at mas epektibong makatitigil pa sa kalunsuran.

Sa kabila ng lahat ng salita para sa digmang bayan, lumalaki ang impluwensya ng linyang salungat dito na pumipinsala sa Partido at rebolusyonaryong kilusan. Ang ganitong maling linya ay hindi kailanman lubusang

napuna, laluna ang tungkol sa pangyayaring ang mga pangunahing pinuno ng nakabase-sa-kalunsurang komisyon at iba pang organong nangangasiwa sa Mindanaw, kung saan unang ipinatupad ang linya, ay naitaboy mula sa isla o napilay na ng kaaway noon pa mang 1984.

Ang pangkalahatang kumand ng BHB, kasama ang ibang sentral na organong istap ng Partido, ay naggumiit sa Metro Manila ayon sa maling linya ng "pagpulisyon" ng sarili para sa napakatagal nang hinihintay na "biglang pagpihit" ng sitwasyon na pwedeng magpaputok sa insureksyong lunsod. Hilang ginhawang duiot ng hi-tech na mga kagamitang elektroniko sa kalunsuran na magagamit sa pagpapadala ng mga atas para sa mga pambansang opensiba sa hukbong bayan sa kanayunan, ang tendensya ay itulak ang mga sentralisadong kampanya at ispesyal na proyekto na sumasagasa sa pamunuan ng Partido at hukbo sa mga rehiyon at teritoryo. Kaugnay ng linyang ito ang pagkakalulong sa mga ispesyal na proyekto, na itinuturing na esensyal sa pagkalap ng lohistika — mula sa itaas o mula sa labas ng bayan — para sa adelantadong pinalaking mga pormasyong militar na hindi kayang suportahan ng lumiliit na baseng masa.

Ang ilang kumand sa rehiyon ay nagbase rin sa kalunsuran. Kaalinsabay, ang pagtatayo ng mga istap sa iba't ibang antas ng kumand — rehiyon, larangang gerilya, batalyon at kompanya — ay lumalamon sa nakapako at nababawasang bilang ng mga kadre ng Partido.

Kapag nagsasalita tungkol sa "regularisasyon" ang ilang elemento, ang aktwal na sinasabi nila ay ang pagtatayo ng mas maraming antas ng istap at burukratisasyon. Ang kanilang disenyo ng regularisasyon sa papel ay lubhang malayo na sa tauhang naririyari. Sa anu't anuman, ang hilig sa pagtatayo ng mga istrukturang administratibo at pagpapabigat ng mga istap sa itaas ay lumikha ng malalang burukratisasyon sa loob ng Partido.

Ang pagpapaandar sa istruktura ng istap at pangangasiwa na lubhang mabigat sa itaas ang umuubos sa oras at lakas ng mga namumunong kadre at komite na dapat sana'y nagbibigay ng higit na pansin sa mga usapin sa patakaran, pagpapalakas sa ideolohiya at malalimang pag-aaral sa rebolusyonaryong praktika para sa paggabay sa kumprehensibong pagpapaunlad sa buhay at gawaing Partido. Lubhang tumagal at lumaki muna ang mga pinsala bago lubos na natukoy at nalapatan ng matatag at mapagpasyang hakbang sa pagwawasto ang maling linyang bumabagabag sa Partido at ang paulit-ulit na mga malalang pagkakamali sa kampanyang anti-impiltradador (na ang pinakahuli ay naglagay sa pangarub ng mismong buhay ng Partido).

Walang tuluy-tuloy na pagdami ng mga kadre ng Partido na lumalahok sa gawaing masa at nagpapaunlad sa saligang buhay Partido sa batayang antas sa kalunsuran man at kanayunan. Habang mas umaangat sa mga organong namumuno at istap ang mga kadre ng Partido, lalo silang nalalayo at nahihulaway sa saligang buhay Partido at lalong nababawasan ang mga kasapi ng Partido sa batayang antas. Isang resulta ang pagkaligta sa pagrerekrut ng mga kasapi ng Partido.

Mula kalagitnaan ng mga taong 1985 tumigil ang kabuuang paglawak ng kasapiang ng Partido at nagsimula pang unti-unting lumiit mula 1988. Lumiit ang bilang ng narerekrut sa Partido taun-taon kaakibat ng kabuuang pagtamlay ng paglawak kung hindi man pagliit pa ng mga organisasyong masa sa kanayunan at kalunsuran. Samantala, lumaki ang bilang ng kasaping nawawala bunga ng pagkamatay, pagkahuli, pananamlay o pagkaputol ng ugnay gawa ng mga operasyon ng kaaway. Dapat partikular na pansinin din ang ibayong pagliit ng narerekrut mula sa kabataang estudyante at mga intelektwal, na mahalagang pinagmumulan ng napauunlad na mga kadre ng Partido.

Sa matagal na panahon, ang limitadong gawain sa pagrerekrut ng mga kasapi ng Partido ay higit na ginagawa ng mga organong istap ng Partido at mga grupo ng Partido sa mga organisasyong masa na napipilitan dala ng mga pangangailangan sa istap. Sa kanilang desperasyon, madalas pa ngang umaasa sila sa pagpapakilos sa mga matagal nang tiwalag sa Partido o pagrerekrut ng mga hilaw na elemento mula sa kilusang kabataan o saanman uubra nang hindi maagap na nasusuri at naitataas ang kanilang kamulang pang-ideolohiya at antas pampulitika. Odi kaya, kumukuha sila ng mga tauhang di-kasapi ng Partido at binibigyan ang mga ito ng mga tungkulin at responsabilidad (kabilang iyang mga reserbado para sa mga kasapi ng Partido) nang hindi man lang inaasikaso ang pagbibigay sa kanila ng edukasyon sa Partido at ang pagrerekrut sa kanila sa Partido.

May paglaganap ng mga ligal na tanggapan at institusyon, kaakibat ng pagdami ng mga organong istap at may tuluy-tuloy na pagkukumpol sa mga ito ng mga tiwalag o halos-tiwalag na sa Partido at sa kilusang masa. Nahahatak din sa mga ito ang papalaking bilang ng dating bilanggong pulitikal, sa halip na bumalik sa tuwirang gawain sa piling ng masa at sa kanayunan kung saan lubhang kailangan sila. Ang gawain at buhay Partido sa mga tanggapaning ito ay madalas na nakabaon sa mga kalakaran at gawaing upisina, malayo sa masa at sa kilusang masa at kung saan ang petiburgis na mga pananaw, gawi, maluwag na disiplina at pagnanasa sa kaginhawaan ay malakas at madalas na hinahayaang hindi natutunggali.

Ang tunguhing ito sa loob ng Partido ay nakarating maging sa gawaing internasyunal, kung saan nakakumpol sa mga upisina at institusyong ligal ang mga kadre, halos walang tuluy-tuloy na nagsasagawa ng tuwirang gawaing propaganda at pag-oorganisa sa hanay ng mga kababayan sa ibayong-dagat, at malala ang pagkaligta sa kumprehensibong gawain at buhay Partido. Sa nakaraang ilang taon maraming kadreng nakabase sa kalunsuran ang mas gustong matalaga sa ibayong-dagat (sa mga bayang Kanluranin sa partikular) kaysa pumunta sa kilusang lihim at lalupa sa kanayunan.

Ang mga organong istap sa isang banda ay mahusay na sanayan ng mga kadre ng Partido. Subalit, may mga elementong naiaangat sa mga nakatatasa na organong istap at nahihirang pa nga sa mga namumunong organo dahil lamang sa nanggaling sila sa mga organong istap, kahit walang sapat na karanasan at kakayahan sa gawaing Partido at gawaing masa at mababa ang antas pang-ideolohiya, pampulitika at pang-organisasyon. Natututo silang mamalakad sa pamamagitan ng pagkakahirang muna bilang mga "opisyal pampulitika" o "kalihim".

May paglaki ng mga istap sa halip na pagpapaunlad ng saligang buhay Partido at sistematikong pagrerekrut ng mga kasapi ng Partido mula sa mga abanteng elemento ng rebolusyonaryong kilusang masa sa loob ng panahon ng kandidaturang itinakda sa Saligang Batas. May matagal na pagkaantala sa pagpapapasok ng mga kandidatong kasapi at pagkatapos mayroon na namang matagal na pagkaantala sa pagbibigay ng kinakailangang batayang edukasyon at pagsubok na gawain para maging ganap na kasapi ng Partido.

Ang karaniwang ipinapalagay na gawaing pang-organisasyon ay ang madalas na reorganisasyon at paulit-ulit na pag-oorganisa ng iyon at iyon ding limitadong bilang ng mga kasapi ng Partido sa suson-susong mga komite, komisyon, task force, kalihiman at iba pa. Ang mga isyu at tungkulin, bagama't mahusay nang nasasaklaw o kayang saklawin ng isang organong nakatayo na, ay nagiging dahilan pa sa pagtatayo ng mga bagong lupon. Madalas ang rigodon ng mga kadre at pagbaklas-pagbuo ng mga bag-as ng mga organo, bagay na lalong umaabala sa pagharap at pagpapaunlad ng mas mahahalagang trabaho. May mga

nasasapatan o nalululong sa simpleng mga gawaing administratibo, pagkontak at pagkoordinar. Nag-iisip o kumikilos sila na para bang ang mga ito na lang ang kabuuan ng gawaing pang-organisasyon at buhay Partido.

Sa usaping ideolohikal, pulitikal at teknikal, ang mga tauhan ng mga organong istap ay hindi masasabing laging superyor sa mga kadreng namumuno sa mga nakabababang organisasyon ng Partido at mga organisasyong masa. Pero sa tulong ng awtoridad ng Partido at ng namumunong organong kinakabitan nila, pinananaig nila ang kanilang sarili sa mga kadre ng Partido na namumuno sa mga nakabababang organisasyon ng Partido, mga organisasyong masa at mga ligal na institusyon.

Ang mga organong istap ang pinagmumulan ng mga "pampulitikang opisyal" at "hirang" na mga kalihim, na bumubuo ng mga suson ng iisang-kataong awtoridad sa pagitan ng mga nakatataas at nakabababang organo, batay sa aroganteng paliwanag na wala ni isa sa mga nakabababang organo o yunit ang nasa pamantayang maging kagawad ng nakatataas na organo o yunit.

Ang sistema ng mga "pampulitikang opisyal", na masamang kopya ng isang mahusay na sistema sa hukbong bayan (mahusay, dahil ang pampulitikang opisyal ay nakasanib sa yunit sa hukbo), ay inalis noong 1986. Pero ang mga promotor ng burukratismo ay bumaling lang sa ibang pangalan, ang "kalihim" na hinirang ng nakatataas na organo at hindi nakasanib sa organo o yunit na inuupuan niya bilang "kalihim".

Ang sistemang "PO", laluna sa isang sitwasyong madalas na sa bibig ang transmisyon ng mga mahalagang patakaran at desisyon, ay nag-engganyo ng labis na pagsalig ng mga nakabababang namumunong komite sa "PO", nagpahina sa sistemang komite ng Partido at nakasira sa ugnayan ng mga nakabababa at nakatataas na kolektibo ng Partido.

Kaakibat ng pagdami ng mga sentral na organong istap na nakabase sa lunsod at pagsikil sa buhay Partido at mga organisasyong masa sa batayang antas dala ng lumalalang burukratismo, lumaganap sa mga nakabababang antas ng Partido ang pangambang mag-inisyatiba at magpahayag ng mga pananaw.

Hangga't mayroon pang mga kadre at kasapi ng Partido na umaasikaso sa batayang gawaing Partido at gawaing masa at hangga't may mga organisasyong masang patuloy na lumalaki o maaari pang lumaki, mayroong batayan para sa pagbaka sa burukratismo at pagtataguyod ng kumprehensibong buhay sa ideolohiya, pulitika at organisasyon sa batayang antas, kaysa sa isang nakakahong tipo ng buhay sa istrukturang administratibo o burukrasya.

Ang mga sangay at grupo ng Partido sa mga unyon ng mga manggagawa, organisasyon ng mga magsasaka, organisasyon ng mga estudyante at kabataan, hukbong bayan, samahan ng kababaihan, mga aktibistang pangkultura at iba pa ay dapat tumitiyak na umiiral ang kumprehensibong buhay at pag-unlad ng Partido at humihimok sa kasalukuyang mga kasapi ng Partido at masang kasapi nila na magtayo ng mas marami pang lokal na organisasyong masa na magiging batayan sa pagtatayo ng mas marami pang lokal na sangay ng Partido.

ANG SULIRANIN NG ULTRADEMOKRASYA

Ang burukratismo ay nagbubunga ng ultrademokrasya. Kung wala nang mga daluyan ng malayang talakayan sa loob ng Partido na labas sa mga hangganang administratibo, ang tendensya ng mga kasapi ng Partido ay maglabas ng kanilang iniisip sa labas ng mga hangganang iyon at sa labas na rin ng Partido. Kung walang kumprehensibong buhay sa ideolohiya, pulitika at organisasyon,

ang mga kasapi ng Partido sa isang antas ng organisasyon ay madaling magkaroon ng pakiramdam na ang buhay nila ay nakakahon at pinatakbong utos mula sa itaas. Kung kaya't tumututol sila sa pamamagitan ng pagiging ultrademokratiko o liberal.

Noong ang kamaliang boykot ng 1986 ay binabatikos at hindi naresolba nang ilang buwan, naalis ang tarangka sa pagdaluha ng ultrademokrasya sa iba't ibang antas ng Partido at sa hanay ng mga kasapi ng Partido sa kabuuan. Ang Komiteng Tagapagpaganap, sa komposisyon nito noon, ay nasukol. Lumakas ang liberalismo at kawalang-disiplina sa anyo ng irresponsableng pagpapakalat (hanggang sa labas ng Partido) ng mga internal na impormasyon at usapin; pamumuna at pagdadakdak sa labas ng mga kaukulang pulong ng Partido; maluwag na paghawak sa mga patakaran; estilong barkadahan sa relasyon ng mga kadre at iba pa. Ang ilang sentral na organong istap ay umastang tila mga kumprehensibong sentro ng pampulitikang awtoridad. May mga elementong naglathala ng mga publikasyon at nagtaguyod ng sariling linya, tulad ng "kritikal na pagsuporta sa 'liberal-demokratikong' rehimeng Aquino" at linya ng armadong insureksiyong lunsod na kakumbina ng adelantadong pagpaparami ng mga dimasusustineng mas mataas na pormasyong militar. May pagtatagusan ng mga pananaw sa ideolohiya at pulitika sa pagitan ng mga ultrademokratikong elemento sa Partido at mga populista, mga elementong liberal, mga "sosyal demokrata" at iba pang petiburgis na elemento sa labas ng Partido na nagtulong-tulong sa pagkondena sa kamaliang boykot ng 1986.

Sa kundisyong umiiral ang ultrademokrasya, may mga elementong responsable sa ibayong mas malaking pagkakamali at kapahamakan sa Mindanaw na nakasakay sa kampanya laban sa kamaliang boykot ng 1986. Sila ay nanahimik o di kaya'y nagpaliit sa mga problema at pinsalang damang-dama na sa Mindanaw. Ang ilan sa kanila ay mayroon pang mukhang magsabi na dapat sanang ang mamamayan ay nakaagaw ng kapangyarihang pampulitika o nakabahagi rito kasama ang iba pang pwersa kung hindi lamang may pagkakamali sa boykot noong 1986. Ang nakita at nasingil lamang ng Politburo ay ang kamaliang boykot ng Komiteng Tagapagpaganap.

Tunay na maraming malayang talakayan at debate bago mabuo ang konsensus o magbotohan sa mga organong namumuno at istap ng Partido. Sa mga namumunong organo, natural na mas masaklaw ang mga pinapaksa kaysa sa mga organong istap. Sa mga organong istap, may elemento ng ispesyalisasyon, pero ito ay laging kunektado sa pangkahalatang balangkas ng rebolusyonaryong pakikibaka.

May mga palagay na ang lider ng Partido na nangungulo sa mga pulong ay isa lamang tagapamagitan na ang pangunahing tungkulin ay walang iba kundi hayaang makalahok nang pantay-pantay humigit-kumulang ang bawat isa sa talakayan. Sa katunayan, ang mga kalahok sa mga pulong ay umuubrang umulit nang umulit sa parehong punto at magpakasawa sa pagsasalita. Kahit ang mga ideang malinaw na mali ay kumukuha ng mas malaking oras kaysa sa tama. Sa gayon, nagaganap ang mga pulong na sobrang haba at kumakain ng malaking panahon, lakas at rekurso ng mga dumadalo at ng Partido.

Isa pang sanhi ng mga pulong na sobrang haba ang pagkukulang na pagibahin ang mga pulong na para sa gawain at para sa pag-aaral, timbangin ang mga paksang ipapasok sa adyenda at itakda ang direksyon ng pulong. Ang talakayan sa pambansang kalagayan o ilang isyung pambansa ang madalas na pinakamahasag na tipo ng talakayang makukuha sa mga pulong na ito. Masyadong malaking panahon ang ginugugol sa pagtalakay sa mga usaping administratibo o mga proseso sa organisasyon. At kapag tinatalakay ang mga relasyong personal tulad ng mga suliranin ng mag-asawa at mga paratang ng pagkakasala sa kasarian,

hindi lamang ilang pulong na sobrang haba ang nagaganap kundi matagalang serye ng mga ito. Dapat na may mas mahusay na paraan ng paghawak sa mga ito at pag-iwas sa mga abala sa normal na daloy ng gawain.

Isa pang sanhi ng pulong na sobrang haba ang pagkasira ng sistema sa pag-uulat, na sa kalakha'y bunga rin ng kapabayaan ng mga namumunong organo ng Partido. Dahil walang sistema ng regular at ispesyal na mga ulat, ang mga pulong plenaryo sa iba't ibang antas ay ginagamit para ipaabot, tipunin at buuin ang mga ulat mula sa mga nakabababang yunit. Ang resulta, bukod sa labis na haba ng mga pulong, ay ang laganap na padaskul-daskol na pag-aaral at beripikasyon ng mga ulat, malaking peligro sa makaisang-panig na pagtatasa at pagbabalak ng gawain ng Partido, at tendensyang maliitin o hindi matukoy ang mga suliranin bago lumala at magpatung-patong ang mga ito.

Nakapalaking panahon ang nababawas sa gawain sa pulitika at organisasyon. Ang ganitong kawalan ay nakikita at iniaangal ng mga kadre ng Partido. At di hamak na mas malala pa ang kawalan ng panahon para sa edukasyong teoretikal at pulitikal. Lulong sa mga pulong pampulitika at administratibo at sa gawaing papel ang pinakamasigasig na mga kasapi ng Partido at malaki na ang ibinaba ng antas ng kaalamang teoretikal at pulitikal.

Sa relasyon ng mga nakatataas na namumunong organo o organisasyon sa mga nakabababang organo o organisasyon, namamayani ang isang-direksyong mula-itaas-pababang bertikal na tipo ng burukratismo. Umiral ang ganoong tipo ng burukratismo sa mahahalagang pagkakataon, gaya sa pagbalangkas at pagpapatupad ng desisyon ng KT sa boykot ng eleksyong 1986. Sa napakahaba nang panahon, ang mga kinatawan ng mga sentral na organong istap ay tila mga big boss at tagapamudmod ng kwarta tuwing sumisipot sa mga pulong ng mga kinatawan ng mga organisasyong masa para magtulak ng mga aksyung masa.

May mga elementong sulat nang sulat ng mga dokumento sa "estrategiya", "oryentasyon" at "patakaran" na lumilihis at umaatake sa linya ng Partido. Nagagawa pa nilang gamitin ang ilang sentral na organong istap para itaguyod ang maling linya sa pambansa at pandaigdigang saklaw. Sa kabila ng pananalantang likha ng kanilang linya, patuloy nilang ipinangangalandakan ito.

Dahil sa pagtanggig ipatupad ang desisyong boykot na ginawa ng sentral na pamunuan kaugnay ng eleksyong 1978 at pamamahagi sa ibang rehiyon ng papel tungkol sa kanilang pusisyon, ang mga kagawad ng komite ng Partido sa Maynila-Rizal ay pinatawan ng aksyong pandisiplina. Dahil sa pagkakamali sa boykot at hindi pagtawag ng pulong ng Kawanihang Pampulitika para pag-

Gayunman, mas maraming kaso ng ultrademokrasya kung saan ang mga organong istap lamang at nakabababang namumunong organo ay gumagawa ng mahahalagang desisyon kahit labag sa linya ng Partido, nang hindi iniintindi ang pagkonsulta sa nakatataas na namumunong organo. Ang Komisyon sa Mindanaw ay nagbalangkas at nagpatupad sa linyang Pulang Purok - Puting Purok, at may mga nakabababang komite at kadre ng Partido doon na pumasok sa mga lokal na tigil-putukan, nang walang pagkonsulta sa at pagkuha ng pahintulot ng sentral na pamunuan. Ang UFC ay pumasok sa isang "balangkas ng prosesong pangkapayapaan" na humahamak sa NDF at nakasasama sa interes ng rebolusyonaryong kilusan. Naidaos ang Kongreso ng NDF nang hindi napasadhan ng KT o ng KP ang mga dokumento at plano. Sa pangunguna ng isang indibidwal na namumunong kadre, binuo at ipinatupad noong 1990 ang malalaking plano sa kilusang masa, aksyong militar at nagkakaisang prente na nakaangkla at nagtataguyod sa linya ng armadong insureksyong lunsod, nang lingid sa kaalaman ng sentral na pamunuan. Nagawa ng ANG BAYAN ang maglathala ng mga artikulong taliwas sa mga desisyon ng sentral na pamunuan at labag sa linyang anti-rebisyunista ng Partido.

usapan ang boykot sa eleksiyong 1986, nakita ng noo'y tagapangulo ng Partido na kailangan isyang magbitiw sa tungkulin.

Pero may mga elementong napapabayaang umatake nang umatake sa linya ng Partido sa pamamagitan ng paglalathala ng mga artikulo sa pambansa at pandaigdigang antas (mula Praktika hanggang Debate), pagbatikos sa linya ng Partido at paghamak ng mga rebolusyonaryong pwersa sa harap ng kaaway. Ginagamit nila ang mga tauhan, relasyon at pasilidad ng Partido para atakihin ang linya ng Partido at hindi pa sila nasisingil sa kanilang mga aksyong anti-Partido.

Sa balatkayong pagganti sa burukratismo, may mga elementong nagsusulol sa ultrademokrasya sa layuning tutulan at salungatin ang mga batayang prinsipyo, linya at patakaran ng Partido; magkalat ng maling impormasyon sa kasapiang ng Partido; pasamain, galitin at halukayin ang Partido. Ang ultrademokrasya o liberalismo ay kasinsama ng burukratismo. Ito ay maaaring makalito, makasirang-dangal, makapaglagay sa peligro at makawasak pa nga sa isang rebolusyonaryong partidong magpapahintulot nito.

May pagtagos sa loob ng Partido ng mga impluwensya ng liberalismo, populismo, sosyal demokrasya at iba pang petiburgis na tunguhin at maging ng propagandang imperyalista at modernong rebisyunista (lalo na tipong-Gorbachov). May mga ultrademokratikong elementong umaatake sa namumunong papel ng proletaryado, sa sosyalistang perspektiba ng rebolusyong Pilipino, sa demokratikong sentralismo at iba pang batayang prinsipyo ng Partido. Ang ilan sa kanila ay umaabot sa sukdulan at naggigiit pa sa Partido na lumampas na sa balangkas ng Marxismo-Leninismo o magsantabina sa mga Marxista-Leninistang prinsipyo nito dahil pundamentalismo diumano ang patuloy na magtaguyod sa mga ito. Hinihingi rin nilang talikdan ng mga namumunong organo ng Partido ang kanilang mga responsabilidad.

Katulad ng kanilang musmos na paggigiit na si Stalin ang may pananagutan sa lahat ng maling nangyari noong panahon ng mga rebisyunistang rehimeng anti-Stalinista, kahit noong matagal nang namatay si Stalin, gusto nilang bahiran ang Partido ng mantsa ng Stalinismong ayon sa bulgar na pakahulugan nila dito. Hindi kailanman pahihintulutan ng Partido na wasakin ito mula sa loob ng mga taong nais ikahon ito sa anumang mapanlait na bansag at niyong mga nagtatangkang tuligsain ito sa pamamagitan ng muntis na paghahalintulad. Alam na alam natin kung paanong sa likod ng balatkayo ng lubos na pagtatakwil kay Stalin, ipinalaganap ni Gorbachov ang linya ng pagtalikod sa buong pinagdaanan ng kasaysayang Sobyet, sa Leninismo at sa sosyalismo.

Kabilang sa mga nagsusulol sa ultrademokrasya ang ilang elementong responsable sa mga lansakang paglabag sa niga karapatang sibil at sa brutal na pagbiktima sa malaking bilang ng kasapi at di-kasapi ng Partido. Determinado ang Partido na papanagutin sila sa mga malubhang paglabag sa disiplina sa organisasyon at mga karapatang sibil ng mamamayan, gaaano man karami ang isyung kanilang palakihin para makaiwas sa kanilang responsabilidad at gaaano man karami ang kanilang magamit na anti-Partidong "pakikipagsalubong" sa iba pang mga promotor ng ultrademokrasya.

ANG MGA SULIRANIN SA SEGURIDAD SA KALUNSURAN

Hawak ang mga aral na natutunan sa mahabang karanasan sa gawaing lihim sa kalunsuran sapul ng pag-uumpisa ng kasalukuyang armadong rebolusyon at partikular na nasa isip ang mga presisong reyd at pang-aaresto ng kaaway noong 1988 at pagkatapos, ang sentral na pamunuan ay naglabas noong 1989 ng

kumprehensibong kalipunan ng mga gabay at instruksyon tungkol sa seguridad para sa lahat ng kadre at kasapi ng Partido.

Kabilang sa mga suliraning kinilala sa mga gabay at intruksyong iyon ang mga sumusunod:

1. Ang mga kadre at kasapi ng Partido ay higit na mas bulnerable sa kalunsuran kaysa sa kanayunan.

2. Umiral ang ilang taon ng pagluluwag sa seguridad, na lumala noong panahon 1983 hanggang 1986, higit pang lumala noong panahon ng tigil-putukan ng 1986-87 at pagkatapos at ngayon ay patuloy pang laganap at malubha.

3. Nagkukumpol sa mga kalunsuran ang mga kadre ng Partido na nasa listahan ng mga hinahanap ng kaaway at naglalagay ng kanilang sarili at iba pa sa panganib dala ng pagmamantini ng ugnay sa mga dating detenidong pulitikal, gayundin sa mga personalidad, organisasyon at institusyong saklaw ng malamang at tiyak na pagmamanman ng kaaway.

4. Ang mga kadre ng Partido na nasa listahan ng mga hinahanap ng kaaway at ang mga taong kinokontak nila at ang mga lugar at pasilidad na ginagamit nila ay minamanmanan at kung tutuusi'y naikahon na ng mga ahensyang paniktik ng kaaway.

5. Ang presisong pagkakadakis ng mahahalagang kadre ng Partido, dokumento, kagamitan at iba pang bagay ay naglalagay sa peligro ng kaligtasan at seguridad ng mga tao at rekurso at naghahawan ng daan para sa higit pang pagmamanman at aksyon ng kaaway.

6. Ang mga modernong kagamitan at pasilidad (mga telepono, kompyuter, radyo at iba pa) ay nakapagpapadali sa ating gawain pero kung hindi masinop na ginagamit ay mas nakakatulong sa kaaway kapag namamanmanan o nakukumpiska ang mga ito.

7. Ang impormasyong naiipon ng kaaway mula sa mga nakumpiskang dokumento sa mga disket ng kompyuter at sa papel, gayundin mula sa taktikal na pagmamanman sa mga nakapirming target (mga tao, bahay, gusali at publikong lugar) na ginagamit ng Partido at mga kaugnay na tauhan ay nagbibigay sa kaaway ng batayan para sa kumpiyansa nito sa matagalang pagmamanman.

8. Hindi dinadakis ng kaaway ang lahat ng kadre at bagay na tukoy na niya; nangangahulugang humuhuli siya ng ilan at nag-iwan ng ibang ginagamit na pantunton sa mas marami pang kadre at bagay.

Sa mga praktikal na instruksyong ipinalabas para pangalagaan ang kaligtasan ng Partido at mga kaugnay na tauhan, ang pinakamahalaga ay ang pag-alis sa Metro Manila at iba pang lunsod ng mga kadre ng Partido na nasa listahan ng mga hinahanap ng kaaway at paglilipat sa kanila sa kanayunan, para mahadlangan ang kaaway. Ang ibang kadre at di-kasapi ng Partido na makakakilos pa nang ligal sa mga lunsod ay maaaring katagpuin nila sa kanayunan tuwing kinakailangan.

Ang pagkadakis sa kalunsuran laluna sa Metro-Manila ang dahilan ng pinakamalaking bilang ng pinsala sa mga kadre sa matataas na antas. Mula 1988 mahigit 100 kadre sa antas rehiyon at pambansa ang nadakis ng kaaway sa mga reyde at pag-aresto sa kalunsuran. Ngunit maraming kadre ng Partido na nasa listahan ng mga hinahanap ng kaaway ang naggugumiit na manatili sa Metro Manila liban sa maiikling panahon ng kunwa o pakitang-taong pagsunod sa mga gabay at instruksyon sa seguridad.

Ang mga kumprehensibong gabay at instruksyon ay binabalewala at nilalabag. Ang pinakamatibay na patunay nito ay ang patuloy na pagkadalap ng ganitong mga kadre ng Partido at ng bultu-bultong mga disket ng kompyuter at dokumentong nasa pangangalaga nila.

Kailangan ang isang mas pundamental na pagpuna sa pananatili sa Metro Maynila at iba pang lunsod ng mga sentral na organong istap at mga kadre ng Partido na nasa listahan ng mga hinahanap ng kaaway. Kailangang lubos na pawiin ang mga ugat sa ideolohiya at pulitika ng pagkukumpulan sa kalunsuran ng mga sentral na organong istap (kabilang na ang pangkalahatang kumand ng BHB) at mga tauhan ng Partido na nasa listahan ng mga hinahanap ng kaaway. Para sa sarili nilang kapakanan at sa kapakanan ng rebolusyonaryong kilusan at ng mamamayan, lahat ng hindi na angkop sa gawaing Partido sa kalunsuran ay kailangang atasang pumunta sa kanayunan para tumulong sa pagpapalawak at pagkokonsolida ng baseng masa doon. Ang mga organong istap na nakabase sa kalunsuran pero mas nararapat na nakabase sa kanayunan ay dapat bumase na doon.

Totoong sapul ng pag-uumpisa ng armadong rebolusyon, kinikilala natin ang pangangailangang magtalaga ng mga kadre ng Partido sa kalunsuran para mag-ayos ng komunikasyon sa pagitan ng mga rehiyon at sentral na paumunuan at sa loob ng mga rehiyon, bunga ng partikular na pulu-pulong katangian ng Pilipinas, Pero bakit, kahit naitayo na muli ang mga ligal na organisasyong masa at higit na lumawak ang nagkakaisang prente mula ng mga taong 1980, mga kadre ng Partido na nasa listahan ng mga hinahanap ng kaaway pa rin ang nangangasiwa sa gawain at sa komunikasyon sa kalunsuran sa halip na mga kadreng makakakilos doon nang ligal at mas maigi? At bakit bumabase at pinalolobo pa sa kalunsuran ang mga organong namumuno o istap na pinakamahusay na nakapuwesto sa kanayunan?

Bakit kailangang nakabase sa Metro Manila ang pangkalahatang kumand ng BHB at mga sentral na organong istap nito, na nararapat at wasto lamang na nakabase sa kanayunan? Bakit, sa panahong sinasabing saklaw na ng hukbong bayan ang lahat ng estratehikong lugar sa bayan, na sapat na ang bilang ng mga larangang gerilya at ang pangunahing layunin ay ang pagtatayo ng mga kumpanya at batalyon, pinili ng pangkalahatang kumand na ibase ang sarili sa Metro Manila?

Mapanganib ngayon ang sitwasyong bunga ng pagkukumpulan ng mga kadre at kasapi ng Partido sa mga istrukturang administratibo na nakabase sa kalunsuran, tulad ng mga sentral na organong istap at mga grupo ng Partido sa mga pambansang organisasyong masa na napakarami ang mga antas. Ang mga istrukturang administratibo sa kalunsuran ay lubhang vulnerable sa isang pamatay na dagok sa isang pangkalahatang panunupil ng kaaway o sa walang tigil na paunti-unting pag-aresto.

Alang-alang sa matagalang mahusay na pag-unlad ng armadong rebolusyon, kailangang kagyat na alisin ng Partido sa mga lunsod ang lahat ng kadre ng Partido na nasa listahan ng mga hinahanap ng kaaway, pasimplehin ang mga sentral na organong istap sa ikalalakas ng gawain sa batayang antas, at ilipat sa kanayunan ang mga kadre at organong nararapat doon.

Pero, hindi sapat na ilipat sa kanayunan ang mga kadreng nasa listahan ng mga hinahanap ng kaaway. Kailangang ilunsad ang isang kampanyang pagwawasto at reedukasyon sa hanay nila. Kailangang muling pagtibayin nila ang mga saligang rebolusyonaryong prinsipyo, linya at estratehiya at taktika ng Partido. Kailangang ipamata sa kanila ang kamalian ng anumang kaginhawahan, gawi, kaisipan at ilusyong nagpanatili sa kanila sa kalunsuran. Dapat nilang tanggapin na kailangang manatili sila nang matagalan sa kanayunan para makapag-

ambag sa pagbawi ng mga nawalang saklaw at sa pagpapalawak at pagkokonsolidasyon ng rebolusyonaryong kilusan.

Kung pupunta sila sa kanayunan nang walang sapat na pagwawasto at reedukasyon, sasama ang loob nila sa pagkakatalaga doon, hahawahan nila ang iba ng mga maling ideya at sama ng loob na dala-dala nila at di magtatagal, babalik sila sa kalunsuran pagkatapos ng isa uling maikling paggawa ng pakitang-taong pagsunod sa atas na pumunta sa kanayunan. Ang kailangan ng kanayunan ngayon ay mas maraming kadreng determinado sa paglilingkod sa sambayanan at pagsusulong ng rebolusyonaryong adhikain.

ANG KILUSANG PAGWAWASTO

Isang usaping buhay-at-kamatayang para sa buong Partido ngayon ang muling pagtibayin ang mga batayang prinsipyo nito, panindigan ang kanyang wastong linya at punahin, itakwil at iwasto ang mga malaking paglihis at pagkakamaling nanatili sa napakahabang panahon (sumanib sa kalahati ng pagiral ng Partido at ng armadong rebolusyon) at nagdulot ng wala pang kapantay na mga kabiguan sa Partido, Bagong Hukbong Bayan at buong rebolusyonaryong kilusang masa.

Ang mga malaking paglihis at pagkakamaling ito ay maari pa sanang mas nakapaminsala kung hindi sa pagpupunyagi ng higit na nakararaming mayorya ng mga kadre at kasapi ng Partido na nagtataguyod sa mga batayang prinsipyo ng Partido at determinadong isulong ang rebolusyonaryong adhikain. Sa gayon, naniniwala tayong ang Partido ay mayroong mga prinsipyo, rebolusyonaryong tauhan, suportang masa at lahatang-panig na lakas para mapigil at mapangibabawan ang mapanganib na tunguhing likha ng mga malaking paglihis at pagkakamali.

Sa patnubay ng ating mga saligang prinsipyo, natukoy at nataya natin ang mga malaking paglihis at pagkakamali at ang malalalang pinsala sa Partido at rebolusyonaryong kilusan. Dapat nating punahin, itakwil at iwasto ang mga ito. Dapat pataasin ng kampanyang pagwawasto ang antas ng kaalamang teoretikal, kamulatang pampulitika at praktikal na aktibidad ng Partido. Ang kasapian ng Partido ay dapat pakilusin sa paglahok at pagsuporta sa kilusang ito. Tanging ang mga tumututol sa kilusang ito at ang mga ayaw magwasto ang dapat ipailalim sa aksyong pandisiplina, hanggang sa pagtitiwalag sa Partido. May malaki at esensyal na pagkakaiba sa pagitan ng mga ayaw at ng mga gustong magwasto ng kanilang mga pagkakamali.

Mahalaga para sa kinauukulang organo na magbalangkas ng mga pinakamatalas na tanong tungkol sa datos at isyung ihaharap sa mga responsable sa mga pinakamasahol na paglihis, pagkakamali at masasamang resulta. Kailangang indibidwal na sagutin ang mga ito (kung kolektibo ang pagsagot, may mga kahirapang makakaantala sa proseso dahil talagang mahirap tipunin ang partikular na kolektibong responsable sa ilang pagkakamali o di kaya, walang pagnanais sa bahagi ng ilang indibidwal na gumawa ng anumang kolektibong pagtatasa). Kung kinakailangan pa at posible, maaaring tipunin ang mga kolektibong pagkatapos na lamang ng pag-usisa sa mga sangkot na indibidwal.

Bagopaman, alam natin na may mga elementong tututol sa o magtatangkang iligaw ang kampanyang pagwawasto sa pamamagitan ng mga sumusunod na taktika:

1. Patuloy na pagtutol at pag-atake sa mga batayang prinsipyo mismo ng Partido para dogmatikong maigiit ang maling linya;

2. Paghihiwalay ng maling linya sa mga seryosong masamang resulta;
3. Paggulo sa ebalwasyon ng mga paglihis at pagkakamali sa pamamagitan ng pagpapaliit ng mas malalaking pagkakamali at pagpapalaki ng mas maliit;
4. Paggulo sa ebalwasyon ng mga kolektibo at indibidwal na responsabilidad;
5. Paglikha ng mga bago at lumang isyung mas maliit ang halaga at kabuluhan kaysa sa mga malalaking problema at wala pang kapantay na mga pag-atras na ating hinaharap ngayon;
6. Pagganti sa mga punang may matitibay na batayan sa pamamagitan ng mga pag-atake ng walang batayan; at
7. Pag-atake sa marami para pagtakpan ang iilang may pagkakamali.

Sa bawat antas ng Partido, sa alinmang organo, ang sentral na pamunuan ay hindi dapat mag-atubiling tanggalin sa Partido ang sinumang responsable sa anumang malaking paglihis o pagkakamali pero sa halip na tumanggap ng responsabilidad ay patuloy na sistematikong umaatake sa linya ng Partido o ayaw magwasto at gumagamit sa alinman sa mga taktikang naunang binanggit para ilihis o biguin ang layunin ng prosesong pagwawasto. Kailangan ring bigyan ng seryosong babala ang mga elementong nagkakanlong sa ultrademokrasya sa pamamagitan ng pangangampanya sa labas ng naaangkop na mga daluyan ng Partido o paglampas sa mga hangganan ng Partido.

Makatwirang tantiyahing iilan lang ang matatanggal sa Partido dahil sa kalubhaan ng pagkakamaling responsable sila o bungang pagkawala ng pananalig sa rebolusyonaryong adhikain at sa mga batayang prinsipyo ng Partido. Kaugnay nito, ang islogan ng Partido, kung uulitin sa ibang salita sina Lenin at Mao, ay "Mas maliit nang bahagya, pero ibayong mas mahusay."

Maaaring may mga hindi na nababagay manatili sa Partido dala ng mga dahilang ideolohikal, tulad ng pagkawala ng pananalig sa lahat o aliman sa mga batayang prinsipyo ng Partido. Maaari pa silang ituring na alyado kung pwede pa silang makipagtulungan sa atin sa mga isyu sa pulitika, basta't hindi sila magiging ispesyal na ahente ng kaaway sa pamamagitan ng pag-atake sa Partido at pangangapital sa kanilang dating ugnayan o internal na kaalaman sa Partido.

Ang kilusang pagwawasto, pangunahin at sa esensya, ay isang pagpupunyaging pang-edukasyon upang tukuyin, punahin at itakwil ang mga paglihis, pagkakamali at kahinaan at sa gayo'y higit pang palakasin ang Partido at rebolusyonaryong kilusan. Ang layunin ay likhain sa loob ng Partido ang mas mataas na antas ng rebolusyonaryong kamulatan at mulitansya at kung gayon, mas mataas na antas din ng pagkakaisa.

Ang malaking mayorya ng mga kasapi ng Partido ay walang alinlangang mabuti at nagnanais na gawin ang abot ng makakaya para isulong ang rebolusyonaryong adhikain. Ilang elemento lamang ang sumasalungat sa kilusang pagwawasto at tumatangging magwasto ng mga pagkakamali nila. Kung mamalagi sa Partido ang mga elementong ito, maaari silang patuloy na makapaminsala sa Partido at rebolusyonaryong kilusan. Tungkulin ng lahat ng kasapi ng Partido ang muling pagtibayin ang mga batayang prinsipyo ng Partido at magwasto ng mga pagkakamali.

REAFFIRM OUR BASIC PRINCIPLES AND RECTIFY THE ERRORS

AMENDED AND APPROVED
BY THE EXECUTIVE COMMITTEE
OF THE CENTRAL COMMITTEE,
COMMUNIST PARTY OF THE PHILIPPINES
5 MARCH 1992

[Note: This is an internal document. No Party cadre receiving a copy can reproduce it without authorization from a higher organ.]

This document is intended for use in a rectification campaign. There is therefore a preponderance of critical statements rather than of statements celebrating the achievements of the Party.

New and unpublished data revealed in this document cannot be published without permission and authorization from a higher Party organ.]

LET US REAFFIRM THE BASIC revolutionary principles of the Party on the 23rd anniversary of its establishment. These are our guiding light in taking stock of and celebrating the accomplishments of the Party as well as in confronting certain long-running problems and unprecedented setbacks.

Our basic principles are set forth in the documents of reestablishment such as "Rectify Errors and Rebuild the Party", the Party Constitution and Program. As proletarian revolutionaries, we must always measure ourselves according to these principles.

These principles include the following: adherence to the theory of Marxism-Leninism, repudiation of modern revisionism, the class analysis of Philippine society as semicolonial and semifeudal, the general line of new democratic revolution, the leading role of the working class through the Party, the theory of people's war and the strategic line of encircling the cities from the countryside, the united front along the revolutionary class line, democratic centralism, the socialist perspective and proletarian internationalism.

Through the years, the overwhelming majority of Party cadres and members have adhered to these basic principles and have won great victories in carrying the Philippine revolution forward. At the same time, there have been gross deviations and errors of a few elements which have caused grievous damage to the Party and the revolutionary mass movement, as well as other errors and shortcomings which may not be as serious or as persistent but nevertheless have caused damage or served as a drag on the advance of the revolution.

As matters stand today, the correct line and those who adhere to it prevail and can further prevail over the wrong line. The enemy is daydream-

ing when he boasts of being able to defeat the Party and the people in 1992 and 1993. The ruling system is wracked by an ever worsening political and economic crisis. There is increasing violence among the political factions of the exploiting classes. The preindustrial semicolonial and semifeudal economy continues to be plundered by the local exploiting classes and the multinational firms and banks. The crisis drives the broad masses of the people to resistance and provides the fertile ground for the armed revolution and the legal democratic movement.

We must stand firmly as proletarian revolutionaries like the Bolsheviks did when capitalism expanded rapidly to become modern imperialism in the period before World War I and the classical revisionists dominated the Second International and also like the Communists did when they fought fascism during another period before, during and after World War II. We must stand firm and fight now in another dark period when capitalism seems to be unchallenged and unbeatable as a result of the collapse of the Soviet Union and the revisionist ruling parties and regimes and their replacement by undisguised bourgeois class dictatorship and capitalist regimes.

The chronic crisis of the semicolonial and semifeudal social system is ever worsening and provides the conditions for the development of our protracted armed revolution. We see the ever-growing contradictions among the capitalist powers, between them and the increased number of debt-ridden neocolonies, between the local ruling classes and their foreign masters on the one hand and the oppressed and exploited peoples and nations on the other and between the bourgeoisie and the proletariat.

All the counterrevolutionary campaigns of violence and deception will fail if the Party sums up its experience well, criticizes, repudiates and rectifies the major errors and deviations that have seriously damaged the Party and the revolutionary mass movement and now threatens their very life. The Party can further strengthen itself by basing itself on previous and continuing achievements, conducting criticism and self-criticism in an all-round rectification movement and correctly setting forth the new tasks.

In the face of enemy assaults and of deviations and errors that have caused serious damage to the revolutionary forces and the people, we call on all Party cadres and members to reaffirm our basic principles, identify and rectify the major deviations, errors and shortcomings and strengthen our Party ideologically, politically and organizationally.

The worst of the deviations and errors arises from petty bourgeois impetuosity and subjectivism, flying away from the concrete conditions and the current strength of the revolutionary forces. It combines wishful thinking for the armed urban insurrection with army "regularization" which takes away cadres and resources from mass work in order to build prematurely higher and unsustainable military formations [companies and battalions] and top-heavy staff structures. This is misrepresented as an adjustment or refinement on the theory and practice of people's war or as a superior theory or strategy. Now, we are confronted with an unprecedented loss of mass base and other related problems.

It should be made clear, however, that we are still far stronger in several respects than in 1968, 1977, or 1980. There is a firm ground for further leading

the masses [arousing, organizing and mobilizing them] and launching the offensives [mass actions and armed tactical offensives] that we are capable of.

Under conditions of a drastic decline in strength in certain areas, there are certain elements who persist with their impetuosity and there are others who swing from an ultra-Left position to a Rightist position. It is of crucial importance that we trace the ideological, political and organizational roots of our major errors and shortcomings, understand the circumstances in which they arose and recognize the harm they have done, so that we can correctly take our bearings and strengthen the Party and the revolutionary mass movement.

There can be countless specific achievements and specific problems to cite. But in this document, the main objective is to identify, criticize and rectify those major deviations, errors and shortcomings that have had the most considerable impact on the current status and further development of the Party and the revolutionary movement. While we conduct a wide-ranging view and study of our past practice and current circumstances, this is not intended to replace the summings-up and assessments of varying scope that must still be undertaken.

In general, the Party still has considerable strength and vitality needed to solve the long running problems and overcome the unprecedented setbacks. The main objective of this document is to identify, criticize and rectify those major deviations, errors and shortcomings that have had the most considerable impact on the current status and further development of the Party and the revolutionary movement. We can further strengthen ourselves and carry the revolution forward.

I. IN THE FIELD OF IDEOLOGY

AS PROLETARIAN REVOLUTIONARIES, we have availed ourselves of the great treasury of Marxist-Leninist theory and have drawn from it the basic principles that guide our revolutionary cause in the stages of new democratic revolution, socialist revolution and communism. We must continue to do so, or else suffer the fate of the revisionist ruling parties [including their camp followers] that started to revise and depart from basic revolutionary principles more than three decades ago and would eventually disintegrate during these last few years.

Without revolutionary theory, there can be no revolutionary movement. We can persevere in revolutionary struggle, promote the rights and interests of the people, stay on the correct line and win further victories only if we have firm ideological moorings. We must therefore undertake theoretical studies seriously.

Political studies and activism are absolutely necessary in order to arouse, organize and mobilize the masses. But these are not enough. We must not limit ourselves to the study of the national situation from time to time. We also must not swing and sway with the current hype in the bourgeois mass media nor with pressures of unstable and unreliable allies. We must constantly be clear about our theory and our ideas. We must constantly be clear

about the interests of the proletariat and the oppressed people in our own country and throughout the world.

We must maintain and further develop our Marxist-Leninist stand, viewpoint and method. We must constantly improve our knowledge of the materialist philosophy, historical materialism, political economy, scientific socialism, the new-democratic revolution, party building, people's war and the building of the united front.

Since the reestablishment of the Party, theoretical study has had three levels: the basic level focusing on Philippine history, society and revolution and our own basic documents; the intermediate level, on the comparative study of the Philippine revolution with the Chinese and other revolutionary movements, using our seven-volume selections from Mao's works; and the advanced level, on the basic principles of Marxist-Leninist theory, using the most important works of Marx, Engels, Lenin, Stalin and Mao for reading and study by individual Party members and by Party branches.

But since the late 1970s, we have increasingly departed from the foregoing structure of theoretical education and given less attention to the works of Mao. Writings of lesser importance and lesser relevance to our revolutionary struggle have gained more attention from Party members although in a superficial manner.

Also since the late 1970s, except for the basic Party course and other sporadic educational drives of limited coverage, there has been a gross lack of study courses and study materials for theoretical education at the intermediate and advanced levels. New translations into Pilipino of the basic documents of our Party's reestablishment and other important basic writings have been made and distributed in 1981-82 but only in limited number. The works of the great communist thinkers and leaders have also become scarce and unavailable to the Party rank and file.

LOW LEVEL OF THEORETICAL EDUCATION

The undeniable consequences of this neglect of theoretical education is the widespread low level of theoretical knowledge among Party cadres and members. There is a growing failure to evaluate the revolutionary experience of our own Party and people as well as foreign revolutionary experiences, past and current. Cadres with low level of theoretical knowledge have been organizationally promoted and are prone to serious deviations and errors not only in ideology but also consequently in political and organizational work.

There is wide ground for subjectivism, including the dogmatist and revisionist trends, to arise within the Party. Instead of having a comprehensive, complete and all-sided view of things and theoretical development from a proletarian revolutionary stand, there is a narrow, one-sided and fragmentary view of these, depending on which deviation certain elements wish to promote.

For instance, there are elements who exaggerate the current role of their urban area of work and eclectically take out of historical context certain dramatic events, like the Petrograd and Moscow uprisings, the Vietnamese

uprising of 1945, the Tet offensive of 1968 and the Nicaraguan final offensives of 1979 to devise a "new strategy" of armed urban insurrection and dogmatically superimpose it on or counterpose it to the entire theory and practice of people's war.

People's war does not exclude armed insurrection at the appropriate time, like the widespread revolutionary uprisings in many Philippine provinces in 1896-98 and 1898-99 against Spanish colonial rule and then against the U.S. war of aggression and those in Central Luzon in late 1944 and early 1945 against the collapsing Japanese forces. In their respective times, the Philippine revolutionary army and the Hukbalahap were the rallying points of the organized and spontaneous masses.

A successful popular insurrection is premised on the disintegration of the counterrevolutionary army and on the existence of a new armed revolutionary force among other factors. To deny the necessity of developing people's war and building the people's army in stages, while the enemy forces is still intact and not yet disintegrating, is not only to demagogically take advantage of a natural desire for quick victory but to lead the revolutionary forces to self-destruction.

Even when the wholeness of a certain thing or process is well perceived and even when the two contradictory aspects are recognized, errors have been committed either in identifying which are the principal and the secondary aspects under certain conditions at a given time; or after identifying the principal aspect, in completely or virtually denying the secondary one.

Take for instance the current of thought leading to the boycott error of 1986. The central leadership was correct in declaring that the 1986 snap presidential election was farcical and that Marcos would cheat and win the Comelec count. So up to a given set of circumstances and within a certain period of time, the principal aspect was obviously for Marcos to remain in power. Indeed, Marcos would "win" by Comelec count and Batasang Pambansa [the legislative] proclamation.

But the secondary aspect could rise to the principal position upon a change of circumstances, like the military mutiny engineered by the United States and the popular uprising that arose due to the convergence of both the organized reactionary forces [including the Catholic Church] and the progressive forces. As early as November 1985, the high potential of the secondary aspect rising to the principal position was already discernible.

In the handling of contradictory aspects, error can also arise from trying to blend or reconcile the principal with the secondary aspect. Dialectical materialism requires that a whole thing or process is understood by knowing both the principal and secondary aspects or in a complex thing or process, both the main and secondary contradictions.

For example, one line is correct like the strategic line of encircling the cities from the countryside in accordance with the theory of people's war. Another line is wrong, like aiming for total victory or a share of power with the bourgeoisie soon, without necessarily building the people's army in stages until it is strong enough to smash the bureaucratic military machinery of the reactionary state in the cities.

Thus, Party cadres, including those on the enemy manhunt list, concentrate in urban-based staff organs for the purpose of "preparing" for armed insurrection; and the people's army is pushed to build prematurely and unsustainably large combat formations and topheavy military staff.

The wrong line is not at all identified as such because it pays lip service to the theory of people's war and the leadership of the Party and also because it contains certain elements of short-term validity like more effective offensives by bigger military formations before the mass base is greatly reduced or lost.

Proposals for shifting to an insurrectionary strategy or the diminution of base building and the antifeudal struggle have been rejected, but not criticized. Worse, they have been allowed to persist in other guises such as aiming for decisive victory of the revolution by means of the "strategic counteroffensive" within the strategic defensive and "seizing opportunities" by means of an urban insurrection combined with "regularization" for the strategic counteroffensive.

There is in effect a blending of the correct and wrong lines which allows the latter to make a big headway until the Party wakes up to the ultimate losses.

The grossest example of failing to recognize the principal and secondary aspects of a certain thing or process pertains to Kampanyang AHOS [the anti-informer hysteria in Mindanao]. The grave violations of civil rights, the unjust taking of the lives of comrades and other individuals and the attendant devastation of the revolutionary forces by this campaign are so strikingly clear and revolting. Yet for some time the campaign was deemed correct on the premise that it probably succeeded in eliminating real deep penetration agents even if hundred upon hundreds of good comrades and innocent people were victimized and killed.

Various reasons extraneous to the flow of events under the responsibility of the Mindanao Commission from the early 1980s to late 1986 are provided, which cut off the real connection between the wrong ideological, political and organizational line and the anti-infiltrator hysteria and lay the blame for it on extraneous factors. The worst proposition put forward by some elements is that Kampanyang AHOS was a revolutionary success.

THE PEOPLE'S WAR AND THE TWO-STAGE REVOLUTION

It is not a matter of arbitrary choice that in the structure of theoretical education a large part should be allotted to the study of the works of Mao and the Chinese revolution. Mao represents a stage of theory and practice which is a major development of Marxism-Leninism. His works bring Marxism-Leninism deeper into the East. And these arose from semicolonial and semifeudal conditions basically similar to those of the Philippines.

The Chinese and the Vietnamese examples of people's war bear closer relevance to the current people's war in the Philippines than any other armed revolution abroad. These examples demonstrate that the chronic crisis of the semifeudal conditions is the ground for a protracted people's war and, to this day, they remain the best available and most relevant to our struggle.

We have learned basic principles from the Chinese revolution and Mao's works as the Vietnamese revolutionaries have. We have applied them according to our own conditions, never copying dogmatically nor mechanically any pattern of experience. Let us cite some important differences from the Chinese experience in people's war: [1] In addition to using the countryside to divide and weaken the forces of the enemy, we have used the archipelagic character of the country to further divide and weaken them. [2] The Chinese people's army used regular mobile warfare and established extensive base areas during the strategic defensive. Like the Vietnamese, we have done so with guerrilla warfare and guerrilla bases and zones. [3] A whole period of agrarian revolution involving peasant uprisings and confiscation of land preceded the more successful campaign of rent reduction and elimination of usury during the anti-Japanese struggle. We have pursued what we call the minimum program of the agrarian revolution before the maximum one.

The objective conditions and the subjective forces of the current Philippine revolution are such that it can fulfill the two-stage revolution [new democratic and socialist] first defined by Lenin and elaborated on by Mao. The Philippine revolution is therefore similar to the Chinese, Vietnamese, Korean, Cuban and other revolutions which could proceed from the new-democratic to the socialist stage. In this sense, our revolution belongs to a level higher than that of revolutions that have had to emerge from more backward colonial and even racist political and economic domination [like much of Africa] or those in which the revolutionary leadership is not determined to make a socialist revolution [like in Nicaragua].

The worst kind of dogmatism resulting in the worst damage to the Party is the superimposition of the Sandinista paradigm on our successful practice of people's war and the unacknowledged recycling of the Jose Lava idea of quick military victory in large portions of the Party and the revolutionary movement, at first in Mindanao since the early 1980s and then on a nationwide scale from the mid-1980's onward.

In its documents of reestablishment, the Party took into full account the most important and essential facts of Philippine history and circumstances, in the class struggle and revolutionary movement in our country. In the ideological field, the most outstanding achievement of the Party is the integration of the Marxist-Leninist theory and concrete Philippine conditions. This involves the identification of the basic conditions and current character of the Philippine revolution, its motive forces and enemies, its strategy and tactics, its tasks and its socialist perspective.

The Party made a criticism of the various subjectivist errors, whether dogmatist, empiricist or revisionist, and "Left" or Right opportunist, of the previous leaderships of the first Communist Party [1930-38] and the merger party of the Socialist and Communist parties [1938 onward].

Among the major subjectivist and opportunist errors criticized and repudiated was the Jose Lava adventurist line of quick military victory, building battalions and companies without building [through painstaking mass work] an extensive and deepgoing mass base as their foundation. When we forget lessons from our own history, we are bound to repeat the errors.

The line of spontaneous mass uprising and urban armed insurrection looks new and trendy because it flaunts the Sandinista paradigm. But in fact, this line is also an unacknowledged recycling of the Sakdalista alsa puto, Crisanto Evangelista. As proletarian revolutionaries, we must learn from various revolutionary experiences abroad but we must know how to evaluate them according to their world significance, national context and relevance or applicability to our own people's struggle. It is a manifestation of low theoretical understanding, subjectivism and opportunism to rate any Sandinista leader as more significant or more important than Mao in terms of seizing political power and making social revolution. We must read the self-criticism of the FSLN after it lost power in ten years' time.

We must grasp the fact fully that U.S. imperialism and the reactionary classes in the Philippines are not easy pushovers. Making revolution is not simply a matter of choosing from foreign models the easiest way to seize power. Otherwise, the coup d'etat made by progressive army officers in the Upper Volta [now Burkina Faso] would be the best model. Since 1969, it has been necessary to wage a protracted people's war in order to accumulate strength and build the organs of political power in the countryside. To rush the process of ultimately seizing the cities with notions of spontaneous mass uprising and quick military victory is to feed the small fish to the shark, to plunge into setbacks and defeats.

From the mid-1970s onward, there seems to be a penchant among certain cadres for studying Bolshevik history and the works of Lenin. By itself, this is a good thing. It is even better if this is done within the context of our comprehensive theoretical education. But the effort to apply the Bolshevik model on the Philippine revolution and at the same time diminish the importance of the works of Mao Zedong — which are the more relevant to the conditions of the Philippines — has encouraged a trend to deviate from the comprehensive structure of the basic, intermediate and advanced levels of theoretical education.

The apparently avid students of Bolshevik history and Lenin eventually overfocused on the issue of the 1978 and 1986 elections and neatly divided themselves into the boycott and participation sides of the debate. Because the Party was banned by the enemy from participation, the boycott side always came out winner in the internal debates. Despite objections of Party cadres on the formulation of the issue as well as practical suggestions from them, the Party center did not fully take into account how our Party conducted itself in the 1969 and 1971 elections and, of course, in reactionary institutions and organizations and how the Vietnamese comrades during the Vietnam war overrode the electoral exercises staged by the Saigon regime.

In late 1986 and 1987, there was the promotion of a tactical course on "political leadership" concentrating on Bolshevik history and strategy and tactics and on Lenin's work. The intention was to correct the erroneous application of the strategic and tactical principles of the Bolshevik revolution on the EDSA uprising and the post-EDSA political situation. At the same time, a Leninist course was promoted by the Manila-Rizal Regional Committee among their leading cadres. Because there were practically no other courses undertaken, these courses had the effect of squeezing out the further study of

the theory and practice of people's war and created a condition for pushing the notion of insurrectionism.

The dogmatic ambush was not only on the appropriate structure of our theoretical education but also on what should be our efforts to sum up our own rich experience of people's war and raise it to the level of theory. Instead, there is the preference to go back to a single foreign example or to a part of it in an attempt to validate an erroneous line — the line of urban insurrectionism — and to superimpose it on our living practice of people's war.

The trend to lessen the reading and study of Mao's works and to deviate from the appropriate and correct structure of our theoretical education and knowledge was encouraged by the central leadership when it declared in 1981 that neither the Bolshevik model nor the Chinese model is applicable to the Philippine revolution.

It appears to have been further encouraged by attacks on Mao Zedong in China with regard to the great leap forward and the great proletarian cultural revolution as well as by the lessened militance of the Chinese party in the world anti-imperialist movement. Albeit, the Chinese Communist Party did not attack Mao for his teachings on the new democratic revolution and the socialist transformation of Chinese society. These teachings continue to be valid and enlightening to the Philippine revolutionary movement.

WORST KIND OF DISORIENTATION

The worst kind of disorientation first arose when the Mindanao Commission seized upon the central leadership's concept of the "strategic counteroffensive" [SCO] and emphasis on the "three strategic coordinations [CF., "Mga Tala sa Estratehiya at Taktika ng ating Digmang Bayan", 1982] in order to sustain the practice of rapid expansion with a minimum of consolidation in the countryside and promote the rapid building of company formations; the overstress on urban-centered sweeping propaganda, antifascist multisectoral mobilizations and broad alliance work; and the "political-military struggle" in the cities.

Further driven by the initial impact of partisan warfare in Davao City since 1982 and later on by the upsurge of antifascist protest in the urban areas after the Aquino assassination, the Mindanao Commission took hold of some phrases from the writings of Vietnamese revolutionary leaders on their own people's war but gave them an urban insurrectionary twist, incorporated ideas of spontaneous mass uprisings and armed urban insurrection from Central America into the theory and practice of people's war and devised the "Red area [military struggle]-White area [political struggle]" schema that systematically deviated from the strategic line of encircling the cities from the countryside and favored uprisings and insurrections as the "highest form of political struggle to be achieved". [Cf., "Batayan sa Pagpapaunlad at Papel ng Kilusan sa Putting Purok sa Buong Estratehiya ng Digmang Bayan sa Mindanao", 1984.]

Manifesting a lack of understanding of basic theory, the Mindanao Commission in several major documents redefined the term "political" and counterposed it to or put it on the same plane as "armed" or "military".

Political struggles are defined by these documents as "those that are based principally on popular forces and armed strength of the masses or political forces waged principally in urban areas" while "armed struggle" is defined as "principally launched in the countryside and principally relying on the armed forces or the army focused on the objective of defeating the military force of the regime". [Cf., "Batayan sa Pagpapaunlad at Papel ng Kilusan sa Puting Purok sa Buong Estratehiya ng Digmang Bayan sa Mindanao" p. 6.] Our armed struggle, which is a people's war, is denied its character as a revolutionary political mass movement. The mere wish for an armed urban insurrection virtually relegates people's army into being merely a "regularized" military force not unlike that of the enemy's.

Let us remind ourselves without end that the people's war has a revolutionary political nature and that the people's army itself is an armed mass organization. Our people's war is within the framework of the national democratic revolution. And within the antifeudal framework, there is the necessary political integration of armed struggle, genuine land reform and mass base building. Our people's war is a revolutionary political mass movement encompassing all forms of struggle, legal and illegal, armed and unarmed. And a people's army is able to grow and prevail over a vastly superior enemy military force essentially because of popular participation and support.

The actual depreciation of the theory of people's war [notwithstanding the lip service to it as something still valid or as something useful only in the past] by those exaggerating the possibility of total victory through armed urban insurrection, irrespective of the strength of the people's army was endorsed by those in charge of the Party and the people's army in Mindanao, because they themselves were interested in quick military victory, without painstaking and solid mass work. Thus, it was possible for the proponents of urban insurrection and those of "regularization" [i.e. building bigger military units and staff at the expense of mass base building] to agree on the same documents.

The deviation assumes its worst form by adopting a successful but flaky foreign model, taking it out of the context of its history and exceptional conditions and then superimposing it on the Party's and the Filipino people's own revolutionary practice. It is correct to say that the Party should learn from all revolutionary experiences abroad. But we should know how to evaluate and rate them according to their significance and relevance to the Philippine revolution.

Even while total victory has not yet been achieved in the new democratic stage of the Philippine revolution, the Party has acquired a lot of experience which can be studied and raised to the level of theory. It has created various forms of revolutionary forces. It has built Red political power in a considerable portion of the Philippine territory. It has yielded writings that are significant. But petty-bourgeois faddists get bored with the line of the Party and see no great achievement unless the cities are seized.

Even at the present stage, the development of the Philippine revolutionary movement is of a level higher than that of other revolutionary movements which are better known in the international press mainly because of the more backward forms of oppression [like outright colonialism and racism] that they

contend with or because their national status has gained recognition in United Nations resolutions. But those who do not seriously study theory, underrate the achievements of the Philippine revolution and overrate foreign models on the basis of mere coverage in the world mass media and not on the basis of the potential and actual advances on the path of the two-stage revolution.

OUR LINE AGAINST REVISIONISM

Since the early 1980s, the deviation from the antirevisionist line of the Party has been prompted by a desire for rapid military advances, be these the Jose Lava type of quick military victory or the "strategic counteroffensive" within the strategic defensive. The National Democratic Front, like the Palestinian Liberation Organizations and other liberation movements, could try to establish friendly relations with the revisionist ruling parties and regimes in the early 1980s. However, some elements wished to override the preemptive relations between the Lava group and the revisionist ruling parties and even wanted to repudiate the antirevisionist line of the Party in order to establish "fraternal" relations with these revisionist ruling parties and secure material assistance.

In 1984, there was already the draft of a policy paper on the international situation and line on international relations, which toadied up to the Brezhnev ruling clique and unnecessarily attacked China even if the Soviet Union and its flunkies in the Lava group were collaborating even more closely with the Marcos fascist regime. In 1985, this paper was read to the Central Committee plenum, which decided to subject it to further study.

At any rate, it was circulated and promoted by the International Liaison Department until it was counteracted in 1987 and replaced in 1988 by a new policy paper which upheld the correct principles of party-to-party relations and the basic principles of socialism but accepted at face value the avowals of Gorbachev, with some amount of tactful critical observations.

Thus, even beyond 1989 [collapse of revisionist regimes in Eastern Europe], the 28th CPSE Congress in 1990 and August 191 [the coup and the banning of the CPSU], there are elements within the Party who continue to adulate Gorbachov on a simplistic notion of anti-Stalinism [which holds Stalin responsible even for the revisionist ruling parties and regimes since 1956] and do not believe that the revisionist ruling parties and regimes have collapsed and their "fallen" leaders [misleaders] and their relatives have characteristically become excommunists and anti-communists, business entrepreneurs, openly milking the state enterprises and privatizing the social wealth of the proletariat and the people in collaboration with the flagrant anti-communist regimes which oppress and exploit the proletariat and people and persecute the genuine communists.

The criticism and repudiation of modern revisionism are a basic component of the theoretical foundation and reestablishment of our Party. No leading organ can do away with the basic documents of the Congress of Reestablishment, short of a new congress. And why should anyone at this point consider doing away with the critique of modern revisionism or capitalist restoration when in fact it has been vindicated and proven by the blatant restoration of the class dictatorship of the bourgeoisie and capitalism

in Eastern Europe and the Soviet Union? The shame that properly belongs to the Lava revisionist group should not be shifted to or shared by the Party.

Inside and outside the Party, there are a few but articulate elements espousing ideas of insurrectionism, populism, liberalism, social democracy and the like who have been influenced by the swindling and wrecking operations of the Gorbachovite crew in the Soviet Union and who have derided, denigrated and attacked the basic principles of the Party. Just as it is important to take the most responsible among them to account for celebrating Aquino in the past as the champion of democracy and economic recovery, let us take them to account for continuing to celebrate Gorbachov as the ideologist of "socialist renewal and democracy" [in fact the restoration of capitalism, bourgeois class dictatorship and disintegration of the Soviet Union].

The glib advertising job of Gorbachov has turned out to be the cover for the total negation of Marxism-Leninism and the entire course of Bolshevik history; for capitalist restructuring and the breakdown of production; for the rise of the bourgeois class dictatorship; for unleashing nationalism, ethnic conflicts and civil war; and for the emergence of all kinds of monsters, including racism and fascism and rampant criminality.

The imperialists and those who echo them wish the proletarian revolutionaries in the Philippines to become shamed and demoralized by the collapse of the revisionist ruling parties and regimes and to give up Marxism-Leninism and the Philippine revolution. Let it be stated forthrightly that the theory of Marxism-Leninism has proven to be the correct guide in the making of the new democratic revolution and in laying the political and economic foundation of the socialist system.

THE NEW GREAT CHALLENGE

At the same time, the Party recognizes that the truly new great challenge for Marxist-Leninist theoretical and practical work is the problem of combating modern revisionism, preventing the restoration of capitalism and continuing the socialist revolution. The greatest contribution of Mao to Marxist-Leninist theory is the recognition of this problem and his attempt to solve it. That attempt met with temporary success for a number of years but eventually failed. The Paris Commune of 1871 succeeded briefly and failed. But the theory of proletarian revolution and proletarian dictatorship was not invalidated by the failure of the Paris Commune. After 46 years, the first proletarian state would arise.

It took thirty to forty years to build socialism [proletarian dictatorship and socialist economic construction] among more than a billion people and it took another thirty to forty years for modern revisionism to peacefully evolved into blatant capitalism and the full restoration of bourgeois class dictatorship in several countries.

It is an advantage of the Philippine revolution that it is still at the stage of the new democratic revolution and that it has seen how socialism was built elsewhere only to be subverted and destroyed. We, as proletarian revolutionaries, have the advantage of availing ourselves of proven Marxist-Leninist theory in the new democratic revolution and the socialist revolution and

construction as well as of learning lessons from the peaceful evolution of socialism to capitalism and prospectively from an inevitable resurgence of the anti-imperialist and socialist movement. By learning positive and negative lessons in revolutionary history, the Philippine revolution will have the opportunity to contribute to the effort of building socialism and preventing the restoration of capitalism in more effective ways.

In the meantime, especially after the bourgeois euphoria over the downfall and disintegration of the revisionist ruling parties and regimes, we witness today the aggravated problems of the world capitalist system. The most developed capitalist countries are increasingly in contradiction with each other over economic, financial, trade and security matters. High technology is accelerating the insoluble capitalist crisis of overproduction, as the world market continues to shrink and can be maintained only by loans that cannot be paid back, because of the client states without exception are debt-ridden and are squeezing each other out in the export trade, yielding no surplus to save them from further indebtedness but incurring more budgetary and trade deficits.

In fact, social turmoil and violent upheavals are occurring with increasing frequency throughout the world, despite the peace rhetoric of the "new world order". Food riots, coups and counter coups, ethnic strife, civil wars, and various types of violence are bursting out in the third world and in the new client states of imperialism in the East. Even in the capitalist countries, the economic recession is causing unemployment, cutting down social welfare measures, generating social tensions and breeding racism and racist-violence against workers from the third world.

In due time, from the new world disorder, the anti-imperialist and socialist movements will arise. By force of circumstances, the Marxist-Leninist parties that retain their proletarian revolutionary integrity and continue to wage revolutionary struggles and some parties that will reemerge in countries where revisionist parties have disintegrated or degenerated will spring up once more to wage revolutionary struggles at a new and higher level under the theoretical guidance of Marxism-Leninism and under the banner of proletarian internationalism.

II. IN THE FIELD OF POLITICS

THE MOST OUTSTANDING ACHIEVEMENT OF the Party and the Filipino people has been the resumption and advance of the Philippine revolution at a new and higher historical level since 1968. The new democratic revolution surpasses the old democratic revolution of 1896. It is led by the proletariat through the Party and it has a socialist perspective. The Party is at the center of the stage in the struggle between revolution and counterrevolution.

The Marxist-Leninist analysis of Philippine history and current circumstances by the Party has raised the level of theoretical and political knowledge as well as revolutionary activity far above that established during the 1930-38 period of the old Communist Party of the Philippines and the subsequent period of the old merger party of the Communist and Socialist parties,

including the series of Lava opportunities and their pseudocommunist successors.

By virtue of its clear definition of the character and current stage of the Philippine revolution, its motive forces and its enemies, its tasks and socialist perspective, the Party has been able to build itself and wield effectively the revolutionary armed struggle and the united front against U.S. imperialism and the local exploiting classes and push forward the national democratic revolution of the Filipino people.

Due to the leadership provided by the Party, the level of revolutionary consciousness and struggle of the Filipino people has risen as never before. The organizations of the basic toiling masses of workers and peasants and the urban petty bourgeoisie have risen as never before along the national democratic line. Red political power has emerged in extensive areas of the countryside, defended by the New People's Army and the masses even while the cities are still under the control of the reactionary forces.

As a result of the adoption and implementation of the correct political line of the Party, the masses run into millions under organs of political power and in mass organizations in both urban and rural areas. The Party, the New People's Army, the National Democratic Front and other revolutionary forces are in substantial portions of 65 out of 73 provinces in hundreds of towns and thousands of villages, and exercise influence throughout the archipelago.

The revolutionary political nature of the armed struggle [taking the form a people's war] is determined by the general line of national democratic revolution. Our armed struggle is pointless, if it is off this line. The people's army is itself a mass organization and a mass movement. Its armed struggle in the countryside is integral with genuine land reform and the building of the mass base [organs of political power and mass organizations].

But there has been deviations from our analysis of Philippine society, the general line of new democratic revolution and the strategic line of people's war under the guise of "innovating on", or "refining" and "adjusting them".

In the long period of the Marcos regime and subsequently during the Aquino regime, the semicolonial and semifeudal status of Philippine society has remained unchanged. In fact, it has been deepened and aggravated. The Philippine social economy has become even more backward, agrarian, pre-industrial and semifeudal and more wracked by an insoluble crisis than at the time of the Party's reestablishment. The political system has been increasingly characterized by violence among political and military formations of the exploiting classes.

But there are elements who are wittingly or unwittingly influenced by the imperialist propagand that the Philippines has been industrializing, developing and urbanizing, especially during the Marcos period of expanded big comprador operations financed by huge amounts of foreign loans. Among the reasons given by the Lavaite group for collaborating with the Marcos regime was that the latter was industrializing the country and that it only needed to be swayed from the neo-colonialist to a nationalist path of industrialization.

Somehow, a few elements in the Party seem to have been contaminated by this kind of ideas and question the proposition that Philippine society is semicolonial and semifeudal, especially before a thoroughgoing explanation of the Philippine mode of production was made in 1983. In 1981, in combination with the concept of the "three strategic coordination", a proposal was submitted to the Politburo to characterize the Philippine economy as semicolonial, semifeudal and "semicapitalist", with the last adjective intended to suggest that the Philippines was becoming industrial-capitalist. The proposal was rejected by the Politburo but some of its proponents continued to propagate the characterization even after its formal rejection by the central leadership.

The proposal asserted that the "urbanization" of Philippine society had reached a level far higher than what was previously maintained in Party analysis and writings. It echoed the statisticians who arrive at the figure on urban population by adding to the population of Metro Manila [including the great number of transients who are seasonal oddjobbers, students and the like from the rural areas of Luzon] that of the provincial cities and capitals [which have small commercial cores] and the poblaciones [centers] of municipalities.

The statistical manipulation of the term "urban" would be used by some elements to deviate from the Party's class analysis of Philippine society, the general line of new democratic revolution and the strategic line of encircling the cities from the countryside. They claim that the Philippines is more than 40 percent urban and is far more urban than China or Vietnam ever was.

They also claim that the Philippine society and economy is no longer predominantly agrarian by adding up the manpower distribution or output share of the industry and service sectors against the agriculture sector of the economy, without taking into account the import dependence of the industry and service sectors, their dependence on agriculture and the share of agriculture that does not formally appear in the market.

They further claim that the rural population consists of more than 55 percent farm workers, without distinguishing the modern machine-operating farm workers from the overwhelming majority of traditional farm workers [more than 95 percent] who are still poor peasants or who are their direct outgrowth.

On the basis of these misleading statistics, a straw figure is set up that the Party has overemphasized rural work to the neglect of urban work. The erroneous line of combining armed urban insurrection and "regularization" or the premature building of unsustainable military formations is pushed to replace the theory of people's war and building the people's army in stages. In the first half of the 1980s, the white area party committees of Mindanao claimed the plains adjoining the small provincial cities and capitals as their turf.

In 1987 a small group of splitists in Negros would even insist that Philippine society had become "capitalist" and with this as one reason among others, would promote a line of capitulation to the Aquino regime, abandonment of armed struggle and a shift to parliamentary struggle.

URBAN INSURRECTION AND MILITARY ADVENTURISM

There is a gross lack of understanding of the theory of people's war and the strategic line of encircling the cities from the countryside. This strategic line is not an arbitrary edict for a permanent condition. It simply means that when the people's army cannot as yet seize the cities, the revolutionary forces have to accumulate armed strength first in the countryside where reactionary power and control is relatively weaker and where there is a wide area of maneuver for the people's army to launch tactical offensives, accumulate armed strength and engage in mass work.

Conditions in the future will arise to allow the people's army and the people in mass uprisings led by the Party to finally seize the centers of municipalities, provincial capitals, minor cities and major cities, in that probable order. But it would be foolhardy to believe that Metro Manila could fall in an uprising led by the Party earlier than the time that the backbone of the enemy forces is broken in the countryside or before they go into a process of final disintegration.

The EDSA uprising in 1986 involved both the military and an anti-Marcos or antifascist uprising but the United States, the reactionary classes, the Armed Forces of the Philippines and the Catholic Church were still in a position to determine the outcome of the uprising. They understood the balance of forces in their favor. They were out only to change one reactionary ruling clique with another, notwithstanding the popular uprising.

Building the people's army in stages is ridiculed by certain elements who have not really studied the theory of people's war and who obviously do not believe that it is necessary for the NPA to smash the reactionary armed forces and replace it in the end. We have seen how the NPA started from scratch in 1969 and grew. The people's war will certainly have to go through a middle stage of development before it can totally and finally defeat the enemy forces and replace them.

The initial, middle and final stages of the people's war cannot be dismissed as useless concepts by those who hold the opportunist notion that urban armed insurrection and imported heavy weapons can replace the full development of people's war. When the term probability [closer to realization than the term possibility] instead of certainty is used to refer to the stages of people's war, it is to give allowance for nonrealizing or defeat due to deviations and errors like those committed by the Mindanao Commission against the line of people's war or due to a forced retreat in the face of foreign aggression.

The expression Left opportunism is apt when it refers to demagogically taking advantage of the natural desire for quick victory but leading the revolutionary forces to defeat and self-destruction. Urban insurrectionism and military adventurism have so far been the gravest form of Left opportunism in the history of the Party since 1968. These are retrogressions to the line of urban guerrilla warfare [Carlos Marighela] and the foco theory [promoted by Regis Debray], which some elements tried to promote within the Party in the early 1970s but which were effectively combated by the Party.

The concept of the "strategic counteroffensive" within the strategic defensive that was adopted by the central leadership in 1981 and formally withdrawn in 1990 propagated the "three strategic coordinations", coordinated political and military offensives nationwide, regular mobile warfare as the the main form of warfare to advance the people's war from the strategic defensive to the strategic stalemate, and the possibility of such offensives leading directly to the realization of the decisive victory of the revolution. As such, it tended to encourage urban insurrectionism and had an even bigger and more direct role in fostering "regularization" and military adventurism.

Before the Party could be reestablished in 1968, there was almost a full decade of mainly urban work among the workers and the youth by the new proletarian cadres together with a few veterans in the revolutionary movement. Upon the reestablishment of the Party, there were more proletarian cadres in the cities than in the countryside. They emerged from the resurgent anti-imperialist and antifeudal mass movement that was based in Metro Manila.

Soon after the Party reestablishment, with hardly 200 Party members concentrated in Metro Manila, the Party was able to carry out the First Quarter Storm of 1970 and all other mass actions in the 1970-72 period. From these mass actions would emerge a few thousands of mass activists who would become Party members.

The declaration of martial law and fascist dictatorship compelled many of the Party members and activists to go to the countryside in 1972 onward. But it is to the credit of the Party that it has always maintained the general line of new democratic revolution through people's war since its reestablishment. That was how the proletarian cadres from Metro Manila were aroused and motivated to join up with the good remnants of the old people's army to form the New People's Army in the countryside in 1969.

The pattern has been for the cadres produced by the urban-based mass movement to go from the cities to the countryside. Without such a pattern inspired and directed by the Party, there would be no or so few cadres to build the people's army, the mass organizations and the organs of political power in the countryside. This pattern has promoted the people's war.

But since the early 1980s, leading cadres of the Mindanao Commission, supposedly under the guidance of the central leadership's three strategic coordinations [which they transformed into the three strategic combinations] and 60-40 balance between countryside and urban work, kept themselves in the small cities of Mindanao, pursued a line of intensifying "political military" struggle in the white areas [urban centers and adjacent rural areas], and developed this into a full-blown line of armed urban insurrection presumably under the influence of the Sandinista victory. They combined this line with the line of rapid expansion of guerrilla fronts with the minimum of consolidation, which developed into the adventurist line reminiscent of the frenzy of the Jose Lava leadership in forming companies and battalions in 1949 and 1950 without giving the necessary attention to building the party and the mass base, i.e. the organs of political power and mass organizations, when the overall task was shifted from expanding guerrilla warfare to intensifying it and later to raising its level.

Inherent to the line of seeking to seize power through urban uprisings, with the aid of a few prematurely enlarged NPA units that lacked extensive and deepgoing mass base, was the undermining and lessening of the interest of the Party members and mass activists in going to the countryside to do revolutionary work. Leading Party cadres and committees were drawn more and more into urban-centered questions and tasks and farther and farther away from urgent questions and tasks in the all-rounded development of the people's army, mass base and Party organization in the countryside, which to begin with were already not being adequately taken care of. The cadres were encouraged to stay in leading and staff organs of the urban-based Party organization, legal mass organizations and institutions or join the armed city partisans rather than go to the countryside. They failed to recognize that the peasant masses do not by themselves produce the kind of cadres and other personnel that the urban areas produce and which the rural areas need.

In conjunction with the line of urban insurrection, the line of intensifying and raising the level of warfare has become virtually a line of quick military victory. Layers of army commands and staff were increased and companies built without minding the necessary balance and interaction of military formation and the mass base and vice versa. The larger military formations and increased layers of staff were formed and took cadres and material resources away from the already thinly spread, undermanned, ill-trained and ill-armed units in charge of the various forms of mass work, military work and Party work in the localities.

For a while, from late 1982 to 1984, the military offensives of companies, oversized companies and coordinated companies were effective. Fighters were recruited rapidly and hundreds of high-powered rifles were confiscated from the enemy every year. But as the enemy military forces increased and paramilitary forces and anti-communist fanatic sects were formed in wider and wider areas, the mass work units and local guerrilla units could not sustain mass work and military work in increasing number of barrios. The mass base dwindled and deteriorated. At first gradual, the decrease in mass base would turn into rapid contraction and decline from 1985-1987 when the unconsolidated mass base and weak core forces in many localities succumbed to the combined effects of large-scale enemy military offensives, disunity and demoralization due to the anti-infiltrator hysteria, disorientation in the immediate post-Marcos situation, and lack of guidance and support from higher Party committees.

The enemy objective was clear: to destroy the revolutionary mass base, force the companies and oversized companies of the people's army into a purely military situation where the enemy forces could use to their advantage their militarily superior forces. A people's army can use most effectively the principle of concentration in offensives if it has extensive and deepgoing mass base. But in a purely military situation, it is, of course, the truly larger military force that gains the upper hand and wins.

Because of the heavy loss of mass base due to the wrong line as well as due to the enemy offensives, many of the fifteen or so NPA companies in Mindanao were pushed into isolated and passive positions. These companies could neither launch nor win tactical offensives. There was a build up of problems in recruitment, morale, maneuver, coordination, intelligence-gathering and supply. As a result of these problems and in response to the glaring

need to attend first to the mass base in many areas, the regional Party committees took the initiative to reduce the companies to platoon and oversized platoon formations. By 1987 the number of companies has been reduced to five.

In the small and easily surveilled cities of Mindanao [Davao City for one is not really the biggest city in the world; beyond its commercial core of a square kilometer, it is rural], cadres who were on the manhunt list of the enemy were carried away by their "insurrectionary" mentality and displayed themselves in public places during mass actions and concentrated on contact work with allies and coordination of mass actions rather than on effecting and guiding solid organizational work.

The welgang bayans were more of transport paralysis rather than mammoth rallies of the people. On such occasions, armed units set up "checkpoints" to block the highway and at assembly points a few hundreds to a few thousands of people converged. At the same time, the armed city partisans heated up these small cities beyond the capacity of the "wanted" cadres to conceal themselves. In 1984, the principal leaders of the Mindanao Commission obviously had extreme difficulties staying in Mindanao and were forced to shift to Cebu City, which was beyond the commission's jurisdiction. As the enemy saturated identified partisan bases and fronts and intensified intelligence operations against the urban underground, casualties among the white area forces began to mount.

Under conditions of setbacks in the urban areas and growing difficulties in the guerrilla fronts due to intensifying enemy attacks, and the alert against enemy infiltrators coming from the central leadership, leading cadres at the regional, front and Mindanao levels were prone to oversuspiciousness and panic about the possibility that there were enemy agents in their midst who were tipping them off. Believing that their line was correct and victorious, they were inclined to look for external forces and reasons behind the setbacks and problems. They were ready to believe the report from certain political detainees in early 1985 that there were enemy deep penetration agents in the Party, the people's army, the mass organizations and institutions. They began arresting suspected saboteurs and infiltrators and subjected them to torture to extract self-incriminating confessions about their crimes and co-conspirators. They became convinced that large numbers of enemy deep penetration agents were infiltrating the Party over a long period of time through the white area organizations and were already being mobilized to bring down and destroy the revolutionary movement in late 1985 or early 1986. The Party organizations which had overexpanded and neglected ideological, political, and organizational consolidation proved to be extremely susceptible to mutual suspicion among its cadres and members. Thus, in 1985 and onward, the anti-infiltrator hysteria started and raged in Mindanao.

The resultant devastation was unprecedented in the entire history of the Philippine revolution. Never has the enemy inflicted as much damage to the revolutionary forces in so short a period of time. The wrong political line resulted in setbacks that were already clear in 1984 and self-destruction from 1985 onward. On the basis of mere suspicion, close to a thousand people [including Party cadres and members and mass activists] became victims of civil rights violations and severe punishment. Due process was completely disregarded as panic and hysteria took over. The Party membership fell

abruptly from 9000 to 3000. The mass base which was shallow shrank by 50 percent. The 15 companies and 30 platoons were reduced to 2 companies and 17 platoons.

The principal instigators, planners, implementors and abettors of this crime against the individual victims, the people, the Party and the revolutionary movement refer to a "first draft of Bicol" ["unang borador ng Bicol"] as their guide and claim revolutionary success in eliminating enemy agents at the expense of so many times more innocent comrades and individuals in the Party and the revolutionary movement. They wrought destruction at a rate and in absolute numbers that the enemy had never before achieved frontally in so short a time. They trampled on the basic civil rights guaranteed by the Bill of Rights of the Rules of the Provisional Revolutionary Government issued in 1972 and by the Party Constitution and Rules of the New People's Army.

Many of those responsible for the devastation and the victimizing of comrades and the people in Mindanao have expressed remorse for the hysteria and tried to account for their part. But at the most the accounting had been merely partial. Some of those who have not accounted for nor been taken to account for their political and criminal responsibility have even been promoted to national positions in the Party and allowed to spread their wrong line at the further and bigger expense of the Party and the revolutionary movement.

THE PROPAGATION OF THE ERRONEOUS LINE ON A NATIONWIDE SCALE

Uncriticized, unrepudiated and unrectified, the combined lines of armed urban insurrection and quick military victory has spread on a nationwide scale and has resulted in unprecedented nationwide damage and setbacks to the revolutionary movement.

The 9th plenum of the Central Committee in 1985 rejected the Red area [military struggle]-White area [political struggle] framework but did not thoroughly criticize it and neither did it direct the Mindanao Party organization to make a rectification. Moreover, key elements of the erroneous line and its practice, like the magnified partisan warfare in the urban areas and "regularization" of the people's army, have been endorsed and integrated into the program for the "strategic counteroffensive". The tactical program aiming for decisive victory against the U.S.-Marcos dictatorship through the SCO also induced further infatuation and toying with the notion of armed urban insurrection.

Since 1986, the proponents of the line of armed urban insurrection have capitalized on the rejection by the Party of the boycott error in 1986 by overstating this error even after rectification in order to obscure the incomparably far bigger error and earlier devastation of revolutionary forces in Mindanao and by interpreting the rejection of the boycott error as a vindication of the line of armed urban insurrection. Considering the intensified violence and factional strife among the reactionaries, "seizing opportunities" has become their favorite guise and watchword. Thus, the phenomenon of heightened insurrectionary fever among certain urban-based Party cadres and units after every coup attempt.

By itself, the line of armed urban insurrection is isolated and impotent, but it is damaging to the Party and the revolutionary movement by encouraging Party cadres and members who are needed in the countryside to stick to the cities, by promoting overreaching in the urban revolutionary movement and the duplication of the Davao City "political-military" debacle in Manila-Rizal no less, and even more so by combining with the advocates of military "regularization".

The line of rapidly building companies and battalions within limited areas and also topheavy military staffing and of drawing cadres away from the work of expansion and consolidation among the people started to spread in 1985 through the military conferences of the general staff [later called general command] of the NPA. These put forward such puerile premises as the following: we have covered all the strategic points in the country, the number of our guerrilla fronts is enough, our mass base is wide enough, etc. Ergo, the time had come to build the NPA vertically, regularize it, build the army organization separately from the Party, specialize in military work and in fighting.

In the latter half of 1986 and in 1987, the conscious effort in Mindanao to control and overcome the disastrous results of *Kampanyang AHOS*, to rectify errors and rebuild the revolutionary forces was underway. But it was also in 1987 that the NPA general command was able to push most vigorously the line of "regularization" on a nationwide scale and to actually order a "nationally coordinated offensive", which was heavily subsidized from above and which did not yield the expected military gains but wasted ammunition stocks and exposed the GC staff personnel and radio equipment based in Metro Manila. At the same time, armed city partisan warfare was escalated in Metro Manila and other cities at a rate that tended to prejudice the legal and defensive character of the struggle in these urban areas.

The central leadership of the Party shares the responsibility for the imbalances and the program of "regularization" that primarily caused them. Yet from year to year it tried to stress the need for extensive and intensive guerrilla warfare founded on a wide and deepgoing mass base without prejudice to building sustainable guerrilla companies that are dispersed for mass work when not fighting or not on training exercise. Thus, at certain points, downward adjustments have been made in the number of companies rapidly formed or these have been redeployed in accordance with the strategy and tactics of guerrilla warfare. And in early 1989, a clear shift away from the program of "regularization" for the SCO was decided upon. But the general trend has been for the NPA general command to argue for and push its own line of "regularization", despite lip service to the absolute leadership of the Party.

The consequences have been destructive to the revolutionary movement. The membership of mass base was reduced by almost 60 percent from the base year of 1986 and the number of barrios covered by guerrilla fronts, by 15 percent. While the number of rifles of the people's army continues to grow every year, the number of officers and fighters has fallen below the level of 1985.

For twenty years, it has been a matter of pride for the reestablished Party to declare annually that there was an all-round increase of strength of the

revolutionary movement. The enemy could concentrate against certain areas or regions and inflict damage but the movement would increase in strength elsewhere and on a nationwide scale.

In 1971, the revolutionary forces were in the main suppressed in the second district of Tarlac, with the enemy using from 1969 to 1971 a full division [Task Force Lawin], paramilitary forces [BSDUs] and "civic action" to try to run down an NPA force of merely 200 fighters. But revolutionary work in Isabela, started in early 1969, had already created a mass base several times larger than the one in Tarlac.

Then came the time that the forces in Isabela were contained in the forest region by the enemy from 1972 to 1976 due to the stubborn and wrong maintenance of three companies and one platoon within the enemy encirclement. But the guerrilla forces and the mass base in the other regions of the country were significantly growing from 1974 onward. Eventually, not only was the territory temporarily lost in Tarlac recovered but several more provinces were gained in Central Luzon from 1972 onward.

Only in 1988 would the Party start to register a nationwide reduction of the rural mass base. We comforted ourselves by saying that that was not much in view of the escalation of enemy onslaughts and that in fact we grew in strength because we became even more tempered in the struggle. Although some internal weaknesses and shortcomings were pointed out, we did not take into full account the errors within our own ranks and instead tended to adduce the reduction to the assaults of the enemy.

Many among us express mystification over the enemy's "war of quick decision" and "gradual constriction" and are dumbfounded because of the telling effect these seem to have had on our mass base and armed struggle. But these are in fact old terms and old enemy strategy and tactics as anyone who has studied Mao's teachings on people's war should know. Indeed, the "war of quick decision" and "gradual constriction" we have been confronting since 1987 have certain peculiarities like the simultaneous deployment of enemy divisions and brigades in the main guerrilla fronts all over the country, the widespread and systematic building of vigilantes and CAFGUs, and the advantage of Aquino's popularity during the early years. But we have overcome the same enemy strategy and tactics in so many places in the past and, now, where we have experienced and good cadres in command.

It suits the enemy forces to go on a war of quick decision or strategic offensive in view of their military superiority — in the number of troops, weapons, logistics and training. But at the tactical level, where they wish to win battles, they fail because they lack popular support. So, they resort to what they call "gradual constriction" or "blockhouse" warfare combined with "special operations teams", organizing paramilitary forces and making a sham kind of mass work.

On the side of the NPA, the correct response is the strategic defensive to the strategic offensive of the enemy forces. Consequently, we render them deaf and blind on a wide scale by gaining the people's participation and support. At the tactical level, we launch guerrilla warfare by assembling a superior force to carry out tactical offensives on enemy units that we are capable of wiping out by surprise. The enemy forces can also concentrate on

any point and take away particular areas from us but they would be giving up far more space elsewhere. We can and must always cover territory much wider than the ring of large enemy forces and offensives while we combine annihilative and tactical guerrilla actions and mass mobilizations to resist and punish him in the areas of his concentration.

What the proponents of quick military victory have done is to build prematurely large and unsustainable units that siphon off cadres from mass work and that leave large portions of the guerrilla fronts without effective army units for extended period of time. The result is that in less than two years of the enemy's "general offensive" he was able to chop off large portions of our guerrilla fronts and extensively build paramilitary units, in many places, with only the minimum of resistance from the unconsolidated mass base and weak local guerrilla and mass work units. If we do not rectify this error, the enemy can force us to fight in a purely military situation in more and more areas and graver damage would befall the revolutionary forces.

The further drastic reduction of the rural mass base this year should rouse the entire Party to criticize, repudiate and rectify the erroneous line. Good comrades who continue to adhere to the line of people's war declare that in their regions they increased their strength even when the enemy poured in more battalions. They explain the result by showing how they wage guerrilla warfare and, at the same time, expand and consolidate their mass base through the proper deployment of cadres and guerrilla forces.

As a case in point, the enemy poured nine battalions into Samar in the early 1980s. The NPA had no battalion to speak of but the NPA and the revolutionary forces grew in the course of guerrilla warfare. Now, with the enemy having only three or four battalions on the island and with the NPA having its own battalion unit, there have been certain unprecedented losses in all of the Party, people's army and mass base. The "battalion" is bogged down by the sheer logistical needs and its troops and staff have been reduced in 1990 by 50 percent from its peak strength of 500 fighters. The battalion staff is equivalent to a third of the total number of Red fighters. The mass base in the entire island has been sharply reduced.

The premature formation of unsustainable companies and battalions has also spawned other military adventurist tendencies and acts such as the inclination to hit enemy hard points; ill-planned tactical offensives that last long, consume too much ammunition and result in many casualties; and military actions that do not take into full account the probable and possible negative effects on mass base building, the welfare of the masses and other political implications.

Among the good cadres, there is a strong recognition of the fact that the premature formation of unsustainable companies and battalions does not result in quick military victory but in preoccupation with logistical needs, isolation and passivity, defeats and other forms of disaster.

Various departments and layers of staff take away cadres and resources from mass work. The result is reduction of the mass base. There is consequently the tendency to look upward and outward for logistical support when food supply and the contributions of the masses and taxes from the local businessmen and landlords do not suffice for the needs of the companies and battalions.

As they should, companies and battalions do mass work and production work when possible. But then the Red fighters complain why they should be in large concentrated formations even when they are not fighting the enemy as much as they had thought before. But, of course, if they fight more often without the mass base and the source of material support, they would fare worse in warfare.

The worst cases of premature and unsustainable companies are those that sit for long periods in a few barrios or in a forest camp. They use their very size as an argument for not dispersing and engaging in mass work and production or helping the people. They say that they have to act like a standing army ever alert and specialized in fighting because the enemy might catch them unawares in a dispersed mode.

Because of the problems in recruitment resulting from the dwindling mass base, many companies have resorted to recruiting lumpen and other elements who have not gone through education and tempering in mass organizations. In many areas there has even been a deliberate lowering of criteria for recruitment into the companies to compensate for the high rate of turnover among fighters. This, plus the neglect of internal political education and isolation from mass work and production have led to the deterioration of the overall political quality and discipline of the people's army. Some companies have acquired the reputation of being coarse and lazy but ravenous; and big but not active in fighting. Oftentimes, the people speak of the so-called first generation NPA in squads and platoons as real NPAs and those in companies as fake because they do not engage in mass work, production and helping the people. "Regularization" has meant alienation from the masses.

At one time, we boasted of dozens of companies and some battalions. But the ratio of the number of company-size offensives to the number of these units is very low. We must squarely face the question why bigger but fewer military units have resulted in fewer tactical offensives and a drop in our armed strength.

REASSERTING THE ABSOLUTE LEADERSHIP OF THE PARTY OVER THE ARMY

The Party must exercise its absolute leadership over the people's army by deploying Party cadres properly. The Party leadership in the army command must not be allowed to pay lip service to the comprehensive Party leadership and yet proceed to take all initiative in building a "separate" structure grabbing all Party cadres within its reach for staffing. The Party should not thus be "left behind" only to be told to catch up in building and consolidating the mass base when its limbs have been cut off precisely because the army has preempted the personnel and resources. The Party has to take the initiative in deploying cadres and resources properly and take full command of the people's army.

It is wrong to maintain big formations in absolute concentration when these are not on tactical offensives or training exercises. The people's army should be like a net which is drawn in when it is to engage in battle with an enemy force that it is sure of defeating; and it is spread out when not fighting in order to perform mass work and other tasks.

Considering the amount of weapons that the NPA has, it is wiser to have the regional command lead a company as rallying point for the entire region. When not fighting, such a company should be in relative concentration with the headquarters platoon within the radius of a few barrios and the squads in the other platoons can be deployed within a wider radius of more barrios per squad. Such a company can do fighting and other tasks, move from one guerrilla front to another to launch an offensive or to perform other tasks, with the augmentation or coordination of the more numerous and widespread front and local guerrilla units.

It is wiser to multiply the number of guerrilla fronts, with platoons as the rallying point and squads and half-squads spread out within a wider radius for mass work. The objective should be to attain extensive and intensive guerrilla warfare throughout the country. We should be able to make the monster bleed from thousands upon thousands of wounds.

It is wrong to say that the number of guerrilla fronts is already enough and that the point is to verticalize the armed strength into a few big formations. This is the self-constriction which falls into the kind of war that the enemy wants us to fight because it allows him to beat us in his war of quick decision and gradual constriction, which is based on his superior military forces. Painstaking mass work and guerrilla warfare are still our winning line at this stage of our people's war. These lay the horizontal foundation for the vertical growth of the people's army in due course.

Confronted by the brigades and battalions deployed by the enemy, let us apply the law of contradiction in our warfare. The enemy is not always in solid large formation. The rough countryside and the archipelago objectively divide the enemy forces. There is no large enemy formation that does not divide itself according to several functions and that does not make its parts vulnerable to our attack. Instead of going into the path of certain defeat by trying to match the enemy's large formations, we must use guerrilla tactics to induce the enemy force to divide itself and unwittingly provide us with part after part that we can wipe out.

Where we cannot as yet raid a camp successfully, we must find success in ambushing the part of the enemy that we can wipe out on the road. Where we cannot as yet wipe out regular enemy troops, we can find success in repeatedly seizing arms from police and paramilitary units through appropriate operations.

It is wrong to say that luring the enemy in deep, letting him move around blind and deaf, and letting him punch the air when we cannot fight to win are outmoded tactics just because our people's war has grown increasingly more intensive as we advance. These are useful at any stage of the people's war. The winning line is to fight only the battles that we can win. The losing line is to stick out big heads or to overreach. Another losing line is not to fight even the battles that we can win. All the way we assume that we expand and consolidate the mass base.

One long running problem in our mass work is that the Party in the armed units is satisfied with having only the organ of political power or a semblance of it in the localities. The number of people in the mass organizations are very few. We must solve this problem by organizing as fully as

possible the workers, peasants, youth, women, children and cultural activists. And we must develop the organs of political power, supported by working committees for mass organization, education, defense, land reform, production, finance, health, arbitration, cultural affairs and soon. These can be drawn from mass organizations.

It is of urgent necessity to organize the masses. But getting organized is not enough. Mass campaigns must be launched. Through these, the masses can develop their own power, effect changes for their social and economic wellbeing and resist and frustrate enemy attacks by unarmed and armed, open and secret means.

The key campaign to benefit the peasant masses is the campaign for the realization of the minimum program of our land reform and increased production. There are some elements who have not achieved much in carrying out the minimum program of rent reduction but who wish to carry out the maximum program of land confiscation. We have had more than enough negative experience in this kind of overreaching—in trying to achieve what we cannot as yet achieve.

Elements of the maximum program may be carried out only against despotic landlords [those who harm the peasant masses and farm workers and refuse to negotiate with them] and landgrabbers so that we can still take advantage of the split between the despotic and enlightened landlords, prevent the landlords [big, medium and small] from uniting against us and allow us to further develop our strength among the peasant masses not only in the current guerrilla fronts but also in the more extensive areas to which we must expand.

THE BOYCOTT DECISIONS OF 1978 AND 1986

The boycott error of 1986 has been rectified but it deserves some attention in this discussion for the purpose of comparing or relating it to other errors. It has been so overstated and drummed up that it has overshadowed the incomparably far bigger and more destructive line of armed urban insurrectionism and military adventurism. Here is a clear case of subjectivism, a gross failure to see all the major errors and evaluate them properly.

Before and after the reestablishment of the Party, the proletarian revolutionary cadres have had an extensive experience in working within the reactionary institutions, organizations and processes. It is permissible and necessary for cadres and Party groups to be assigned to work within the reactionary trade unions, churches, the army of the enemy and so on.

And, of course, certain legal mass organizations even if patriotic and progressive can operate viably and conduct legal political struggle by complying with the requirements of legality. For instance, they cannot declare in their documents that they are for the armed revolution. But neither is it correct for them to gratuitously declare themselves against armed revolution. As a matter of fact they can always assert the sovereign right of the people to decide on what it takes to defend their freedom.

It is not unprincipled for a Party member to have a legal occupation and carry legal documents. Neither is it unprincipled for a Party member or a Red fighter under arrest to retain the services of a lawyer and wage a legal struggle in order to defend his rights and prevent the enemy from doing worse to him.

But the question about Party cadres and Party groups operating in legal political parties and alliances and in the reactionary political electoral process aroused bitter debates in the past. Such debates were over the 1978 and 1986 elections called by the Marcos fascist regime. Each time one side was for boycott and another side for participation.

The term boycott was used by the broadest spectrum of antifascist opposition, including the Party and the anti-Marcos reactionaries, to isolate the Marcos regime in the 1981 elections. In the 1984 elections, the Party leadership again referred to its position as boycott and this went along well with the boycott position of the broad antifascist popular movement and most of the anti-Marcos reactionaries. In both 1981 and 1984 elections, the 1978 boycott decision of the Party appeared vindicated. But the 1986 boycott position became problematic because this time, the middle and backward sections of the antifascist movement opted for critical participation. Even among the advanced sections of the masses, there was great opposition to the boycott line.

We are most concerned about the bitter internal debates over the 1978 and 1986 elections. An understanding of these leads to a general understanding of the reactionary electoral processes and the correct stand and approach of the Party.

Whenever the issue in the debate is formulated as a choice between boycott and participation, those on the boycott side have the advantage of winning the debate on the simple ground that in the first place, the Party is banned and cannot participate and anyway the electoral process is reactionary on the whole, if not exclusively.

But should the issue always be formulated as a choice between boycott and participation? Cannot the issue be formulated within the Party as one of whether or not the Party deploys Party cadres and groups that are not known as such outside of the Party in order to operate in the reactionary electoral process, promote the national democratic line, attack the enemy and support the progressive side, party, alliance or candidates? The Party itself is not participating because it cannot as a matter of revolutionary principle and even if it wants to, it cannot due to the enemy ban on the Party. The Party's own line of armed revolution regards the reactionary elections as farcical. But the Party certainly can do something by way of revolutionary dual tactics through Party cadres and groups that are not publicly known as such.

Revolutionary dual tactics are employed by the Party to reach a greater number of the people and to counteract the enemy's counterrevolutionary dual tactics of misrepresenting the electoral exercise as a democratic one, even if it is actually monopolized either by the reactionary ruling clique or by all the exploiting classes through a multiplicity of bourgeois reactionary parties and is intended to deceive the people into believing that they participate in a democratic process.

In the elections of 1969 and 1971, the Party kept to its antirevisionist line of not considering these reactionary elections as the sole or principal way of achieving revolutionary change or basic reforms and described these as farces on the whole and in essence. But the Party could issue statements on what constitutes democracy or what makes a truly democratic exercise, promote the national democratic line and encourage the legal progressive forces and candidates to take the patriotic and progressive line.

The central leadership took a decision to boycott the 1978 elections. In the process of making the decision, the leadership of the Manila-Rizal party organization argued for participation but was outvoted and was therefore bound to abide by the decision. But it did not carry out instructions for implementing the boycott. And in the ensuing full-blown struggle with the Executive Committee of the Central Committee, it resorted to secret meetings where committee members who did not agree with it excluded, continuously refused to follow instructions about organizational arrangements, spread irresponsible talk to undermine the central leadership's credibility and which violated the secrecy of the identities of the Central Committee members, and threatened violence against certain Central Committee members. Hence, disciplinary measures were meted out to the regional leadership.

The central leadership decided to reorganize the Manila-Rizal Party organization. But only a provisional executive committee was formed to replace the Manila-Rizal Party Committee, many of whose members had either been suspended or reassigned. Increasingly, the Executive Committee of the Central Committee tried to run the Party organization and the mass movement in Metro Manila through central staff organs until the regional leadership was completely abolished in 1982.

In the absence of an effective regional leadership, the district Party committees, local Party branches and the community-based mass Party organizations became neglected and fell into disarray. The disarray in the Party organization in Metro Manila disabled the Party from bringing about the upsurge in the mass movement, participated in by a broad range of political forces. This upsurge was well signalled by the so-called noise barrage immediately after the farcical elections in 1978.

The Party anticipated this upsurge in 1974 on the basis of the advances made among the workers and the youth in that year. There were expectations that the workers and the urban communities would rise up in an unprecedented manner in the last years of the 1970s at the latest, notwithstanding the tendency of some leading cadres in Manila-Rizal to overstress the antifascist struggle and to artificially heat up the street actions. These expectations could not be realized as a consequence of the boycott decision of 1978 and the disciplinary actions in 1979.

The central staff organs, especially the National Commission on Mass Movements, would promote Metro Manila-based national mass organizations which were then weak but they did not pay sufficient attention to the growth of community organizations and basic Party life at the grassroots level. Their attention and efforts were increasingly devoted to sweeping propaganda, building administrative structures related to the urban-based national mass organizations and coordinating these for mass mobilizations. Thus was laid the ground for bureaucratism.

This kind of bureaucratism involved central staff organs dividing among themselves aspects of work over the mass organizations, acquiring excessive political discretion and developing a unilateral topdown command system. These staff organs became in practice sources of political authority and tended to herd Party cadres and members into the administrative structure of mass organizations. By 1986, Party members were already critical of the existence of two or three Party centers" in addition to the Executive Committee of the Central Committee.

Basic Party life in communities, factories and other work places would be neglected for a long time. So, to this day all-round Party life — ideological, political and organizational — remains weak at the basic level. Party cadres and members are piled up in administrative positions and in Party groups at various levels of mass organizations and are lacking in basic Party life at the grassroots level.

It was in the 1983-86 period that the Party and progressive urban mass organizations were able to recover significantly due to the powerful antifascist popular current that was let loose by the Aquino assassination, an event that signified the extreme political and economic crisis of the fascist regime and the entire ruling system.

The boycott decision of 1978 had resulted in as much damage as, if not even more damage than, the 1986 boycott error. But the latter has been played up by honest elements to seek redress from the 1978 boycott decision as well as by other elements who have succeeded for a long time in obscuring the far more devastating error in Mindanao and who continue to promote the wrong line that caused the far bigger error, the ultimate weakening of the revolutionary forces there as early as 1984 and the anti-informer hysteria in 1985-86.

The 1986 boycott was a major tactical error, as correctly described by the central leadership. During the short electoral campaign period, it separated and isolated the advanced section of the masses from the other sections which took the antifascist and anti-Marcos line. There was a failure to recognize that Marcos' cheating in the elections would incite the people to an unprecedented uprising as well as a grave split in the reactionary armed forces. The Party went into a vigorous effort and expense to impose its sectarian will on organizations and alliances with a mass and united front character for the duration of the snap presidential elections campaign period.

However, the Party leadership regained its composure and initiative when it called for the nationwide popular resistance in alliance with all the antifascist and anti-Marcos forces immediately after the farcical election exercise.

Nevertheless, there are outside the Party critics of the boycott error of 1986 who to this day overstate it in order to push their own erroneous lines and agendas but are not being significantly rebuffed by the Party. There are those who claim — against the incontrovertible facts — that because of the 1986 boycott error the Party and the progressive mass organizations and alliances were out of the EDSA mass uprising that caused the downfall of Marcos and go so far as to negate the role of the Party and the revolutionary movement in the 1983-86 mass actions and the longer process of undermining and isolating the fascist regime.

In overemphasizing the role of the spontaneous masses and the supposed lack of participation by the revolutionary and legal progressive forces, there are those who stress the role of their own small petty-bourgeois organizations and obscure the role of the U.S. and the Catholic officialdom and the reactionary classes in the making of the mass uprising cum relatively bloodless military mutiny. The fact was that there was a convergence of organized contradictory forces and the spontaneous masses on the widely detested fascist regime.

However, the most fantastic claim is that made by some proponents of urban insurrectionism. They claim that were it not for the boycott error, the revolutionary forces could have brought down the ruling system together with Marcos by leading the spontaneous masses to victory as in Nicaragua in 1979 or at the least there could have been a sharing of power by the reactionaries with the Aquino clique, the Reform the AFP Movement [RAM] and the like. They therefore consider the boycott error of 1986 as the biggest error of the Party, although they are responsible for the incomparably far bigger ideological, political and organizational errors and the resultant anti-informer hysteria which devastated the Party and the mass movement in 1985 onward in Mindanao.

How could they expect the Party to seize power when the year before the EDSA uprising the revolutionary forces and the people in Mindanao were already being ravaged by the logical and real consequences of the erroneous line of urban insurrectionism cum military adventurism? But they have promoted themselves and their line within the Party by overstating the boycott error of 1986 and obscuring their own far bigger errors.

BUILDING THE UNITED FRONT

The Party has a revolutionary class line in building the united front for the national democratic revolution and for armed struggle. This revolutionary class line is the building of the basic alliance of workers and peasants, winning over such middle forces as the petty bourgeoisie and the national bourgeoisie, taking advantage of splits among the reactionaries and isolating and opposing the reactionary diehards. There is a structure of requirements for the revolutionary united front to exist and develop along the revolutionary class line of the Party.

First, there must be the leadership of the working class through the Party, which has initially recruited its members from the trade union, youth and urban-based mass movements from the remnants of the previous revolutionary movement.

Second, there must be the basic alliance of the working class and the peasantry through the Party arousing, organizing and mobilizing the peasant masses and building the New People's Army and the peasant associations led by the Party.

Third, there must be a broader alliance of the toiling masses of workers and peasants with the third basic force of the revolution, the urban petty bourgeoisie, through the underground National Democratic Front and other alliances aboveground.

Fourth, there must be a still broader alliance of the positive forces of the revolution, linking the basic forces of the revolution with the national bourgeoisie. There is yet no significant organizational expression of the united front of the positive forces, although members and groups of the national bourgeoisie cooperate with the revolutionary movements in areas where the armed revolutionary movement and the trade union movement are strong.

Fifth, there can be an alliance with certain sections of the reactionary classes against the most reactionary clique. This was well manifested on a nationwide scale in the antifascist struggle. Enlightened landlords and businessmen have shown cooperation by paying their taxes to the people's government and have cooperated with the Party, the NPA, the NDF and mass organizations on such matters as land reform, wage relations, elections, etc.

Sixth, the broadest alliance can be ranged against the narrowest target, the reactionary clique that is ruling or the one most favored by the U.S. imperialism. We fight and defeat one most reactionary clique after another and in the process we accumulate revolutionary strength.

The Party must play the vanguard role in the representation of the immediate and long-term rights and interests of the working class and must be able to distinguish in class terms the stable and reliable allies from the unstable and unreliable ones.

But as early as in 1975, there was a motion to do away with the Marxist-Leninist language in Ang Bayan and specifically the politically precise term, anti-Marcos reactionaries, to refer to such allies as Benigno Aquino, Diosdado Macapagal and Joaquin Roces. There was the misunderstanding that such allies as Lorenzo Tañada and Jose W. Diokno, who in fact took a clearcut patriotic and progressive line on major issues, would feel referred to and be turned off by the term.

Thus, the term faded towards the end of the 1970s. What replaced it was the ideologically strict term "bourgeois reformists", used in the debates between the Bolsheviks and the Mensheviks. This term was applied so widely by the central leadership up to 1986 as to lump together with reactionary elements and forces some of the basic as well as positive elements and forces of the revolution. The result was a certain amount of confusion within the Party.

One side used the term to support a sectarian position. Another would reverse it by taking a liberal position. One extreme begot another. Thus, certain elements of the Party in the National Urban Commission [NUC], the United Front Commission, the National Military Staff [later called the General Command] and Ang Bayan would go so far as to describe the Aquino's political stand as national bourgeois and her regime as liberal democratic rather than as a U.S.-supported big comprador-landlord regime. Echoing the American bourgeois mass media, they propagandized the line that the new reactionary regime was liberal democratic.

Errors keep on arising in united front work. There are those who, in their wish to hasten the ripening of the insurrectionary situation in the urban areas, advocate the development of the direct and open alliance between the NDF and legal progressive organizations and alliances within the framework of a

common minimum program [the so-called people's agenda]. The supposed objective is to position the NDF at the center of the people's struggles that will be developed towards armed mass uprisings. But what they are actually proposing is confusing the demarcation line between legal and illegal organizations and struggles and pulling the NDF down to the level of legal allied organizations and personalities, many of whom are still confined within the bounds of reformism although they maintain a progressive stand on certain questions.

There are also those who equate the united front with the entire people and then accuse the Party of instrumentalizing the people when the Party speaks of the armed struggle and the united front as weapons of the Party. They do not understand that the working class leadership through the Party, the armed struggle through the NPA and the united front through the NDF and other formations or informal cooperative relations are all functional aspects of the revolutionary movement and are all weapons or instruments of the Filipino people in the national democratic revolution.

There are also those who wish to equate the NDF with the entire united front and make the NDF a catchall federation which assumes the leadership over the Philippine revolution and in which the Party is politically and organizationally subordinated not only to a "federal center" but to one with a preponderance of petty bourgeois formations.

There are those who erase from the history of the NDF the role and initiative of the Party in the formation of the NDF and who eliminate the leading role of the working class in the united front. Upon the elimination of the proletarian leadership, the democratic revolution then envisioned is nothing but a recycling of the old liberal revolution and the passing hegemony of petty bourgeois formations and ideas on behalf of today's exploiting classes. In fact, the program of the NDF has been overwritten and diluted several times under the wrong notion that even after the seizure of political power [the basic completion of the new democratic revolution] the goal is still to build the "national democratic society" and not the socialist society as well as under the influence of the [now failed] Sandinista program of "multiparty democracy" [no socialist revolution] and "mixed economy" [no socialist construction] and the policies of revisionist regimes, whose cornerstone is the elimination of the leading role of the working class.

Despite all the efforts aimed at expansion, the NDF remains an underground united front of the organization of basic forces of the revolution [working class, peasantry and urban petty bourgeoisie]. Should there be a retreat or should there be reaffirmation of what the NDF is — as a formal united front organization of the basic revolutionary forces which accept the leadership of the working class, the new democratic line and the armed struggle?

Even as the NDF remains as it was originally envisioned in 1973, of course, with appropriate scaling down of the unrealized expectation in 1973 that it is the entire united front of all patriotic and progressive classes, it is possible to strengthen it internally and then proceed to seek out allies who do not wish to be within the NDF fold but within the varied frames of bilateral and multilateral relations.

Strengthening it internally means reaffirming the NDF as the most advanced united front organization of the basic revolutionary forces along the new-democratic line; developing those underground member organizations [even if led or influenced by the Party] other than the Party and the NPA; and creating the councils and commissions to assist and pave the way for the people's government at various levels.

Rather than have the concept of federation, it is more flexible to adopt the principle of confederal, consensual and consultative relations of component organizations within the NDF. This is the way to override such questions as to whether the NDF is under the democratic centralism of the Party or is it the other way around; and also keep the door indefinitely open to groups and individuals that wish to join, depending on the circumstances and strength of the revolutionary movement.

Seeking out groups as allies does not mean only dealing with those willing to join the NDF. It also means establishing bilateral and multilateral relations with them on a consultative and consensual basis. Such allies might prefer to deal with the NDF from the outside and possibly on an equal footing within a wider frame. Since 1986, the much-expanded legal alliances have shown the way how to build them on the consultative and consensual basis, without having to choose between federal and unitary forms of organization or without getting mixed up about these forms of organization.

ON THE ISSUE OF PEACE NEGOTIATIONS

Proposals for peace talks and national unity between the revolutionary forces and a new government to replace the Marcos regime were publicly aired by the prominent leaders and forces in alliance against the fascist regime in the 1983-86 period. These proposals served to expand and firm up the united front, both formal and informal.

Upon coming to power, Aquino released the political prisoners as she has pledged to do in an attempt to court the support of the national democratic movement; and called for a ceasefire as she had expressed interest in it before becoming president.

It was correct for the Party to declare its willingness to engage in peace talks or, as the Aquino regime preferred to call them, ceasefire talks. To have done otherwise would have been to appear as being opposed to peace in the face of Aquino's offer of ceasefire talks. In the first place, the Party's national democratic line is the line for a just and lasting peace. Thus, it was decided that a negotiating panel of the National Democratic Front would represent all the revolutionary forces.

But before agreeing to engage in formal bilateral negotiations or sign a ceasefire agreement, the NDF should have taken all the time to engage in talks about peace talks until such time that a substantive agenda and other terms could be agreed upon to the mutual satisfaction of the two sides. Even before the 60-day ceasefire agreement, the NDF could take initiatives in launching propaganda. It could also expose the other side as the intransigent one, especially on the substantive issues. The NDF could rebuff the other side every time this threatened to end the preceasefire talks.

It was erroneous though to allow the ceasefire talks to be held exclusively in the Metro Manila area. The sickly condition of one of the negotiators of the reactionary government, Senator Jose W. Diokno who was deeply respected by the NDF, dictated the constant Metro Manila venue of the ceasefire talks. It was also erroneous to agree to a 60-day ceasefire agreement without any agreement on a substantive agenda for serious peace negotiations. The declared purpose of the ceasefire agreement was merely for creating the atmosphere for an undefined substantive dialogue during the ceasefire period.

One reason given for the ceasefire agreement was that it would pave the way for a substantive agenda and for the formal peace talks. Another reason given by some elements in the Party for the ceasefire agreement was that it would allow the revolutionary forces to show their "human face" and to make propaganda on a nationwide scale through the dominant bourgeois mass media.

Still another reason given by other elements in the Party was that the people's army in Mindanao needed the ceasefire as a relief from the pressures by overwhelming enemy military forces and as a device for allowing supplies to isolated and besieged NPA units. Actually, the enemy forces in Mindanao were then in disarray due to the big split between the Marcos-Ver and Enrile-Ramos camps. At any rate, some Mindanao cadres had gone into localized ceasefire independent of the central leadership of the Party. They were in a difficult situation not simply because of enemy pressures but more essentially because of the ravages of a wrong line and the anti-informer hysteria.

The Mindanao Commission had the localist notion that they could run far ahead of the rest of the country in liberating Mindanao through a combination of offensives by enlarged "regularized" NPA formations and armed urban uprisings. Under conditions of self-destruction as a result of the anti-informer hysteria and the effectiveness of the enemy in a purely military situation, they wished to find a way out through localized ceasefire, even if these could induce a fragmentation of the national revolutionary movement and even if these would not really solve the problems wrought by the erroneous line that they had pushed in Mindanao. At any rate, there was a case of swinging from an ultra-Left to a Rightist position.

Certain leading cadres of the Party held the view that our armed struggle was put in a politically defensive position after the EDSA uprising. They asserted that we needed the ceasefire to "reposition" our armed struggle in the new situation. For them, the ceasefire was the main thing and it was a good thing that served our purpose despite the serious flaws in the ceasefire agreement and the aggravation of our security problems in the cities and the countryside.

There were even a few who held that the ceasefire and peace talks would possibly lead to another polarization of forces where Aquino and other "middle forces" [including pro-Aquino comprador big bourgeois and landlords] could be won over to the side of the revolutionary forces against the U.S., the AFP and other diehard reactionaries all of whom were supposedly against the ceasefire.

In the course of the preceasefire talks, the NDF negotiators were vulnerable to enemy surveillance. It was quite easy for the enemy intelligence agencies to cover the negotiators of the reactionary government and to follow the trail of those of the NDF. During the preceasefire talks, no less than a member of the Executive Committee of the Central Committee was arrested.

During the ceasefire period, the NDF negotiating panel and the NDF representatives were able to conduct mass activities, demonstrating the popular support and sympathy for the NDF. But in the process, some underground cadres, Red fighters, reliable allies and certain reliable villages and other areas were exposed to the intelligence agencies of the enemy.

The NDF got more than the usual amount of attention that it had gotten before in the bourgeois mass media. But after two weeks, the civil and military officials of the reactionary government were getting far more space and were getting their kind of message through more strongly.

As the NDF negotiating panel demanded that substantive talks be undertaken, it became much more obvious that the new pro-U.S. reactionary government was interested only in a ceasefire for the following reasons: [1] to gain time for putting the reactionary armed forces in order because of the big split between the pro-Marcos and the anti-Marcos camps; [2] to pretend as a champion of democracy, human rights and peace; [3] to demand the submission of the revolutionary forces to the constitution of the reactionary government and the surrender of the New People's Army in exchange for the promise of general amnesty and rehabilitation; [4] to put a stop to the momentum of the armed revolution and possibly split the revolutionary forces; and [5] to increase the surveillance stocks of the intelligence services.

The upsurge of the antifascist movement and the decline of the Marcos regime in the 1983-86 period had induced Party cadres, who were on the enemy manhunt list but who belonged to the urban-based central organs, to become lax with their security. The ceasefire induced among them more carelessness and laxity which continued even after the breakdown of the ceasefire. The enemy reaped a bonanza of intelligence data.

On March 29, 1988, the enemy started to carry out precision raids on the houses of central organs. They captured officials of the NPA general command, documents, equipment and money. He proceeded to raid houses of the NDF and capture other underground personnel and stocks of documents within the same year.

As a result of the successful enemy raids, a sense of panic easily arose among some members of the Central Committee and a number of regional committees in 1988. In view of the acceptance at face value of the supposed uncovering in Mindanao and several other regions of longstanding and large-scale "enemy deep penetration networks", the notion spread that the raids and arrests were probably due to deep penetration agents. Then, there were claims of "breakthrough" in investigation. Thus, the anti-informer hysteria emerged in several regions, especially Metro Manila and Southern Tagalog, and in some central staff organs, and this claimed scores of victims. The hysteria threatened the very life of the Party; and the central leadership of the Party for a time involved itself with the campaign in Metro Manila until it conducted its own direct investigations, realized the grave mistakes, and took firm steps

to check and rectify the madness with clear guidelines on correct principles and methods of investigation, trial and evaluation of evidence.

It must be noted at this point that the anti-infiltrator hysteria can arise from effective enemy blows due either to a previous ultra-Left error or a Rightist error. To guard against further recurrence of this hysteria, the central leadership of the Party has issued the principles of methods of investigation, trial and evaluation of evidence since November 1988. These serve to strengthen the guarantees of civil rights that are in the Bill of Rights of the Rules of the Provisional Revolutionary Government and the guarantees of due process in the Constitution of the Party and the Rules of the New People's Army. The Party leadership has also issued comprehensive guidelines and detailed instructions on security since 1989.

As a result of some efforts to push a new round of peace talks between the NDF and the reactionary government from 1989 onward, the Party and the NDF have further worked out a comprehensive framework of peace negotiations in order to frustrate the attempt of the enemy to misrepresent itself as the champion of peace and the revolutionary forces as the source of violence and to split the revolutionary forces and the people. The main points in the framework are the following:

1. The strategic line is one of pursuing the national democratic line to attain a just and lasting peace.
2. The NDF is a belligerent force in the civil war and not a mere insurgent force. It cannot negotiate with the reactionary government if not on an equal footing under international law.
3. The legal and political frame is the set of mutually acceptable principles, the international norms and the agreements that may be made.
4. The substantive agenda includes the following: respect for human rights and international humanitarian law; social and economic reforms; constitutional, political and electoral reforms; and the armed forces.
5. There must be a reasonable timetable.
6. The venue must be abroad for the mutual convenience and safety of the two sides.
7. There must be a foreign state or interstate third party acting in a certain capacity [intermediary, good offices or witness] agreed upon by the two sides.
8. The domestic and foreign third party of nongovernmental peace advocates can be consulted and be of help to the peace process.

The framework of the reactionary government is diametrically opposed to that of the NDF and is not at all a framework for peace negotiations but for killing the peace process ab initio. It includes the following points:

1. NDF must submit to the GRP constitution.

2. The NPA must surrender its arms and be liquidated.
3. In exchange for the foregoing two points, the GRP will offer amnesty and rehabilitation measures to the amnesty grantees.
4. Negotiations must be held in the Philippines.
5. If the NDF leadership refuses to agree to the foregoing points, then the GRP and AFP will not enter into any formal bilateral talks with the NDF but will seek localized dialogues and ceasefire for the surrender of local leaders and forces of the CPP, NPA and NDF.

The opposing frameworks are absolutely clear. Those who blame the Party and other revolutionary forces for the absence of formal bilateral talks between the NDF and GRP cause harm to the interests of the revolutionary movement. Those who take the posture of being above the NDF and the GRP, avowing to be simply interested in doing away with the human costs of the civil war, and who simplistically consider both sides of the civil war as equally violent, actually obscure the just and reasonable cause of the armed revolution and in effect rationalize the retention of the violent system of oppression and exploitation.

We must rebuff those elements who, without understanding the costs of prolonged ceasefire to the revolutionary will and forces of the people, exaggerate these as a way of broadening the united front and strengthening the mass movement for the purpose of an armed urban insurrection.

We must frustrate the reactionary effort to put the NDF at par with mutinous factions of the Armed Forces of the Philippines, and with a multiplicity of nongovernmental organizations of all political sorts [including the most reactionary ones] in a supposed peace process to attain a broad anti-imperialist front for an "armed insurrection in the medium term". This is puerile ploy.

We must also frustrate the attempt of some reactionary clerical elements to make the revolutionary movement accept the strategic hamlet by a simple change of name, like "zone of peace" or "zone of life". Our revolutionary mass base is peaceful and full of productive life, unless the reactionary forces intrude and unleash death and destruction on it.

We must put a stop to the practice of NDF cadres on the enemy manhunt list going to Manila to meet with personalities under probable or certain surveillance and to talk about peace prospects with them there. The repeatedly proven cost of such meetings should convince everyone that talks about peace talks are best delegated to those who are most secure or least vulnerable.

On the question of peace negotiations, we must reject any ultra-Left and yet Rightist notion that if armed urban insurrection is not possible, then we must seek peaceful settlement with the enemy and depart from the armed revolution. We must also reject as a major premise of peace negotiations the notion that the NDF must seek peaceful settlement because it is supposed to be the trend in the world. A just peace in the Philippines is essentially something that the Filipino people have to fight for.

If there can be no peace negotiations yet, it is because the reactionary government is intransigent. The lack of peace negotiations only means that the revolutionary forces and the people under the leadership of the Party must work and fight more resolutely than ever to change the balance of forces in the Philippines.

III. IN THE FIELD OF ORGANIZATION

IT IS THE OUTSTANDING achievement of the Communist Party of the Philippines that it has become a nationwide organization with deep roots among the broad masses of the people, especially among the toiling masses of workers and peasants. The Party and the masses it leads are in the urban areas and in the wide expanses of the countryside, in the plains, hills, mountain valleys and seacoasts.

In the entire history of the Philippines, never has there been a revolutionary organization of such national scope and depth among the broad masses of people as the Party. The Party membership is in the tens of thousands, consisting of cadres and members. Augmented by the revolutionary mass activists, the Party has surpassed the Katipunan of 1898 and far more the old Communist Party of the Philippines in national spread and in other significant respects.

The Party is present wherever exist the people's army, the underground and legal mass organizations and the organs of political power it has created. It is at the head and at the core of the revolutionary mass movement. It exists in new areas of growth as well as in traditional institutions and organizations.

The Party owes its strength to the cadres and members and to all martyrs who have adhered to and implemented the correct line of the Party; and to the broad masses of the people who follow the leadership of the Party along the general line of the new democratic revolution against the imperialists and the local exploiting classes.

The Party is the advanced detachment of the working class and the Philippine revolution. Without this vanguard, the revolutionary mass movement along the new democratic line cannot arise and develop. Even the byproducts of this movement, such as petty bourgeois groups and trends of thought which are patriotic and progressive in varying degrees, cannot thrive without the growth and advance of the Party and the revolutionary mass movement. To attack the vanguard role and development of the Party is to try to defeat the revolution and bring back the worst forms of reaction.

The main organizational principle of the Party is democratic centralism. This is centralism based on democracy and democracy under centralized leadership. For further explanation, let us quote extensively from the Party Constitution.

The basic conditions of democratic centralism are as follows:

1. Leading organs of the Party at all levels shall be elected and shall be responsible to the Party organization or conference that elected them.
2. After free and thorough discussion, decisions taken by the Party are implemented.
 - a) The individual is subordinate to the organization;
 - b) The minority is subordinate to the organization;
 - c) The lower level is subordinate to the higher level;
 - d) The entire membership is subordinate to the Central Committee and the National Congress.
3. Leading organs always pay attention to the reports and views of lower Party organizations and of the masses of Party members and constantly study concrete experiences and render prompt assistance in solving problems.
4. Lower Party organizations give regular and special reports about their work to the organization above them and request instructions promptly concerning problems which require the decision of a higher Party organization.
5. Party organizations follow the principle of collective leadership and all important questions are decided collectively.

However, democratic centralism is not just the democratic and collective process of decision-making. The decisions must adhere to the basic principles for which the Party exists. These points are declared in the Party Constitution and Program; and these are the guide to the definition of achievements, problems and tasks; to inner Party democracy and discipline and to the conduct of criticism and self-criticism.

Democratic centralism does not allow the violation of the Party Constitution, diminution and destruction of basic Party life, the practice of bureaucratism as well as ultrademocracy or liberalism and disregard of one's own security and the security of others and the entire Party.

There must be a good account of the reasons for the failure of the Party to increase its membership and to further develop a comprehensive Party life, especially at the basic level. There are certain elements and certain trends of thought and action that prevent these.

THE CENTRAL LEADING AND STAFF ORGANS

For a long time already, there has been no Party Congress. However, this has been made up for by the holding of plenary conferences of the Central Committee. In the history of other parties engaged in bitter armed struggle, wide time gaps between Party congresses occur due to extreme difficulties

posed by the enemy. The ongoing time gap in our case is, at any rate, extraordinary and must be dealt with.

But far more disturbing than this time gap is the tendency of certain elements since the early 1980s to disregard and deviate from the basic principles and organizational rules set down by the Party Constitution and Program. The delay in the holding of a Congress may be regarded as a blessing in disguise insofar as the basic principles remain intact and can be reaffirmed by proletarian revolutionary cadres.

It would be utterly disastrous now if, in a Party Congress at any time in the 1980s, certain elements had succeeded in withdrawing the analysis of Philippine society, the antirevisionist critique and the theory of people's war from the Party Constitution and Program. As a matter of fact, these basic documents were invoked by the central leadership in 1985 to defend the Party line against the attempts to push the line of hastening military victory through the combination of prematurely enlarged armed formations and armed urban uprisings. Ironically at that time, this erroneous line was already resulting in disaster but the reputation of those who pushed this line was high on the basis of the temporary success in their military offensives in a major island in 1981-83.

At any rate, there is another obvious departure from the Party Constitution that has run for so long. The office of the General Secretary, required by the Constitution, has been practically abolished. No leading organ can abolish this office, which is meant by the Constitution to take charge of daily administrative and routine matters on behalf of the central leadership.

But there has been a proliferation of central staff organs directly under the Central Committee through the Executive Committee. These are meant to assist the central leadership [the Central Committee, Political Bureau and the Executive Committee] and not to hamper, exhaust or ignore it.

But insofar as these central staff organs have increasingly acquired discretion and power, they have become so autonomous that they can either decide on policies on their own without the prior approval of the central leadership; circulate so-called orientation, strategy, program and policy papers under the guise of drafts; and generate long meetings, long papers and issues of controversy with other staff organs [e.g. NOC versus NUFC over slogans and procedural issues] and lower leading organs [NOC versus MR on the issue of national democratic or socialist "orientation" of the workers' movement]. The controversial issues and papers are dumped from time to time on the central leadership, or the latter must run after them.

The central leadership assumes responsibility for this bureaucratic state of affairs which victimizes itself. As the daily core of the central leadership, the Executive Committee must issue the timely statements on major public issues; national and international; solve the problems promptly and decisively; run the central staff organs with concise notes of instruction or directives; restore the General Secretariat to take care of daily administrative and routine matters; and streamline the other central staff organs, define the limits to the functions of the staff organs, correct their style of work, transfer to the countryside those staff organs that properly belong there and send to the

regions and countryside the excess or urban-based staffers, especially those on the enemy manhunt list.

Whenever a major difference of view or controversy arises between staff organs or between a staff organ and a lower leading organ, the issue should be immediately reported to the Executive Committee and should not be prolonged nor generate long meetings, long papers and disruption of work. Just as the Executive Committee and its executive officers are expected to issue timely guidelines, statements and directives, the central staff organs and lower leading organs must make timely reports and recommendations.

The territorial [interregional] commissions were originally conceived as CC administrative organs, each covering several regions. The 9th plenum of the Central Committee in 1985 converted them into the highest policy-making body within their scope but also pointed out that the commissions must facilitate the flow of reports from the regional committees to the Executive Committee of the Central Committee. In practice, reports from the regions become fewer and farther between and in many ways, the Executive Committee was sealed off from the regions.

The territorial commissions are appointive and should function as staff organs. They must effect the timely exchange of communications between the Executive Committee and the regional committees. They can give the appropriate cover letter, including recommendations, to the EC but they cannot priorly assume that they can make decisions on behalf of any higher leading organ on major issues that involve the question of compliance with the Party line or not.

The central leading organs, the Military Commission and the Party organization within the New People's Army must see to it that no army command disregards the strategic line of people's war and the comprehensive requirements of people's war. Not even the general command of the New People's Army can generate strategy papers and conferences and make decisions that run counter to or deviate from the strategic line of people's war. The absolute leadership of the Party means that the Party decides the line and well-balanced deployment of Party cadres and resources and ensures the growing participation and support of the people.

At no time should the Party and the masses be "left behind" chasing after the supposedly "independent and separate" initiative of any army command at any level. It is not the case that the Party leadership is the deliberate sluggard when initiatives that deviate from the strategic line gobble up the cadres and resources for premature and unsustainable bigger military formations and staff. At no time can the Party and the masses catch up with a line that gobbles up cadres and resources in a narrow way and eventually leads to the drastic reduction of mass base and all-round disaster. It is the constant duty of Party cadres and members to assert the basic principles and implement the correct line rather than tail after an erroneous line. The concept of a separate military structure should not also be allowed to lead to the abolition of Party collectives and Party life at any level of the people's army.

Certain elements in staff organs as well as leading organs based in Metro Manila and other cities tend to exaggerate the importance of their urban work

by falling for the insurrectionist line as the principal way to seize political power irrespective of the development of the people's war and the people's army. The practical consequence has been the dwindling of Party cadres with a good level of education, professional and technical competence who are willing to serve the people in the countryside and join the people's army.

The peasant masses and the countryside do not by themselves produce these cadres. If these cadres are not provided by the urban areas, then the people's war and the people's army will decline and collapse; and the legal progressive mass organizations and the armed city partisans become easy prey for the enemy. Violations of the specific line that the principal character of the urban struggle is legal and defensive can provoke a crackdown by the enemy on the highly vulnerable legal democratic mass organizations and even on the underground staff organs. Without the guerrilla fronts and the rural mass base, where will our city-bred comrades go to pursue revolutionary work if they can no longer work effectively in the urban areas?

The concept of armed urban insurrection should cease to be the rationale for withholding cadres from the countryside in favor of armed city partisan units and urban-based staff organs or the lopsided attention given to recruiting "brave" or "exposed" elements of dubious political commitment into the armed city partisan units.

While central staff organs enjoy a high degree of autonomy, some wato the point of independent kingdoms, and lower leading organs have unquestioned political authority over their jurisdiction, there is an attempt by certain elements to deprive the Executive Committee of political authority and to reduce it to a mere convenor of PB meetings.

The notion spread by a certain element that there is no more EC or that the EC lacks political authority can only result in the weakening of the Party and in whipping up centrifugal tendencies like the independent actions by individual leading cadres and certain central staff organs beyond their authority and against central policies and decisions.

The daily core of the central leadership of the Party is the Executive Committee. It can make decisions in accordance with the basic principles in the Constitution and Program and the policies and standing decisions of the higher leading organs. It assumes responsibilities and risks within this frame. If there is no daily core of the central leadership, if the Executive Committee and its officers have no political authority and discretion between meetings of any higher leading organ, then the Party becomes headless and brainless on a daily basis.

Without the daily political authority of the Executive Committee, then it becomes possible for certain elements [including the enemy] to take advantage of the time gaps between meetings of the Political Bureau and the Central Committee. Any disrupter can claim to represent the PB or the CC, to relay PB or CC decisions according to his own peculiar view and to do any mischief against the Party line because the PB, the CC or the Congress is not yet in session.

It must be understood that there is a series of delegation of powers from the general Party membership to the Congress to the Central Committee, to the

Political Bureau and to the Executive Committee; and a series of responsibility from the lower to the higher organ/s and organization/s. The Party Constitution even describes the Executive Committee as a direct organ of the Central Committee. It is superior to any individual member of whatever rank although it is subordinate to the PB, CC and the Congress.

ON URBAN-BASING AND BUREAUCRATISM

The Party organization and mass organizations in Metro Manila and other urban areas have been the initial and continuing source of proletarian revolutionary cadres, well educated and with some professional and technical competence, for the countryside since the beginning of the armed revolution.

When martial law was declared in 1972, a large number of Party members and mass activists wanted to go to the few guerrilla zones. However, only a few could be absorbed by these zones. Thus, there was a big number of Party cadres and mass activists who had to be completely in the urban underground under several central staff organs and regional leading organs, especially in Metro Manila.

When guerrilla fronts and zones increased significantly in 1974, the Party members and mass activists who had bided their time in Metro Manila were dispatched in hundreds to the various regions. This line of deployment helped to strengthen the armed revolutionary movement and laid the basis for the resurgence of the legal democratic movement on a nationwide scale.

As a result of the veritable dissolution of the Manila-Rizal leading organs and Party organization in 1979, the central leadership assumed the responsibility for the Party and the mass movement in the national capital region; and started to build and base central staff organs there, using Party cadres on the enemy manhunt list and former political detainees.

In a short while, these vulnerable personnel would come under effective enemy surveillance and arrest operations in the early 1980s. But still the lesson has not been subsequently learned that such types of cadres should not be based in Metro Manila to run urban-based central staff organs; and that certain organs are not to be based in Metro Manila.

The organizational line pursued is a reversal of the line of the 1970s that cadres who are produced by the urban areas are dispatched to the countryside systematically in order to strengthen the armed revolution as well as to secure those Party cadres already exposed to and hunted by the enemy.

Leading organs of the Party have allowed staff organs or administrative structures based in urban areas to accumulate the bulk of Party cadres. Even the NPA general command [earlier called national military staff] based itself since the 1980s in Metro Manila. The mentality since 1986 is to accelerate the day when urban insurrection arises and commands can be issued from the big city by modern communications equipment to the people's army in the countryside. There was no end to special projects rationalizing the stay of the NPA general command in Metro Manila. These projects were not delegated to offices or personnel that could stay in cities more safely and more effectively.

Despite all the lip service paid to people's war, the line opposed to it has been gaining influence to the detriment of the Party and the revolutionary movement. And such erroneous line has never been thoroughly criticized, especially with reference to the fact that the principal leaders of the urban-based commission and other organs in charge of Mindanao where that line was first implemented were either pushed out of the island or disabled by the enemy as early as 1984.

The NPA general command, together with the central staff organs of the Party, entrenched itself in Metro Manila along the erroneous line of "positioning" itself for an overanticipated "sudden turn" in the situation that could give rise to an urban insurrection. Lured by the urban convenience of high-tech electronic means that enabled it to issue commands for offensives nationwide to the people's army in the countryside, the NPA general command tended in practice to disregard the principle of centralized leadership and decentralized operations. Related to this line of the NPA general command is the preoccupation with special projects, which are considered essential for acquiring the logistics — from above and from outside the country — for prematurely enlarged military formations that cannot be supported by a declining mass base.

Some regional commands have also based themselves in urban areas. At the same time, the staffing at various levels of command — regional, guerrilla front, battalion and company — has eaten up the stagnant and decreasing number of Party cadres.

When certain elements speak of "regularization", they actually mean generating more staff levels and bureaucratization. Their designs of regularization on paper have gone too far ahead of the available personnel. At any rate, the predilection for building administrative structures and making topheavy staff has resulted in the phenomenon of gross bureaucratization within the Party.

Running the topheavy military staff and administrative structures has eaten up the time and energy of leading cadres and committees which should have paid more attention to policy questions, ideological-building and in-depth study of our revolutionary practice for guiding the comprehensive development of Party life and Party work. It has taken such a long time and such unprecedented losses for the central leadership to fully identify and take firm and decisive steps to correct the erroneous lines afflicting the Party and the repeated grave errors in the anti-infiltration campaign [the most recent of which threatened the very life of the Party].

There is no crescendo of Party cadres doing mass work and developing basic Party life at grassroots level in both urban and rural areas. The more Party cadres are promoted to leading and staff organs, the more are they taken away and alienated from basic Party life and the less Party members there are at the basic level. This has resulted in the neglect of Party recruitment.

The limited recruitment of Party members is being done by staffers of the Party organs and by Party groups in mass organizations who feel compelled to do so because of staff requirements. Out of desperation, they often give priority to reviving long-time drop outs from the Party or recruiting raw elements from the youth movements or wherever possible without promptly

checking and raising their ideological consciousness and political level. Or they recruit non-Party staffers and give them tasks and responsibilities [including those reserved for Party members] but without even bothering to give them Party education and recruit them into the Party.

There has been a proliferation of legal offices and institutions in conjunction with the increase in staff organs and a continuous build up in them of dropouts or near dropouts from the Party and the mass movement. An increasing number of political prisoners have also been lured into these offices instead of returning to direct work among the masses and the countryside where they are badly needed. Party work and Party life in them are often buried in office routines and office work away from the masses and the mass movement and where petty bourgeois views, habits, loose discipline and craving for comfort are strong and often go unchallenged.

Staff organs have been a good training ground for Party cadres. However, there are elements without sufficient experience and competence in Party and mass work and with low ideological, political and organizational level who get promoted to higher staff organs and even get appointed to leading organs simply because they come from the staff organs. They learn to rule by being appointed first as "political officers" or "secretaries".

There is a reproduction of staffers rather than the development of basic Party life and the systematic recruitment of Party members from the advanced elements of the revolutionary mass movement within the period of candidature set by the Constitution. There is a big delay in taking in candidate members and then there is another big delay in providing the basic education and trial work for someone to become a full Party member.

What is often passed off as organizational work is the frequent reorganizing and multiple organizing of the same limited number of Party members into committees, commissions, task forces, secretariat and so on. Issues and functions, although already well-covered or can be covered by an existing body, become excuses for new bodies to be created. There are those who are satisfied or preoccupied with mere administrative, contact and coordinative work. They think or act as if these are all there is to organizational work and Party life.

In ideological, political and technical terms, personnel of staff organs are not always necessarily superior to the cadres leading the lower Party organizations and the mass organizations. But using the authority of the Party and the leading organ to which they are attached, they impose themselves on the Party cadres leading the lower Party organizations, mass organizations and legal institutions.

The staff organs have been the sources of "political officers" and "appointive" secretaries who have comprised one-person layers of authority between higher and lower organs or units on the basis of the arrogant proposition that no one in the lower organ or unit qualifies to be a member of the higher organ or unit.

The system of "political officers", which is a bad copy of a good system in the people's army [good because the political officer is integrated into the army unit] was abolished in 1986. But the promoter of bureaucratism have

merely shifted to another name, the "secretary", who is appointed by a higher organ and is not integrated into the organ or units of which he is the "secretary".

The "PO" system, especially in a situation where important policies and decisions were often transmitted orally, fostered overreliance on the "political officer" by the lower leading committees, weakened the Party committee system and impaired the interaction between lower and higher Party collectives.

Integral to the buildup of urban-based central staff organs and the stifling of basic Party life and mass organizations at the grassroots level in the course of growing bureaucratism, was the generation of the fear of taking initiative and expressing views at lower levels within the Party.

Insofar as there are still Party cadres and members who are attending to basic Party and mass work; and insofar as there are mass organizations which continue to grow or which can grow, there is a basis for combating bureaucratism and fostering comprehensive ideological, political and organizational life at the basic level rather than the compartmentalized kind of life in the administrative structure or bureaucracy.

The Party branches and groups in the trade unions, peasant associations, student and youth organizations, the people's army, women's associations, cultural activists and so on should see to it that there is comprehensive Party life and growth and urge their current Party and mass members to create more local mass organizations on the basis of which more local Party branches can be built.

THE PROBLEM OF ULTRADEMOCRACY

Bureaucratism begets ultrademocracy. Where there are no venues for free discussion within the Party outside of administrative bounds, then Party members tend to speak out outside of those bounds and also outside the Party. Without comprehensive ideological, political and organizational life, Party members at one level of the organization can easily get the sense that their lives are compartmentalized and are run by command from above. And thus, tend to resist by becoming ultrademocratic or liberal.

When the boycott error of 1986 was under fire and was not resolved for several months, the floodgates of ultrademocracy were opened at various levels of the Party and among Party members in general. The Executive Committee, as it was then composed, was beleaguered. Certain central staff organs were acting like centers of comprehensive political authority. Some elements issued publications and promoted their own lines, like "critical support for the 'liberal-democratic' Aquino regime" and the line of armed urban insurrection cum premature buildup of unsustainable higher military formations. There was ideological and political osmosis between ultrademocratic elements in the Party and populists, liberals, "social democrats" and other petty bourgeois elements outside the Party who collaborated in denouncing the boycott error of 1986.

Under conditions of ultrademocracy, those elements responsible for the incomparably far bigger error and disaster in Mindanao were able to ride on the campaign against the boycott error of 1986. They obscured or kept their silence on the error and disaster and some of them had the gumption to claim that had it not been for the boycott error of 1986 the people would have been able to seize political power or share it with other forces. The Politburo had limited itself to taking the Executive Committee to account for the boycott error.

There are certainly plenty of free discussions and debates prior to consensus or voting in leading as well as staff organs in the Party. In the leading organs, the range of subject matter is naturally wider than in staff organs. In the staff organs, there is an element of specialization but it is always related to the general framework of the revolutionary struggle.

There has been the prevalent notion that the Party leader presiding over the meeting is no more than a mere moderator whose main role is nothing more than to let everyone have a more or less equal share of the discussion. In fact, participants in meetings repeat the same point several times and talk their heads off. Even patently wrong ideas get more time than correct ones. Thus, the phenomenon of overlong meetings has arisen, costing those attending and the Party much time, energy and resources.

Another reason for the overly long meetings is the failure to distinguish between work and study meetings, to evaluate the items put into the agenda and set the direction of the meeting. A discussion on the national situation or certain national issues is often the best kind of discussion available in these meetings. Too much time is spent on the discussion available in these meetings. And when personal relations like marital problems and allegations of sexual offense are taken up, there are not only a few overly long meetings but a protracted series of such. There should be a more efficient way of handling these and avoiding disruption of the normal flow of work.

Another factor for overly long meetings is the deterioration of the Party's system of reports which to a large extent is also due to neglect on the part of leading Party organs. In the absence of a system of regular and special reports, plenary meetings at different levels are used to deliver, gather and synthesize the reports by lower units. The result, besides the excessive length of meetings, is widespread haphazardness in the study and verification of reports, susceptibility to one-sidedness in assessing and programming the work of the Party and a tendency to gloss over or miss recognizing problems before they pile up and worsen.

So much time is taken away from political and organizational work. Party cadres are aware of this kind of loss and complain about it. But the loss of time for theoretical and political education is rarely lamented because the level of theoretical and political knowledge has gone down and because the most active Party members are absorbed in political and administrative meetings and paper work.

In the relationship between higher leading organs or organizations and lower organs or organizations, there is a one-way vertical from-top-to-bottom kind of bureaucratism. In major instances, as in the promulgation and implementation of the EC decision for a boycott of the 1986 elections, there is

such a type of bureaucratism. For a long period already, the representatives of central staff organs appear like big bosses and moneybags when they show up in meetings of the representatives of mass organizations to push mass actions.

But there are more cases of ultrademocracy in which mere staff organs and lower leading organs take major decisions even against the Party line, without bothering to consult the higher leading organ. The UFC could proceed with a "peace proces framework" that degrades the NDF and is detrimental to the interests of the revolutionary movement. It also proceeded with the NDF Congress without the EC or the PB being able to go over the draft documents and plans. Ang Bayan could publish articles against the decisions of the central leadership and against the antirevisionist line of the Party.

There are certain elements who keep on writing "strategy", "orientation" and "policy" papers which deviate from and attack the Party line. They even manage to use some central staff organs to promote the wrong line on a national and international scale. Notwithstanding the disastrous results of their line, they continue to tout it.

For refusing to implement the boycott decision of the central leadership with regard to the 1978 elections and for distributing their position paper to other regions, the members of the Manila-Rizal Party committee were meted out disciplinary measures. For failing to convene the Political Bureau on the subject of the 1986 elections boycott, the Party chairman then found it necessary to resign from his position in 1986.

But there are privileged elements who attack the Party line by publishing articles nationally and internationally [from Praktika to Debate], attacking the line of the Party and degrading the revolutionary forces before the enemy. They use the personnel, the relations and facilities of the Party to attack the Party line and they have not yet been called to account for their anti-Party actions.

Under the guise of reacting to bureaucratism, there are certain elements who whip up ultra-democracy in order to question and oppose the basic principles, line and policies of the Party; to disinform the Party membership; to misrepresent, provoke and turn the Party inside out. Ultra-democracy or liberalism is as bad as bureaucratism. It can confuse, degrade, endanger and even disintegrate a revolutionary party that allows it.

There is a seepage of the influences of liberalism, populism, social democracy and other petty bourgeois trends and even of imperialist and modern revisionist [especially Gorbachovite] propaganda into the Party. There are ultrademocratic elements who attack the leading role of the working class, the socialist perspective of the Philippine revolution, democratic centralism and other basic principles of the Party. Some of them go to the extreme of demanding that the Party go beyond the framework of Marxism-Leninism or disregard its basic Marxist-Leninist principles because these are supposed to constitute fundamentalism and that the leading organs of the Party give up their responsibilities.

Just as they simplistically hold Stalin responsible for everything that has gone wrong under the anti-Stalinist revisionist regimes long after the death of

Stalin, they wish to put the stigma of their specious definition of Stalinism on the Party. The Party will not allow itself to be wrecked from within by those stereotyping it by any epithet and by those trying to damn it by some false analogies. We know exactly how Gorbachov pushed the line of negating the entire course of Soviet history, Leninism and socialism under the guise of totally negating Stalin.

Among those who are whipping up ultrademocracy are elements who are responsible for the gross violation of the civil rights and brutal victimization of a large number of Party and non-Party members. The Party is determined to hold such elements to account for their deeds no matter how many issues they drum up to sidetrack their responsibility and no matter how much anti-Party "conjuncture" they find with other promoters of ultrademocracy.

SECURITY PROBLEMS IN URBAN AREAS

Learning lessons from long experience in the urban underground work since the beginning of the ongoing armed revolution and giving due attention to precision raids and arrests by the enemy in 1988 onwards, the central leadership has issued a comprehensive set of guidelines and instructions on security for all Party cadres and members since 1989.

Among the problems recognized by the guidelines and instructions are the following:

1. Party cadres and members are far more vulnerable in the cities than in the countryside.
2. There have been several years of laxity in security, rising in the 1983 to 1986 period, further rising in the 1986-87 ceasefire period and onward and still further rising.
3. Party cadres on the manhunt list of the enemy have accumulated in urban areas and are endangering themselves and others by being in contact with former political detainees, as well as personalities, organizations and institutions under probable and certain enemy surveillance.
4. Party cadres on the manhunt list themselves and persons they have been in contact with, places and facilities which they have used are already under surveillance and are practically in boxes of the enemy's intelligence agencies.
5. The precise capture of important Party cadres, documents, equipment and other things prejudices the safety and security of the people and resources and paves the way to further enemy surveillance and action.
6. Modern equipment and facilities [telephones, computers, radio and so on] facilitate our work but if improperly used help the enemy more as they surveil or capture these.
7. The enemy accumulation of information from captured documents in computer discs and on paper as well as from tactical surveillance of

fixed points [persons, houses, building and public places] used by Party and related personnel give the enemy the basis for its confidence in long-term surveillance.

8. That the enemy has not yet captured all cadres and things already within his knowledge means that he captures some and leaves others as tracers to more cadres and things.

Amidst the practical instructions given to secure the safety of Party and related personnel, the most important instruction is for Party cadres and members on the manhunt list to leave Metro Manila and other urban areas for the countryside in order to cut off the enemy. Other Party cadres and non-Party persons who can work legally in the urban areas can meet them in the countryside whenever necessary.

The comprehensive guidelines and instructions have been ignored and violated. It is fact that Party cadres on the enemy manhunt list have insisted on staying in Metro Manila except for brief periods of seeming or token compliance with the security guidelines and instructions. The best proof is the continuing capture of such Party cadres and volumes of computer diskettes and documents under their care.

What is needed is a more fundamental criticism of this phenomenon of central staff organs and Party cadres on the enemy manhunt list who stick to Metro Manila and other urban areas. The ideological and political roots of the concentration of central staff organs [including the NPA general command] and Party personnel on the enemy manhunt list must be pulled out. For their own good and for the good of the revolutionary movement and the people, all those unsuitable for Party work in urban areas must be ordered to go to the countryside to help expand and consolidate the mass base. The urban-based staff organs which are more appropriately based in the countryside must be based there.

It is true that since the start of the armed revolution it has been recognized that there must be Party cadres posted in urban areas in order to facilitate communications of the regions with the central leadership and within regions because of the specific archipelagic character of the Philippines. But why is it that, even after the rebuilding of the legal mass organizations and the further development of the united front since the 1980s, Party cadres on the enemy manhunt list are still in charge of work and communications in the urban areas instead of cadres who can work there legally and viably? Why is it that leading and staff organs that should be best positioned in the countryside are based in and elaborated on in the urban areas?

Why should the NPA general command and its central staff organs, which should properly and correctly be in the countryside, be based in Metro Manila? Why is it that exactly at the time that the general command was claiming that all the strategic points of the country had been covered by the people's army, that the number of guerrilla fronts were already enough and that the main point was to build companies and battalions, the NPA general command chose to base itself in Metro Manila?

There is now a dangerous situation which arises from the fact that Party cadres and members are concentrated in urban-based administrative struc-

tures, such as the central staff organs and the Party groups in the multilayered national mass organizations. These administrative structures in the urban areas are extremely vulnerable to one fatal blow by the enemy in a general crackdown or to ceaseless piecemeal arrests.

Under the instigation of the U.S., the enemy wishes to deliver one big blow against the movement before May 1992. For this reason and for the long term positive development of the armed revolution, the Party must now withdraw immediately all Party cadres on the enemy manhunt list from the urban areas, streamline the central staff organs in favor of work at the grassroots level, and transfer to the countryside those cadres and organs that properly belong there.

However, it is not enough to transfer cadres on the enemy manhunt list to the countryside. A rectification and reeducation campaign must be carried out among them. They must reaffirm the basic revolutionary principles, line and the strategy and tactics of the Party. They must be disabused of whatever convenience, habits, thoughts and illusions that have kept them in the urban areas. They must accept that they have to stay in the countryside on a long-term basis in order to contribute to the recovery of lost ground and to expand and consolidate the revolutionary movement.

If they go to the countryside without sufficient rectification and reeducation, they will be dissatisfied with being assigned there, they will contaminate others with the wrong ideas and dissatisfactions that they have and they will soon be back in the urban areas after one more short stint of token compliance with the order to go to the countryside. What the countryside now needs are more cadres who are determined to serve the people and advance the revolutionary cause.

THE RECTIFICATION MOVEMENT

It is a matter of life and death for the entire Party now to reaffirm its basic principles, assert its correct line and criticize, repudiate and rectify those major deviations and errors which have run for so long [overlapping with half of the existence of the Party and the armed revolution] and have brought about unprecedented setbacks to the Party, the New People's Army and the entire revolutionary mass movement.

These major deviations and errors could have been more destructive were it not for the perseverance of the overwhelming majority of Party cadres and members who uphold the basic principles of the Party and are determined to carry the revolutionary cause forward. Thus, we think that the Party has the principles, the revolutionary personnel, the mass support and the all-rounded strength to check and overcome the dangerous trend brought about by the majority deviations and errors.

In the light of our basic principles, we have identified and evaluated the major deviations and errors and the serious damage to the Party and the revolutionary movement. We must criticize, repudiate and rectify these. The rectification movement should raise the Party's level of theoretical knowledge, political consciousness and practical activity. The Party membership should be mobilized to join and support this movement. Only those who

oppose this movement and who are incorrigible should come under disciplinary action, up to removal from the Party. There is a big and essential difference between the incorrigible and those who are willing to rectify their errors.

It is important for the appropriate organ to formulate the most pointed questions on facts and issues to be posed to those responsible for the most serious deviations, errors and adverse consequences and to be answered by them individually [if collectively, there will be difficulties that can delay the process either because it is objectively difficult to convene the pertinent individuals to make any collective assessment]. Only after the inquiry from individuals concerned may their collectives be convened, if necessary and possible.

We anticipate that there will be elements who will oppose or deflect the rectification movement by using the following tactics:

1. Continuing to question and attack the Party's basic principles no less in order to dogmatically insist on the erroneous line;
2. Detaching the erroneous line from the serious adverse consequences;
3. Confusing the evaluation of the deviations and errors by playing down bigger errors and playing up lesser ones;
4. Confusing the evaluation of collective and individual responsibilities;
5. Generating new and old issues of lesser importance and relevance to the major problems and unprecedented setbacks that we now face;
6. Retaliating against well-founded criticism by making unfounded attacks; and
7. Attacking the many in order to conceal a few in error.

At every level of the Party, in any organ, the central leadership must not hesitate to remove from the Party any element who is responsible for any major deviation or error but who instead of accepting responsibility continues to systematically attack the Party line or is incorrigible and resorts to any of the aforesaid tactics to deflect or defeat the purpose of the rectification process. We must also serve serious warning to those elements who resort to ultrademocracy by campaigning outside of the appropriate Party channels or going beyond the bounds of the Party.

It is a fair estimate to make that only a few will be removed from the Party due to the gravity of the error for which they are responsible or due to a loss of conviction in the revolutionary cause and in the basic principles of the Party. In this regard, the slogan of the Party is "A bit fewer but a lot better", to paraphrase Lenin and Mao.

There may be those who are no longer fit to remain in the Party for ideological reasons, such as the loss of conviction in all or any of the basic principles of the Party. They can be considered allies if they can still cooperate with us on political issues, provided they do not become special agents of the enemy by attacking the Party and capitalizing on their previous association with or inside knowledge of the Party.

The rectification movement is mainly and essentially an educational effort to recognize, criticize and repudiate the deviations, errors and weaknesses and thereby further strengthen the Party and the revolutionary movement. The objective is to bring about a higher level of revolutionary consciousness and militance and therefore a higher level of unity within the Party.

The overwhelming majority of the Party members are definitely good and desire to do their best in advancing the revolutionary cause. There can only be a handful of elements who oppose the rectification movement and who refuse to rectify their errors. If these elements persist in the Party, they can continue to inflict damage on the Party and the revolutionary movement. It is the duty of all Party members to reaffirm the basic principles of the Party and rectify the errors.

Para sa mga Kagawad ng KS:

1. Ang dokumentong "Muling Pagtibayin ang Ating mga Saligang Prinsipyo at Iwasto ang mga Pagkakamali"

Ipinaloob sa dating balangkas ng papel ni AL ang mga susog at higit na paglilina sa mga usapin na pinagpasyahan ng kapulungan. Halabas na karagdagang sanggunian ng mga piling namumunong kadre ang pagbaybay sa mahahalagang patakarang desisyon sa nakaraang mahigit isang dekada, gayundin ang iba't ibang papel sa pagtatasa. Hindi itinuloy ang dating inisip na balangkas, ng dokumento at maraming usaping inisip na sasaklawin noon ang hindi na tinalakay sa kasalukuyang papel. Nang upuan na ang pagsusulat, nakitang mahirap ipasok sa iisang dokumento ang iba't ibang antas at anggulo ng mga pangyayari at mga usapin sa nakaraan. Nakitang pinakamainam na may isang dokumentong tumatalakay sa mga pinakamahalagang isyu at pangyayari (na pinakamaigi nang ibatay sa papel ni AL) at may mga hiwalay na resolusyon, desisyon, memorandum at ibang papel na nagtututon sa iba pang mahahalagang usapin.

2. Ang paglilina sa katayuan ng mga dokumento ni AL at KTKS ay pormal na isinulat alinsunod na rin sa kapasyahan ng plenum. Ginawa ito upang sarhan ang mga malisyosong atake sa awtoridad ni AL at ng KTKS na gumawa ng ganoong mga dokumento. Dapat alisan ng anumang dahilang magagamit ang mga elementong tutol sa kilusang ipagwawasto. Alam nating lahat at intunawa ang mga sirkunstansyang kinapailooban ng maagang paglaganap ng nasabing mga dokumento. Ipapaabot pa rin natin ang puna sa kinauukulan tungkol sa bagay na ito. Subalit ang ganitong usapin ay panloob na sa KS.

3. Ang resolusyon sa KAHOS ay hanggang antas KTKR at KT ng mga pambansang komisyon, pataas. Maaaring talakayin ang mahahalagang punto sa mga mas mahabang antas, pero kung gayon, dapat alalahanin ang usapan sa KS na pipigilin muna ang paglalahad sa publiko ng paninindigan ng KS na isang krimen ang KAHOS. Tulad ng napagkasunduan, layunin nitong bigyan ng panahon ang KOMMID na makapag-ayos sa kanilang saklaw at mataya ang mga praktikal na implikasyon nito. Gayunman, kung sa pagtalakay nito sa ibaba ay maobligang linawin ang paninindigan ng KS sa kung krimen o hindi ang nangyari (laluna't kumalat na ang naunang dokumento ni AL tungkol sa KAHOS bilang krimen), dapat ibigay ang tunay na tindig ng KS sa paraang di nakasulat. Ang tagapangulo ng KOMMID ay aming kinonsulta at sumang-ayon sa ganitong pagdadala.

4. Ang mga dokumentong kalakip nito maliban sa "Muling Pagtibayin..." at kung walang ibang probisyon sa saklaw ng sirkulasyon ay para sa antas ng rehiyon pataas. Ang dokumentong "Muling Pagtibayin..." ay internal na dokumentong para sa mga kadre at kasapi lang ng Partido. Kailangang may kontrol sa pagpaparami at distribusyon. Mahigpit na ipinagbabawal sa sinumang kasapi ng Partido ang pagbibigay ng kopya nito (at ng iba pang katulad na dokumentong para sa limitadong sirkulasyon) sa labas ng kinabibilangang yunit at takdang organisasyon ng Partido at laluna, sa sinumang labas sa Partido. Kailangang tiyakin ng mga namumunong organo na mataim na nasusunod ang patakarang ito at maagap na naaksyunan ang mga paglabag dito. May partikular na pagbibigay-pansin dito ang mga tuntunin ng kilusang ipagwawasto, laluna sa harap ng laganap na kabulagsakan sa seguridad at mga tuntunin sa organisasyon at sadyang panggugulo ng ilang elemento sa loob at labas ng Partido. ■

Mga Resolusyon ng KPKS

Marso 27, 1992

1. Pag-aangat kay Ka. ____ at Ka. ____ bilang mga regular na kagawad mula sa panghaliling kagawad ng Komite Sentral.

a. Gabay na mga tuntuning nilinaw ng ika-9 na Plenum ng KS:

■ kapag nagkaroon ng bakante sa pusisyon ng regular na kagawad, pupuno doon ang mga panghaliling kagawad liban kung may hadlang na mga malaking katanungan sa pagtupad sa mga tungkulin;

■ ang KPKS ay maaaring magpasya sa pag-aangat ng panghaliling kagawad tungo sa regular na kagawad ng KS;

■ kung mas marami ang panghaliling kagawad sa bilang ng bakanteng pusisyon, mahigpit na isasaalang-alang ng KPKS ang relatibong laki ng botong nakuha ng bawat isa sa botohan para sa mga panghaliling kagawad.

b. *Precedent*. Bago ang ika-9 na Plenum pinagpasyahan ng pulong ng KPKS noong Enero 1985 na iangat sa regular na kagawad ang apat na panghaliling kagawad para punuan ang bakanteng likha ng pagka takip o pagkasawi ng anim na regular na kagawad. Mayroon pang dalawang panghaliling kagawad, pero may malaking katanungan sa pagtupad sa tungkulin.

k. Sa 37 na itinakda ng ika-9 na Plenum na bilang ng regular na kagawad, may 7 na lumaya at nadagdag pagkatapos ng plenum hanggang 1986. Sa kabuuang bilang na ito, 19 ang nadakip at nasa bilangguan pa o di kaya'y nakalabas na pero hindi pa nakakabalik sa dating tungkulin at katayuan; 2 ang natanggal bunga ng aksyong pandisiplina; 1 ang AWOL; 1 ang nagbitiw; at 3 ang hindi malinaw ang katayuan sa iba't ibang dahilan.

d. May 5 aktibong panghaliling kagawad ng KS sa kasalukuyan. Pero sa 5, 2 lamang ang iniaangat na regular na kagawad. Hindi iaangat ang 3 pa: 1 ang may malaking personal na reserbasyon; 1 ang may ispesyal na katayuan; at 1 ang may malaking katanungan sa pagtupad sa tungkulin.

2. Pagdaraos ng ika-10 Plenum. Itutuloy na ang plenum habang patuloy ra inaayos ang paghahabol ng iba batay sa sumusunod na mga kunsiderasyon:

a. May sapat na bilang na ng regular na kagawad na natitipon. Ang 10 kagawad na nakatipon na ay bumubuo ng 2/3 ng kabuuang bilang ng regular na kagawad ng KS na nasa aktibong katayuan sa loob ng bansa. Isang regular na kagawad ang naka-sick leave.]

b. Mahigit 3 buwan nang naghihintay ang mga kasama para makasanib ang iba pa. Lahat ng iba pang kagawad ay naabisuhan tungkol sa pulong at may ideyang labis nang atrasado iyon. Labis na tumatagal

ang pagsanib ng iba pa bunga ng mga dislokasyon sa komunikasyon, gusot sa koordinasyon, limitasyon sa istap, at maling prayoridad at diskarte.

k. Habang tumatagal ang paghihintay sa pulong, patuloy ang paglaganap at paglala ng malalaking problema na nangangailangan ng malinaw na pasya at aksyon ng Komite Sentral. Matagal na ring naiwanan ang mga tungkulin at yunit ng mga kasamang nakatipon.

d. Habang tumatagal ang paghihintay, lumalaki rin ang risiko at banta sa seguridad ng pulong. Nahuli na ang dalawang dapat dumalo; mayroon pang ibang nahuli na may alam sa pulong; at patuloy na inaalala ang malaking panganib ng leakage bunga ng marami at malalaking butas sa seguridad ng kilusang lihim laluna sa NCR. Masyado na ring matagal na nakatigil sa pinupwestuhang bahagi ng larangang gerilya at ang paggamit sa linya ng mga suplay at komunikasyon.

e. Gayunman, dahil ang kasalukuyang nakatipong mga regular na kagawad ay 50% lamang ng kabuuang bilang ng aktibong regular na kagawad (kasama pati ang mga nasa labas ng bansa) ang plenum ay magkakaroon ng mga partikular na probisyon sa pagtangan sa mahahalagang usapin na hindi mapagkakasunduan sa pamamagitan ng konsensus o magiging lubhang hati ang upinyon ng kapulungan.

g. Ang mga kagawad sa labas ng bansa ay naabisuhan tungkol sa nakatakdang pulong at nagpahayag na hindi makakadalo dahil sa mga problema sa pagbibiyahe at seguridad.

Sa mga plenum ang tuntunin ng KS ay sikapin silang mapadalo, pero hindi oobligahin dahil sa ispesyal na kalagayan nila.

DESIYON SA KILUSANG PAGWAWASTO

1. Sa paglalagom ng mahigit isang dekadang karanasan na isinagawa ng ika-10 Plenum ng Komite Sentral ng Partido, natukoy ang wala pang katulad na tagumpay ng demokratikong rebolusyong bayan. Pero natukoy din ang mga malaking paglihis at pagkakamali sa mga saligang prinsipyo ng Partido sa ideolohiya, pulitika at organisasyon. At bunga ng mga ito, hindi nasustini ang pagsulong ng mga pakikibaka; lumitaw at lumala ang mga problema sa di-balansyadong pag-unlad, mga bulnerabilidad sa latag, at mga pagkukulang sa mga rebolusyonaryong pwersa at gawain; at nalasap ang malalaking pinsala sa baseng masa at kadre laluna noong huling tatlong taon ng nakaraang dekada. [Tingnan ang dokumento ng paglalagom.]

Ang mga pagsisikap ng sentral na pamunuan na tukuyin, punahin at ituwid ang mga paglihis at pagkakamali mula 1989 ay masigasig na tinugunan at sinuportahan ng mga rehiyunal na organisasyon ng Partido sa kabuuan. Pero sa kabila nito at sa kabila ng lawak, laki at lubhang lumitaw na mga paglihis, pagkakamali at disoryentasyon sa mga pangunahing larangan ng gawain at sa kabuuang istratohiko at taktikal na pamumuno sa rebolusyon, mayroong mga nagdugumit sa kanilang paglihis at pagkakamali at may mga humahadlang sa pagpuna at pagwawasto. Luminaw at umigting ang tunggalian ng dalawang linya sa loob ng Partido.

Sa ganitong kabuuang sitwasyon pinagpapasyahan ng Plenum ng Komite Sentral ang pagbubunsod ng isang masaklaw at puspusang kilusang pagwawasto upang lubos na tukuyin at iwaksi ang mgapaglihis at pagkakamali, mahigpit na panghawakan at higitan pa ang mga nakaraang tagumpay, at ibalik ang rebolusyon sa matatag at wastong landas ng pagsulong. Mga pangunahing layunin ng kilusang pagwawastong ito ang pahigpitin ang paninindigan ng lahat ng kadre, kasapi at yunit ng Partido sa mga saligang prinsipyo at sa pangkalahatan at istratohikong linya ng Partido Komunista ng Pilipinas (ML); tukuyin, tasahin at iwasto ang mga pagkakamali at kahinaan; at ibayong itaas ang antas ng pagkakaisa at lakas ng Partido sa ideolohiya, pulitika at organisasyon.

Ang kilusang pagwawasto ay usaping buhay-at-kamatayan para sa Partido at rebolusyon; bawat matwid na Komunista at kasapi ng Partido ay dapat ubos-kayang magsulong dito. Ang mga paglihis at pagkakamali sa loob ng Partido — kung hindi puspusang iwawasto at itatakwil at sa halip ay hahayaang lumikha ng mas malaki pang pinsala, gulo at disoryentasyon — ay hindi malayong tuluyang makagupo sa Partido at rebolusyonaryong kilusan.

Hanggang sa kasalukuyan malaki ang pwersang armado at pwersang masang hawak ng Partido. Malawak at may isang antas ng tatag ang latag ng kilusan sa buong kapuluan. Ang kabuuang lakas ng Partido, hukbong bayan at kilusang masa sa kanayunan at kalunsuran ngayon ay katumbas humigit-kumulang ng antas noong 1983 o 1984. Kapag naituwid ang mgapaglihis at pagkakamali, kaya nating pakawalan ang mgamakapangyarihang pakikibaka sa umiiral na napakainam na mga obhetibong kundisyon at isulong ang rebolusyon nang mas lahatang-panig, mas masigasig at mas tuluy-tuloy.

2. Ang mga pamamaraan sa pagpapatupad ng kilusang pagwawasto ay ang sumusunod:

a. Pagpupunahan at pagpuna-sa-sarili sa loob ng pangkalahatang balangkas ng paglalagom ng Komite Sentral at iba pang sentral na mga dokumento sa pagwawasto, at sa mas partikular na balangkas ng paglalagom at pagwawasto sa mga takdang organo at yunit;

b. Pagtatasa at paglalagom ng mga gawain upang malinaw na kilalanin ang mga tagumpay ng Partido sa ideolohiya, pulitika at

organisasyon gayundin ang mga problemang dapat lutasin ng Partido sa kabuuan at sa mga partikular na organo at yunit; at

k. Pag-aaral sa kursong batayan, intermedya at abante, nang binibigyang-diin ang mga materyal sa pag-aaral na itatakda ng sentral na pamunuan at alinsunod sa aktwal na antas ng kamalayan at kaalaman ng kinauukulang yunit o kasapi ng Partido sa isang panahon.

3. Para sa pangkalahatang kasapiang ng Partido, sapat na ang nasabing mga pamamaraan ng pagsusulong ng kilusang pagwawasto. Ipinapalagay ng Partido at kilusang pagwawasto na lahat ng kasapi ng Partido, liban sa ilan, ay mabuti. Ang ilang ibinubukod ay iyong hindi na sumasang-ayon o hindi kailanman sumang-ayon sa mga saligang prinsipyo ng Partido, tumatangging magwasto ng kanilang mga pagkakamali at kahinaan, at sumasalungat sa kilusang pagwawasto.

4. Ang pagpupunahan at pagpuna-sa-sarili ay naniwalang pwedeng gamutin ang pasyente sa kanyang karamdaman. Ito ay matagal nang kalakaran at alam na alam ng lahat ng organo, yunit at kasapi ng Partido. Ang tanging kaibahan ngayon ay ang partikular na pansin sa malalaking pagkakamali at kahinaan sa loob ng Partido at mahigpit na kapasyahang tukuyin, tasahin at iwasto ang mga ito.

Dapat timbangin ang mga pagkakamali at kahinaan ayon sa kanilang lubha at lawak. Dapat suriin ang kolektibo at indibidwal na responsibilidad. Ang sentral na pamunuan ay nagpasimuno na sa pagpupunahan at pagpuna-sa-sarili gaya ng makikita sa dokumento ng paglalagom at iba pang mga dokumento sa pagwawasto.

Sa halos lahat ng kaso, ang pagpupunahan at pagpuna-sa-sarili ay pwedeng magawa at ilimita sa loob ng mga partikular na organo at yunit. Sapat nang ang isang organo, yunit o indibidwal ay tumatanggap ng responsibilidad sa mga pagkakamali at kahinaan, determinado at gumagawa ng mga kongkretong hakbang para magwasto. Pagpapasyahan ng nakatataas na organo ang pagtukoy ng anumang organo, yunit o indibidwal na pupunahin lampas sa isang takdang saklaw. Ipinagbabawal ang mga pulong ng pagpuna na lumalampas sa mga kinauukulang saklaw.

Ang kilusang pagwawasto ay isang kilusan sa pagpupunahan at pag-aaral sa loob ng Partido na pinapatnubayan ng diwa ng paghango ng mga aral mula sa mga karanasan at ng layuning patibayin pang higit ang pagkakaisa sa pamamagitan ng pagwawasto at pagtatakwil sa mga paglihis at pagkakamali. Salungat sa diwa ng kilusang pagwawasto ang walang patumanggang pambabato ng mga puna at akusasyon nang walang batayan at lampas sa tunay na lubha ng pagkakamali, gayundin ang pang-uupat ng di kinakailangang mga debate at hidwaan.

5. Para sa ikapapanatag ng pag-iisip ng lahat ng kasapi ng Partido na nasa mabuting katayuan at hangad palakasin ang sarili at ang buong Partido, mahigpit na pinag-iiba ng kilusang pagwawasto ang pagpupunahan at pagpuna-sa-sarili at ang aksyong pandisiplina.

Kailangan ang ganitong pag-iiba upang idiin ang wastong pamamaraan ng pagwawasto at hadlangan ang tangka ng ilang malisyosong elementong hangad bumaluktot, manira at sumabotahe sa kilusang pagwawasto.

Ang aksyong pandisiplina ay iginagawad lamang kapag may seryosong paglabag na may katangiang ideolohikal, pulitikal at/o organisasyunal na nagawa o ginagawa nang labag sa mga tuntunin sa disiplina ng Partido. Itinatakda ng Konstitusyon ng Partido ang hindi dapat labaging mga saligang prinsipyo ng Partido at mga karapatan at tungkulin ng mga kasapi ng Partido gayundin ang mga parusang katapat ng mga paglabag. Ang kilusang pagwawasto ay walang ihinahapag na anumang bagong pamamaraan sa paglalapat ng mga aksyong pandisiplina sa loob ng Partido.

Ang paggagawad ng mga aksyong pandisiplina ay saklaw ng kapangyarihan ng anumang organo o yunit subalit ang suspensyon at pagtitiwalag ay awtomatikong ipinapailalim sa pagtitibay ng nakatataas na organo.

6. Ang kilusang pagwawasto ay dapat mahigpit na hawakan ng mga namumunong organo ng Partido at gawin sa loob ng umiiral na mga istruktura ng Partido. Kung hindi, iiral ang paksyunalismo at anarkiyang wawasak hindi lamang sa disiplina ng Partido kundi maging sa demokrasya sa loob ng Partido.

Demokratikong sentralismo ang saligang prinsipyo ng Partido sa organisasyon at dapat mahigpit na sundin ito sa kilusang pagwawasto. Sinumang bumabatikos na kaya'y ayaw nang manatili sa Partido.

Hindi maaaring pahintulutan ang sinumang kasapi ng Partido na gawin ang alinman sa mga sumusunod:

a. Pagsusulat ng mga artikulong umaatake sa mga saligang prinsipyo ng Partido, sa kilusang pagwawasto at sa mga sentral na namumunong organo ng Partido at pamamahagi ng mga nasabing artikulo sa labas ng kinauukulang istruktura ng Partido at maging sa labas ng Partido;

b. Di awtorisadong pamamahagi ng mga panloob na dokumento ng Partido o ng mga artikulo tungkol sa mga panloob na usapin ng Partido, sa mga hindi kinauukulang yunit o kasapi ng Partido at laluna sa mga elementong labas sa Partido;

k. Pagdaraos ng mga pulong nang walang karampatang pahintulot at labas sa kinauukulang organo at yunit ng mga dumadalo, at arbitraryong nagsasali o nagpupwera ng mga kasapi ng Partido o buu-buong mga organo para batikusin ang linya ng Partido, ang sentral na pamunuan ng Partido o sinumang kagawad nito;

d. Pagpapalaganap sa anumang anyo o paraan ng ideang ang demokratikong sentralismo ng Partido ay dapat palitan ng liberalismo o ultrademokrasya at pananaw na ang mga indibidwal ay maaaring manatili sa Partido kahit hindi na sila naniniwala sa mga saligang prinsipyo nito (at nangangampanya sila sa loob at labas ng Partido para sa itakwil ang mga nasabing prinsipyo);

e. Pang-uudyok na maging tampulan ng disgusto at galit ang alinmang organo ng Partido sa pamamagitan ng mga intriga, mga paksyunal na pulong at mga di awtorisadong publikasyon;

g. Pananawagan sa kasapiang ng Partido na kumilos nang labas at magbuo ng mga bagong komite o kapulungan labas sa mga nasabing istruktura para pag-usapan ang mga internal na usapin ng Partido o mangampanya laban sa linya at pamunuan ng Partido; at

h. Pagpapalaganap o paggamit na awtoridad ng mga artikulo, pahayag o palagay na malinaw nang pinuna o itinakwil ng Partido.

Ipinagbabawal ng Partido ang mga nasabing paglabag sa disiplina. Hindi nito pahihintulatang manaig ang mga tao at grupong sigaw nang sigaw ng demokrasya habang walang pakundang sumasagasa sa mga pinakasaligang rekisito ng demokrasya sa loob ng Partido.

7. Lahat ng mga punto sa itaas (1-6) sa desisyong ito ay umaalinsunod sa Konstitusyon ng Partido at sa wastong pagtakbo ng kilusang pagwawasto.

THE CPP'S MARXIST-LENINIST STAND AGAINST MODERN REVISIONISM

**By Armando Liwanag
Communist Party of the Philippines
January 15, 1992**

Revisionism is the systematic revision of and deviation from Marxism, the basic revolutionary principles of the proletariat laid down by Marx and Engels. The revisionists call themselves Marxists, even claim to make an updated and creative application of it but they do so essentially to sugar-coat the bourgeois antiproletarian and anti-Marxist ideas that they propagate.

The classical revisionists who dominated the Second International in 1912 were in social-democratic parties that acted as tails to bourgeois regimes and supported the war budgets of the capitalist countries in Europe. They denied the revolutionary essence of Marxism and the necessity of proletarian dictatorship, engaged in bourgeois reformism and social pacifism and supported colonialism and modern imperialism. Lenin stood firmly against the classical revisionists, defended Marxism and led the Bolsheviks in establishing the first socialist state in 1917.

The modern revisionists were in the ruling communist parties in the Soviet Union and Eastern Europe. They systematically revised the basic principles of Marxism-Leninism by denying the continuing existence of classes and class struggle and the proletarian character of the party and state in socialist society. And they proceeded to destroy the proletarian party and socialist state from within. They masqueraded as communists even as they gave up Marxist-Leninist principles under the guise of attacking Stalin and taking a "new socialist st" path.

The total collapse of the revisionist ruling parties and regimes in Eastern Europe and the Soviet Union, has made it so much easier than before for Marxist-Leninists to sum up the emergence and development of socialism and the peaceful evolution of socialism into capitalism through modern revisionism. It is necessary to sum up the entire historical trajectory and draw the correct lessons in the face of the ceaseless efforts of the detractors of Marxism-Leninism to sow ideological and political confusion within the ranks of the revolutionary movement.

Among the most common lines of attack are the following "genuine" socialism never came into existence; if socialism ever existed, it was afflicted with or distorted by the "curse" of "Stalinism", which

could never be exorcised by his anti-Stalin successors and therefore Stalin was responsible even for the anti-Stalin regimes after his death; and socialism existed up to 1989 or 1991 and was never overpowered by modern revisionism before then or that modern revisionism never existed and it was socialism that fell in 1989-1991.

There are, of course, a continuity as well as discontinuity from the Stalin to the post-Stalin periods. But social science demands that a leader be held responsible mainly for the period of his leadership. The main responsibility of Gorbachov for his own period of leadership should not be passed on to Stalin just as that of Marcos, for example, cannot be passed on to Quezon.

It is necessary to trace the continuity between the Stalin and the post-Stalin regimes. And it is also necessary to recognize the discontinuity, especially because the post-Stalin regimes were anti-Stalin in character. There is therefore a far stronger reason for recognizing the discontinuity or sharp contradiction between the Stalin and post-Stalin regimes. The phenomenon of modern revisionism deserves attention, if we are to explain the blatant restoration of capitalism and bourgeois dictatorship.

Regarding the continuity between the Stalin and post-Stalin regimes, it was Stalin's errors — in blurring the existence of classes and class struggle and in allowing bureaucratism to grow — which his successor regimes continued to promote. It was the positive achievements of Stalin in building socialism and defending the Soviet Union which they negated and discontinued.

In the face of the collapse of the revisionist ruling parties and regimes, there is in fact cause for the Party to celebrate the vindication of its Marxist-Leninist, antirevisionist line. The correctness of this line is confirmed by the total bankruptcy and collapse of the revisionist ruling parties, especially the Communist Party of the Soviet Union, the chief disseminator of modern revisionism on a world scale since 1956. It is clearly proven that the modern revisionist line means the disguised restoration of capitalism over a long period of time and ultimately leads to the undisguised restoration of capitalism and bourgeois dictatorship.

In the Philippines, the political group that is most embarrassed, discredited and orphaned by the collapse of the revisionist ruling parties and regimes is that of the Lavas and their successors. It is certainly not the Communist Party of the Philippines, reestablished in 1968. But the imperialists, the bourgeois mass media and certain other quarters wish to confuse the situation and try to mock at and shame the Party for the disintegration of the revisionist ruling parties and regimes. They are barking at the wrong tree.

There are elements who have been hoodwinked by such catchphrases of Gorbachovite propaganda as "socialist renewal",

"perestroika", "glasnost" and "new thinking" and who have refused to recognize the facts and the truth about the Gorbachovite swindle even after 1989, the year when modern revisionism started to give way to the open and blatant restoration of capitalism and bourgeois dictatorship. There are already a few elements within the Party who continue to follow the already proven anticommunist, antisocialist and pseudodemocratic example of Gorbachov and who question and attack the vanguard role of the working class through the Party, democratic centralism and the socialist future of the Philippine revolutionary movement.

I. THE PARTY'S STAND ON MODERN REVISIONISM

THE PROLETARIAN REVOLUTIONARY cadres of the Party who have continuously adhered to the Marxist-Leninist stand against modern revisionism and have closely followed the developments in the Soviet Union and Eastern Europe since the early 1960s are not surprised by the flagrant antisocialist and antidemocratic outcome of modern revisionism.

The Party should never forget that its founding proletarian revolutionary cadres had been able to work with the remnants of the old merger Party of the Communist and Socialist parties since early 1963 only for so long as there was common agreement that the resumption of the anti-imperialist and antifeudal mass struggle meant the resumption of the new-democratic revolution through revolutionary armed struggle and that the old merger party would adhere to the revolutionary essence of Marxism-Leninism and reject the Khrushchovite revisionist line of bourgeois populism and pacifism and the subsequent Khrushchovism without Khrushchov or the Brezhnev regime.

So, in April 1967 when the Lava revisionist renegades violated the common agreement and ignored the Executive Committee that had been formed in 1963, it became necessary to lay the ground for the reestablishment of the Party as a proletarian revolutionary party. Everyone can recall the diametrically opposite proclamations of the proletarian revolutionaries and the Lava revisionist renegades published respectively in Peking (Beijing) Review and the Prague Information Bulletin within the first week of May 1967.

The reestablishment of the Party on the theoretical foundation of Marxism-Leninism on December 26, 1968 necessarily meant the criticism and repudiation of all the subjectivist and opportunist errors of the Lava revisionist group and the modern revisionism practised and propagated by this group domestically and by one Soviet ruling clique after another internationally.

The criticism and repudiation of modern revisionism are a fundamental component of the reestablishment and rebuilding of the Party and are inscribed in the basic document of rectification, "Rectify Errors and Rebuild the Party" and the Program and Constitution of the Party. These documents have remained valid and effective. No leading organ of the CPP has ever had the power and the reason to reverse or reject the criticism and repudiation of modern revisionism by the Congress of Reestablishment in 1968.

In the late 1970s, the international representative of the National Democratic Front was given the instruction to explore possibilities for the NDF to act like the Palestinian Liberation Organizations, African National Congress and other national liberation movements in expanding friendly and diplomatic relations with all forces abroad that are willing to extend moral and material support to the Philippine revolutionary struggle on any major issue and to whatever extent. This line in external relations was in consonance with the Marxist-Leninist stand of the Party and the international united front against imperialism.

In 1983, a definite proposal came up that the NDF or any of its member organizations vigorously seek friendly relations with the ruling parties in the Soviet Union and Eastern Europe as well as with parties and movements closely associated with the CPSU.

However, this proposal was laid aside in favor of the counterproposal made by the international liaison department (ILD) of the Party Central Committee that the Party rather than the NDF explore and seek "fraternal" relations with the ruling parties the Soviet Union and Eastern Europe and other related parties.

VEERING AWAY FROM THE ANTIREVISIONIST LINE

This counterproposal disregarded the fact that the Lava revisionist group had already preempted our Party from the possibility of "fraternal" relations with the revisionist ruling parties. More significantly, the counterproposal did not take into serious consideration the Marxist-Leninist stand of the Party against modern revisionism.

Notwithstanding the ill-informed and unprincipled basis for seeking "fraternal" relations with the revisionist ruling parties and the absence of any congress withdrawing the correct antirevisionist line, the staff organ in charge of international relations proceeded in 1984 to draft and circulate a policy paper, "The Present World Situation and the CPP's General International Line and Policies" describing the CPSU as a Marxist-Leninist party, the Soviet Union as the most developed socialist country and as proletarian internationalist rather than social-imperialist, as having supported third world liberation movements and as having attained military parity with the United States. This policy paper was presented to the 1985 Central Committee Plenum and the latter decided to conduct further studies on it.

In 1986, the Executive Committee of the Central Committee commissioned a study of the Soviet Union and East European countries. The study was superficial. It made the conclusion that these countries were socialist because their economies were still dominated by state-owned enterprises and these enterprises were still growing and because the state still provided social guarantees to the people. The study overlooked the fact that the ruling party in command of the economy was no longer genuinely proletarian and that state-owned enterprises since the time of Khrushchov had already become milking cows of corrupt bureaucrats and private entrepreneurs who colluded under various pretexts to redirect the products to the free market.

By this time, the attempt to deviate from the antirevisionist line of the Party was clearly linked to the erroneous idea that total victory in the Philippine revolution could be hastened by "regularizing" the few thousands of NPA fighters with importations of heavy weapons and other logistical requisites from abroad, by skipping stages in the development of people's war and in building the people's army and by arousing the forces for armed urban insurrection in anticipation of some sudden "turn in the situation" to mount a general uprising.

There was the notion that the further development of the people's army and the people's war depended on the importation of heavy weapons and getting logistical support from abroad and that the failure to import these would mean the stagnation or retrogression of the revolutionary forces because there is no other way by which the NPA could overcome the enemy's "blockhouse" warfare and control of the highways except through the use of sophisticated heavy weapons (antitank and laser-guided missiles) which necessarily have to be imported from abroad.

In the second half of 1986, with the approval of the Party's central leadership, a drive was started to seek the establishment of "fraternal" relations with the CPSU and other revisionist ruling parties as well as nonruling ones close to the CPSU. A considerable amount of resources was allotted to the so-called Mover Project.

In late 1986, the remnants of the Brezhnev regime within the CPSU and some other quarters made the suggestion that the Communist Party of the Philippines merge with the Lava revisionist group in order to gain fraternal relations with the CPSU. But such suggestion was tactfully rejected with the countersuggestion that the CPSU and other revisionist ruling parties could keep their fraternal relations with the Lava group while the CPP could have friendly relations with them. We stood pat on the Leninist line proletarian party-building.

Up to 1987 the failure to establish relations with the revisionist ruling parties was interpreted by some elements as the result of the refusal on the part of our Party to repudiate its antirevisionist line. These elements had to be reminded that if the antirevisionist line of the Party had been withdrawn and the revisionist ruling parties would

continue to rebuff our offer of "fraternal" or friendly relations with them, then the proposed opportunism would be utterly damaging to the Party.

In 1987, the Party became aware that the Gorbachov regime was already laying the ground for the emasculation of the revisionist ruling parties in the Soviet Union and Eastern Europe by allowing his advisors, officials of the Academy of Social Sciences and the official as well as independent Soviet mass media to promote pro-imperialist, anticommunist and antisocialist ideas under the guise of social democracy and "liberal" communism. On the occasion of the 70th anniversary of the October Revolution, Gorbachov himself delivered a speech abandoning the anti-imperialist struggle and describing imperialism as having shed off its violent character in an integral world in which the Soviet Union and the United States and other countries can cooperate in the common interest of humanity's survival.

The draft policy paper of the CC International Department up to 1987 continued to toe the Brezhnev line despite the fact that the Gorbachov regime had been clearly taking an anti-Brezhnev line since 1985. It continued to aim for "fraternal" relations with the revisionist ruling parties. By then, much efforts and resources had been spent for the project to pursue relations with the revisionist ruling parties.

Also in 1987, the chairman of the Party's Central Committee made an extensive interview on the question of establishing relations with the ruling parties of the Soviet Union, Eastern Europe and elsewhere. This was made in response to the demand from some quarters within the Party that the Party repudiate its line against revisionism and apologize to the CPSU for having criticized the Soviet Union on the question of Cambodia and Afghanistan. The interview clarified that the Party can establish friendly relations with the ruling parties even while the latter maintained their "fraternal" relations with the Lava group.

FAILED EFFORTS AT ESTABLISHING RELATIONS

In June 1988, the "World Situation and Our Line" was issued to replace "The Present World Situation and the CPP's General International Line and Policies". The correct and positive side of the new document reiterated the principles of national integrity, independence, equality non-interference and mutual support and mutual benefit to guide the Party's international relations; and upheld the basic principles of socialism, anti-imperialism and proletarian internationalism and peaceful coexistence as a diplomatic policy. Furthermore, it noted and warned against the unhealthy trends of cynicism, anticommunism, nationalism, consumerism, superstition, criminality and the like already running rampant in the countries ruled by the revisionist parties.

The negative side included accepting at face value and endorsing the catchphrases of Gorbachov; describing the revisionist regimes as socialist; and diplomatic avoidance of the antirevisionist terms of the Party.

In the course of trying to establish friendly relations with the revisionist ruling parties in 1987 and onward, Party representatives were able to discern that Gorbachov and his revisionist followers were reorganizing these parties towards their eventual weakening and dissolution. Despite Gorbachov's avowed line of allowing the other East European ruling parties to decide for themselves, they were being pushed by Soviet agents to reorganize themselves, with Gorbachovites replacing Brezhnevites at various levels and subsequently paralyzing the Party organizations. However, it would be in 1989 that it would become clear without any doubt that all the revisionist ruling parties and regimes were on the path of self-disintegration, blatant restoration of capitalism and bourgeois dictatorship under the slogan of "multiparty democracy".

The most that was accomplished by efforts of the Party and the NDF to establish relations with entities within the countries ruled by the revisionist parties was the establishment of discreet friendly relations between the NDF and the National Front of Czechoslovakia in 1989. But even this came to naught when the latter disintegrated a few months later in the course of the anticommunist counterrevolution.

It is correct for the Party to seek friendly relations with any foreign party or movement on the basis of anti-imperialism. But it is wrong to go into any "fraternal" relations involving the repudiation of the Party's Marxist-Leninist stand against modern revisionism.

In this regard, we must be self-critical for wavering or temporarily veering away from the Party's antirevisionist line and engaging in a futile expedition. The motivation was to seek greater material and moral support for the Filipino people's revolutionary struggle. Although such motivation is good, it can only mitigate but cannot completely excuse the departure from the correct line. The error is a major one but it can be rectified through education far more easily than other errors unless ideological confusion over the developments in the Soviet Union and Eastern Europe is allowed to continue.

The worst damage caused by the unconsummated and belated flirtation with the revisionist ruling parties in the Soviet Union and Eastern Europe is not so much the waste of effort and money in the so-called Mover Project but in the circulation of incorrect ideas, such as that these parties were still socialist and that the availability or nonavailability of material assistance from them, especially heavy weapons, would spell the advance or stagnation and retrogression of the Philippine revolutionary movement. It should be pointed out that the Lava group had the best of relations with these parties since the sixties but this domestic revisionist group never amounted to anything

more than being an inconsequential toady of Soviet foreign policy and the Marcos regime.

At this point, the central leadership and entirety of the Party must renew their resolve to adhere to Marxism-Leninism and to the antirevisionist line. We are in a period which require profound and farsighted conviction in the proletarian revolution. This is a period comparable to that when the classical revisionist parties disintegrated and it seemed as if socialism had become futile dream and the world seemed to be merely an object of imperialist oppression and exploitation. But that period was exactly the eve of socialist revolution.

II. THE LEGACY OF LENIN AND STALIN

THE RED FLAG OF THE SOVIET UNION has been brought down. The czarist flag of Russia now flies over the Kremlin. It is only matter of time that the body of the great Lenin is removed from its tomb in the Red Square, unless Russia's new bourgeoisie is satisfied with the czarist flag flying over it and with the hard currency income from foreign tourists visiting the tomb.

The Soviet modern revisionists, from Khrushchov to Gorbachov, had invoked the name of Lenin to attack Stalin. But in fact, the total negation of Stalin was but the spearhead of the total negation of Lenin and Leninism, socialism, the Soviet Union and the entire course of Bolshevik and Soviet history. The bourgeoisie in the former Soviet Union was not satisfied with anything less than the open restoration of capitalism and the imposition of the class dictatorship of the bourgeoisie.

It is necessary to refresh ourselves on the legacy of Lenin and Stalin in the face of concerted attempts by the imperialists, the modern revisionists, the barefaced restorationists of capitalism and the anticommunist bourgeois intelligentsia to slander and discredit it.

The greatness of Lenin lies in having further developed the three components of theory of Marxism: philosophy, political, economy and scientific socialism. He is a great master of Marxism in the era of modern imperialism and proletarian revolution.

He delved further into dialectical materialism, pointed to the unity of opposites as the most fundamental law of material reality and transformation and contended most extensively and profoundly with the so-called "third force" subjectivist philosophy (empirio-criticism).

He analyzed modern imperialism and put forward the theory of uneven development, which elucidated the possibility of socialist revolution at the weakest point of the world capitalist system. He elaborated on the Marxist theory of state and revolution. He stood forth for proletarian class struggle and proletarian dictatorship against the

classical revisionists and actually led the first successful socialist revolution.

The ideas of Lenin were tested in debates within the Second International and within the Russian Social-Democratic Labor Party (RSDLP). The proletarian revolutionary line that he and his Bolshevik comrades espoused proved to be correct and victorious in contention with various bourgeois ideas and formations that competed for hegemony in the struggle against czarist autocracy.

We speak of the socialist revolution as beginning on November 7, 1917 because it was on that day that the people under the leadership of the proletariat through the Bolshevik party seize political power from the bourgeoisie. It was at that point that the proletarian dictatorship was established. For this, Lenin is considered the great founder of Soviet socialism. Proletarian dictatorship is the first requisite for building socialism. Without this power, socialist revolution cannot be undertaken. By this power, Lenin was able to decree the nationalization of the land and capital assets of the exploiting classes and take over the commanding heights of the economy.

Proletarian class dictatorship is but another expression for the state power necessary for smashing and replacing the state power or class dictatorship of the bourgeoisie, for carrying out the all-rounded socialist revolution and for preventing the counterrevolutionaries from regaining control over society.

Proletarian dictatorship is at the same time proletarian democracy and democracy for the entire people, especially the toiling masses of workers and peasants. Without the exercise of proletarian dictatorship against their class enemies, the proletariat and the people cannot enjoy democracy among themselves. Proletarian dictatorship is the fruit of the highest form of democratic action — the revolutionary process that topples the bourgeois dictatorship. It is the guarantor of democracy among the people against domestic and external class enemies, the local exploiting classes and the imperialists.

Wielding proletarian dictatorship, the Bolsheviks disbanded in January 1918 the Constituent Assembly that had been elected after the October Revolution but was dominated by the Socialist Revolutionaries and the Mensheviks, because that assembly refused to ratify the Declaration of the Rights of the Toiling and Exploited People. The Bolsheviks subsequently banned the bourgeois parties because these parties engaged in counterrevolutionary violence and civil war and collaborated with the foreign interventionists.

In his lifetime, Lenin led the Soviet proletariat and people and the Soviets of workers, peasants and soldiers to victory in the civil war and the war against the interventionist powers from 1918 to 1921. He consolidated the Soviet Union as a federal union of socialist republics and built the congresses of Soviets and the nationalities. As a proletar-

ian internationalist, he established the Third International and set forth the anti-imperialist line for the world proletariat and all oppressed nations and peoples.

In 1922 he proclaimed the New Economic Policy as a transitory measure for reviving the economy from the devastation of war is the quickest possible way and remedying the problem of "war communism" which had involved requisitioning and rationing under conditions of war, devastation and scarcity. Under the new policy, the small entrepreneurs and rich peasants were allowed to engage freely in private production and market their products.

THE RECORD OF STALIN

Lenin died in 1924. He did not live long enough to see the start of socialist economic construction. This was undertaken by his successor Stalin. He carried it out in accordance with the teachings of Marx, Engels and Lenin: public ownership of the means of production, economic planning, industrialization, collectivization and mechanization of agriculture, full employment and social guarantees, free education at all levels, expanding social services and rising standards of living.

But before the socialist economic construction could be started in 1929 with the first five-year economic plan, Stalin continued Lenin's New Economic Policy and had to contend with and defeat the Left Opposition headed by Trotsky who espoused the wrong line that socialism in one country was impossible and that the workers in Western Europe (especially in Germany) must first succeed in armed uprisings and that rapid industrialization had to be undertaken immediately at the expense of the peasantry.

Stalin won with his line of socialism in one country and in defending the worker-peasant alliance. If Trotsky had his way, he would have destroyed the chances for Soviet socialism by provoking the capitalist powers, by breaking up the worker-peasant alliance and by spreading pessimism in the absence of any victorious armed uprisings in Western Europe.

When it was time to put socialist economic construction in full swing, the Right opposition headed by Bukharin emerged to argue for the continuation of the New Economic Policy and oppose Soviet industrialization and the collectivization of agriculture. If Bukharin had his way, the Soviet Union would not have been able to build a socialist society with a comprehensive industrial base and a mechanized and collectivized agriculture and provide its people with a higher standard of living; and would have enlarged the bourgeoisie and the bourgeois nationalists in the various republics and become an easier prey to Nazi Germany whose leader Hitler made no secret of his plans against the Soviet Union.

The first five-year economic plan was indeed characterized by severe difficulties due to the following: the limited industrial base to start with in a sea of agrarian conditions, the continuing effects of the war, the economic and political sanctions of the capitalist powers, the constant threat of foreign military intervention, the burdensome role of the pioneer and the violent reaction of the rich peasants who refused to put their farms, tools and animals under collectivization, slaughtered their work animals and organized resistance.

But after the first five-year economic plan, there was popular jubilation over the establishment of heavy and basic industries. To the relief of the peasantry there was considerable mechanization of agriculture, especially in the form of tractor stations. There was marked improvement in the standard of living.

In 1936, a new constitution was promulgated. As a result of the successes of the economic construction and in the face of the seeming disappearance of exploiting classes by economic definition, the constitution declared that there were no more classes and no more class struggle except between the Soviet people and the external enemy. This declaration would constitute the biggest error of Stalin. The error had two ramifications.

One ramification abetted the failure to distinguish contradictions among the people from those between the people and the enemy and the propensity to apply administrative measures against those construed as enemies of the people. There were indeed real British and German spies and bourgeois nationalists engaged in counterrevolutionary violence. They had to be ferreted out. But this was done by relying heavily on a mass reporting system (based on patriotism) that fed information to the security services. And the principle of due process was not assiduously and scrupulously followed in order to narrow the target in the campaign against counterrevolutionaries and punish only the culpable on the basis of evidence. Thus, in the 1936-38 period, arbitrariness victimized a great number of people. Revolutionary class education through mass movement under Party leadership was not undertaken for the purpose of ensuring the high political consciousness and vigilance of the people.

The other ramification was the promotion of the idea that building socialism was a matter of increasing production, improving administration and technique, letting the cadres decide everything (although Stalin never ceased to speak against bureaucratism) and providing the cadres and experts and the toiling masses with ever increasing material benefits. The new intelligentsia produced by the rapidly expanding Soviet educational system had a decreasing sense of proletarian class stand and an increasing sense that it was sufficient to have the expertise and to become bureaucrats and technocrats in order to build socialism. The old and the new intelligentsia were presumed to be proletarian so long as they rendered bureaucratic service. There was no recognition of the fact that bourgeois and other antiproletarian ideas

can persist even after the confiscation of bourgeois and landlord property.

To undertake socialist revolution and construction in a country with a large population of more than 100 nationalities and a huge land mass, with a low economic and technological level as a starting point, ravaged by civil war and ever threatened by local counterrevolutionary forces and foreign capitalist powers, it was necessary to have the centralization of political will, centralized planning in the use of the limited resources. But such a necessity can be overdone and can become the basis of bureaucratism, decreasing democracy in the process of decision-making. Bureaucratism can become a self-propelling force, that alienates the Party and the state from the people.

To his credit, Stalin encouraged and supported the communist parties and anti-imperialist movements in capitalist countries and the colonies and semicolonies through the Third International. And from 1935, he promoted internationally the antifascist Popular Front policy. Only after Britain and France spurned his offer of antifascist alliance (and on top of this they were inducing Germany to attack the Soviet Union) did Stalin decide to forge a nonaggression pact with Germany in 1939. This was a diplomatic maneuver to forestall a possible earlier Nazi aggression and gain time for the Soviet Union to prepare against it.

Stalin made full use of the time before the German attack in 1941 to strengthen the Soviet Union economically and militarily as well as politically through patriotic calls to the entire Soviet people and through concessions to conservative institutions and organizations. For instance, the Russian Orthodox Church was given back its buildings and its privileges. There was marked relaxation in favor of a broad antifascist popular front.

In the course of the preparations against fascist invasion and of the Great Patriotic War of 1941-45, the line of Soviet patriotism further subdued the line of class struggle among the old and new intelligentsia and the entire people. The Soviet people united. Even as they suffered a tremendous death casualty of 20 million and devastation of their country, including the destruction of 85 percent of industrial capacity, they played the pivotal role in defeating Nazi Germany and world fascism and paved the way for the rise of several socialist countries in Eastern Europe and Asia and the national liberation movements on an unprecedented scale.

In the aftermath of World War II, Stalin led the economic reconstruction of the Soviet Union. Just as he succeeded in massive industrialization from 1929 to 1941 (only 12 years) before the war, so he did again from 1945 to 1953 (only eight years) but this time with apparently no significant resistance from counter-revolutionaries.

In 1952, Stalin realized that he had made a mistake in prematurely declaring that there were no more classes and class struggle in the Soviet Union, except the struggle between the people and the enemy. But it was too late, the Soviet party and state was already swamped by

a large number of bureaucrats with waning proletarian revolutionary consciousness. These bureaucrats and their bureaucratism would become the base of modern revisionism.

When Stalin died in 1953, he left a Soviet Union that was a politically, economically, militarily and culturally powerful socialist country. He had successfully united the Soviet people of the various republics and nationalities and had defended the Soviet Union against Nazi Germany. He had rebuilt an industrial economy, with high annual growth rates, with enough homegrown food to feed the people and the world's largest production of oil, coal, steel, gold, grain, cotton and so on.

Under his leadership, the Soviet Union had created the biggest number of research scientists, engineers, doctors, artists writers and so on. In the literary and artistic field, social realism flourished while at the same time the entire cultural heritage of the Soviet Union was cherished.

In foreign policy, Stalin held the U.S. forces of aggression at bay in Europe and Asia, supported the peoples fighting for national liberation and socialism, neutralized what was otherwise the nuclear monopoly of the United States and ceaselessly called for world peace even as the U.S.-led Western alliance waged the Cold War and engaged in provocations.

It is absolutely necessary to correctly evaluate Stalin as a leader in order to avoid the pitfall of modern revisionism and to counter the most strident anticomunists who attack Marxism-Leninism under the guise of anti-Stalinism. We must know what are his merits and demerits. We must respect the historical facts and judge his leadership within its own time, 1924 to 1953.

It is unscientific to make a complete negation of Stalin as a leader in his own time and to heap the blame on him even for the modern revisionist line, policies and actions which have been adopted and undertaken explicitl against the name of Stalin and have at first gradually and then rapidly brought about the collapse of the Soviet Union and the restoration of capitalism. Leaders must be judged mainly for the period of their responsibility even as we seek to trace the continuity and discontinuity from one period to another.

Stalin's merits within his own period of leadership are principal and his demerits are secondary. He was on the correct side and won all the great struggles to defend socialism such as those against the Left opposition headed by Trotsky; the Right opposition headed by Bukharin, the rebellious rich peasants, the bourgeois nationalists, and the forces of fascism headed by Hitler. He was able to unite, consolidate and develop the Soviet state as next in power only to the United States and was able to hold his ground against the threats of U.S. imperialism. As a leader, Stalin represented and guided the Soviet proletariat and people from one great victory to another.

III. THE PROCESS OF CAPITALIST RESTORATION

THE REGIMES OF KHRUSHCHOV, Brezhnev and Gorbachov mark the three stages in the process of capitalist restoration in the Soviet Union, a process of undermining and destroying the great accomplishments of the Soviet proletariat and people under the leadership of Lenin and Stalin. This process has also encompassed Eastern Europe.

The Khrushchov regime laid the foundation of Soviet modern revisionism. The Brezhnev regime fully developed it for a far longer period of time and converted socialism into monopoly bureaucrat capitalism. And the Gorbachov regime completed the work of modern revisionism by destroying the last vestiges of socialism and entirely dismantling the socialist facade of the revisionist regimes in Eastern Europe and the Soviet Union. In the end, he destroyed the Soviet Union that Lenin and Stalin had built and defended.

To restore capitalism, the Soviet revisionist regimes had to revise the basic principles of socialist revolution and construction and to go through stages of camouflaged counterrevolution in a period of 38 years, 1953 to 1991. It is a measure of the greatness of Lenin and Stalin that their accomplishments in 36 years of socialist revolution and construction took another long period of close to four decades to dismantle. Stalin spent a total of 20 years in socialist construction. The revisionist renegades took a much longer period of time to restore capitalism in the Soviet Union.

In the same period of time, the revisionist regimes cleverly took the pretext of attacking Stalin in order to attack the foundations of Marxist-Leninist theory and practice and eventually condemn Lenin himself and the entire course of Soviet history and finally destroy the Soviet Union. The revisionist renegades in their protracted "de-Stalinization" campaign blamed Stalin beyond his lifetime for their own culpability and even for their own failures. For instance, they aggravated bureaucratism in the service of capitalist restoration but they still blamed the long-dead Stalin for it.

Tito of Yugoslavia had the unique distinction of being the pioneer in modern revisionism. In opposing Stalin, he deviated from the basic principles of socialist revolution and construction in 1947 and received political and material support from the West. He refused to undertake land reform and collectivization. He preserved and promoted the bourgeoisie through the bureaucracy and private enterprise, especially in the form of private cooperatives.

He considered as key to socialism not the public ownership of the means of production, economic planning and further development of the productive forces but the immediate decentralization of enterprises; the so-called workers' self-management that actually combined bureaucratism and anarchy of production; and the operation of the free

market (including the goods imported from Western countries) upon the existent and stagnant level of production. In misrepresenting Lenin's New Economic Policy as the very model for socialist economic development, he was the first chief of state to use Lenin against both Lenin and Stalin.

FIRST STAGE: THE KHRUSHCHOV REGIME, 1953-64.

To Khrushchov belongs the distinction of being the pioneer in modern revisionism in the Soviet Union, the first socialist country in the history of mankind, and of being the most influential in promoting modern revisionism on a world scale. Khrushchov's career as a revisionist in power started in 1953. He was a bureaucratic sycophant and an active player in repressive actions during the time of Stalin. To become the first secretary of the CPSU and accumulate power in his hands, he played off the followers of Stalin against each other and succeeded in having Beria executed after a summary trial. He depended on the new bourgeoisie that had arisen from the bureaucracy and the new intelligentsia.

In 1954, he had already reorganized the CPSU to serve his ideological and political position. In 1955, he upheld Tito against the memory of Stalin, especially on the issue of revisionism. In 1956, he delivered before the 20th Party Congress his "secret" speech against Stalin, completely negating him as no better than a bloodthirsty monster and denouncing the "personality cult".

Within the same year, the anticommunist forces in Poland and Hungary were inspired by the anti-Stalin diatribe to carry out uprisings. The Hungarian uprising was stronger and more violent. Khrushchov ordered the Soviet army to suppress it, chiefly on the ground that the Hungarian party leadership sought to rescind its political and military ties with the Soviet Union.

But subsequently, all throughout Eastern Europe under Soviet influence, it became clear that it was alright for the regimes to adopt capitalist-oriented reforms (private enterprise in agriculture, handicraft and services, dissolution of collective farms even where land reform had been carried out on a narrow scale and, of course, the free market) like Yugoslavia along an anti-Stalin line. The revisionist regimes were, however, under strict orders to remain within the Council of Mutual Economic Assistance (CMEA) and the Warsaw Pact.

The total negation of Stalin by Khrushchov was presented as a rectification of the personality cult, bureaucratism and terrorism; and as the prerequisite for the efflorescence of democracy and civility, rapid economic progress that builds the material and technological foundation of communism in twenty years, the peaceful form of social revolution from an exploitative system to a non-exploitative one, detente with the United States, nuclear disarmament step by step and world peace, a world without wars and arms.

Khrushchov paid lip service to proletarian dictatorship and the basic principles of socialist revolution and construction but at the same time introduced a set of ideas to undermine them. He used bourgeois populism, declaring that the CPSU was a party of the whole people and the Soviet state was a state of the whole people on the anti-Marxist premise that the tasks of proletarian dictatorship had been fulfilled. He used bourgeois pacifism, declaring that it was possible and preferable for mankind to opt for peaceful transition to socialism and peaceful economic competition with the capitalist powers; raising peaceful coexistence from the level of diplomatic policy to that of the general line governing all kinds of external relations of the Soviet Union and the CPSU; and denying the violent nature of imperialism.

In the economic field, he used Lenin against Lenin and Stalin by misrepresenting Lenin's New Economic Policy as the way to socialism rather than as a transitory measure towards socialist construction. He carried out decentralization to some degree, he autonomized state enterprises and promoted private agriculture and the free market. The autonomized state enterprises became responsible for their own cost and profit accounting and for raising the wages and bonuses on the basis of the profits of the individual enterprise. The private plots were enlarged and large areas of land (ranging from 50 to 100 hectares) were leased to groups, usually households. Many tractor stations for collective farms were dissolved and agricultural machines were turned over to private entrepreneurs. The free market in agricultural and industrial products and services was promoted.

In the same way that the revisionist rhetoric of Khrushchov overlapped with Marxist-Leninist terminology, socialism overlapped with capitalist restoration. The socialist system of production and distribution was still dominant for a while. Thus, the Soviet economy under Khrushchov still registered high rates of growth. But the regime took most pride in the higher rate of growth in the private sector.

In the autonomization of state enterprises, managers acquired the power to hire and fire workers, transact business within the Soviet Union and abroad; increase their own salaries, bonuses and other perks at the expense of the workers; lessen the funds available for the development of other parts of the economy; and to engage in bureaucratic corruption in dealing with the free market.

With regard to private agriculture, propaganda was loudest on the claim that it was more productive than the state and collective farms. The reemergent rich peasants were lauded. But in fact, the corrupt bureaucrats and private farmers and merchants were colluding in underpricing and stealing products (through pilferage and wholesale misdeclaration as defective goods) of the collective and state farms in order to rechannel these to the free market. In the end, the Soviet Union would be importing huge amounts of grain.

The educational system continued to expand, reproducing in

great numbers the new intelligentsia now influenced by the ideas of modern revisionism and looking to the West for models of efficient management and for quality consumer goods. In the arts and in literature, social realism was derided and universal humanism, pacifism and mysticism came into fashion.

The Khrushchov regime drew prestige from the advances of Soviet science and technology, from the achievements in space technology and from the continuing socialist construction. All of these were not possible without the prior work under the leadership of Stalin. Khrushchov went into rapid housing and office construction which pleased the bureaucracy.

The CPSU and the Chinese Communist Party were the main protagonists in the great ideological debate. Despite Khrushchov's brief reconciliation with Tito, the Moscow Declaration of 1957 and the Moscow Statement of 1960 maintained that modern revisionism was the danger to the international communist movement as a result of the firm and vigorous stand of the Chinese and other communist parties.

Khrushchov extended the ideological debate into a disruption of state-to-state relations between the Soviet Union and China. In the Cuban missile crisis, he had a high profile confrontation with Kennedy. With regard to Vietnam, he was opposed to the revolutionary armed struggle of the Vietnamese people and grudgingly gave limited support to them.

The deterioration of Soviet industry and the breakdown of agriculture and bungling in foreign relations led to the removal of Khrushchov in a coup by the Brezhnev clique. Brezhnev became the general secretary of the CPSU and Kosygin became the premier. The former would eventually assume the position of president.

SECOND STAGE: THE BREZHNEV REGIME, 1964-82.

While Khrushchov was stridently anti-Stalin, Brezhnev made a limited rehabilitation of Stalin. If we link this to the recentralization of the bureaucracy and the state enterprises previously decentralized and the repressive measures taken against the anticommunist opposition, it would appear that Brezhnev was reviving Stalin's policies.

In fact, the Brezhnev regime was on the whole anti-Stalin, with respect to the continuing line of promoting the Khrushchovite capitalist-oriented reforms in the economy and the line of developing an offensive capability "to defend the Soviet Union outside of its borders". It is therefore false to say that the 18-year Brezhnev regime was an interruption of the anti-Stalin line started by Khrushchov.

There is, however, an ideological error that puts both Khrushchov and Brezhnev on board with Stalin. This is the premature declaration of the end of classes and class struggle, except that between the enemy

and the people. This line served to falsely deny the existence of an already considerable and growing bourgeoisie in Soviet society and to justify repressive measures against those considered as enemy of the Soviet people for being opposed to the ruling clique.

Under the Brezhnev leadership, the Khrushchovite capitalist-oriented reforms were pushed hard, especially by Kosygin. Socialism was converted into state monopoly capitalism, with the prevalent corrupt bureaucrats not only increasing their official incomes and perks but taking their loot by colluding with private entrepreneurs and even criminal syndicates in milking the state enterprises. On an ever widening scale, tradeable goods produced by the state enterprises were either underpriced, pilfered or declared defective only to be channeled to the private entrepreneurs for the free market.

Sales and purchase contracts with capitalist firms abroad became a big source of kickbacks for state officials who deposited these in secret bank accounts abroad. There was also a thriving blackmarket in foreign exchange and goods smuggled from the West through Eastern Europe, the Baltic and southern republics.

The corruption of the bureaucrat and private capitalists discredited the revisionist ruling party and regime at various levels. At the end of the Brezhnev regime, there was already an estimated 30 million people engaged in private enterprise. Among them were members of the families of state and party officials. Members of the Brezhnev family themselves were closely collaborating with private firms and criminal syndicates.

The state enterprises necessary for assuring funds for the ever expanding central Soviet bureaucracy and for the arms race were recentralized. A military-industrial complex grew rapidly and ate up yearly far more than the conservatively estimated 20 percent of the Soviet budget. The Brezhnev regime was obsessed with attaining military parity with its superpower rival, the United States.

The huge Soviet state that could have generated the surplus income for reinvestment in more efficient and expanded civil production of basic and nonbasic consumer goods, wasted the funds on the importation of the high grade consumer goods for the upper five per cent of the population (the new bourgeoisie), on increasing amounts of imported grain, on the military-industrial complex and the arms race, on the maintenance and equipment of half a million troops in Eastern Europe and on other foreign commitments, good and bad, in the third world.

Among the good commitments was the assistance to the Vietnamese people in the Vietnam war, Cuba, Angola and Nicaragua. Among the bad was the dispatch of a huge number of Soviet troops and equipment to Afghanistan at the time that the Soviet Union was already clearly in dire economic and financial straits.

The hard currency for the importation of grain and high-grade consumer goods came from the sale of 10 percent of Soviet oil production to Western countries and the income from military sales to the oil-producing countries in the Middle East.

The Brezhnev regime used "Marxist-Leninist" phrasemongering to disguise and legitimize the growth of capitalism within the Soviet Union. Repressive measures were used against opponents of the regime, including the pretext of psychiatric confinement. These measures served the growth of capitalism and constituted social fascism.

The Brezhnev regime introduced to the world a perverse reinterpretation of proletarian dictatorship and proletarian internationalism, with the proclamation of the Brezhnev doctrine of Soviet-centered "international proletarian dictatorship" on the occasion of the Soviet invasion of Czechoslovakia in 1968. It was also on this occasion that the Soviet Union came to be called social-imperialist, socialism in words and imperialism in deed. With the same arrogance, Brezhnev deployed hundreds of thousands of Soviet troops along the Sino-Soviet border.

The Soviet Union under Brezhnev tried to keep a tight rein on its satellites in Eastern Europe within the Warsaw Pact. Thus, it had to expend a lot of resources of its own and those of its satellites in maintaining and equipping half a million troops in Eastern Europe.

The Soviet Union under Brezhnev promoted the principle of "international division of labor" within the CMEA. This meant the enforcement of specialization in certain lines of production by particular member-countries other than the Soviet Union. The relationship between the Soviet Union and the other CMEA member-countries was no different from that between imperialism and the semicolonies. This stunted the comprehensive development of national economies of most of the member countries although some basic industries were built.

Eventually, the Soviet Union started to feel aggrieved that it had to deliver oil at prices lower than those of the world market and receive off-quality goods in exchange. Among the East European countries there had been the long-running resentment over the shoddy equipment that they were actually getting from the Soviet Union at a real overprice.

Before the 1970s, the Soviet Union encouraged capitalist-oriented reforms in its East European satellites but definitely discouraged any attempt by these satellites to leave the Warsaw Pact. In the early 1970s, the Soviet Union itself wanted to have a detente with the United States, clinch the "most favored nation" (MFN) treatment, gain access to new technology and foreign loans from the United States and the other capitalist countries. However, in 1972, the Brezhnev regime was rebuffed by the Jackson-Vannik amendment, which withheld MFN status from the Soviet Union for preventing Jewish emigration. The

regime then encouraged its East European satellites to enter into economic, financial and trade agreements with the capitalist countries.

Thus, these countries got hooked to Western consumer goods and loans. In the early 1980s, most of them fell into serious economic troubles as a result of the aggravation of domestic economic problems and the difficulties in handling their debt burden, which per capita in most cases were even worse than that of the Philippines. Being responsible for the economic policies and for their bureaucratic corruption, the revisionist ruling parties and regimes became discredited in the eyes of the broad masses of the people and the increasingly anti-Soviet and anticommunist intelligentsia.

The ruling parties in Eastern Europe had always been vulnerable to charges of political puppetry, especially from the direction of the anticommunist advocates of nationalism and religion. With the exception of those of Yugoslavia and Albania, these parties were patchwork or mergers of communist and social-democratic parties put into power by the Soviet Union after World War II and, in the main, withdrew from carrying out basic social reforms, especially when Khrushchov allowed them to carry out capitalist-oriented reforms.

Even after the Jackson-Vannik amendment, the United States kept on dangling the prospect of MFN status and other economic concessions to the Soviet Union. Each time the United States did so, it was able to get something from the Soviet Union, like its commitment to the Helsinki Accord (intended to provide legal protection to dissenters in the Soviet Union) and a draft strategic arms limitation treaty but it never gave the concessions that the Soviet Union wanted. The United States simply wanted the Cold War to go on in order to induce or compel the Soviet Union to waste its resources on the arms race. The only significant concession that the Soviet Union continued to get was the purchase of grain and the commercial credit related to it.

When the Party leadership decided to explore or seek relations with the Soviet and East European ruling parties in the middle of the 1980s, there was the erroneous presumption that the successors of Brezhnev would follow his anti-imperialist line in the Cold War of the two superpowers. Thus, the policy paper on the Soviet Union and Eastern Europe was toadied up to the Brezhnev line.

Although the Gorbachov regime would pursue worse revisionist policies than those of its predecessor, it would become a good source of information regarding the principal and essential character of the Brezhnev regime on a comprehensive range of issues. By using this information from a critical Marxist-Leninist point of view, we can easily sum up the Brezhnev regime.

THE THIRD AND FINAL STAGE: THE GORBACHOV REGIME, 1985-91

The Gorbachov regime from 1985-1991 marked the third and final stage in the anti-Marxist and antisocialist revisionist counterrevolution to restore capitalism and bourgeois dictatorship.

It involved the prior dissolution of the ruling revisionist parties and regimes in Eastern Europe, the absorption of East Germany by West Germany and finally the banning and dispossession of the CPSU and the disintegration of the Soviet Union no less, after a dubious coup attempt by Gorbachov's appointees in the highest state and party positions next only to his.

The counterrevolution was carried out in a relatively peaceful manner. After all, the degeneration from socialism to capitalism took 38 years to carry out. Within the last six years the corrupt bureaucrats masquerading as communists were ready to peel off their masks, declare themselves as excommunists and even anticommunists overnight and cooperate with the longstanding anticommunists among the intelligentsia and the aggrieved broad masses of the people in setting up regimes that were openly bourgeois and antisocialist.

Because they were manipulated and directed by the big bourgeoisie and the anticommunist intelligentsia, the mass uprisings in Eastern Europe in 1989 cannot be totally described as democratic although it is also undeniable that the broad masses of the people, including the working class and the intelligentsia, were truly aggrieved and did rise up. Otherwise, the far bigger mass actions that put Mussolini and Hitler into power or the masses unleashed by the Indonesian fascists to massacre the communists in 1965 have to be considered as democratic. In determining the character of a mass movement, we take into account not only the magnitude of mass participation but also the kind of leadership involved. Otherwise, the periodic electoral rallies of the reactionary parties which exclude the workers and peasants from power or even the Edsa mass uprising cum military mutiny in 1986 would be considered totally democratic.

Nonviolent mass uprisings are possible when there is really no fundamental change of the exploitative social system, when one set of bureaucrats is simply replaced by another set and when the incumbent set of bureaucrats does not mind the change of administration. It was only in Romania where there was bloodshed because it was not completely within the reorganizing being done by the Gorbachovites in 1987 to 1989 in Eastern Europe. Ceaucescu resisted change as did Honecker to a lesser extent. In the dissolution of the CPSU and the Soviet Union, the anticommunist combination of Gorbachov and Yeltsin simply issued the decrees and did not even bother to conjure any semblance of popular demand in the form of mass uprisings.

As the last revisionist ruler of the Soviet Union, Gorbachov could accelerate the destruction of the CPSU and the Soviet Union because of

the previous work of Khrushchov and Brezhnev. What he did in the main in his brief regime was to engage in a systematic campaign of deception. He described his regime as being engaged in socialist renewal and at the same time encouraged the forces of capitalist restoration to do their work.

From time to time, he paid lip service to Marxism-Leninism and socialism and made frequent protestations that he was a convinced communist. But in the end he came out openly as an anticommunist. In his final message as President of the Soviet Union on December 25, 1991, he used the language of the imperialists in the Cold War to describe his principal achievement, which is "giving freedom" to the people from "totalitarianism" and "civilizing" what he implied as "uncivilized" Soviet state and people.

In laying the ideological premises of his regime, Gorbachov went back to the strident anti-Stalinism of Khrushchov and described the Brezhnev period as an interruption of the work initiated by Khrushchov. He rehabilitated Bukharin and put him up as a source of wisdom for "economic reforms".

It became the fashion for Gorbachov and his colleagues at various levels of the CPSU and the state to describe themselves as "liberal communists" and to attack — under the guise of being completely anti-Stalin and depicting Stalin as being worse than Hitler — the entire course of Soviet history. They put forward propositions in abstract supraclass, universalistic, humanistic and ahistorical terms and drew from social democracy and bourgeois liberalism in order to deviate from and denigrate Marxist-Leninist theory and the proletarian revolutionary standpoint.

Gorbachov and his colleagues systematically adopted barefaced anticommunist "advisers" and placed the anticommunists in the various branches of government, the Congress of People's Deputies, the institutes and mass media in order to churn out a constant stream of anticommunist propaganda. Gorbachov himself took the lead in ridiculing the proletarian revolutionary stand as outdated and Marxism-Leninism as having no monopoly of the truth and won the adulation of the officials, ideologues and publicists of the United States and other capitalist countries as he echoed the language of social democracy and bourgeois liberalism and ultimately U.S. Cold War terminology.

"GLASNOST"

The main and essential feature of "glasnost" (openness) was the crescendo of anticommunist propaganda. The field of propaganda was monopolized by anticommunism. This was expressed in a variety of ways, modern revisionist, social-democratic, bourgeois-liberal, populist, nationalist, fascist, religious, racist and purely cynical terms. The pluralism of anticommunist ideas, including the most antidemocratic ones, was described as democracy.

But the key idea in the welter of anticommunist propaganda was the advocacy of capitalism and bourgeois liberalism. Gorbachov attacked Stalin to be able by implication to attack Lenin, Marxist-Leninist theory and the entire course of Soviet history. But his subalterns explicitly attacked all these in the entire course of the Gorbachov period.

After eliminating the Brezhnevite holdovers in the Politburo in the most undemocratic manner, replacing them when they were on foreign trips or knocking them down at lower levels of the Party and state bureaucracy, Gorbachov played the middle between the "conservative" Ligachev who accepted "perestroika" but not "glasnost" and the "radical progressive" Yeltsin who went gung ho for both "glasnost" and "perestroika". Then, he used Ligachev in 1987 to push out Yeltsin from the Politburo only to let him continue as his cooperator in attacking the CPSU from the outside.

In 1989, he had a new Soviet Congress of People's Deputies dominated by an anticommunist intelligentsia most of whom were at first formally communists but would eventually declare themselves as excommunists and even anticommunists. The congress included from the very start prominent anticommunists of longstanding.

In early 1990, Gorbachov used the congress to disempower the CPSU and to give him autocratic presidential powers. In the latter half of 1990 he took the posture of siding with the "conservatives" in the CPSU and the state against the "radical progressives" Yakovlev and Schevarnadze. But at the same time he agreed to putting the sovereignty of the Soviet Union under question through a referendum in early 1991.

The popular voting in the referendum was for the retention of the Soviet Union. But again he agreed with the nationalist forces in the various republics to make a new "union treaty" whose terms (like having separate armies and currencies, etc.) meant the break up of the Soviet Union. In this period before the alleged coup to save the Soviet Union, Gorbachov announced that it was wrong to stress the role of the proletariat and that he was going to dissolve the CPSU and establish a social-democratic party.

Although the alleged coup of Gorbachov appointees from August 19 to 22, 1991 involved only a few plotters by its very nature, Gorbachov and Yeltsin collaborated in using it as a pretext for dissolving the entire CPSU and the Soviet Congress of People's Deputies. Although the Soviet Constitution and the Soviet Union were still existing and Gorbachov himself had a presidential term extending to 1995, he decreed the dissolution of the Soviet Union and resigned in favor of a commonwealth of independent states (CIS) still on the planning board. Thus, mouthing the slogan of democracy, the anticommunist duo of Gorbachov and Yeltsin autocratically issued decrees and committed the most antidemocratic acts.

Perestroika in reality meant capitalist restructuring and the disorganization and breakdown of production, despite the avowals of renewing socialism and raising production through better management, a campaign against alcoholism and absenteeism, higher wages and availability of domestic and imported consumer goods, higher profits for the private entrepreneurs, the expansion and retooling of the means of production and the conversion of military enterprises to civilian uses.

The main line of perestroika is the privatization and marketization of the economy by domestic and foreign investors. One plan after another (the 500-day Shatalin Plan, the Grand Bargain, etc.) was considered and made dependent on foreign direct investments and loans as domestic savings disappeared and the real income of the people was cut down by inflation due to the wanton printing of money by Moscow and the price gouging in the free market. The free marketeers bought cheap or stole from the state enterprises and emptied the state stores. Thus, the people were compelled to buy from the free market.

The most favored among the private businesses were the joint ventures (joint stock companies) with foreign investors and the private cooperatives. Going into joint ventures with foreign investors mainly in the importation of consumer goods and in the repackaging or assembly of these, the high bureaucrats of the ruling party and the state and their family members appropriated for themselves state assets and drew from foreign loans in what may be considered as one of the biggest insider operation and management theft in the entire history of capitalism. These joint ventures were no different from the big comprador operations of high bureaucrats in the Philippines and many other countries in the third world.

However, the most widespread form of business was the private cooperatives of varying scales in industry, agriculture and services. Their operations included the rechanneling of goods and services from the state to the private sector, small and medium private manufacturing and the private export of whatever Soviet goods, including oil and weapons, and the importation of high-grade consumer goods like cars, computers, videorecorders, etc. At least 50 million people out of a population 290 million were registered as members of small, medium and big private cooperatives. Many people joined these private cooperatives if only to gain access to basic commodities which disappeared from the much cheaper state stores.

The capitalist restructuring or economic reforms did not stimulate production and improve the quality of goods but aggravated the breakdown of production and brought about scarcity of the most essential goods. Yet, it was the long-dead Stalin who got blamed by revisionist and imperialist propaganda for the economic chaos brought about by perestroika. However, it was true that the corrupt bureaucrats

who continued to call themselves communists connived with private businessmen more scandalously than ever.

From 1988 to 1990, Gorbachov increased the money supply by more than 50 percent even as from year to year production had fallen by 10 to 20 percent or worse and in 1991 alone he increased the money supply by more than 100 percent amidst a production fall of more than 20 percent. The Gorbachov regime had to keep on printing money to maintain the central bureaucracy and the military in view of inflation, corruption, the nationalist refusal of the republics to send up money to the center, the ethnic conflicts and the justifiable workers' strikes.

At the beginning of the Gorbachov regime, the Soviet foreign debt was only US\$ 30 billion. The previous regimes had not been able to borrow more because of the U.S.-Soviet rivalry in the Cold War. But in the period of only six years, the Gorbachov regime was able to raise the foreign debt level to US\$81 billion (according to the Soviet Central Bank report to the International Monetary Fund) or to US\$ 100 billion (according to the Soviet Central Bank report to the Group of Seven).

In view of the production breakdown, the foreign funds were obviously used mainly to finance the importation of consumer goods and the joint ventures. The Soviet Union practically became a neocolony of Germany which had become its main creditor and supplier. Germany accounted for the biggest bulk of foreign investments (at least 30 percent as of 1991) in the Soviet Union and Eastern Europe.

There was a chain reaction of closures of state enterprises due to the lack of fuel, spare parts and raw materials; the diversion of funds to import foreign products; the lack of purchase orders; and the private appropriation of state assets and funds through real or fake joint ventures. Agriculture also suffered from the lack of inputs and transport. Conversion of military to civilian enterprises was negligible. The military-industrial complex continued to suck up large amounts of resources.

Massive unemployment surfaced. Hyperinflation started to run at more than 200 percent before the break up of the Soviet Union and was expected to run faster after the decontrol of prices scheduled by Yeltsin for January 2, 1992. Even then more than 100 million Soviet people were living below the poverty line. Most victimized were the pensioners, children, the youth, the women, the unemployed and the low-income people. The shortage or absence of basic necessities was widespread. The leaders of capitalist restoration shamelessly begged for food aid from abroad in 1990 and 1991. On each occasion, the handling of food aid was attended by corruption as it was diverted to the free market.

The key element in Gorbachov's "new thinking" in international relations was "de-ideologization", which actually meant doing away completely with the proletarian class stand and proletarian internationalism and capitulating to imperialism under the guise of cooperation. Gorbachov asserted that imperialism's violent nature had changed to peaceful and that humanity has integral interests and a supraclass concern about weapons of mass destruction, ecology and other issues. Gorbachov's "de-ideologization" actually meant the total rejection of the proletarian class stand and the adoption of the bourgeois class stand.

All Marxists recognize the common interests of mankind and the march of human civilization; and at the same time the fact that the world and particular societies are dominated by imperialist and local reactionary classes and that the historic class struggle between the bourgeoisie and the proletariat is still going on. What Gorbachov did was to use abstract, universalistic and supraclass terms in order to obscure that historic class struggle and find common cause with imperialism.

He considered "legitimate national interests" of states as the most important building material in international relations. After the 70th anniversary of the Great October Socialist Revolution, he scaled down the international activities of the CPSU related to cooperating with third world countries and anti-imperialist organizations and movements. Prominent advisers of his also proposed that the international people's organizations financed by Soviet organizations could unite with their counterparts financed by the forces of capitalism to form bigger "nonideological" organizations. What they meant of course was outright capitulation to imperialist ideology.

Gorbachov touted the principle of peaceful coexistence among states, irrespective of social systems. He repudiated the Brezhnev Doctrine and stressed that other countries as well as communist parties could decide for themselves. But he was being hypocritical because Gorbachovite agents busied themselves in reorganizing and then scuttling the ruling parties and regimes in Eastern Europe.

He called for an end to the Cold War, accelerated nuclear disarmament, reduction of conventional forces and dissolution of the NATO and the Warsaw Pact. Arms reduction treaties were forged faster than at any previous period in the Cold War. The Gorbachov regime undertook all these in the vain hope of attracting foreign investments and new technology to shore up the Soviet economy. But the Group of Seven took the firm position that they would not throw good money after bad and shore up an increasingly decrepit and corrupt bureaucratic economy.

Under the Gorbachov leadership, the Soviet Union collaborated with the United States and other countries in the settlement of so-called

regional armed conflicts such as those centered in Iran and Iraq, Afghanistan, Angola and Nicaragua. The Soviet Union committed itself to unilateral withdrawal of military forces in Eastern Europe in exchange for economic assistance from the West in the form of direct investments, loans, technology transfer and trade accommodations. Among the capitalist powers, Germany gave the most assistance in the form of loans, consumer supplies and housing aid for Soviet troops returning from Eastern Europe. But even the funds advanced for housing these troops became the object of Soviet mismanagement and theft.

As early as 1987, the revisionist ruling parties and regimes in Eastern Europe were already being pushed to reorganize themselves and to put Gorbachovites on top of the Brezhnevites. The word also went around within and outside the ruling parties and regimes that the Soviet Union was decided on withdrawing its forces from Eastern Europe and not interfere in what would happen in the region. Thus, the anticommunist forces had advance notice of what they could do under the new circumstances. They could play on the real grievances of the people and bring down the already much-discredited ruling parties and regimes.

The socioeconomic and political crisis of the various revisionist regimes and the wide open knowledge that the Soviet Union was no longer interested in the preservation of the Warsaw Pact and the rouble-controlled CMEA were sufficient ground for the anticommunist forces to activate themselves and grow. The increasingly clear message from 1987 to 1989 that the Soviet Union would not intervene in any popular action against the local regimes gave the anticommunist forces the confidence to aim for their toppling. Most important of all, the overwhelming majority of the revisionist bureaucrats in the ruling party and the state (with the exception of a few like Ceausescu who was relatively independent of the CPSU and Honecker and Zhikhov who were longtime Brezhnevites) were just too willing to drop off their communist masks, retain their privileges, exploit the new opportunities and avoid the wrath of an already aggrieved people.

In the critical references of this discussion to the responsibilities of the Gorbachov regime and the East European satellite regimes in the collapse of the latter, there should be no misunderstanding that we wish a certain policy or a certain flow of events to have gone another way. We are merely describing at this point the final stage of the self-destruction or unmasking of the revisionist parties and regimes.

Next only to the destruction of the CPSU and the Soviet Union, the biggest service done by the Gorbachov regime to the capitalist powers was the rapid delivery of Eastern Europe to them and the destruction of the Warsaw Pact and the CMEA.

Within the final year of its existence, the Soviet Union under Gorbachov supported the United States in carrying out a war of aggres-

sion in the Gulf region and in asserting itself as the unrivaled policeman of the world.

Gorbachov fully revealed himself in 1991. The destructive consequences to the Soviet Union of his kind of leadership became very clear. It is untenable for any revolutionary to make an apologia for him and to try to make him out as a hero. Those who had been deceived into believing that Gorbachov was engaged in socialist renewal should take a long hard look at the incontrovertible fact that he completed the process of capitalist restoration started by Khrushchov and presided over the destruction of the Soviet Union.

The officials, ideologues and propagandists of imperialism and reaction continue to hail Gorbachov as one of the greatest men of the 20th century for bringing about "democracy" in the Soviet Union and Eastern Europe. Indeed they have cause to rejoice. He has brought about the flagrant restoration of capitalism and bourgeois dictatorship. The peoples of the former Soviet Union and Eastern Europe are now thrown open to further capitalist exploitation and oppression, suffer the pangs of hunger and greater loss of freedom and face increased political turmoil, widening civil war and military fascism.

THE COMMONWEALTH OF INDEPENDENT STATES

The commonwealth of independent states (CIS) that has replaced the Soviet Union is dominated by Russia, which is flaunting the old czarist flag of Great-Russian chauvinism, and is afflicted with serious contradictions between Russia and the other republics, among republics with common borders, between Russian enclaves and local nationalities in non-Russian republics and among different nationalities within each of the republics.

The contradictions involve political, economic, financial, security, ethnic and border issues. There is political chaos all over the so-called commonwealth. Serious differences between Russia and Ukraine have already arisen regarding economic and financial issues and on the question of dividing the Soviet army and navy, the handling of nuclear weapons and border issues on land and sea. There are independence movements among minority nationalities in Russia and civil wars in Georgia and between Armenia and Azerbaijan.

The economic chaos has been aggravated by liberalizing prices on January 2. The prices of basic commodities have multiplied up to more than twenty times. The state stores are being emptied by backdoor sales to the free market. Even food aid from abroad has flowed into the free market. More than half of the population have fallen below the poverty line and are in danger of starving. Under these circumstances, street demonstrations and workers' strikes are occurring against the openly capitalist regimes. The trade unions are agitated by the severely oppressive and exploitative conditions and have begun to conduct

general strikes. The Russian Workers' Communist Party and the United Front of the Working People in Leningrad (St. Petersburg) have been the most militant in staging mass actions against the Russian bourgeois regime of Yeltsin.

In the Soviet Union, more than 90 percent of the major industries are still owned by the state. This is also true in the case of the East European countries, with the exception of Poland whose privatization has gone fastest and whose state-owned enterprises are still about 65 percent, according to one report. This continuing predominance of state-owned enterprises does not mean socialism. Since a long time ago, many of these enterprises have acquired a capitalist character as they came under the control and became instruments of the bureaucrat capitalists and the private entrepreneurs although these are still state-owned. The ongoing privatization of these state enterprises is slowed down by the absence of genuine private venture capital, the disappearance of savings among the people and the lack of foreign interest in acquiring outmoded plants and investing in new ones.

The excommunist bourgeoisie and the foreign investors are most interested in acquiring at scandalously low prices those state assets that yield quick and large profits. Inefficient and decrepit state enterprises are maintained only as they are socially necessary and continue being the milking cows of private entrepreneurs (e.g., steel and other metals, energy and other raw materials, transport, etc.) Closures and reduced production are continuing at an accelerated pace. In the process, millions of workers are laid off. There is a process of deindustrialization throwing back the former Soviet Union or the republics of the so-called CIS and Eastern Europe into the quagmire of third world capitalism.

A strong political and economic center is absent in the CIS. But there is a strong military center because the central command of the former Soviet armed forces is retained. Even the leaders of the capitalist countries who are worried about the nuclear and other strategic weapons insist that these be under a single military command. However, the political and economic chaos can induce the military officers to take matters into their hands as the military rank and file and the broad masses of the people are already gravely discontented.

It is still a matter of conjecture for outside observers whether there will be a social upheaval in the tradition of the Bolsheviks (the military rank and file linking up with the workers' organizations) or a coup to install military fascism over the entire scope of the so-called commonwealth or in a series of republics (like now in Georgia). The prevalent view is that the new bourgeoisie inside and outside the armed forces is so powerful that for the time being the likelihood for military fascism to rise is greater than the return to the socialist road if there is going to be any new abrupt development.

IV. CERTAIN LESSONS FROM THE COLLAPSE OF MODERN REVISIONISM IN THE SOVIET UNION AND EASTERN EUROPE

IT IS OF CRUCIAL IMPORTANCE to make a precise description of the ruling parties and regimes in the Soviet Union and Eastern Europe, the crisis that conspicuously beset them since the early 1980s and their collapse from 1989 to 1991. These ruling parties and regimes were revisionist. Their crisis and collapse are not those of socialism but of modern revisionism or capitalist restoration masquerading as socialism. The blatant restoration of capitalism and the class dictatorship of the bourgeoisie are the indubitable proof. The unraveling of the revisionist systems and the unfolding of the truth in the few years before the collapse occurred right before our eyes.

There is ideological and political confusion if the crisis and collapse of the revisionist ruling parties and regimes are described as those of socialism rather than of modern revisionism. Such a description would continue to pass off modern revisionism as socialism. All Marxist-Leninists must firmly recognize the fact that socialism had been undermined and prevailed over by modern revisionism long before the latter itself plunge into a crisis and lead to the collapse of the revisionist ruling parties and regimes in 1989 and 1991.

One may speak of a crisis of socialism only in the thinking of some of those who observe the nature, development, crisis and collapse of the ruling revisionist parties and regimes. The imperialists, the revisionists themselves and the bourgeois intelligentsia simplistically call the crisis and collapse of these anti-Stalin parties and regimes as the "crisis of Stalinism" or the "Stalinist" model of socialism. Stalin has been dead for 38 years and a process of "de-Stalinization" has been going on for the last 35 years.

It is preposterous that long after his death Stalin is still being blamed for what his detractors have done or not done all these years.

This is pure obscurantism and personality cult in reverse! The merits and demerits of any leader must be considered only within his period of responsibility, unless the objective is not to make a historical assessment but to demonize a leader and use psywar to attack Marxism-Leninism and socialism in a bourgeois personalistic manner. The modern revisionists should not be allowed to cover up their responsibility within their own period of rule. As a matter of fact, Stalin's great achievements in socialist construction and defense of the Soviet Union are diametrically opposed to the restoration of capitalism and the disintegration of the Soviet Union by the modern revisionists. We must draw the correct lessons from the betrayal and sabotage of socialism by the modern revisionists from Khrushchov to Gorbachov. We must combat those forces and elements that wish to destroy the Party and the

revolutionary movement from within by aping Gorbachov and the like and opposing the basic revolutionary principles of the Party. The Antirevisionist Line The reconsideration of the revisionist ruling parties as Marxist-Leninist and the revisionist regimes as socialist since 1984 has generated misunderstanding of scientific socialism and a deviation from the antirevisionist line of the Party. This must be rectified in view of the undeniable fact of the collapse of the revisionist ruling parties and regimes and in connection with the correction of the exaggerated, incorrect and futile notion that these parties and regimes could extend assistance for accelerating the victory of the Philippine revolution. As a result of the collapse of these parties and regimes, the CPP is ever more resolved to adhere to the theory and practice of Marxism-Leninism and to pursue the antirevisionist line and persevere in armed revolution. The anticommunists who seek to use the collapse of modern revisionism as an invalidation and complete negation of the basic principles of Marxism-Leninism deserve nothing but contempt.

The CPP upholds the fact that Marxist-Leninist theory has correctly guided the proletarian revolutionaries and more than a billion people to victory in new-democratic revolution and in socialist revolution and construction. As far as the Philippines is concerned, the working class is the leading class in the new-democratic and socialist stages of the revolution. The advanced detachment of this class is the CPP. Without this party, the revolutionary mass movement of the people would not have resurged in Philippine history along the anti-imperialist and antifeudal line, with a socialist perspective. The petty bourgeois groups that seek to confuse, discredit weaken and destroy the CPP can only continue being servitors of the oppressors and exploiters without the Party and the toiling masses of workers and peasants carrying out the revolution most determinedly.

What the CPP considers now as the greatest challenge in theoretical work among all proletarian revolutionaries, including Filipino communists, is learning lessons from the long-term and peaceful restoration of capitalism in socialist countries and understanding the way of continuing the revolution, combating modern revisionism and preventing the restoration of capitalism in socialist society as well as of fighting for socialism wherever it has been replaced by capitalism.

In countries where modern revisionism had its way and restored capitalism, the challenge in theoretical and practical work among proletarian revolutionaries is to bring back socialism and bring it to a new and higher level. The forces of socialism can probably win again only after undergoing the violence of capitalist oppression and exploitation and defeating this through revolutionary violence. There is yet no historical example of a nonexploiting society replacing an exploiting class society without revolutionary violence although it has been demonstrated repeatedly in history that a higher form of society can degenerate into a lower form through peaceful evolution.

In the course of both the new-democratic and socialist stages of the Philippines, the basic factors of counterrevolution (big bourgeoisie and landlord class) are never obliterated completely (especially in the sphere of ideology and social psychology) by the main factors of the revolution (working class and peasantry). And there are intermediate factors (urban petty bourgeoisie and national bourgeoisie) that operate between the two poles of revolution and counterrevolution. The main factors of revolution can come on top of those of counterrevolution and in the process win over the intermediate factors, which in turn exert both positive and negative influences on the main factors of revolution.

In the complexity of waging the new-democratic and socialist stages of the revolution, the proletarian party must uphold its revolutionary integrity through adherence to Marxist-Leninist theory, from philosophy down to strategy and tactics, and must always conduct concrete analysis of concrete conditions in order to lead the broad masses of the people from victory to victory.

Marxism-Leninism is on the high road of human civilization, cherishing the heritage from the past, availing of all current factors that make for progress; and always aiming for a better future. But it is wrong to use such terms of idealism as universal humanism, classless populism, supraclass state, pacificism and such other abstract terms in order to obscure and negate the proletarian class stand and in fact give way to the hegemony of the bourgeoisie and other backward forces in the real world.

It is wrong to declare prematurely the end of classes and class struggle while in fact they do exist both domestically and internationally during the entire historical epoch of socialism. The seeming disappearance of the exploiting classes by socio-economic definition does not mean that the proletarian character of the ruling party and the state has become unnecessary and that the intelligentsia automatically becomes proletarian in socialist society. In fact, the bourgeoisie first reemerges through the bureaucracy and the intellectual sphere and then in the social economy.

It is wrong to propagate, under the cover of idealist and metaphysical terms, mechanical materialism, specifically in the form of the theory of productive forces which posits that the development of the "productive forces" can onesidedly and automatically bring about socialist progress. Revolution in the relations of production as well as in the superstructure must take the lead over production. Otherwise the idea gains ground that socialism with a low technological and economic level can advance only through domestic capitalist-oriented reforms and submission to the industrial capitalist countries.

THE PROLETARIAN DICTATORSHIP

* Upon the basic completion of the new-democratic revolution through the seizure of political power in the Philippines, the people's

democratic government is established. This is the form that the proletarian dictatorship takes in consonance with the basic worker-peasant alliance under proletarian leadership. Thus, the socialist revolution can begin in every aspect of society.

The people's democratic government or socialist state must of course serve the entire people. But it cannot be really classless or supraclass. There is a definite class hegemony, proletarian or bourgeois. For communists to waiver about this is to concede to the initiative of the bourgeoisie and its intellectual and political agents. The socialist state is categorically a class dictatorship of the proletariat to preclude the counterrevolution of the exploiting classes and make instantly possible the substance and process of democracy for the entire people. The party must never relinquish its leadership over the entire state and the people's army and must retain its Party organization therein until the time comes for the state to wither, after a whole historical epoch of building socialism, defeating imperialism and neocolonialism and preparing the way for communism.

The modern revisionist bureaucrats systematically opposed the concept of proletarian dictatorship under the cover of populism and "no more classes and no more class struggle" or the "dying out of the class struggle" in order to resurrect the bourgeoisie within the bureaucracy as well as in society through capitalist-oriented reforms. Proletarian dictatorship should comprehensively guarantee national freedom of the people against imperialism; class freedom of the exploited against the exploiting classes; and individual freedom against the ever potential abuse of state power.

The socialist constitution and the proletarian dictatorship must guarantee the rights of individuals and organizations that adhere to socialism, promote public participation in the affairs of the state and put restraints on the possible abuse of power by the state and its officials. These restraints include the basic freedoms, popular power of recall, definite terms of office, age limits and restrictions on personal incomes and privileges and against nepotism and other forms of favoritism.

No elective national leader should be elected for a period longer than two five-year terms and all officials must retire optionally at 65 and obligatorily at 70. Any individual or organization has the right to express anything in any legal way, be this criticism or constructive proposal. A person is presumed innocent, unless proven guilty in a court on the basis of evidence and through a fair trial.

But as already demonstrated in the collapse of the revisionist ruling parties and regimes, it is incorrect to promote individual freedom outside of the clear framework of anti-imperialism (national freedom) and socialism (freedom from the exploiting classes). Individual freedom should not become the license for the imperialists and the local bourgeoisie and other reactionaries to oppose socialism and regain control over society.

In the entire historical epoch of socialism, the proletariat must see to it that the leading role of the proletariat is upheld in the constitution, that the upper house of congress could be the house of the working class, the peasantry and the proletarian revolutionary party in a three-thirds arrangement and the lower house of congress can include the representatives of all patriotic social strata according to their proportion in society; and that the retired but still mentally able revolutionary leaders can be in advisory councils enjoying high moral authority, most useful in any moment of constitutional crisis that may threaten the revolution.

The proletarian revolutionary party should never be thought of as just any party, comparable to any party in the multiplicity of permitted parties in the bourgeois political system as in the current multiparty system of the Philippines which is actually monopolized by political factions of the exploiting classes. The Party is a revolutionary Party that seeks and effects a radical rupture from private ownership of the means of production and all exploiting societies which have existed in various forms for millennia.

Notwithstanding the radical rupture sought and the mission of the working class to build socialism in a whole historical epoch, working class parties which come to power have limited their memberships to a small part of society (typically five percent of the population), with the Party expanding its influence in society through mass organizations and state agencies. It is understandable that the Party is a small part of society in the course of the fierce struggle to seize power because of coercive power of the reactionary state and the dangers to life, limb and liberty to Party members and that there is a limit to the expansion of Party membership soon after the seizure of political power to avert the avalanche of overnight communists and opportunists coming into the Party. But after the consolidation of political power and proletarian control of all aspects of society, especially the educational and cultural system, there is no reason why the Party should not increase its membership up to the point of including the majority of the people.

The Party has a cadre and mass character now. It should continue to be so after the seizure of political power. The cadres can ensure the high quality of the Party and the mass membership, the strong democratic foundation formed by workers and peasants. The Party cannot ensure its high revolutionary quality by remaining small. On the other hand, it is liable to be swamped by a high proportion of intelligentsia, including fictitious communists. Worse, the party will be increasingly regarded as a small and privileged part of society. If the Party remains small, it can be challenged any time by any political group or movement which has a comparatively large or even larger membership; or by the traditionally dominant church which claims the religious or moral allegiance of the majority of the people.

In accordance with the historic mission of the working class to build socialism, the representatives of the Party must be assured of at

least one third of elective positions in the state alongside the representatives of the mass organizations of the working people and other sections of society. But within every slot allotted to the major components of society, the people inside and outside the Party must be able to choose candidates from a list in an electoral process.

With a large mass membership, the Party can confidently engage in multiparty cooperation along the united front line. The worst kind of model is a political system of only one party which includes only a small fraction of society. The socialist society must be able to allow the existence and cooperation of several parties which offer lists of candidates subject to the electoral will of the people and the constitutional framework of socialist revolution.

SOCIALIST REVOLUTION AND CONSTRUCTION

Upon the basic completion of the new-democratic revolution through the seizure of political power, the proletariat and the people under the leadership of the Party can begin socialist revolution and construction. The strategic enterprises and the main lines of production and distribution are nationalized. These comprise the initial base for socialist construction. But the socialist state sector of the productive system can be expanded with the use of available domestic capital, export income and productive foreign borrowing.

But there are bourgeois democratic economic reforms that still need to be undertaken as transitory measures, such as land reform and concessions to peasants of all strata and petty and middle bourgeois nonmonopoly commodity producers. These reforms and concessions do not mean the building of a "national-democratic economy" in lieu of a socialist economy. The cooperativization of agriculture and nonagricultural enterprises as well as joint state-private ownership can be carried out from one stage to a higher one in conjunction with socialist construction and further industrialization.

In view of the fact that so far in history socialist economies have been established upon a low economic and technological level and worse after a ruinous war, the proletarian revolutionary party is obliged to adopt transitory measures. How long these measures should run depends on the concrete conditions. In the Soviet Union, Lenin had to adopt the New Economic Policy. And Stalin subsequently pioneered in drawing up and implementing the series of five-year plans of socialist construction. He succeeded in building a socialist industrial economy.

But even after a socialist industrial economy had been established, the modern revisionists misrepresented Lenin's New Economic Policy as the way to socialism rather than as a mere transitory measure. Thus, Khrushchov, Brezhnev and Gorbachov made this misrepresentation by using Lenin against Lenin. They justified the retrogression to capitalist-oriented reforms by citing Lenin's transitional policy and

attacking Stalin's program to build heavy and basic industries as the foundation of the Soviet economy.

Of course, after the pioneering efforts of the Soviet Union in socialist construction, it is so much easier to criticize overinvestment in heavy and basic industries, which meant a great deal of hard work and sacrifice. If Bukharin had prolonged the NEP, the Soviet Union would have had less economic and defense capability, would have been an easier prey to Hitler and would have been attacked earlier by Nazi Germany.

It would only be after World War II that China under Mao Zedong would be able to demonstrate that there can be a well-balanced growth of agriculture as the foundation of the economy, heavy industry as the leading factor and light industry as the bridging factor between the first two. The line of Mao is to provide as quickly as possible the producer and consumer goods for the peasant masses. But even Mao is unfairly accused by modern revisionists of overinvestment at the expense of consumers. At any rate the Chinese example has been so far the best in well-balanced development in a poor country engaged in socialist construction.

All modern revisionists are carried away by the theory of "productive forces" and economism. They prate about the law of value but at the same time they obscure the Marxist theory of surplus value and line of using what is otherwise private profit as social profit and of converting what is otherwise an anarchic yet monopolistic production for private profit into a system of planned production for use.

Marxists have always agreed with Adam Smith and his followers that the value of a commodity is equivalent to the average socially necessary labor time and that the exchange value (price) is realized in the market. In the socialist system, there is a system of wage differentials paid according to quantity and quality of work done. Within the system of public ownership of the means of production and economic planning, the new value created is allocated for the wages fund for consumption, economic reinvestment not only to cover depreciation but also expansion of production, general welfare (education, health, infrastructure, etc.), administration and national defense. Aside from the wage system with differentials which corresponds to the system of commodity values, the commodities produced incorporate inputs bought from other parts of the domestic or world market at certain prices. Price comparisons can also be made with similar commodities produced abroad.

The socialist system of production proved to be effective in creating full employment, attaining high rates of economic growth, responding to the basic needs of the people and providing social services until a new bourgeoisie starts to appropriate an increasing part of the surplus product and develops a taste for highgrade consumer goods which it at first acquires through institutional buying from abroad.

Another big drain is the misallocation of resources towards military expenditures because of the imperialist threat. This in fact constituted the biggest drain on the resources of the Soviet Union and Eastern Europe under the long reign of Brezhnev. But this is obscured by imperialist propaganda whenever it asserts that socialism is inherently flawed or that the so-called Stalinist model pursued by the modern revisionists has failed. In going for the arms race, the Brezhnev regime deviated from the concepts of people's defense and all-round consolidation adhered to by Stalin when the Soviet Union was militarily weaker and faced bigger threats from the capitalist powers.

The fact is that the socialist economies progressed for a certain number of decades and it would take another number of decades for the modern revisionists to make these economies retrogress into capitalism, under such bourgeois notions as stimulating production and improving the quality of production through private enterprise and the free market.

The adoption of capitalist-oriented reforms to "supplement" and "assist" socialist economic development is thereby wrongly rationalized. But the bourgeoisie, the corrupt bureaucrats and rich peasants are recreated and generated to undermine and destroy socialism from within. After a certain period of liberalization of the economy, the bourgeois forces can demand further privatization and marketization more vigorously and claim political power as in Eastern Europe and Soviet Union.

But usually at the beginning of their effort to subvert the socialist economy, when there are yet no significant number of private entrepreneurs within the country, they make a campaign for learning "efficient management" from capitalist countries (unmindful of the wasteful business cycles and wars and the centuries of exploiting the proletariat and the colonies and the spheres of influence), for expanded trade with the capitalist countries, foreign investments, loans and technology transfer and therefore for an investment law attractive to the multinational firms and banks as well as to the domestic bourgeoisie which must be promoted if even the foreign bourgeoisie is allowed to enjoy the freedom of investing and owning assets in the country and hiring local people.

Without having to breach or abandon basic socialist principles and without having to enlarge domestic and foreign private ownership of the means of production, it is possible to use wage differentials and bonuses as incentives for increasing the quantity and quality of goods according to market surveys and economic plan, to satisfy the basic needs of the people first and then to proceed to produce nonbasic goods for improving the standard of living, to build one generation of better housing after another as a lifetime incentive and to decentralize economic activities with better results.

The production of both basic and nonbasic consumer goods are complementary and interactive. When basic needs are satisfied and

private savings mount, the people start looking for things to spend on in order to improve or make their lives more interesting. Some highgrade consumer goods can be locally produced. Others can be imported without prejudicing the priority given to the development of the entire economy and the importation of essential producer and consumer goods.

In the case of the Soviet Union, before there could be a Gorbachov, there was the prolonged period of Brezhnev in which the new bourgeoisie developed domestically and resources were wasted in the arms race and in the costly commitments abroad under the theory of defending the Soviet Union by developing the capacity to launch the strategic offensive and project the war abroad.

We have seen that the concept of people's defense or people's war against an aggressor, within the people's self-reliant capabilities, within their own national borders and without undermining the growth of the socialist economy, still constitutes the correct policy.

The Soviet corps of research scientists, engineers and technologists was the largest in the world. They made great advances in basic research and prototyping. But only those advances suitable to the high technology requirements of the arms race were used. And because of disorientation and some false sense of economy in civil production, old and outmoded equipment tended to be kept and reproduced so that this exceedingly important area of the economy was deprived of the benefits of high technology.

In carrying out socialist construction, after the transitory period of reviving the economy from the ravages of war and completing the bourgeois-democratic reforms, we shall uphold the principle instituting the socialist relations of production to liberate the productive forces and promote their growth; and we shall never retrogress to the revisionist line of using capitalist-oriented reforms to push socialism forward.

THE CULTURAL REVOLUTION

In continuing the revolution, combating revisionism and other counterrevolutionary forces and preventing the restoration of capitalism in socialist society, the cultural revolution must be carried out coextensively and interactively with the political and socioeconomic revolution.

If we are to avoid the errors which caused the failure of the great proletarian cultural revolution in China, we must grasp that the cultural revolution is a persuasive democratic process with Marxist-Leninist theory in the lead carried out along the general line of the people's revolutionary struggle, that the process is a protracted one and so many times more protracted than either the people's war or socialist economic construction and should not be rushed in order not

to be persecutory; and that to preempt anarchy institutions like the Party, the state, the people's organizations the educational system, the mass media and so on should take on responsibility for leadership over the cultural mass movement, with due process rigorously followed and the rights of individuals and groups respected.

The cultural revolution is an important process for keeping high the proletarian revolutionary consciousness and the spirit of selflessness and service to the people. As one generation after another draws away from the process of seizing political power from the reactionaries and the heroic efforts to establish a socialist society, those who are in the bureaucracy of the ruling party, the state and even in the mass organizations can degenerate into a new bourgeoisie and adopt modern revisionism and other retrograde ideas and policies. The youth and intelligentsia can grow cynical towards those in power and adopt anticommunist views and adulate the ideas and fashions of the domestic and international bourgeoisie.

Even while we are still engaged in the new-democratic revolution in the Philippines, we are already carrying out a cultural revolution among the people. We are promoting a cultural revolution with a national, democratic and scientific character. At the core of this revolutionary mass phenomenon are proletarian revolutionary cadres guided by the theory of Marxism-Leninism.

Our cultural revolution of a new-democratic type is distinct from and yet continuous with the socialist cultural revolution. Like now, we shall continue to combine Party leadership, the mass movement and a strong sense of the rights of the individual within the anti-imperialist and socialist framework. We shall take all the necessary time, no matter how long, to raise the people's revolutionary consciousness from one level to another through formal and informal educational and cultural activities and to isolate and defeat the ideas that run counter to socialism.

In socialist society, we shall carry out the cultural revolution to promote the proletarian revolutionary stand and the spirit of service to the people. The cultural revolution shall ceaselessly put revolutionary politics (patriotic and proletarian) and moral incentive in command of production and other social activities. The revolutionization of the superstructure shall complement and interact with the revolutionization of the mode of production.

In building socialism as the long-term preparation for communism, we shall strive to reduce the gap and solve the contradictions between the proletariat and peasantry, between mental and physical labor and between urban and rural life. We shall do so by mustering the capabilities of the proletariat and the rest of the people, utilizing science and technology and fostering a socialist civilization.

We owe to Mao the theory of continuing revolution, combating modern revisionism and preventing capitalist restoration in socialist

society; and the application of this theory in the great proletarian cultural revolution, which succeeded for a number of years until it resulted in a Rightist backlash. If the positive aspects are upheld and the negative aspects are corrected, then Mao's theory and practice of the cultural revolution can be the treasury of knowledge on the basic principles and methods for continuing the revolution in socialist society. But theoretical work on the cultural revolution is still a wide and open field for study.

The failure of a revolution is never the permanent end of it. The Paris Commune of 1871 succeeded briefly and failed. But the theory of class struggle and proletarian dictatorship was never invalidated. After 46 years, the Great October Socialist Revolution triumphed.

Then, the forces of fascism wiped out the working class parties in many European countries and eventually invaded the Soviet Union. But soon after World War II, several socialist countries arose in Eastern Europe and Asia.

Modern revisionism would emerge to afflict a number of socialist countries. And finally from 1989 to 1991, we witnessed the collapse of revisionist parties and regimes. This confirms the correctness of the Marxist-Leninist criticism and repudiation of modern revisionism and eliminates a certain number of revisionist parties and regimes which have sowed a certain amount of theoretical and political confusion in the socialist and anti-imperialist movement.

Unfortunately, the capitalist powers have become more arrogant and cruel as they themselves are beset by the crisis of overproduction and contradictions are growing between them and their client states in the imperialist and neocolonial framework. The countries in which capitalism and bourgeois dictatorship have been restored in a blatant manner, are becoming hotbeds of nationalism, ethnic conflicts, militarism and civil war.

For the simple reason that capitalist oppression and exploitation continues and is worsening, the anti-imperialist and socialist cause is bound to surge to a new and higher level. The high technology in the hands of the capitalist powers has already deepened and aggravated the crisis of overproduction. The trade war among the capitalist powers is developing in the wake of the end of the bipolar cold war. The United States is disturbing the balance among the capitalist powers as it seeks to revive its productive capacity, expand its trade and solve its huge deficit and debt problems in an environment where the other capitalist powers are holding tightly to their productive and trade advantages and all neocolonial client states (except a few earners of export surplus due to U.S. market accommodations) find no relief from deficits, debt problem and austerity measures.

For sometime, notwithstanding the disappearance of the two-superpower rivalry, the social turbulence and political violence will

increase throughout the world. From these will reemerge the anti-imperialist and socialist movement at a new and higher level. the increased oppression and exploitation of the peoples of the world can only serve to generate the revolutionary movement. What has come about as a hostile environment for this movement is a precondition and a challenge for its resurgence.

ANNOTATIONS ON THE ARTICLE BY T
ENTITLED "COMMENTS ON THE CURRENT POLEMICS
WITHIN THE PARTY"

Introductory Annotation

The paper which is here annotated was written by T, a member of the Mindanao Commission and a member of the so-called Caretaker Committee which launched Kampanyang AHOS in 1985.

The premise of Kampanyang AHOS was that hundreds of DPAs had been admitted into the ranks of the Mindanao Party organization and the revolutionary movement in Mindanao. The same premise implied that recruitment was so loose in the pursuit of sweeping insurrectionist propaganda and rapid formation of 15 or 16 companies without sufficient attention to mass work and consolidation.

The caretaker committee decided among others the following:

a. The use of "hard tactics" (torture).

b. When two DPA suspects under torture pointed to a third person as a DPA their testimonies were taken as evidence and became the basis for prejudging and torturing that third person.

c. The basic level of the Party and the platoon leadership were given the power of life and death over DPA suspects, with no right of appeal.

AHOS was a bloody witchhunt violating all sense of democracy and due process. It resulted in the torture and murder of more than 950 Party members, NPA fighters, mass activists and other people. In the wake of AHOS, Party membership fell from 9000 to 3000. The mass base was reduced by 50 percent. The 15 or 16 NPA companies and 30 platoons were reduced to two companies and 17 platoons.

2. What stands out as principal motivation of T in writing his paper is to dispute and discredit the rectification document, "Reaffirm Our Basic Principles and Rectify Errors," as being the work of only one person, being inaccurate and lacking in collective wisdom.

We must clarify that AL is not just any person. He is the chairman of the Central Committee of the CPP. The drafting of the document is a function of his office and he bases himself on the information and ideas gathered by the Party center. These have been gathered through assessments, reassessments, consultations, reports, direct investigations and other forms of democratic interaction between the Party center and lower organs and organizations of the Party.

The draft rectification document has been adopted, amended and approved by the KT/KS. Thus, the collective and democratic process is further fulfilled.

Regarding AHOS, the following have been taken into account: the 1987 assessment, "Paglalagom ng AHOS"; 1989? "Assessment of Mindanao Activities" (translated from Cebuano original) and the report of direct investigation by a member of the KT/KS in 1989. The first two documents were made by the Mindanao Commission.

3. While T charges inaccuracy of the rectification document, he avoids volunteering in his paper information which he should know as a member of the committee most responsible for AHOS. Instead, he attacks the CPP chairman and the rectification document and obfuscates the nature and dimensions of AHOS by a highfaluting discussion of general matters.

At one point, he makes an attack that the rectification movement is worse than AHOS by claiming that the document is factually inaccurate and is engaged in wrong analysis.

He denies the involvement of the MindaCom executive committee in AHOS. But at the same time, he admits that before AHOS was launched by available Mindacom members in Mindanao, the deputy secretary of Mindanao who was in Luzon in 1985 was informed about it.

T fails to reveal the fact that at the very site of the decision-making on the launching of AHOS, several persons were detained, interrogated, tortured and executed.

He also fails to reveal the fact that the Mindacom secretary and deputy secretary participated in the extension of AHOS to Luzon. A prominent case was the abduction of someone from an institution in Manila in 1985, to cite only one case in which the facts are now well established.

4. At one point in the paper, T asserts that Mindacom had always adhered to and implemented the basic revolutionary principles of the Party, including protracted people's war. There is the insinuation that whatever went wrong in Mindanao were due to these principles.

He completely disregards the fact that the draft rectification document refers to and even quotes from certain documents, such as "Batayan sa Pagpapaunlad at Papel ng Kilusan sa Putting Purok..." and "Mga Tala sa Estratehiya at Taktika ng Ating Digmang Bayan" which depreciated and undermined protracted people's war.

At another point he contradicts what he states at a previous point in his paper by declaring that the Mindacom cadres found the works of Mao and the CPP documents on people's war inadequate and wanting. Thus, he justifies the "innovations, adjustments and refinements" made. In fact, these were deviations which ultimately led to the gross setbacks starting in 1984 and AHOS starting in 1985.

5. There have been assessments and reassessments of AHOS and change of the conclusion that AHOS is a revolutionary success to one that it is not and from the one that it is an error of the Party to one that it is also a crime against the Party.

It has not been possible to make a correct conclusion promptly (that should have been not later than 1987). That is because those most responsible for AHOS were in high positions, were not forthright about the facts and were either dragging their feet or actually opposing a correct assessment.

AHOS is so many times worse than OPML in several respects:

a. The cost of AHOS was more than 950 lives. OPML was around 65.

b. Those responsible for AHOS retained their high positions and were even further promoted and rode high with the same line that had already wrought havoc in Mindanao. Those responsible for OPML (including a PB member and several CC members) were meted out disciplinary actions, demotion and censure.

c. AHOS was hailed until 1989 as a revolutionary success. OPML was far more promptly condemned by the Party center as criminal madness.

6. The worst thing that can happen to the Party is that those responsible for AHOS continue to propagate their wrong line within the Party, keep their positions, cover up their criminal responsibility by decking themselves out as champions of democracy and due process, misrepresent the rectification movement as a "purge" in the specious anticommunist definition of Tales Duhaylungsod and make a campaign of intrigue against the Party leadership and membership that are desirous of rectifying errors and further strengthening the Party.

If those most responsible for AHOS have their way, they will be the ones compelling the good Party members to leave the Party and they will be destroying whatever semblance of the Party is left.

They have been responsible for the destruction of a huge part of the Party and the revolutionary movement even before the rectification movement. It is imperative that their errors are properly dealt with by the rectification, no matter how much misrepresentations, threats and attacks they can make.

* * *

Hereunder are annotations on the text [inset] of the paper by Taquio.

I have gone through two issues of Debate, the paper of Armando Liwanag entitled "Reaffirm Our Basic Principles and Rectify Errors", the paper of Tales Duhaylungsod entitled "Reform the Party, Save the Revolution", and lastly the comments of K. Barry on Liwanag's paper entitled, "Resist Authoritarian Tendencies Within the Party, Let a Thousand Schools of Thought Contend". I have also read the two issues of Rebo (I and II draft or final papers by the PB?)

Annotation: It appears that T has not yet read "Reaffirm Our Basic Principles and Rectify Errors" as adopted, amended and approved by the KT/KS. This document in its finalized form actually answers most of the major points raised by T.

This paper will have three main parts: the first part will deal on the conduct and style of the current polemics or debate within the Party. The second part will be on my own memories of the Mindanao experience and preliminary comments on some important points sharply brought up by Armando Liwanag in his paper which is one individual's summing up of experiences of the Party's revolutionary processes and experiences in the country since 1978. The third part will be my observations on the possible paradigm used in summing up the said experiences.

Annotation: Even in its draft form, the rectification document "Reaffirm Our Basic Principles and Rectify Error" is not simply "one individual's summing up of experiences". The argumentum ad hominem intended is obvious. What is obscured by T is the fact that the writer of the draft rectification document is not just an individual but someone who has access to the Party center that has accumulated information and ideas about the experiences of the Party since 1978 and even earlier. He has as part of his official Party function the responsibility of drafting such a document.

It is with mixed feelings that I write this paper. The first is a feeling of fear because I am an unknown entity with limited booklearning and of petty bourgeoise origin. These comments may also be doubted as a "cover-up for past mistakes", as adaptations, elaboration, etc. are suspected as diversionary efforts or cover-up for errors and the propagation of the wrong line. It is also with pain and haunting guilt that I write these comments because I was a direct participant of the processes which Armando Liwanag has judged as "the greatest error, deviation, damage and crime" committed in the history of the revolutionary movement. I was however emboldened to write this paper believing that as a direct participant I might be able to make a contribution no matter how small in clarifying certain points and in providing missing or overlooked data for conclusions to be better grounded.

Annotation: The gross dimensions of Kampanyang AHOS as a crime against the Party and the people (involving the torture and killing of more than 950 people) are not just a matter

of individual judgement by AL. The facts speak for themselves. As early as 1987, the enemy exploited these to attack the Party and the revolutionary movement in Mindanao and farther afield. Its gravity and magnitude should not be minimized.

This is not a paper in defense of one view or the other. These are only my personal views on the processes involved. If theory is indispensable, so is revolutionary practice. It is also a basic principle of ML. This is important in the search for effective methods in specific historical settings. We should also rely on collective wisdom arising from practice and not depend solely on a few individuals to theorize for the whole organization, no matter how intelligent they may be.

Annotation: Take note of the underscoring (ours). This is a serious charge. T insinuates that the Party does not depend on collective wisdom but on a few individuals who simply theorize and also that the "theorizers" do not engage in investigation, democratic interaction and revolutionary practice. At will he can choose to depreciate the Party center as a mere bunch of individuals without authority, knowledge and competence drawn from a democratic base.

T sounds so superior and puts himself above the Party center and the Party chairman whom he simply puts at par with Tales and Barry.

If T wishes to contribute to collective wisdom, he must submit himself to a factual investigation of his role and part in AHOS and give facts instead of indulging in some highfaluting lecture on theory and practice.

I. SOME COMMENTS ON THE CURRENT POLEMICS

The current polemics or debate if handled properly can facilitate the organic development of the theory of Philippine revolution expressing the collective wisdom of revolutionaries. It is unfortunate that much of the theoretical discussion has the tendency of using the method of "impugning your opponents' credentials". Fixing labels can replace or prevent rational arguments. The tendency of calling one's opponents "petty bourgeois radicals", "insurrectionists", "quickies" et al, and using limited data to support these labels, may appear all that is required in order to discredit their views. When one side fails to carry on the struggle of ideas, the more dominant personalities with their big arsenal of book learnings on the other side may prove to be a sure winner. But it may not always mean that the so-called sure winner have the absolutely correct position. Their or his position may also be wrong or slightly better.

Annotation: T tries to deny the abundant documentary and factual basis of the draft rectification document. He tries to misrepresent the document as being baseless in fact and as a mere construct of namecalling and false claims. Insofar as the draft rectification document is concerned, such terms used as petty bourgeois radicals, insurrectionists, etc. are properly qualified and the factual basis demonstrated. Take AHOS, for instance. The Party center has been able to unearth an abundance of facts despite the obstacles posed by the self-interested members of the Mindacom EC and caretaker committee. The Party center and the new Mindacom made the investigation and collected the facts from all possible sources, lower Party organs and organizations, the victims and surviving families and the masses. Taquio is invited to look at the accumulation of facts.

Some writers think that the responsibility for this style of argument can be ascribed to those Marxists whose work is insufficiently flexible and undogmatic. The inflexibility and lack of openness of their views at any one time prevents the organic growth and development of their positions.

Straightjacketing can become the hallmark of a tradition no longer developing because no longer critical of itself. Every follower can stick to their brilliant

leader (possibly paving the way to the cult of personality) in every twist and turn. The over-all system expounded by the leader will never be questioned. Only particular weaknesses will.

Annotation: T is engaged here in obscure generalizations. There is the insinuation that adherence to the basic principles of the Party constitutes dogmatism and that a personality cult is afoot. There is also the implication that AHOS is just one among "particular weaknesses". The world is really upside down when those responsible for AHOS (like T and Barry more arrogantly) can lecture to us on how to develop theory and practice and how to be humble and fair in the exercise of power.

Without ceasing to be polemical in the best sense, attempts at rational, argumentative, and critical thought should be further encouraged. We should try to arrive at justified and well supported conclusions by the method of Marx and Engels themselves, the method of critical analysis and argument which according to some writers is open to the possibility of its own fallibility and limitations. There should be more of the undogmatic and flexible style that has been adopted by Marxist thinking at their best. General tentativeness of tone and by and large a sense of modesty about what has been done and a recognition of the fact that Marxism-Leninism is an open-ended system of thought that is ever more dynamic and growing should characterize the style and conduct of the current polemics.

Annotation: This entire section commenting "on the current polemics" by insinuations makes sweeping generalizations that the entire draft rectification document is dogmatic and lacks the critical method of analysis. T suggests that the best of Marxist-Leninist writing is tentative, lacks principles to go by and is blind to or ever agnostic about facts. Marxists hold that knowledge is an ever-spiralling process that reflects and approximates reality and that it is relatively stable at every given time.

For instance, the Party cannot be tentative about condemning or repudiating AHOS as a crime against not only individuals but also against the Party. The facts about AHOS are ample and abundant enough to prove that it is a crime against the Party and the people.

This so-called Comment on the Current Polemics is an ill-disguised attack on the rectification document. It goes through such great pains to suggest that the rectification document commits a grave error in criticizing AHOS. From beginning to end, it suggests that the Party center does not have factual basis and does not employ the correct method for its criticism and condemnation of AHOS.

III. MY MEMORIES OF THE ACTUAL PROCESSES IN MINDANAO SINCE 1983-1986 AND SOME PRELIMINARY COMMENTS ON SOME POINTS IN ARMANDO LIWANAG'S PAPER

If I am not mistaken, historicity in human society and the revolutionary movement is also central to dialectical historical materialism. There is also a danger of some kind of mechanical materialism if in the process of learning from historical facts, a rash or forced conclusion is made pinpointing petty bourgeois class origin as the root cause. Otherwise we will miss important lessons from such a significant experience in the whole history of the revolutionary movement under the new Party.

Annotation: What is the purpose of the above lecture, if not to suggest again that the rectification document is guilty of rashness of conclusion after more than five years of assessments and reassessments by the new Mindacom and the Party center? Would it be truthful and fair if the Party center pretends that it does not have the facts and analysis of AHOS? Would the Party be Marxist-Leninist if it does not see the class basis of the wrong line that ultimately led to AHOS?

Where in the rectification document is it stated that "petty bourgeois class origin" is the root cause of errors? What is erroneous is the unremoulded petty-bourgeois mode of thought which attacks the Party from within.

I was first assigned to Mindanao in the first quarter of 1981 to work as a member of the committee of one of its biggest guerilla fronts. My first stint in Mindanao was short-lived. But I had some impressions in that short stay. The Front Committee just finished their BKP and initial summing up of their experiences.

According to them the history of the front followed to a certain extent a militarist line due to weak Party building since the start, around 1972 until 1977. One man tended to monopolize decision-making. They never had a systematic ED until the Mindanao Commission was set up which initiated the BKP campaign. Their limited familiarity with Marxist tools for assessment and summing up was the reason for their difficulty in culling lessons from their experiences. Due to their long stay in the countryside, they had extreme difficulty in understanding urban work, its orientation and specific processes. This accounted for limited attention being given to urban work.

Annotation: Note our underscoring. So, T is capable of making generalizations and using shorthand adjectives to make criticism. But he denies the same thing of the Party chairman.

I also learned from them that there were excesses in their anti-feudal campaign in 1980 due to limited grasp of class analysis, strategy and tactics. They also expressed their difficulty in consolidating mass organizations, in setting up OKPs and in getting these going. The FGUs, DGUs, militia, and SDCs were in place and my impression was that there was a relatively good balance among these armed forces of the people on the basis of a broad mass base. They had however, some problems as to how to systematize and make functional the PO system, to improve P building and to raise the level of ML military theory among their cadres and forces. They also had some problems in developing other forms of mass struggles, specially in areas where there were imperialist extractive industries and comprador plantations. They also had problems since 1973 with the liquidation of the so-called "demonios" (alleged enemy agents or infiltrators) because there were no safeguards and regular processes. There was a tendency towards a narrow interpretation of class struggle as physical elimination of the perceived enemy. My general impression was that they were very eager to learn more from other new experiences. They had only a few books by Mao and some P documents (PSR, SCPW and OUT)

From the above initial perceptions, there was a militarist line developing in that Front since it was formed until 1977 due to weaknesses in P building. One can hardly detect any tendency towards insurrectionism because attention to urban work was very limited. The strategic line of encircling the cities from the countryside was foremost in their minds. But of course, the experiences in this front was only a small part of the whole Mindanao experience and not reflective of the general trends of the revolutionary movement in the whole island.

Annotation: Insofar as the data given above are concerned, there is nothing that the Party center does not already know about from previous reports. In addition, the Party center is not ignorant of such facts as the Zamboanga "paradigm" of a caliber .45 handgun becoming 45 M-16s, the localist contempt for documents coming from the Party center, the meting out of the death penalty to RC members without observance of due process and without appeal to the CC, the lack or dearth of Party building, etc. since the early years of the Party organization in Mindanao. But it should also be pointed out that there have been a great number of good Party cadres and members in Mindanao since the beginning, have studied and applied the theory of Marxism-Leninism and have followed the due process and safeguards demanded by the Rules in Establishing the People's Government, the Consitution of the CPP and the Rules of the NPA.

Without the good Party cadres and members, the Mindanao Party organization and revolutionary movement would have been destroyed all the way since 1985. They have prevailed over those in error, especially since recently.

I was transferred to a new work outside Mindanao for around two years. After the Aquino assassination I returned to Mindanao. I will try to call to mind actual processes which might help in objectifying better the Mindanao experience of the 1980's.

The whole revolutionary process of Mindanao cannot just be judged from the standpoint of "orthodoxy" or a straightjacketed paradigm, and apart from the evolving policies of the national central leadership, specially since 1978. It cannot also be isolated from its interaction and mutual influence with other regions in the Philippines. Neither should we isolate the Mindanao experience of the early '80's until 1986 from its whole historical development. The whole historical process is of paramount importance to the understanding of the Mindanao experience of the early '80's. That is why a thorough study of its historical development since 1970 is indispensable for an objective summing up. There is a summing up paper of the period 1971-1979 and of the period 1980-1989 as well as the whole experience of the Apos campaign which should be studied carefully because these papers express the collective wisdom of participants in the aforementioned revolutionary processes.

Annotation: *There is again a posturing of superiority in the above paragraph as if AL or the Party center were completely ignorant or simply disregarded these summings-up or as if the Party center did not subject these to further analysis.*

My first attendance in the Mindanao Commission Plenum was in November 1983. In this meeting, as far as I can remember, what was discussed in detail was the question of how to develop further the PPW in Mindanao towards the fulfillment of all the requisites of the advanced substage of the strategic defensive. Some posed questions on the SCO concept because in their estimate "regularization" or "regular mobile forces" will be almost impossible to attain given the domestic capabilities and resources and the difficulty of entry of more powerful weapons from outside. Thus the general thinking was that we can perhaps aim only at some minimal elements of regularization like the formation of companies (50 to 60 per coy) on the basis of the development of mass base and political forces. It was further conceptualized that the GW should be combined with other forms of struggle involving the masses in their numbers especially in a favourable condition.

The discussion centered on the question of building guerilla bases, staging areas, OKP building, NDF barrio committee building up to section level, consolidation of expansion areas which was remarkable at that time, strengthening of solid mass organizations in barrios and raising their levels, the balance of bigger guerilla formations with FGUs, DGUs, and other irregular armed units on the lower levels, and the further development of the peasant mass movement within the anti-feudal framework and the over-all general line. The acquisition of a copy of JMS article and interview on the political economy of the Philippines helped resolve the question of whether Mindanao was semi-feudal or not. The entire meeting was almost focused on the question of how to intensify protracted guerilla warfare in the countryside along the strategic line of encircling the cities from the countryside. The draft discussion papers might still be available in the library of the current Mindanao Commission.

From the regional reports, we gathered that there was an unprecedented increase in HPR and the mass base. Only North Central region and Southern region (this includes Davao City) reported some decrease. In North Central, after the effort of the whole Party organization in Mindanao of building the Bukidnon mountains as a stable base area (close to the concept of central base in the SCPW) failed because according to the front and regional cadres, the geographical situation was not after all favorable for building and maintaining a stable base area against enemy military offensives. In the Southern region, the countryside went through difficulties due to intensified operations by the Marines but the main urban center (Davao City) registered a developing revolutionary upsurge after the Aquino assassination. The other regions registered more positive results in consolidation and expansion work of the mass base and political forces favourable for the intensification of guerilla warfare. Unprecedented mass mobilizations in urban and big town centers were also reported after the Aquino assassination.

After the above discussions, we studied national trends. There were signs of cracks and weakening of the fascist dictatorship, signals of the disintegration of the AFP with the news of the emergence of an organization of Junior officers like the RAM, and reported possible defections of cabinet members like Enrile. We were not sure whether the US imperialists and their allies were already in an irrecoverable situation and that they could not rule in the old way. Neither was there a conclusion that the Filipino people in general at that time could no longer endure the old rule. In fact, some thought that the imperialists still had a wide range of maneuver and that the people were still susceptible to promises of reforms. On the side of the subjective forces, which were at the core of the anti-fascist front, the estimate was that there was an uneven development among the different regions and that the overall capability on the national level was not yet adequate to deal a mortal blow to the reactionary state from where it will have much difficulty to recover. But it was thought that the favorable situation can be taken advantage of for faster development of the revolutionary forces and that the national strategy should be studied deeper in order to maximize the gains in the current conjuncture.

Annotation: We can easily agree that a considerable number of Minda cadres were for the correct line, especially for PPW. But it is wrong to deny the fact that the Mindacom approved documents which deviated from PPW and that some key Party cadres were arrogantly against PPW in word and deed. If we agree that everything was alright in Minda, then we blind ourselves to the causes of the gross setbacks already conspicuous in 1984 the overexposure of Party cadres in Minda urban areas and the passive and isolated positions of company formations, which were as unsustainable as they were lacking in a wide and deepgoing mass base to rely on.

It was in the course of the discussion on the concept of a revolutionary situation that the idea of an insurrection came into being. Existing P documents (PSR, RERP, SCPW, and OUT) were found inadequate to provide answers to the specific questions and to the search for effective specific methods in that conjuncture. The concept of the three strategic combinations coming from the national central leadership was also found wanting in elaboration. Some thought that uprisings in third class towns in this theory of combinations were in the framework of intensifying guerilla warfare and did not confront the question of insurrections in major cities and big town centers.

Annotation: Note our underscoring in the foregoing paragraph. The first is an echo of the long-running contempt among some Mindanao leading cadres for documents from the Party center. So, if such documents were inadequate as they could not provide recipes in detail what were the results of the "innovations" and "adjustments" (actually deviations from the strategic line and failure at understanding the current situation) after the 1981-83 military successes.

"NEW THINKING"

The key element in Gorbachov's "new thinking" in international relations was "de-ideologization", which actually meant doing away completely with the proletarian class stand and proletarian internationalism and capitulating to imperialism under the guise of cooperation. Gorbachov asserted that imperialism's violent nature had changed to peaceful and that humanity has integral interests and a supraclass concern about weapons of mass destruction, ecology and other issues. Gorbachov's "de-ideologization" actually meant the total rejection of the proletarian class stand and the adoption of the bourgeois class stand.

All Marxists recognize the common interests of mankind and the march of human civilization; and at the same time the fact that the world and particular societies are dominated by imperialist and local reactionary classes and that the historic class struggle between the bourgeoisie and the proletariat is still going on. What Gorbachov did was to use abstract, universalistic and supraclass terms in order to obscure that historic class struggle and find common cause with imperialism.

He considered "legitimate national interests" of states as the most important building material in international relations. After the 70th anniversary of the Great October Socialist Revolution, he scaled down the international activities of the CPSU related to cooperating with third world countries and anti-imperialist organizations and movements. Prominent advisers of his also proposed that the international people's organizations financed by Soviet organizations could unite with their counterparts financed by the forces of capitalism to form bigger "nonideological" organizations. What they meant of course was outright capitulation to imperialist ideology.

Gorbachov touted the principle of peaceful coexistence among states, irrespective of social systems. He repudiated the Brezhnev Doctrine and stressed that other countries as well as communist parties could decide for themselves. But he was being hypocritical because Gorbachovite agents busied themselves in reorganizing and then scuttling the ruling parties and regimes in Eastern Europe.

He called for an end to the Cold War, accelerated nuclear disarmament, reduction of conventional forces and dissolution of the NATO and the Warsaw Pact. Arms reduction treaties were forged faster than at any previous period in the Cold War. The Gorbachov regime undertook all these in the vain hope of attracting foreign investments and new technology to shore up the Soviet economy. But the Group of Seven took the firm position that they would not throw good money after bad and shore up an increasingly decrepit and corrupt bureaucratic economy.

Under the Gorbachov leadership, the Soviet Union collaborated with the United States and other countries in the settlement of so-called

regional armed conflicts such as those centered in Iran and Iraq, Afghanistan, Angola and Nicaragua. The Soviet Union committed itself to unilateral withdrawal of military forces in Eastern Europe in exchange for economic assistance from the West in the form of direct investments, loans, technology transfer and trade accommodations. Among the capitalist powers, Germany gave the most assistance in the form of loans, consumer supplies and housing aid for Soviet troops returning from Eastern Europe. But even the funds advanced for housing these troops became the object of Soviet mismanagement and theft.

As early as 1987, the revisionist ruling parties and regimes in Eastern Europe were already being pushed to reorganize themselves and to put Gorbachovites on top of the Brezhnevites. The word also went around within and outside the ruling parties and regimes that the Soviet Union was decided on withdrawing its forces from Eastern Europe and not interfere in what would happen in the region. Thus, the anticommunist forces had advance notice of what they could do under the new circumstances. They could play on the real grievances of the people and bring down the already much-discredited ruling parties and regimes.

The socioeconomic and political crisis of the various revisionist regimes and the wide open knowledge that the Soviet Union was no longer interested in the preservation of the Warsaw Pact and the rouble-controlled CMEA were sufficient ground for the anticommunist forces to activate themselves and grow. The increasingly clear message from 1987 to 1989 that the Soviet Union would not intervene in any popular action against the local regimes gave the anticommunist forces the confidence to aim for their toppling. Most important of all, the overwhelming majority of the revisionist bureaucrats in the ruling party and the state (with the exception of a few like Ceaucescu who was relatively independent of the CPSU and Honecker and Zhikhov who were longtime Brezhnevites) were just too willing to drop off their communist masks, retain their privileges, exploit the new opportunities and avoid the wrath of an already aggrieved people.

In the critical references of this discussion to the responsibilities of the Gorbachov regime and the East European satellite regimes in the collapse of the latter, there should be no misunderstanding that we wish a certain policy or a certain flow of events to have gone another way. We are merely describing at this point the final stage of the self-destruction or unmasking of the revisionist parties and regimes.

Next only to the destruction of the CPSU and the Soviet Union, the biggest service done by the Gorbachov regime to the capitalist powers was the rapid delivery of Eastern Europe to them and the destruction of the Warsaw Pact and the CMEA.

Within the final year of its existence, the Soviet Union under Gorbachov supported the United States in carrying out a war of aggres-

sion in the Gulf region and in asserting itself as the unrivaled policeman of the world.

Gorbachov fully revealed himself in 1991. The destructive consequences to the Soviet Union of his kind of leadership became very clear. It is untenable for any revolutionary to make an apologia for him and to try to make him out as a hero. Those who had been deceived into believing that Gorbachov was engaged in socialist renewal should take a long hard look at the incontrovertible fact that he completed the process of capitalist restoration started by Khrushchov and presided over the destruction of the Soviet Union.

The officials, ideologues and propagandists of imperialism and reaction continue to hail Gorbachov as one of the greatest men of the 20th century for bringing about "democracy" in the Soviet Union and Eastern Europe. Indeed they have cause to rejoice. He has brought about the flagrant restoration of capitalism and bourgeois dictatorship. The peoples of the former Soviet Union and Eastern Europe are now thrown open to further capitalist exploitation and oppression, suffer the pangs of hunger and greater loss of freedom and face increased political turmoil, widening civil war and military fascism.

THE COMMONWEALTH OF INDEPENDENT STATES

The commonwealth of independent states (CIS) that has replaced the Soviet Union is dominated by Russia, which is flaunting the old czarist flag of Great-Russian chauvinism, and is afflicted with serious contradictions between Russia and the other republics, among republics with common borders, between Russian enclaves and local nationalities in non-Russian republics and among different nationalities within each of the republics.

The contradictions involve political, economic, financial, security, ethnic and border issues. There is political chaos all over the so-called commonwealth. Serious differences between Russia and Ukraine have already arisen regarding economic and financial issues and on the question of dividing the Soviet army and navy, the handling of nuclear weapons and border issues on land and sea. There are independence movements among minority nationalities in Russia and civil wars in Georgia and between Armenia and Azerbaijan.

The economic chaos has been aggravated by liberalizing prices on January 2. The prices of basic commodities have multiplied up to more than twenty times. The state stores are being emptied by backdoor sales to the free market. Even food aid from abroad has flowed into the free market. More than half of the population have fallen below the poverty line and are in danger of starving. Under these circumstances, street demonstrations and workers' strikes are occurring against the openly capitalist regimes. The trade unions are agitated by the severely oppressive and exploitative conditions and have begun to conduct

general strikes. The Russian Workers' Communist Party and the United Front of the Working People in Leningrad (St. Petersburg) have been the most militant in staging mass actions against the Russian bourgeois regime of Yeltsin.

In the Soviet Union, more than 90 percent of the major industries are still owned by the state. This is also true in the case of the East European countries, with the exception of Poland whose privatization has gone fastest and whose state-owned enterprises are still about 65 percent, according to one report. This continuing predominance of state-owned enterprises does not mean socialism. Since a long time ago, many of these enterprises have acquired a capitalist character as they came under the control and became instruments of the bureaucrat capitalists and the private entrepreneurs although these are still state-owned. The ongoing privatization of these state enterprises is slowed down by the absence of genuine private venture capital, the disappearance of savings among the people and the lack of foreign interest in acquiring outmoded plants and investing in new ones.

The excommunist bourgeoisie and the foreign investors are most interested in acquiring at scandalously low prices those state assets that yield quick and large profits. Inefficient and decrepit state enterprises are maintained only as they are socially necessary and continue being the milking cows of private entrepreneurs (e.g., steel and other metals, energy and other raw materials, transport, etc.) Closures and reduced production are continuing at an accelerated pace. In the process, millions of workers are laid off. There is a process of deindustrialization throwing back the former Soviet Union or the republics of the so-called CIS and Eastern Europe into the quagmire of third world capitalism.

A strong political and economic center is absent in the CIS. But there is a strong military center because the central command of the former Soviet armed forces is retained. Even the leaders of the capitalist countries who are worried about the nuclear and other strategic weapons insist that these be under a single military command. However, the political and economic chaos can induce the military officers to take matters into their hands as the military rank and file and the broad masses of the people are already gravely discontented.

It is still a matter of conjecture for outside observers whether there will be a social upheaval in the tradition of the Bolsheviks (the military rank and file linking up with the workers' organizations) or a coup to install military fascism over the entire scope of the so-called commonwealth or in a series of republics (like now in Georgia). The prevalent view is that the new bourgeoisie inside and outside the armed forces is so powerful that for the time being the likelihood for military fascism to rise is greater than the return to the socialist road if there is going to be any new abrupt development.

IV. CERTAIN LESSONS FROM THE COLLAPSE OF MODERN REVISIONISM IN THE SOVIET UNION AND EASTERN EUROPE

IT IS OF CRUCIAL IMPORTANCE to make a precise description of the ruling parties and regimes in the Soviet Union and Eastern Europe, the crisis that conspicuously beset them since the early 1980s and their collapse from 1989 to 1991. These ruling parties and regimes were revisionist. Their crisis and collapse are not those of socialism but of modern revisionism or capitalist restoration masquerading as socialism. The blatant restoration of capitalism and the class dictatorship of the bourgeoisie are the indubitable proof. The unraveling of the revisionist systems and the unfolding of the truth in the few years before the collapse occurred right before our eyes.

There is ideological and political confusion if the crisis and collapse of the revisionist ruling parties and regimes are described as those of socialism rather than of modern revisionism. Such a description would continue to pass off modern revisionism as socialism. All Marxist-Leninists must firmly recognize the fact that socialism had been undermined and prevailed over by modern revisionism long before the latter itself plunge into a crisis and lead to the collapse of the revisionist ruling parties and regimes in 1989 and 1991.

One may speak of a crisis of socialism only in the thinking of some of those who observe the nature, development, crisis and collapse of the ruling revisionist parties and regimes. The imperialists, the revisionists themselves and the bourgeois intelligentsia simplistically call the crisis and collapse of these anti-Stalin parties and regimes as the "crisis of Stalinism" or the "Stalinist" model of socialism. Stalin has been dead for 38 years and a process of "de-Stalinization" has been going on for the last 35 years.

It is preposterous that long after his death Stalin is still being blamed for what his detractors have done or not done all these years.

This is pure obscurantism and personality cult in reverse! The merits and demerits of any leader must be considered only within his period of responsibility, unless the objective is not to make a historical assessment but to demonize a leader and use psywar to attack Marxism-Leninism and socialism in a bourgeois personalistic manner. The modern revisionists should not be allowed to cover up their responsibility within their own period of rule. As a matter of fact, Stalin's great achievements in socialist construction and defense of the Soviet Union are diametrically opposed to the restoration of capitalism and the disintegration of the Soviet Union by the modern revisionists. We must draw the correct lessons from the betrayal and sabotage of socialism by the modern revisionists from Khrushchov to Gorbachov. We must combat those forces and elements that wish to destroy the Party and the

revolutionary movement from within by aping Gorbachov and the like and opposing the basic revolutionary principles of the Party. The Antirevisionist Line The reconsideration of the revisionist ruling parties as Marxist-Leninist and the revisionist regimes as socialist since 1984 has generated misunderstanding of scientific socialism and a deviation from the antirevisionist line of the Party. This must be rectified in view of the undeniable fact of the collapse of the revisionist ruling parties and regimes and in connection with the correction of the exaggerated, incorrect and futile notion that these parties and regimes could extend assistance for accelerating the victory of the Philippine revolution. As a result of the collapse of these parties and regimes, the CPP is ever more resolved to adhere to the theory and practice of Marxism-Leninism and to pursue the antirevisionist line and persevere in armed revolution. The anticommunists who seek to use the collapse of modern revisionism as an invalidation and complete negation of the basic principles of Marxism-Leninism deserve nothing but contempt.

The CPP upholds the fact that Marxist-Leninist theory has correctly guided the proletarian revolutionaries and more than a billion people to victory in new-democratic revolution and in socialist revolution and construction. As far as the Philippines is concerned, the working class is the leading class in the new-democratic and socialist stages of the revolution. The advanced detachment of this class is the CPP. Without this party, the revolutionary mass movement of the people would not have resurged in Philippine history along the anti-imperialist and antifeudal line, with a socialist perspective. The petty bourgeois groups that seek to confuse, discredit weaken and destroy the CPP can only continue being servitors of the oppressors and exploiters without the Party and the toiling masses of workers and peasants carrying out the revolution most determinedly.

What the CPP considers now as the greatest challenge in theoretical work among all proletarian revolutionaries, including Filipino communists, is learning lessons from the long-term and peaceful restoration of capitalism in socialist countries and understanding the way of continuing the revolution, combating modern revisionism and preventing the restoration of capitalism in socialist society as well as of fighting for socialism wherever it has been replaced by capitalism.

In countries where modern revisionism had its way and restored capitalism, the challenge in theoretical and practical work among proletarian revolutionaries is to bring back socialism and bring it to a new and higher level. The forces of socialism can probably win again only after undergoing the violence of capitalist oppression and exploitation and defeating this through revolutionary violence. There is yet no historical example of a nonexploiting society replacing an exploiting class society without revolutionary violence although it has been demonstrated repeatedly in history that a higher form of society can degenerate into a lower form through peaceful evolution.

In the course of both the new-democratic and socialist stages of the Philippines, the basic factors of counterrevolution (big bourgeoisie and landlord class) are never obliterated completely (especially in the sphere of ideology and social psychology) by the main factors of revolution (working class and peasantry). And there are intermediate factors (urban petty bourgeoisie and national bourgeoisie) that operate between the two poles of revolution and counterrevolution. The main factors of revolution can come on top of those of counterrevolution and in the process win over the intermediate factors, which in turn exert both positive and negative influences on the main factors of revolution.

In the complexity of waging the new-democratic and socialist stages of the revolution, the proletarian party must uphold its revolutionary integrity through adherence to Marxist-Leninist theory, from philosophy down to strategy and tactics, and must always conduct concrete analysis of concrete conditions in order to lead the broad masses of the people from victory to victory.

Marxism-Leninism is on the high road of human civilization, cherishing the heritage from the past, availing of all current factors that make for progress; and always aiming for a better future. But it is wrong to use such terms of idealism as universal humanism, classless populism, supraclass state, pacificism and such other abstract terms in order to obscure and negate the proletarian class stand and in fact give way to the hegemony of the bourgeoisie and other backward forces in the real world.

It is wrong to declare prematurely the end of classes and class struggle while in fact they do exist both domestically and internationally during the entire historical epoch of socialism. The seeming disappearance of the exploiting classes by socio-economic definition does not mean that the proletarian character of the ruling party and the state has become unnecessary and that the intelligentsia automatically becomes proletarian in socialist society. In fact, the bourgeoisie first reemerges through the bureaucracy and the intellectual sphere and then in the social economy.

It is wrong to propagate, under the cover of idealist and metaphysical terms, mechanical materialism, specifically in the form of the theory of productive forces which posits that the development of the "productive forces" can onesidedly and automatically bring about socialist progress. Revolution in the relations of production as well as in the superstructure must take the lead over production. Otherwise the idea gains ground that socialism with a low technological and economic level can advance only through domestic capitalist-oriented reforms and submission to the industrial capitalist countries.

THE PROLETARIAN DICTATORSHIP

Upon the basic completion of the new-democratic revolution through the seizure of political power in the Philippines, the people's

democratic government is established. This is the form that the proletarian dictatorship takes in consonance with the basic worker-peasant alliance under proletarian leadership. Thus, the socialist revolution can begin in every aspect of society.

The people's democratic government or socialist state must of course serve the entire people. But it cannot be really classless or supraclass. There is a definite class hegemony, proletarian or bourgeois. For communists to waiver about this is to concede to the initiative of the bourgeoisie and its intellectual and political agents. The socialist state is categorically a class dictatorship of the proletariat to preclude the counterrevolution of the exploiting classes and make instantly possible the substance and process of democracy for the entire people. The party must never relinquish its leadership over the entire state and the people's army and must retain its Party organization therein until the time comes for the state to wither, after a whole historical epoch of building socialism, defeating imperialism and neocolonialism and preparing the way for communism.

The modern revisionist bureaucrats systematically opposed the concept of proletarian dictatorship under the cover of populism and "no more classes and no more class struggle" or the "dying out of the class struggle" in order to resurrect the bourgeoisie within the bureaucracy as well as in society through capitalist-oriented reforms. Proletarian dictatorship should comprehensively guarantee national freedom of the people against imperialism; class freedom of the exploited against the exploiting classes; and individual freedom against the ever potential abuse of state power.

The socialist constitution and the proletarian dictatorship must guarantee the rights of individuals and organizations that adhere to socialism, promote public participation in the affairs of the state and put restraints on the possible abuse of power by the state and its officials. These restraints include the basic freedoms, popular power of recall, definite terms of office, age limits and restrictions on personal incomes and privileges and against nepotism and other forms of favoritism.

No elective national leader should be elected for a period longer than two five-year terms and all officials must retire optionally at 65 and obligatorily at 70. Any individual or organization has the right to express anything in any legal way, be this criticism or constructive proposal. A person is presumed innocent, unless proven guilty in a court on the basis of evidence and through a fair trial.

But as already demonstrated in the collapse of the revisionist ruling parties and regimes, it is incorrect to promote individual freedom outside of the clear framework of anti-imperialism (national freedom) and socialism (freedom from the exploiting classes). Individual freedom should not become the license for the imperialists and the local bourgeoisie and other reactionaries to oppose socialism and regain control over society.

In the entire historical epoch of socialism, the proletariat must see to it that the leading role of the proletariat is upheld in the constitution, that the upper house of congress could be the house of the working class, the peasantry and the proletarian revolutionary party in a three-thirds arrangement and the lower house of congress can include the representatives of all patriotic social strata according to their proportion in society; and that the retired but still mentally able revolutionary leaders can be in advisory councils enjoying high moral authority, most useful in any moment of constitutional crisis that may threaten the revolution.

The proletarian revolutionary party should never be thought of as just any party, comparable to any party in the multiplicity of permitted parties in the bourgeois political system as in the current multiparty system of the Philippines which is actually monopolized by political factions of the exploiting classes. The Party is a revolutionary Party that seeks and effects a radical rupture from private ownership of the means of production and all exploiting societies which have existed in various forms for millennia.

Notwithstanding the radical rupture sought and the mission of the working class to build socialism in a whole historical epoch, working class parties which come to power have limited their memberships to a small part of society (typically five percent of the population), with the Party expanding its influence in society through mass organizations and state agencies. It is understandable that the Party is a small part of society in the course of the fierce struggle to seize power because of coercive power of the reactionary state and the dangers to life, limb and liberty to Party members and that there is a limit to the expansion of Party membership soon after the seizure of political power to avert the avalanche of overnight communists and opportunists coming into the Party. But after the consolidation of political power and proletarian control of all aspects of society, especially the educational and cultural system, there is no reason why the Party should not increase its membership up to the point of including the majority of the people.

The Party has a cadre and mass character now. It should continue to be so after the seizure of political power. The cadres can ensure the high quality of the Party and the mass membership, the strong democratic foundation formed by workers and peasants. The Party cannot ensure its high revolutionary quality by remaining small. On the other hand, it is liable to be swamped by a high proportion of intelligentsia, including fictitious communists. Worse, the party will be increasingly regarded as a small and privileged part of society. If the Party remains small, it can be challenged any time by any political group or movement which has a comparatively large or even larger membership; or by the traditionally dominant church which claims the religious or moral allegiance of the majority of the people.

In accordance with the historic mission of the working class to build socialism, the representatives of the Party must be assured of at

least one third of elective positions in the state alongside the representatives of the mass organizations of the working people and other sections of society. But within every slot allotted to the major components of society, the people inside and outside the Party must be able to choose candidates from a list in an electoral process.

With a large mass membership, the Party can confidently engage in multiparty cooperation along the united front line. The worst kind of model is a political system of only one party which includes only a small fraction of society. The socialist society must be able to allow the existence and cooperation of several parties which offer lists of candidates subject to the electoral will of the people and the constitutional framework of socialist revolution.

SOCIALIST REVOLUTION AND CONSTRUCTION

Upon the basic completion of the new-democratic revolution through the seizure of political power, the proletariat and the people under the leadership of the Party can begin socialist revolution and construction. The strategic enterprises and the main lines of production and distribution are nationalized. These comprise the initial base for socialist construction. But the socialist state sector of the productive system can be expanded with the use of available domestic capital, export income and productive foreign borrowing.

But there are bourgeois democratic economic reforms that still need to be undertaken as transitory measures, such as land reform and concessions to peasants of all strata and petty and middle bourgeois nonmonopoly commodity producers. These reforms and concessions do not mean the building of a "national-democratic economy" in lieu of a socialist economy. The cooperativization of agriculture and nonagricultural enterprises as well as joint state-private ownership can be carried out from one stage to a higher one in conjunction with socialist construction and further industrialization.

In view of the fact that so far in history socialist economies have been established upon a low economic and technological level and worse after a ruinous war, the proletarian revolutionary party is obliged to adopt transitory measures. How long these measures should run depends on the concrete conditions. In the Soviet Union, Lenin had to adopt the New Economic Policy. And Stalin subsequently pioneered in drawing up and implementing the series of five-year plans of socialist construction. He succeeded in building a socialist industrial economy.

But even after a socialist industrial economy had been established, the modern revisionists misrepresented Lenin's New Economic Policy as the way to socialism rather than as a mere transitory measure. Thus, Khrushchov, Brezhnev and Gorbachov made this misrepresentation by using Lenin against Lenin. They justified the retrogression to capitalist-oriented reforms by citing Lenin's transitional policy and

attacking Stalin's program to build heavy and basic industries as the foundation of the Soviet economy.

Of course, after the pioneering efforts of the Soviet Union in socialist construction, it is so much easier to criticize overinvestment in heavy and basic industries, which meant a great deal of hard work and sacrifice. If Bukharin had prolonged the NEP, the Soviet Union would have had less economic and defense capability, would have been an easier prey to Hitler and would have been attacked earlier by Nazi Germany.

It would only be after World War II that China under Mao Zedong would be able to demonstrate that there can be a well-balanced growth of agriculture as the foundation of the economy, heavy industry as the leading factor and light industry as the bridging factor between the first two. The line of Mao is to provide as quickly as possible the producer and consumer goods for the peasant masses. But even Mao is unfairly accused by modern revisionists of overinvestment at the expense of consumers. At any rate the Chinese example has been so far the best in well-balanced development in a poor country engaged in socialist construction.

All modern revisionists are carried away by the theory of "productive forces" and economism. They prate about the law of value but at the same time they obscure the Marxist theory of surplus value and line of using what is otherwise private profit as social profit and of converting what is otherwise an anarchic yet monopolistic production for private profit into a system of planned production for use.

Marxists have always agreed with Adam Smith and his followers that the value of a commodity is equivalent to the average socially necessary labor time and that the exchange value (price) is realized in the market. In the socialist system, there is a system of wage differentials paid according to quantity and quality of work done. Within the system of public ownership of the means of production and economic planning, the new value created is allocated for the wages fund for consumption, economic reinvestment not only to cover depreciation but also expansion of production, general welfare (education, health, infrastructure, etc.), administration and national defense. Aside from the wage system with differentials which corresponds to the system of commodity values, the commodities produced incorporate inputs bought from other parts of the domestic or world market at certain prices. Price comparisons can also be made with similar commodities produced abroad.

The socialist system of production proved to be effective in creating full employment, attaining high rates of economic growth, responding to the basic needs of the people and providing social services until a new bourgeoisie starts to appropriate an increasing part of the surplus product and develops a taste for highgrade consumer goods which it at first acquires through institutional buying from abroad.

Another big drain is the misallocation of resources towards military expenditures because of the imperialist threat. This in fact constituted the biggest drain on the resources of the Soviet Union and Eastern Europe under the long reign of Brezhnev. But this is obscured by imperialist propaganda whenever it asserts that socialism is inherently flawed or that the so-called Stalinist model pursued by the modern revisionists has failed. In going for the arms race, the Brezhnev regime deviated from the concepts of people's defense and all-round consolidation adhered to by Stalin when the Soviet Union was militarily weaker and faced bigger threats from the capitalist powers.

The fact is that the socialist economies progressed for a certain number of decades and it would take another number of decades for the modern revisionists to make these economies retrogress into capitalism, under such bourgeois notions as stimulating production and improving the quality of production through private enterprise and the free market.

The adoption of capitalist-oriented reforms to "supplement" and "assist" socialist economic development is thereby wrongly rationalized. But the bourgeoisie, the corrupt bureaucrats and rich peasants are recreated and generated to undermine and destroy socialism from within. After a certain period of liberalization of the economy, the bourgeois forces can demand further privatization and marketization more vigorously and claim political power as in Eastern Europe and Soviet Union.

But usually at the beginning of their effort to subvert the socialist economy, when there are yet no significant number of private entrepreneurs within the country, they make a campaign for learning "efficient management" from capitalist countries (unmindful of the wasteful business cycles and wars and the centuries of exploiting the proletariat and the colonies and the spheres of influence), for expanded trade with the capitalist countries, foreign investments, loans and technology transfer and therefore for an investment law attractive to the multinational firms and banks as well as to the domestic bourgeoisie which must be promoted if even the foreign bourgeoisie is allowed to enjoy the freedom of investing and owning assets in the country and hiring local people.

Without having to breach or abandon basic socialist principles and without having to enlarge domestic and foreign private ownership of the means of production, it is possible to use wage differentials and bonuses as incentives for increasing the quantity and quality of goods according to market surveys and economic plan, to satisfy the basic needs of the people first and then to proceed to produce nonbasic goods for improving the standard of living, to build one generation of better housing after another as a lifetime incentive and to decentralize economic activities with better results.

The production of both basic and nonbasic consumer goods are complementary and interactive. When basic needs are satisfied and

private savings mount, the people start looking for things to spend on in order to improve or make their lives more interesting. Some highgrade consumer goods can be locally produced. Others can be imported without prejudicing the priority given to the development of the entire economy and the importation of essential producer and consumer goods.

In the case of the Soviet Union, before there could be a Gorbachov, there was the prolonged period of Brezhnev in which the new bourgeoisie developed domestically and resources were wasted in the arms race and in the costly commitments abroad under the theory of defending the Soviet Union by developing the capacity to launch the strategic offensive and project the war abroad.

We have seen that the concept of people's defense or people's war against an aggressor, within the people's self-reliant capabilities, within their own national borders and without undermining the growth of the socialist economy, still constitutes the correct policy.

The Soviet corps of research scientists, engineers and technologists was the largest in the world. They made great advances in basic research and prototyping. But only those advances suitable to the high technology requirements of the arms race were used. And because of disorientation and some false sense of economy in civil production, old and outmoded equipment tended to be kept and reproduced so that this exceedingly important area of the economy was deprived of the benefits of high technology.

In carrying out socialist construction, after the transitory period of reviving the economy from the ravages of war and completing the bourgeois-democratic reforms, we shall uphold the principle instituting the socialist relations of production to liberate the productive forces and promote their growth; and we shall never retrogress to the revisionist line of using capitalist-oriented reforms to push socialism forward.

THE CULTURAL REVOLUTION

In continuing the revolution, combating revisionism and other counterrevolutionary forces and preventing the restoration of capitalism in socialist society, the cultural revolution must be carried out coextensively and interactively with the political and socioeconomic revolution.

If we are to avoid the errors which caused the failure of the great proletarian cultural revolution in China, we must grasp that the cultural revolution is a persuasive democratic process with Marxist-Leninist theory in the lead carried out along the general line of the people's revolutionary struggle, that the process is a protracted one and so many times more protracted than either the people's war or socialist economic construction and should not be rushed in order not

to be persecutory; and that to preempt anarchy institutions like the Party, the state, the people's organizations the educational system, the mass media and so on should take on responsibility for leadership over the cultural mass movement, with due process rigorously followed and the rights of individuals and groups respected.

The cultural revolution is an important process for keeping high the proletarian revolutionary consciousness and the spirit of selflessness and service to the people. As one generation after another draws away from the process of seizing political power from the reactionaries and the heroic efforts to establish a socialist society, those who are in the bureaucracy of the ruling party, the state and even in the mass organizations can degenerate into a new bourgeoisie and adopt modern revisionism and other retrograde ideas and policies. The youth and intelligentsia can grow cynical towards those in power and adopt anticommunist views and adulate the ideas and fashions of the domestic and international bourgeoisie.

Even while we are still engaged in the new-democratic revolution in the Philippines, we are already carrying out a cultural revolution among the people. We are promoting a cultural revolution with a national, democratic and scientific character. At the core of this revolutionary mass phenomenon are proletarian revolutionary cadres guided by the theory of Marxism-Leninism.

Our cultural revolution of a new-democratic type is distinct from and yet continuous with the socialist cultural revolution. Like now, we shall continue to combine Party leadership, the mass movement and a strong sense of the rights of the individual within the anti-imperialist and socialist framework. We shall take all the necessary time, no matter how long, to raise the people's revolutionary consciousness from one level to another through formal and informal educational and cultural activities and to isolate and defeat the ideas that run counter to socialism.

In socialist society, we shall carry out the cultural revolution to promote the proletarian revolutionary stand and the spirit of service to the people. The cultural revolution shall ceaselessly put revolutionary politics (patriotic and proletarian) and moral incentive in command of production and other social activities. The revolutionization of the superstructure shall complement and interact with the revolutionization of the mode of production.

In building socialism as the long-term preparation for communism, we shall strive to reduce the gap and solve the contradictions between the proletariat and peasantry, between mental and physical labor and between urban and rural life. We shall do so by mustering the capabilities of the proletariat and the rest of the people, utilizing science and technology and fostering a socialist civilization.

We owe to Mao the theory of continuing revolution, combating modern revisionism and preventing capitalist restoration in socialist

society; and the application of this theory in the great proletarian cultural revolution, which succeeded for a number of years until it resulted in a Rightist backlash. If the positive aspects are upheld and the negative aspects are corrected, then Mao's theory and practice of the cultural revolution can be the treasury of knowledge on the basic principles and methods for continuing the revolution in socialist society. But theoretical work on the cultural revolution is still a wide and open field for study.

The failure of a revolution is never the permanent end of it. The Paris Commune of 1871 succeeded briefly and failed. But the theory of class struggle and proletarian dictatorship was never invalidated. After 46 years, the Great October Socialist Revolution triumphed.

Then, the forces of fascism wiped out the working class parties in many European countries and eventually invaded the Soviet Union. But soon after World War II, several socialist countries arose in Eastern Europe and Asia.

Modern revisionism would emerge to afflict a number of socialist countries. And finally from 1989 to 1991, we witnessed the collapse of revisionist parties and regimes. This confirms the correctness of the Marxist-Leninist criticism and repudiation of modern revisionism and eliminates a certain number of revisionist parties and regimes which have sowed a certain amount of theoretical and political confusion in the socialist and anti-imperialist movement.

Unfortunately, the capitalist powers have become more arrogant and cruel as they themselves are beset by the crisis of overproduction and contradictions are growing between them and their client states in the imperialist and neocolonial framework. The countries in which capitalism and bourgeois dictatorship have been restored in a blatant manner, are becoming hotbeds of nationalism, ethnic conflicts, militarism and civil war.

For the simple reason that capitalist oppression and exploitation continues and is worsening, the anti-imperialist and socialist cause is bound to surge to a new and higher level. The high technology in the hands of the capitalist powers has already deepened and aggravated the crisis of overproduction. The trade war among the capitalist powers is developing in the wake of the end of the bipolar cold war. The United States is disturbing the balance among the capitalist powers as it seeks to revive its productive capacity, expand its trade and solve its huge deficit and debt problems in an environment where the other capitalist powers are holding tightly to their productive and trade advantages and all neocolonial client states (except a few earners of export surplus due to U.S. market accommodations) find no relief from deficits, debt problem and austerity measures.

For sometime, notwithstanding the disappearance of the two-superpower rivalry, the social turbulence and political violence will

increase throughout the world. From these will reemerge the anti-imperialist and socialist movement at a new and higher level. the increased oppression and exploitation of the peoples of the world can only serve to generate the revolutionary movement. What has come about as a hostile environment for this movement is a precondition and a challenge for its resurgence.

ANNOTATIONS ON THE ARTICLE BY T ENTITLED "COMMENTS ON THE CURRENT POLEMICS WITHIN THE PARTY"

Introductory Annotation

The paper which is here annotated was written by T, a member of the Mindanao Commission and a member of the so-called Caretaker Committee which launched Kampanyang AHOS in 1985.

The premise of Kampanyang AHOS was that hundreds of DPAs had been admitted into the ranks of the Mindanao Party organization and the revolutionary movement in Mindanao. The same premise implied that recruitment was so loose in the pursuit of sweeping insurrectionist propaganda and rapid formation of 15 or 16 companies without sufficient attention to mass work and consolidation.

The caretaker committee decided among others the following:

- a. The use of "hard tactics" (torture).
- b. When two DPA suspects under torture pointed to a third person as a DPA their testimonies were taken as evidence and became the basis for prejudging and torturing that third person.
- c. The basic level of the Party and the platoon leadership were given the power of life and death over DPA suspects, with no right of appeal.

AHOS was a bloody witchhunt violating all sense of democracy and due process. It resulted in the torture and murder of more than 950 Party members, NPA fighters, mass activists and other people. In the wake of AHOS, Party membership fell from 9000 to 3000. The mass base was reduced by 50 percent. The 15 or 16 NPA companies and 30 platoons were reduced to two companies and 17 platoons.

2. What stands out as principal motivation of T in writing his paper is to dispute and discredit the rectification document, "Reaffirm Our Basic Principles and Rectify Errors," as being the work of only one person, being inaccurate and lacking in collective wisdom.

We must clarify that AL is not just any person. He is the chairman of the Central Committee of the CPP. The drafting of the document is a function of his office and he bases himself on the information and ideas gathered by the Party center. These have been gathered through assessments, reassessments, consultations, reports, direct investigations and other forms of democratic interaction between the Party center and lower organs and organizations of the Party.

The draft rectification document has been adopted, amended and approved by the KT/KS. Thus, the collective and democratic process is further fulfilled.

Regarding AHOS, the following have been taken into account: the 1987 assessment, "Paglalagom ng AHOS"; 1989? "Assessment of Mindanao Activities" (translated from Cebuano original) and the report of direct investigation by a member of the KT/KS in 1989. The first two documents were made by the Mindanao Commission.

3. While T charges inaccuracy of the rectification document, he avoids volunteering in his paper information which he should know as a member of the committee most responsible for AHOS. Instead, he attacks the CPP chairman and the rectification document and obfuscates the nature and dimensions of AHOS by a highfaluting discussion of general matters.

At one point, he makes an attack that the rectification movement is worse than AHOS by claiming that the document is factually inaccurate and is engaged in wrong analysis.

He denies the involvement of the MindaCom executive committee in AHOS. But at the same time, he admits that before AHOS was launched by available Mindacom members in Mindanao, the deputy secretary of Mindanao who was in Luzon in 1985 was informed about it.

T fails to reveal the fact that at the very site of the decision-making on the launching of AHOS, several persons were detained, interrogated, tortured and executed.

He also fails to reveal the fact that the Mindacom secretary and deputy secretary participated in the extension of AHOS to Luzon. A prominent case was the abduction of someone from an institution in Manila in 1985, to cite only one case in which the facts are now well established.

4. At one point in the paper, T asserts that Mindacom had always adhered to and implemented the basic revolutionary principles of the Party, including protracted people's war. There is the insinuation that whatever went wrong in Mindanao were due to these principles.

He completely disregards the fact that the draft rectification document refers to and even quotes from certain documents, such as "Batayan sa Pagpapaunlad at Papel ng Kilusan sa Putting Purok..." and "Mga Tala sa Estratehiya at Taktika ng Ating Digmang Bayan" which depreciated and undermined protracted people's war.

At another point he contradicts what he states at a previous point in his paper by declaring that the Mindacom cadres found the works of Mao and the CPP documents on people's war inadequate and wanting. Thus, he justifies the "innovations, adjustments and refinements" made. In fact, these were deviations which ultimately led to the gross setbacks starting in 1984 and AHOS starting in 1985.

5. There have been assessments and reassessments of AHOS and change of the conclusion that AHOS is a revolutionary success to one that it is not and from the one that it is an error of the Party to one that it is also a crime against the Party.

It has not been possible to make a correct conclusion promptly (that should have been not later than 1987). That is because those most responsible for AHOS were in high positions, were not forthright about the facts and were either dragging their feet or actually opposing a correct assessment.

AHOS is so many times worse than OPML in several respects:

a. The cost of AHOS was more than 950 lives. OPML was around 65.

b. Those responsible for AHOS retained their high positions and were even further promoted and rode high with the same line that had already wrought havoc in Mindanao. Those responsible for OPML (including a PB member and several CC members) were meted out disciplinary actions, demotion and censure.

c. AHOS was hailed until 1989 as a revolutionary success. OPML was far more promptly condemned by the Party center as criminal madness.

6. The worst thing that can happen to the Party is that those responsible for AHOS continue to propagate their wrong line within the Party, keep their positions, cover up their criminal responsibility by decking themselves out as champions of democracy and due process, misrepresent the rectification movement as a "purge" in the specious anticommunist definition of Tales Duhaylungsod and make a campaign of intrigue against the Party leadership and membership that are desirous of rectifying errors and further strengthening the Party.

If those most responsible for AHOS have their way, they will be the ones compelling the good Party members to leave the Party and they will be destroying whatever semblance of the Party is left.

They have been responsible for the destruction of a huge part of the Party and the revolutionary movement even before the rectification movement. It is imperative that their errors are properly dealt with by the rectification, no matter how much misrepresentations, threats and attacks they can make.

* * *

Hereunder are annotations on the text [inset] of the paper by Taquio.

I have gone through two issues of Debate, the paper of Armando Liwanag entitled "Reaffirm Our Basic Principles and Rectify Errors", the paper of Tales Duhaylungsod entitled "Reform the Party, Save the Revolution", and lastly the comments of K. Barry on Liwanag's paper entitled, "Resist Authoritarian Tendencies Within the Party, Let a Thousand Schools of Thought Contend". I have also read the two issues of Rebo (I and II draft or final papers by the PB?)

Annotation: It appears that T has not yet read "Reaffirm Our Basic Principles and Rectify Errors" as adopted, amended and approved by the KT/KS. This document in its finalized form actually answers most of the major points raised by T.

This paper will have three main parts: the first part will deal on the conduct and style of the current polemics or debate within the Party. The second part will be on my own memories of the Mindanao experience and preliminary comments on some important points sharply brought up by Armando Liwanag in his paper which is one individual's summing up of experiences of the Party's revolutionary processes and experiences in the country since 1978. The third part will be my observations on the possible paradigm used in summing up the said experiences.

Annotation: Even in its draft form, the rectification document "Reaffirm Our Basic Principles and Rectify Error" is not simply "one individual's summing up of experiences". The argumentum ad hominem intended is obvious. What is obscured by T is the fact that the writer of the draft rectification document is not just an individual but someone who has access to the Party center that has accumulated information and ideas about the experiences of the Party since 1978 and even earlier. He has as part of his official Party function the responsibility of drafting such a document.

It is with mixed feelings that I write this paper. The first is a feeling of fear because I am an unknown entity with limited booklearning and of petty bourgeois origin. These comments may also be doubted as a "cover-up for past mistakes", as adaptations, elaboration, etc. are suspected as diversionary efforts or cover-up for errors and the propagation of the wrong line. It is also with pain and haunting guilt that I write these comments because I was a direct participant of the processes which Armando Liwanag has judged as "the greatest error, deviation, damage and crime" committed in the history of the revolutionary movement. I was however emboldened to write this paper believing that as a direct participant I might be able to make a contribution no matter how small in clarifying certain points and in providing missing or overlooked data for conclusions to be better grounded.

Annotation: The gross dimensions of Kampanyang AHOS as a crime against the Party and the people (involving the torture and killing of more than 950 people) are not just a matter

of individual judgement by AL. The facts speak for themselves. As early as 1987, the enemy exploited these to attack the Party and the revolutionary movement in Mindanao and farther afield. Its gravity and magnitude should not be minimized.

This is not a paper in defense of one view or the other. These are only my personal views on the processes involved. If theory is indispensable, so is revolutionary practice. It is also a basic principle of ML. This is important in the search for effective methods in specific historical settings. We should also rely on collective wisdom arising from practice and not depend solely on a few individuals to theorize for the whole organization, no matter how intelligent they may be.

Annotation: Take note of the underscoring (ours). This is a serious charge. T insinuates that the Party does not depend on collective wisdom but on a few individuals who simply theorize and also that the "theorizers" do not engage in investigation, democratic interaction and revolutionary practice. At will he can choose to depreciate the Party center as a mere bunch of individuals without authority, knowledge and competence drawn from a democratic base.

T sounds so superior and puts himself above the Party center and the Party chairman whom he simply puts at par with Tales and Barry.

If T wishes to contribute to collective wisdom, he must submit himself to a factual investigation of his role and part in AHOS and give facts instead of indulging in some highfaluting lecture on theory and practice.

I. SOME COMMENTS ON THE CURRENT POLEMICS

The current polemics or debate if handled properly can facilitate the organic development of the theory of Philippine revolution expressing the collective wisdom of revolutionaries. It is unfortunate that much of the theoretical discussion has the tendency of using the method of "impugning your opponents' credentials". Fixing labels can replace or prevent rational arguments. The tendency of calling one's opponents "petty bourgeois radicals", "insurrectionists", "quickies" et al, and using limited data to support these labels, may appear all that is required in order to discredit their views. When one side fails to carry on the struggle of ideas, the more dominant personalities with their big arsenal of book learnings on the other side may prove to be a sure winner. But it may not always mean that the so-called sure winner have the absolutely correct position. Their or his position may also be wrong or slightly better.

Annotation: T tries to deny the abundant documentary and factual basis of the draft rectification document. He tries to misrepresent the document as being baseless in fact and as a mere construct of namecalling and false claims. Insofar as the draft rectification document is concerned, such terms used as petty bourgeois radicals, insurrectionists, etc. are properly qualified and the factual basis demonstrated. Take AHOS, for instance. The Party center has been able to unearth an abundance of facts despite the obstacles posed by the self-interested members of the Mindacom EC and caretaker committee. The Party center and the new Mindacom made the investigation and collected the facts from all possible sources, lower Party organs and organizations, the victims and surviving families and the masses. Taquio is invited to look at the accumulation of facts.

Some writers think that the responsibility for this style of argument can be ascribed to those Marxists whose work is insufficiently flexible and undogmatic. The inflexibility and lack of openness of their views at any one time prevents the organic growth and development of their positions.

Straightjacketing can become the hallmark of a tradition no longer developing because no longer critical of itself. Every follower can stick to their brilliant

leader (possibly paving the way to the cult of personality) in every twist and turn. The over-all system expounded by the leader will never be questioned. Only particular weaknesses will.

Annotation: T is engaged here in obscure generalizations. There is the insinuation that adherence to the basic principles of the Party constitutes dogmatism and that a personality cult is afoot. There is also the implication that AHOS is just one among "particular weaknesses". The world is really upside down when those responsible for AHOS (like T and Barry more arrogantly) can lecture to us on how to develop theory and practice and how to be humble and fair in the exercise of power.

Without ceasing to be polemical in the best sense, attempts at rational, argumentative, and critical thought should be further encouraged. We should try to arrive at justified and well supported conclusions by the method of Marx and Engels themselves, the method of critical analysis and argument which according to some writers is open to the possibility of its own fallibility and limitations. There should be more of the undogmatic and flexible style that has been adopted by Marxist thinking at their best. General tentativeness of tone and by and large a sense of modesty about what has been done and a recognition of the fact that Marxism-Leninism is an open-ended system of thought that is ever more dynamic and growing should characterize the style and conduct of the current polemics.

Annotation: This entire section commenting "on the current polemics" by insinuations makes sweeping generalizations that the entire draft rectification document is dogmatic and lacks the critical method of analysis. T suggests that the best of Marxist-Leninist writing is tentative, lacks principles to go by and is blind to or ever agnostic about facts. Marxists hold that knowledge is an ever-spiralling process that reflects and approximates reality and that it is relatively stable at every given time.

For instance, the Party cannot be tentative about condemning or repudiating AHOS as a crime against not only individuals but also against the Party. The facts about AHOS are ample and abundant enough to prove that it is a crime against the Party and the people.

This so-called Comment on the Current Polemics is an ill-disguised attack on the rectification document. It goes through such great pains to suggest that the rectification document commits a grave error in criticizing AHOS. From beginning to end, it suggests that the Party center does not have factual basis and does not employ the correct method for its criticism and condemnation of AHOS.

III. MY MEMORIES OF THE ACTUAL PROCESSES IN MINDANAO SINCE 1983-1986 AND SOME PRELIMINARY COMMENTS ON SOME POINTS IN ARMANDO LIWANAG'S PAPER

If I am not mistaken, historicity in human society and the revolutionary movement is also central to dialectical historical materialism. There is also a danger of some kind of mechanical materialism if in the process of learning from historical facts, a rash or forced conclusion is made pinpointing petty bourgeois class origin as the root cause. Otherwise we will miss important lessons from such a significant experience in the whole history of the revolutionary movement under the new Party.

Annotation: What is the purpose of the above lecture, if not to suggest again that the rectification document is guilty of rashness of conclusion after more than five years of assessments and reassessments by the new Mindacom and the Party center? Would it be truthful and fair if the Party center pretends that it does not have the facts and analysis of AHOS? Would the Party be Marxist-Leninist if it does not see the class basis of the wrong line that ultimately led to AHOS?

Where in the rectification document is it stated that "petty bourgeois class origin" is the root cause of errors? What is erroneous is the unremoulded petty-bourgeois mode of thought which attacks the Party from within.

I was first assigned to Mindanao in the first quarter of 1981 to work as a member of the committee of one of its biggest guerilla fronts. My first stint in Mindanao was short-lived. But I had some impressions in that short stay. The Front Committee just finished their BKP and initial summing up of their experiences.

According to them the history of the front followed to a certain extent a militarist line due to weak Party building since the start, around 1972 until 1977. One man tended to monopolize decision-making. They never had a systematic ED until the Mindanao Commission was set up which initiated the BKP campaign. Their limited familiarity with Marxist tools for assessment and summing up was the reason for their difficulty in culling lessons from their experiences. Due to their long stay in the countryside, they had extreme difficulty in understanding urban work, its orientation and specific processes. This accounted for limited attention being given to urban work.

Annotation: Note our underscoring. So, T is capable of making generalizations and using shorthand adjectives to make criticism. But he denies the same thing of the Party chairman.

I also learned from them that there were excesses in their anti-feudal campaign in 1980 due to limited grasp of class analysis, strategy and tactics. They also expressed their difficulty in consolidating mass organizations, in setting up OKPs and in getting these going. The FGUs, DGUs, militia, and SDCs were in place and my impression was that there was a relatively good balance among these armed forces of the people on the basis of a broad mass base. They had however, some problems as to how to systematize and make functional the PO system, to improve P building and to raise the level of ML military theory among their cadres and forces. They also had some problems in developing other forms of mass struggles, specially in areas where there were imperialist extractive industries and comprador plantations. They also had problems since 1973 with the liquidation of the so-called "demonios" (alleged enemy agents or infiltrators) because there were no safeguards and regular processes. There was a tendency towards a narrow interpretation of class struggle as physical elimination of the perceived enemy. My general impression was that they were very eager to learn more from other new experiences. They had only a few books by Mao and some P documents (PSR, SCPW and OUT)

From the above initial perceptions, there was a militarist line developing in that Front since it was formed until 1977 due to weaknesses in P building. One can hardly detect any tendency towards insurrectionism because attention to urban work was very limited. The strategic line of encircling the cities from the countryside was foremost in their minds. But of course, the experiences in this front was only a small part of the whole Mindanao experience and not reflective of the general trends of the revolutionary movement in the whole island.

Annotation: Insofar as the data given above are concerned, there is nothing that the Party center does not already know about from previous reports. In addition, the Party center is not ignorant of such facts as the Zamboanga "paradigm" of a caliber .45 handgun becoming 45 M-16s, the localist contempt for documents coming from the Party center, the meting out of the death penalty to RC members without observance of due process and without appeal to the CC, the lack or dearth of Party building, etc. since the early years of the Party organization in Mindanao. But it should also be pointed out that there have been a great number of good Party cadres and members in Mindanao since the beginning, have studied and applied the theory of Marxism-Leninism and have followed the due process and safeguards demanded by the Rules in Establishing the People's Government, the Consitution of the CPP and the Rules of the NPA.

Without the good Party cadres and members, the Mindanao Party organization and revolutionary movement would have been destroyed all the way since 1985. They have prevailed over those in error, especially since recently.

I was transferred to a new work outside Mindanao for around two years. After the Aquino assassination I returned to Mindanao. I will try to call to mind actual processes which might help in objectifying better the Mindanao experience of the 1980's.

The whole revolutionary process of Mindanao cannot just be judged from the standpoint of "orthodoxy" or a straightjacketed paradigm, and apart from the evolving policies of the national central leadership, specially since 1978. It cannot also be isolated from its interaction and mutual influence with other regions in the Philippines. Neither should we isolate the Mindanao experience of the early '80's until 1986 from its whole historical development. The whole historical process is of paramount importance to the understanding of the Mindanao experience of the early '80's. That is why a thorough study of its historical development since 1970 is indispensable for an objective summing up. There is a summing up paper of the period 1971-1979 and of the period 1980-1989 as well as the whole experience of the Años campaign which should be studied carefully because these papers express the collective wisdom of participants in the aforementioned revolutionary processes.

Annotation: *There is again a posturing of superiority in the above paragraph as if AL or the Party center were completely ignorant or simply disregarded these summings-up or as if the Party center did not subject these to further analysis.*

My first attendance in the Mindanao Commission Plenum was in November 1983. In this meeting, as far as I can remember, what was discussed in detail was the question of how to develop further the PPW in Mindanao towards the fulfillment of all the requisites of the advanced substage of the strategic defensive. Some posed questions on the SCO concept because in their estimate "regularization" or "regular mobile forces" will be almost impossible to attain given the domestic capabilities and resources and the difficulty of entry of more powerful weapons from outside. Thus the general thinking was that we can perhaps aim only at some minimal elements of regularization like the formation of companies (50 to 60 per coy) on the basis of the development of mass base and political forces. It was further conceptualized that the GW should be combined with other forms of struggle involving the masses in their numbers especially in a favourable condition.

The discussion centered on the question of building guerilla bases, staging areas, OKP building, NDF barrio committee building up to section level, consolidation of expansion areas which was remarkable at that time, strengthening of solid mass organizations in barrios and raising their levels, the balance of bigger guerilla formations with FGUs, DGUs, and other irregular armed units on the lower levels, and the further development of the peasant mass movement within the anti-feudal framework and the over-all general line. The acquisition of a copy of JMS article and interview on the political economy of the Philippines helped resolve the question of whether Mindanao was semi-feudal or not. The entire meeting was almost focused on the question of how to intensify protracted guerilla warfare in the countryside along the strategic line of encircling the cities from the countryside. The draft discussion papers might still be available in the library of the current Mindanao Commission.

From the regional reports, we gathered that there was unprecedented increase in HPR and the mass base. Only North Central region and Southern region (this includes Davao City) reported some decrease. In North Central, after the effort of the whole Party organization in Mindanao of building the Bukidnon mountains as a stable base area (close to the concept of central base in the SCPW) failed because according to the front and regional cadres, the geographical situation was not after all favorable for building and maintaining a stable base area against enemy military offensives. In the Southern region, the countryside went through difficulties due to intensified operations by the Marines but the main urban center (Davao City) registered a developing revolutionary upsurge after the Aquino assassination. The other regions registered more positive results in consolidation and expansion work of the mass base and political forces favourable for the intensification of guerilla warfare. Unprecedented mass mobilizations in urban and big town centers were also reported after the Aquino assassination.

After the above discussions, we studied national trends. There were signs of cracks and weakening of the fascist dictatorship, signals of the disintegration of the AFP with the news of the emergence of an organization of Junior officers like the RAM, and reported possible defections of cabinet members like Enrile. We were not sure whether the US imperialists and their allies were already in an irrecoverable situation and that they could not rule in the old way. Neither was there a conclusion that the Filipino people in general at that time could no longer endure the old rule. In fact, some thought that the imperialists still had a wide range of maneuver and that the people were still susceptible to promises of reforms. On the side of the subjective forces, which were at the core of the anti-fascist front, the estimate was that there was an uneven development among the different regions and that the overall capability on the national level was not yet adequate to deal a mortal blow to the reactionary state from where it will have much difficulty to recover. But it was thought that the favorable situation can be taken advantaged of for faster development of the revolutionary forces and that the national strategy should be studied deeper in order to maximize the gains in the current conjuncture.

Annotation: We can easily agree that a considerable number of Minda cadres were for the correct line, especially for PPW. But it is wrong to deny the fact that the Mindacom approved documents which deviated from PPW and that some key Party cadres were arrogantly against PPW in word and deed. If we agree that everything was alright in Minda, then we blind ourselves to the causes of the gross setbacks already conspicuous in 1984 the overexposure of Party cadres in Minda urban areas and the passive and isolated positions of company formations, which were as unsustainable as they were lacking in a wide and deepgoing mass base to rely on.

It was in the course of the discussion on the concept of a revolutionary situation that the idea of an insurrection came into being. Existing P documents (PSR, RERP, SCPW, and OUT) were found inadequate to provide answers to the specific questions and to the search for effective specific methods in that conjuncture. The concept of the three strategic combinations coming from the national central leadership was also found wanting in elaboration. Some thought that uprisings in third class towns in this theory of combinations were in the framework of intensifying guerilla warfare and did not confront the question of insurrections in major cities and big town centers.

Annotation: Note our underscoring in the foregoing paragraph. The first is an echo of the long-running contempt among some Mindanao leading cadres for documents from the Party center. So, if such documents were inadequate as they could not provide recipes in detail what were the results of the "innovations" and "adjustments" (actually deviations from the strategic line and failure at understanding the current situation) after the 1981-83 military successes.

On the second underscoring: Let us get the facts straight. The "innovation" of the Party center was the "strategic coordinations" which were converted by the Mindacom into the "strategic combinations" further running counter to PPW in spirit and fact. So guerrilla warfare was considered inadequate and the wish for urban insurrections was combined with regularization of the army.

One said that the national leadership should elaborate further this concept of three combinations in the light of the conjuncture and in the light of the uneven development of the revolution. Mindanao cannot just formulate its strategy outside of a national strategy more relevant in the conjuncture. Some were of the opinion that if a revolutionary situation matures, there was a possibility for insurrections to explode in major cities and big town centers. But will this call for a shift to insurrectionary strategy or should insurrections be taken as new forms of struggle necessitated by the objective situation but still within the framework of PPW? The Maoist PPW as particularized in SCPW was really considered the best relevant strategy for the semi-colonial and semi-feudal Philippines. But it could not provide enough guideposts for effectively confronting the new turn. Thus some thought that perhaps the Vietnamese experience and the Nicaraguan Revolution might provide more enlightenment on the current questions being faced.

Annotation: From the above it is obvious that there was immediately the arrogant presumption that the principles and line as stated in our Party documents were inadequate because these did not lay out the tasks in detail. It is clear from this narration that there was a consideration not only of a possibility of urban insurrection or a strong wish for it, there was "theorizing" and much writing for insurrection a la Nicaragua. There was a one-sided sense of revolutionary achievement without consideration of the enemy's capacity to counterattack. There was a progression of the insurrectionist wish from the 1982-84 documents of the Mindacom. Some Mindacom members in fact touted the proposition that it could liberate Mindanao ahead of the entire country.

So, what has been the consequence of considering as inadequate and laying aside "Maoist PPW" and "antiquated" documents of the Party center? What has been the result of laying aside Mao and overstressing the insurrections of Nicaragua and Vietnam and the study of U.S. army manuals? How could the principles and lessons derived from the Chinese revolution be inadequate when these ranged from the building of Red political power from isolated bases in the countryside to nationwide victory of the new democratic revolution and onward to socialist revolution and construction? What was lacking was an understanding of the concrete situation of our country, and in particular of Mindanao, of the situation of the revolutionary forces and that of the enemy. It was not really "guideposts" that the innovators were looking for but a veering away from protracted people's war and for detailed instructions on how to bring about "insurrections" in major cities and big towns.

The group found itself inadequate in clarifying the questions. Others thought that the protracted framework did not encourage a more daring stance or a war footing for the confrontation of the conjuncture. We were never able to arrive at clear resolutions and conclusions. The only resolution agreed upon was to study the matter further and to consult the national central leadership. It was however expected that if the armed fight in the CS and extensive struggle in the cities and towns, combining legal and illegal forms, will intensify, there was a possibility of a revolutionary situation to mature. Thus it was agreed that we should put stress on developing a strong Party that will guide the armed struggle, the mass movement, the solid mass organizations and the united front organizations in order to take full advantage of the favourable condition.

Annotation: It is not true that the key leaders of Mindacom (CC members like B and P) were very modest about strategy. This certainly was not the impression of most other CC

members. Riding high on the 1981-83 military successes in Minda and obscuring the setbacks already clear since 1984, they were demanding in 1985 that the entire Party scrap PPW. They were not only cocksure and arrogant but called as conservative other regions that did not have as many companies as in Mindanao although these companies were already in a state of unsustainability, isolation, disintegration and other forms of disaster. Instead of the informing the 1985 CC Plenum of the problems of army "regularization" and the overheating of the urban areas, they gave the impression that they continued to be winning victories.

Cadres working in the urban areas made an appeal for more attention from the senior cadres of the commission due to the new turn of events which needed specific guidance. Questions regarding the orientation of urban work were raised. Some felt that the actual development of the urban mass movement might go beyond the parameters of the open and legal orientation due to the extremely favorable situation. Higher forms of struggle in the urban areas were emerging. Partisan warfare was also developing in Davao City which had a relatively vast mass base among the urban poor communities. The Commission saw the need for more attention to urban work and resolved that a few senior cadres will guide this area of work. Their task was to study the question of how to carry on the mass revolutionary urban struggle and revolutionary violence or armed operations in the cities and towns necessary for waging a protracted guerilla warfare in an island with an average level of development.

Annotation: We are aware of the criticism of those in charge of urban work in Davao city, regarding lack of vigilance (letting in the elements of the Davao Counterrevolutionary Group) and the lack of mass work and consolidation (criticism by UFS). The fact that those chiefly in charge of urban work were fond of sweeping propaganda and self-exposure of cadres should not be slurred over. Eventually, the "vast mass base among the urban poor" evaporated and reappeared as the "mass base" of the Marines and of "alsa masa" while the Davao City cadres were off to other Mindanao cities and Cebu.

It was already seen that Davao City must not go far ahead. Otherwise, the enemy troops will be concentrated here. Other cities and big towns must march in step. It was premised on the idea that mass revolutionary struggle and armed operations can only be more successful if it is island-wide and also nationwide. It was also resolved that a Minda-wide prep-com for the NDF be set up as part of developing the over-all struggle in a favourable condition.

It is true that some Commission members and some forces were excited about the idea of an insurrection and tended to counterpose it to PPW in 1984. But this was never the official position of the Commission. In fact some senior cadres of the Commission took the position that the orientation of urban work should remain mainly open and legal until the general final offensive in the strategic offensive stage. On the other hand, others thought that preparing for the possibility of explosions does not necessarily mean a shift to an insurrectionary strategy because such explosions can take place within the People's War framework.

Annotation: There is the attempt here to minimize the combination of insurrectionist wishful thinking and intensified ACP warfare on the one hand and the "regularization" of companies and the dwindling of rural mass base. The Mindanao Commission as a whole had responsibility for the documents which were issued in its name and which carried the wrong line even if it is possible to differentiate degrees of responsibility of the individual members of Mindacom.

A summing up of Minda-wide staff organs was made in early 1984. The major lessons were: there was a need to sharpen the orientation of urban work to facilitate faster development within the framework of the overall strategy; the staff organs played an important role in assisting the commission in ensuring the fast development of urban work; the increase in the legal machineries was

too fast and consolidation work must catch up; lack of ideological and organizational consolidation of the staff units; and studies and discussions were almost limited to political education and national situationers needed for mass campaigns. The main resolution was to launch an ideological campaign and to pace the mass campaigns and mobilizations well. Some KT-KRs were reacting to very fast pacing because ideological consolidation was not given enough attention. They were convinced that the principal stress must be CS and GW without denying the importance of urban struggle.

Annotation: The foregoing paragraph is very revealing of what was going wrong. The lack of consolidation work is recognized. Good cadres could recognize then what had been wrong and what needed to be done. But there was no scrapping of the 1982 and 1984 major documents of MindaCom. And in the 1985 CC Plenum the key leaders of the MindaCom still had the gumption to inveigh against PPW, even while a further stage of disaster was already wreaking havoc in the form of AHOS.

Studies were made on strategy and tactics, united front work and experiences in other countries like Vietnam and Nicaragua. Review of Party documents such as RERP, OUT and SCPW were also done. And it was also resolved that all Party members must finish BKP and BKK. These were carried out by most units. The major texts used for the special studies were by Mao, Chou Enlai, Stalin, Lenin, Le Duan and Giap. Books on the Nicaraguan Revolution, and other articles on experiences in uprisings and insurrections were also read and discussed within their specific historical contexts. As far as I can remember, senior cadres of the commission kept on reminding us that the most important thing was concrete analysis of actual processes and concrete contradictions in order to learn the particular laws and discover effective methods for advancing the People's War.

Annotation: It is not enough to have a long list of authors to study. Are they properly evaluated and are they properly related to Philippine concrete conditions? Was not Mao depreciated and his Vietnamese derivatives and the petty bourgeois comandantes in Nicaragua far more highly appreciated? Mao was a master of guerrilla warfare and mass work. He laid the ground in ChingKang Mountains for the arrival of the regular mobile forces from the failed uprisings elsewhere. And the counter campaigns of the people's army in ChingKang Mountains were successful only for so long as the people's armed forces kept to its mobility and guerrilla style of fighting.

In May 1984, the Execom of the Commission met. They possibly had consultations already with the national leadership. One of their agenda was the preparation for the Minda-wide White Area Conference targeted for October, 1984. They came up with a draft document entitled: "Batayan sa Pagpapaunlad at Papel ng Kilusan sa Puting Purok sa Buong Estratehiyang Digmang Bayan sa Mindanao".

Annotation: The document cited above is in fact the one which reflects the wrong insurrectionist line, notwithstanding the lip service to people's war. The rectification document quotes from this document.

In October, 1984, the Minda-wide WA Conference was held in the countryside. This was attended by one KT-KR member from each region, RWAC secretaries, some POs and COs of partisan units and most of the Commission members. The draft document "Batayan sa ..." was discussed. This was approved in the main. After this a general program for WA work was discussed and approved. This was followed by a discussion on a draft summing-up of WA work, NDF building, LUF and sectoral orientations.

Annotation: It is not enough that there is some collective processing and approval of anything. Is the thing being approved correct or not? Just as we do not idolize individuals, we should not idolize just any collective process. Otherwise, we yield to the last reactionary elections.

As far as I can remember, the senior cadres explained that the aspect of CS work and AS are not presented in detail in the paper "Batayan..." because there were other documents available comprehensive summing up from 1971-1979 and a paper entitled "Intensify Guerilla Warfare". The WA paper dealt more on urban and UF work. There was also a separate paper on Partisan warfare.

Annotation: It is clever of those pushing the document with the wrong line to appear as if they allowed other documents to complement it. Such cleverness is needed when there were quite a number of Mindanao cadres who would resist any outright rejection of PPW. If not for the presence of such cadres, the revolutionary forces in Mindanao would have been totally obliterated.

As explained in the conference, the historical development of Mindanao (outline of the 1971-1979 summing-up) showed that the principal stress was in the work in the countryside (painstaking mass work and step by step building of the army) but adequate attention was also given to urban work in many urban centers in Mindanao. Through long years of sacrifices and efforts in combining legal, semi-legal and armed organizing, the revolutionary movement in Mindanao was able to establish a broad mass base and to occupy almost all the strategic areas in the island. This became the basis for the emergence of relatively bigger formation and widespread smaller guerilla units and other irregular or non-regular units. The condition was therefore set for fulfilling the remaining requisites for the advanced substage of the strategic defensive.

Annotation: There is no question that long years of sacrifices created a broad mass base, etc. But the time came when companies were rapidly formed and deployed in absolute concentration at the expense of mass work. There were, of course, good cadres and commanders in Mindanao who correctly used the tactics of dispersal, concentration and shifting according to the situation. But there were more of those who acted as if they were operating "regular" companies.

It is in the cs, the explanation continued, that AS is being developed on the bases of the development of the mass base and mass movement in the cs. On the other hand, as AS develops further, the mass movement in the CS, though secondary, also intensifies and the mass base will be further strengthened and expanded giving a favorable condition for the development of OKPs and NDF committees. Given the level of military organization and of political forces, it was seen possible that intensified guerilla warfare may serve as one of the catalysts in developing a revolutionary situation in a definitely favourable condition and in combination with other forms of struggle in the CS and urban involving the masses of the people.

It is true that it was defined that the main task of the bigger formation was annihilation of enemy troops based on their capability to hasten the disintegration of the armed reactionary state and help facilitate defections of some sections of the AFP. But it was never seen that this was their only task. In fact it was seen that in between campaigns and operations, each region should be creative enough in ensuring their involvement in production, mass work and cultural activities. However, it is true that there were really difficulties in ensuring on-going consolidation of these big formations.

Annotation: What is expressed in the foregoing two paragraphs is what should be done according to the correct line. It is probable that good cadres adhered to this line in word and deed. But was this really pursued in the main? What is obvious here is the inability to grasp the situation of the enemy and a lot of wishful thinking about the power of our "bigger formations" to

annihilate the enemy. Don't we see here an attempt by Taquio to assert that the wrong policy was not wrong and what is wrong is the assessment in the rectification document regarding the so-called "regularization"?

In the urban centers, the open, legal mass movement was considered principal. But in the course of development, the semi-legal, illegal and armed forms though secondary will also develop especially in favorable conditions. Thus even the methods of organizing will become varied from legal ones to semi-legal, illegal and armed methods. The combination of intensified guerilla warfare and intensified mass movement may heighten a revolutionary upsurge leading to the maturation of a revolutionary situation. Thus a possibility of an explosion or insurrection by spontaneous and organized forces led by the Party was perceived. The small armed units in the cities and some guerilla units in the CS and defecting AFP soldiers can serve as shock forces while other guerilla units can foil the fast deployment of reactionary troops to areas where insurrections and uprisings explode.

Annotation: The innovators in the Mindacom were not only toying with the "possibility of an explosion or insurrection" but as the underscored last sentence of the foregoing indicate they strongly wished for the "insurrection" and acted according to that wish.

The legal, semi-legal and illegal forms of struggle including insurrection were all categorized under the terms "political struggle" for practical purposes. The partisan warfare was considered secondary in support to the urban political struggle and as part of guerilla warfare in the CS. In the CS, the mass movement and peasant uprisings were categorized as political struggle (again for practical purposes) and considered secondary to the guerilla warfare which was considered principal. The guerilla warfare and political struggle in the countryside were expected to provide support to the political struggle and partisan warfare in the white areas or urban centers. In the same manner political struggle and partisan warfare in the white area were expected to help ensure the faster development of guerilla warfare and political struggles through different forms of support such as technical, material, cadre and financial and the intensification of the political struggle and partisan warfare itself.

Annotation: Such usage for "practical purposes" is noted in both "Batayan..." and "Mga Tala..." These documents pushed the Red area (military struggle) white area (political struggle) schema, which systematized a veering away from the strategic line of encircling the cities from the countryside into an insurrectionary frame. I can refer to the rectification document for the discussion on how the purpose of expediency in the usage actually led to serious deviations. Is Taquio denying that there were deviations?

The combination of intensified guerilla warfare with other forms of struggle involving the masses of the people will also give rise to a broad bloc of unity or in that particular setting, the broadest possible anti-fascist front led by the Party. This was considered indispensable especially in a situation where there was a possibility of explosions. However, there was no certainty whether such insurrections will possibly explode in series or simultaneously. There was no certainty also whether these explosions will give rise to total victory or to a power sharing or merely to the weakening of the reactionary power from which it will have great difficulties to maneuver and recover. The thinking was that whatever happens there must be utmost effort to ensure that the people's war will advance faster towards a next strategic stage.

Annotation: How much wishing and effort did the key Minda cadres put into the anticipation of insurrection? Was it not up to the point of abandoning the line of PPW? Paco again applied his anti-PPW line in his concept of a "medium term program" in anticipation of insurrection.

Perhaps, the hesitation of the senior cadres to make a decision and policy was due to the fact that they were awaiting final resolution by the national central leadership. It was their firm conviction that for any project to succeed in that conjuncture, it should be a national endeavor involving further clarification of the national strategy. In the meantime, the position of the Mindanao commission was that the task was still to intensify the different forms of struggle in the light of the overall balance of forces and in the process prepare for the possibility of a decisive confrontation between the anti-fascist forces and the fascist dictatorship. It was clear that there should be no action slogan calling for insurrection for the time being.

Annotation: The wishful thinking for urban insurrection resulted in the following sequence of events: sweeping antifascist propaganda and lack of consolidation in urban areas, untenably rapid rate of ACP actions, effective enemy counteractions (raids and arrests) and panic about DPAs in the ranks of the white area personnel.

From my reminiscences, it is difficult to imagine that the Commission was set for a quick military victory. It is true that there were cases of untimely formation of big companies (50 to 80). This was due to the condition of the mass bases which were relatively vast enough but lacked consolidation and to the level of military capability, PO system and P building within the formations. But these did not remain for long. Other regions preferred to maintain only FGUs and DGUs, despite the fact that there were conditions favorable for the formation of guerilla coys. But all KT-KRs followed the line of building the army step by step. In many regions, most KT-KRs acted as military command for the time being for purposes of breakthrough and to ensure strong Party leadership but not for quick military victory. Perhaps the weakness was that the comprehensive leadership sometimes suffered when most of their attention were focused on military matters. On the regional level, the military staff units were not top heavy. In fact, they were very skeletal. Very few were drawn from important territorial organizing work. On the Mindanao level, there was a time when the staff units tended to become top heavy. But the forces drawn for these staff units were not territorial cadres and if there were, they were not key cadres. In fact, the criticism was that there were cases where personnel who lacked experiences in mass work but had some skills were drawn into staff work. This was the reason why towards the second half of 1984, the staff units were streamlined and only a skeletal staff was maintained.

Annotation: As T admits, the Minda-level staff was relatively heavy. The so many KT-KRs absorbed a lot of cadres, even even if skeletal or hardly skeletal, and became preoccupied with military matters because they acted as military commands. The 15 or 16 companies also absorbed cadres, even if these were hardly enough or even insufficient, especially when they acted like "regular" forces and were in absolute concentration even when not on an offensive mode. All these only prove that many of the company formations were premature.

Among the worst violations of PPW, apart from bureaucratization of the not so many cadres of Mindanao, many of the companies were in constant absolute concentration and became unsustainable. The bureaucratization and "regularization" of the companies took away cadres needed in rural mass work. It was too late when in the second half of 1984 the streamlining of staff units was decided. On page 10 of the GC's paper "Hinggil sa Estratehiya at Taktika ng Matagalang Digmang Bayan", it is admitted that by the latter half of 1984 the enemy counterattacks began to have telling effects on our forces. The more numerous and bigger enemy regulars had the decided advantage over the smaller "regulars" of our side.

On the question of insurrection, I think there was really one member of the commission and some forces at the lower levels who were entertaining the idea of an insurrectionary strategy as counterposed to the PPW. Perhaps, the influence here was the 1945 victorious general insurrection in Vietnam. The Vietnamese experience expounded the principle that People's War was a war

mainly between two armies. The revolutionary forces must be able to develop an army capable of smashing the armed component of a reactionary state. While in a general insurrectionary strategy, the main forces are the strong and vast political forces with a broad bloc of unity and a smaller guerilla type military contingent and some defecting sections of the reactionary army which merely serve as shock troops in support to the political forces against the enemy's armed forces. After the 1945 revolution, the Vietnamese developed a people's war which seems to depart from Mao's strategy of encircling the cities from the countryside. But it was still people's war combining different forms of struggle. The Nicaraguan paradigm had also an influence in the sense that at a particular conjuncture, the "guerra prolongada", the proletarian tendency, and the insurrectionary tendency achieved unity in strategy and launched a final and victorious offensive. The level of development reached by Mindanao at the time of the conjuncture could really make the two experiences very relevant. But the commission did not make a final decision due to the reasons already cited. Perhaps, the weakness of the Commission and the National leadership was the lack of comprehensive and detailed guidelines in taking full advantage of the then exceedingly favorable situation. In general however, the Commission explained when insurrection is possible, in the same manner that Armando Liwanag explains in his paper.

Annotation: Note the last underscoring on the foregoing paragraph. After going in circles about PPW, T insists to this day that by not going fully for the Nicaraguan example of the "final offensive" Mindanao lost the chance of a "victorious offensive" at the "level of development reached by Mindanao"; that "perhaps, the weakness of the Commission and the National leadership" was in hesitating to "depart from Mao's strategy..." because otherwise they could have taken "full advantage of the then exceedingly favorable situation"; and that "perhaps" Mindanao would have been our "North Vietnam" from where regular forces would sally forth to the areas north of it our own "South Vietnam" Visayas and Luzon. When was this "conjuncture" at the level of development of Mindanao in the first place: 1984, 1985, 1986? Isn't this flying off too far away from reality? And is it not chopping up Vietnamese history to compare the U.S. in the Philippines to the collapsing Japanese army in the August 1945 uprising in Vietnam. Wasn't this a mere episode in the 30-year epic of protracted people's war in Vietnam, North and South?

While the beginning of the foregoing paragraph denies that there was wishful thinking for urban armed insurrection in major Mindacom documents, the rest of the same paragraph reflects the erroneous line of reducing people's war into a military affair, taking politics away from it and adducing politics mainly to urban insurrection. Before AHOS, the biggest error in Mindanao was not going for insurrection (which never occurred anyway) but the purely military viewpoint in the so-called regularization of what should have been a truly people's army waging guerrilla warfare and relying on an ever widening and deepening mass base. The Minda mass base as the paper admits was shallow and unconsolidated even in better times. This shrunk further when cadres were taken away from mass work.

On the question of manhunted cadres staying in the cities due to "insurrectionism", I think the presentation of Armando Liwanag is not accurate. Definitely, his presentation has elements of truth. But on the other hand, it is not true that all or the majority displayed in public places during mass mobilizations. Perhaps, this was true in some cities at the time when there was a need to breakthrough with new and higher forms of political struggle. Furthermore, it is true that in many cases there was laxity in observing security measures, underestimation of the enemy and overconfidence that a wide range of organized communities can ensure safety.

Annotation: The first sentence in the foregoing impugns the accuracy of the rectification document with regard to the question of manhunt cadres. In the first place the rectification document does not claim that all manhunt cadres or a majority of them displayed themselves in public places. The rest of the paragraph proves the accuracy of what is being claimed by Taquio as not accurate. The truly urban parts of all Mindanao cities are small. They can be combed easily by the enemy even if the urban-based wanted cadres did not display themselves in legal institutions, welgang bayans and frequent ACP operations. Any second rate enemy intelligence agent can easily detect the unusual amount of electricity consumption, food purchases and goings on in UG houses in provincial cities. One more thing: rapid recruitment of unreliaables like Sonny Aragon of DCRC made the urban-based Party cadres vulnerable.

On urban basing, I think only Commission members whose responsibility was in WA work were based here and not all were in the manhunt list. Admittedly, some were lax in terms of security. But with regards to the most senior cadres, they were based in the countryside. There was a time when the most senior cadre went to Cebu and during his stop-over there, he followed up the remaining units of the military staff. But this was in late '84, when he was on his way to a series of national meetings. In 1985, the senior cadres stayed in Manila for a series of national meetings. The other Commission members responsible for WA work sometimes utilized Cebu for consultations and meetings but their main base was Mindanao. It was a case of utilizing different venues, sometimes in the CS and sometimes in different urban centers including those outside Mindanao. But most of the Commission members were based in the CS and many even hesitated to pass by urban centers on their way to meetings or consultations.

Annotation: It takes only one individual who is lax in security to put everyone or most of the urban-based Party cadres under enemy surveillance, especially in provincial cities. In 1984, the white area committees were running out of ways and means to conceal wanted cadres and staff. From reports to the Party center we learned that the Mindanao military staff was transferred to Cebu and undertook there certain operations (including the elimination of a radio announcer and a number of holdups) that led to heating up the place and exposing themselves subsequently.

On the Ahos incident, I think it is not accurate to say that one of the main reasons was that the remaining members believed what a political detainee who escaped from detention (a commission member) revealed about a big DPA. Most commission members did not believe it because it was almost impossible for them to imagine the one implicated as an agent. Others were bothered.

Annotation: Please confer 1987 Summing up of AHOS, "Maikling pambungad at kasaysayan ng proseso ng kampanyang AHOS", Agosto 1987." What is claimed by T as being cited as "one of the main reasons" is nowhere to be found in the draft rectification document nor in the finalized document. What is stated is the sense of panic and the resulting inability to analyze information objectively. And please understand the sequence of events: wrong line, temporary military success and urban pasiklab, enemy counteractions and setbacks for us, panic and climate of suspicion and finally AHOS.

Before the Ahos campaign was launched, it was brought to the attention of the Deputy Secretary of the Commission who was also in Manila for a series of National meetings. A commission meeting was held in the countryside in September, 1985 without the secretary and deputy secretary who were in the national meeting. Both called for that meeting and the remaining senior cadre, a member of the secretariate, was asked to preside. The commission meeting collectively approved the campaign although some had misgivings due to lack of regular processes and standard procedures in the Party with regards to this matter.

Annotation: The most important datum in the entire paper and the only additional one with regard to AHOS is that "it was brought to the attention" of the deputy secretary of Mindacom before it was launched. Did he approve it? Did he set guidelines? What is clear though is that the caretaker committee or the available Mindacom members decided to launch AHOS. It decided the following: use of "hard tactics" (torture), prejudgment of DPA suspects, two suspects claiming a third person as DPA is sufficient evidence, etc. No member of the Mindacom EC and caretaker committee offered enough objection to oppose or opt out of the criminal violation of due process.

After the national meeting in September, 1985, the senior cadres stayed in Manila to assess the reports of the Ahos campaign together with the KT-KS from October to November. By December, they went back to Mindanao in order to assess better and put a brake to the snowballing campaign. The initial judgement was that the campaign was successful, while excesses were condemned. The PB approved this conclusion. But in the 1990 commission meeting, the final judgement was that the campaign was in itself a grave error which caused untold damages to the Party and the revolutionary movement, despite the fact that some real agents were eliminated. The comprehensive draft summing up paper will provide a basis for a more objective judgement because all the facts are there. It is difficult to imagine whether the so-called "erroneous line of quick military victory" and "wishful [sic] armed insurrection" was one of the root causes of the Ahos debacle because in the first place it still has to be proven whether such an erroneous line really took shape. Perhaps it was more of lack of seeking truth from facts and actual processes due to hysteria, oversuspiciousness, absence of regular processes and procedures in the Party that caused the Ahos campaign to snowball without the tight control of the Commission.

Annotation: The principal leaders of the Minda Commission, the secretary and the deputy secretary are being made to look like innocent angels about AHOS. As T admits earlier, the deputy secretary was informed of it beforehand. During and after the CC plenum in 1985, they received reports about AHOS. At a certain point, they advised the "selective" use of hard tactics. They themselves participated in the extension of AHOS to Luzon in the later part of 1985. B, P, B, T and the like were the least qualified to be in any body that makes a judgment of AHOS. They should have been subjects of inquiry rather than judges. They should have been under preventive suspension rather than continue to be in high Party positions.

Given more facts and better analysis, the Political Bureau can always make a new decision. From 1989 onward, the PB has been in a better position to make a correct decision as a result of the investigation done by Party cadres from the Party center (who have no interest in obscuring the crime) and the new MindaCom and as a result of the absence from the PB of members who have complicity in AHOS. It has taken a long time to make the correct assessment and decision because of the power of some elements to minimize AHOS as a crime and thereby cover up the criminal character and real magnitude.

AHOS is not simply an error of the Party. It is a crime against the Party involving the torture and murder of comrades and other people, more than 950 of them. This is not a small matter to sneeze at. As early as November 1986, AL pressed for a correct assessment of Mindanao situation, including AHOS, when the former secretary of Mindacom was pressing that ceasefire was the way out for the isolated and passive units of the NPA in Mindanao. But some elements in the PB had the power to evade or block the issue even when it was raised in a CC Plenum by a presentation of the letter of AL.

It bears restating that the real and logical sequence of the following events: wrong line, setbacks, panic and climate of suspicion led to AHOS. The Jose Lava adventurism had its own temporary success in the wave of HMB offensives in August 1950. Then, the enemy counterattacked from October 1950 onward. The PB-In was arrested in Manila and the

HMB units in the Sierra Madre were isolated and rendered passive by large enemy operations. After the disaster inflicted by the enemy, the several HMB units went into panic and self-destruction from January 1951 onward.

The regularization of the NPA and reduction of the rural mass base were essentially akin to the Jose Lava line of quick military victory. The sweeping insurrectionist propaganda did not produce any insurrection but the neglect of solid mass organizing. In denying the wrong line that caused the big setbacks already clear in 1984 and, further on, the panic taking the form of AHOS, Taquio falls into the absurd statement that AHOS snowballed "perhaps" because of its own characteristics: such as lack of seeking truth from facts and actual processes due to hysteria, oversuspiciousness, absence of regular processes and procedures in the Party. It is not actually root causes that he is after but Mindacom being absolved of collective responsibility and himself of individual responsibility.

On the question of covering up the mistake of the Mindanao Commission by hitting hard on the boycott mistake of 1986: I think the presentation is also inaccurate. As far as I know the senior cadres from the Mindanao Commission who became members of the PB attacked the boycott policy because of their reaction to one man or a few individuals dictating their will on the majority. They were definitely against the insurrectionary strategy that deviates from the framework of PPW and were not in the thick of things during the Ahos campaign since they were attending a national meeting (as explained earlier). They also perceived that the anti-fascist forces was rising to a dominant position even before November, 1985. One former commission member however wrote out his strong position on the boycott error. He linked the boycott mistake to the "old" strategy, which he thinks should be a thing of the past, and put forward his insurrectionary strategy. But this was never a position of the commission. AL's judgement on this matter is a case of hasty generalization.

Annotation: The former secretary and deputy secretary of Mindacom had the capacity to see the 1986 boycott as an error. But they failed to present to responsible organs that AHOS was in fact a crime of great magnitude against the Party and the people. Failure to analyze the wrong line in Mindanao down to AHOS has allowed the same elements to propagate the same wrong line nationwide, leading to grave losses of mass base and the repetition of AHOS in OPML (though of much lesser magnitude). When the errors of insurrectionism and "regularization" are cited in the case of Mindanao, we do not generalize from what Marty Villalobos or Omar Tupaz has written but from Mindanao Commission documents, such as "Batayan sa Pagpapaunlad..." and "Mga Tala..."

Insofar as Barry is concerned, we know the following: his own variant of blatant anti-PPW and anti-Mao insurrectionism, his laxness and responsibility for the penetration of the Party by enemy agents like Sonny Aragon and others in the so-called Davao counterrevolutionary group (DCRG), his penchant for sweeping propaganda and responsibility for lack of consolidation as pointed out by the criticism of him by the united front secretariat, his membership in the so-called caretaker committee that launched AHOS, and his active participation in the interrogation and mishandling of DPA suspects in Mindanao and Luzon.

AL's judgement regarding the promotion of senior cadres and the promotion of the wrong line on the national level is also inaccurate. The remaining KT members of the commission questioned the decision of the KT-KS/KS of pulling out the secretary and deputy secretary immediately after the end of Ahos. The remaining KT members of the commission were not prepared for the gigantic task of rebuilding. They felt that it was their disciplinary action for the Ahos fiasco that they were forced to assume this gigantic task. Now, whether those who were promoted to the national level promoted a wrong line should be a subject for further study, because this will constitute a gross underestimation of other KT/KS and PB members not coming from the Mindanao Com. If there is really such an erroneous line, other possible sources should

also be traced. It is unfair to throw the full weight of such error or deviation on the Mindanao Commission alone if ever such an error was really committed.

Annotation: Had there been a good factual investigation and analysis of the wrong line in Mindanao and the setbacks already obvious in 1984 due to the wrong line, then it would have been possible for certain elements not to be promoted. They were promoted because they had the reputation of being such great victors in Mindanao. A lot of facts regarding the errors in Mindanao were not available to those in the Party center who nominated them for promotion.

Had there also been a good critique and condemnation of AHOS, then those responsible, up to the level of the former secretary and deputy secretary, would not have been able to form a bloc in the PB to support the nationwide propagation of the wrong line. That bloc no longer exists.

The weight of responsibility for the wrong line and AHOS does not fall equally on all members of the Mindacom from 1981-86, although it is fair to make the critical comment that there was some amount of collective responsibility. Those less or not responsible for the wrong line and AHOS should be exempted from the full weight of responsibility that falls on the 1985-86 Mindacom EC and caretaker committee.

The alleged formation of the erroneous line in Mindanao should be studied further within the context of a revolutionary upsurge and a developing revolutionary situation or as AL calls it in another document: "the revolutionary flow". This particular historical setting raised serious questions to the PPW as particularized in the SCPW and OUT. This fact should not make the Mindanao Commission the sole target of the line of fire. In fact, this should encourage further elaboration of the PPW paradigm in the old Party documents by responding more comprehensively to the questions raised. In the process, a new paradigm will evolve in the sense that it will become an enriched PPW, based on the practice of the Philippine revolution, and more relevant to our current historical, cultural, political economic and military conditions and the international situation. It will also be a new paradigm in the sense that it will have differences with the PPW as expounded in SCPW. The PB clarification on the strategy in 1990 is a very good step forward in this direction.

Annotation: There are three important points raised in the foregoing paragraph. First, there was a "developing revolutionary situation". Second, this "raised serious questions regarding the relevance of protracted people's war as particularized in SCPW and OUT". And third, Mindacom has been made "the sole target of the line of fire". In so many words, we are again being told that the disastrous errors in Mindanao are not after all the main responsibility of the Mindacom but due to the inadequacy of that body of principles called PPW. Deviations were made, especially the depreciation and reduction of solid mass organizing and the eventual isolation of urban UG cadres and the unsustainable large military formations. And we are told to adopt a general attitude of tentativeness, allowing all and sundry to further denigrate and depart from the theory of PPW. We are not to be bothered by the setbacks and AHOS!

Are not these very points raised by T a reflection of the of the erroneous line this
readiness to call PPW as simply a paradigm that had become inadequate and that therefore
needed tinkering!

Since the reestablishment of the P, it has been made clear that the chronic crisis of the semicolonial and semifeudal society is the ground for PPW. This is the situation that is constantly favorable to revolutionary armed struggle. And that situation is ever fluid and goes into fluctuations from period to period above a constant general level of fluidity. The ground for PPW is always there. The subjective forces of the revolution can take advantage

of the objective situation. But they may not be able to take full advantage of it because of errors. Some of those who commit errors probably devote more time to casuistic argumentations over whether the word "flow" refers more to the objective situation or the subjective situation or both.

When the flow of the river (objective situation) is rapid, it does not necessarily mean that all the banqueros (subjective forces) will use it to their advantage. Some of the banqueros will probably just stand by the bank simply debating about the nature and character of the flow, whether their banca is still suitable or they should already get an oceanliner even if they are still far away from the ocean, etc. just as some spend more time inveighing against PPW and wishing for an "insurrection in the medium term".

The nonsensical talk about "new paradigm" and "evolving paradigm" are ill-concealed excuses for the disastrous results of deviations from the line and principles of PPW. At the same time these excuses are attempts to continue undermining and attacking the line and principles.

The basic principles of the Party cannot be outdated, especially because the semifeudal and semicolonial character of our country remains unchanged and is even aggravated. We are not going to change strategy and tactics everytime a part or a member of the Party fancies foreign model (paradigm). We are not going to swing from insurrection to capitulation just because the FSLN and FMLN have done so. These forces have failed to carry out a two-stage revolution (new democratic and socialist) and at this point, it can be said quite conclusively that their adulators can no longer swagger around with their paradigm.

There are lessons to be learned from every revolution but certainly we should not be running after paradigms set by these revolutions. PPW is not just some cut and dried formula, but is a living body of principles that must be creatively applied on concrete conditions. How these are applied should come from concrete analysis of the conditions.

The masterminds and perpetrators of AHOS (like P, T and Barry) attack the theory of PPW as adequate, boast of having improved on it by deviating from it through militarism and insurrectionism and yet blaming it for the gross setbacks already obvious in 1984 and for the AHOS hysteria in 1985.

Regarding T's claim that Mindacom is made "the sole target of the line of fire", we must stress that the rectification document, whether in its draft form or subsequently in the form as adopted, amended and approved by the EC-CC does not spare the central leadership and quite a number of other organs from criticism for major errors. But the question remains why there must be a focusing on the major errors of the Mindacom that have led to disastrous setbacks, panic and AHOS.

To repeat, why is there a focus on Mindacom with regard to the major errors such as "regularization" and "preparing for insurrections" in the cities?

It is important to focus attention on and make the correct analysis and summing up of the 1981-86 experience of Mindanao because for so long the rapid formation of companies, the offensives launched, the rapid expansion ("expansion by fire") has been regarded and still continues to be regarded as exemplary as victorious achievements on the basis of a superficial assessment of the initial victories, apart from the entire process of which these were a part. A correct summing up is necessary, otherwise no lessons will be drawn and there will be -as there have been on an even broader national frame repetitions of the same errors and weaknesses.

We need to focus on a comprehensive summing up of the Mindanao 1981-86 experience as an entire process. As in a game of chess, we need to analyze the opening gambit (victorious offensives in 1982-83 at the price of neglecting mass base building) and its effect on the middle and end game. The incorrect summing up nationalized the errors of "regularization" and "preparing for insurrection" in the "coordinated tactical offensives nationwide" in 1987.

What exactly is this PB clarification on the strategy in 1990? We must distinguish PB from Paco's subjective (of acting as the embodiment of it) or PB decisions from Paco's version of them in 1990.

A sound political, ideological and organizational leadership is one that is always open to an evolving paradigm or in search for more relevant paradigms at different junctures of the historical process. The call for rectification and disciplinary actions are most welcome. But it should not be done in the tone of hunting offenders. I think most, if not all cadres involved in the revolutionary processes we have gone through, are ready to assume responsibilities for their individual or collective actions. The tone or framework for these rectification and disciplinary action is important. It should not sound like a purging of some kind, similar to that of the cultural revolution. If I am not mistaken, Lenin once said that it is a graver mistake to fail to correctly analyze mistakes, than the commission of mistakes themselves.

Annotation: For the entire Party, the rectification movement is an education movement to further strengthen the revolutionary movement. T is probably more sensitive than others criticized because he was a member of the caretaker committee which launched AHOS and had a major and direct responsibility for such a gross crime as AHOS. It is clear that he does not wish this matter to be fully taken up and repudiated for what it is. As a matter of fact, he has not provided us with all the facts that you know about AHOS.

The phrase "cultural revolution" may be a kind of insult that T flings at us. But in frank concrete terms, the Party must really cleanse itself of ideas that lead to disaster and self-destruction and of elements who are responsible for torturing and murdering their own comrades and other people.

IV. My Observations On the Possible paradigm used by AL in Summing up the Revolutionary Experiences

Annotation: These conjectures re the possible paradigm is an attempt to trivialize the whole process of rectification as formalistic copying of the rectification movements undertaken by Mao and the CPC. Taquio tries to draw a caricature. He hopes thereby to trivialize AHOS and continue to spread contempt for Mao and the principles and line of the CPP.

T's discussion of the "possible paradigm" is a very good illustration of what he describes as picking out certain data and fitting them into boxes. He has constructed the small boxes (what he calls the "possible paradigm") from some shreds that he has grasped from his readings on the rectification movements in the experience of the Chinese revolution and he proceeds to force into these boxes some data that he picks out from the rectification document.

By the title of this section, T announces that the entire rectification movement initiated by the Party center is nothing more than one person's pursuit of some foreign paradigm. He suggests maliciously through conjectures that the comprehensive range of the analysis of errors and shortcomings is worth nothing more than copycatting. He sets himself out as an exemplar of what he proposes to be the Party's method of thinking "general tentativeness" and "open-endedness".

Without claiming certainty, I will try to construct the paradigm which I perceive has a big influence on the paper and point out what I think are its possible limitations.

In general, as stated in the paper, the so-called basic principles are used to measure revolutionary practice. On the basis of these basic principles, a general conclusion is made that Party cadres and members who adhered to these basic principles have won great victories while those who deviated from these have caused grave damage to the Party, revolutionary movement and the Filipino people. This of course indicate that the two line framework of Mao that is possibly being used here. It reminds us of the

clash between the Kuomintang line which caused untold sufferings to the Chinese people and the line of Mao (PPW) which won great victories during the Anti-Japanese war.

Annotation: Does T dispute the Party's adherence to certain basic principles as laid down in the Party's basic documents? Is he now a believer in Tales who wants to negate these basic principles?

As the gross errors and deviations are elaborated in the succeeding pages of the paper, which according to him started in Mindanao and was later promoted on the national level due to the promotion of senior cadres of the Mindanao Commission to the national central leadership, the paradigm is further developed as I perceive it. The wrong line identified is characterized as a combination of "wishful armed insurrection" and of "quick military victory" arising from petty bourgeois impetuosity and the lack of a profound grasp of MZD thought and PPW.

Annotation: Although it was a CC plenum that discussed the "necessity of insurrections" (bilang anyo ng pakikibaka na tutulong sa pagpapahina ng reaksyonaryong estado at pagpapalakas ng hukbong bayan), there is no document issued by the CC regarding this. Mindacom issued "Mga Tala sa Estratehiya at Taktika ng ating Digmang Bayan" and "Batayan sa Pagpapaunlad at Papel ng Kilusan sa Puting Purok" elaborating on this concept. The CC had its own share of responsibility for the concept of SCO and the three coordinations. But Mindacom elaborated on these in its own way and carried out its own line in gross violation of the theory of Marxism-Leninism and the theory of protracted people's war.

The accusation that the "wishful armed insurrection" caused too much stress on urban work and only lip service to People's War brings to mind the struggle between Mao and the Returned Students' Faction or the 28 Bolsheviks (led by Wang Ming) which employed a Soviet brand of Marxism with its emphasis on the proletariat and the struggle in the urban areas. Mao's line was accepted by the Party as the better one after the debacle of the Fifth Encirclement campaign which drove the communists from Jiangxi Soviet onto the Long March. This so-called lip service to People's War also appears to be an inversion of the Vietnamese Communist Party's accusation that Maoism puts stress on the peasantry while "it pays lip service to, but demiss in practice, the historic role and mission of the working class."

The so-called "quick military victory" reminds us of the Lilisan line which attempted through military means to capture and control large cities in Southern China. This ended in failure. This wrong line came into being, according to Chou Enlai, due to a low theoretical level (not clear on the concept of revolutionary situation), majority of party members came from petty bourgeois origin, and there was no opposition to it.

If we combine the Returned Students' Faction line and the Lilisan line, we have something like a combination of "wishful armed insurrection" and "quick military victory" line.

The accusation of "wishful armed insurrection" is further traced to the paper's allegation that the Sandinista paradigm was superimposed in Mindanao which gave rise to the insurrectionism. Furthermore, he asserts that certain dramatic events (like the Petrograd and Moscow uprisings, the Vietnamese uprising of 1945, the Tet offensive of 1968, and the Nicaraguan final offensive of 1979) were eclectically taken out of their historical context and gave rise to the formulation of an insurrectionary strategy in Mindanao, counterposed to Mao's PPW. This seems to be given a Philippine version by citing it as similar to the so-called "alsa-puto". On the question of "quick military victory", Armando Liwanag appears to provide a Philippine flavor to the Lilisan

paradigm with an allegation that there was a recycling of the Jose Lava adventurerist line of quick military victory" (the Lava line was guilty of building battalions and companies without painstaking mass work and without an extensive and deep going mass base as foundation). Some data are used to bolster the claim that a "quick military victory" line took shape in Mindanao in the early 80's up to '86 without giving attention to the historical fact of a decade of painstaking mass work and sacrifices in the cs before 1980. However, as it is also implied in the paper, it should be pointed out that the so-called Jose Lava adventurerist line was not exactly the same as the alleged quick military victory line in Mindanao. While the Jose Lava line rejected all forms of alliance, boycotted the 1951 election and proclaimed the hegemony of the P, in Mindanao, there was attention given to urban work, legal alliances, limited participation in bourgeois elections under certain conditions, and the proclamation of the NDF. Armando Liwanag can easily explain this difference because of his accusation that the alleged "wishful armed insurrection" line for the urban took shape in Mindanao.

Annotation: Continuous mass work is demanded by PPW. If mass work is conducted in a decade, it does not mean that in a subsequent period of building large military formations mass work is going to be reduced or sacrificed in favor of the military formations.

Is T trying to claim that no errors with regard to urban work, legal alliances, limited participation in elections, etc were committed in Mindanao? To correct the wrong info he gives re the Lava leadership, lest it be believed: The Jose Lava leadership heavily banked on an alliance with Laurel's Nacionalista Party and the pledge of Laurel to join in an armed uprising. With regard to the hegemony of the Party, is Taquio trying to tell us that this was rejected in Mindanao? Every Party member must assert the Party's leadership in the revolution, otherwise, if it is laid aside, what kind of revolution are we after? Is there a contrast intended regarding Jose Lava's "proclamation of the hegemony of the Party" and what T claims as "proclamation of the NDF" in Mindanao? Does he mean that the "proclamation of the NDF" is a rejection of the vanguard role of the working class? Is this the kind of thinking for a cadre assigned by the proletarian party to united front work?

By way of summing-up, the possible paradigm used appears to be the Chinese experience under Mao with some elaboration. This is further indicated by the call for a rectification campaign at the end of the paper. Rectification campaigns were developed by Mao because of his conviction that the Communist party itself needed to undergo periodic rectification to eliminate ideological deviations and to educate cadres on the policies and strategy of the Party. The persistence of class contradictions within the Party even after victory was the rationale behind these campaigns.

The paper's call for rectification reminds me of the first major rectification campaign of Mao held in the Yanian period between 1942 and 1944. During the war years the party had grown so rapidly and the ideological level of many new cadres was quite low.

If such a paradigm as outlined above is used in a manner that only the data that can fit into the framework are used, the conclusions might not correspond to the actual facts and processes. We might be forcing the data into the boxes and only the boxes are seen. The excesses of the cultural revolution point to the fact that Mao himself violated the principle of "seeking the truths from facts" by limiting himself only to data which confirmed his hypothesis. Grasp of particular laws that developed in the Mindanao experience which are important for the organic enrichment of the theory of Philippine revolution might be lost.

Annotation: What is this sweeping judgment of Mao? The lengthy references and misinformation about Mao and the Chinese experience are nothing but a futile attempt to attack the rectification movement as nothing more than a formalistic copying of Mao and Chinese revolution.

The possible paradigm is very good in the sense that it facilitates the summing up of experiences which has long been neglected by the national central leadership. But while there might only be tendencies towards the so-called wrong lines, we might be too rush to conclude that such a wrong line took shape in the Mindanao experience and has grown to a monstrous error. Some valuable lessons might be missed if investigation is not made more thorough and encompassing. As already stated earlier there are existing draft comprehensive summing up of the Mindanao experience since 1971 to 1979 and since 1981 to 1989 and other regional summing up papers which should be studied more thoroughly before jumping into conclusion. The leading participants in the major processes being summed up are still alive and they deserve to be consulted or be allowed to participate in the summing up.

Annotation: AL is not ignorant of these "existing draft comprehensive summing up of the Mindanao experience"; as a matter of fact these are the basis for the rectification document's assessment of the Mindanao experience. What is the purpose of this wild insinuation that the rectification document is baseless?

Secondly, Armando Liwanag does not subject to critical analysis policies issuing from the national leadership since 1978 and their effects on the territorial commissions and regions. The concept for example of the three strategic combinations, of regular mobile warfare, SCO and of uprisings originated from the national center. These developments indicate that the old documents were inadequate in answering specific questions brought about by the further development of the revolutionary process.

Annotation: Better read the rectification document as finalized. The document as adopted, amended and approved by the KT/KS points out that the embryonic ideas emanated from the Party center (three strategic coordinations). But it should be pointed out that these ideas were tentative to the extent that nothing written about it came from the CC. It was Mindacom that elaborated on and issued documents to propagate these ideas. It was MindaCom that carried out the wrong line it wilfully adopted.

The Mao model might be the most relevant to a semi-colonial and semi-feudal country, which this was particularized in the Philippines in PSR, SCPW, and OUT. But at a certain level of development of the revolutionary process faced with a developing revolutionary upsurge and the possibility of a maturation of a revolutionary situation, these documents were found inadequate to provide all the hints or guideposts for a more effective specific methods. This is the reason why there was a search for other models which might be able to provide clearer hints and better framework in the search for specific methods in the conjuncture. These considerations must be included for a more encompassing and objective summing-up.

Annotation: Here we have again the imprecise term "Mao model" that leads to T's confusion about the body of principles drawn from the experience of the Chinese revolution that in turn drew from those of earlier revolutions in the history of class struggles. Mao's and the CPP's writings about people's war were considered inadequate and giving no detailed instructions for the Mindarom. So, innovations (deviations in fact) were made on the line and strategy and tactics of people's war. What are the consequences? We are now even more in the stage of strategic defensive because of the setbacks in Mindanao and nationwide as a result of the wrong line propagated by the promoters of "regularization" and insurrectionist mentality.

Even at our proudest, we claimed no more than 25 percent of the population under organs of political power (with only 10 percent of the rural mass base of the claimed 7 million in MOs); and we had no more than 8000 HPRs. What makes T think that in 1986, as now after the setbacks, CPP documents explaining the basic class principles and the strategy and tactics of PPW have become outdated and inadequate and therefore need "innovation" (in fact deviation)? What we need is concrete application of the basic principles and the general line, not "innovations" which are in fact deviations.

The great bourgeois-liberal Tales Duhaylunsod may become bored with such basic principles of Marxism-Leninism as vanguard role of the Party, democratic centralism, socialist future, etc. But the big compradors and landlords of this country are never bored with keeping the people in semicolonial and semifeudal bondage and with holding firmly on to their joint class dictatorship.

MGA PANGUNAHING KONGKLUSYON SA PANGKALAHATANG KALAGAYAN

I. OBHETIBONG KALAGAYAN

1. Lumalala ang pagkakalantad at pagkakahiwalay ng rehimeng Aquino bilang gubymong papet: reaksyunaryo at bulok na wa lang saligang ipinagkaiba sa bumagsak nang pasistang diktadurang Marcos.

2. Hindi nariresolba ang mga paksyunal na tunggalian ng mga reaksyunaryo. Palaging nakaambang sumambulat ang marahas na banggaan nila laluna kapag may kapuna-punang paglakas ang mga protestang masa at may malalaking tagumpay ang rebolusyonaryong armadong pakikibaka.

3. Sa likod ng umiiral na mga burges na proestong konsti tusyunal, patuloy ang pag-igting ng militarisasyon at ang paglakas ng pasismo.

Patuloy ang pagpapalaki sa pasistang militar, ang pagtatam bak ng tropa sa iba't ibang bahagi ng kanayunan at maging sa mga syudad, ang malawakang pagbubuo ng mga CAGU at vigilantes at ang pagpapaigting ng mga operasyong brigada at kampanya sa gradual constriction. Patuloy na malaganap ang pwersahang ebakwasyon, pagkontrol sa populasyon at pagkain, masaker, salvaging, tortyur, iligal na pag-aresto at iligal na paghalughog at pagkumpiska.

Malupit na sinusupil ang masa at ang mga progresibo't demo kratikong pwersa sa pamamagitan ng kumbinasyon ng lantad at upisyal na pananalakay ng AFP at sikreto at di upisyal na pandarahas ng mga CAGU, vigilantes at death squads.

Sa udyok at sa tulong ng imperyalismong US, pinag-iibayo ng papet na rehimeng Aquino ang total war para "durugin" ang rebolusyonaryong kilusan sa tatlong taon. Itinotodo ng US ang pagpapaigting ng kontrarebolusyon habang lumalapit ang tanging ng mga baseng militar.

Samantala, ang rehimeng Aquino ay nagmamadali ring makapin sala nang mora! sa kilusan lalun'at bumibilis ang pagkatibag ng kanyang katayuang moral at pulitikal.

Palaki nang palaki ang nilulustay na pondo, tauhan at kagamitan sa total war ng rehimeng US-Aquino, pati ang dislokasyon at kahirapang idinudulot sa masa sambayanan. Kaya naman bumibilis ang pagkakalantad ng papet na rehimen at tumatapang ang paglaban ng mamamayan.

4. Pinabibilis ng sabwatang US-Aquino ang mga maniobra para mapanatili ang mga baseng militar nang lampas sa 1991. Ang nakatakdang dalaw ni Aquino sa US ay tiyak na susundan ng mas malalaking hakbang para lutuin ang pananatili ng mga base.

Ikinakasa na agad ang pagsisimula ng negosasyon. Malamang din ang reperendum para madaliin ang bagong kasunduan.

5. Muling tumitindi ang krisis sa pinansya. Ang pagkabangkrap ng gubyrmo at ekonomya ay pinalala pa nang walang ti gil na pagwaldas ng limitadong pondo at rekurso sa pagsiserbisyo sa dayuhang utang, paggugol sa militarisasyon at total war

at pagpapasasa sa korupsiyon at mga luho.

Kahit ang ipinagyayabang na paglaki ng GNP ay dagdag sa krisis. Ang panandaliang kasiglahan ay artipisyal na nitikha ng paglaki ng konsumo ng gubyerno na tinutustusan ng higit pang depisit na paggasta at publikong pangungutang.

6. Higit na lumalalim ang diskuntento ng masa ng sambayanan. Nagpapahiwatig ng ibayong pagtindi at paglakas ang mga protesta at pakikibakang masa.

Namumukod ang pagtalim ng mga ispontanyo at organisadong pakikibaka ng mamamayan laluna sa mga unang buwan ng 1989. Masigla ang mga pakikibakang pang-ekonomya, gayundin ang mga protestang pampulitika.

Patuloy ang pagsama ng pamumuhay ng malawak na masa habang lantad na nagpapasasa ang malalaking kapitalistang dayuhan at lokal, malalaking panginoong maylupa at malalaking burukratang kapitalista.

Higit kailanman sa nakaraan, ang mga pundamental na usaping pambansa at demokratiko ay napakatalas na nakahapag sa buong sambayanan.

Hindi pa matiis ang mga kabulukan ng kasalukuyang sistema. Patuloy na lumalawak ang hanay ng mamamayang nagtataguyod at sumusuporta sa pakikibakang pambansang demokratiko.

Para lubos na masamantala ang mainam na kundisyon at maisulong ang diskuntento at pakikibaka ng masa sa wastong direksyon, kailangan ang matamang pansin ng Partido sa pagpapalakas ng propaganda at ahitasyon, pagpapalawak sa mga organisasyong masa at lahatang-panig na pagkonsolida sa mga rebolusyonaryong pwersa.

7. Kahit sa mga panggitnang pwersa, ang Cory magic ay tuluyan nang naglaho. Nakikita nilang walang ipinagkaiba ang rehimeng Aquino sa diktadurang Marcos sa usapin ng pasismo at katiwalian sa gubyerno. Binitiwang rin nila ang pag-asang mamamayani sa kasalukuyang rehimen ang "people power" at ang tunay na pagmamalasakit sa interes ng nakakarami.

Mas makabuluhan pa ang pagbabago sa aktitud at timpla ng mga progresibong elemento at mga opinion leader nila. Dati-rati'y madalas nilang sabihing "pagbigyan muna natin si Cory. Ngayon, aktibo nilang binabatikos ang reaksyunaryong tindig ng rehimen sa repormang agraryo, base militar ng US at pandidikta ng IMF. At nagiging bukas uli sila sa mga paliwanag at panawagan ng mga rebolusyonaryo.

Gayunman, nananatiling malakas ang gayuma ng repormismo sa mga panggitnang pwersa. Karamihan sa kanila ay naniniwala na maaari pang ipaglaban ang makabuluhang pagbabago sa lipunan sa loob ng napakakitid nang "democratic space" sa ilalim ng rehimeng Aquino. Tinatalaban pa rin sila ng antikomunistang pananakot.

8. Sa kabuuan, patuloy na lumalala ang krisis sa ekonomya, pulitika at lipunan ng naghaharing sistema. Patuloy ang pagtindi ng mga saligang kontradiksiong pambansa at demokratiko, patungo sa ganap na resolusyon. Malaki at pukpukan ang mga labanang namumuo sa pagitan ng rebolusyon at kontrarebolusyon, ng reaksyon at sambayanan.

II. ANG REBOLUSYONARYONG KILUSAN

1. Ang Partido at rebolusyonaryong kilusan ay walang humpay na nagpupunyagi sa pakikibaka, nag-iipon ng lakas at nagpapalawak ng pamumuno sa mamamayan.

Bagamat todo at walang patawad ang pananalakay ng rehimeng US-Aquino, nakapreserba ng sarili ang mga rebolusyonaryong pwersa. Higit pa, nasustini ang maunlad na antas ng pakikidigmang gerilya at ang masigasig na mobilisasyon ng mamamayan sa mga pakikibakang pulitikal at ekonomiko.

Pangangarap nang gising ang ambisyon ng rehimeng US-Aquino na durugin ang kilusan sa tatlong taon.

Gayunman, ang Partido at rebolusyonaryong kilusan ay may mga panloob na kakulangan at kahinaan, mga dati at bagong problema, na sagabal sa matatag at tuluy-tuloy na pagsulong at nagiging malaking sanhi ng mga bulnerabilidad sa mga atake ng kaaway.

Pangunahin dito ang matagal nang kapabayaan sa konsolidasyon sa ideolohiya, pulitika at organisasyon ng Partido. hukbong bayan at baseng masa. Dati, ang kapabayaan ito ay natatapan ng mabilis na paglawak, tuluy-tuloy na paglaganap ng pakikidigmang gerilya at pag-igting ng mga pakikibakang pampulitika hanggang bumagsak ang pasistang diktadurang Marcos

Pero sa nakaraang tatlong taon, mas maring naramdaman ang mga negatibong epekto ng pagkukulang sa internal na konsolidasyon. Buu-buong tipak ng mga larangang gerilya ang nabitiwan dahil sa kasalatan ng mga kadre sa gawaing lokal, kapabayaan sa konsolidasyon ng baseng masa, pagtalilis sa kaaway, di mabisang paggabay sa masa sa panahon ng intensibong kampanya ng pananakot at panggigipit ng kaaway at mga pagkakamali sa gawaing masa at gawaing militar. Malaki rin ang kahinaan at kakulangan sa pamumuno ng mga komite ng Partido sa antas ng probinsya at mas mataas pa.

Sa kabuuan, malaki ang mga kakulangan at kahinaan ng Partido, hukbong bayan at baseng masa sa mga pundamental na gawain at rekisito sa ideolohiya, pulitika at organisasyon. Dapat ding ibayong pasinsinin at patibayin ang Partido at iba pang rebolusyonaryong organisasyon para makayanan ang di hamak na mas mabigat na mga tungkulin sa pagsusulong ng digmang bayan sa mas mataas na istrachikong antas.

Sa kasalukuyan, konsolidasyon ang kagyat na pangkalahatang diin sa gawain ng Partido. Dapat mapagpasyang pangibabawan ang mga kahinaan dito habang nagpupursigi sa masiglang pakikidigmang gerilya at aktibong pamumuno sa mga pakikibakang pang-ekonomya at pampulitika ng masa.

2. Sa kabila ng programa at panawagan sa mapangahas na pagpapalawak, ang kasapiang ng Partido ay bumagal ang paglaki noong 1987 at tuluyang lumiit ng ilang libo noong 1988. Ang problemang ito ay mahigpit na nakaugnay sa mga problema sa gawaing masa at sa mahinang organisasyon ng Partido laluna sa antas ng distrito at seksyon.

Sa kabuuan, mahina ang mga organisasyon ng Partido at salat sa pagsasanay, kaalaman at gabay ang mga kadre sa mga seksyon at distrito. Marami-rami rin ang mahihinang komite sa antas ng rehiyon, probinsya at larangan. Kapag tinamaan pa

ang kasalukuyang bag-as ng mga namumunong kadre sa mga rehiyon, lalo pang mararamdaman ang pagbaba sa kalidad ng pamu muno at lalong mahihirapan ang paghanap ng mga kapalit.

Nakakabahala ang pagliit ng pwersang kadre ng Partido sa nakaraang tatlo o apat na taon. Relatibong malaki ang bilang ng mga nalagas dala ng mga atake ng kaaway, mga pagkakamali sa kampanyang anti-impiltrasyon, panlalamig at pangkalaha tang kasalatan sa pangangalaga at pagsasanay sa idolohiya. Kapansin-pansin din ang di magandang mga tunguhin sa istilo ng pag-aaral, paggawa, pamumuno at pamumuhay ng marami-raming kadre ng Partido.

Mula sa pambansang antas pababa, malaki ang mga kahinaan sa pagsisiyasat, pag-aaral ng teorya, paglalagom ng mga karanasan, pagwawasto ng mga pagkakamali at pagkukulang, paglilinaw ng direksyon ng pagkilos at pagtatakda ng mga tamang pamamaraan para matupad ang mga tungkulin. Kaya bagamat determinado at mapagpursigi ang mga kadre ng partido, marami ang nababagahe ng mga problema sa aktitud at nahihilang sinisismo.

Dapat iwasto ang mga prayoridad at istilo ng pamumuno ng mga namumunong komite at kadre ng Partido. Maraniing nakakataas na mga komite at kadre ng Partido ang labis na umaasa sa mga ulat, hindi tuwirang nagsisiyasat sa kalagayan ng masa at mga gawain at hindi tuwirang lumalahok sa paghahanap at pagsubok ng mga solusyon sa mga suliranin. Tuloy matagal at mabagal ang paglutas ng maraming suliranin.

Usapin din sa ilang lugar ang matagal na panahong wala sa saklaw ang mga namumunong kadre. May mga pagkakataong humaharap ang organisasyon sa malakihang problema at kagipitan pero hindi madama ang pamumuno at paggabay ng mga nakakataas na komite ng Partido.

Kailangang mag-organisa sa antas ng mga rehiyon, teritoryo, at buong bansa ng mga partikular na pagsisikap, mga natatanging pagtitipon at mga kumpercnsya para malagom ang mga karanasan at mabigyan ng wasto, mas matatag at mas malinaw na direksyon ang mga pangunahing linya ng gawain.

Kailangan ding buuin ang makinarya sa gawaing edukasyon, gumawa ng mga plano sa edukasyon at pagsasanay, at pasiglahin ang pag-aaral sa teorya.

Isa pang kagyat na tungkulin ang pag-aayos sa pagbabase at seguridad ng mga namumunong komite. Malaki ang pinsala at dislokasyon ng mga namumunong komite dala ng mga atake ng kaaway. Sa nakaraang ilang taon, lumaki ang bulnerabilidad ng mga namumunong komite at kadre sa pag-atake ng kaaway dahil sa mga pagkakalantad, mga pagluluwag sa seguridad at pagbabase sa kalunsuran.

Bukod sa mas mahigpit na pagpapatupad sa mga tuntunin sa kilusang lihim, kailangang ayusin ang pagbabase ng mga namumunong komite. Mahalaga ito sa pagtiyak sa seguridad at istabilidad ng mga sentro ng pamumuno, gayundin sa pagpapaunlad sa istilo ng pamumuno.

3. Matagal-tagal nang may mga bara sa pagpapaunlad ng baseng masa sa kanayunan. Kahit noong mga taon ng mabilis na paglawak ng mga laragang gerilya, kapansin-pansin ang mababang antas, maliit na kasapian at mabagal na paglawak ng mga organisasyong masa sa kanayunan. Noong 1988, malaki ang tipak na nawala sa

kabuuang bilang ng organisasyong masa sa kanayunan. Ang kabuuang bilang ng mga baryong saklaw ay lumiit din ng ilang daan pagkaraang bumagal ang pagdami noong 1986 at 1987.

Noon pang 1985, higit na lumala ang mga problema sa gawaing masa sa kanayunan. Sa Mindanaw, nadisorganisa at nagulo ang baseng masa bunga ng mga pagkakamali sa kampanyang anti-impiltrasyon. Sumunod ang pananalasa ng mga vigilantes na kumain sa kalakhan ng mga sonang gerilya sa mga tabing-haywey at kapatagan noong 1986 at 1987. Kahit mas maliit ang bilang, nagpatuloy ang pagkabawas ng mga baryong saklaw nitong 1988 bunga naman ng pambobomba at panganganyon para pwersahang palikasin ang masa sa mga interyor na bahagi ng mga larangang gerilya.

Noong 1986 at 1987, lumiit ang saklaw ng mga larangang gerilya sa Kabisayaan at Timog Katagalugan nang bumira ang kaaway ng mga laking-brigadang operasyon at malawakang pagtatayo ng mga vigilantes. Gayunman, ang pagkitid sa Mindanaw, Kabisayaan at Timog Katagalugan noong mga taong ito ay nabawi ng malaking paglawak ng saklaw at mga organisasyong masa sa Hilaga at Gitnang Luzon.

Nitong 1989, naging negatibo ang kabuuang tunguhin sa bilang ng baryong saklaw at organisadong masa dahil bukod sa patuloy kahit mas maliit na pagkitid sa Kabisayaan at Mindanaw, malaki ang mga pinsala sa mga larangang gerilya sa Hilaga at Gitnang Luzon. Hindi pa kuenta rito ang mga pinsalang likha ng mga pagkakamali sa anti-impiltrasyon sa Timog Katagalugan.

Liban sa mas matinding atake at presyur ng kaaway, ang mga pangunahing dahilan ng pagkitid ng mga larangang gerilya ay ang pagtalilis at mababang kakayahan ng mga kadre at armadong yunit na naiwan sa mga lokalidad, kakulangan ng pag-asikaso sa rebolusyong agraryo at mga problema ng masa, kapabayaang pagtataas sa antas ng kamulatang pampolitika at organisasyon ng masa, mga pagkakamali sa pakikitungo sa masa at mga pagkakamali sa mga operasyong militar (di aktibo, mga pagkabigo o di kaya'y maling target).

Hindi mahigpit na napanghawakan ng mga nakakataas na komite ng Partido ang mga tungkulin at suliranin sa konsolidasyon ng baseng masa sa kanayunan. Matagal nang nararamdaman ang mga iyon pero walang gaanong pag-unlad sa pag-aaral at laluna sa gawa. Lubhang nahuhuli ang pag-asikaso rito kung ihahambing sa paglalagom ng mga karanasan at pagpapaunlad ng mga gawain at mga pamamaraan sa larangang militar.

4. Bagamat hindi sa tantos na gaya ng mas naunang mga taon, patuloy na dumami at lumakas ang sandata ng hukbong bayan. Patuloy na masigla at malaganap ang mga taktikal na opensiba ng hukbong bayan. Dumami rin ang nakatayang kumpanya sa mga rehiyon, bunga ng patakaran at plano na nagbigay-diin sa pagbubuo at pagpapaunlad ng mga pormasyong kumpanya.

Upang mabalanse ang mga pangunahin at sekundaryong pormasyon, nanawagan ang KP-KS noong 1988 ng pagbibigay ng karampatang pansin sa pagbubuo ng mga lokal iskwad at platung gerilya. Pero sa praktika, patuloy na tumaas ang antas ng relatibong konsentrasyon ng mga pwersa sa mga pormasyong kumpanya.

Sa pagpapalakas ng mga pangunahing pormasyon at pagpapaunlad ng kakayahang mandurog ng hukbong bayan, umabot pa ang ilang rehiyon sa

pagkokonsentra ng malaking bulto ng pwersa sa ilalim ng mataas na kumand at sa labis na pagpapaliit ng pwersang nakatalaga sa gawaing masa.

Samantala, bahagyang-bahagya lamang ang nadagdag kundi man nabawasan pa ang pwersa ng mga lokal na gerilya. Sa maraming lugar, ang pagbubuo ng mga dagdag na yunit ng lokal na gerilya ay iniisa sa napapalitaw na mga riple, bagay na may pagliit din sa nakaraang taon.

Napatunayan sa karanasan na pinakamainam na mayroong mga pormasyong kumpanya na nagsisilbing sentro de grabidad ng mga pwersang gerilya sa isang larangan. Malakas ang tendensyang mawalan ng inisyatiba ang hukbo kapag nakakalat ang lahat ng pwersa sa mga iskwad at platoon.

Pero hindi rin naman mainam ang labis na konsentrasyon ng mga pwersa sa mga pangunahing pormasyon. Kailangang bigyan ng karampatang pansin ang mga lokal na pwersang gerilya at tiyaking tuluy-tuloy na may umuunang-umang sa mga gawaing militar sa mga openg laluna sa kasalukuyang kalagayang tinutudla ng mga intensibong operasyong militar at psywar ang baseng masa at mga organisasyon ng Partido sa mga lokalidad.

Sa umiiral na di mahusay na balanse ng mga pangunahin at sekundaryong pormasyon, masasalamatin din ang mga problema sa pagbalanse ng gawaing militar at gawaing pampulitika ng hukbo. Kung hindi man talagang wala, napakaliit ng panahon at pansing inilalaan ng mga yunit gerilya sa gawaing masa at gawaing pampulitika. Sa gayon, malaking bahagi ng buong-panahong pwersa ang hindi namomobilisa sa tuwirang pagpapaunlad ng baseng masa. Pumupurul din ang kamalayang pampulitika ng mga pinuno at mandirigma at lalong lumalakas ang ilang negatibong tendensya sa loob ng hukbo.

Tumitingkad din ang problema ng hukbong bayan sa pagrerekrut ng mga upisyal at mandirigma. Sa unang pagkakataon, maraming lugar ang nagkukulang sa tauhang hahawak sa riple. Malinaw na sukatan ito ng laki ng kasalukuyang problema sa baseng masa.

Malaki rin ang trabaho sa paglalagom ng mga karanasan sa pormasyong kumpanya at sa armadong pakikibaka sa kabuuan. Kailangang mas malalim na linawin ang direksyon at katangian ng pagsulong ng digmang bayan sa kagyat at malayong hinaharap.

Hindi rin dapat bitawan ang hakbang-hakbang na paglutas sa mga problema sa lohistika, malalakas na sandata, support services at pagsasanay.

5. Sa kalunsuran, patuloy na masigla ang mga welga at mga pampulitikang pagkilos ng mga manggagawa. Aktibo sa mga pampulitikang protesta ang mga kabataang istudyante kahit hindi pa nakakalampas sa pagkitid ng kinikilusan at paghina ng mga organisasyong ligal at ilegal noong 1985-1987.

Naging dagdag na pabigat sa kilusan sa kalunsuran ang mga dislokasyong likha ng takutan at mga pagkakamali sa anti-impirasyon. Kaya lalong humina ang kilusan sa mga komunidad na bago pa ang 1988 ay namumroblema sa mga atake ng mga vigilantes at death squads, paghina ng mga ligal na organisasyong pulitikal at sa pagkitid ng kuneksyon sa masa ng maralitang lunsod. Lalong humina rin ang organisasyon ng Partido sa hanay ng kabataang istudyante.

Sa labas ng NCR, hindi pa rin nakakaahon ang kilusan sa kalunsuran sa Mindanaw mula sa mga pinsalang bunga ng AHOS at pananalanta ng mga vigilantes noong 1985 hanggang 1987. Ginulo rin ng mga takutan at pagkakamali sa anti-impiltrasyon ang kilusan sa kalunsuran sa Timog Katagalugan at Gitnang Luzon.

Ang patuloy na pagsulong at paglakas ng kilusang manggagawa ay bunga ng malawak at malalim na ugnay sa masa at aktibong pamumuno sa mga pakikibakang pang-ekonomya at mga pakikibakang pampolitika ng uri. Totoo rin ito sa kilusan ng ilang sektor, gaya ng mga guro, empleyado ng gubyerno at sektor sa kalusugan.

Bunga ng mga internal na kahinaan sa konsolidasyon sa ideolohiya, pulitika at organisasyon ng Partido at mga rebolusyonaryong samahang masa, naging mabigat na problema ng mga kilusan sa kabataang istudyante at maralitang lunsod ang pagsustini ng wasto at matatag na pamumuno sa mga pakikibaka ng masa sa sektor, gayundin ang aktibong pakikitunggali sa mga repormista, populista at parlamentaristang tunguhin na lumaganap at lumakas sa kalunsuran.

Sa kabuuan, malaki ang gawain sa internal na konsolidasyon at pagpapalawak at pagsustini sa pampulitikang edukasyon, propaganda at ahitasyon sa masa.

Kahit sa kilusang manggagawa, lubhang nahuhuli ang konsolidasyong pampolitika sa mga unyon, ang pagbubuo ng Partido at ang edukasyon at pagsasanay sa mga kadre at aktibista. Lubhang mababa ang antas sa teorya at pulitika ng mga lider, kadre at aktibistang manggagawa kung ihahambing sa masasalimuot na usapin sa pamumuno ng kilusang manggagawa, sa laki ng pangangailangan sa pambansang pagtatalaga ng mga kadre at aktibista laluna sa kanayunan, at sa pakikitunggali sa mga reaksyunaryo't dilawan, gayundin sa sarisaring tunguhing ekonomista, repormista at parlamentarista.

Isa pang problema ang pakikibaka sa mga vigilantes at death squads sa kalunsuran. Kailangang sinupin ang pangangalaga sa seguridad ng mga pwersa sa mga syudad. Kailangan din ang tamang kumbinasyon ng mga pakikibakang masa, aksyong militar at propaganda para ilantad ang mga vigilantes at pagbayarin nang mahal ang rehimens ng US-Aquino dahil sa mga ito.

6. Noong 1988, may pangkalahatang pagsigla ang paglahok ng mga panggitnang pwersa sa mga pakikibakang pang-ekonomya at pampolitika. Sa lahat, pinakamasigla ang mga sektor na gaya ng guro, empleyado ng gubyerno at kalusugan sa pagpupursigi noong mga nakaraang taon sa mga pakikibakang pang-ekonomya at sa pagpapalawak ng organisasyong masa at alyansang ligal.

Subalit hindi pa rin bumabalik ang dating sigla ng mga panggitnang pwersa na lumahok sa mga multisektoral na mobilisasyon na nagdadala na isyu ng buong bayan o ng nakakaraming masa ng anakpawis. Maigi na kung makapagpadalo ng isang daan sa ganitong mobilisasyon gayong libu-libo ang napapakilos sa mga sektoral na pakikibakang pang-ekonomya at demokratiko.

Ipinapakita nito ang malaking pangangailangan sa pampulitikang konsolidasyon ng mga organisadong pwersa at mas masigasig at mas mahusay na pagpopropaganda at pag-oorganisang pambansa-demokratiko sa hanay ng mga panggitnang pwersa.

Ang pagbubuo ng NDF sa pambansang antas, at ang mga gawain niyon sa representasyon, layason at propaganda ay dumanas din ng mga dislokasyon bunga ng

mga atake ng kaaway. Hindi rin agad naharap at naupuan ang plano at paraan ng pagpupursigi sa mga gawain sa bagong kalagayan.

Gayunman, mahalaga ang pormal na pagkakabuo at paglakas ng CPDF, at may mga pag-unlad din sa pagbubuo ng NDF sa mga rehiyon. Ang masiglang pagbubuo ng NDF ay nahahadlangan din ng mga problema sa pagsasaayos ng mga lihim na samahang masa at mga pinsala sa pamunuan ng Partido sa mga rehiyon.

Kailangang higit pang patatagin at linawin ang wastong pakikitungo at pagdadala sa usapin ng negosasyong pulitikal, ceasefire at kapayapaan. Dapat ipirmi ang mga paninindigan at taktika batay sa paglalagom ng mga karanasan. Dapat ding ayusin ang koordinasyon sa mga nasa labas ng bayan.

Nararapat magpursigi sa pagtatayo ng national Delta structure habang patuloy na pinapalamnan ang istruktura nito sa pagitan ng pambansang istruktura at batayang antas.

Nararamdaman na rin ang pagnipis ng mga kadreng may kaalaman at kasanayan sa gawain sa pakikipagkaisang prente dahil sa tama ng kaaway at kakulangan ng pagsasanay.

Ang kahalagahan ng pagpapalawak at pagpapalakas ng ligal at ilegal na makinarya sa gawaing propaganda ay matagal nang natukoy at naidiin. Hanggang sa ngayon ay walang gaanong pagsulong dito.

Dapat ayusin na ito at ituring na isa sa pinakamahalagang tungkulin na may malaking kabuluhan taktikal at istrategiko.

8. Patuloy ang ating pagpapalawak ng relasyon sa ibang partido, gubyerno at kilusan. May ilang mahalagang pagsulong dito pero malayo sa antas at bilis na ating nais.

May mga panimulang tagumpay sa pagbubuo ng internasyunal na prente laban sa mga baseng militar at panghihimasok ng US. Kailangan ang follow-up at pagkokonsolida sa mga ito.

Ang organisasyon ng Partido sa gawaing internasyunal ay tinamaan din ng ilang problema sa seguridad at mga epekto ng takutan sa anti-impiltrasyon.

KP-KS
Abril 1989

ILANG PAGLILINAW SA MGA TUNGKULIN NATIN

Upang magabayan ang Partido, ang huling pulong ng KP-KS ay gumawa ng sumusunod na mga paglilinaw sa konsepto ng pagsulong ng digmang bayan, mga pangunahing tungkulin batay sa pag-unlad ng digmang bayan, mga pangunahing tungkulin batay sa pag-unlad ng sitwasyong pampulitika, pagwawasto ng mga pagkakamali at pagkukulang, at konsolidasyon ng Partido.

A. Mga pagbabago at paglilinaw sa konsepto ng pagsusulong ng digmang bayan.

Sa yugto ng istrategikong depensiba, ang kabuuang tungkulin ay ang pagpapalakas sa mga rebolusyonaryong pwersa at ibayong pagpapahina sa kaaway upang mabago ang balanse ng pwersa sa pagitan ng rebolusyon at kontrarebolusyon. Nilinaw ng KP-KS noong 1989 at higit pang pinalalim sa huling pulong nito noong maagang bahagi ng 1990 na matutupad ang istrategikong tungkuling ito sa pamamagitan ng kumbinasyon ng tatlong mahalagang sangkap: ang ma laganap at masinsing pakikidigmang gerilya sa buong bansa, ilang elemento ng regular na pakikidigmang makilos, at malawakang rebolusyonaryong kilusang masa at mga pag-aalsang bayan.

Ang dating konsepto natin sa pagtupad sa istrategikong tungkulin sa istrategikong depensiba ay umiinog sa pagpapalitaw at pagpapaunlad ng mga regular na pwersang makilos at mga baseng purok na magsisilbing likuran ng mga regular na pwersang makilos. Ang regular na pakikidigmang makilos ang dudurog sa malalaking tipak ng armadong lakas ng kaaway at gaganap ng mapagpasyang papel sa pagbabago ng balanse ng mga pwersang militar sa pagitan ng rebolusyon at reaksiyon.

Sa ikatlong subyugto ng istrategikong depensiba, na tinawag na subyugto ng istrategikong kontraopensiba, lilitaw ang mga regular na pwersang makilos, pauunlarin ang regular na pakikidigmang gerilya at sa pagpapaunlad ng baseng masa at rebolusyonaryong kilusang masa habang ginagamit na kakumbinasyon ng mga itoang ilang elemento ng regular na pakikidigmang makilos.

Dito binibigyang-diin ng KP-KS ang mahalagang papel ng kilusang masa at mga pag-aalsang bayan sa pagpapahina at pagbuwag sa mga pwersa ng kaaway at ang mapagpasyang papel ng mga ito sa pagtugon sa mga reksitong pulitikal, kultural at ekonomiko ng pagsulong ng digmang bayan sa mas mataas pang mga istrategikong antas hanggang sa istrategikong opensiba at ganap na tagumpay.

Mapagpasya pa rin ang armadong pakikibaka upang makamit ang pagbabago sa pangkalahatang balanse ng mga pwersa. Ngunit ang kilusang masa ang tumitiyak sa lawak at lalim ng base at suportang masa na salalayan ng paglakas ng mga armadong pwersa ng rebolusyon. Bukod sa tuwirang ambag nito sa pagpapahinaw sa kaaway at pagpapalakas sa rebolusyon, ang kilusan at pakikibakang pampulitika ay tumutulong din upang pag-ibayuhin ang bisa at mga tagumpay ng armadong pakikibaka.

Ang pag-igpaw ng digmang bayan mula sa istrategikong opensibo patungo sa istrategikong pagkapatas at makakamit sa pamamagitan ng kumbinasyon ng malawak at masinsing pakikibakang gerilya, ilang elemento ng regular na pakikidigmang

makilos at mga pakikibaka at pag-aalsang masa. Ang kumulatibong epekto ng mga nasabing sangkap sa kanilang kasukdulan ay aabot sa malaking igpaw sa lakas ng mga rebolusyonaryong pwersa kasabay ng malaking pagkalipol, paghina at pagkakahati ng mga armadong pwersa ng reaksyon; paralisisasyon ng reaksyunaryong kapangyarihang pampulitika sa malawak na saklaw kundi man sa buong bansa; at mabilis na disintegrasyon ng naghaharing sistema.

Sa malaganap at masinsing pakikidigmang gerilya, puspusang magagamit at mapapalaki ng rebolusyon ang mga bentahe ng digmang bayan na isinusulong sa buong kapuluan at sumasaklaw sa iba't ibang tipo ng lugar mula sa mga mabundok na liblib hanggang sa punsod ng mga syudad. Ang maluwag na lugar na hindi kayang saklawin o takbahan ng tropa ng kaaway ay lubos na magagamit ng hukbong bayan upang matiyak palagi ang pleksibilidad at inisyatiba at patuloy na makapagpalakas.

Ang malaganap at masinsing pakikidigmang gerilya na kaakibat ang malawak at malakas na kilusang masa ang titiyak sa pinakamahigpit na kumbinasyon ng pakikibakang armado at di armado, ng gawaing militar at gawaing pampulitika, sa pinakamalawak na saklaw, sa gayong paraan din mapalilitaw at mapauunlad ang mga rekisitong gaya ng malawak at malalim na suportang masa, mga pwersang reserba at suporta at kakayahan sa lohistika na kailangan sa todong pagbubuo ng malalaking pormasyong pandurog at tuluy-tuloy na pagsulong ng regular na pakikidigmang makilos sa hinaharap.

Ang ilang elemento ng regular na pakikidigmang makilos ay tumutukoy pangunahin sa mga relatibong malalaking pormasyon (kumpanya at maaaring batalyon) sa piling antas at saklaw at mga relatibong konsentradong operasyong militar at koordinadong kampanyang militar na pana-panahong ginagawa. Ang mga ito ay kailangang patuloy na paunlarin sa gitna ng malaganap at masinsing pakikidigmang gerilya para magbigay ng pana-panahong konsentradong dagok sa mga reaksyunaryong tropa batay sa mga tiyak na obhetibong militar at pampulitika.

Sa pamamagitan ng malaganap at masinsing pakikidigmang gerilya at ilang elemento ng regular na pakikidigmang makilos, mapapalitan ang mga kadre't pwersa at mga kagamitang pandigma na kakailanganin para sa pagtatayo ng higit na regular na pwersang makilos at paglulunsad ng regular na pakikidigmang makilos sa susunod na istrategikong antas ng ating digmang bayan.

Kailangang paunlarin ang mga baseng gerilya na iba't iba ang lawak sa mga kalupaang mabundok na napaliligiran ng mga malawak na sonang gerilya sa mas mababang bahagi, kapatagan, tabing-dagat at paligid ng mga pangunahing linya ng transportasyon at komunikasyon.

Habang pinaunlad ang mga baseng gerilya, kailangang determinadong nakikipaggitgitan sa kaaway sa pagpapalawak at pagpapalalim ng baseng masa. Ang kilusang masa at baseng masa ay dapat patuloy na palawakin, konsolidahin at palalimin kahit sa mga sonang gerilya at ng mga sentrong lunsod. Ang kilusang masa at mga pakikibakang masa na aabot sa mga pag-aalsang bayan at magluluwal ng gahiganteng pwersang masa na magpupunyagi sa mga pakikibakang pangkabuhatan at pampulitika sa iba't ibang kalagayan, magpapaunlad sa kakayahan ng mamamayan na magtanggol sa sarili at maghahanda sa masa sa mga pag-aalsa laluna sa panahon ng mga kombulsyon ng naghihingalong naghaharing sistema. Noong 1983 hanggang

1986, naranasan ng mamamayan sa mga punong lunsod at sentro ng populasyon ang mga malakihang pakikibakang masa na humantong sa pag-aalsang bayan. Ang ganitong antas ng pakikibaka ng mamamayan ay paulit-ulit na magagamit upang pahinain at lumpuhin ang mga reaksyunaryong pwersang nagpapahirap sa mamamayan.

B. Pagtampok ng mga mahigpit na tungkuling pampulitika batay sa pinakahuling pag-unlad sa sitwasyong pampulitika

Ang pinakahuling kombulsyon ng reaksyunaryong estado ay higit na nagpabilis sa proseso ng disintegrasyon ng naghaharing sistema. Kaalinsabay, lumitaw ang magagandang oportunidad para sa ibayong pagpapalakas ng mga rebolusyonaryong pwersa. Sa ganitong kalagayan, tumampok ang sumusunod na mga mahigpit na tungkulin sa pulitika:

1. Ubos-kayang pagtataguyod at pagpapatampok sa linya at programang pambansa-demokratiko laban sa mga reaksyunaryo at pro-imperyalistang programa at paninindigan ng mga pangunahing nagtutunggaling paksyon ng reaksyon, kailangang puspusang ilantad ang antinasyunal, antimamamayan at antidemokratikong naghaharing paksyong Aquino, gayundin ang mga reaksyunaryong anti-Aquino (KBL, RAM-SFP) na habang maigting na nagmamaniobra at nagpapakana laban sa una ay maingay na naglalako ng mga patakaran at paninindigang antinasyunal, antimamamayan at antidemokratiko kung hindi man tahasang pasista. Dapat matatag na igiit at paulit-ulit na linawin sa pinakamalawak na masa ng sambayanan ang sariling adyenda at programang anti-imperyalista, antipyudal at antipasista ng bayan. Sa gayon, lalo pang mapalalawak at mapasisigla ang partisipasyon at pagsuporta ng mamamayan sa mga rebolusyonaryo at progresibong organisasyon at pakikibaka. Maihahanda ang kalagayan para sa mas malakihan pang mga pakikibakang masa at mga pag-aalsang bayan, pagbubuo ng mga alyansang pampulitika, at pagbubunsod ng mga kampanyang militar na pangunahi'y anihilasyon at sekundaryo'y atrisyon.

2. Pagpapaigting sa pakikibakang anti-imperyalista, anti-baseng militar at anti-interbensyon. Kailangang ubos-kayang ilantad ang imperyalismong US at palakasin ang kilusang anti-base at anti-interbensyong US. Habang pinalalaki ang bilang ng mamamayang napalalahok sa mga anti-imperyalistang aksyong masa, kailangang sikaping makuha rin ang pinakamalapad na suporta mula sa iba't ibang uri at sektor ng lipunan, kailangan din ang mga aksyong militar upang parusahan ang imperyalismong US at ang mga pusakal na kasangkapan at ahente nito sa panghihimasok at paghahari sa Pilipinas.

Dapat paghandaan ang tuwirang agresyon ng imperyalis mong US sa bansa dahil lumalaki ang banta nito. Kasabay ng lalong paglala ng krisis sa reaksyunaryong pulitika, paglakas ng makabayang sintimyento ng mamamayan at pagsulong ng mga rebolusyonaryong pwersa sa Pilipinas, nagkaroon naman ng relatibong paghina sa prenteng anti-imperyalismong US sa daigdig. Kailangang ihanda ang pag-iisip at ang determinasyon ng mga rebolusyonaryong pwersa at ng mamamayan laban sa panganib ng agresyong US sa pamamagitan ng puspusang paglalantad sa mga pakana at maniobra ng imperyalismong US, walang humpay na edukasyong pampulitika sa mamamayan at tuluy-tuloy na pag-iipon ng lakas.

3. Paigtingin ang pakikibaka para ganap na biguin ang kontrarebolusyonaryong total war ng rehimeng US-Aquino at isulong ang digmang bayan. Nagkakabuhul-

buhol at halos ganap nang pasambulat ang pakanang total war ng rehimeng US-Aquino na nag-aambisyon gapiin ang armadong rebolusyon bago 1992. Sa kabila nito, kailangang higit pang pag-ibayuhin ang pakikibakang pulitikal, militar at propaganda laban sa naturang pakana upang ganap itong mabigo, mapagbayan nang mahal ang reaksiyunaryo at papet na naghaharing rehimen at ang buong reaksiyon sa kanilang todong pagsalakay sa rebolusyonaryong kilusan at pananalanta sa mga base at sonang gerilya, at maisalin sa mga solidong tagumpay at ibayong pagsulong ng rebolusyon ang pagkabigo ng total war ng kaaway.

4. Puspulang palakasin at pasiglahin ang rebolusyonaryong kilusang masa ng mga manggagawa, magsasaka at mangingisda, kabataang istudyante, empleyado sa upisinang publiko at pribado, at guro at iba pang propesyunal. Masiglang tumutugon ang malawak na masa sa mga pagsisikap na organisahin at pakilusin sila batay sa linyang anti-imperyalista, antipyudal at antipasista. Dapat ibuhos ng Partido ang buong lakas nila para higit pang palawakin, palakasin at pasiglahin ang pag-oorganisa at pagpapakilos ng mamamayan sa kanayunan at kalunsuran sa mga anti-imperyalista, antipyudal at antipasistang pakikibakang pangkabuhayan at pampulitika. Ang paglawak at paglalim ng organisadong baseng masa ang salalayan ng pagsulong ng iba't ibang gawain at pakikibaka.

5. Pagbubuo ng malapad na nagkakaisang prenteng anti-imperyalista, antipyudal at antipasista. Lalong mahalaga ang pagbibigkis ng lahat ng progresibo at makabayang pwersa sa harap ng panibagong pagtindi ng panunupil at pagsasamantala sa mamamayan. Dapat panatilihin ng bukas ang pinto sa iba't ibang pwersang pampulitika at subukan ang iba't ibang tipo at antas ng pakikipagkaisa at pakikipagtulungan sa kanila batay sa linyang anti-imperyalista, antipyudal at antipasista. Mananatili ring bukas ang prente sa mga taktikal na pakikipagtulungan sa mga bahagi ng mga pwersang reaksiyunaryo na di sagadsarin, handang magbigay ng lugar sa mga makabuluhang interes ng bayan, at lumalaban sa mga pangunahing ahente ng imperyalismong US o mga pangunahing haligi ng reaksiyon.

6. Pagpapahigpit ng koordinasyon ng mga pagkilos at pakikibaka sa loob at labas ng bansa. Ang koordinasyong ito ay may tungkuling palakasin ang prenteng anti-imperyalista, palakasin ang suporta sa rebolusyong Pilipino, at higit pang palakasin ang internasyunalistang linya ng ating pakikibaka. Kaugnay ito ng ibayong pagpapalawak sa kuneksyon at suporta ng rebolusyong Pilipino sa mga pwersang rebolusyonaryo at progresibo sa ibayong dagat.

7. Pagpapasigla at pagpapalawak ng propaganda. Kailangan ang tuluy-tuloy na pagpapaabot sa malawak na masa ng sambayanan ng mga pagsusuri at paninindigan ng mga iligal at ligal na pwersang rebolusyonaryo. Mahalaga ito upang magabayan ang mamamayan papalapit sa landas ng rebolusyon laluna sa kasalukuyang kalagayang lumulubha pa ang krisis sa ekonomya at pulitika. Mahahalagang kasangkapan dito ang sarili nating makinarya sa brodkas, mga publikasyong ligal, malakas na makinaryang diluyan ng mga impormasyon, at mga regular na publikasyong iligal na nagbibigay ng tuluy-tuloy at maagap na gabay sa mga yunit ng Partido at mga rebolusyonaryong pwersa.

K. Pagwawasto sa mga pagkakamali at pagkukulang

Nagpapatuloy ang ating pagwawasto sa mga natukoy na pagkakamali at pagkukulang

sa pagbalañse ng gawaing masa at pagtatayo ng hukbo at sa pag-uugnay ng mga gawain sa pulitika at militar. Kailangang maagap na maiwasto at mapangibabawan ang mga pagkakamali at pagkukulang para ang mga rebolusyonaryong pwersa ay matatag at tuluy-tuloy na makasulong at mabisang makasunggab sa magagandang oportunidad na likha ng napakainam na kalagayang pampulitika. Ginagawa natin ang pagwawasto habang lumalaban. Ang mga tungkuling itinakda ng KP-KS ay may pagsasaalang-alang sa mga gawain natin sa pagwawasto.

Binibigyan ng partikular na pansin ng KP-KS ang pagpapalakas, pagbawi at pagpapalawak ng rebolusyonaryong kilusang masa sa mataong makapatagan, tabing-dagat at paligid ng mga pangunahing linya ng komunikasyon at transportasyon habang patuloy na pinalalawak at pinatatatag ang mga base at sonang gerilya sa mga mabundok na kalupaan. Mahalaga ang pangangalaga at higit na pagpapalakas sa mga rebolusyonaryong pwersa at baseng masa sa mga mataong lugar upang maupatupad nang mahusay ang pamumuno sa malawak na masa, mabisang maisulong ang pakikidigmang gerilya sa malawak na lugar, mapalapad ang maniobrahan ng mga yunit ng hukbong bayan, at mamaksimisa ang paggamit sa mga kalupaang mabundok at masukal.

Noong 1989, idiniin ng KP-KS ang lahatang-panig na pagpapalakas sa makinarya sa mga lokalidad upang maasikaso ang pagpapalakas sa baseng masa, mga lokal na pwersang gerilya, mga yunit ng Partido at mga organisasyong masa, mapasigla ang rebolusyonaryong kilusan sa mga lokalidad at mabisang malabanan at mabigo ang mga operasyong militar at mga pakanang pampulitika ng kaaway. Kaugnay nito, kailangang pangibabawan ang mga kahinaan sa pagsasanay ng mga kadre; higit na malinaw ang oryentasyon at mga gawain ng mga kadre sa lokalidad, hukbo at mga gawaing administratibo; pasinsinin ang pagsubaybay ng mga namumunong komite ng Partido; at pahigpitin ang pag-uugnay at paggabay sa masa laluna sa panahon ng mga operasyong militar ng kaaway.

Sa pagtatayo ng hukbong bayan, idiniin ng KP-KS noong 1989 na ang prayoridad sa pagbubuo ng mga pormasyon ay ang mga platung gerilya na nakatalaga sa mga lokalidad, gayundin ang pagpapalakas sa mga pwersang milisya. Iwinawasto ang programa sa pagtatayo ng hukbo noong 1989 na nakatutok sa pagkakamit ng mga may kataasang target sa pagbubuo ng mga kampanya.

Binibigyang-diin ang pagpapasigla at pagsisistematisa sa edukasyong pampulitika at gawaing pampulitika sa loob ng hukbong bayan at ang pagpapalaki sa panahong inilalaan ng mga yunit ng hukbong bayan sa gawaing masa at gawain sa produksyon. Relatibong nahuhuli at napapabayaang ang mga gawaing ito ng hukbong bayan, bagay na nakasasama sa pampulitikang kalidad at kasiglahan ng mga Pulang kumander at mandirigma, sa relasyon ng hukbong bayan sa masa at sa internal na moral at pagkakaisa.

Ang pagsasaayos ng gawaing pampulitika sa loob ng hukbo at gawaing pampulitika ng hukbo ay bahagi rin ng pagwawasto sa mga kaso ng mga aksyong militar na hindi sapat na nagsasaalang-alang sa mga implikasyong pampulitika, sa mga konseptong gaya ng expansion by fire na may tendensyang magmaliit sa masikhay na pagbubuo ng baseng masa sa mga binubuksang lugar at sa padaskul-daskol na paghahanda at pagplano na nagbubuhos ng mga labanang gasingan.

Sa kilusang masa sa kalunsuran, napansin ang pagkukulang sa konsolidasyon sa kalagayang patuloy na lumalaki ang bilang ng masang napalalahok natin sa mga ligal na organisasyon at pakikibaka. Tinukoy din ang halaga ng pagpapalawak at pagpapalakas ng kilusang masa at kilusang lihim sa mga komunidad kasabay ng paglakas sa mga pabrika, iskwelahan, upisina at iba pang lugar na pinagtatrabahuhan. Inaasahang ang pagtugon sa mga gawaing ito ay makapagpapasigla rin sa pagbibigay ng kilusan sa kalunsuran ng higit na suportang tauhan, kadre at matiryal para sa kanayunan.

D. Pagpapalakas sa Partido

Mabigat ang tungkuling kinakaharap ngayon ng Partido. Kailangang ikundisyon nito ang sarili upang mahusay na makapamuno at makapanguna sa mahahalagang gawain ng rebolusyon at pursigidong sumulong sa kabila ng mga kahirapan at pagpapakasakit sa yugtong ito ng ating rebolusyon.

Kailangan ng Partido ang matibay na pagkakaisang pang-ideolohiya, puspusang pagwawasto ng mga kahinaan at pagkakamali, malinaw na layuning pampulitika, matibay na gulugod ng mga kadreng nakahandang magpakasakit sa buhay-at-kamatayang pakikibaka,

Magsasagawa ang Partido ng kampanya sa edukasyon, mga kumperensya sa mga pangunahing linya ng gawain, mga paglalagom sa mahahalagang usapin at mga karanasan. Aasikasuhin din ang sistematikong pagsasanay ng mga kadre at pagsasaayos ng alokasyon ng mga kadre para sa iba't ibang gawain at erya at ang pagpapatibay ng mga sentral na organo. Palalakasin ang mga pamumuno ng mga komite ng Partido at ang demokrasya sa loob ng Partido.

Habang puspusang hinaharap ang mga gawain, kailangang pag-ibayuhin ang pangangalaga sa seguridad. Kailangang determinadong palawakin at palalimin ang kilusang lihim at tiyakin ang ligtas at epektibong makinarya sa pambansang ugnayan at koordinasyon. Dapat baguhin ng mga namumunong komite at kadre ang istilo ng pagkilos at operasyon na hindi akma sa mga pamamaraan at tuntunin ng kilusang lihim at nasasamantala ng kaaway para saklawin atsukulin sila sa lambat ng pagmamamanman at paniniktik.

KP-KS

Marso 1990